Prin jur
Mircea Ordean

Mă uit la un vers

…cu setea de libertate a strămoșilor daci, și cad pe gînduri.
Am impresia că Dumnezeu, dacă voiește să distrugă vreun umanoid, îi suprimă glanda subiectivității.

Prin intermediul consoartei

... a început să-mi placă solista Delia.
În rest, intru inevitabil în contact (și) cu producțiile video ale generației tinere (raportat la 2017, se înțelege). Dacă ești mai copt, te cam ia la lingurică, de invidii la junețea altora, respectiv că ești iremediabil rămas în urmă. Dar tot e mai bine, poate, decît să nu mai ieși deloc din casă, să zicem duminica, la vreme de mall-uri pline.

> Delia Matache îmi pare a face parte din categoria pisicuțelor prostuțe la 20 ani, dominate de cîte un mascul, dar care apoi se maturizează fericit (nu și acela).
> Am mai văzut...filmul la Cher și Bono, ori Ike and Tina Turner.

Că veni vorba.
Am reintrat în rîndul lumii. După zece ani (și făcînd altcineva cinste, eu aflîndu-mă pîrlit) am călcat într-o sală de cinema. Unde alde Sparrow făcea ordine.
Se înțelege însă că rămîn destule naspa, în sufletul posesorului de *prag 60* ce mă aflu. Vorba unui cîntec însă: *să vedem ce-o să iasă*.

Adversarii

…ne văd destul de bine defectele.

Dureroase și-nfricoșătoare

…(întru viitor) sînt momentele în care năpîrlim...

O dată pe săptămînă

… am voie a scăpa caii criticismului?

> *„În timp ce ministrul Daea freacă oaia, un fermier francez cultivă 4.000 de hectare in Bărăgan, reface sistemele de irigații distruse de hoții mioritici și face un profit frumușel.”*

Noi, oamenii, avem în fișa postului a emana agresivitate (subsemnatu nu face excepție). Cum în societate e mai greu de ieșit cu parul - cum ne recomandă interiorul proiectat de Doamne-doamne - se folosește o rută ocolitoare. Adică acea agresivitate capătă haina principiilor. A zice-se revoltei pe încălcările de corectitudine. Ale altora.

În așa demers (pentru ochii altora, dar și ai noștri) faptele se trag precum în pat Procust, cu omisiuni și chiar invenții, bașca figuri de stil ajutătoare.

.

PS

Se înțelege că așa docte observații (ale mele) își trag seva tot din fiara umană cea frumos pitită...

Apropo de (inerenta) agresivitate umană

De bine ce lecturam săptămînile acestea niște texte legionare.

Am observat că măreția discursurilor e direct proporțională cu primitivismul/animalitatea oratorului, respectiv a publicului ce cască gura la el.

Cu jena de rigoare, trec aici și religioasele.

.

Că *dumnea-ceia* se află așa n-ar fi bai, în sine. Însă au un talent aparte de-a plasa adevărul numai la ei. Și, implicit, a încerca să călărească pe alții.

Oameni, de...!

PS

Admit că lucrurile ce merg la inimă își au rigoarea lor aparte, departe de rațiune. Dar tot priveam luuung ieri, la un cort mare din dealul Mitropoliei, figurile aparte ale îngerilor (cu aripi cît toate zilele, chiar). Eu aș avea o problemă să cred în existența lor.

Afirmam sus și tare

…în a doua jumătate a anului trecut că nu mai calc prin prăpăstii montane cîte zilișoare oi mai avea. Asta, pentru că țin a răposa în patul meu, ori măcar în sfoara și săpunul personale.

Dar te poți pune cu fluviul vieții, cel care ne duce bărcuța? Mă cuprinse mare dor a mai păși pe brîul lui Rafail, din Caraiman-Bucegi, ba și în partea nenorocită a acestuia, din dreptul Văii Spălăturii (pe soarele de miez-vară aferent, se înțelege).

Ca să nu dau telefoane la Salvamont de pe acolo, mi-am pus de-un plan al drumului, cu venire și plecare printr-un scoc lateral. Partea proastă-i că un amic de încredere e posibil a nu (mai) dori să vină pe-aici, în vreme ce-o solitară s-ar lovi de problema bănetului pentru telecabină.

Na, dilemă!

Între momentele fericite din viață

…aș trece și pe-acelea în care nu uităm cine sîntem cu adevărat.

Dincolo de ce spunea un Valeriu Sterian

… despre haiduci, eu aș identifica stilul lor interior în compatrioții care își înmatriculează mașinile în Bulgaria.

Ceva foarte asemănător simt și în luptătorii din munți, la vremi comuniste.

Comună tuturor simt a fi o constitutivă nesupunere la autoritate.

Multe observații conștiente asupra vieții

…par să trădeze ne-dorința de a călca pe răni din adînc.

Ni se pare c-așa, cu savante aprecieri, rezolvăm sufletești presante. Or, în adînc(-ul nostru) se află altă lume. Și care ține cam toate hățurile existenței noastre.

Dacă tot am deschis poarta afirmațiilor deștepte (și ținînd de cald - existențialmente - de nu mai pot), aș puncta că înceeep să mă obișnuiesc cu răutatea oamenilor.

Lăsînd pe altă dată cum e cu răutatea celui pe care-l zăresc des în oglindă, simt că revolta pe vreo nemernicie a celuilalt e un mod de a nu accepta, de a nu putea suporta o durere care saltă din suflet, cu așa prilej (la o adică, definiția furiei cuprinde și așa dedesubt).

Urîm

… pentru ca nu cumva să ne dea prin cap a iubi pe acel seamăn (ceea ce s-ar lăsa inevitabil cu mari-mari dezamăgiri).

Stuchind spre acela, ieșim în mai mică pagubă sufletească... Bașca ne urmăm firea.

Mi se întîmplă

…să nu cad lat la noțiunea de Cultură, mai ales cînd aceasta (via numeroșii ei slujitori) se vrea adulată. Nu-i e de ajuns a-i fi recunoscute inteligența și munca depusă.

Oamenii confecționează asemănător - cu nevoie/solicitare imperioasă de adulație - și alte Măreții. De pildă ale religiei. Ori ale țării între fruntariile căreia te afli.

Nu mă descurc

…în ale jobului, în schimb filozofez din greu (cu burta goală aferentă...).

Insul cinic are o - nedreaptă, zic eu - faimă proastă, între semeni. De fapt, nu-i singura anatemă izvorîtă din supărarea că acela nu se lasă preș, al nostru...

Cinicul nu-i totuna cu omul fără scrupule - cel care lovește fără alegere în jur, doar ca să-i fie lui bine. Cel dintîi încurcă însă socoteli, de trai comod al altuia. El deranjează iluziile insului comod. Căci cinicul nu mai are, asta și pentru că e sătul de încasat, în cursa după rozul vieții.

În paralel, același deranjează pentru că nu cade victimă manipulărilor, via aceleași iluzii: „Vezi rozu' ăla, de pe gard? Al tău e dacă-mi faci un serviciu mic-mic...".

Simt nevoia

…să dau azi un ochi spre definiția sadismului. Aleg una care nu-i legată de sexualitate, și anume: *„tendință anormală spre cruzime, plăcere bolnăvicioasă de a chinui; cruzime extremă".*

Cred că e loc aici de-o completare/nuanță (este drept că una ce riscă s-arunce în aer definiția). E vorba de sensibilitatea victimei. De neputința ei.

Acestea mi-au venit în minte în cursul unei polemici oarecare. Și unde m-am descoperit de două ori sadic. Mai exact, solicitam ceva peste putirința de a suporta, a adversarului. Pe de o parte, i-am cerut aceluia explicație conștientă, la o afirmație ce venea direct din animalicul inconștientului (nici nu mai contează haina împrumutată de acela, ca să dea bine). Or inconștientul nu acceptă poprire. E deranjat ca naiba, cînd stai în drumul eliberării aleasă de el. O explicație conștientă, detaliată fiind ultima tărășenie care-i pică bine...

În paralel, solicitam aceluia acceptarea diversității. Adică eu am părerea mea, dumneata o alta - și-o fi loc de ambele, sub soare. Or și asta e ca dracul, pentru animalicul doritor a domina, din om... Pur și simplu ceri aceluia imposibilul, primitivul din doi voind ca doar punctul său de vedere să conteze.

Tot la chestiune.

În fața acelui sadism, insuportabil ca efect, omul poate agresa cît să reducă pe celălalt la tăcere. Chestia asta merge însă doar în mediu favorabil. Unde poți întreprinde acea corecție, iar nimeni să nu-ți facă nimic. Este cazul mediilor unde ceilalți gîndesc precum noi. De pildă, cum că se-alege praful de tot universul, dacă cedăm atentatelor la - să zicem - Familia tradițională. Cînd nu ești între asemenea ai-tăi, rămîne doar alternativa fugii. / retragerii din discuție.

Pe același fir (în curgere) al discuției, simt că ne ferim a ieși din cercul celor care gîndesc precum noi.

Tot la chestiune, ființează și oameni care se simt ca peștele în apă doar între dușmani. Probabil așa le-o fi fost și în zona unde au copilărit, inclusiv în vreo familie... tradițională. Este drept că aici doar constat, nu caut vinovați.

Continuînd mersul pe apă expunerii zglobii de aici, am sentimentul că ideea de morală sună frumos, dar ea pare să intre deseori în contradicție cu uman(ism)ul. Morala s-o afla ea o instanță cu panaș, dar pare s-o dea elasticitatea ori toleranța afară din casă.

Prin urmare, încep a gîndi dacă amoralitatea nu posedă cumva gradul de umanitate hușuit anterior din ograda suratei moralitate.

„Sa scăpăm Capitala de mitocănie!”

E demonstrat științific (între alții, de savanții americani):
Întotdeauna mitocănia e la altul.

Cred că mîndria

… să zicem de a fi român, conține oarece (umană) trufie/dispreț prin măruntaie. Față de acela care nu e român.

Se poate explora, (de) ce și cum.

Minunata lună iunie

'Cerc însă a păstra duioșie și pentru fundul-de-sac ce-i vreun noiembrie.

Părerea mea

Dincolo de vorbele mari pe care le fluturăm, ne aflăm toți niște minunate animale... Se poate demonstra iute, asta.

Citeam pe undeva că scrisele cu litere mari-mari din reclame sînt anulate de rîndurile mici, de pe-acolo. Asemenea și cu vorbele mari, din discursuri - spre vecini ori spre nație. Sînt la antipodul primitivelor ce șed pe-aproape.

E ziua mea

…de savantlîcuri (nesărate).

.

I

Naționaliștii (și patrioții?) nu se simt pur și simplu bine, la vreo izbîndă a Simonei Halep.

Ci mai valoroși.

II

Mi-am socotit atent vorba de mai sus despre patriotism. E posibil să nu gîndesc prost...

P. are o hibă. Nu dă voie altuia - din acel stat - a gîndi altfel decît voiește dînsul. Iar aici nu e vorba de-o opinie contrară 100%, ci și de nevinovate nuanțe. Nici gînd a fi acceptată zisă gen: „Fraților, stați nițel... Mie, la chestia asta, mi se pare că e-un pic altfel...”

O să-mi ziceți aici că patriotismul posedă idee foaaarte măreață, însă rămîn prudent, întru aplauze spre-o 'ființă' atît de totalitară. Și care voiește dînsa, fără să mă întrebe, să urmez ori să-mi dau viața pentru comandamente asupra cărora nu m-a întrebat nimeni.

Înțeleg că patriotismul n-ar funcționa pe criterii democratice, de altă părere decît a sa, dar asta nu mai e problema mea...

A *nu* urî pe altul

…ne expune teribilului risc de a-l iubi.

Dau ochi uneori

..spre anii de mers pe munte și-mi sare în minte concluzia: îngrozitor-de-frumos.

Cititorul vrea minunății

…Autorul, inclusiv cel de aici, se conformează. Iar în acel cerc toată lumea e mulțumită. Prost e doar cînd apare un... privitor din afară, al frumoaselor vorbe vehiculate în cerc.

Nimic nu irită mai tare, decît contestarea vorbelor noastre goale. Căci ultimele se află hrană indispensabilă nevoilor noastre din adînc. Ni-i ca și cum s-ar așeza cineva pe furtunul nostru cu oxigen...

Deseori ne luăm la șuturi

... pentru că ne aflăm imperfecți, în loc să ne compătimim că avem limite.

Vorba a te/ne compătimi.
E una dintre cele la care morala socială are alergie. Mai degrabă admite a compătimi în batjocură pe altul, decît a ne privi cu grijă cine sîntem, și ce-i prin jur.
Asta, pentru că-i încurcă scopurile.

Cred că nu e de colea

…. să ne acceptăm visele irealizabile

> *„Adica a le accepta e de bine, sau ...? Dacă știu ca sunt irealizabile și le accept, ce se cheamă că mi-s ? Am toate țiglele pe casa, au ba ?”*

Visele cu pricina sînt încercări dramatice ale interiorului nostru de a scăpa de angoase. Se îmbată cu apă rece. Cîtă vreme nu le luăm la șuturi, el se mai liniștește oleacă.
Interzicîndu-le, producem totodată conflict între părți din noi. Asta, în opinia mea, nu e de bine. Prefer să las acela a visa, fără să-i dau peste nas.
Asta se face inclusiv în forma: *„Cîndva am ținut taremult să ajung în cutare post, sau loc. Nu s-a putut... Mamă, ce mă doare, că nu a fost posibil...Oooof...”*
Sună urît, dar te destinzi interior.

Solicităm altuia

… îndeobște, să-și asume rușine, însă discutăm mai rar cum e cînd *nu fugi* de așa sentiment (unul pe 'epiderma' proprie...).
Sinistru moment.

În vreo discuție contradictorie

…cu un majoritar mioritic (naționalist sau religios), o recomandare ce sosește dinspre interlocutor este să pleci din țară.
Sună frumos, și creștin, dar tot simt acolo disconfort în traiul cu cineva diferit, în preajmă.
Foarte probabil, moștenire comportamentală din epoca viețuirii în trib.

Există o scenă

… (în clasica peliculă "Cu mîinile curate"), în care împușcatul Lăscărică dă să se vaite de fatală rană, dar Miclovan îi astupă gura, delicat și cu mănușă fină. Sunetele agonice cu pricina deranjau...

Cam așa și-n societate. Nu-i de bon ton a-ți comunica impresii din cursul pierderii senecte de viteză.

Zic asta cu gîndul la recenta-mi tură montană (altminteri fu de record mondial! Coborît păcătoasa muchie plină de jnepeni dintre A. Gemene și V. Cantuniari, și nu s-a lăsat cu minimă zgîrietură...) Asta pentru că mi-am admis a merge bătrînește, fără grabă. Pe cînd eram veșnic tînăr și ferice, așa ceva ar fi însemnat că nu fac doi bani și să te ții finalmente arătare plină de zgîrieturi, bașca alunecări prin desiș de tîrîtoare verzi...)

Ca paria în ale gîndirii

... ce mă află (un fel de privitor neconformist spre hainele împăratului), tot stau uimit de un lucru... Să scrii mult și alambicat despre sufletești, chit că așa ceva-i exact ultima cale de-a afla ce umblă cu adevărat în tine/noi...

> *„În ce rezidă forța basmului? În mod cert, în basm avem cea mai ingenuă şi mai genuină formă de narațiune. De ea se leagă însă prima noastră experiență ”literară”, care nu este pe de-a-ntregul literară, sau nu doar literară, cât şi, în cea mai mare măsură, inițiatică.”*
> (Angelo Mitchievici)

Am sentimentul că la mijloc se află eterna campanie de ținut coagulată societatea (simt că ultimeia îi pică tare prost, a nu exista acea coagulare).

Există tot felul de povestioare, de gesturi și idei - altminteri pe o linie stabilită - care pe de o parte conferă bien-etre vorbitorului, iar pe de altă parte face bine la suflet unor semeni (educați în prealabil a gusta, a găsi esențial asemenea fructe, și nu altele).

Cred că-i un subiect de extins (suita împăratului se înțelege că are interes de așa ceva exact în veci!).

Mă bate gîndul

… în omenească dorință de-a fi băgat în seamă, să mai postez pe-aici una-două poze din recenta-mi tură montană.

Apare însă o problemă. Doar gustul meu se potrivește coclaurilor respectivi (respectiv uluiala la vederea cîte unui fleac, aninat de nebun peste oarece prăpăstii).

Ca să fac plăcere auditoriului, ar trebui să glisez în acel registru 'pentru toți'. Care deja e depărtat de gustul meu. Și, fiind totuși o făcătură de adunat semeni diferiți, nu oferă cheie spre sufletul cuiva (pentru a rezona frățește la dambla comună).

Și uite-așa mă văd în imposibilitate, de-a pune vreo poză cu vreun desiș aninat peste Albișoara Hornurilor (vale de abrupt în Bucegi).

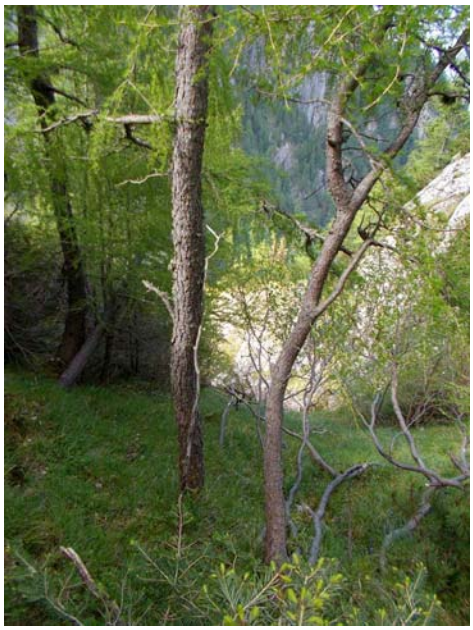

La o adică, aș avea oricum probleme în a trece-n cuvinte - cum face *bum-bum* inima-sufletului, pe acolo...

Filosofii ieftine

Dracii (nu în sensul biblic, ci al conviețuirii sociale) din interiorul personal.

Nu știi dacă să rîzi, ori să plîngi observîndu-le hîrjoana, prin sternu-ți. Te sperii, pentru că ai de evitat unele situații de contact cu oamenii, ca prea furnizoare de disconfort... Ai de luptat acolo cu neghiniții, iar în paralel subiectul adunării cu pricina nu te entuziasmează („Da, bre, dar te găsești și matale în rîndu lumii!...").

Partea frumoasă-i că acei năzdrăvani nu-s totuși la putere. Hățurile-s, totuși, la tine.

În paralel, există situații la care destui nici nu realizează, cum e cu acea hoardă. Stau doar cu o ceață a simțurilor pe ochi.

„'Cearcă a vorbi, totuși, cu dumnealor. Vezi dacă se poate..."

**

Mă apucaseră-n într-o vreme niște vise, unde eram mult rămas în urmă la școală. Parcă liceu. Acum, sosiră la modă unele unde fac din nou armata, mai exact un stagiu de-un an (și unde-s ofticat a nu primi soldă, din neglijența mai-marilor)..

Hm...

Parafrazînd nițel un kaliningrădean. Există - pare-se... - inifinitul aferent bolții cerului, și un altul în suflet. În ultimul aflîndu-se și acel compartiment, acea lume separată (independentă, și totuși a ta) care produce și-ți livrează nocturn vise.

PS

Menționam inițial: „Filosofii ieftine”

Uzitez formula din dicționar doar în sens peiorativ. Cînd respect disciplina gîndirii cu pricina, grafie „filozofie”, cu z. Asta, pentru că găsesc în exces luatul în serios, cu hai să reproducem cît mai exact cum ziseră grecii antici (filo-sofia).

13 iunie 1990

Omenesc.

Nici azi nu se întreabă perdanții de atunci dacă n-au greșit și ei, nițel, pe undeva... Nuuu... Se poate, neicusorule, să comiță așa prostie?

Veți spune că-s nemodest... Perfect adevărat! Dar tot mă aflu dezamăgit de mulți la care căscam gura, după revoluție. Inclusiv la invervievatul de aici, redactor șef într-o vreme la revista 22:

> *Între multe altele:*
>
> *Menţionez că există două filme excelente, unul al lui Lucian Pintilie, altul al lui Stere Gulea, dedicate Pieţei Universităţii, ambele pe ‘you tube’, care spun cam tot ce ar trebui ştiut de către ipoteticul tânăr, interesat de adevărul mineriadelor, care vorbeşte în întrebarea Dvs.*
>
> Așa intelectual fin nu-i atent o secundă că adevărul poate sta la mijloc, între cele plăcute sufletului său și opinia altuia.
>
> Totodată, eu privesc dubios cheful de-a da sfaturi tinerilor. Acolo, la fîrie nu se află vreo rudă a obiectivității...

Tot ne-modest zis...:

Dacă nu te uiți pe unde greșești, al tău pare să fie statul în loc (ceea ce, viața umblînd, înseamnă dat îndărăt... Iar mie unuia nu-mi place să fi trecut anii degeaba, deasupră-ne).

Mi-am manifestat dezamăgirea

…față de prestația de azi a unor intelectuali (să le zic de dreapta) prezenți pe *Scenă* la 1990.

Există însă și situații inverse. Gabriela Adameșteanu de pildă. Căreia îi tot scot din bibliotecă volumul "Anii romantici"...

Sînt dese trimiterile

… (ale unor articleri ori comentatori) din media la ideea că cineva ne umilește.

Aici, și dincolo de faptul că deseori folosim vorba doar întru oratorie / efect asupra altora...: de fapt, respectivul dușman (la care țipăm că ne umilește) doar calcă pe niște răni personale vechi.

*

1.
Umilința presupune neputința de a replica, la un atac greu suportabil / insuportabil.

2.
Plîngîndu-ne de umilire (pomenim mai rar ori deloc spre umilințele la care supunem noi pe alții...), nu apucăm de fapt să re-simțim acel mega-tîmpit sentiment.

PS
Deși recomand aici a încerca să suportăm umiliri și surate, am impresia că sentimentele zise negative nu-s lăsate om ului pentru a fi suportate. Dimpotrivă, ele vor a fugi doar căpiat de dumnealor, mai exact a lua o atitudine - dorită de acel sentiment, de ființa noastră.
E cazul fricii, pe care n-apuci a mirosi ce și cum, ci o iei scurt la goană. Umilința îmi pare să intre în altă categorie, și anume a simțămintelor ce-s îndeobște refulate. Sau reacționăm (dar destul de tîrziu) prin agresivitate.

Privesc la un articol

…al unui bușteneanu (locuitor al orașului Bușteni) și descopăr acolo eternul uman. Eternele nevoi adînci ale ființei noastre.
În fugă, enumăr trei.
Confecționarea de drog, care să îndepărteze aceluia/nouă neplăcutul existenței - diurne ori in integrum.
Idem **(confecționare) de opinie** - spre noi, respectiv dorind a convinge pe ceilalți - că subiectul uman respectiv se află valoros.
Apoi, există **agresivitatea**. Cam toate demersurile noastre conțin inevitabil un mușcat de un seamăn ori altul.

Este, dincolo de toate, un dat al speciei. Și care, întrucît nu se poate manifesta brut, are nevoie de masca identificări de abateri (reale ori presupuse) ale unor oameni, de la morala socială.

PS
Solicit clemență, pentru a vă turbura ziua cu așa prostii...

Se face mult caz

… asupra ordonanței emise de Executivul Grindeanu, la ceas nocturn.
Povestea cred că e pentru ăi mai slabi de cap. Unde scrie că nu e voie să dai lege la 3 noaptea? Și, implicit, că e obligatoriu să o dai la 10 ziua? Dacă o dădeau în crucea zilei, se putea opune cineva?
Treaba asta cu reclamat lege nocturnă vizează doar a călca pe-o anumită *glandă* a susținătorilor noștri (putem glosa mult aici). Și – ca efect – aceia să devină numai buni pentru mobilizarea (dumnealor) pe care ne-o dorim noi.

PS

O să mi se spună aici că ce ticăloasă fu acea O.G., că voia să scoată penali din închisoare.

Or. Dacă i-aș simți pe antipesediști din altă făină caracterială (decît ai lui Dragnea), m-aș revolta de acea ordonanță.

Mult timp am crezut

…că așa-numita stăpînire de sine se bazează pe a (putea) ignora anumite sentimente din interiorul nostru, în vreo situație neplăcută - conduitei alese - ori alta. Acum simt, însă, că la mijloc se află a putea suporta (după călirea anterioară aferentă) acele impulsuri incomode.

Se înțelege însă că asemenea om nu-i Dumnezeu, în sensul că - fie și inconștient - evită să pășească în domenii (acestea fiind cvasiinfinite la număr) pentru care nu e antrenat.

Poate din invidie

… pentru prelegerea efectuată de-un bun amic la un cerc turistic, mi-a fulgerat prin minte să țin acolo (unde altminteri am fost invitat cîndva a pune umărul) o expunere despre fondatorul organizației.

Am vanitatea de-a afirma că pot vorbi obiectiv despre acel înaintaș. Mica problema a apărut, însă, cînd am realizat că organizațiile create în jurul unei ființe omenești au mari probleme dacă-l prezinți pe Acela altfel decît foarte pozitiv (asta include ascunderea incomodelor, respectiv exagerări și chiar invenții pe linia roză).

Asta, întrucît așa ni-i construit sufletul. Ultimul preferă poveștile (prin definiție nu tocmai reale), unui adevăr incomod.

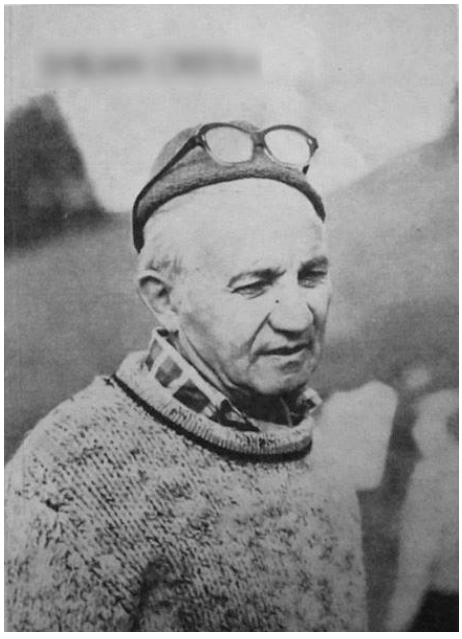

Răsfoind „Anii romantici”

…ai Gabrielei Adamesteanu, am revăzut subiectele care animau - la 1990-92 - inteligheția românească. Brici! (mă aflu primul ce-și recunoaște mintea incapabilă, de așa producțiuni).

Dau ochi azi, în jur. Cele mai importante condeie se ocupă cu altele, despre care nu mă jenez a spune că țin de tabloid / uman.

Caut explicație, ce și cum.

> [De bine ce tocmai ziceam, unor comentatori la posturi G. Cartianu... Că oare ce drum ar fi ales, dacă Istoria îi surprindea-n floarea vîrstei la un 1950...]

Simt că pomeniții intelectuali sînt adaptați epocii. Cea actuală. Și oferă ceea ce-i solicitat, dinspre audiență (se înțelege că aceea școlită sau foarte școlită).

Tot din carte Adamesteanu aflu că pînă în 1933 Eliade fusese democrat. Apoi o schimbă - absolut întîmplător probabil de ajungerea la putere a dlui Adolf - pe idei totalitare.
În trei-patru ani, Mircea E. devine și foarte legionar (barim în cîteva articole de gazetă).
Se înțelege că, ajuns postbelic peste Ocean, același va pleda pentru valorile de căpătîi ale unchiului Sam.

De unde părerea mea că esențială ni-i afirmarea între semeni, cu speranța în bunăstarea materială și psihologică spre care ne tooot împinge umanul - nu în sens filozofic... - din noi.

Există o afirmație, a Cuiva

… cum că-i „Adevărul, Calea și Viața”.

Multă lume se va uita urît, pentru uitătura-mi carteziană la așa vorbă.

> O va face pentru că i-a fost susurat de mititică a fi groaznic, sfîrșit-de-lume, ne-ia-dracul - dacă nu credem, susținem și propovăduim asta.

Uitătura-mi cu pricina, dincolo de dubiu-mi că justețea e taman la Acela, privește și la faptul că slujitorii acelei religii, ai oricărei religii în general nu se vor așeza în veci cu tine la masă, pentru a discuta vreo vorbă ori alta a dumnealor (pe care altminteri voiesc s-o urmezi cu ochi, urechi și minte închise).

Asta-n vreme ce matale te arăți deschis, în a ți se pureca afirmația cutare ori cutare. O să ziceți aici că cine-s io, de vreau să fiu tratat altfel decît un *ce* neînsemnat!

Aveți dreptate.

Însă..

Ce-ul neînsemnat cu pricina admite diferența de opinie. Stăpînitorii universului, nu...

Ziceți ceva de iad? Păi ziceți mai tare... Cum, nu țineți a discuta despre acele smoală, cazane and co? (la musulmani e tot cu smoală, ori altfel - acel tărîm al pedepsei?)

PS

Încep să-mi deprind stilul (pe tipicul bețivului, altminteri...).

Am o vreme în care promit că să moară mama!, dar nu mai scriu pe-aici cîte zile am (uneori desființez și contul Fb). Apoi, după un timp, revin spășit. Și postez doar posturi cu flori ori linkuri spre zone serafice.

Tărîța expandă apoi din nou. Promisiunile făcute nevestei de-a fi băiat cuminte se dovedesc goale. Și apar sacrilegiuri precum cel de aici. Vîrful de dispoziție dispare însă curînd... Se lasă cu remușcări, că ce al dracului pot fi. Și că unde-o să ajuuung, pe cu așa comportament?!
Ca urmare, a mea e gaura de șarpe.

Iar ciclul se reia, după o vreme.

Mă întrebați dacă n-am în bibliotecă vreo carte despre Sisif? Iar dacă n-am, de ce nu caut a împrumuta una, căci ar fi instructivă?

Cu cît o vorbă e mai falsă

… (pentru a face bine emițătorului ei), cu atît se blindează în totalitarism.

Trecîndu-mi pe hîrtie

… așa-numitul *raport de tură* al ultimului drum montan, constat că nu m-a părăsit sentimentul de acută vinovăție, de-a fi hingherit acum mulți ani un seamăn, prin coclauri de Caraiman. Nici azi nu-mi iert treaba aceea - și pas de-a-mi putea scoate din inimă asta!

Durerea cu pricina îndeamnă însă a privi însă mai așezat - dacă tot nu pot fugi de dînsul - spre acel fier roșu.

O definiție de prin cărți (Dryden?) pomenea că-i sănătos a sesiza ce alt sentiment - foarte probabil mai dureros - e în spatele vinovăției. De aici (și ținînd de cald precum frecția la picior de lemn) simt că vinovăția se află un sentiment parazit. Ea nu face doi bani fără energia unor angoase (structurale ființei vii, le-aș spune). Îmbrățișăm totuși vinovăția, simt eu, pentru că ea lasă o speranță. Mai exact, că va fi bine, dacă ne aflăm oameni ascultători - de codul moral pe cale ni l-au sădit familia și societatea în simțitor.

Invocăm noi pe Kafka

… pentru situațiile (așa-zis) absurde, dar pînă la urmă la mijloc se află neștiința noastră asupra vieții, mai exact necheful de-a o lua cum e...

Deșteptăciuni matinale...

„Un român a filmat o paradă a homosexualilor care mergeau GOI pe străzile Londrei prin fața copiilor: Am intrat în contact cu lumea civilizată, cu lumea frumoasă...O să vomit, o să mă ia naiba! Ca să vedeți și voi ce-au putut să facă...”

.

Domnul din care-am reprodus mai sus glumește un pic.

Eu am învățat prin opuri de psihologie că percepția asupra realității ni-i strict personală. Prin urmare, se poate petrece orice pe scena vieții, și care nu ni-i direct contondent... Abia apoi noi atașăm un filtru. Unul de sorginte morală, semănat cîndva în mintea noastră... goală, de copil abia ivit sub soare.

Potrivit moralei tradiționale românești, nu e deloc bine să umbli gol printre oameni. Există niște motive foarte simple ale acestei interdicții (le putem explora). Urmează apoi implementarea acelei necesități sociale, și care se face - îs nevoit s-o spun - cu parul. Adică: „Dracul te ia, bă, dacă încalci așa ceva”.

Și pentru că acel sclav e obligat - via aceeași educație - să ia atitudine împotriva celor care încalcă regulile (în răstimp capii educației putînd trage și ei un pui de somn), la vederea unor goi prin Londra el ajunge să simtă de două ori nuiaua inițială. Mai exact, unde ceva îi interzice a face precum aceia („Să văd și io cum e, să umbli în aia goală...”). Același îl împinge să ia atitudine dezaprobatoare - deci, cum spuneam, două nuiele interioare pe capul aceluia...

Aici e toată problema, nu că respectivii *albioni* umblă cum umblă, din cînd în cînd. Imaginați-vă, la chestiune,cu ce oroare s-ar uita un iranian al zilelor noastre la românce, că umblă fără voalul acela mahomedan...

Să aveți o zi bună!

Copilul din noi

(parcă nu m-aș jena a folosi pluralul...)

Priveam la chiteala pe care-o nutresc pentru doi mari intelectuali contemporani... Într-o vreme mă acuzam pentru ea. Acum, mă flagelez mai puțin, inclusiv pentru c-am aflat - via o zisă chiar a dumnealor - de relația discipol-magistru.

O să mă întrebați aici de cînd moaș-mea am fost acceptat ca discipol al dumnealor (aceasta presupunînd ca aceia să mă simpatizeze, respectiv să dea doi bani pe ce am eu în cap). N-am fost acceptat, nici nu cred că voi fi, însă folosesc ideea doar ca punct de plecare în explorări și mai naspa.

Pînă la urmă, totul e-o extensie a relației cu tatăl, iar aceasta decurge din nevoia (permanentă?) a copilului de a învăța de la altul cum să se descurce mai bine în lume. Asta, în ale mobilării mentale, avînd drept scop bunăstarea ființei proprii (și omenești) repartizate la naștere.

Revenind la ideea cu tatăl, acesta - bun ori rău - are dezavantajul a nu fi ideal. Adică de-a ne scăpa de toate belele existenței (trec aici, spre oroarea dumneavoastră, și... oroarea de viață, de chestia asta în care furăm aterizați). Prin urmare, prin adîncu-ne barim - căutăm altul. Așa se-ajunge la vizat vreun magistru.

Socialmente vorbind, frumos este să frecventezi un magistru. Eventual să declari sus și tare că ai modele. În practică, se poate să te lipești fără voie de personalitatea cuiva (ins viu și kilometricește aproape). Ba chiar să pați precum la întîiul tată, cel inevitabil dezamăgind. Și să te

ia - inconștientă sau ba - iritarea. Ultima treabă se petrece curent, la tați sau ba (putem medita și cum e pe la relația cu mama). E nemulțumire acolo, dar și-un fel de durere a separării.

Foarte probabil ca așa ceva să se întîmple și la subsemnatul, cînd se dă la distinșii Liiceanu și Pleșu. O să spuneți aici că ce urîțenii pot debita, și că dacă nu mă simt autofăcut de rahat, prin așa vorbe. Mă simt, dar suportabil, iar în paralel mă bucur că ce nu omoară întărește. „Adică (și să-mi iertați nemodestia), pas de dă-i peste nas apoi unui tip care n-are jenă a admite mîrșăviile de mai sus.

**

În același domeniu, există și zone poate molcome, dar poate și ele nițel blamabile.

Te poate lua simpatia pentru diverși inși din trecutul apropiat, și să miroși neplăcutul sentiment de a te fi vîrît neîntrebat în familia acelora. Căci sînt sigur a fi acesta sentimentul nutrit de-un urmaș al respectivului, dacă ar ști de bastardul-la-pătrat frate (adică n-ar fi recunoscut nici de tată...). Dar nevoile sufletului, acelea în căutare de știință și știință la umbra unui puternic, își văd de-ale lor...

În ultimul caz e vorba de-o familie de scientiști și montaniarzi în același timp.

PS

Am trimis ieri un așa material, să mă cam aflu în treabă, revistei Dilema. Asta, pentru că simt cel mai apropiată genului meu uman/de condei. ...Și încă acele zise erau nevinovate, meditez, față de postul de aici.

Na singurătate, Ordene!

(„Cum ai reușit să te pui așa rău cu Foarte-Înaltul, de ți-a repartizat firea asta?!”)

Visele (nu cele nocturne)

…îmi par a fi surate bune cu beția. Le emiți, te simți bine, dar survine apoi o revenire cu picioarele pe pămînt.

La chestiune, simt că e mare lucru, să nu te jenezi de visele avute la un moment dat.

Că veni vorba. De vise..
Dacă ne uităm înapoi (și prin absurd ne aduce aminte de cele care ne-au animat existența), cîte s-au îndeplinit?

Tot pe acolo.
Asumarea de mari sarcini prin viață cred a impune și o teamă pentru decelerarea, după ce - inevitabil (nimeni nefiind etern ori de nescos la pensie) - ai parcurs acea distanță măreață. Simt, iar fizica e posibil să mă susțină, că-i nevoie de multă energie pentru sănătoasa lăsare mai moale...

PS
La un compliment al lui Silviu M., legat de umblet al meu prin zone accidentate, îmi stă le limbă a-i spune o chestie... Și anume că, în acel coclaur, m-a trecut inclusiv întrebarea: „Oi îmi va mai călca pasul, pe aici?”
Este că sună urît, ce spun? Poate-i sănătos însă a nu ți-o refuza, ca traversare a minții, ori să nu te jenezi a o zice și altora (jena, acolo mesajul nonverbal ți-i exact pe dos, adică deloc de clasică-senectute).
Și uite-așa ajung iar la decelerarea pomenită mai sus, respectiv la secvența cu un Lăscărică invitat să moară mai repede și-n liniște... Căci noi, ăia viii, avem treabă.

E neplăcut să gîndești

…(mult) diferit de semeni. Tipul de gîndire fiind o treabă care ți se pune în brațe la naștere, iar apoi nu prea-l poți schimba.
Nasol.

Considerații senecte

Prin piese de muzică ușoară vechi auzisem vorba "... Lumea e a mea".
Am priceput dedesubtul unui așa sentiment abia cînd el mi-a părăsit inconștientul, pe la 50 ani.

Fie și la (devenit) fara frecventa, am realizat inițial că pomenită stare furniza un fel de drog de siguranță, în axă să-i spun geografică. Ieșeai cam pe oriunde in lumea accesibilă ție și n-aveai oarece frisoane de teamă difuză.
Azi, plecînd cu noaptea în cap de acasă, am parte de un cer din preajma răsăritului. Îmi aduc aminte scurt de așa momente, singur pe munte.
Dar.
S-a schimbat ceva.. Asta apropo tot de 'lumea e a mea'. Acum sentimentul (nu chiar tonic) este că la un moment dat așa clipă, așa panoramă, așa soare-la-ivire nu va mai fi al meu.
Dacă anterior - în postul meu - fusese vorba de o componentă spatiu, ultima ține de timp...

La cîteodată tîmpenii se spun prin jur (vezi comentarii la criza Grindeanu), a mea de-aici să fie cea mai mare!...

V-au făcut părul măciucă

… anterioarele mele zise? Stați liniștiți, căci acea stare - babalîcă - are și avantaje...

Concentrat pe savanta postare, am fost atent la difuzoarele vagonului abia cînd au anunțat c-am depășit cu două stații pe aceea unde trebuia sa cobor, către bucureșteana Gară de Nord. Orele fiind deja înaintate, pas de mai prinde trenul spre munte!

Dar.

În timpurile înaltei vitalități, așa chiflă s-ar fi lăsat cu turburări la greu, cu pumni în cap că ce idiot pot fi. Acum am zis doar precum marii clasici: "Ei și?!". Cînd lumea nu mai e a ta, sînt șanse a nu te mai irita ca altădată, că dumneaei nu e cum vrei tu. Poate doar ridic un pic din sprîncene - pe astă bancă de plastic de la Piața Aviatorilor - de pretentia unui C. Noica. Dinsul reproșa contemporanilor (apud G. Liiceanu) "analfabetismul in problema gospodăririi interioare".

Un elegant, fara îndoiala. Si-un înțelept. E vorba de Noica.

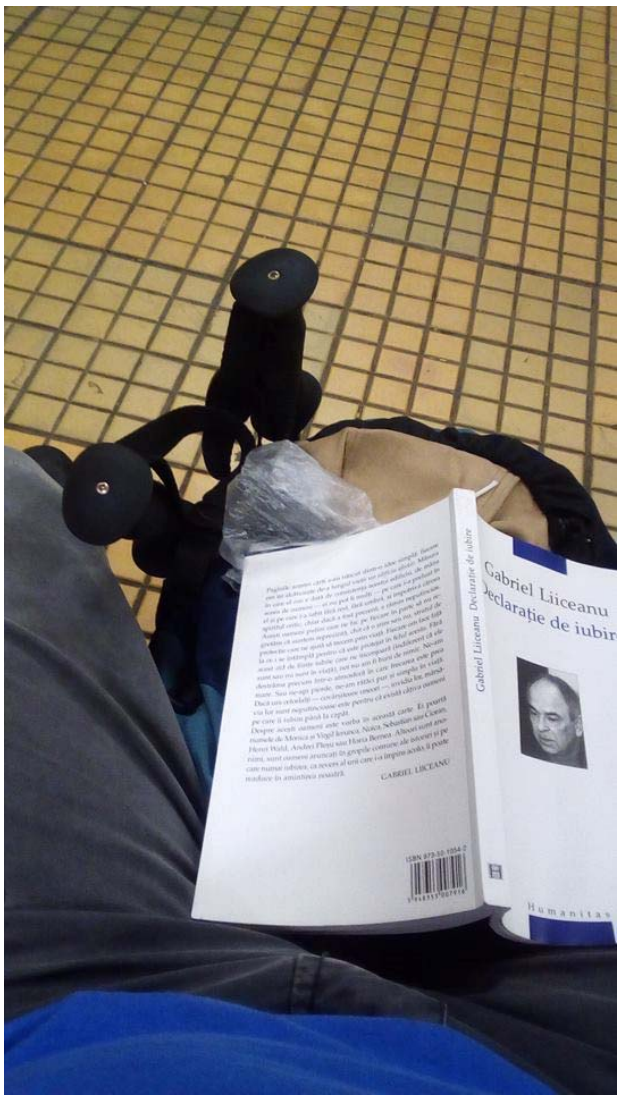

Intrat fiind probabil

... în anu' morții, purced iar a murseca prin jur.

Comentez - ca un ticălos ce mă aflu - la articolul unei tinere, temperamentale și frumoase femei...:

I

„Coatele ascuțite și obrazul gros"

Recunosc. Am citit doar titlul.

Dar tot comentez: nu-i așa că întotdeauna pomenitele citate (în general, *l'enfer*...) se află la alții?

II

„Alții, care ar fi putut atît de ușor să reușească prin autenticitatea valorii lor umane, rămîn, în ciuda darurilor, niște anonimi."

Îmi fuge mintea aici la un alt articol al dnei autor, despre maturitate/maturizare. Și sînt tentat a cîntări citatele de mai sus în așa cheie. Abandonez însă iute, căci nici măcar teoretic nu-s de pus în așa balanță.

Dragii mei.

Ghinionul în viață (poate și zisele unui profesor de psihologie) m-au împins să privesc actualmente ce nevoi adînci ne trimit la cutare ori cutare gest ori zisă... (puteți pune și dumneavoastră lupa pre mine, nu mă supăr...)

Așa am ajuns la supărătoarea idee că vreo două mari tendințe ne mînă, între semeni.

A ne crea, prin zisele noastre, ceva drog de atenuat angoase - realizat prin a jongla plăcut din vorbe,a supra realității. A păli pe altul (în straie pe măsura școlilor absolvite), purjînd astfel din eterna producție de agresivitate, în paralel cu a ne prezenta noi valoroși, morali șcl.

III

„ autenticitatea valorii lor umane..."

Părerea mea (și nu chiar nouă): o vorbă, cu cît e mai mare, cu atît e mai goală. Poate și mai, pardon, ticăloasă.

Vorbele mari, zic eu, prin definiție-s menite a testa pe celălalt, dacă e suficient de prostuț. Mai exact, nu întreabă cum e aia cu autenticitatea. Ori cu valoarea umană.

La chestiune.

Palavrele, din categoria amintită, au o caracteristică. Dacă soliciți detalii prestidigitatorului, te va scruta o secundă, pentru a identifica ce-ți vine de pui așa întrebare.

Cum nu va zări în ochii matale, nici prostie, nici... coterie (aceea a gargaragiilor) se naște o problemă pentru oratorul în cauză. Se dă în bîlbîială, se (în)furie, se pleacă.

Pe vremuri, în totalitarism, se lua gîtul iresponsabilului ce ridica nedumerirea în cauză.

„Este o nenorocire

…pentru sute de mii de români care au credite în diverse valute. Dar și pentru milioane de români care vor cumpăra produse mai scumpe."

Oare dacă spunem 'compatrioți', în loc de 'români', se face gaură-n cer?

Vorba asta, cu etnia majoritară în sus și-n jos, o da bine spre lingurica vreunora, însă eu o consider semn de primitivism.

În paralel, ea semnalizează minților mai destupate că adepții ei au nevoie de așa vînturare - zi de zi, ceas de ceas etc. - pentru a menține coeziunea acelui (mare) trib...

Apropo de rrromâni

… priveam ieri la un afiș turistic, pomenind măreț despre daci...

Am sentimentul c-am lăsat-o mai moale cu înaintașii latini (cei de la Roma) ȘI datorită putinței de-a circula, de după 1990. Cînd am simțit / aflat / văzut că nu ne aflăm (ca-n visele precedente) fruct *unic* al unui părinte *atotputernic*. Și, totodată, că romanii sînt un 'ceva' prăfuit din vechime, în urbea cărora umblă altminteri altă seminție urmașă, decît noi (niște bastarzi de la mar'nea Imperiului).

Că nu ne mai simțim noi protejați din ceruri de Traian și ai săi ar fi una. În paralel, un *ceva* ne oprește a plămădi cum vrem simbolul de pe Tibru, în vreme ce-n cazul dacilor putem plastiliniza la greu. Bărboșii se lasă turnați în orice vrea copilul (mult-delicat) din noi...

O tanti

… pe un site tradiționalist, mă trage de mînecă: *”Îți place să provoci...”*

Mi s-a întîmplat a opina despre provocare, dar, întrucît de-atunci au trecut niște ani, subiectul îmi cade azi sub noi reflectoare ale minții. Cînd te plîngi de provocare, mai că nu-ți scrii mare - pe-o pancartă la piept - niște chestii. Mai exact, că te afli stăpînit de viscere. Că-i de-ajuns să plimbe cineva un băț prin șipcile gardului, pentru ca dulăul tău s-o ia razna.

Probabil pentru că-ți știi hiba - mai exact aceea de a nu mai putea gestionași alte metereze pe unde poate sosi dușmanul - te apuci a condamna provocarea, doar-doar nu vei mai fi asaltat prin acea vulnerabilitate.

În paralel, nu-ți dai minimă șansă a putea îmblînzi acel animal interior (cel căpiind la amintita nuia prin gard).

”Anul acesta se împlinesc

…167 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu, cel care a dat graiului românesc un farmec de netăgăduit.”

Nu mă aflu nostalgic. Dar cred totuși c-avem o problemă, de omagiem la intervale nerotunde. Deduc aici, ca motivație, un gol interior ceva mai mare ca-n frumoasele (și totalitarele) vremuri trecute.

La chestiune.

Dacă de la ME încoace n-a apărut nimeni (dar nu sînt sigur că ne-am dorit asta - ne-ar fi lăsat fără zeu!) a da farmec graiului nost', cred c-ar să ne ocupăm de prezent, pentru a răsări măcar în viitor tipi destupați.

„A declanșa o criză politică fără precedent

… absolut aberantă prin antiromânismul său, ”

Noi, antiromânii, ne frecăm mîinile de așa pleașcă!... Mă și văd ministru (oare s-o putea prim-ministru?) în guvernu maghiar care va controla Romînia...

Întrebați cine mă plătește? Nu vă spun. E secret. .

PS

Rîdem-glumim, dar simț că patrioții noștri-s lei doar în lipsa adversarului...

Totodată.

Zise ca ale mele de mai sus îs periculoase pentru că massa e totuși lesne tulburabilă. Cît și gata a se da cu cel puternic (să nu credeți că, dacă apar cuceritorii x, 25% dintre rromâni nu vor dori din prima zi să le învețe limba, pentru ca apoi să ocupe locuri călduțe în noua organizare statală...)

Am reticențe

…în a declara pe altul pramatie, plus greu de cap (altminteri înțeleg a fi legate, așa trăsături...).

Dar la așa ceva îmi fuge gîndul, citind următoarele: *„Criminalul Ion Iliescu a ordonat suprimarea prin mijloace violente a manifestațiilor din Piata Universitatii.”*

Mai sănătos era dacă dînșii, manifestanții aceia, nu continuau să încurce rău centrul Bucureștiului și după ce alegerile au arătat că marea majoritate a electoratului nu-i de acord cu acțiunea lor.

Nițel defalcat, a existat o pătrundere indiscutabil în forță peste rătăciții aflați în Piață în dimineața de 13 iunie 1990. Peste zi, reacția a fost de recuperare prin violență a Pieței de către manifestanți.

Cu mult respect.

Dar hai să privim cum poate privi orice autoritate cu scaun la cap așa reacție, bașca perspectiva să posede în continuare o celulă canceroasă socialmente, în buricul țării?

În paralel, a nu se uita, puterea din acel moment avea confirmare electorală de vreo 85% (FSN plus sateliți, respectiv voturi președinte ales Iliescu).

> După meditațiuni pe așa temă, îndemn și un exercițiu de imaginație - legat de cum gîndeau oamenii epocii. Respectiv ce le venea agresorilor - autorități și suporterii puterii - să fie cîini (în condițiile în care nici opoziționiștii nu erau heruvimi...)

Totodată.

Să ne amintim și contextul internațional, la 1990.. Nu era unul foarte plăcut României, dar *era*.

PS

Dacă cineva-i criminal, asta decide justiția, nu noi pe net.

Revolta pe alții

…ascunde deseori necheful de a privi spre perenele noastre răni sufletești, sprei interiorul personal în general.

Din așa afirmație nu aș vrea săs e creadă că eu stăpînesc lucrurile, în ton cu ce spun mai sus. Nu, un ceva se dorește exprimat (e de văzut cît dorim a obține aprecierea celorlalți, pe așa cale), dar zonele interioare ne rămîn separate. Un conștient subțirel, alături de un inconștient (necunoscut chiar nouă, plus animalic) intervenind des – dacă nu permanent – în gesturile, atitudinile și chiar… ideile noastre.

Schimb de amabilități

…în metroul bucureștean. Un bărbat alb, vizibil educat: "Dă-te morții mătii de țigan!..."

Din același ciclu, al diferenței dintre forma și fondul nostru... Fată destupată, la vreo 24 ani: "M-am făcut prietenă (pe Fb, n. MO) cu RATB, doar că să le spun, în puii mei, să spele dracu tramvaiele, autobuzele...".

Nici gînd, cu ce bani să fie executată operațiunea cu pricina.

La chestiune, observ de la o vreme (scuzați pentru întîrziere...) hazul pe care-l facem la pastile caragialiene - pendinte altminteri de situații întîlnite nu doar în gura vreunui personaj haios, dar și la toate colțurile vieții curente.

De pildă *Eu vreau să vie!!!...* (cazul duduii de mai sus). Ori *societatea fără prinţip*. Sau e*nteresul şi iar enteresul.*

Am sentimentul că sîntem perfect conştienţi de acele caracteristici socio-umane, dar refulăm groaza legată de constatare. Doar haina ludică (vorbă în sine plus insul care le rosteşte) permite o descărcare salutară a tensiunii în cauză...

Am sentimentul

... că Liviu Dragnea va cîştiga partida (cnflictul său cu rpemierul pesedist Liviu Dragnea).

Asta, întrucît (simt eu) 'Cadrele' pesediste sînt interesate să aibă un lider care să ştie conduce trupa. La aşaceva, Dragnea a demonstrat că poate. Grindeanu şi Ponta - altminteri băieţi stimabili - nu prea (ultimul a putut boieri ca preşedinte tocmai că avea pălmaş pe teleormănean, cred eu).

Lumea e lume (inclusiv aceea a fruntaşilor pesedişti), se fereşte de zguduiri.

În rest, şi fără să fiu obsedat de comploturi, se prea poate ca cei doi zavergii (mai ales Grindeanu) să fi fost lucraţi profesionist, de nişte servicii - nici nu mai contează dacă din ţară ori dinspre Vest.

Zic asta uitîndu-mă la efecte. Un premier şi-o ia brusc în cap. Înţeleg a fi gustat din beţia puterii, pricep a exista şi (să am pardon) o mică tulburare din naştere, dar îmi pare că i s-a şi ciripit deştept - că ce tare este el, că partidul îl va urma, eventual că dacă-şi rupe gîtul politic se va avea grijă de dînsul...

Si non e vero, e ben trovato.

PS

Îmi amintesc refuzul preşedintelui Iohannis de-a o accepta pe dna Shaiddeh, respectiv promptitudinea cu care l-a acceptat pe Grindeanu. Acum realizez că gestul cotroceneanului s-a bazat pe vulnerabilitatea candidatului, în faţa lucrăturilor (căci aşa e-n lumea reală, mai ales spre piscuri) ce urmau a-i fi repartizate.

Noi, bărbaţii, avem probleme

… în a recunoaşte cît de mult ne tulbură vreo femeie. Nu spun asta disprețuitor. Căci ne-om avea motive, de nu facem ochii-mari mari prin public, după dumnealor. Mai exact regulile sociale ne opresc de la entuziasmul afişat. Pe de altă parte, îmi aduc aminte de-o scrisă psiho, cum că abia singuri şi prin baie (plus vreo revistă erotică) ajung domnii educaţi a-şi manifesta sentimentele reale - cu deschiderea corespunzătoare de iris ocular.

Zic toate astea nimerind pe net o poză a Elenei Udrea de acum vreo 12 ani, cu o fustă scurtă şi nişte cizmuliţe roz.

În rest, bărbat aflîndu-mă (şi vorbind în consecinţă de rău sexul frumos), am apucat să observ că de multe ori vestimentaţia foarte sexy însoţeşte o persoană rece / lipsită de erotism.

Credo

Abia atunci cînd nu te revolți de realitate (de pildă felia-I reprezentată de cazul Grindeanu-Dragnea), apuci să-i guști o aparte savoare...

O zisă Osho, pe undeva

„Gîndirea pozitivă este pur și simplu ilosofia ipocriziei. Atunci cînd îți vine să plîngi, ești învățat să rîzi."

Ca un făcut, la scurtă vreme nimeresc acest îndemn, al unui prelat pe nume Papacioc:

> *"– Sa fiti veseli. Draga, eu stii ce va spun, cu toata siguranta: ori si ori si oricare ar fi motivul unei intristari sau al unei mahniri, este numai de la draci! N-avem motive. Daca iti creeaza starea aceasta de agitatie, de tristete, isi face cuib satana si-si cloceste ouale; nu mai poti iubi, nu mai poti vedea cu perspicacitate nitel in viitor, cu ratiunea care ti-a dat-o Dumnezeu, nu mai poti, pentru ca tu esti trist. Adica nu esti in stare de nimic – o stare draceasca foarte greu de suportat. Cand sunteti tristi, ganditi-va la lucrul asta: „Stai, ca este ceva drac aici!" Si nu acceptati."*

În acest ultim caz, mi se pare o dublă abatere, de la interesele noastre.

Și din punct de vedere al unei psihologii sănătoase mi se par aiurea zisele lui Papacioc.

> Îndeletnicire *serioasă*, am nevoie a preciza, este în acest caz aceea care - în primul rînd - nu se ferește de-o discuție asupra ideilor dînsei).

Doar aparent sărind acum de la una la alta...

Am revăzut o carte care-mi plăcu mult anii trecuți, „Nu" (1934), a lui Eugen Ionescu. Mă aflu un pic dezamăgit, de ea, la 2017...

Putem vorovi aici, cine-s eu de mă curpind dezamăgiri la operele titanilor.

Dar.

Dincolo de mintoșenia indiscutabilă a autorului (la data pomenită, ulterior n-a stat pe loc, s-a schimbat pe varii coordonate!), mi se pare în exces agresivitatea textului.

Se înțelege că, om fiind, și subsemnatul cade-n așa abatere. Dar cred că-i bine a ne struni acea omenească înclinație. Asta, din cel puțin două motive. Pe de o parte, a lăsa hățuri agresivității noastre este semn că dumeaei conduce - în demersul nostru -, ceea face ca a noastră obiectivitate să sufere. Totodată, agresivitatea eliberată fără control ne transformă într-o locomotivă tare încîntată de cum pufnește aiurea aburul adunat în cazan. Și care face ca 'mașina' să stea pe loc.

Revenind la Papacioc, cred că-i simplu (dar și neproductiv) a hlizi către, ori măcar a pune la zid vorbele lui. Simt însă că e de privit ce-i vine lui a zice acelea, cît și care-s motivele indivizilor ce cască gura la așa personaje. La mijloc pare să se găsească speranța că ne putem însenina viața (despre angoase conferențiez altădată...). Un drum spre așa ceva pare fi ascultatul de diverse personaje - pe care le bănuim destupate / deținătaore ale secretelor vieții (cea care ne sperie, deseori).

Pe acest fond, un Papacioc profită pentru a-și aranja propriul interior (și el nițel oripilat de sub-soare). O face pe-o cale furnizîndu-și iluzia (altminteri hrănitoare) că stăpînește oameni, respectiv că poate lesne modela realitatea - în ton cu producțiile minții sale.

Spuneam anterior că zisele prelatului îmi par o dublă abatere... Mai exact, de chiu de vai zisele corporatiste oferă o compensație. Țelul x în profesie, în societatea aferentă. Papacioc oferă doar praful de pe tobă (în paralel unui oarece sadism), unul sub sceptrul ideii că dacă-i stăm capră lui Dumnezeu cel atotputernic, păi o să ne fie bine.

Credința în Dumnezeu

Am impresia că ni-i cu atît mai mare, cu cît ne lipsește mai mult putința de a ne descurca de unii singuri, în chestia asta numită Viață. Ultima cuprinde nu doar diurnele probleme, ci și acele ample coordonate timp și spațiu - care fac îndeobște părul măciucă (prin urmare-s refulate la greu, probabil și la subsemnatul).

Adică.

Ce-i cu infinitatea din jur.

Unde mergem 'după' (am observat că nu ni-i în fibră ane îngrozi de unde-am fost 'înainte.')

„Semnele sfarsitului sunt tot mai evidente

… Reactiile parlamentarilor si comunicatorilor PSD arata ca zilele lui Dragnea sunt numarate”

Și eu urăsc semenii pe care nu-i pot depăși.

Totodată,aceia mă și intimidează.

”Despre datorie civică și egoism”

Datoria civică, respectiv egoismulse află noțiuni numai bune pentru - vorba cea de mahala! - inșii pe care i-ai zărit mai fraieri, în jur.

Eu unul cred că am doar *obligații* civice.

În momentul în care formulezi „datorie”, plasezi din acțiunea ta represivă în brațele aceluia mai slăbuț din fire. Se înțelege că învelești totul cît subiectul să fie dat gata de onoarea ce i se oferă.

În ce privește noțiunea egoism, ea e vînturată tot pentru naivi. Egoistul e un om ce îndeobște nu-ți bagă mîna în buzunar, doar are obiceiul de a nu participa la acțiunile altruiste. E un neutru. Egoistul îți respectă totuși marile comandamente de funcționare socială. Așa ceva pică totuși prost. Căci societatea are nevoie de supuși, de inși în jugu-i precum de apă.

Asta, pentru că i se află în zonă și primitivi (nu-i vina acestora, a se fi născut în locuri unde nu se știe nici ce-i aceea România, deși ești în ai ei 237.500 kmp). Ori amatorii primari de BUG Mafia.

Deși colapsurile i se întîmplă rar și niciodată de durată, Societatea se ferește grozav, de (inerentele) celule canceroase - raportat la organizarea pe care o impune în ograda stăpînită.

Pentru că omului să-i meargă bine

… trebuie să mintă că spune adevărul.

Într-o carte veche-veche

… (1907, „În Bucegi”, Nestor Urechia) dau de următorul dialog:

> *”– Ce mocirlă urâtă! zise Mircea.*
> *– Parcă-s sufletele politicianilor răspândite aci! zise râzând Andrei.”*

Trebuia să bănui că moda nu e nouă...

I

Am impresia că în spatele acelei iritări (eventual privit superior, cu haină de batjocură) stau altele (la o adică, poate chiar acea batjocură semnalizează a fi altceva în spate, acolo...)

Hai să ne așezăm în fund pe-o canapea (freudiană sau ba) și să ne întrebăm ce altceva îi mînă-n luptă pe-aceia doi, cînd zic respectivele... Cred că-s mai multe.

Pe de o parte, îmi pare disperare pentru starea generală, aceea adîncă, a respectivilor. De acolo, pornește iritarea că celălalt nu e așa... Căci vrem ca toți să fie în mocirla noastră..

II

Pe așa fond, politicienii irită.

Cu ce ne indispun ei, de fapt? Păi nu ne place pentru că aceia posedă însușiri care i-au dus în locuri la care rîvnim noi. Unele despre care nu știm totuși mare lucru, iar în același timp am vrea să le dobîndim fără efort.

O să spuneți că văd eu lucrurile în negru. Pînă la urmă, iritarea respectivilor pe politicieni e un simptom. Ultima chestie se află și în nedorul acelora de-a discuta pe subiect. Strici roz. Unul omenesc altminteri.

PS1

Teoretic,expunerea-mi de mai sus e de mare neam prost. Căci amenință să strice bună dispoziție existențială. Dar nici a ți se pune hodoronc tronc pe niște persoane din lumea largă (căci, totuși, politicianul asta e...) nu mi se pare o treabă... Mai ales, că atacatorul cu pricina se poate lua se poate lua și de alții din jur (eu / noi între ei).

PS2

Mă aflu primul care s-afirm că materialul (meu) de față se găsește amendabil. Pot paria că nu sosește însă vreun reproș (în afara acelora gen „Ești prost / nebun”. Asta pentru că ne temem de stricat rozul în care viețuim.

Cred că-mi va deveni obicei

Acela de a explora ce imorale (sau măcar primitive) ni-s în spatele observațiilor morale.

„Sper că nu te vei mira apoi, de ce-ți lipsesc prietenii, prin jur...”

Deșteptăciuni politice.

Unele apropo de noul președinte al PNL.

Mie unuia îmi este simpatic Ludovic Orban. Dar nu-l văd posedînd charisma pentru a duce (tare) sus formațiunea.

În acest domeniu, al charismei liderului, PNL a fost lipsit de așa ceva. Cu o excepție: 1990, avînd pe Radu Câmpeanu la cîrmă. Chiar și atunci, performanța maximă atinsă a fost de cel mai puternic actor din opoziție. Ulterior, sub bagheta a diverși, liberalii nici la locul 1 din seria II nu au mai ajuns (scorul din 2000 ține totuși de catastrofă, de primul între naufragiați).

PNL, poate și pentru că a fost lipsit de lider puternic (asta presupune, cred eu și charismă), s-a descurcat doar în coaliții, este drept că trăgînd sfori ori trădînd la momentul convenit ca nimeni alții. În acele coaliții, vedetă (știind a se adresa viscerelor electoratului) au fost corneliu Coposu (fie și decedat la un 1996) sau Traian Băsescu.

Privesc, la chestiune, și spre PSD. Acesta pleacă după revoluție cu un șef din categoria amintită, și anume Ion Iliescu. Deși se află formațiune politică a unor categorii umane doritoare de un tătuc, social-democrații abandonează în timp instituția liderului providențial, în schimb partidul ajunge a fi perceput de către simpatizanții săi drept instituția care are grijă de ei (material ori sufletește).

PS

Din principiu, scrisele subsemnatului sînt și amendabile, și extensibile (în sensul o idee trage inevitabil alta)

Cu scuze că vă turui pe-aici...

„Preotul Constantin Necula: Nu sunt fanatic. Familia tradițională nu este negociabilă cu niciun partid, cu nicio ideologie, cu nicio atitudine”

Păi, nu s-a legat nimeni de dînsa, de familia tradițională. Prin urmare, stea cum vrea cît dorește. Problema apare cînd susținătorii săi voiesc să posede doar ei sprijinul legii. Iar astfel să decidă poată în continuare dumnealor - de una-alta - prin societate (altminteri chestie perfect omenească, inclusiv la fiii lui Dumnezeu).

Întreg demersul bisericesc de aici mi se pare circumscris dorinței de putere. Au nevoie a-și menține poziția privilegiată în societate, din așa ceva decurgînd atît - cum ar spune dumnealor - fală, cît și materialicești.

Asta nu o poți spune însă pe față. Așa că salți povestioarele, cele prinzînd cine peste găurile sufletești ale multora.

PS

„Nu sunt fanatic…”

Qui s”excuse, s’acuse... Prin definiție ideile religioase nasc fanatism. Asta, pentru că văd adevărul doar la ele (altfel nici nu ar putea viețui...) .

PS2

Fac un pic pre niznaiul...

Dacă familia cea tradițională este așa puternic (ba și cu mîna lui Dumnezeu deasupra) la ce se sperie că ar putea fi recunoscute legat și mariajele homosexuale? Familia religioasă s-ar afla în continuare beton pe scenă, iar aceea păcătoasă mult mai mică prin preajmă.

Pare cu scaun la cap ce spun (admiteți auto-lauda...), însă partea proastă-i că biserica (alături de alte entități mult-glorioase) se află instituție totalitară, care nu are nevoie de opoziție, de diferit prin jur. Căci riscă să explodeze/implozeze.

PS *Trii*

Un domn de treabă (pe cartea-I de vizită: *Polytechnic university of bucharest*) răspunde ziselor mele:

> *”Ba din contra, nu mai face pe niznaiul! Transpare clar ca doresti sa obtii exact ce acuzi pe altii ca vor sa pastreze. E in spiritul minoritatilor sa-si doreasca puterea majoritatii iar cand o obtin, vor musai sa conduca. Teologic vorbind, voi sunteti lucrarea Satanei - evident sunteti niste erori ale naturii, exceptii. Purtati-va ca atare si bucurati-va ca macar sunteti tolerati, ca se inchid ochii si vi se spune ca si voi sunteti "normali"! Dar nu sunteti! Pur si simplu pentru ca exceptiile incalca regula”*

Mie-mi place grozav să discut cu oameni fini, asemenea dumitale!

Dar de ce ați păstra numai domniile voastre puterea, și n-ar căpăta-o și alții (mi-ar place grozav să vă cercetez mutra, dacă v-ați trezi lipsiți de acea putere...)? Aveți contract etern cu acea putere? Poate vor și alții să guste (exclusiv) din dulceața puterii, lăsîndu-vă dumneavoastră nimic...

Legat de lucrarea Satanei, se înțeșege că o reprezentăm! Vă fac aici confidența că-s plătit de Scaraoschi, bașca promisiunea că voi fi personal TESA în iad, și nu în cazanele cu smoală. În paralel, nu știu cum se face că protejați din Cer au un limbaj cam din topor, și dur (așa o fi și Dumnezeu? quelle horreur!) cum se poate vedea și în al dumitale, de aici...

Imaginați-vă că ajung alții majoritar (de-aia ne aflăm candidați intelectuali, pentru a ne permite așa jocuri de imaginație...). Dacă sosesc unii și vă susură vorba asta: „ucurati-va ca macar sunteti tolerati, ca se inchid ochii si vi se spune ca si voi sunteti "normali"! Dar nu sunteti! Pur si simplu pentru ca exceptiile incalca regula.”

La chestiune, luați exenplu de la societatea unde apărurăți domniile voastre, creștinii, demult... La fel se vor fi uitat, stuchind, și adoratorii zeilor... Apoi roata s-a întors. Și-ați stat dumneavoastră fericiți, în fruntea bucatelor spirituale și nu numai, niște sute de ani.

Este drept că, în ultima postură, nu vi s-a întins, la semnat de Sus, vreun contract cu eternitatea, ca adunare umană în societate...

„[A]cela ce prea înțelepți pe pescari ai arătat

…trimițându-le lor Duhul Sfânt; şi printr-înşii lumea ai vânat..." (Tropar la Duminica Cincizecimii)

Se va supăra prietena-mi ce reproduce așa vorbă, dar tot o zic (altminteri pe stilul lui Aristotel, spre Platon...). Cînd te gîndești că, înainte de anul 313 (sau cînd o fi ajuns ordinul de încreștinare), pe acele meleaguri au stat alte religii - socotesc și ce vor fi fost inevitabil înainte de daci.

La chestiune, cum or fi decurs lucrurile sus, în Cer (eu așa am înțeles, că mai-marii a ce ni-i în jur locuiesc acolo)... La un moment dat a venit Dumnezeu, iar Zamolxe și-a făcut bagajul? ...Și unde s-o fi dus? Ce face azi?

Eu cred că mi-i aici o nedumerire de absolut bun simț. Dacă nu-i, rog a-mi explica domol, de ce nu e.

„Nu poate exista stat de drept

… cînd o firmă ca Louis Vuitton vinde pantofii cu minim 500 euro şi îşi plăteşte muncitorul cu 133 euro/pe lună (2013) şi aproximativ 250 euro/lună acum, în România. Nu poate exista stat de drept atunci cînd munca este mai impozitată decît capitalul."

Se află sport curenta plînge pe umărul amărîtului (din ce motive, putem discuta) dar n-am văzut pe nimeni a îndemna plebeul să pună mîna pe carte, dacă se poate în tot decursul vieții...

Totodată.

Mai nimeni nu arată obrazul lui Dumnezeu (presupunem că există), cum că putea zămisli mai bine cele din jur...

”Dan Puric, mesaj sfâșietor pentru tinerii români

…Mi-e sete ca acest tineret să se întoarcă la Dumnezeu. Libertatea fără Dumnezeu este primul pas spre sclavie. Își cer singur lanțurile"

Domnule Puric,

Dacă tineretul cu pricina ar veni la dumneata și ți-ar da îndrumări de viață - ți-ar plăcea? Cum? Dumneata ești de trei sute de ori mai experimentat și mai deștept decît dumnealor, deci ai dreptul a-i trece strada (chit că nu știu să ți-o fi solicitat)?

Libertatea și-o alege fiecare. Unii o vor dori cu Dumnezeu, alții fără. O a treia categorie va întreba cine e ăla, Dumnezeu...

Tot pe acolo.

„Acad. Dan Berindei face un apel către tânăra generație: Fără îndoială, suntem cetățeni ai planetei, suntem europeni, dar înainte de aceasta, suntem români şi se impune să nu uităm acest lucru"

I-aș spune și dlui Berindei, ce-am zis spre Dan Puric.

Ședeți mai ușor cu sfaturile nesolicitate... Dacă tinerii s-ar apuca a vă indica drum prin viață, v-ar plăcea?

După cum.

Ce-mi sînt întîi, și ce sînt pe plan doi se află alegerea mea, nu a altora - fie ei și academicieni.

Că veni vorba.

Dacă nu aveam Academie, se trăia mai rău în țara asta? Scuipam mai des, pe stradă? Ne ștergeam nasul (mai rar) cu mîneca?

Simt că nu există sadism mai mare

… decît a indica dușmanului defectele tale.

> Defect este - hai s-o spunem... - și a zări dușmani unde ei nu-s neapărat.

La persoane logice, așa mărturisiri ar fi utile. Dar, îndeobște, aceia se află alunecați - barim în ceea ce ne privește - în brațele reflexelor inconștiente. Unde, între altele, părăsirea de către celălalt a registrului clasic agresiv creează mari probleme. Strică ecuația funcționării.

„De ce nu patriotism?!

Cred că la noi se confundă patriotismul cu naţionalismul. Sunt două noţiuni diferite.”

De ce nu patriotism...

Păi, pentru că eu unul nu simt a-mi fi utilă așa instituție, așa atitudine (e vorba de patriotism). Dacă întrebi vreun patriot (comun ori de frunte) la ce ți-ai fi utilă damblaua lor, vei vedea în primă fază mirare. Că nu ești deja convins (eventual și propagandist spre alții, de acea minune). Apoi - ca în cazul tuturor vorbelor mari - furie, pe matale.

Dacă, prin absurd, acela apucă a explica de ce..., vei vedea doar fraze departe de interesul tău (matale fiind un tip care n-are nevoie de dumnezei, ramura celor făuriți social, nici nu ți-a fost inoculată groaza, aceea că dacă nu ești cum vrea stăpînirea, te-a luat bau-baul...

PS

„Patriotism înseamnă să îi iubeşti pe ai tăi, naționalism înseamnă să îi urăşti pe ceilalți ...!”

Eu am impresia că a iubi (inclusiv pe-ai noștri) e un sentiment ce poate genera iute ură (în lipsa cuvenitului debușeu, distribuită inevitabil altor tăi ori străinilor).

Cred că ai mei sînt de tratat cu toată gama sentimentelor posibile. Bineînțeles că așa ceva e inadmisibil, pentru cei care doresc a încropi un grup - familiei ori societate. Inadmisibil măcar la nivel de discurs, căci în practică funcționăm după regula popular numită „a nu da din casă”.

Se face destul caz

…(nefavorabil) despre a gîndi negativ. Cred însă că nu-i o treabă deșteaptă, asemenea blam / interzicere.

Las pe altă dată iscodirile, de ce umblă acea idee, cum că nu-i frumos (ba chiar „Ce urît!!") a gîndi negativ. . Treaba-mi pare simplă. Pe de o parte există un sentiment neplăcut din adîncul nostru, al descurajării. Dacă îți propui a-l ucide, prin tine, nu poți doar piti o vreme de tine acel simțămînt. El revenind cu dobîndă...

După cum.

În momentul încare-ți propui a suporta, a lăsa să viețuiască gîndurile negre, deja - vorba unora mai deștepți ca mine - ai schimbat paradigma. Adică schimbi vectorul nu departe de 180 grade. Căci nu mai fugi, ci-ți propui spășit a suporta acea stare foarte naspa. Iar rezultatele nu pot fi decît altele, în materie de dispoziția noastră (chit cîă fructele nu pot apărea de pe o secundă pe alta).

Făcusem orele din urmă

…niște afirmații iconoclaste (adică dătătoare de pămînt cu icoane, cu convingeri sacrosancte).

Întîia medita cum o fi fost sub cerul de deasupra noastră, la vremea cînd stăpînirile nu decretaseră supușilor adoptarea creștinismului. Adicătele, cum era cînd oamenii își închipuiau a fi sus-de-tot Zamolxe. Sau care o fi fost dumnezeu populațiilor locale de dinaintea acestora.

Ulterior, am vorbit urît despre patriotism.

În aceeași cheie de făcut părul măciucă multora, adică a (existenței) timpului, aș observa că pînă acum două sute de ani, dacă vorbeai (presupunem!) urît despre o chestie numită patriotism, nu se afanisea nimeni. Nu erai scos de urechi, ori din propriul corp (prin jupuire).

Altele erau atunci valorile sociale de neatins.

Dacă tot simt că 'totul curge', automat meditez de nu va veni o epocă diferită, de cea de azi. Cu alte valori (sînt chestiile alea care coagulează societatea omenească). Bineînțeles că, la așa din urmă vorbă poate veni cineva care să spună că actualul - la nivel de societate - văz asupra societății este etern. Vorba credincioșilor: în vecii vecilor, amin!

Parcă nu l-aș lua în serios.

În paralel, constat că bine zicea o doamnă... Îmi place să provoc. Să tulbur - pe calea unor asemenea idei. Iar de aici ajung la altă recentă zisă a unui om ticălos. Cum că-i sadism mare, spre ceilalți, a-ți recunoaște liniștit defectele, mici și mari.

La chestiune, și punându-mă singur la zid (plus legat la ochi), citeam ieri o zisă despre Belu Zilber (într-un op al dnei Lavinia Betea). Ceva din categoria „N-ar vorbi pe careva de bine, nici să-l tai!"...

Eu nu-s ca acela, însă. De pildă, pe dna Betea aș vorbi-o de bine cu multă plăcere!

Poate mai util decît cinci-șase postări savante

…e putința de-a nu fugi - de junghierea provocată de renunțarea vreunuia la amiciția Fb cu noi. Mda... Sentimentul de-a fi respins. Ce rar stăm pe el. Cît și pe surate de-ale lui.

A vorbi despre statul pe ele nu-i egal a o și face.

Mă uit la un vers

…cu setea de libertate a strămoșilor daci, și cad pe gînduri.
Am impresia că Dumnezeu, dacă voiește să distrugă vreun umanoid, îi suprimă glanda subiectivității.

Prin intermediul consoartei

... a început să-mi placă solista Delia.
În rest, intru inevitabil în contact (și) cu producțiile video ale generației tinere (raportat la 2017, se înțelege). Dacă ești mai copt, te cam ia la lingurică, de invidii la junețea altora, respectiv că ești iremediabil rămas în urmă. Dar tot e mai bine, poate, decît să nu mai ieși deloc din casă, să zicem duminica, la vreme de mall-uri pline.

> Delia Matache îmi pare a face parte din categoria pisicuțelor prostuțe la 20 ani, dominate de cîte un mascul, dar care apoi se maturizează fericit (nu și acela).
> Am mai văzut...filmul la Cher și Bono, ori Ike and Tina Turner.

Că veni vorba.
Am reintrat în rîndul lumii. După zece ani (și făcînd altcineva cinste, eu aflîndu-mă pîrlit) am călcat într-o sală de cinema. Unde alde Sparrow făcea ordine.
Se înțelege însă că rămîn destule naspa, în sufletul posesorului de *prag 60* ce mă aflu. Vorba unui cîntec însă: *să vedem ce-o să iasă*.

Adversarii

…ne văd destul de bine defectele.

Dureroase și-nfricoșătoare

…(întru viitor) sînt momentele în care năpîrlim...

O dată pe săptămînă

… am voie a scăpa caii criticismului?

> *„În timp ce ministrul Daea freacă oaia, un fermier francez cultivă 4.000 de hectare in Bărăgan, reface sistemele de irigații distruse de hoții mioritici și face un profit frumușel.”*

Noi, oamenii, avem în fișa postului a emana agresivitate (subsemnatu nu face excepție). Cum în societate e mai greu de ieșit cu parul - cum ne recomandă interiorul proiectat de Doamne-doamne - se folosește o rută ocolitoare. Adică acea agresivitate capătă haina principiilor. A zice-se revoltei pe încălcările de corectitudine. Ale altora.

În așa demers (pentru ochii altora, dar și ai noștri) faptele se trag precum în pat Procust, cu omisiuni și chiar invenții, bașca figuri de stil ajutătoare.

.

PS

Se înțelege că așa docte observații (ale mele) își trag seva tot din fiara umană cea frumos pitită...

Apropo de (inerenta) agresivitate umană

De bine ce lecturam săptămînile acestea niște texte legionare.

Am observat că măreția discursurilor e direct proporțională cu primitivismul/animalitatea oratorului, respectiv a publicului ce cască gura la el.

Cu jena de rigoare, trec aici și religioasele.

.

Că *dumnea-ceia* se află așa n-ar fi bai, în sine. Însă au un talent aparte de-a plasa adevărul numai la ei. Și, implicit, a încerca să călărească pe alții.

Oameni, de...!

PS

Admit că lucrurile ce merg la inimă își au rigoarea lor aparte, departe de rațiune. Dar tot priveam luuung ieri, la un cort mare din dealul Mitropoliei, figurile aparte ale îngerilor (cu aripi cît toate zilele, chiar). Eu aș avea o problemă să cred în existența lor.

Afirmam sus și tare

…în a doua jumătate a anului trecut că nu mai calc prin prăpăstii montane cîte zilișoare oi mai avea. Asta, pentru că țin a răposa în patul meu, ori măcar în sfoara și săpunul personale.

Dar te poți pune cu fluviul vieții, cel care ne duce bărcuța? Mă cuprinse mare dor a mai păși pe brîul lui Rafail, din Caraiman-Bucegi, ba și în partea nenorocită a acestuia, din dreptul Văii Spălăturii (pe soarele de miez-vară aferent, se înțelege).

Ca să nu dau telefoane la Salvamont de pe acolo, mi-am pus de-un plan al drumului, cu venire și plecare printr-un scoc lateral. Partea proastă-i că un amic de încredere e posibil a nu (mai) dori să vină pe-aici, în vreme ce-o solitară s-ar lovi de problema bănetului pentru telecabină.

Na, dilemă!

Între momentele fericite din viață

…aș trece și pe-acelea în care nu uităm cine sîntem cu adevărat.

Dincolo de ce spunea un Valeriu Sterian

… despre haiduci, eu aș identifica stilul lor interior în compatrioții care își înmatriculează mașinile în Bulgaria.

Ceva foarte asemănător simt și în luptătorii din munți, la vremi comuniste.

Comună tuturor simt a fi o constitutivă nesupunere la autoritate.

Multe observații conștiente asupra vieții

…par să trădeze ne-dorința de a călca pe răni din adînc.

Ni se pare c-așa, cu savante aprecieri, rezolvăm sufletești presante. Or, în adînc(-ul nostru) se află altă lume. Și care ține cam toate hățurile existenței noastre.

Dacă tot am deschis poarta afirmațiilor deștepte (și ținînd de cald - existențialmente - de nu mai pot), aș puncta că înceeep să mă obișnuiesc cu răutatea oamenilor.

Lăsînd pe altă dată cum e cu răutatea celui pe care-l zăresc des în oglindă, simt că revolta pe vreo nemernicie a celuilalt e un mod de a nu accepta, de a nu putea suporta o durere care saltă din suflet, cu așa prilej (la o adică, definiția furiei cuprinde și așa dedesubt).

Urîm

… pentru ca nu cumva să ne dea prin cap a iubi pe acel seamăn (ceea ce s-ar lăsa inevitabil cu mari-mari dezamăgiri).

Stuchind spre acela, ieșim în mai mică pagubă sufletească... Bașca ne urmăm firea.

Mi se întîmplă

…să nu cad lat la noțiunea de Cultură, mai ales cînd aceasta (via numeroșii ei slujitori) se vrea adulată. Nu-i e de ajuns a-i fi recunoscute inteligența și munca depusă.

Oamenii confecționează asemănător - cu nevoie/solicitare imperioasă de adulație - și alte Măreții. De pildă ale religiei. Ori ale țării între fruntariile căreia te afli.

Nu mă descurc

…în ale jobului, în schimb filozofez din greu (cu burta goală aferentă...).

Insul cinic are o - nedreaptă, zic eu - faimă proastă, între semeni. De fapt, nu-i singura anatemă izvorîtă din supărarea că acela nu se lasă preș, al nostru...

Cinicul nu-i totuna cu omul fără scrupule - cel care lovește fără alegere în jur, doar ca să-i fie lui bine. Cel dintîi încurcă însă socoteli, de trai comod al altuia. El deranjează iluziile insului comod. Căci cinicul nu mai are, asta și pentru că e sătul de încasat, în cursa după rozul vieții.

În paralel, același deranjează pentru că nu cade victimă manipulărilor, via aceleași iluzii: „Vezi rozu' ăla, de pe gard? Al tău e dacă-mi faci un serviciu mic-mic...".

Simt nevoia

…să dau azi un ochi spre definiția sadismului. Aleg una care nu-i legată de sexualitate, și anume: *„tendință anormală spre cruzime, plăcere bolnăvicioasă de a chinui; cruzime extremă".*

Cred că e loc aici de-o completare/nuanță (este drept că una ce riscă s-arunce în aer definiția). E vorba de sensibilitatea victimei. De neputința ei.

Acestea mi-au venit în minte în cursul unei polemici oarecare. Și unde m-am descoperit de două ori sadic. Mai exact, solicitam ceva peste putirința de a suporta, a adversarului. Pe de o parte, i-am cerut aceluia explicație conștientă, la o afirmație ce venea direct din animalicul inconștientului (nici nu mai contează haina împrumutată de acela, ca să dea bine). Or inconștientul nu acceptă poprire. E deranjat ca naiba, cînd stai în drumul eliberării aleasă de el. O explicație conștientă, detaliată fiind ultima tărășenie care-i pică bine...

În paralel, solicitam aceluia acceptarea diversității. Adică eu am părerea mea, dumneata o alta - și-o fi loc de ambele, sub soare. Or și asta e ca dracul, pentru animalicul doritor a domina, din om... Pur și simplu ceri aceluia imposibilul, primitivul din doi voind ca doar punctul său de vedere să conteze.

Tot la chestiune.

În fața acelui sadism, insuportabil ca efect, omul poate agresa cît să reducă pe celălalt la tăcere. Chestia asta merge însă doar în mediu favorabil. Unde poți întreprinde acea corecție, iar nimeni să nu-ți facă nimic. Este cazul mediilor unde ceilalți gîndesc precum noi. De pildă, cum că se-alege praful de tot universul, dacă cedăm atentatelor la - să zicem - Familia tradițională. Cînd nu ești între asemenea ai-tăi, rămîne doar alternativa fugii. / retragerii din discuție.

Pe același fir (în curgere) al discuției, simt că ne ferim a ieși din cercul celor care gîndesc precum noi.

Tot la chestiune, ființează și oameni care se simt ca peștele în apă doar între dușmani. Probabil așa le-o fi fost și în zona unde au copilărit, inclusiv în vreo familie... tradițională. Este drept că aici doar constat, nu caut vinovați.

Continuînd mersul pe apă expunerii zglobii de aici, am sentimentul că ideea de morală sună frumos, dar ea pare să intre deseori în contradicție cu uman(ism)ul. Morala s-o afla ea o instanță cu panaș, dar pare s-o dea elasticitatea ori toleranța afară din casă.

Prin urmare, încep a gîndi dacă amoralitatea nu posedă cumva gradul de umanitate hușuit anterior din ograda suratei moralitate.

„Sa scăpăm Capitala de mitocănie!”

E demonstrat științific (între alții, de savanții americani):
Întotdeauna mitocănia e la altul.

Cred că mîndria

… să zicem de a fi român, conține oarece (umană) trufie/dispreț prin măruntaie. Față de acela care nu e român.

Se poate explora, (de) ce și cum.

Minunata lună iunie

'Cerc însă a păstra duioșie și pentru fundul-de-sac ce-i vreun noiembrie.

Părerea mea

Dincolo de vorbele mari pe care le fluturăm, ne aflăm toți niște minunate animale... Se poate demonstra iute, asta.

Citeam pe undeva că scrisele cu litere mari-mari din reclame sînt anulate de rîndurile mici, de pe-acolo. Asemenea și cu vorbele mari, din discursuri - spre vecini ori spre nație. Sînt la antipodul primitivelor ce șed pe-aproape.

E ziua mea

…de savantlîcuri (nesărate).

.

I

Naționaliștii (și patrioții?) nu se simt pur și simplu bine, la vreo izbîndă a Simonei Halep.

Ci mai valoroși.

II

Mi-am socotit atent vorba de mai sus despre patriotism. E posibil să nu gîndesc prost...

P. are o hibă. Nu dă voie altuia - din acel stat - a gîndi altfel decît voiește dînsul. Iar aici nu e vorba de-o opinie contrară 100%, ci și de nevinovate nuanțe. Nici gînd a fi acceptată zisă gen: „Fraților, stați nițel... Mie, la chestia asta, mi se pare că e-un pic altfel...”

O să-mi ziceți aici că patriotismul posedă idee foaaarte măreață, însă rămîn prudent, întru aplauze spre-o 'ființă' atît de totalitară. Și care voiește dînsa, fără să mă întrebe, să urmez ori să-mi dau viața pentru comandamente asupra cărora nu m-a întrebat nimeni.

Înțeleg că patriotismul n-ar funcționa pe criterii democratice, de altă părere decît a sa, dar asta nu mai e problema mea...

A *nu* urî pe altul

…ne expune teribilului risc de a-l iubi.

Dau ochi uneori

..spre anii de mers pe munte și-mi sare în minte concluzia: îngrozitor-de-frumos.

Cititorul vrea minunății

…Autorul, inclusiv cel de aici, se conformează. Iar în acel cerc toată lumea e mulțumită. Prost e doar cînd apare un... privitor din afară, al frumoaselor vorbe vehiculate în cerc.

Nimic nu irită mai tare, decît contestarea vorbelor noastre goale. Căci ultimele se află hrană indispensabilă nevoilor noastre din adînc. Ni-i ca și cum s-ar așeza cineva pe furtunul nostru cu oxigen...

Deseori ne luăm la șuturi

... pentru că ne aflăm imperfecți, în loc să ne compătimim că avem limite.

Vorba a te/ne compătimi.
E una dintre cele la care morala socială are alergie. Mai degrabă admite a compătimi în batjocură pe altul, decît a ne privi cu grijă cine sîntem, și ce-i prin jur.
Asta, pentru că-i încurcă scopurile.

Cred că nu e de colea

…. să ne acceptăm visele irealizabile

> *„Adica a le accepta e de bine, sau ...? Dacă știu ca sunt irealizabile și le accept, ce se cheamă că mi-s ? Am toate țiglele pe casa, au ba ?”*

Visele cu pricina sînt încercări dramatice ale interiorului nostru de a scăpa de angoase. Se îmbată cu apă rece. Cîtă vreme nu le luăm la șuturi, el se mai liniștește oleacă.
Interzicîndu-le, producem totodată conflict între părți din noi. Asta, în opinia mea, nu e de bine.
Prefer să las acela a visa, fără să-i dau peste nas.
Asta se face inclusiv în forma: *„Cîndva am ținut taremult să ajung în cutare post, sau loc. Nu s-a putut... Mamă, ce mă doare, că nu a fost posibil...Oooof...”*
Sună urît, dar te destinzi interior.

Solicităm altuia

… îndeobște, să-și asume rușine, însă discutăm mai rar cum e cînd *nu fugi* de așa sentiment (unul pe 'epiderma' proprie...).
Sinistru moment.

În vreo discuție contradictorie

…cu un majoritar mioritic (naționalist sau religios), o recomandare ce sosește dinspre interlocutor este să pleci din țară.
Sună frumos, și creștin, dar tot simt acolo disconfort în traiul cu cineva diferit, în preajmă.
Foarte probabil, moștenire comportamentală din epoca viețuirii în trib.

Există o scenă

… (în clasica peliculă "Cu mîinile curate"), în care împușcatul Lăscărică dă să se vaite de fatală rană, dar Miclovan îi astupă gura, delicat și cu mănușă fină. Sunetele agonice cu pricina deranjau...

Cam așa și-n societate. Nu-i de bon ton a-ți comunica impresii din cursul pierderii senecte de viteză.

Zic asta cu gîndul la recenta-mi tură montană (altminteri fu de record mondial! Coborît păcătoasa muchie plină de jnepeni dintre A. Gemene și V. Cantuniari, și nu s-a lăsat cu minimă zgîrietură...) Asta pentru că mi-am admis a merge bătrînește, fără grabă. Pe cînd eram veșnic tînăr și ferice, așa ceva ar fi însemnat că nu fac doi bani și să te ții finalmente arătare plină de zgîrieturi, bașca alunecări prin desiș de tîrîtoare verzi...)

Ca paria în ale gîndirii

... ce mă află (un fel de privitor neconformist spre hainele împăratului), tot stau uimit de un lucru... Să scrii mult și alambicat despre sufletești, chit că așa ceva-i exact ultima cale de-a afla ce umblă cu adevărat în tine/noi...

> *„În ce rezidă forța basmului? În mod cert, în basm avem cea mai ingenuă şi mai genuină formă de narațiune. De ea se leagă însă prima noastră experiență ”literară”, care nu este pe de-a-ntregul literară, sau nu doar literară, cât și, în cea mai mare măsură, inițiatică.”*
> (Angelo Mitchievici)

Am sentimentul că la mijloc se află eterna campanie de ținut coagulată societatea (simt că ultimeia îi pică tare prost, a nu exista acea coagulare).

Există tot felul de povestioare, de gesturi și idei - altminteri pe o linie stabilită - care pe de o parte conferă bien-etre vorbitorului, iar pe de altă parte face bine la suflet unor semeni (educați în prealabil a gusta, a găsi esențial asemenea fructe, și nu altele).

Cred că-i un subiect de extins (suita împăratului se înțelege că are interes de așa ceva exact în veci!).

Mă bate gîndul

… în omenească dorință de-a fi băgat în seamă, să mai postez pe-aici una-două poze din recenta-mi tură montană.

Apare însă o problemă. Doar gustul meu se potrivește coclaurilor respectivi (respectiv uluiala la vederea cîte unui fleac, aninat de nebun peste oarece prăpăstii).

Ca să fac plăcere auditoriului, ar trebui să glisez în acel registru 'pentru toți'. Care deja e depărtat de gustul meu. Și, fiind totuși o făcătură de adunat semeni diferiți, nu oferă cheie spre sufletul cuiva (pentru a rezona frățește la dambla comună).

Și uite-așa mă văd în imposibilitate, de-a pune vreo poză cu vreun desiș aninat peste Albișoara Hornurilor (vale de abrupt în Bucegi).

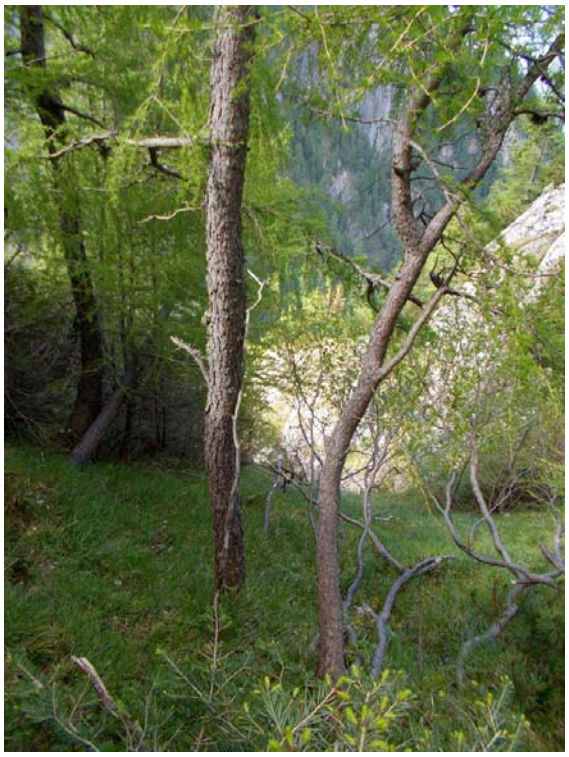

La o adică, aș avea oricum probleme în a trece-n cuvinte - cum face *bum-bum* inima-sufletului, pe acolo...

Filosofii ieftine

Dracii (nu în sensul biblic, ci al conviețuirii sociale) din interiorul personal.

Nu știi dacă să rîzi, ori să plîngi observîndu-le hîrjoana, prin sternu-ți. Te sperii, pentru că ai de evitat unele situații de contact cu oamenii, ca prea furnizoare de disconfort... Ai de luptat acolo cu neghiniții, iar în paralel subiectul adunării cu pricina nu te entuziasmează („Da, bre, dar te găsești și matale în rîndu lumii!...").

Partea frumoasă-i că acei năzdrăvani nu-s totuși la putere. Hățurile-s, totuși, la tine.
În paralel, există situații la care destui nici nu realizează, cum e cu acea hoardă. Stau doar cu o ceață a simțurilor pe ochi.

„'Cearcă a vorbi, totuși, cu dumnealor. Vezi dacă se poate..."

**

Mă apucaseră-n într-o vreme niște vise, unde eram mult rămas în urmă la școală. Parcă liceu. Acum, sosiră la modă unele unde fac din nou armata, mai exact un stagiu de-un an (și unde-s ofticat a nu primi soldă, din neglijența mai-marilor)..

Hm...

Parafrazînd nițel un kaliningrădean. Există - pare-se... - inifinitul aferent bolții cerului, și un altul în suflet. În ultimul aflîndu-se și acel compartiment, acea lume separată (independentă, și totuși a ta) care produce și-ți livrează nocturn vise.

PS

Menționam inițial: „Filosofii ieftine”

Uzitez formula din dicționar doar în sens peiorativ. Cînd respect disciplina gîndirii cu pricina, grafie „filozofie”, cu z. Asta, pentru că găsesc în exces luatul în serios, cu hai să reproducem cît mai exact cum ziseră grecii antici (filo-sofia).

13 iunie 1990

Omenesc.

Nici azi nu se întreabă perdanții de atunci dacă n-au greșit și ei, nițel, pe undeva... Nuuu... Se poate, neicusorule, să comiță așa prostie?

Veți spune că-s nemodest... Perfect adevărat! Dar tot mă aflu dezamăgit de mulți la care căscam gura, după revoluție. Inclusiv la invervievatul de aici, redactor șef într-o vreme la revista 22:

> *Între multe altele:*
>
> *Menţionez că există două filme excelente, unul al lui Lucian Pintilie, altul al lui Stere Gulea, dedicate Pieţei Universităţii, ambele pe ‘you tube’, care spun cam tot ce ar trebui ştiut de către ipoteticul tânăr, interesat de adevărul mineriadelor, care vorbeşte în întrebarea Dvs.*
>
> Așa intelectual fin nu-i atent o secundă că adevărul poate sta la mijloc, între cele plăcute sufletului său și opinia altuia.
>
> Totodată, eu privesc dubios cheful de-a da sfaturi tinerilor. Acolo, la fîrie nu se află vreo rudă a obiectivității...

Tot ne-modest zis...:

Dacă nu te uiți pe unde greșești, al tău pare să fie statul în loc (ceea ce, viața umblînd, înseamnă dat îndărăt... Iar mie unuia nu-mi place să fi trecut anii degeaba, deasupră-ne).

Mi-am manifestat dezamăgirea

…față de prestația de azi a unor intelectuali (să le zic de dreapta) prezenți pe *Scenă* la 1990.

Există însă și situații inverse. Gabriela Adameșteanu de pildă. Căreia îi tot scot din bibliotecă volumul "Anii romantici"...

Sînt dese trimiterile

… (ale unor articleri ori comentatori) din media la ideea că cineva ne umilește.

Aici, și dincolo de faptul că deseori folosim vorba doar întru oratorie / efect asupra altora...: de fapt, respectivul dușman (la care țipăm că ne umilește) doar calcă pe niște răni personale vechi.

*

1.

Umilința presupune neputința de a replica, la un atac greu suportabil / insuportabil.

2.

Plîngîndu-ne de umilire (pomenim mai rar ori deloc spre umilințele la care supunem noi pe alții...), nu apucăm de fapt să re-simțim acel mega-tîmpit sentiment.

PS

Deși recomand aici a încerca să suportăm umiliri și surate, am impresia că sentimentele zise negative nu-s lăsate om ului pentru a fi suportate. Dimpotrivă, ele vor a fugi doar căpiat de dumnealor, mai exact a lua o atitudine - dorită de acel sentiment, de ființa noastră.

E cazul fricii, pe care n-apuci a mirosi ce și cum, ci o iei scurt la goană. Umilința îmi pare să intre în altă categorie, și anume a simțămintelor ce-s îndeobște refulate. Sau reacționăm (dar destul de tîrziu) prin agresivitate.

Privesc la un articol

…al unui bușteneanu (locuitor al orașului Bușteni) și descopăr acolo eternul uman. Eternele nevoi adînci ale ființei noastre.

În fugă, enumăr trei.

Confecționarea de drog, care să îndepărteze aceluia/nouă neplăcutul existenței - diurne ori in integrum.

Idem **(confecționare) de opinie** - spre noi, respectiv dorind a convinge pe ceilalți - că subiectul uman respectiv se află valoros.

Apoi, există **agresivitatea**. Cam toate demersurile noastre conțin inevitabil un mușcat de un seamăn ori altul.

Este, dincolo de toate, un dat al speciei. Și care, întrucît nu se poate manifesta brut, are nevoie de masca identificări de abateri (reale ori presupuse) ale unor oameni, de la morala socială.

PS

Solicit clemență, pentru a vă turbura ziua cu așa prostii...

Se face mult caz

… asupra ordonanței emise de Executivul Grindeanu, la ceas nocturn.

Povestea cred că e pentru ăi mai slabi de cap. Unde scrie că nu e voie să dai lege la 3 noaptea? Și, implicit, că e obligatoriu să o dai la 10 ziua? Dacă o dădeau în crucea zilei, se putea opune cineva?

Treaba asta cu reclamat lege nocturnă vizează doar a călca pe-o anumită *glandă* a susținătorilor noștri (putem glosa mult aici). Și – ca efect – aceia să devină numai buni pentru mobilizarea (dumnealor) pe care ne-o dorim noi.

PS

O să mi se spună aici că ce ticăloasă fu acea O.G., că voia să scoată penali din închisoare.

Or. Dacă i-aș simți pe antipesediști din altă făină caracterială (decît ai lui Dragnea), m-aș revolta de acea ordonanță.

Mult timp am crezut

…că așa-numita stăpînire de sine se bazează pe a (putea) ignora anumite sentimente din interiorul nostru, în vreo situație neplăcută - conduitei alese - ori alta. Acum simt, însă, că la mijloc se află a putea suporta (după călirea anterioară aferentă) acele impulsuri incomode.

Se înțelege însă că asemenea om nu-i Dumnezeu, în sensul că - fie și inconștient - evită să pășească în domenii (acestea fiind cvasiinfinite la număr) pentru care nu e antrenat.

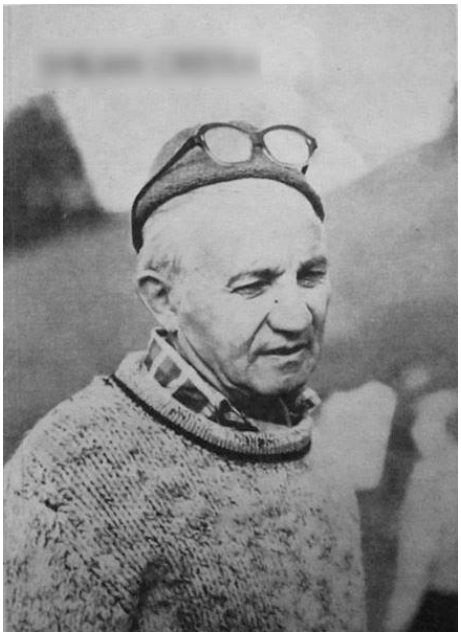

Poate din invidie

… pentru prelegerea efectuată de-un bun amic la un cerc turistic, mi-a fulgerat prin minte să țin acolo (unde altminteri am fost invitat cîndva a pune umărul) o expunere despre fondatorul organizației.

Am vanitatea de-a afirma că pot vorbi obiectiv despre acel înaintaș. Mica problema a apărut, însă, cînd am realizat că organizațiile create în jurul unei ființe omenești au mari probleme dacă-l prezinți pe Acela altfel decît foarte pozitiv (asta include ascunderea incomodelor, respectiv exagerări și chiar invenții pe linia roză).

Asta, întrucît așa ni-i construit sufletul. Ultimul preferă poveștile (prin definiție nu tocmai reale), unui adevăr incomod.

Răsfoind „Anii romantici”

…ai Gabrielei Adamesteanu, am revăzut subiectele care animau - la 1990-92 - inteligheția românească. Brici! (mă aflu primul ce-și recunoaște mintea incapabilă, de așa producțiuni).

Dau ochi azi, în jur. Cele mai importante condeie se ocupă cu altele, despre care nu mă jenez a spune că țin de tabloid / uman.

Caut explicație, ce și cum.

> [De bine ce tocmai ziceam, unor comentatori la posturi G. Cartianu... Că oare ce drum ar fi ales, dacă Istoria îi surprindea-n floarea vîrstei la un 1950...]

Simt că pomeniții intelectuali sînt adaptați epocii. Cea actuală. Și oferă ceea ce-i solicitat, dinspre audiență (se înțelege că aceea școlită sau foarte școlită).

Tot din carte Adamesteanu aflu că pînă în 1933 Eliade fusese democrat. Apoi o schimbă - absolut întîmplător probabil de ajungerea la putere a dlui Adolf - pe idei totalitare. În trei-patru ani, Mircea E. devine și foarte legionar (barim în cîteva articole de gazetă). Se înțelege că, ajuns postbelic peste Ocean, același va pleda pentru valorile de căpătîi ale unchiului Sam.

De unde părerea mea că esențială ni-i afirmarea între semeni, cu speranța în bunăstarea materială și psihologică spre care ne tooot împinge umanul - nu în sens filozofic... - din noi.

Există o afirmație, a Cuiva

… cum că-i „Adevărul, Calea și Viața”.

Multă lume se va uita urît, pentru uitătura-mi carteziană la așa vorbă.

> O va face pentru că i-a fost susurat de mititică a fi groaznic, sfîrșit-de-lume, ne-ia-dracul - dacă nu credem, susținem și propovăduim asta.

Uitătura-mi cu pricina, dincolo de dubiu-mi că justețea e taman la Acela, privește și la faptul că slujitorii acelei religii, ai oricărei religii în general nu se vor așeza în veci cu tine la masă, pentru a discuta vreo vorbă ori alta a dumnealor (pe care altminteri voiesc s-o urmezi cu ochi, urechi și minte închise).

Asta-n vreme ce matale te arăți deschis, în a ți se pureca afirmația cutare ori cutare. O să ziceți aici că cine-s io, de vreau să fiu tratat altfel decît un *ce* neînsemnat!

Aveți dreptate.

Însă..

Ce-ul neînsemnat cu pricina admite diferența de opinie. Stăpînitorii universului, nu...

Ziceți ceva de iad? Păi ziceți mai tare... Cum, nu țineți a discuta despre acele smoală, cazane and co? (la musulmani e tot cu smoală, ori altfel - acel tărîm al pedepsei?)

PS

Încep să-mi deprind stilul (pe tipicul bețivului, altminteri...).

Am o vreme în care promit că să moară mama!, dar nu mai scriu pe-aici cîte zile am (uneori desființez și contul Fb). Apoi, după un timp, revin spășit. Și postez doar posturi cu flori ori linkuri spre zone serafice.

Tărîța expandă apoi din nou. Promisiunile făcute nevestei de-a fi băiat cuminte se dovedesc goale. Și apar sacrilegiuri precum cel de aici. Vîrful de dispoziție dispare însă curînd... Se lasă cu remușcări, că ce al dracului pot fi. Și că unde-o să ajuuung, pe cu așa comportament?!
Ca urmare, a mea e gaura de șarpe.

Iar ciclul se reia, după o vreme.

Mă întrebați dacă n-am în bibliotecă vreo carte despre Sisif? Iar dacă n-am, de ce nu caut a împrumuta una, căci ar fi instructivă?

Cu cît o vorbă e mai falsă

… (pentru a face bine emițătorului ei), cu atît se blindează în totalitarism.

Trecîndu-mi pe hîrtie

… așa-numitul *raport de tură* al ultimului drum montan, constat că nu m-a părăsit sentimentul de acută vinovăție, de-a fi hingherit acum mulți ani un seamăn, prin coclauri de Caraiman. Nici azi nu-mi iert treaba aceea - și pas de-a-mi putea scoate din inimă asta!

Durerea cu pricina îndeamnă însă a privi însă mai așezat - dacă tot nu pot fugi de dînsul - spre acel fier roșu.

O definiție de prin cărți (Dryden?) pomenea că-i sănătos a sesiza ce alt sentiment - foarte probabil mai dureros - e în spatele vinovăției. De aici (și ținînd de cald precum frecția la picior de lemn) simt că vinovăția se află un sentiment parazit. Ea nu face doi bani fără energia unor angoase (structurale ființei vii, le-aș spune). Îmbrățișăm totuși vinovăția, simt eu, pentru că ea lasă o speranță. Mai exact, că va fi bine, dacă ne aflăm oameni ascultători - de codul moral pe cale ni l-au sădit familia și societatea în simțitor.

Invocăm noi pe Kafka

… pentru situațiile (așa-zis) absurde, dar pînă la urmă la mijloc se află neștiința noastră asupra vieții, mai exact necheful de-a o lua cum e...

Deșteptăciuni matinale...

„Un român a filmat o paradă a homosexualilor care mergeau GOI pe străzile Londrei prin fața copiilor: Am intrat în contact cu lumea civilizată, cu lumea frumoasă...O să vomit, o să mă ia naiba! Ca să vedeți și voi ce-au putut să facă...”

.

Domnul din care-am reprodus mai sus glumește un pic.

Eu am învățat prin opuri de psihologie că percepția asupra realității ni-i strict personală. Prin urmare, se poate petrece orice pe scena vieții, și care nu ni-i direct contondent... Abia apoi noi atașăm un filtru. Unul de sorginte morală, semănat cîndva în mintea noastră... goală, de copil abia ivit sub soare.

Potrivit moralei tradiționale românești, nu e deloc bine să umbli gol printre oameni. Există niște motive foarte simple ale acestei interdicții (le putem explora). Urmează apoi implementarea acelei necesități sociale, și care se face - îs nevoit s-o spun - cu parul. Adică: „Dracul te ia, bă, dacă încalci așa ceva”.

Și pentru că acel sclav e obligat - via aceeași educație - să ia atitudine împotriva celor care încalcă regulile (în răstimp capii educației putînd trage și ei un pui de somn), la vederea unor goi prin Londra el ajunge să simtă de două ori nuiaua inițială. Mai exact, unde ceva îi interzice a face precum aceia („Să văd și io cum e, să umbli în aia goală...”). Același îl împinge să ia atitudine dezaprobatoare - deci, cum spuneam, două nuiele interioare pe capul aceluia...

Aici e toată problema, nu că respectivii *albioni* umblă cum umblă, din cînd în cînd. Imaginați-vă, la chestiune,cu ce oroare s-ar uita un iranian al zilelor noastre la românce, că umblă fără voalul acela mahomedan...

Să aveți o zi bună!

Copilul din noi

(parcă nu m-aș jena a folosi pluralul, adică *noi,* în loc de *mine*...)

Priveam la chiteala pe care-o nutresc pentru doi mari intelectuali contemporani... Într-o vreme mă acuzam pentru ea. Acum, mă flagelez mai puțin, inclusiv pentru c-am aflat - via o zisă chiar a dumnealor - de relația discipol-magistru.

O să mă întrebați aici de cînd moaș-mea am fost acceptat ca discipol al dumnealor (aceasta presupunînd ca aceia să mă simpatizeze, respectiv să dea doi bani pe ce am eu în cap). N-am fost acceptat, nici nu cred că voi fi, însă folosesc ideea doar ca punct de plecare în explorări și mai naspa.

Pînă la urmă, totul e-o extensie a relației cu tatăl, iar aceasta decurge din nevoia (permanentă?) a copilului de a învăța de la altul cum să se descurce mai bine în lume. Asta, în ale mobilării mentale, avînd drept scop bunăstarea ființei proprii (și omenești) repartizate la naștere.

Revenind la ideea cu tatăl, acesta - bun ori rău - are dezavantajul a nu fi ideal. Adică de-a ne scăpa de toate belele existenței (trec aici, spre oroarea dumneavoastră, și... oroarea de viață, de chestia asta în care furăm aterizați). Prin urmare, prin adîncu-ne barim - căutăm altul. Așa se-ajunge la vizat vreun magistru.

Socialmente vorbind, frumos este să frecventezi un magistru. Eventual să declari sus și tare că ai modele. În practică, se poate să te lipești fără voie de personalitatea cuiva (ins viu și kilometricește aproape). Ba chiar să pați precum la întîiul tată, cel inevitabil dezamăgind. Și să te

ia - inconștientă sau ba - iritarea. Ultima treabă se petrece curent, la tați sau ba (putem medita și cum e pe la relația cu mama). E nemulțumire acolo, dar și-un fel de durere a separării.

Foarte probabil ca așa ceva să se întîmple și la subsemnatul, cînd se dă la distinșii Liiceanu și Pleșu. O să spuneți aici că ce urîțenii pot debita, și că dacă nu mă simt autofăcut de rahat, prin așa vorbe. Mă simt, dar suportabil, iar în paralel mă bucur că ce nu omoară întărește. „Adică (și să-mi iertați nemodestia), pas de dă-i peste nas apoi unui tip care n-are jenă a admite mîrșăviile de mai sus.

**

În același domeniu, există și zone poate molcome, dar poate și ele nițel blamabile.

Te poate lua simpatia pentru diverși inși din trecutul apropiat, și să miroși neplăcutul sentiment de a te fi vîrît neîntrebat în familia acelora. Căci sînt sigur a fi acesta sentimentul nutrit de-un urmaș al respectivului, dacă ar ști de bastardul-la-pătrat frate (adică n-ar fi recunoscut nici de tată...). Dar nevoile sufletului, acelea în căutare de știință și știință la umbra unui puternic, își văd de-ale lor...

În ultimul caz e vorba de-o familie de scientiști și montaniarzi în același timp.

PS

Am trimis ieri un așa material, să mă cam aflu în treabă, revistei Dilema. Asta, pentru că simt cel mai apropiată genului meu uman/de condei. ...Și încă acele zise erau nevinovate, meditez, față de postul de aici.

Na singurătate, Ordene!

(„Cum ai reușit să te pui așa rău cu Foarte-Înaltul, de ți-a repartizat firea asta?!”)

Visele (nu cele nocturne)

…îmi par a fi surate bune cu beția. Le emiți, te simți bine, dar survine apoi o revenire cu picioarele pe pămînt.

La chestiune, simt că e mare lucru, să nu te jenezi de visele avute la un moment dat.
Că veni vorba. De vise..
Dacă ne uităm înapoi (și prin absurd ne aduce aminte de cele care ne-au animat existența), cîte s-au îndeplinit?

Tot pe acolo.
Asumarea de mari sarcini prin viață cred a impune și o teamă pentru decelerarea, după ce - inevitabil (nimeni nefiind etern ori de nescos la pensie) - ai parcurs acea distanță măreață. Simt, iar fizica e posibil să mă susțină, că-i nevoie de multă energie pentru sănătoasa lăsare mai moale...

PS
La un compliment al lui Silviu M., legat de umblet al meu prin zone accidentate, îmi stă le limbă a-i spune o chestie... Și anume că, în acel coclaur, m-a trecut inclusiv întrebarea: „Oi îmi va mai călca pasul, pe aici?”
Este că sună urît, ce spun? Poate-i sănătos însă a nu ți-o refuza, ca traversare a minții, ori să nu te jenezi a o zice și altora (jena, acolo mesajul nonverbal ți-i exact pe dos, adică deloc de clasică-senectute).
Și uite-așa ajung iar la decelerarea pomenită mai sus, respectiv la secvența cu un Lăscărică invitat să moară mai repede și-n liniște... Căci noi, ăia viii, avem treabă.

E neplăcut să gîndești

…(mult) diferit de semeni. Tipul de gîndire fiind o treabă care ți se pune în brațe la naștere, iar apoi nu prea-l poți schimba.
Nasol.

Considerații senecte

Prin piese de muzică ușoară vechi auzisem vorba "... Lumea e a mea".
Am priceput dedesubtul unui așa sentiment abia cînd el mi-a părăsit inconștientul, pe la 50 ani.

Fie și la (devenit) fara frecventa, am realizat inițial că pomenită stare furniza un fel de drog de siguranță, în axă să-i spun geografică. Ieșeai cam pe oriunde in lumea accesibilă ție și n-aveai oarece frisoane de teamă difuză.
Azi, plecînd cu noaptea în cap de acasă, am parte de un cer din preajma răsăritului. Îmi aduc aminte scurt de așa momente, singur pe munte.
Dar.
S-a schimbat ceva.. Asta apropo tot de 'lumea e a mea'. Acum sentimentul (nu chiar tonic) este că la un moment dat așa clipă, așa panoramă, așa soare-la-ivire nu va mai fi al meu.
Dacă anterior - în postul meu - fusese vorba de o componentă spatiu, ultima ține de timp...

> La cîteodată tîmpenii se spun prin jur (vezi comentarii la criza Grindeanu), a mea de-aici să fie cea mai mare!...

V-au făcut părul măciucă

… anterioarele mele zise? Stați liniștiți, căci acea stare - babalîcă - are și avantaje...

Concentrat pe savanta postare, am fost atent la difuzoarele vagonului abia cînd au anunțat c-am depășit cu două stații pe aceea unde trebuia sa cobor, către bucureșteana Gară de Nord. Orele fiind deja înaintate, pas de mai prinde trenul spre munte!

Dar.

În timpurile înaltei vitalități, așa chiflă s-ar fi lăsat cu turburări la greu, cu pumni în cap că ce idiot pot fi. Acum am zis doar precum marii clasici: "Ei și?!". Cînd lumea nu mai e a ta, sînt șanse a nu te mai irita ca altădată, că dumneaei nu e cum vrei tu. Poate doar ridic un pic din sprîncene - pe astă bancă de plastic de la Piața Aviatorilor - de pretentia unui C. Noica. Dinsul reproșa contemporanilor (apud G. Liiceanu) "analfabetismul in problema gospodăririi interioare".

Un elegant, fara îndoiala. Si-un înțelept. E vorba de Noica.

Intrat fiind probabil

... în anu' morții, purced iar a murseca prin jur.

Comentez - ca un ticălos ce mă aflu - la articolul unei tinere, temperamentale și frumoase femei...:

I

„Coatele ascuțite și obrazul gros”

Recunosc. Am citit doar titlul.

Dar tot comentez: nu-i așa că întotdeauna pomenitele citate (în general, *l'enfer*...) se află la alții?

II

„Alții, care ar fi putut atît de ușor să reușească prin autenticitatea valorii lor umane, rămîn, în ciuda darurilor, niște anonimi.”

Îmi fuge mintea aici la un alt articol al dnei autor, despre maturitate/maturizare. Și sînt tentat a cîntări citatele de mai sus în așa cheie. Abandonez însă iute, căci nici măcar teoretic nu-s de pus în așa balanță.

Dragii mei.

Ghinionul în viață (poate și zisele unui profesor de psihologie) m-au împins să privesc actualmente ce nevoi adînci ne trimit la cutare ori cutare gest ori zisă... (puteți pune și dumneavoastră lupa pre mine, nu mă supăr...)

Așa am ajuns la supărătoarea idee că vreo două mari tendințe ne mînă, între semeni.

A ne crea, prin zisele noastre, ceva drog de atenuat angoase - realizat prin a jongla plăcut din vorbe,a supra realității. A păli pe altul (în straie pe măsura școlilor absolvite), purjînd astfel din eterna producție de agresivitate, în paralel cu a ne prezenta noi valoroși, morali șcl.

III

„ autenticitatea valorii lor umane...”

Părerea mea (și nu chiar nouă): o vorbă, cu cît e mai mare, cu atît e mai goală. Poate și mai, pardon, ticăloasă.

Vorbele mari, zic eu, prin definiție-s menite a testa pe celălalt, dacă e suficient de prostuț. Mai exact, nu întreabă cum e aia cu autenticitatea. Ori cu valoarea umană.

La chestiune.

Palavrele, din categoria amintită, au o caracteristică. Dacă soliciți detalii prestidigitatorului, te va scruta o secundă, pentru a identifica ce-ți vine de pui așa întrebare.

Cum nu va zări în ochii matale, nici prostie, nici... coterie (aceea a gargaragiilor) se naște o problemă pentru oratorul în cauză. Se dă în bîlbîială, se (în)furie, se pleacă.

Pe vremuri, în totalitarism, se lua gîtul iresponsabilului ce ridica nedumerirea în cauză.

„Este o nenorocire

…pentru sute de mii de români care au credite în diverse valute. Dar și pentru milioane de români care vor cumpăra produse mai scumpe.”

Oare dacă spunem 'compatrioți', în loc de 'români', se face gaură-n cer?

Vorba asta, cu etnia majoritară în sus și-n jos, o da bine spre lingurica vreunora, însă eu o consider semn de primitivism.

În paralel, ea semnalizează minților mai destupate că adepții ei au nevoie de așa vînturare - zi de zi, ceas de ceas etc. - pentru a menține coeziunea acelui (mare) trib...

Apropo de rrromâni

… priveam ieri la un afiș turistic, pomenind măreț despre daci...

Am sentimentul c-am lăsat-o mai moale cu înaintașii latini (cei de la Roma) ȘI datorită putinței de-a circula, de după 1990. Cînd am simțit / aflat / văzut că nu ne aflăm (ca-n visele precedente) fruct *unic* al unui părinte *atotputernic*. Și, totodată, că romanii sînt un 'ceva' prăfuit din vechime, în urbea cărora umblă altminteri altă semințe urmașă, decît noi (niște bastarzi de la mar'nea Imperiului).

Că nu ne mai simțim noi protejați din ceruri de Traian și ai săi ar fi una. În paralel, un *ceva* ne oprește a plămădi cum vrem simbolul de pe Tibru, în vreme ce-n cazul dacilor putem plastiliniza la greu. Bărboșii se lasă turnați în orice vrea copilul (mult-delicat) din noi...

O tanti

… pe un site tradiționalist, mă trage de mînecă: *”Îți place să provoci...”*

Mi s-a întîmplat a opina despre provocare, dar, întrucît de-atunci au trecut niște ani, subiectul îmi cade azi sub noi reflectoare ale minții. Cînd te plîngi de provocare, mai că nu-ți scrii mare - pe-o pancartă la piept - niște chestii. Mai exact, că te afli stăpînit de viscere. Că-i de-ajuns să plimbe cineva un băț prin șipcile gardului, pentru ca dulăul tău s-o ia razna.

Probabil pentru că-ți știi hiba - mai exact aceea de a nu mai putea gestionași alte metereze pe unde poate sosi dușmanul - te apuci a condamna provocarea, doar-doar nu vei mai fi asaltat prin acea vulnerabilitate.

În paralel, nu-ți dai minimă șansă a putea îmblînzi acel animal interior (cel căpiind la amintita nuia prin gard).

”Anul acesta se împlinesc

…167 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu, cel care a dat graiului românesc un farmec de netăgăduit.”

Nu mă aflu nostalgic. Dar cred totuși c-avem o problemă, de omagiem la intervale nerotunde. Deduc aici, ca motivație, un gol interior ceva mai mare ca-n frumoasele (și totalitarele) vremuri trecute.

La chestiune.

Dacă de la ME încoace n-a apărut nimeni (dar nu sînt sigur că ne-am dorit asta - ne-ar fi lăsat fără zeu!) a da farmec graiului nost', cred c-ar să ne ocupăm de prezent, pentru a răsări măcar în viitor tipi destupați.

„A declanșa o criză politică fără precedent

… absolut aberantă prin antiromânismul său, ”

Noi, antiromânii, ne frecăm mîinile de așa pleașcă!... Mă și văd ministru (oare s-o putea prim-ministru?) în guvernu maghiar care va controla Romînia...

Întrebați cine mă plătește? Nu vă spun. E secret. .

PS

Rîdem-glumim, dar simț că patrioții noștri-s lei doar în lipsa adversarului...

Totodată.

Zise ca ale mele de mai sus îs periculoase pentru că massa e totuși lesne tulburabilă. Cît și gata a se da cu cel puternic (să nu credeți că, dacă apar cuceritorii x, 25% dintre rromâni nu vor dori din prima zi să le învețe limba, pentru ca apoi să ocupe locuri călduțe în noua organizare statală...)

Am reticențe

…în a declara pe altul pramatie, plus greu de cap (altminteri înțeleg a fi legate, așa trăsături...).

Dar la așa ceva îmi fuge gîndul, citind următoarele: *„Criminalul Ion Iliescu a ordonat suprimarea prin mijloace violente a manifestațiilor din Piata Universitatii.”*

Mai sănătos era dacă dînșii, manifestanții aceia, nu continuau să încurce rău centrul Bucureștiului și după ce alegerile au arătat că marea majoritate a electoratului nu-i de acord cu acțiunea lor.

Nițel defalcat, a existat o pătrundere indiscutabil în forță peste rătăciții aflați în Piață în dimineața de 13 iunie 1990. Peste zi, reacția a fost de recuperare prin violență a Pieței de către manifestanți.

Cu mult respect.

Dar hai să privim cum poate privi orice autoritate cu scaun la cap așa reacție, bașca perspectiva să posede în continuare o celulă canceroasă socialmente, în buricul țării?

În paralel, a nu se uita, puterea din acel moment avea confirmare electorală de vreo 85% (FSN plus sateliți, respectiv voturi președinte ales Iliescu).

> După meditațiuni pe așa temă, îndemn și un exercițiu de imaginație - legat de cum gîndeau oamenii epocii. Respectiv ce le venea agresorilor - autorități și suporterii puterii - să fie cîini (în condițiile în care nici opoziționiștii nu erau heruvimi...)

Totodată.
Să ne amintim și contextul internațional, la 1990.. Nu era unul foarte plăcut României, dar *era*.

PS
Dacă cineva-i criminal, asta decide justiția, nu noi pe net.

Revolta pe alții

…ascunde deseori necheful de a privi spre perenele noastre răni sufletești, sprei interiorul personal în general.

Din așa afirmație nu aș vrea săs e creadă că eu stăpînesc lucrurile, în ton cu ce spun mai sus. Nu, un ceva se dorește exprimat (e de văzut cît dorim a obține aprecierea celorlalți, pe așa cale), dar zonele interioare ne rămîn separate. Un conștient subțirel, alături de un inconștient (necunoscut chiar nouă, plus animalic) intervenind des – dacă nu permanent – în gesturile, atitudinile și chiar… ideile noastre.

Schimb de amabilități

…în metroul bucureștean. Un bărbat alb, vizibil educat: "Dă-te morții mătii de țigan!..."

Din același ciclu, al diferenței dintre forma și fondul nostru... Fată destupată, la vreo 24 ani: "M-am făcut prietenă (pe Fb, n. MO) cu RATB, doar că să le spun, în puii mei, să spele dracu tramvaiele, autobuzele...".

Nici gînd, cu ce bani să fie executată operațiunea cu pricina.

La chestiune, observ de la o vreme (scuzați pentru întîrziere...) hazul pe care-l facem la pastile caragialiene - pendinte altminteri de situații întîlnite nu doar în gura vreunui personaj haios, dar și la toate colțurile vieții curente.

De pildă *Eu vreau să vie!!!...* (cazul duduii de mai sus). Ori *societatea fără prinţip*. Sau e*nteresul și iar enteresul.*

Am sentimentul că sîntem perfect conștienți de acele caracteristici socio-umane, dar refulăm groaza legată de constatare. Doar haina ludică (vorbă în sine plus insul care le rostește) permite o descărcare salutară a tensiunii în cauză...

Am sentimentul

... că Liviu Dragnea va cîștiga partida (cnflictul său cu rpemierul pesedist Liviu Dragnea).

Asta, întrucît (simt eu) 'Cadrele' pesediste sînt interesate să aibă un lider care să știe conduce trupa. La așaceva, Dragnea a demonstrat că poate. Grindeanu și Ponta - altminteri băieți stimabili - nu prea (ultimul a putut boieri ca președinte tocmai că avea pălmaș pe teleormănean, cred eu).

Lumea e lume (inclusiv aceea a fruntașilor pesediști), se ferește de zguduiri.

În rest, și fără să fiu obsedat de comploturi, se prea poate ca cei doi zavergii (mai ales Grindeanu) să fi fost lucrați profesionist, de niște servicii - nici nu mai contează dacă din țară ori dinspre Vest.

Zic asta uitîndu-mă la efecte. Un premier și-o ia brusc în cap. Înțeleg a fi gustat din beția puterii, pricep a exista și (să am pardon) o mică tulburare din naștere, dar îmi pare că i s-a și ciripit deștept - că ce tare este el, că partidul îl va urma, eventual că dacă-și rupe gîtul politic se va avea grijă de dînsul...

Si non e vero, e ben trovato.

PS

Îmi amintesc refuzul președintelui Iohannis de-a o accepta pe dna Shaiddeh, respectiv promptitudinea cu care l-a acceptat pe Grindeanu. Acum realizez că gestul cotroceneanului s-a bazat pe vulnerabilitatea candidatului, în fața lucrăturilor (căci așa e-n lumea reală, mai ales spre piscuri) ce urmau a-i fi repartizate.

Noi, bărbații, avem probleme

… în a recunoaște cît de mult ne tulbură vreo femeie. Nu spun asta disprețuitor. Căci ne-om avea motive, de nu facem ochii-mari mari prin public, după dumnealor. Mai exact regulile sociale ne opresc de la entuziasmul afișat. Pe de altă parte, îmi aduc aminte de-o scrisă psiho, cum că abia singuri și prin baie (plus vreo revistă erotică) ajung domnii educați a-și manifesta sentimentele reale - cu deschiderea corespunzătoare de iris ocular.

Zic toate astea nimerind pe net o poză a Elenei Udrea de acum vreo 12 ani, cu o fustă scurtă și niște cizmulițe roz.

În rest, bărbat aflîndu-mă (și vorbind în consecință de rău sexul frumos), am apucat să observ că de multe ori vestimentația foarte sexy însoțește o persoană rece / lipsită de erotism.

Credo

Abia atunci cînd nu te revolți de realitate (de pildă felia-l reprezentată de cazul Grindeanu-Dragnea), apuci să-i guști o aparte savoare...

O zisă Osho, pe undeva

„Gîndirea pozitivă este pur și simplu ilosofia ipocriziei. Atunci cînd îți vine să plîngi, ești învățat să rîzi.”

Ca un făcut, la scurtă vreme nimeresc acest îndemn, al unui prelat pe nume Papacioc:

> *”– Sa fiti veseli. Draga, eu stii ce va spun, cu toata siguranta: ori si ori si oricare ar fi motivul unei intristari sau al unei mahniri, este numai de la draci! N-avem motive. Daca iti creeaza starea aceasta de agitatie, de tristete, isi face cuib satana si-si cloceste ouale; nu mai poti iubi, nu mai poti vedea cu perspicacitate nitel in viitor, cu ratiunea care ti-a dat-o Dumnezeu, nu mai poti, pentru ca tu esti trist. Adica nu esti in stare de nimic – o stare draceasca foarte greu de suportat. Cand sunteti tristi, ganditi-va la lucrul asta: „Stai, ca este ceva drac aici!” Si nu acceptati.”*

În acest ultim caz, mi se pare o dublă abatere, de la interesele noastre.

Și din punct de vedere al unei psihologii sănătoase mi se par aiurea zisele lui Papacioc.

> Îndeletnicire *serioasă*, am nevoie a preciza, este în acest caz aceea care - în primul rînd - nu se ferește de-o discuție asupra ideilor dînsei).

Doar aparent sărind acum de la una la alta...

Am revăzut o carte care-mi plăcu mult anii trecuți, „Nu” (1934), a lui Eugen Ionescu. Mă aflu un pic dezamăgit, de ea, la 2017...

Putem vorovi aici, cine-s eu de mă curpind dezamăgiri la operele titanilor.

Dar.

Dincolo de mintoșenia indiscutabilă a autorului (la data pomenită, ulterior n-a stat pe loc, s-a schimbat pe varii coordonate!), mi se pare în exces agresivitatea textului.

Se înțelege că, om fiind, și subsemnatul cade-n așa abatere. Dar cred că-i bine a ne struni acea omenească înclinație. Asta, din cel puțin două motive. Pe de o parte, a lăsa hățuri agresivității noastre este semn că dumeaei conduce - în demersul nostru -, ceea face ca a noastră obiectivitate să sufere. Totodată, agresivitatea eliberată fără control ne transformă într-o locomotivă tare încîntată de cum pufnește aiurea aburul adunat în cazan. Și care face ca 'mașina' să stea pe loc.

Revenind la Papacioc, cred că-i simplu (dar și neproductiv) a hlizi către, ori măcar a pune la zid vorbele lui. Simt însă că e de privit ce-i vine lui a zice acelea, cît și care-s motivele indivizilor ce cască gura la așa personaje. La mijloc pare să se găsească speranța că ne putem însenina viața (despre angoase conferențiez altădată...). Un drum spre așa ceva pare fi ascultatul de diverse personaje - pe care le bănuim destupate / deținătaore ale secretelor vieții (cea care ne sperie, deseori).

Pe acest fond, un Papacioc profită pentru a-și aranja propriul interior (și el nițel oripilat de sub-soare). O face pe-o cale furnizîndu-și iluzia (altminteri hrănitoare) că stăpînește oameni, respectiv că poate lesne modela realitatea - în ton cu producțiile minții sale.

Spuneam anterior că zisele prelatului îmi par o dublă abatere... Mai exact, de chiu de vai zisele corporatiste oferă o compensație. Țelul x în profesie, în societatea aferentă. Papacioc oferă doar praful de pe tobă (în paralel unui oarece sadism), unul sub sceptrul ideii că dacă-i stăm capră lui Dumnezeu cel atotputernic, păi o să ne fie bine.

Credința în Dumnezeu

Am impresia că ni-i cu atît mai mare, cu cît ne lipsește mai mult putința de a ne descurca de unii singuri, în chestia asta numită Viață. Ultima cuprinde nu doar diurnele probleme, ci și acele ample coordonate timp și spațiu - care fac îndeobște părul măciucă (prin urmare-s refulate la greu, probabil și la subsemnatul).

Adică.

Ce-i cu infinitatea din jur.

Unde mergem 'după' (am observat că nu ni-i în fibră ane îngrozi de unde-am fost 'înainte.')

„Semnele sfarsitului sunt tot mai evidente

… Reactiile parlamentarilor si comunicatorilor PSD arata ca zilele lui Dragnea sunt numarate”

Și eu urăsc semenii pe care nu-i pot depăși.

Totodată,aceia mă și intimidează.

”Despre datorie civică și egoism”

Datoria civică, respectiv egoismulse află noțiuni numai bune pentru - vorba cea de mahala! - inșii pe care i-ai zărit mai fraieri, în jur.

Eu unul cred că am doar *obligații* civice.

În momentul în care formulezi „datorie”, plasezi din acțiunea ta represivă în brațele aceluia mai slăbuț din fire. Se înțelege că învelești totul cît subiectul să fie dat gata de onoarea ce i se oferă.

În ce privește noțiunea egoism, ea e vînturată tot pentru naivi. Egoistul e un om ce îndeobște nu-ți bagă mîna în buzunar, doar are obiceiul de a nu participa la acțiunile altruiste. E un neutru. Egoistul îți respectă totuși marile comandamente de funcționare socială. Așa ceva pică totuși prost. Căci societatea are nevoie de supuși, de inși în jugu-i precum de apă.

Asta, pentru că i se află în zonă și primitivi (nu-i vina acestora, a se fi născut în locuri unde nu se știe nici ce-i aceea România, deși ești în ai ei 237.500 kmp). Ori amatorii primari de BUG Mafia.

Deși colapsurile i se întîmplă rar și niciodată de durată, Societatea se ferește grozav, de (inerentele) celule canceroase - raportat la organizarea pe care o impune în ograda stăpînită.

Pentru că omului să-i meargă bine

… trebuie să mintă că spune adevărul.

Într-o carte veche-veche

… (1907, „În Bucegi”, Nestor Urechia) dau de următorul dialog:

> *”– Ce mocirlă urâtă! zise Mircea.*
> *– Parcă-s sufletele politicianilor răspândite aci! zise râzând Andrei.”*

Trebuia să bănui că moda nu e nouă...

I

Am impresia că în spatele acelei iritări (eventual privit superior, cu haină de batjocură) stau altele (la o adică, poate chiar acea batjocură semnalizează a fi altceva în spate, acolo...)

Hai să ne așezăm în fund pe-o canapea (freudiană sau ba) și să ne întrebăm ce altceva îi mînă-n luptă pe-aceia doi, cînd zic respectivele... Cred că-s mai multe.

Pe de o parte, îmi pare disperare pentru starea generală, aceea adîncă, a respectivilor. De acolo, pornește iritarea că celălalt nu e așa... Căci vrem ca toți să fie în mocirla noastră..

II

Pe așa fond, politicienii irită.

Cu ce ne indispun ei, de fapt? Păi nu ne place pentru că aceia posedă însușiri care i-au dus în locuri la care rîvnim noi. Unele despre care nu știm totuși mare lucru, iar în același timp am vrea să le dobîndim fără efort.

O să spuneți că văd eu lucrurile în negru. Pînă la urmă, iritarea respectivilor pe politicieni e un simptom. Ultima chestie se află și în nedorul acelora de-a discuta pe subiect. Strici roz. Unul omenesc altminteri.

PS1

Teoretic,expunerea-mi de mai sus e de mare neam prost. Căci amenință să strice bună dispoziție existențială. Dar nici a ți se pune hodoronc tronc pe niște persoane din lumea largă (căci, totuși, politicianul asta e...) nu mi se pare o treabă... Mai ales, că atacatorul cu pricina se poate lua se poate lua și de alții din jur (eu / noi între ei).

PS2

Mă aflu primul care s-afirm că materialul (meu) de față se găsește amendabil. Pot paria că nu sosește însă vreun reproș (în afara acelora gen „Ești prost / nebun”. Asta pentru că ne temem de stricat rozul în care viețuim.

Cred că-mi va deveni obicei

Acela de a explora ce imorale (sau măcar primitive) ni-s în spatele observațiilor morale.

> *„Sper că nu te vei mira apoi, de ce-ți lipsesc prietenii, prin jur...”*

Deșteptăciuni politice.

Unele apropo de noul președinte al PNL.

Mie unuia îmi este simpatic Ludovic Orban. Dar nu-l văd posedînd charisma pentru a duce (tare) sus formațiunea.

În acest domeniu, al charismei liderului, PNL a fost lipsit de așa ceva. Cu o excepție: 1990, avînd pe Radu Câmpeanu la cîrmă. Chiar și atunci, performanța maximă atinsă a fost de cel mai puternic actor din opoziție. Ulterior, sub bagheta a diverși, liberalii nici la locul 1 din seria II nu au mai ajuns (scorul din 2000 ține totuși de catastrofă, de primul între naufragiați).

PNL, poate și pentru că a fost lipsit de lider puternic (asta presupune, cred eu și charismă), s-a descurcat doar în coaliții, este drept că trăgînd sfori ori trădînd la momentul convenit ca nimeni alții. În acele coaliții, vedetă (știind a se adresa viscerelor electoratului) au fost corneliu Coposu (fie și decedat la un 1996) sau Traian Băsescu.

Privesc, la chestiune, și spre PSD. Acesta pleacă după revoluție cu un șef din categoria amintită, și anume Ion Iliescu. Deși se află formațiune politică a unor categorii umane doritoare de un tătuc, social-democrații abandonează în timp instituția liderului providențial, în schimb partidul ajunge a fi perceput de către simpatizanții săi drept instituția care are grijă de ei (material ori sufletește).

PS

Din principiu, scrisele subsemnatului sînt și amendabile, și extensibile (în sensul o idee trage inevitabil alta)

Cu scuze că vă turui pe-aici...

„Preotul Constantin Necula: Nu sunt fanatic. Familia tradițională nu este negociabilă cu niciun partid, cu nicio ideologie, cu nicio atitudine”

Păi, nu s-a legat nimeni de dînsa, de familia tradițională. Prin urmare, stea cum vrea cît dorește. Problema apare cînd susținătorii săi voiesc să posede doar ei sprijinul legii. Iar astfel să decidă poată în continuare dumnealor - de una-alta - prin societate (altminteri chestie perfect omenească, inclusiv la fiii lui Dumnezeu).

Întreg demersul bisericesc de aici mi se pare circumscris dorinței de putere. Au nevoie a-și menține poziția privilegiată în societate, din așa ceva decurgînd atît - cum ar spune dumnealor - fală, cît și materialicești.

Asta nu o poți spune însă pe față. Așa că salți povestioarele, cele prinzînd cine peste găurile sufletești ale multora.

PS

„Nu sunt fanatic…”

Qui s”excuse, s’acuse... Prin definiție ideile religioase nasc fanatism. Asta, pentru că văd adevărul doar la ele (altfel nici nu ar putea viețui...) .

PS2

Fac un pic pre niznaiul...

Dacă familia cea tradițională este așa puternic (ba și cu mîna lui Dumnezeu deasupra) la ce se sperie că ar putea fi recunoscute legat și mariajele homosexuale? Familia religioasă s-ar afla în continuare beton pe scenă, iar aceea păcătoasă mult mai mică prin preajmă.

Pare cu scaun la cap ce spun (admiteți auto-lauda...), însă partea proastă-i că biserica (alături de alte entități mult-glorioase) se află instituție totalitară, care nu are nevoie de opoziție, de diferit prin jur. Căci riscă să explodeze/implozeze.

PS *Trii*

Un domn de treabă (pe cartea-I de vizită: *Polytechnic university of bucharest*) răspunde ziselor mele:

> *”Ba din contra, nu mai face pe niznaiul! Transpare clar ca doresti sa obtii exact ce acuzi pe altii ca vor sa pastreze. E in spiritul minoritatilor sa-si doreasca puterea majoritatii iar cand o obtin, vor musai sa conduca. Teologic vorbind, voi sunteti lucrarea Satanei - evident sunteti niste erori ale naturii, exceptii. Purtati-va ca atare si bucurati-va ca macar sunteti tolerati, ca se inchid ochii si vi se spune ca si voi sunteti "normali"! Dar nu sunteti! Pur si simplu pentru ca exceptiile incalca regula”*

Mie-mi place grozav să discut cu oameni fini, asemenea dumitale!

Dar de ce ați păstra numai domniile voastre puterea, și n-ar căpăta-o și alții (mi-ar place grozav să vă cercetez mutra, dacă v-ați trezi lipsiți de acea putere...)? Aveți contract etern cu acea putere? Poate vor și alții să guste (exclusiv) din dulceața puterii, lăsîndu-vă dumneavoastră nimic...

Legat de lucrarea Satanei, se înțeșege că o reprezentăm! Vă fac aici confidența că-s plătit de Scaraoschi, bașca promisiunea că voi fi personal TESA în iad, și nu în cazanele cu smoală. În paralel, nu știu cum se face că protejați din Cer au un limbaj cam din topor, și dur (așa o fi și Dumnezeu? quelle horreur!) cum se poate vedea și în al dumitale, de aici...

Imaginați-vă că ajung alții majoritar (de-aia ne aflăm candidați intelectuali, pentru a ne permite așa jocuri de imaginație...). Dacă sosesc unii și vă susură vorba asta: „ucurati-va ca macar sunteti tolerati, ca se inchid ochii si vi se spune ca si voi sunteti "normali"! Dar nu sunteti! Pur si simplu pentru ca exceptiile incalca regula.”

La chestiune, luați exenplu de la societatea unde apărurăți domniile voastre, creștinii, demult... La fel se vor fi uitat, stuchind, și adoratorii zeilor... Apoi roata s-a întors. Și-ați stat dumneavoastră fericiți, în fruntea bucatelor spirituale și nu numai, niște sute de ani.

Este drept că, în ultima postură, nu vi s-a întins, la semnat de Sus, vreun contract cu eternitatea, ca adunare umană în societate...

„[A]cela ce prea înțelepți pe pescari ai arătat

…trimițându-le lor Duhul Sfânt; și printr-înșii lumea ai vânat...” (Tropar la Duminica Cincizecimii)

Se va supăra prietena-mi ce reproduce așa vorbă, dar tot o zic (altminteri pe stilul lui Aristotel, spre Platon...). Cînd te gîndești că, înainte de anul 313 (sau cînd o fi ajuns ordinul de încreștinare), pe acele meleaguri au stat alte religii - socotesc și ce vor fi fost inevitabil înainte de daci.

La chestiune, cum or fi decurs lucrurile sus, în Cer (eu așa am înțeles, că mai-marii a ce ni-i în jur locuiesc acolo)... La un moment dat a venit Dumnezeu, iar Zamolxe și-a făcut bagajul? ...Și unde s-o fi dus? Ce face azi?

Eu cred că mi-i aici o nedumerire de absolut bun simț. Dacă nu-i, rog a-mi explica domol, de ce nu e.

„Nu poate exista stat de drept

… cînd o firmă ca Louis Vuitton vinde pantofii cu minim 500 euro şi îşi plăteşte muncitorul cu 133 euro/pe lună (2013) şi aproximativ 250 euro/lună acum, în România. Nu poate exista stat de drept atunci cînd munca este mai impozitată decît capitalul."

Se află sport curenta plînge pe umărul amărîtului (din ce motive, putem discuta) dar n-am văzut pe nimeni a îndemna plebeul să pună mîna pe carte, dacă se poate în tot decursul vieții...
Totodată.
Mai nimeni nu arată obrazul lui Dumnezeu (presupunem că există), cum că putea zămisli mai bine cele din jur...

"Dan Puric, mesaj sfâșietor pentru tinerii români

…Mi-e sete ca acest tineret să se întoarcă la Dumnezeu. Libertatea fără Dumnezeu este primul pas spre sclavie. Își cer singur lanțurile"

Domnule Puric,
Dacă tineretul cu pricina ar veni la dumneata și ți-ar da îndrumări de viață - ți-ar plăcea? Cum? Dumneata ești de trei sute de ori mai experimentat și mai deștept decît dumnealor, deci ai dreptul a-i trece strada (chit că nu știu să ți-o fi solicitat)?
Libertatea și-o alege fiecare. Unii o vor dori cu Dumnezeu, alții fără. O a treia categorie va întreba cine e ăla, Dumnezeu...

Tot pe acolo.
„Acad. Dan Berindei face un apel către tânăra generație: Fără îndoială, suntem cetățeni ai planetei, suntem europeni, dar înainte de aceasta, suntem români şi se impune să nu uităm acest lucru"

I-aș spune și dlui Berindei, ce-am zis spre Dan Puric.
Ședeți mai ușor cu sfaturile nesolicitate... Dacă tinerii s-ar apuca a vă indica drum prin viață, v-ar plăcea?
După cum.
Ce-mi sînt întîi, și ce sînt pe plan doi se află alegerea mea, nu a altora - fie ei și academicieni.

Că veni vorba.
Dacă nu aveam Academie, se trăia mai rău în țara asta? Scuipam mai des, pe stradă? Ne ștergeam nasul (mai rar) cu mîneca?

Simt că nu există sadism mai mare

… decît a indica dușmanului defectele tale.

> Defect este - hai s-o spunem... - și a zări dușmani unde ei nu-s neapărat.

La persoane logice, așa mărturisiri ar fi utile. Dar, îndeobște, aceia se află alunecați - barim în ceea ce ne privește - în brațele reflexelor inconștiente. Unde, între altele, părăsirea de către celălalt a registrului clasic agresiv creează mari probleme. Strică ecuația funcționării.

„De ce nu patriotism?!

Cred că la noi se confundă patriotismul cu naţionalismul. Sunt două noţiuni diferite."

De ce nu patriotism...

Păi, pentru că eu unul nu simt a-mi fi utilă așa instituție, așa atitudine (e vorba de patriotism). Dacă întrebi vreun patriot (comun ori de frunte) la ce ți-ai fi utilă damblaua lor, vei vedea în primă fază mirare. Că nu ești deja convins (eventual și propagandist spre alții, de acea minune). Apoi - ca în cazul tuturor vorbelor mari - furie, pe matale.

Dacă, prin absurd, acela apucă a explica de ce..., vei vedea doar fraze departe de interesul tău (matale fiind un tip care n-are nevoie de dumnezei, ramura celor făuriți social, nici nu ți-a fost inoculată groaza, aceea că dacă nu ești cum vrea stăpînirea, te-a luat bau-baul...

PS

„Patriotism înseamnă să îi iubești pe ai tăi, naționalism înseamnă să îi urăști pe ceilalți ...!"

Eu am impresia că a iubi (inclusiv pe-ai noștri) e un sentiment ce poate genera iute ură (în lipsa cuvenitului debușeu, distribuită inevitabil altor tăi ori străinilor).

Cred că ai mei sînt de tratat cu toată gama sentimentelor posibile. Bineînțeles că așa ceva e inadmisibil, pentru cei care doresc a încropi un grup - familiei ori societate. Inadmisibil măcar la nivel de discurs, căci în practică funcționăm după regula popular numită „a nu da din casă".

Se face destul caz

…(nefavorabil) despre a gîndi negativ. Cred însă că nu-i o treabă deșteaptă, asemenea blam / interzicere.

Las pe altă dată iscodirile, de ce umblă acea idee, cum că nu-i frumos (ba chiar „Ce urît!!") a gîndi negativ. . Treaba-mi pare simplă. Pe de o parte există un sentiment neplăcut din adîncul nostru, al descurajării. Dacă îți propui a-l ucide, prin tine, nu poți doar piti o vreme de tine acel simțămînt. El revenind cu dobîndă...

După cum.

În momentul încare-ți propui a suporta, a lăsa să viețuiască gîndurile negre, deja - vorba unora mai deștepți ca mine - ai schimbat paradigma. Adică schimbi vectorul nu departe de 180 grade.

Căci nu mai fugi, ci-ți propui spășit a suporta acea stare foarte naspa. Iar rezultatele nu pot fi decît altele, în materie de dispoziția noastră (chit cîă fructele nu pot apărea de pe o secundă pe alta).

Făcusem orele din urmă

…niște afirmații iconoclaste (adică dătătoare de pămînt cu icoane, cu convingeri sacrosancte).
Întîia medita cum o fi fost sub cerul de deasupra noastră, la vremea cînd stăpînirile nu decretaseră supușilor adoptarea creștinismului. Adicătele, cum era cînd oamenii își închipuiau a fi sus-de-tot Zamolxe. Sau care o fi fost dumnezeu populațiilor locale de dinaintea acestora.
Ulterior, am vorbit urît despre patriotism.

În aceeași cheie de făcut părul măciucă multora, adică a (existenței) timpului, aș observa că pînă acum două sute de ani, dacă vorbeai (presupunem!) urît despre o chestie numită patriotism, nu se afanisea nimeni. Nu erai scos de urechi, ori din propriul corp (prin jupuire).
Altele erau atunci valorile sociale de neatins.

Dacă tot simt că 'totul curge', automat meditez de nu va veni o epocă diferită, de cea de azi. Cu alte valori (sînt chestiile alea care coagulează societatea omenească). Bineînțeles că, la așa din urmă vorbă poate veni cineva care să spună că actualul - la nivel de societate - văz asupra societății este etern. Vorba credincioșilor: în vecii vecilor, amin!
Parcă nu l-aș lua în serios.

În paralel, constat că bine zicea o doamnă... Îmi place să provoc. Să tulbur - pe calea unor asemenea idei. Iar de aici ajung la altă recentă zisă a unui om ticălos. Cum că-i sadism mare, spre ceilalți, a-ți recunoaște liniștit defectele, mici și mari.
La chestiune, și punându-mă singur la zid (plus legat la ochi), citeam ieri o zisă despre Belu Zilber (într-un op al dnei Lavinia Betea). Ceva din categoria „N-ar vorbi pe careva de bine, nici să-l tai!”...
Eu nu-s ca acela, însă. De pildă, pe dna Betea aș vorbi-o de bine cu multă plăcere!

Poate mai util decît cinci-șase postări savante

…e putința de-a nu fugi - de junghierea provocată de renunțarea vreunuia la amiciția Fb cu noi.
Mda... Sentimentul de-a fi respins. Ce rar stăm pe el. Cît și pe surate de-ale lui.

A vorbi despre statul pe ele nu-i egal a o și face.

La niște pusee patriotarde ale lui G. Cartianu

…(generate de niște negocieri PSD - UDMR), răspund pe măsură.

În context, meditez dacă n-ar fi frumos a fi intrebat și omul de rînd (eu de pildă) cînd îi sînt stabilite sarcini înalte - precum credința ori patriotismul.

Realizez însă că nevinovata mea idee pune cu spatele la zid frumoasa institutie (a iubirii de țară), de unde nu poate răspunde decît astfel...: " Nu te luăm în seamă, bă, pentru că ești un nimic!" (scap ușor, căci mă pot trezi și cu apelative gen gunoi...)

Dacă vi se pare că n-am nimerit-o cu acel răspuns, păi aștept a-mi spune dumneavoastră cum credeți că ar arăta, replica în chestiune.. Ziceți că cu v-ati pus problema niciodată? În acest ultim caz e posibil ca în inconștientul dumneavoastră reacția Dumneaei să fie percepută infinit mai dur (de-aia se și află acolo, refulată).

PS

Recunosc a forța un pic argumentația / oratoria-mi de mai sus (fabric răspunsuri pe care, totuși, nu le-ați dat), dar simt că-i de discutat totuși, la chestiune...

Înțeleg că-i mare lucru

… să fii indulgent cu tine însuți..

„Excelentă mini seria lui Agniezieska Holland

…. RUGUL APRINS de pe HBO...”

E interesant de constatat că, dacă vrei să atragi atenția în public de ceva, e nevoie neapărat de calificative mărețe. Dacă spui „Mie mi-a plăcut chestia asta...”, cei din jur - dacă nu sînt îndrăgostiți de tine - nu vor fi atrași de acea zisă, de ce comunică în sine ori la ce îndeamnă ea.

E nevoie de „Excelentă”, ori de formule tabloide (care oricum nu-s de ajuns, căci e nevoie de majuscule, a la „ȘOCANT!!!).

Se înțelege însă că dau dreptul oricui a fi cum dorește..

„Gelu Voican Voiculescu îmi trasa sarcini

… să aflu cât mai multe informaţii despre Ion Raţiu, Corneliu Coposu, Radu Câmpeanu şi, în principal, despre cei care se opun lui Ion Iliescu"

Nelu Florea, fost ofiţer al UM 0215 (serviciul secret al Ministerului de Interne), le-a povestit procurorilor militari cum erau folosiți ofițerii de informaţii pentru a face poliție politică în timpul Mineriadei din 13-15 iunie 1990. În slujba lui Ion Iliescu, evident.”

Istoria nu se face cu 'Dacă...'. Dar tot aș medita ce-ar fi făcut 'istoricii' (adică partidele istorice) cu feseniștii, dacă ar fi luat puterea - să zicem, la un 28 ianuarie 1990.

Nu i-ar fi spionat? Nu le-ar fi băgat bețe-n roate?
Mmmm, am îndoieli.

Văd că inclusiv L. Orban

… - șef peste mintoșii liberali - marșează pe ideea că ne paște vinderea Ardealului, de către PSD.
Ca de obicei, în cazul vorbelor mărețe, aș solicita detalii. De pildă, cum va arăta negoțul cu pricina (cel cu Ardealul) Cît se va lua pe el? Îngrozitoarea tranzacție va fi în forinți, euro sau Ron? Noi, masele, ce tain vom primi, să ne ținem gura?
Șcl.

O glumă nostimă.

Să spui că deasupra nebuniei (cea foarte morală) din jur șade un Dumnezeu.
Și încă unul drept.

PS
Hotărît lucru, mi-s pe drumul lui Ivan Karamazov.

E mare lucru

…să-ți dai voie a greși, cînd bărcuța ți-e dusă hopa-hopa pe fluviul vieții...

„Cînd intri într-un spital occidental

… intri într-o maşinărie. Iar cînd ieşi, mort sau viu, porţi toate însemnele procedurilor standard prin care ai trecut. Nici o surpriză, nici o aproximaţie, nici un mister. Cînd intri într-un spital românesc, intri într-o pagină de literatură”
Dl Pleșu se dorește minte aparte, însă ușurința-i de condei îmi pare a fi doar frumoasă hlamidă, peste un primitivism clasa întîi.
Îmi permit a identifica scurt – în pasajul reprodus - două trăsături nu chiar de obraz fin. Întîiul este comparația de mere cu pere. Căci noi, dincolo de plasări gazetărești (a altuia) în pat Procust, nu ne aflăm Germania.
Intervine apoi, la delicatul filosof, completarea relației cea trasă de păr, cu Germania... Și anume lamentația de (unii) compatrioți.

Întreaga acțiune face bine autorului, cît și galeriei sale, cea întărită - prin așa articol - în convingerea-i că-i mai brează decît compatrioții cei mitocani.

PS
Scriind cele de mai sus, mă recunosc deplin a fi eu însumi caracter prost (bașca dificil, semenilor).

„ Forţe politice corupte până în măduva oaselor”

Mă aflu om care nu cade lat la așa vorbe. Mai exact, privesc și spre interesele ascunse ale celui care mi le flutură pe la nas.

> Urîtă categorie, a urmașilor lui Toma - cel doritor să verifice zisele altora...

Eu unul plasez 'corupția' între Vorbele-mari. Care-și doresc de la noi a le urma mintenaș, cît și fără a pune întrebări.

„Balamucul din Parlament

… Un bătrîn care a vazut ceva la viața lui comentează:
- Pentru circul ăsta și penalii ăștea s-a murit la Revoluție?”

Dl bătrîn cu pricina îmi pare a fi trecut degeaba peste ani. De fapt, e un om absolut normal. Animat de viscere. Care n-apucă a realiza, că dacă situația-i de vreun fel în Parlament, păi și acolo unu plus unu nu pot face decît fac doi.

> În rest, respectivul e suficient de șmecher pentru a-și aduce alături lăcrămoasa idee cu *morții de la* revoluție - vezi PS

Reproșurile morale – ori trase cu anasîna în acea cheie – sînt o haină perfectă pentru agresivitatea de care avem nevoie a zvîrli spre semeni.(se înțelege că subsemnatul nu face excepție de așa înclinație...)

PS
„morții de la revoluție”
Simt că nici aici nu se face excepție... O vorbă mare e goală prin definiție (barim pentru rațiune ori obraz decent). Ea îți apasă însă pe-o nevoie primtivă, asta cu frumosul scop de-a te pune la căruța celui care-o vehiculează.
PS
Aminteam pe undeva de pericolele *drumului Ivan Karamazov*. În context, aș fi atent și riscul șoselei prin viață de tip Paul Goma, unde subiectul ajunge acru și singur.
Poate salvatoare-i zisa cuiva: *„Soarele nu-și ascunde petele, ci le acoperă prin multă lumină”...*

Există multă lume pornită împotriva PSD

Între ei, se află rarisimi aceia care acordă atenție (se înțelege că și altfel decît a-i declara idioți) votanților pesediști .

Două lucruri frumoase

Și anume să crezi că dreptatea e la tine, respectiv că te afli singur în arenă...

Vizitez pagina de Facebook

…a fostului președinte PNL, respectiv a celui abia ales acolo. Nu-mi par să-și propună a dobîndi interes decît din partea celor deja convinși , a 'electoratului captiv'...

Or, dintre cei 50% ștampilînd PSD acum șase luni (deci au mai rămas 42, pămă la viitorul scrutin...), parcă nu-i simt interesați de oferta PNL (ce să mai spun de-a USR, de care îi separă - spiritualicește - o lume...).

N-am idee ce-o fi în mintea liderilor PNL... Așteaptă a cădea de la sine zestrea de votanți a PNL?

N-aș sta prea mult - totuși - în așa speranță... Mă uit la scorurile din 2000 încoace și observ că PSD a cîștigat întotdeauna. Nu a căpătat guvernarea în 2004 și 2009 din motive de manevre Băsescu (cel știindu-și spate asigurat de vestici). Dar pe locul întîi au fost totuși social-democrații...

Nu-i un lucru de colea

… să cercetezi cine ești cu adevărat, iar apoi - aflînd măcar în parte ce și cum - să n-o iei la goană.

Psihologii numesc ultima *chestie a refula*.

Mă amuz de unul singur observînd cum mintea refuză constatările, ori acțiunile (necesare, dar) incomode...

Omul normal

…nu-și refuză o cantitate nu chiar mică, de subiectivism.
Nu și-o exprimă chiar oricînd, pe timpul zilei, dar are grijă să nu rămînă cu acele sentimente neîmpărtășite, pîn' la ceas de seară.

Din puțul invidiei

A mea
Orice piesă socio-culturală ajunsă de notorietate (și mai ales clasică) o avea vreo valoare în sine, dar și două reazime solide. Unul ar fi (între altele) conformismul publicului, legat de ce i se spune a fi de top/sfînt, respectiv efectul unei susurări de durată în mintea aceleași categorii, cum că acea realizare de găsește nemaipomenită.

Am impresia

…că aceia venerînd identitatea națională n-apucă să afle că există și una personală.
Nici nu mă miră așa ceva, la niște inși foarte interesați a trăi în grup (să nu spun turmă...).

În Oceanul Net

„Vești nicul Eminescu”...
La situația generînd așa măreție, stă ceva taman pe dos. Și anume oroarea de a ne ști trecători. Prin urmare, se trece la confecționarea a ceva (pentru anumite categorii umane sînt aduse îndeobște și argumente), care-i declarat etern. Veșnic.
Măcar el. sărăcuțul, să trăiască pururea.
Dar nici atît nu-i de ajuns, respectivului.
E necesar totodată ca semenii să-i vadă (/accepte) acea construcție, înnobilînd-o astfel - într-un un necesar Adevăr.

Dacă înțeleg eu bine

… sculele înfipte în tot acel perete constituie și poveste, și "Cea mai frumoasă expoziție din orașul acesta”.

Hotărît lucru, am îmbătrînit. Căci posed alte noțiuni legate de termenii poveste și cea mai frumoasă... Eventual asupra ideei de „obiecte grăitoare”. În ultimele, aici, pot identifica doar sunetele urmînd contactului dintre un ciocan și niște degete neatente.

Această pagină Fb fiind sponsorizată, bănui că se apropie zi de tîrg. De vînzare, via expoziție, a lucrărilor acelui Câlția[1]...

Faptul că un amic Fb, plus alți 420 încă neamici apreciază așa postare, nu izbutește a mă scoate din ideea-mi...

Dacă avem sau nu dreptate, cu așa observații, se poate adeveri din reacția - la dînsele - a unui iubitor de cultură. Dacă sare în sus iritat (și îndeobște sare - putem glosa despre motive), avem...

Comentariu pe undeva..:

„Bănățenilor, nu vă ascunde nimeni istoria sub niciun preș, numai că pe la voi a fi liber înseamnă a suge ciorapii austriecilor, foștii asupritori.”

[1] Un reprezentant al acelui site mi-a confirmat, pe mail, această bănuială.

I

Din partea mea, bănățenii (să trecem altminteri peste generalizare, cum că ei *toți* gîndesc ori fac ceva...) au dreptul să fie, să respire așa cum doresc dumnealor.

II

Mă amuz un pic, la dedesubturile unei durei afirmații citate... Vorbele tari, precum acestea, au mascatul țel de a te frăgezi, la ce urmează a spune acel individ...

La chestiune, dacă spui că 'Da, îmi place a suge ciorapii!" (se pot adăuga trăznăi și mai mari, să zicem și a degetului mijlociu de la picioare, al aceloraşi), preopinentul e dezarmat. I-am tăiat tot chichirezul oratoric!

E urîtă replica la care îndemn, zic eu dar necesară, în fața unui așa discurs.

Mă irit privind niște texte

… mai exact de modul (favorabil) cum sînt ele primite de unii cititori.

Probabil mi se trage din supărarea că acel autor e lăudat, iar subsemnatul ba - pentru ceea ce mi se pare a fi valoros în producțiile-mi.

Deeeci, mă aflu un frustrat clasic.

Se înțelege că, om fiind, nu serveam cele de mai sus dacă nu aveam pregătită și garnitura. Care să atenueze gustul aiurea, la nivel de întreagă postare.

Multe se fac între noi, sub soarele ăsta, pe principiul mîinii ce spală pe alta. Așa ceva se execută astfel:

- de la egal la egal (latinii numeau așa ceva drept do ut des);
- între dominant și dominat, ultimul sperînd / fiind convins că va fi și el leu cu o altă categorie de semeni (a la bibănia / pifănia din vremea stagiului militar obligatoriu).

La subsemnatul, un anumit gen de educație m-a îndepărtat de-așa troc. Mai exact acela în care mă minți tu acum, iar eu aplaud, pentru a proceda în viitor pe dos, căscînd dumneata ochi admirativ la exagerările ori minciunile debitate de mine. (se înțelege că așa ceva are loc numai în interiorul tribului propriu. Unde regula de bază, între membri, e asemănătoare).

.

PS

Apropo de iritarea pe succesul altora.

Pe undeva-i lăudată poezia scrisă de Eminescu - așa se spune... - cu cîteva ceasuri înaintea morții. Dincolo de prudența-mi la ideea că mintea respectivului geniu mai era capabilă de conștiință, la momentele acelea, poezia îmi pare pentru clasa a patra..

"Stelele-n cer
Deasupra mărilor
Ard depărtărilor
Până ce pier.
După un semn
Clătind catargele
Tremură largile
Vase de lemn;

Nişte cetăţi
Veghind întinsele
Şi necuprinsele
Singurătăţi.
Orice noroc
Şi-întinde-aripile
Gonit de clipele
Stării pe loc.

Până ce mor,
Pleacă-te îngere
La trista-mi plângere
Plină de-amor.
Nu e păcat?
Ca să se lepede
Clipa cea repede
Ce ni s-a dat?"

În altă parte, un academician vorbea despre „CELE 10 NEVOI UMANE ”.

Mă uit la ele și observ cît de frumos grăiesc (doar) cărțile, în decalogul acelui S. Marcus... Repet, e vorba de nevoi umane - ce inerent au a trece prin suflet, dacă e să le aflăm...

> *„ 1. Nevoia de a da un sens vieții, la nivel elementar*
> *Măcar o dată pe zi savurează faptul că respiri ; că privești cerul și pământul ; că te miști ; trăiește-le ca mari evenimente. Bucură-te că ai schimbat un zâmbet cu un copil care a trecut pe lângă tine. Toate acestea să-ți fie suficiente pentru a simți că viața are un sens, că merită să fie trăită, că este un dar pentru care cei care te-au adus pe lume și te-au crescut au dreptul la iubirea și recunoștința ta.*

Este drept că, de la acest stadiu al iritării, există o singură scăpare. La al cărei gen mă vedeți altminteri apelînd des pe aici. Și anume de-a încerca să pricep de ce se întîmplă lucrurile, cum se întîmplă.

De ce entuziasmează, de pildă, așa zisă atribuită lui Al Cuza:

> *”Steagul e România. Este familia, ogorul fiecăruia, casa în care s-au născut părinţii şi unde se vor naşte copiii voştri. Steagul este trecutul, prezentul şi viitorul ţării, întreaga istorie a României”*

La prima vedere, așa chestie constituie un savantlîc, dar în practică e un mod salutar de-a depăși genul de iritare de care pomeneam.

Asta, pînă cînd o serie de umori se îngrămădi să iasă dinspre viscere...

„Întîlnirea cu o idee dintr-o carte

…poate avea un impact similar cu întâlnirea unei persoane care ne schimbă viața. Astăzi vorbim despre cărțile care au format 5 personalități puternice ale lumii contemporane”

Eu cred că, inevitabil, există multe cărți care ne schimbă viața (presupunînd că voim a fi ajutați în acel mod). Partea proastă aici este că după un oarece timp, vechea achiziție se dovedește insuficientă - în fața valului de umană angoasă ce suie din noi, motiv pentru care 9să presupunem) fugim spre înțelepciunea altui op. Șamd.

În același timp. Cărțile care ne dreg nemaipomenit existența sînt inevitabil multe, așa că aș avea probleme în a localiza vreuna mai brează decît celelalte.

După cum, o așa idee livrescă devenind în adînc parte a noastră, o tratezi ca fiind a ta, și deci nu mai ai pornire inconștientă de-a o lăuda altcuiva.

Încheind cu o răutate și mai mare...

Am sentimentul că multă lume dînd credit unor asemenea siteuri (teoretic de cultură) caută acolo a împușca doi iepuri:

- a dobîndi soluții pentru necazurile vieții
- a poza în (foarte) destupat

Pentru că firea ni-i cea care este, asemenea oameni nu depun mult efort în respectiva direcție, ci unul superficial. și anume din categoria „E de ajuns a mima prin jur că știu ori pot (spre alții, spre mine, cît și spre realitate), pentru a dobîndi - liniște interioară cît și stimă dinspre semeni.

Un comentariu, pe undeva...

„Aceasta toleranta a societatii romanesti este de-a dreptul o complicitate infama si iresponsabila fata de copiii nostri !”

Eu unul nu mă simt responsabil pentru viitorul copiilor mei, barim în cheia pe care o propuneți dumneavoastră, domnule [*X*]. Le-am dat ce am putut, iar în paralel știu că evenimentele sînt imprevizibile - deci va trebui ca acei copii să se descurce și singuri.

N-am idee de unde apare această grijă excesivă pentru copii. O fi îndemn social, o fi oratorie (decurgînd din precedenta) din parte-ne...? Oricum ar fi, simt a exista acolo un fond... iresponsabil, mai exact de a nu verifica ce ne iese din gură... Mai exact, de-a medita cum va arăta copilul nostru peste 50 de ani, mai exact cît vor fi contat în acel moment vorbe precum cele citate...

PS1
Mică ironie a sorții, citatul aparține fiului celui mai longeviv ins - în funcția de prim-ministru - al României comuniste...

PS2
Prin definiție, producțiile animalicului din noi au oroare de-a fi verificate. Asta, pentru că - în cheie psiho - verificarea este efectuată de comportamentul foarte dușman, al conștientului.
În cheie biblică, e ca și cum ai pune trupeții lui Dumnezeu a da note faptelor neghiniților...

Urît se vede lumea, la depresie...

Capăt de lume-i puțin spus, că se află atunci peste persoana noastră...
Noroc însă - că și trece.

O chestie urîtă

Să dorești ca lumea să fie interesată (eventual picată-n admirație) de ceea ce spui / scrii tu...

> *(„Iar faci domnule aici economie, de banii pe care ar trebui să-i achiți psihanalistului?!”*
> Sorry*...)*

.

Pomenisem de *consurata* (feminin de la *confrate*) montaniard Laura, care nu pricepea de ce merge ață, prin coclauri nenorociți, primejdioși și stricători de curățenie haine...
Revăzînd pe proprie epidermă situația, de curînd, am realizat că acele situații fac bine mai ales ulterior. În săptămîna ce urmează de pildă, dar și ulterior. Atunci, în cursul săptămînii, ai uitat și de oboseală ori riscuri, iar în paralel pot parazita alte dorințe de prin interior, care se agață de

reușita alpină precum de-un car triumfal. Și să te ții piept în afară (inevitabil mai vizibil la doamne), cînd ieșim prin urbe. ori pe Facebook.

E un mod și de a-ți umple existența a la longue. „Mamă, ce văi / trasee faine am făcut în anul cutare, toamna...!”

„România n-are curajul de a-și înfrunta stăpânii

… după ce și-a distrus întreaga economie ca să intre în grațiile marilor licurici” (Marian Nazat)

Asemenea zise, plus cele din articol, sînt exprimate doar spre categoria de oameni care au nevoie de-așa vorbe. Dacă iese din acel - vorba eminesciană - cerc strîmt, dl Nazat va avea probleme, în a primi replici. Și cam justificate.

N-a distrus nimeni intenționat economia din 1989. Dar nu mai puteai propune nici măcar românului (cu bani) să cumpre Aro, cîtă vreme putea achiziționa de pe piața liberă un autoturism mai bun, întru raport preț-calitate.

PS

Poate nițel în sprijinul afirmației mele cu Publicul-ales, blogul dlui Nazat nu posedă rubrică de comentarii...

„3 cărți de psihologie care schimbă perspectiva asupra vieții”

> *„Doi dintre psihologii americani de renume, Jeffrey E. Young și Janet S. Klosko, specialiști în psihoterapia cognitivă, își îndrumă cititorii în „Cum să-ți reinventezi viața” spre identificarea șabloanelor negative de gândire, considerate de autori adevărate „capcane mentale”. Unele persoane constată cu dezamăgire că sunt târâte constant în relații cu persoane egocentriste, manipulatoare și reci. Să fie vorba doar de ghinion sau de cu totul altceva? Altele simt că, indiferent cât s-ar strădui, niciodată nu e suficient de bine ce fac. Neputință, incompetență sau doar standarde nerealiste insuflate de exigențele unei educații rigide primite în copilărie? De cele mai multe ori nejustificat sau chiar în pofida unor succese evidente, putem simți că „nu suntem buni de nimic”, deși tot ceea ce întreprindem sugerează contrariul.”*

Mă aflu un om la 60 ani. Care nu s-a rablagit, iar în paralel a fost și este interesat de niște decenii a privi spre viață.

Mărturisesc a privi lucrurile un pic diferit de cum se susține în link.

În paralel, admit că vîrstele își au nevoie de iluzii.

PS

Din unghiul meu privind (și neștiind cum voi gîndi la vreun 80 ani), simt a mă fi aflat pe-un fluviu, unde doar mi s-a părut că pot gestiona ceva.

Știu că-i deprimant ce spun.

Ora-mi de bîrfă...

„Romania nu a vrut sa intre in gratiile marilor licurici (referindu-ma la popor). Noi am fost jucati la Malta. Poporul a fost INSELAT de marii licurici satul de abuzurile si nenorocirile comunismului.”

E o glumă, așa vorbă.

Dincolo de faptul că așa-zisul tîrg nu a avut loc la Yalta, cu atît mai puțin la Malta. Cu ce ocazie ar fi trebuit SUA și Marea Britanie să lupte pentru noi? Iar asta împotriva aliatului său din acel moment, URSS? Nu era normal să-și grijească viețile a sute de mii (milioane?) de tineri - militarii ce-ar fi trebuit să moară în așa confruntare - cu un succes nu neapărat sigur?

Noi fiind cei, pentru o Basarabie a cărei posesie ne prindea bine, totuși, doar nouă, am trimis trupe în Est, eliberînd astfel germani pentru confruntarea cu Aliații, din vest...

După cum.

Dacă poporul a fost înșelat. O vină o avea și el, că e dus lesne pe degete.

„Unii sunt atât de egoiști încât nici prieteni nu au!

…Și cerșesc compania unor patrupede....Ce penibili și ce suflete mici trebuie să zacă în aceste ființe ale speciei umane!”

Egoismul /. a vedea cu precădere de noi nu-i un defect. Ci a face rău altuia. Doar ultimul lucru l-aș sancționa.

Dacă vreunul e interesat doar de persoana lui, și-o avea motiv, dacă este așa. Eventual putem vorbi cu Dumnezeu, ce naiba i-a venit a-l face pe respectivul astfel!

M-aș feri să declar pe altul penibil ori cu suflet mic. Asta, pentru că dincolo de vorbele mari, la mijloc e graba ca acela - educat precum mulți alții - să cadă jos de așa dură acuză. La bază fiind doar lipsa de milă / mitocănia unui educator, nu și justificare onestă a demersului.

Între un om și animăluțul pe care și l-a adus drept tovarăș nu se cerșește compania, ci este un *do ut des*. Un îți dau ca să-mi dai. Și animalul e în cîștig. Dacă nu mă credeți, priviți soarta cîinilor vababonzi.

Acela, egoistul, nu a găsit la oameni căldura care îi trebuie (că nici el nu o fi deprins a oferi, nu schimbă prea mult datele problemei). Și foarte probabil să fi socotit bine, în opțiunea lor.

Poveștile că există dragoste pentru noi, în lume, rămîn povești. În practică așa ceva lipsește, ori există numai pînă observăm că avem un copil de vreo trei ani în brațe, de crescut împreună cu o femeie care ne-a devenit neatractivă (e regula speciei, nu moft de-al meu).

Cînd relevăm suferința vreunora din jur

… deseori nu avem curaj a expune semenilor dureri măricele din interiorul personal...
Acelea pe care viața le împarte absolut oricui, realizat material sau ba..

Ca părere a mea

De cele mai multe ori materialele nostre gazetărești (cînd nu sîntem de-a dreptul simbriași, cu sarcină de n materiale pe gust patron, zilnic) au a drege două (seturi de?) nevoi sufletești:
- ale noastre personale
- ale cititorului

Din acest motiv, se alunecă mult în subiectivism (care favorizează procentaje diverse de minciună ori numai manipulare).
Drama - și nu neapărat ironia - sorții face ca, între nevoile de inimă ale amintiților, să se afle și pretenția că scriu / li se scrie corect (plus onest, inteligent etc.). Unii își dau seama de situație (dar nu-și fac scrupule), alții ba.
Zic toate astea cu ochi la un articol de Cătălin Tolontan.

Văd pe undeva o fotografie cu o troiță

Iar în paralel toot dau de crucea plantată la *Verdeața* Văii Albe, din Bucegi)
Sînt curios. Dacă niște atei ar dori să amplaseze în vreun loc echivalentul unei troițe religioase (puteți presupune a fi venerație acolo pentru zeul Nimic...), în cît - scurt - timp bunii creștini l-ar face harcea parcea?

PS
Iar voi fi acuzat, probabil, că doresc să provoc. La mijloc fiind doar o zonă primară negestionată, a unor inși cu pretenții de civilizație. Și care au grijă apoi a vorbi de provocare - într-un demers clasic de zvîrlit la alții responsabilități ce țin de noi.

Într-o zi de 27 iunie, cîndva

… se desfășura o retragere dramatică din Basarabia a compatrioților noștri care doreau să evite ocupația trupelor sovietice.
Trăim vremuri frumoase, la acest 2017.

Schimb opinii cu un prieten

Realizez (și nu știu cît îmi va intra noua observație în sîngele gîndirii de zi cu zi) că seamănul nu are nevoie de îndemn spre schimbat comportament. Asta în condițiile în care tot el se plînge de o nedescurcat, pe cutare latură, în viața lui.

De cele mai multe ori, un așa sfat al nostru nu are legătură cu problema celuilalt. Așa ceva, pentru că nu o identificăm bine (știu, aici, că-i frumos a simți că o putem mirosi iar apoi vindeca...).

Apoi, și în ciuda declarațiilor cuiva că dorește să se schimbe, chiar și terapia ideală e posibil să nu fie acceptată. Asta, pentru că dorință de schimbare e una, iar putință alta.

Totodată, mai ales la întîiul contact cu acea terapie, ea poate durea grozav, de unde nechef al aceluia (iar în alte situații noi înșine) să continue.

Și uite-așa ajung la ideea dacă nu-i bine a servi aceluia iluzii. Ori vorbe generale de simțit bine (care, la o adică, n-au de să prindă rău - chit că nutrim vanitatea de a-l face pe respectivul ființă perfectă, fără dureri).

Trebuie să fie un op interesant, chit că o minte proastă ca a subsemnatului va încerca de separat subiectivitatea omului-autor, de restul scriiturii...

Am oroare

…de (altminteri omenească) subiectivitate. Asta, probabil, pentru că-s pornit (minte de copil mic, ziceți?) a lua în serios afirmațiile celuilalt. Iar apoi e îngrozitor de dureros a observa că ai clădit pe nisip mișcător, al pomenitei subiectivități...

Mă aflu ateu, dar de amorul artei tot aș întreba: și Dumnezeu o fi subiectiv?

Răsfoiesc articolul unui inimos amic

Observ că deseori scriem pentru ceilalți. Pe gustul lor. Acel gust fiind însă deja unul educat, în sensul nu chiar fericit - mai exact încorsetat de clișee. Precum autorul, și cel ce lecturează pare să-și fi pierdut uzul gusturilor adînci, naturale.

De la așa observație, dau la greu marșarier… E plăcut să te crezi respirînd aerul curat al adevărului. Al observației pasămite deștepte asupra lumii. Mica problemă, de pus geniile cu picioarele pe pămînt, este că așa oameni, așa optică a dumnealor se află realitatea. E greu de acceptat, mai exact de rezonat cu asta.

La chestiune, priveam ieri un post al dlui Doru Viorel Ursu. Avocat, fost nițel politician. Acolo, dumnealui vituperează precum orice site de mîna a doua (ori a treia?).

> *„Ceea ce imi stârnește fiori, în aceste vremuri ale scroafei suite în copac, când sculerii – matrițerii – strungarii, profesii dealtfel onorabile, de prin întreprinderile comuniste, reșapați de o democrație originală în miniștri și președinți de comisii parlamentare și doctori în drept îndoielnici cu diplome culese*

de prin bălți dictează legi și ordonanțe de urgență, când țoapele își dau aere de doamnă iar mârlanii pretenții de prinți...”

Etc.

Și aici (chit că veți spune că-joc teatru) e de adaptat la realitatea tipilor precum d. Ursu.

Au!! Toți rărunchii-mi comunică a fi imposibilă, așa acceptare-de-celălalt (chestie care nu-i precum în Biblie, adică rezolvată prin baterea din palme, ca ușurință și rapiditate)

Să vedem ce naiba se poate face.

La chestiune, cineva spunea (și eu dau citate, nu doar dl Ursu!): „Singurul om pe care ai ceva șanse să-l schimbi ești tu” (am nuanțat un pic acea vorbă, care la origine e un pic mai categorică)

„Fereastra prin care ne este bagat in minte cuplul gay!

…Urmează pedofilia si canibalismul…”

Explicați-mi și mie, rogu-vă, o chestie. Eu am chef a zoofili (e-un verb făurit acum, pe picior...). Cîtă vreme nu regulez bichonul dumneavoastră (ori al vreunui proprietar), care e problema? Faptul că vă deranjează pe dumneavoastră la ochi, respectiv la idee (cea băgată în capul nostru cel gol inițial, via educație a locului)?

Idem la canibalism. Dacă nu m-am delectat din rubedenia răposată a cuiva, aia e treaba mea - de așa ospăț. La o adică, războaie multe-au pornit și pentru că unora li s-a părut că e adevăru la ei, iar adversarii lipsiți de acel adevăr trebuie pentru ca să fie suprimați...

Dacă vi se par deplasate zisele mele, putem porni de-o explorare, ce-i vine aceluia a se exprima precum în citat. La o adică, interdicția - să zicem - a canibalismului stă pe-un anumit sistem educativ (sic!). Nu este vorba de a interzice gestul acela, cît și de a te uita nițel mai atent la problemă. Este drept că ultima chestie nu se află verbală. Ea există însă, și se poate vedea pe cei căi inconștiente (via limbaj nonverbal) acționează ea, de la educator la educat.

Educatorul fiind educatul de altădată. Șcl.

„Noi nu avem o Lege a Lustrației

…pentru ca fost respinsa in 1999 de Valer Dorneanu” (absolut întîmplător, azi într-o tabără politică adversă celui din care am citat)

Orice s-ar spune măreț (binele Țării, sănătatea morală a românimii șcl), lustrația maschează neputința competitorilor acelor lustrabili de-a sta în competiție dreaptă cu ei.

Vă plictisesc (și mai mult - ca să fiu corect...)

Există un subiect măreț. La adăpostul lui, ne satisfacem de-ale noastre.

Vezi cazul doamnei din filmare (Maia Morgenstern). Ori al fraților ce țin a învîrti (spre ochii publicului aferent) realitatea pe dește, inventînd un furt de la SRI.

Mă aflu om

.. care, în lipsă de altceva mai bun prin viață, privește spre interdicțiile sociale. Unde, i se pare aceluiași, există cele directe, respectiv cele indirecte - ambele acționînd alături de joarda „Dracu te ia, dacă faci altfel!...” Indirectele mi se pare și mai parșive (mai, pardon, neomenoase). Acolo trebuie să știi deja, pe neenunțate / nespuse, că gestul tău cutare e îngrozitor.

Zic astea după ce mă descopăr interesat, a cuceri atenția (eventual afecțiunea) unei persoane oarecare. Mai exact nu în domeniul tolerat îndeobște, al întemeierii în viitor de familie, respectiv de dregere a unei încurcături a dumneaei Societății (de pildă, pui umărul pentru scoaterea din șanț a vreunei situații dragi Aceleia).

E. Și deci... e o treabă foarte / îngrozitor urîtă însă încerci a dobîndi atenția cuiva. Iar apoi (căci sînt legate!) de stimă, afecțiune...

> Dacă nu mă credeți, puneți de-un exercițiu imaginativ - domeniu în care-s convins a face față, mintea dvs...
>
> .

Din acest punct al discuției, și ca unul cu mica idee fixă, a existenței unui animal numit Societate, putem investiga de ce deranjează - așa (posibile) solicitări de atenție etc. - pe Dumneaei.

Păi. Îmi pare că acel alunecat în pomenitele hedonisme ne împiedică a mai trage bine în jug. Cel social. Asta se întîmplă, pe de o parte, pentru că ne-am duce finalmente la cules floricele cu acea persoană. Și n-am mai face nici treabă, nici n-am mai da ascultare tartorului de care aminteam.

Nu m-aș jena forte, de așa raționament (vorba vine, deoarece aici dramu-mi de inteligență lasă diverse filoane naturale a se exprima, sub drăgăstoasă oblăduire). La o adică, înțeleg că-n biologie există o putință de-a reconstitui vreun animal demult dispărut pornind de la un singur oscior - rezistînd arheologic pînă la noi - al aceluia.

Nu contează ale cui

… se află rîndurile următoare.

.

„Ultimele 6 luni au scos în fața dreptei românești doar ocazii să urce pe cal, reinventată, dar n-a nimerit șaua. A ignorant toate semnele că trebuie să strângă rapid rândurile, să uite războaiele interne, să construiască alternative.

Destinul striga “alooo, deșteptarea!”, iar dreapta răspundea: “are you talking to me?” OUG 13 i-a scos la rampă, fără farduri, pe Iordache, Nicolicea și Șerban. Nici Shhaideh, cu pixul ei aurit de 31 de miliarde, n-a fost un semnal clar că PSD are de gând să-și cumpere liniștea și să-l betoneze pe Dragnea în templu.

Nici Legea salarizării unice n-a fost un argument al incompetenței. Nici impozitul pe gospodărie!”

Nu mi-am bătut capul pînă acum cu teoria discursurilor, dar brusc - la producția citată mai sus - simt că există de mai multe feluri. Există unele care fac bine la inimă (în mod sigur a autorului, poate și a țintei), și atît (e cazul celui de aici)... Iar altele, care mînă la acțiune.

Asemenea discurs - cel de mai sus - , cred eu că mai posedă o caracteristică. Dincolo de măreții stilistice (că știm adevărul, respectiv reprezentăm toată țara) el dialoghează doar cu cei convinși deja. Iar dincolo de toate fiind plăcerea de a ne produce, de a ne drege egoul (cu subiectivismele aferente) într-un spațiu securizat.

Reprezentat de 'ai noștri'.

Simțind (mă aflu tip mai puțin rațional...) toate acestea, nici nu stau la a demonta afirmațiile citate. Doar aș pomeni că, la întinsul țării, numai unii (cît de mulți, se vede pe la alegeri) iau de capăt al lumii alde OUG 13 și celelalte.

Apropo de interdicții

Ultima pe care pusesem ochii fiind aceea de canibalism.

În situația ei, educatorul - avînd o părere proastă despre mintea-ți - nu spune (direct) că canibalismul face rău intereselor sale. Ci doar că tu ai săvîrși un lucru ingrozitorissim.

Cu acea joardă în ochi, nu mai apuci să vezi că dumneaei, Societatea, n-are treabă că tai matale - încîntat - o ciozvîrtă de seamăn.

Ci-i speriată foc (Ea fiind mai zubilitică decît am bănui) să nu comiți matale așa ceva, ***iar alții să ia exemplu de la tine***. Dacă ai fi doar mata cu așa gusturi, ar durea-o în cot. Partea nasoală i-i cînd o iau mai mulți razna (asta ducînd la foarte mulți razna, noi fiind clădiți pe tipicul turmei).

Canibalismul mai încurcă și pentru că te-apuci a-ți procura material de pe spinarea vreunuia care trecea și el liniștit prin preajmă. În așa caz, vorba mare e *crimă*, dar în spate e mai ales teama acelui Animal (adică Societatea) că va rămîne fără supuși.

Ziceți c-am pus-o (de-un spital 9 /Obregia), cu așa obsesii? Păi se-nțelege că da! M-am lăudat io a fi întreg la cap?

„Am spus-o și o mai spun

… fidelitatea față de țară este sacră, potrivit Constituției. Iar potrivit primului său articol, România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil....”

Dl autor poate n-a auzit, dar fidelitățile mi le stabilesc eu, individul în general. Asta, în funcție de cel pentru care e cazul să mă arăt fidel.

Apoi. Treaba asta cu „România este...” (articolul 1) o suna frumos la naționaliști, patrioți, respectiv celui pe care nu-l duce capul. Păi ăla e un paragraf alcătuit de cineva/Cineva, după cum îi prinde lui bine! Și pe care-l acoperă în mantia binomului morcov + nuia! Mai exact îi alătură ideea de sfințenie (la parametri sociali), respectiv pedeapsa dură dacă-l încalci.

Putea să scrie acolo despre obligativitatea de a merge în mîini,iar apoi să-mi scoată ochii cum că nu respect construcția divină cu pricina! Un articol de lege, zic eu, se află de urmat dacă acel alcătuitor ține cont de interesele mele. Cîtă vreme vine doar cu ton magistral, respectiv cu sancțiuni, oi urma indicațiile unui așa articol, dar stima mi-i în altă parte (cu părerea aferentă, despre acei legiuitori)

Ziceți că judec îngrozitor? Mmmm... Mi-amintesc aici ce vîlvă au făcut, acum 20 ani, vorbe precum „Țara te vrea prost” ori „M-am săturat de România!”. Așa că pregătiți-vă mai degrabă pentru ce se va spune peste decenii multe ori puține, și față de care ale mele vor părea copii cuminți...

Dl Pătraru se află om normal.

Prin urmare nu-și pune problema a cîntări (condamna?) seamănul și după criterii mai serioase/oneste, decît al fizionomiei pretins drojdieristice.

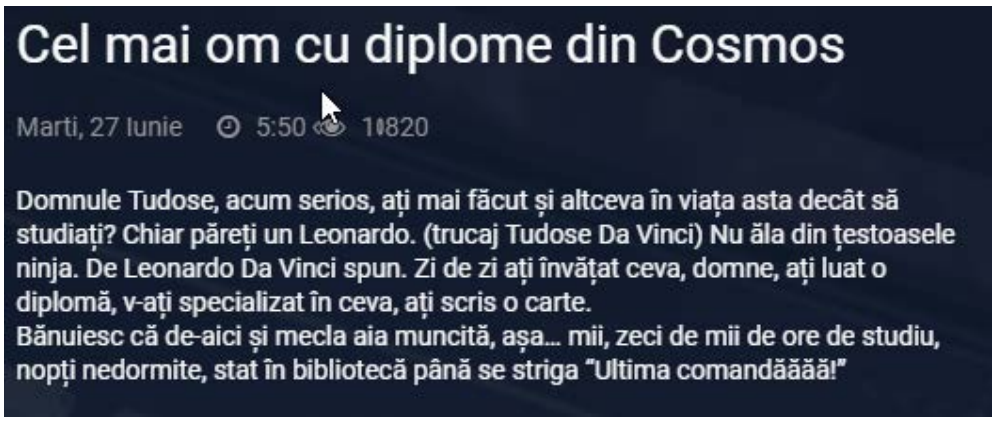

Că veni vorba, aștept vreo explicație de cunoscător al vieții dinspre dumnealui (D.P.), de ce întinde un individ mîna după sticlă. Cum arată drama de pe acolo.

PS

Sugerez dlui T. a replica scurt, celor interesați de traiectul său hedonist: „Da' ce, bă, am băut din banii tăi?!”

În context, nimic n-ar fi mai nostim, decît să vină pesedistul a spune:

> *„Da, am consumat de-am rupt, și o mai fac de trei ori pe săptămînă. Cînd consum, borăsc - uite, acum trei zile m-am pătat aici, pe mînecă. Vrei să ți-o arăt (e virba de mînecă, n. MO) mai aproape? Cu ficatul stau așa și-așa. deși s-ar fi cuvenit a fi praf.”*

La final, aș evita formularea clasică, aceea cu „Altă întrebare!”. Din contra, aș îndemna respectuos spre așa ceva, declarîndu-mă dispus a informa și despre alte pățanii etilice, cum ar fi bacanaua din clasa a șaptea. Cu urinatul în cancelaria școlii, unde intrasem prin efracție.

Bănui că s-ar lecui onor bobor (și-ai săi interpuși, gazetarii) a comenta acel domeniu.

Am impresia

…că a ne simți cît de cît bine prin viața asta implică un lucru destul de simplu. Și anume a (ne-o) spune că doare, cînd vreun necaz se-abate asupra noastră. Chestie simplă, dar nu neapărat la îndemînă (și dincolo de cantitate de suferință, prin viață, de care avem etern parte). Căci fură atîtea situații în trecut, în care nu a fost voie nici măcar să ne doară (vreo lovitură, fizică ori ba), darmite s-o spunem ori țipăm...

E mare chestie

…să fii înțelegător cu tine, mai ales că uneori stau la mijloc criterii de performanță ori morale (pentru a căror neîndeplinire ne tragem șuturi) stabilite de alții.

Poate nu-i tîrziu

Să învăț a zîmbi. O fi de ajuns, șezutul încruntat, decenii la rînd.

Ziceți că nu e bine, căci nu mă vor mai recunoaște vechi amici pe stradă? Nasol.

Supărarea noastră

…(foarte morală plus bășcălioasă) pe curve și pre poponari - am citat un simpatic amic giurgiuvean - vine din neputința de a executa plenar actul sexual.

PS

Mi-a plăcut zisa unei fostei neveste a d-lui Pohomaci, intervievată asupra gusturilor erotice ale acestuia: "Așa-i el, mai curios..."

Iritații de care pomeneam mai sus nu-s capabili de curiozități, pe acea felie existențială. Unele spre firea lor adevărată.

Simt că națiunea-i un trib cu ștaif

… cu mofturile aferente. Entitatea primară de pe acolo, văzîndu-se procopsită cu un teritoriu (mult) sporit, și-a tras urgent la piept insemne nobiliare.

Nu știu dacă nobilitatea in sine se află snoabă (adică fără... nobilitate, una spirituală), cert este că tribul devenit mai mare a ținut să-și pună la rever noțiunea de cultură - ca umblînd (întru substitut al divinității) deasupra regatului său.

Altminteri, admit că Tribul cel Mare își are socoteli justificate - întru natură proprie - pentru a proceda astfel, și nu altfel...

PS

Mi-o merge mai prost, dacă n-ar exista națiune în zona mea, ori aceasta ar scîrțîi mult? Ziceți că e rușine mare, a ridica așa problemă? Parcă nu m-aș pune la zid, de curiozitate.

"A nation reveals itself not only by the men it produces but also by the men it honors, the men it remembers."

– John F. Kennedy

Privesc spre dumneaei, Cultura

… și-mi spun c-aș fi fost mirat de un lucru. Și anume, că din solul pur animalic al cultivatorului ei să iasă un Ceva cu trăsături diferite...

Ca exemplu la îndemînă mi-i titulatura unei sindrofii de profil. Nu spun dumnealor de "Serbările muzicale ale Bucureștiului", ci de "Marile serbări etc...".

Invitație pentru elevi și studenți la Marile Serate Muzicale ale Bucureștiului la Ateneul Român

Pentru că ne dorim să facilităm întâlnirea tinerilor muzicieni din România cu invitații speciali ai ediției din acest an a festivalului "Marile Serate Muzicale ale…

DOCS.GOOGLE.COM

Află mai multe

PS

Simt că hiperbolele, atît de întîlnite în tabloide, cînd și în producții culturale, ascund banala dorință (primitivă) de-a lua în posesie cît mai mult, din juru-ne...

La oarece inflamare

… foloseam anterior parul împotriva ideii de Cultură.

Cum dis de dimineață, azi, s-a întîmplat s-ascult Brahms (cînd nu merg la inimă Dansurile ungare ale acestuia...), m-am luat urgent de urechi,cum c-am putut să fiu atît de mitocan (eu, un nimic sub soare!) cu așa minunății...

Apoi firea de Balanța m-a dus iar în tabăra opusă.

La vremea cînd erau scrise acele piese, exista mult omenesc mitocan în societatea austro-ungară, cum de altfel va tot fi. Vezi de pildă dorul de-a anexa, respectiv maghiarizările forțate din partea estică a Monarhiei.

Totodată, iar pe aici fiind un test precum al dracului adus în preajma tămîiei.

Slujitorii Culturii au o problemă în a discuta cu nuanțe despre dumneaei. Ea e nemaipomenită. Iar despre părțile acesteia, să zicem bucăți literare ori autori, se practică la greu hiper-elogierea.

Puteți să ziceți ce vreți, despre cîrtitorul care măa flu, dar tot văd acolo un produs clasic al firii umane (nici nu putea altceva din dumnealui). Și care dorește a fi umflat cu pompa, pentru ca ulterior - avînd în vedere soliditatea lucrării - să se ferească de vîrfuri de ac.

Bați mult la cap un asemenea venerator al doamnei C., pentru ca tîrziu de tot să recunoască la jumătate de gură: „Da, da, e nițel și cum zici dumneata...”

PS

N-am nici o problemă să porniți a decripta ce-i în spatele demersului de față. Nu de alta, dar el trădează clar existența unei umori, a unui primitivism acoperit strategic cu idei mari.

Îs primul care să cercetăm împreună pe-acolo.

Un lucru dureros

Să recunoști că ai greșit.

Spuneți liniștiți

… că subsemnatul dorește prea mult de la viață...

Știu lucruri minime despre d. Tudose. (în condițiile în care stau prudent la ce se vîntură actualmente în media). Presupunînd că aș ști mai mult, parcă nu-mi văd față de-a-mi da opinia,

hodoronc-tronc, dacă pesedistul în cauză e bun de premier. Într-un fel, e ca și cum aș fi chestionat dacă inginerul Y. e bun să conducă șantierul noii construcții cutare. Mai încolo, aș putea emite vreun calificativ, dar și acela cu multe rezerve.

În așa condiție, m-aș împiedica de forma alb-negru a chestionarului celor de la DC News.

Prin urmare, e de spus franc o chestie.

DC News se află entitate comercială. Una pe tipic Pristanda. Adică i se află (nedeclarată) lozincă „Pupă-l în bot, și papă-i tot!". În consecință, merge în fața onor cetățeanului majoritar și-i pune o întrebare, la care acela se simte (foarte) important...

Ultima poziție fiind una de care el duce lipsă ca de beduinul neexperimentat de apă.

„Vesnicia s-a născut la sat"

Chestie de artimetică. Cu cît o vorbă este mai ilogică, cu atît mai mult prinde în adîncul nostru. Asta, pentru că acela (Adîncul) poate pune în brațele expresiei cu pricina tot ce are el de satisfăcut, în acea lume subterană. Poate să-mi vină Blaga cu cîte opuri o vrea, dar nu-l iau în serios la așa vorbă. Iar asta, pentru că prea-i miros dorința de-a gata via irațional.

E genul de vorbe la care, dacă soliciți detalii, acela se uită urîțel, cum că nu ești cucerit pe neverificate a mărfii. Apoi îți poate oferi cu țîrîita una-două argumente. Cum nu-s șanse a te fi convins, va spune că-ți lipsește finețea, poeticul, eventual și patriotismul.

Căutînd să văd contextul existenței acelei formule (cu „Veșnicia..."), am dat de-o poezie. ”Sufletul Satului”

Copilo, pune-ţi mânile pe genunchii mei.
Eu cred că veşnicia s-a născut la sat.
Aici orice gând e mai încet,
şi inima-ţi zvâcneşte mai rar,
ca şi cum nu ţi-ar bate în piept,
ci adânc în pământ undeva.
Aici se vindecă setea de mântuire
şi dacă ţi-ai sângerat picioarele
te aşezi pe un podmol de lut.

Uite, e seară.
Sufletul satului fâlfâie pe lângă noi,
ca un miros sfios de iarbă tăiată,
ca o cădere de fum din streşini de paie,
ca un joc de iezi pe morminte înalte.

Pot înțelege acolo un mod de-a ne simți bine... Ceva mai greu admit cînd așa producții sînt scoase din categoria passe-temps (fie și meșteșugit lucrate aflîndu-se) și trecute-n categoria minunății.Iar acolo, pas de te-atinge de dînsele!

Idem a discuta pe marginea lor, altfel decît în cheia tradițională.

PS

M-am mai uitat o dată la poezie.

Tabloid curat.

Că tot veni vorba de poezii-tabloid (fie și devenite clasice)

Un distins teleast recită, foarte aproape extazului, o poezie de Adrian Păunescu.

Probabil, mâine-aici va fi pustiu
Şi toţi în pribegie vom porni-o. Un
Drum bun, popor pierdut la un pariu,
Adio, mamă patrie, adio!
În loc să fim o ţară numai fraţi,
Simţim, în noua epocă barbară,
C-am fost în viaţa noastră blestemaţi
S-ajungem chiriaşi la noi în ţară.
Din tot ce facem, nu avem nimic,
Ne macină străine interese,
Făina noastră n-are spor nici pic,
Nici pâinea în cuptor nu ne mai iese.
Trăim acelaşi tragic simţământ
Sub politicieni şi sub contabili,
Că noi, ca neam, avem destinul frânt
Şi suntem de prisos şi nerentabili.
Umili, ne cerem scuze de la toţi,
Că nu ne-au chinuit destul în viaţă,
Şi ne conduc nişte fanarioţi.
Ce pe cei mici trădarea îi învaţă.

Poet nebun, ce vorbe mai îndrugi,
Când am ajuns în ţara noastră slugi
Şi suntem cerşetori la noi acasă?
Şi vii, şi morţi, amestecaţi, acum,
Dispuşi să emigreze, se arată,
Mormintele se pregătesc de drum,
În România deromânizată.
Sus-puşii nu mai au nimica sfânt,
Ca pe cravate, jurământu-şi schimbă,
Nu mai avem nici fabrici, nici pământ,
Vorbim şi limba noastră-n altă limbă
Şi-acum, se aude clopotul final.
Vin vremuri de urgie şi de grindini
Şi este seara ultimului bal,
Din zori, vom fi români de pretutindeni.
Probabil, mâine – aici va fi pustiu
Şi toţi în pribegie, vom porni-o,
Drum bun popor pierdut la un pariu,
Adio, mamă patrie, adio!

Unde, se înțelege, vina e doar la alții. Iar dușul cu preșul, via oratorie poetică, se află desăvîrșit.

Mă sperii nițel, că oamenii interesați, fascinați, folositori de așa ceva se află mult majoritari în preajmă-mi.

”Multe nenorociri sunt în guvernul ăsta

… da' să îl pui pe directoru unui tabloid să fie ministru la Cultură și (!!!) Identitate Națională mi se pare cea mai crâncenă ironie. Am viziunea unui 1 decembrie 2018 marcat de țâțe și ii înflorate.”

Eu unul găsesc noțiunile de tabloid, respectiv de Cultură și Identitate Națională din aceeași făină spirituală (aceea de a servi - interesat - ce dorește publicul să audă).

Faptul că-i mult descurajat - a cerceta hainele (lipsă) ale Împăratului CșIN - nu schimbă datele problemei...

PS
Cu această ocazie am realizat că un tabloid este, totuși, mai puțin malign decît vreo „Românie Liberă”.

A fi român

(trec aici și intelectualii) înseamnă să nu privești vreodată atent așa zise, ale Personajului național.

> *"Avem nevoie, mai întâi de toate, de-a urî neadevărul, ignoranţa lustruită, cupiditatea demagogilor, suficienţa nulităţilor." / Mihai Eminescu în ziarul "Timpul" (28 septembrie 1880)*

Eventual, ai voie să miroși cîte ceva, dar să te ferești ca de dracul a o spune public.

*

Mă mai uit o dată la zisele astea:

> *„Avem nevoie, mai întâi de toate, de-a urî neadevărul, ignoranţa lustruită, cupiditatea demagogilor, suficienţa nulităţilor."*

În paralel, distinsul opera filosofii înalte - *spațiu*, *infinit*...

Aș duce așa vorbe în analiză pe două 'chei'. Una privește nebulozitatea (interentă, a) vorbelor mari. A doua trimite la oglindă, în care e sănătos a da ochi, din cînd în cînd, că cum stai tu cu cele reproșate altuia.
Cine-ți garantează că nu ești tu însuți, să zicem, ignorant (altminteri nu eu am venit cu așa formulă-din-pietroi...)? La cît de mare-i cunoașterea pe lumea asta, pot paria că n-o deții pe toată! În paralel, poate că pe nenea X îl interesează altele, în materie de a ști. Și- cam greu a decide matale că importante este ce-ți convine dumitale, și nu lui - acea altă ființă omenească... Idem declaratul altuia drept nulitate (noi nu vom fi niciodată așa ceva, se înțelege) Să condamni demagogia, cînd matale o prestezi la greu... Cînd susuri exact ce face bine cititorului.

PS1
Puteți deduce liniștiți că am ce am cu marele poet, că practic noapte de noapte *woodoo* pe poza lui.

PS2
Cînd oi avea timp, aș da o privire pe Luceafărul. Asupra poeziei. La chestiune, părerea mea-i că - indiferent cîtă măreție am atribui unei lucrări omenești - în spatele ei se află tot primitivul din dotare. El nu lipsește nici la subsemnatul („Da', bre, dar matale n-ai ce pierde, căci te afli anomalie întru minte!...”)

Am impresia (fermă...)

…că stabilirea de zeități, ori de noțiuni-zeitate cuprinde prin definiție interdicția strictă de-a da ochi (critic, ori măcar banal exploratoriu) pe-acolo.

La o adică, slujbașii de alba-neagra procedează cam la fel, dacă-i rogi a încetini mișcările, în frumoasa lor meserie (de la colțul străzii). Se irită mult, c-ai putea să miroși dedesubturile fenomenului. Iar așa ceva i-ar nărui demersul cel aducător (respectivului) de foloase.

„Iohannis, toate tunurile pe coaliția PSD-ALDE:

Ați băgat țara în criză, nu ați știut să guvernați! Terminați cu țopăiala fiscală! Guvernați responsabil!"

Sună minunat (și apăsînd delicate resorturi interioare, ale publicului propriu și/sau indecis) Dar dincolo de asta există (pitit) interesul dlui președinte. Și al taberei (inclusiv la nivel geostrategic) din care face dumnealui parte.

Apropo de electoratul PSD. Îl simt precum pe cel rusofon din Basarabia. Adică departe de modul cum tratează lucrurile politicienii zice-se spălați (plus suporterii lor) din cele două țări.

Obiceiurile proaste nu mă părăsesc...

Între ele, pălitul la baza ordinii lumii...

Obîrșia Lotrului. De undeva din zonă se aud clopote bisericești (mănăstirești?). Succesiv, îmi fuge gîndul că religioșii (majoritari) pot pune de-un lăcaș pe unde le vine. În paralel, dacă vor să facă la fel vreun alt cult din țară, anterior-numiții s-ar strîmba grozav. Să fie la obîrșia Lotrului, să spunem, și-un stabiliment - acceptați ideea... - catolic, iudaic ori musulman. Și sunetele lor să se ciocnească, acolo...

Un cult face însă bani puțini - la figurat, respectiv în ochii convinșilor - dacă nu furnizează semne (barim acelora care circulă mai puțin) că se află unic pe lume.

În paralel, și pricepînd ce poate fi în sufletul aceluia, cineva anină steagul național - spre fluturat - deasupra unei căbănuțe - situate cam în mijlocul țării noastre. Îmi pare aici o mică bizarerie. La ce ai a sublinia natura națională a acelui spațiu, într-un loc unde fruntariile îndepărtate nu-ți contestă așa ceva?

Repetînd că înțeleg ce vine unor compatrioți s-afișeze tricolorul (faină denumire, deși majoritatea altora state pot zice tot așa...), chiar stînd noi toți la un loc e nevoie de-acea - pardon! - fîlfîire, pentru a cimenta ceva în noi...

Și revin iar la vechea-mi marotă. Ideile mari (religia, naționalismul/patriotismul) sînt doar aparent așa mari. Or, tocmai pentru că-s slăbuțe au nevoie a clama că se află de la foarte puternice (trec aici și ocrotire dinspre Înalturi) în sus.

.

Nu aș ascunde că așa scrieri dinamitarde mi se trag în principal din oftica de a nu-mi fi băgată în seamă mintea. Eventual banala existență, de ins sub papucul (roz și mirosind frumos) al nevestei...

Sub cele mai diverse 'haine'/principii

… rămînem oameni. Cu subiectivitatea aferentă. Cu limitarea - voită - de percepție asupra lumii, cînd interesele ne-o cer. Între ultimele aflîndu-se și draga noastră agresivitate, spre orice mișcă.

Un întreprinzător indiscutabil harnic și spălat se plînge de rromii din aceeași așezare. E deranjat de lenevia acestora, în paralel sosindu-le acelor magraoni ajutoare sociale. Nici un ochi însă spre laterale ale subiectului, care ar dezarma acea pornire justițiară. Inclusiv la faptul că (numai) simpla baftă a făcut să ne naștem în loc civilizat, la cîteva sute de metri de acele sălașe țigănești - și nu în ele...

Că veni vorba, mă uit cu suflet rupt spre cîini rurali care vin la cerșit, în jurul locului meu de camping. Mă simt inițial groaznic, apoi bine - realizînd că-i minunat, a nu fi ca ei. În viața asta, barim.

A iubi

Să zicem America (de ziua ei și nu numai).

O să spuneți că mă aflu sloi. Și insensibil. Poate. Dar pot spune că îmi place, numita. Că o admit. Și stimez. Dar de iubit, nu.

Nu rezonez la așa idee, la așa vorbă pentru că nu le am cu ea. Cu iubitul de Americă ori altele. Asta, pentru că o consider vorbă livrescă. Prefabricată, spre o anumită fire umane - nici nu contează cît de răspîndită.

La cîte păcate am, trece și următoarea... A ține la cineva, a te mișca e treabă mai complexă. Cu suișuri și coborîșuri în ale dispoziției. Cu urî, cu frici din senin spre acela. Poate, dacă apuci să nu uiți așa ceva, îi poți spune (aproape) zilnic aceluia, că te bucuri a vă exista unul altuia.

Lume (românească) enervată

…de îndepărtarea lui Mircea Vulcănescu dintre nume străzi.

Doi la sută dintre ei vor fi citit hotărîrile guvernului mareșalului Ion Antonescu (dictatorial la greu, in opinia mea...), din care MV a făcut parte. Dar și aceștia judecă via suflet.

Nu spun cum anume.

Cimitirul din Săpînța

…mi s-au părut ceva mai tragic, decît i s-a dus vestea.

Haioasele de pe acolo îți deschid de fapt sufletul, pentru a putea fi pălit mai lesne apoi de adîncul notațiilor de pe cruci...

PS

Opinia mea.

Superb drumul, între Negrești Oaș (via Certeze și Sighet) și Vișeu...

Mă uit la prestația liderilor PNL.

Gorghiu, Țurcan, Bușoi, cît și Orban.

Îmi pare că iar au nevoie de un șef din exterior, pe stil Stolojan (2002) ori Iohannis (2014). Singuri nu se pot coagula (căci se simt minunat, in cadrul a ceea ce aș numi eu grădiniță politică). Unde fac glume, ori mimează seriozitate - toate cu efect numai în acel stabiliment aparte).

Contactul din ultimele zile

…cu localități ale compatrioților maghiari (de pildă Boghiș, în Sălajul sud-vestic) m-a trimis inevitabil în brațe de Istorie. Mai exact, pe file ale acesteia cînd Viena nu era doar o destinație auto (fie și aristocratică), între altele. Ci mama administrativă, respectiv spirituală...

Am meditat (nu neapărat acid!) și asupra Întoarcerii roții. Cum este să te afli națiie dominantă într-un spațiu geografic, iar apoi să ajungi între mai micii de acolo...

Fu bătaie de joc divină, la 1914... Să vrei imperiu austro-ungar mai mare (acaparînd modesta Serbie), și să te alegi finalmente cu Ea - monarhia cezaro-crăiască - deloc...

Nu mă pronunț asupra celor din articol.

„Undeva pe un varf de munte se inalta pe trei nivele o vila cu 11 camere, teresa si balcoane de pe care se poate vedea excelent partia de schi din Busteni. Este o casa de vacanta detinuta de o firma care are ca actionari oameni din anturajul Tel Drum si S&P Investment Management SRL, societate detinuta pana recent in proportie de 90% de Valentin Stefan Dragnea, fiul liderului PSD. Dupa ce am inceput investigatiile cu afacerile fiului, toate partile sociale din firma au fost transferate pe numele lui Liviu Ilie Dragne (fara "a" la sfarsit). Acesta are profilul unui interpus al familiei Dragnea, omniprezent in societatile la care Dragnea Jr. detine actiuni.

/.../ Informatiile obtinute de HotNews.ro de la Agentia Nationala de Cadastru si Publicitate Imobiliara (ANCPI) arata ca vila este dispusa pe trei nivele, are doua camere la subsol, trei camere la parter, trei camere la etaj si alte trei la mansarda. Amplasata pe un un teren cu o suprafata totala de circa 2.000 de mp, vila din Busteni a apartinut in trecut lui Constantin Cunescu si Sergiu Cunescu, fost presedinte al Partidului Social Roman (PSDR) intre 1990 si 2000, decedat din 2005. "

… Doar îmi aduc aminte că ridicătorul acelei vile, foarte probabil Stavri Cunescu (tatăl lui Sergiu) s-a aflat și el între îndrumătorii celor mulți și exploatați. Adică social-democrat.

Unul cu vilă la Bușteni.

Ceva nou, sub Soare?

PS

Oare gazetele interbelice cum or fi scris despre amintitul? O fi fost mult diferit, de așa formulare?

„EXCLUSIV Cum a ajuns fosta vila cu 11 camere din Busteni a lui Sergiu Cunescu la o firma in care asociati sunt oameni din anturajul Tel Drum. Plus: O legatura directa cu fiul lui Liviu Dragnea"

Nu cred că dumnezeii mai mari ori mai mici

…pot fi construiți - în religii - altfel decît prin multă minciună. Plus rubedenia *Omisiune interesată*.

Ideea mi-a venit străbătînd, prin Ardeal, o așezare purtînd numele lui George Coșbuc (lîngă Salva năsăudeană).

Dincolo de faptul că ultimul a fost și el om, să zicem cu vînturi zgomotos trase dimineața. Dar îi știu și niște elogii teribile aduse unui rege al României. O să-mi spuneți că așa era moda, la vreun 1910... Absolut corect. Dar parcă n-aș ține de (semi)zeu un demodat.

.

"Aici ai și dumneata dreptate, Ordene, dar zeu nu poți fi dacă nu pari să depășești epocile, cu măreția ta... Nu uita că omul simplu are nevoie de așa plămădiri... Plus că zeificarea vreunui consătean procopsit literar îl scoate din insuportabil anonimat ...

Dacă nu o fi fost cumva banal ordin de la Stăpînire, că Hordou (parcă) să nu se mai cheme așa, ci 'Coșbuc'.

Adevărul e-o pastilă, totuși... Mai exact are întotdeauna un superior ierarhic. E vorba de dl. Interes propriu*..."*

Daaa?

"Da."

PS
Apropo de uman Coșbuc preamărea un Carol I, dar scria în răstimp și "Noi vrem pământ"...
În contextul ultimeia. E, totuși, multicel tabloid în acea poezie. Un picat bine la urechi beneficiar...

"Domnule, dumneata chiar nu ai nimic sfînt?"
Dacă prin asta înțelegi a duce cu prețul, atunci nu!

Oare, dacă aș avea icoane prin casă

… le-aș cere socoteală de belelele existenței mele?

E posibil să nu. Căci la credincioși mai mare se află - totuși -Teama. De insuportabilul existențial, pe care Dumnezeu pare a-l gestiona însă... În paralel, ultimul putînd fi un tip tare al... dracului, dacă îl iau pandaliile pă noi, supușii Lui.

> *„Deci ăia care nu cred își au nițel redusă, acea spărietură de zi cu zi (în adînc de suflet)?”*
> Poate în prezent. Cum le va fi mîine însă - mai bine, mai rău -, n-am idee...

Ok, Doamne.

Schitul rupestru de la Șinca veche, lîngă Brașov

E un loc unde nouă, sataniștilor, ne este pusă la mare-ncercare dreapta credință (cea cu miros de pucioasă, se înțelege...). E frumos acolo, curățel, verde, cu bun gust. Mai să crezi că nu ești într-un stabiliment religios!
Chapeau, preacuvioșilor!

Pe fila editurii Humanitas Fiction

„Îşi poate pierde un psihiatru minţile? Poate fi el păcălit, sedus, manipulat chiar în timpul şedinţelor în care ar trebui să deţină controlul asupra pacienţilor? Da, dacă o femeie dornică de răzbunare hotărăşte să joace rolul de pacientă neajutorată. Plin de revelaţii surprinzătoare, întocmai ca duelul unui psihanalist cu mintea omenească, romanul lui Yalom ne dezvăluie cât de vulnerabili suntem, fără excepţie, în faţa singurătăţii şi nevoii de iubire.”

Tare interesantă, funcționarea noastră sufletească... Are nevoie de povești, deci prin definiție irealizabile, dar pe care să le socotească (absolut) reale. Așa tendință alimentează probabil fantasma noastră că putea modela realitatea, precum plastilina...

PS

Comentariul meu.

„Tratez cu prudență vorba a ne pierde mințile. Pe care o bănui accentuat livrescă. În același timp, nu cred că un psihiatru riscă așa ceva, cîtă vreme îți prescrie pumnul de pastile, iar apoi iese pe Corso... Vreun psihanalist are șanse (teoretice) a porni pe arătură, dar am îndoieli că așa ceva s-ar petrece urmare a dorinței vreunei paciente pusă pe răzbunare.”

PS2

Mă uit totodată la niște scrise de ale lui Franz Kafka, vehiculate de aceeași editură.

Admit din start că mă găsesc un nihilist, un distrugător (din invidie, se înțelege) al creațiilor altora... Dar tot pot afirma liniștit că doamna Cultură se află de foarte multe ori o zonă unde participanții acceptă din start o condiție mică: aceea ca unu și cu unu să facă orice, numai doi nu...

În acele condiții, și nimica mișcă, în sensul apariției unui roz - care face bine la suflet. Asta, prin pomenita deja plastilinizare a realității, una care dătotodată sentimentul că ne aflăm mai breji ca alții, căci uite ce minunății afirmăm. De pildă, cum că alde Kafka, printr-o întorsătură oarecare a condeiului, răzbună pe *toți* fiii deranjați de tați...

Trec aici peste faptul că eventual rău creat de părinți fiilor ține de glume ale grădiniței, domeniul fiind ceva și mai amplu, și mai nuanțat (ne putem întinde la vorbă, asupră-i...).

CITY CULT

Recomandarea Librăriei Humanitas Brașov

FRANZ KAFKA, „SCRISOARE CĂTRE TATA”

(Humanitas Fiction, 2016)

Mihail Vakulovski

Scriitor, traducător din literatura rusă, fondatorul și realizatorul revistei Tiuk! (www.tiuk.reea.net) și al CenaKLUbului Tiuk.

Deși ascultasem „Scrisoare către tata” de Franz Kafka cînd a apărut varianta audiobook, acum, cînd cartea a fost editată și tradițional, pe hîrtie, nu m-am putut abține să n-o citesc. Volumul a apărut la editura Humanitas Fiction, colecția Raftul Denisei, în traducerea superbă a lui Mircea Ivănescu, cu o postfață de Ioana Pârvulescu. Deși începe cu „Iubite tată”, scrisoarea este o răbufnire de orgoliu a unui om rănit, care a suferit toată viața din cauza traumelor din copilărie și care, în sfîrșit, a explodat. Scrisoarea a fost scrisă în noiembrie 1919 (cînd Kafka avea 36 de ani), în urma unor certuri în familie, provocate de intenția scriitorului de a se căsători cu o fată care nu le plăcea părinților și de cuvintele tatălui, altfel... inofensive. Franz se retrage la o pensiune unde de obicei se ducea la tratament și... scrie o scrisoare care-i reprezintă – și totodată... îi răzbună – pe toți fiii care au suferit din cauza taților. Scrisoarea e despre „viața mea cu tine de pînă acum” și „perspectivele pe care le prezintă ea pentru viitor”. Fiul îi reproșează tatălui cam tot răul care i se întîmplă în viață: de la faptul că e timid pînă la ratarea alegerii profesiei & nevestei. Nu se poate înțelege cu taică-so nici măcar în problema religioasă: „(nu m-am plictisit atît, mai tîrziu, cred, decît la orele de dans)”. Deși scrisoarea e autobiografică, prezintă în primul rînd interes literar. Franz nu i-a dat-o tatălui, ci a rugat-o pe mama sa să i-o înmîneze, dar aceasta nu i-a transmis-o (așa cum ar face orice mamă... normală la cap), așa că tatăl n-a citit... capodopera pe care a provocat-o. Mircea Ivănescu spune că „Scrisoare către tata” este „forma pe care secolul XX a dat-o parabolei Fiului rătăcitor...”. De la această scrisoare pot porni nenumărate discuții & teorii. Îl înțeleg perfect pe fiul sensibil, dar îl înțeleg la fel de bine și pe tatăl său. Așa că prefer să nu pic în patima teoriilor, ci mai citez cîteva fragmente din această carte frumoasă pe care o recomand tuturor, firește. E o lectură utilă pentru toată lumea!

46 | CITY CULT | CARTE

și de cuvintele tatălui, altfel... inofensive. Franz se retrage la o pensiune unde de obicei se ducea la tratament și... scrie o scrisoare care-i reprezintă – și totodată... îi răzbună – pe toți fiii care au suferit din cauza taților. Scrisoarea e despre „viața

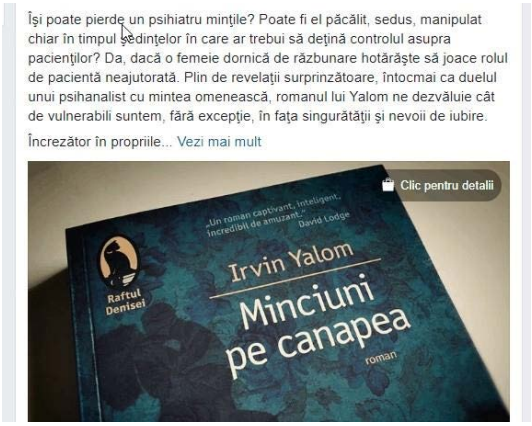

Își poate pierde un psihiatru mințile? Poate fi el păcălit, sedus, manipulat chiar în timpul ședințelor în care ar trebui să dețină controlul asupra pacienților? Da, dacă o femeie dornică de răzbunare hotărăște să joace rolul de pacientă neajutorată. Plin de revelații surprinzătoare, întocmai ca duelul unui psihanalist cu mintea omenească, romanul lui Yalom ne dezvăluie cât de vulnerabili suntem, fără excepție, în fața singurătății și nevoii de iubire.

Încrezător în propriile... Vezi mai mult

Răutăți.

Ne dregem cum putem, imaginea de sine.

Între demersurile de acest fel aș puncta atribuirea de nume proprii instituțiilor (Scoala [Ion Ionescu] etc.). iar în paralel suirea acelor stabilimente cît mai în pod. Nu mai spunem (muntele) Piatra Craiului, ci Parcul Național Piatra Craiului. Nu mai zicem Academia Militară (ce să mai zic de-o revenire la formula Școala Superioară de Război...), ci Universitatea Națională de Apărare...

Nu puțini preiau așa exprimări și din conformism, necăzîndu-se a judeca dacă atari creațiuni se află cu scaun la cap...

.

PS

Mă văd nevoit a reaminti de unde i se trage, unui asemenea cîrcotaș.

Îi lipsește o glandă. Aceea de a peria cu așa povești pe alții, iar apoi a fi gîdilat la rîndu-i (de către alții ori prin intermediul unui compartiment interior de autoîmbrobodit, via vorbe mari).

„Dezvăluiri despre cei care sabotează

… din România Centenarul, în timp ce istorici maghiari și ruși rescriu trecutul și îl promovează în toată lumea.. ”

Sună frumos ce spuneți, domnule Bogdan, dar...

Dacă înțeleg eu bine, unii decid că va fi un Centenar, ba și stabilesc modul în care e de sărbătorit acesta. În așa demers, nu se cade - firește - a ne interesa dacă alții (inclusiv compatrioți) agreează demersul. Sărim însă-n sus, dacătele vreunii - din țară ori din afara ei - îl (citez...) sabotează.

Apoi. Chestia cu rescrierea. Prin definiție istoria prezentată minților reduse (nici nu contează cît de majoritare, în societate...) e una rescrisă. Ce, cum și de ce, se poate discuta.

.

În ce privește amintiții istorici maghiari și ruși, eu unul nu văd care e problema că dumnealor asudă, în acea direcție. Pînă la urmă (și revăzînd 1940, între altele) oarece revizuiri teritoriale se află în relație cu situații geopolitice favorabile.

Cînd ceva e copt pe-acel tărîm, contează exact zero cît ne-am zbătut noi ori istoricii adverși.

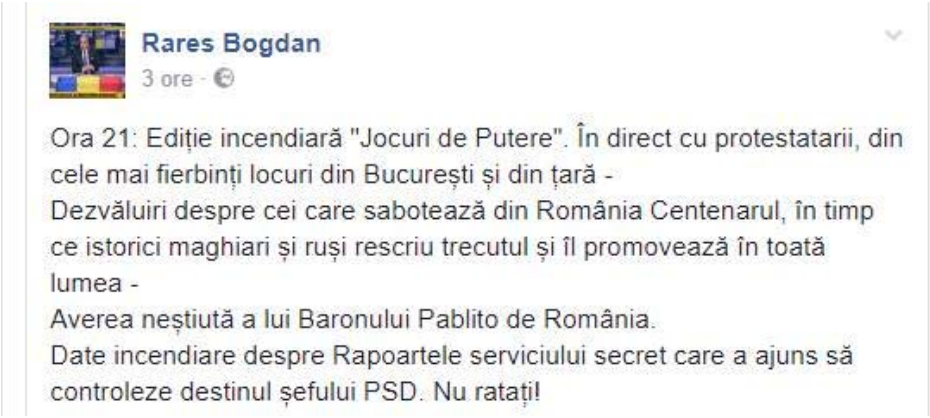

Umblînd recent prin Maramureș

… am întlnit pe marginea șoselei mai multe panouri, invitînd la vizitarea Memorialului victimelor comunismului și al rezistenței.

Afirm din start că, în ciuda formulelor eroic-tragice ale respectivelor trimiteri, demersul inițiat de doamna Ana Blandiana nu m-a convins. Asta, pentru că mă aflu același om prudent... Și nu chiar degeaba. Dincolo de morți, tragism, ticăloșie (a altora), pot observa acolo un demers văzătoriu în alb și negru. Dumnealor, ăilalți, se aflară măgari, iar ai noștri (pot bănui că și-ăi de-i laudă) se găsiră sfinți. Or nu e cazul.

E și aici precum la o întrebare a unui site de știri, ce-mi căzu azi sub ochi. Nici gînd de nuanțe, de alcătuire o parte negruță, alta albuță...

În context, m-a traversat gîndul că dna B. nu a simpatizat cu legionarii ori măcar țăranii încarcerați la vreun Rîmnicu Sărat, ci cu boierimea. Cu boșii interbelici, cei ajunși la Sighet. Una e rezonezi cu fruncea, alta cu pălmașii...

În același domeniu, al omenescului, demersul panourilor amintite este realizat grafic în ton de 2017, cu tineri ai momentului suiți pe-un fel de pasaj ca la Bușteni, care trece deasupra șoselei. Mi-e teamă, aici, că-i de ales... Ori rezonăm cu spiritul 1950, ori cu cel actual... (o să spuneți că judec aici alb-negru, dar nu eu plasez aici lucruri pe Pămînt, respectiv în Lună)

PS

Rezistența. Cea de la 1950.

Treabă mai destupată (poate și mai eficientă) era dacă rezistau ceva mai inteligent, respectivii. Așa, trupele de securitate i-au făcut destul de iute praf - semn că dînșii partizani socotiseră cam greșit datele realității...

În context, îmi fuge des mintea la așteptarea americanilor, după 1945. Asta, deși de peste Ocean nu a declarat nimeni deschis, că uite-acum sosim...

Paralelement, nu știu să se fi mirat mulți pe la noi, cînd în decembrie 1941 ne-am apucat a declara război Statelor Unite. Nici ulterior nu s-au întrebat cu ce ocazie să jertfească unchiul Sam (dincolo de faptul că ne pica nouă bine) niște milioane de fii ai săi, în luptă contra Uniunii Sovietice.

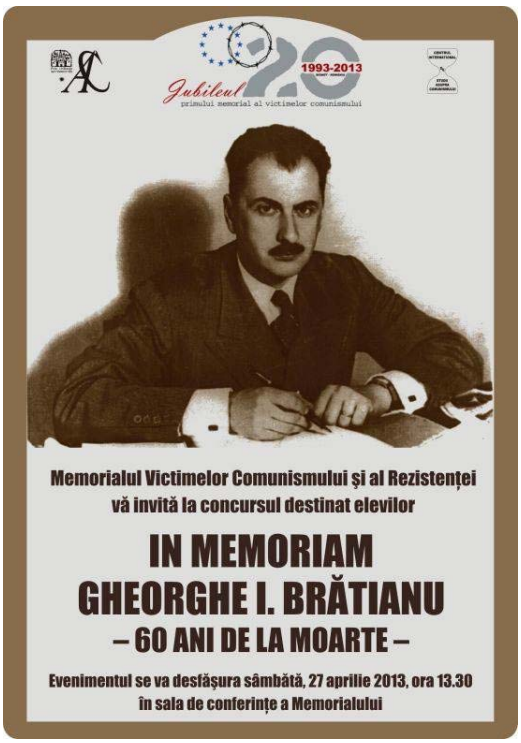

PS2

În cazul unui Gh. Brătianu, o sută de ani de-acum încolo nu-ți vor spune conferențiarii de la acea manifestare vreo tărășenie de rău, din cursul omenești vieți a aceluia... Idem la vreun Coposu. Despre care eu-s mirat, cum de făcea sport în prima tinerețe, dar în paralel se găsea inapt pentru serviciu militar.

La toate aceste chestiuni o să-mi reproșați că cît de-al dracului mă aflu. Dar. Eu nu vreau decît să fie pomenite albe și negre, despre viața cuiva. Bineînțeles însă că așa ceva se află tămîie curată, pentru anumiți diavoli mînuitori de noțiuni mari...

Observ destui intelectuali

…care dau 'like' vreunei informări culturale, de pildă unei proxime lansări de carte (cît de serioasă pare aceea - de la întîia vedere - , e altă discuție).

Ca idee strict personală, și avînd în vedere mersul brici al minții amintitei categorii umane, despre așa evenimente culturale reacționezi prin așternerea ideilor pe care ți le-a născut ea. În context, nu-i obligatoriu a turui acru (precum subsemnatul), fiind loc de-a vorbi de bine, ori chiar de-a extinde vreo idee a opului adus în atenție - via prezentarea editurii-mamă.

PS

Editura All:

> *”Magnifica poveste a lui Petru cel Mare (1672-1725)*
> *Robert K. Massie a câștigat Premiul Pulitzer pentru această lucrare de excepție, în care prezintă viața unui personaj unic în istoria lumii.”*

Fără îndoială, cei atrași prin așa formulări (de tabloid) vor pricepe multe despre Petru cel Mare... În context, e interesant a le solicita - ulterior lecturii - să lege două fraze despre subiect.

Știu că mă aflu neam-prost, cu așa idee. Dar curiozitatea-mi rămîne...

„Marcel Iureș, mesaj pentru susținătorii homosexualilor

… Baza societății e familia formată dintre un bărbat și o femeie pentru că ei fac copii și asigură mersul înainte al lumii”

Și dacă o familie e din doi inși cu sexe identice, care e problema? La o adică, vor fi zece, douăzeci de așa cupluri rătăcite, fără copchii, în vreme ce milioane vor fi tradiționale, cu ograda plină de urmași.

Cum? Ziceți că omu e om, și că de va vedea nu 20, ci o singură așa pereche îi vor sosi iute idei? Că să vază și dînsul cum e, cu scule identice? Nasol.

PS

Cineva: „*E trist cá nu se nasc ca noi toti dar nu poti schimba nimic. Mai trist e când ti se naste un copil asa. Atunci ce faceti? Il trimiteti in lume? Il omorâti? Grea intrebarea?”*

Oare cînd ne lipsește cana cu apă/vodcă alături, de la bătrînețe, mai strîmbăm din nas la înclinațiile (din timpul liber) celui care ne-o aduce?

A trecut cumva în plan secund

faptul că al treilea om din statul român este un condamnat penal pentru fraudarea unui referendum?”

Mă aflu suficient de om mare, pentru a zări - în spatele penalității cu pricina - neputința de-a da jos c-un adversar foarte puternic.

În contextul maturității (nemodeste) de care pomenesc mai sus. Am apucat să aflu că formulele sforăitoare (mărețe, sfinte, dă inimă) ascund parșivenii clasa întîi. Care n-ar putea trece fără îndulcitorul/zăpăcitorul precedentelor.

Cînd vreunii decid

…că un copil căzut trebuie ajutat, să întrebe și pe alții dacă-s de acord.

Shocking photos of baby lying naked and helpless on a stairway and no one bothers!

În context, care e problema că acel copil zace-s suferință, eventual se prăpădește/dă ortul popii? Întreb asta pentru că vreau s-aud explicațiile vreunuia deranjat de situația respectivă. Mi-i ceva sadism aici, recunosc... Dar poate merită așa ceva, falșii moraliști care sar cu așa postare.

N-o să mă credeți. De felul meu sînt ins tare sensibil la suferința altuia - om sau animal (din banalul motiv că trecutele șuturi primite rezonează inevitabil cu durerea/lipsurile aceluia).

PS

Chiar degeaba nu cred că mi s-a ridicat - vorba aceea - păr de lup pe spate, la acest post... Vă propun un exercițiu de imaginație. Cum arată adultul care vă sosește cu așa reproș, că nu ați ajutat acel copil. [asta presupunînd că nu ați alergat, cu el (se va simți bine...), a condamna pe acei filipinezi nesimțiți]. Are vreo treabă acel adult, de căldură (zic mare vorbă?) cu dumneavoastră? Ar accepta să ridicați un „Dar...”. Un comentariu liniștit, fie și nefavorabil acelor indiferenți? Întreb retoric, așa ceva...

Pe cînd se înfurie de acei trecători, inchizitorul are strictă treabă a-și descărca din adunate (agresive), de-ale lui. Se înțelege că, în așa situații, pînă-n anul 3000 îi va zbura cînd că acei neinteresanți ți-or avea socotelile lor - și chiar au! - , dacătele nu intervin (și presupunînd a nu exista Photoshop în tărășenie).

La chestiune, ne putem uita împreună spre motivele pentru care nu te-ai băga la așa ceva. Teama de moarte e unul dintre ele. Cît și de corp străin.

Cum, să-mi fie rușine că ridic așa probleme? Dar se află ele juste, ori ba?

„Du-te dracului!”

”Recolta” de *lucruri trăsnite* a fiecărei zile

ar putea constitui, într-un singur an, materia primă a unei adevărate enciclopedii. Mai jos, numai cîteva exemple, culese la întîmplare.”

I

Dacă m-apuc a cerceta scrisele dlui Pleșu (care pronunță cele de mai sus), pot găsi destule lucruri trăsnite. Inclusiv excesul de ghilimele. Dar nu o voi face... Asta inclusiv pentru că noțiunea de lucruri trăsnite se află și vagă, și răutăcioasă (respectivele fiind cam totdeauna la altul...).

Dincolo de asta, și cu riscul de-a fi pus inclusiv subsemnatul la așa analiză, pot identifica lesne care-s (în realitate) nedormitele bine ale vreunui autor, cînd are nevoie de-așa defulare...

II

„Pînă să trecem la ”profunzimi”, ne izbim de foarte semnificative suprafeţe: de buna (adică proasta) folosinţă a limbii române...”

Nu știu cum se face că (reproduc din clasici...) aferații de proasta folosire a limbii române se află taman unii ce-avură bafta de-a trece prin școli. Iar de la înălțime aacelui noroc stuchesc spre alții, ce nu-avură șansa cu pricina. În același timp, și aici nu-i de exagerat cu rîsul de altul (pe vreun domeniu), căci poate sosi altul care să ne indice că nu ne aflăm perfecți, în materie de limba română...

După cum… Cînd vreunul decretează că limba română (ori similare) e de musai respectat, să mă întrebe și pe mine - simplu cetățean - dacă am chef de așa ceva. Dacă nu cumva eu găsesc primordiale altele, sub bolta soarelui. Ori că poate-mi cade grozav la suflet, a mă exprima pe tipic „e multe și e bune”...

III

„Vestea bună e că învăţămîntul românesc actual e pe mîinile cuiva care înţelege perfect secretele guvernării, mersul instituţiilor din subordine şi tehnica de a comunica în bobote, cu jurnaliştii.”

Grija pentru învățământ e precum copilul nou-născut și-avînd în jur moaște multe.
În mod sigur plodul va ieși prost, din așa situație.

Cîndva, mi-am dat cu părerea despre această grijă cvasigenerală asupra educației, în condițiile în care se doare bine noaptea de grija, să spunem, a metalurgiei naționale. Pe lîngă politică și fotbal, propun să trecem drept obiect al priceperii generale și dedesubturile învățământului...

IV

”O frumoasă încununare a săptămînii trecute vine din partea ”noului” fost ministru al Educaţiei. Domnia Sa a făcut o declaraţie abisală. Puţine minţi pot urmări fenta zglobie a gîndirii lui.”

Dl Plești, îmi permit să afirm, se află între miștocarii foarte curajoși (puneți dumneavoastră ghilimelele...), care se produc doar în mediu favorabil. Simt că se ferește, ca de naiba, a pătrunde în zone umane unde așa glume elevate îi pot fi întoarse cu ușurință...

„VIDEO - "Nu vrem sa fim o natie de hoti", "CCR, sluga PSD"

Ordean se află, *as usually*, al dracului. Prin urmare, se întreabă cu ce ocazie acea lume fină se exprimă în numele întregii nații. În paralel, bănui că nu-i frumos a spune : „Nu sîntem de acord cu decizia CCR”. E musai a verbaliza „"CCR, sluga PSD"...

Respectivii fiind inși cu pretenții de finețe a obrazului.

Am multiple probleme în a-l lua în serios

…pe dl Patapievici, barim în zise ca aici.

Eu unul simt în vorba„Nu vă mulțumiți să fiți corpuri” Simt aici o glumă nefericită. Dacă dl Patapievici nu simte care, mi-e teamă că nu-i suficient ori de mintos, ori de onest.

Sărind la concluzie... Dincolo de poveștile mari (vezi citatul de la PS), dl HRP se află om. Ca urmare, din dorința de-a culege roade dinspre public, servește acestuia minunății de simțit bine...

Puteți bănui că acel public (ce să mai spun de HRP...) nu se simt doar corpuri. Prin urmare, identific în acel demers o delicată plasare asupra altora, cu dregerea de ego, respectiv emisia de agresivitate aferente.

Trec aici peste mintea multă (de nu mai poate!) care ia în serios / produce noțiunea de corp (negînditor). Pe acolo aflîndu-se destule nuanțe. Și dedesubturi care, dacă-s mirosite, te lecuiesc de așa pastile.

PS

"Dacă vă uitați în secolul 19, noțiunea grecească de suflet, care vine de la Homer și s-a îmbogățit continuu prin filosofii care au gândit asupra lui și care au imaginat moduri de viață pe care le-au numit moduri de viață filosofice, care erau autentic umane, nu erau sortite îmbrățișării lor de către niște elite îndepărtate. [...]

Filosofii au îmbogățit această noțiune, au venit creștinii cu revoluția lor în care au introdus raportul de transcendență, pe Dumnezeu l-au pus în suflet – ca să crezi în el, el trebuie să fie prezent în tine - și în secolul 19, sufletul s-a specializat în două direcții diferite: pe de o parte a devenit minte – de exemplu, în engleză spui "mind" și cu asta desemezi de fapt ceea ce în tradiția filosofică se numea "soul" – sau devine psihicul."

.

Apropo de așa (ultime) vorbe, și mirosind în ele - iar - bietul nostru animalic / primitivism... Niciodată așa vehiculatori nu vor admite că voroavele cu pricina li se află opinie personală, și atît. Dumnealor pretind a se afla în ele adevărul.. Și lucrifiant fără de care motorul Lumii nu ar putea funcționa. În spate aflîndu-se doar dorul nostru ca pomenita Lume să fie cum avem noi chef (oar în paralel destui să caște gura la mintea care produce așa înălțături).

„Artistul Paul Grigoriu jr. susține Coaliția pentru Familie

Nu dorim să discriminăm pe cineva. Dorim ca în această perioadă de confuzie să stabilim limitele firescului, să dăm niște definiții care să nu ducă la interpretări greșite..”

Deduc din zisele dlui Grigoriu că altădată se aflau vremuri unde nu era loc, pe stradă, de de claritate, de ne-confuzie... Totodată, simt că dumnealui se află depozitar al definiției exacte a firescului. Și, deci, altul nu are voie a zări în așa vorbă ce-i convine lui (nu dlui Grigoriu și comilitonilor)...

Marele deranj al susținătorilor așa-numitei familii tradiționale (vorba cuiva: unde bărbatul își rupea-n bătaie nevasta...) este că slăbirea presiunii întru genul de familie admis ar putea da idei onor cetățenilor de rînd. Și care, în fața plictisului / angoaselor existențiale curente s-ar apuca să vadă cum e acea familie homosexuală. Altminteri, nu-i greu de identificat în demersurile morale cu pricina dorul de-a trece pe alții strada. Asta, deși nu ne-ar conveni deloc (căci ne aflăm oameni...) să fim duși noi de mînă. Spre ce nu ne place.

„7 iulie 1997: 20 de ani de la ratificarea Tratatului cu Ucraina

… Prof. Florin Constantiniu: Pentru prima dată de la constituirea României Mari, un guvern român a cedat părți ale teritoriului național fără a fi amenințat cu agresiunea...”

Propun în context un exercițiu de imaginație.

Dacă (vorba dlui Constantiniu) guvernul nu ar fi cedat, s-ar schimba ceva? Am primi îndărăt teritoriile luate dîn 1940 (trec aici peste faptul că încă de atunci slavii se aflau majoritari în partea

nordică a Bucovinei)? După cum, dacă printr-o minune s-ar ivi în viitor capacitate de-a prelua cu forța acele pământuri, ne-am împiedica de tratatul semnat de executivul nostru la 1997?

Dl Constantiniu îmi pare a fi glăsuit aici strict pentru galerie. Eventual pentru copilul personal (acela din sufletul propriu)..

„Credincioșii din Cluj sunt invitați la Catedrală

…pentru o „Rugăciune pentru Cluj Napoca - noua Sodoma!”. [/] *Arhiepiscopia Clujului: Biserica este oricând dispusă să ierte și să ofere îndreptare celor căzuți în păcat”*

.

Amicii credincioși cu pricina nu-mi par serioși...

Presupunînd că relatările biblice au treabă cu adevărul istoric, la Sodoma s-a lăsat cu pedeapsă divină pentru că toți de pe acolo se iubeau în mod nonconformist. Or, în bravul nostru Cluj (pardon! Cluj-Napoca...) majoritatea se află cu scaun la cap, respectiv cu penisul spre vagin.

În ce privește rugăciunea pentru ăi căzuți în păcat, treaba asta o suna bine celor mai slabi de minte... Dar eu unul văd în ea un băgat în viața altora.

> Cînd oi avea chef de remediat multele-mi păcate, la acei credincioși (plus Biserica) voi da fuga, să pună de-o rugăciune favorabilă, spre Înalturi...
>
> .

Apropo de înalturi. S-au pus religioșii de acord, în lume, asupra a ce se află Sus de tot? Nu de alta, dar unii plasează acolo pre Dumnezeu cel creștin, alții pe Allah și tot așa - pînă la vreo cinci mii de Mai-mari absoluți asupra lumii. Cam mare aglomerația de dumnezei în ceruri, după gustul meu...

Vorbele mari

..au o frumoasă caracteristică. Dacătele te-apuci a le lua în serios (în sensul minții destupate), praful se-alege instantaneu de ele! Vezi de pildă *Identitatea*. Nici nu mă miră, cîtă vreme ele vizează partea noastră inconștientă. Iar la modul general au întinderea păturii scurtuțe. Nu pot acoperi și umerii, și picerele, celui așezat la hodină în pat.

Mai exact și rigorile conștiente, și nevoile de prin adîncu-ne...

„Ora 21: Academicianul Ioan Aurel Pop

… despre sabotarea Centenarului Marii Uniri”

Mă aflu curios. Unde scrie că n-am voie a sabota acel Centenar?

Dacătele partizanii Sutei cu pricina se află tari pre picere, n-au a se deranja de ticăloșii cei vînduți… Simt însă că edificiul sforăitorilor (plus patrioți) se află fragil... Le dai lesne peste cap argumentele. Este și motivul pentru care aceia nu se înghesuie în platouri alături de inși gîndind diferit de dumnealor...

Legat de ultima atitudine (a iubitorilor mult de Țeară, vorba lui Iorga), aș îndrăzni o metaforă. Producțiunile lor sînt precum un balon umflat. Care se teme al naibii de-un mititel vîrf al acului...

*

Eu unul m-aș.juca mai puțin cu harta alăturată (oferită de autorul citat mai sus).

Pînă la urmă, luatul Cadrilaterului la 1913 n-a fost o treabă care să ne facă multă cinste... Și ne-a cam ieșit ulterior pe ochi - lăcomia în cauză -, de pildă în 1916 (vezi scrise din prizonierat ale lui Topîrceanu) și 1940.

În paralel, unii - cu mult obraz - uită că noi am dobîndit la 1918 Ardealul în baza aceluiași principiu (al majorității etnice dintr-un teritoriu) care ne-a lăsat fără Bucovina de Nord...

*

Apropo de Ziua națională.

Stau prudent la așa vorbă. Nu de alta, dar e de ajuns vreun hop al Istoriei, pentru a ne apuca subit să venerăm o altă dată a calendarului... Bătute în cuie au părut la vremea lor atît 10 Mai, cît și 23 August...

*

„Mari simboluri ale istoriei românilor au devenit bătaia de joc a autorităților - Familia Brătianu și Iuliu Maniu, umiliți după 100 de ani ”

Mamă, ce formule... Între noi fie vorba, unii am aflat ce-s alea simbolurile, ce vor ele de la viață și cît de iute dispar în vînt, dacă le scuturi un pic, pe vreo hulită cale a rațiunii... Așa caracteristică este și motivul pentru care partizanii lor, în viitoarea mie de ani, vor evita discuții la chestiune cu adversarii ideii..

Am trecut zilele trecute prin Bobota Sălajului

… unde-i născut Corneliu Coposu.

Dincolo de faptul că n-am nimic cu acest personaj istoric, ci doar cu unii care țin să oblige și pe-alții a-l venera (chit că respectivul fuse, și el, doar om...)… Am răsfoit tot de curînd un op al lui Constantin Ticu Dumitrescu, animator după 1989 a ceea ce s-a numit Asociația Foștilor Deținuți Politici. Atît acesta, cît și Coposu au posedat însușirea de a nu ceda solicitărilor temnicierilor comuniști. Chestie care i-a costat multă vreme la carceră. Îndeobște, după constatarea de mai sus urmează osanale, uimirii, laude la cub. Eu aș da însă ochi la firea insului ce-alege așa atitudine.

La chestiune, miros iute că prin interiorul respectivilor se afla o teamă... Cum că e mai rău dacă cedezi (dar șezi oarecum la căldurică), decît dacă nu cedezi și dîrdîi la beci, riscînd astfel chiar moartea. Simt pe acolo interdicții educative de altădată, ori măcar protejări - cu orice preț - ale stimei de sine.

N-am cum face abstracție, de tărășenie. Că discutînd astfel par măgar la greu, iar în paralel vreunii își văd amenințate construcțiile laudative, păi nu mă descurajează din banalul demers de-a încerca să zăresc (urît obicei!) lucrurile și din alt unghi.

Atentînd de asemenea la corola cu minuni (mult interesate) a unora, pot spune că aceeași fire de „Azi aici, mîine-n Focșani!” îi face pe cei doi să emită nu puține afirmații grăbite / fără acoperire. În paralel, pot oricînd scoate-n relief laturi pozitive ori foarte pozitive ale celor doi.
În context, îmi recunosc deschis simpatia (și) pentru CT Dumitrescu!, pe care-l consider unul dintre cei mai onești politicieni (sic) ai anilor postrevoluționari. Precizez în paralel că nu țin a freca nimănui ridichea, dacă nu s-a nimerit născut cu firea (să-i zic morală) a lui Ticu Dumitrescu...

Apropo de treceri (geografice)

… fost-am recent și prin Aiud.

Îmi fu sentiment aparte, rezultat din plăcutul călătoriei mele (comoditate, soare, înlesnire materială), ce intra în coliziune cu cele de care știam că s-au petrecut în acest orășel transilvan, la vreun 1948-1964.

Rezonanța cu nenorocirea celor deținuți atunci în închisoarea locului s-a datorat faptului că acolo a stat mulți ani un apropiat al tinereții mele, și anume Niculae Baticu (1909-1998). El n-a avut concedii, în acei ani negri. Ci a stat privat de libertate, ani la rînd.

Am privit, din mersul autoturismului, diferite locuri din urbea amintită, și contrastul cu trecutul de care pomenesc nu m-a părăsit... La chestiune, ceva asemănător a trăit și amintitul Baticu (pe care mi-l recunosc de mentor - cu bune și rele). El se referă în Amintirile sale (1981, reeditate de curînd) la suferințele românilor ardel.eni care au luptat pe frontul italian (și implicit în Dolomiți) la vremea WW I. Folosește în amintita carte o formulă (legată de suferințele unor înaintași) ce simt că mi s-a potrivit perfect, la trecerea-mi recentă prin Aiud: *„Se încretea pielea pe mine si parul mi se sburlea...”*

Iată pasajul integral:

> *”Miercuri, în ziua a treia [e vorba de cursul de alpinism urmat de Baticu în Italia, la 1937, n. MO], programul prevedea o tura de prezentare a regiunii pentru aplicarea celor învatate anterior.*
>
> *Am urcat pe muntele Jof Montasio, 3 000 de metri altitudine. Ascensiunea s-a facut pe un drum sapat în stînca, treapta cu treapta. Era o scara nesfîrsita, construita în timpul razboiului din anii 1914-1918 sau poate chiar mai înainte. În aceasta regiune avusesera loc lupte crîncene între trupele austro-ungare si cele italiene.*
>
> *Cînd am ajuns sus, am vazut, de-a lungul unei creste, urmele unor baraci ce au adapostit ostasi si munitii. Mai ramasesera înca bucati de cartusiere si de încarcatoare. Vîrful muntelui era sfredelit pe trei laturi, avînd o încapere în interior, unde se spunea ca a fost instalat un tun, care controla valea.*
>
> *Pe peretele vertical al acestei vai, sub vîrf, se vedea, printr-o deschizatura, o scara de frînghie atîrnînd în gol. "Sa fie din timpul razboiului", m-am întrebat ? Pe partea coltului pe unde urcasem se gaseau fel de fel de obiecte militare: cartusiere, casti, bidoane, cartuse, resturi de lopeti Linenmann, baionete ruginite si sîrma, sîrma ghimpata din belsug.*
>
> *Atunci, cînd priveam aceste relicve ale mortii si groazei, nu puteam sa-mi dau seama de tragediile ce s-au consumat, acolo sus, pe acesti munti minunati. stiam ca au luptat în acele locuri si români banateni, transilvaneni si bucovineni, aflati în fosta stapînire habsburga.*
>
> *Mai tîrziu am stat de vorba cu unii dintre cei ce luptasera pe acel front si scapasera din iadul razboiului. Se încretea pielea pe mine si parul mi se sburlea cînd mi se povestea cum mureau oamenii, loviti de gloantele inamice ori secerati de boli, cum nu aveau unde sa-si îngroape mortii, pe stîncile acelea, cum erau arse cadavrele de echipe speciale...”*

Trecutul nu se (re)scrie

cu ”„Dacă....”, nici prezentul nu se schimbă în ton cu numeroasele ”Trebuie...!”.

„Nicolae Breban e o sursă inepuizabilă de încântare

…pentru Nicolae Breban. Se admiră cu nesaț, își aruncă peste timp priviri galeșe, se adoră din unghiuri imperiale, se apreciază suprem prin comparație cu contemporanii, niște aborigeni, nu se încurcă niciodată în considerente morale. E un supraom, întruchiparea visurilor lui Nietzsche, un zeu pe pământ.”

Dl Breban nu figurează între simpatiile mele. Dar tot pot observa un exces, în scrisele dlui autor de aici.

Eu cred că-i de ajuns a repera (și expune public) vreun defect ori altul, al vreunui seamăn (noi în paralel afîndu-ne, firește, perfecți...). Nu simt că mai are rost și a-l băşcăli pe acela. Căci se ajunge ca acela să plătească de două ori, pentru o (presupusă) eroare.

Înțeleg, în paralel, că așa gen de frecuș - în exces - se află profund uman.

PS

Nu mai țin minte cu ce ocazie mi-a intrat în minte vorba cuiva...: *„Critica să reprezinte niște ochelari, nu vreo nuia”*

Alunec tot mai mult

… pe-o pantă ce nu poate duce decît la pierzanie. A mé.

Mai exact, mă întreb care-i interesul real al vreunuia, cînd formulează - de pildă - ca aici: *„Rise Project a publicat investigația despre legătura lui Dragnea cu firma Tel Drum.”*

Dacătele dl Dragnea nu se afla unde e, tot așa de mare ar fi fost deranjul național, de-ale dînsului? Întreb retoric.

„De prin anii 2000

[...] *când DNA se năștea din accident, o poveste despre începuturile luptei anticorupție și strămoșul instituțional al popularei Codruța Kövesi – Ovidiu Budușan.”*

Spuneți-mi liniștiți că vreau eu prea mult de la viață... Dacă simți nevoie a introduce idee de poveste, în materialu-ți de presă, cui - dintre mecanismele noastre psihice - se adresează el? Inconștientului, ori raționalului nostru?

Simt că celui dintîi.

Prin urmare, are rost a-l parcurge (asta-n condițiile în care autorul, simt, se dorește luat în serios...)?

Parcă nu.

Lumea

…(cea românească barim, pe cealaltă cunoscînd-o mai puțin) e plină de îndemnuri, ca celălalt să fie în vreun fel ori altul. Ori de formule conținînd pe „Trebuie!...”, și privind stări de lucruri din societate.

Înțeleg perfect nevoile sufletești care conduc la așa manifestări. Mica problemă constă însă-n faptul că lucrurile din jur se află mai greu schimbabile, mai ales în cazul iritărilor pomenite deja...

Mi-am propus la un moment dat - din motive mai puțin morale, cît pragmatice - a mă comporta / a fi ceva mai umil. Dincolo de faptul că nevoia aceea s-a înfățișat în minte doar după ce lucrurile de pe acolo se vor fi copt nițel (urmare a loviturilor în pragul de sus...), în direcția cu pricina... Nu e de ajuns să vrei, așa lucruri. Mai e nevoie de-a te expune unor situații neplăcute. Îndeobște, adîncul nostru lucrează de capu-i (el fiind, eu o recunosc, mai tare decît conștientul), și evită acele momente. Căci îl dor. Mai exact îi sînt insuportabile.

E nevoie prin urmare de mult efort, pentru a schimba nițel din interiorul nostru.
Iar cînd izbutești, dai de alte probleme asemănătoare - asta, pentru că (spun eu) cantitatea de durere existențială pare să ne fie întotdeauna aceeași.

Tizul Mircea C.

… socotește actuala guvernare drept una de sociopați...

Nu pot să nu constat, încă o dată, că vehiculul necesar suirii noastre în societate reprezintă una, iar naturelul personal alta (nici subsemnatul nu procedează altfel!). Mai exact, vreun om poate produce măreții (de pildă literare, precum amintitul M.C.), iar din cînd în cînd să simtă imperioasă nevoie de-a hrăni cu jăratec și bidiviul interior.. Și finalmente să iasă la suprafață afirmația citată.

Dar.

Mergînd pe-așa sistem, că adversarii sînt psihopați, cred că pierzi ocazia de-a identifica vreo atitudine eficientă, în disputa cu aceia. Riști să lupți cu donquijotienele mori de vînt. Cu ce ți se pare ție a fi vreo felie de de realitate. Dacă ai de luptat cu cineva, umorile (dincolo de frumosul lor avînt) nu ni-s foarte utile.

Cam tot pe acolo, chit că astfel ni se poate reteza intens din energie, se află și-a ne aștepta că putem pierde, că lucrurile nu vor ieși cum ne prinde nouă bine.

PS1

Avînd în vedere firea dlui C., nu pot să nu observ că-n momentul (în care acuză pe alții de sociopatie) trage și de-o mică proiecție psihologică. Adică plasează altora ceea ce nu are curaj a-și recunoaște sieși.

E mare lucru

… să nu profiți de celălalt, cînd acesta se află în nevoie sufetească de persoana ta..

Sînt un om singur

…și pentru că nu pot lua în serios (precum amici aparent cu bun simt și scaun la cap) informațiile gen tabloid. A la "Poți realiza miraculos cutare și cutare lucru...!".

Pot bănui

…că neregulile atribuite d-lui Dragnea la referendum 2012 au existat asemănător și la consultarea și 2003 (parcă), privind intrarea in Uniunea Europeană.

Oare s-ar lansa in veci vreo investigatie juridică, privind acel referendum?

PS

Scuze pentru că - pe moment - nu am date ceva mai ferme, legate de acel referendum patriotic, unde pragul necesar de 50% a fost atins doar prin contribuția administrației de stat, respectiv a mediului rural.

Vizitez Cetatea Făgăraș

Între altele, aici, secția închisoare comunistă.

Oricît am suferi, subiectivitatea (cuprinzînd și întorsături din condei spre slava noastră) ne rămîne în floare... După ce ne plîngem de comuniști, la doi pași biblioteca municipală ține să poarte numele lui Octavian Paler... Care doar la prăbușirea comunismului s-a grăbit a-și retrage umărul de sprijin, la Acesta...

Tot acolo, mai exact la poarta mare, un distih voitor de toată respectabilitatea pomenește despre prigoane. Mi-e greu sa uit aici că legionarii erau la rindu-le deloc darnici de libertate în societate. Și, în consecință, își... prigoneau la greu opozanții.

Cu cît niște zise se află mai grandioase

… cu atît emitentul lor își drege din primitive (și implicit inavuabile) nevoi interioare... Scrisele din imagine nu fac excepție. Și așa lozinci au mari probleme, cînd soliciți detalii despre ele...

PS

Cînd careva pune de jertfit pentru țară (facem abstracție aici de situații militare, altminteri ele însăși discutabile), întreabă prin jur dacă-i nevoie de jertfa lui? Dacă ajută la ceva? Dacă e cu scaun la cap? Dacă intereseaza?

Șmecherii de tipul semnatarilor mesajului de aici profită de un tabu social, și anume de a nu cerceta (și inerent respinge, din n motive) în spatele vorbelor mari.

.

Pe un monument cu pretenții, din orașul Făgăraș

Dintre autorii români cu oarece notorietate, cred că nu se află demagog (gargaragiu, mîncător de borș - să nu zic altfel) mai mare decît Petre Țuțea. Totodată, mă sperii ce-i în mintea foștilor deținuți politici (AFDP), de suie în proțap așa prețiozități.

Bănui că umana foame de notorietate le-a fost atît de mare, iar intelectul pe măsură, încît nu au mai lecturat și alte zise ale Titanului, despre același popor român. Și concluzionînd invers!

Din depărtare

…îmi răzbat acordurile unei manele.

Amatorii de așa muzica ne irită pentru că nu ne pupă mîna (ei fiind indiscutabil mai proști decît noi), dar și pentru că - fiind alt gen de oameni - nu pot intra într-o necesară horă, pentru noi. Și anume, a schimbului de amabilități, de aprecieri reciproce, de putință a discursurilor (care ne dau tonicul sentiment de-a fi mintoși plus morali).

Doua megapăcate

- să nu crezi în perceptele unei religii;
- să ceri detalii asupra ziselor ei.

Încet-încet

…Ion Iliescu părăsește postul de țap ispășitor al neamului. Sub reflectoarele infamiei este tras - împins acum al lui Dragnea, din Alexandria.

Vive la France!

Moi, je l'aime.

Toute l'annee, non seulement le 14 juillet... Et sans l'avoir jamais visite.

Am vizitat ceva mai atent

…Casa memorială Iulia Hașdeu, din Cîmpina.

Oameni, și dumnealor... De pildă, la intrare se află astă zisă mare (cea din imagine)... *Credință și Patria...*

Înăuntru,varză deplină, în privința credinței. Spiritism (curat în spiritul creștin!). Icoană ortodoxă. Statuie în stil vădit catolic (pe un de fel de schelă metalică, și dorind a coresponda printr-o gaură în tavan cu cerul).

.

În interior clădire, fură totodată înjghebate niște minipanouri - cuprinzînd un fel de extemporale, despre cum văd viața niște copii de clasele III-V (unii din 2017). Clișee la greu, în acele producții. Că ce fericire-i viața. Că cum o iubesc mult, acei elevi silitori.

O dublă nucă-n pereții acelei clădiri, doritoare a comunica răposatei Iulia.

Priveam totodată la triunghiul familial. Un tată uitat printre enciclopedii. O mamă cu chip rigid. În consecință, o fiică (altminteri - prin poze - nu chiar ca în tablourile privind-o) ocupată cu orice, doar cu ale vîrstei nu.

Pornind de la vorba

…din poarta Castelului Hasdeu din Cîmpina (și anume °Pro Fide et Patria), îmi fuge mintea la îndemnul lui Ion Heliade Rădulescu: „*Scrieți, băieți, numai scrieți!....”* Și care-i din plin aplicabil Măreților discursive - de care organizarea socială ni-i de-a dreptul hămesită.

Nu te întrebă nimeni cît de cu scaun la cap ți-s zisele, dacă acolo slăvești ideea de Patrie, de Credință și alte făinoase (adică *ejusdem farinae*).. Totul este ca acelea să fie vînturate, în urechile supușilor.

În context, mi-a rămas mintea la ideea de jertfă, formulă mult dragă tradiționaliștilor. Nici gînd s-aibă vreunul dintre aceia chef a pune capul pentru butuc, efectiv, pentru binele patriei. Dar face atît de bine la suflet...

O să ziceți aici

… (n-ați fi primii...) că-s eu doritor a coborî pe alții, pentru a-mi sui astfel neînsemnata mea persoană... Dar.

La stabilimentul lui Hasdeu. Dumnealui fu ceva la 1875-1900. Astăzi, inevitabil acțiunile-i apar (dacă te afli sincer) ca depășite, prăfuite... Societatea simte însă nevoie ca de aer, a stabili lucruri valoroase. Se pare ca riscă să îi ia vreun bîzdîc, pe viețuitorii la un moment dat, dacă nu li se află stabilite măreții, în trecut (bașca acelea din prezent).

Aș minți să nu admit că și dumnealor, oamenii simpli, le face plăcere a-și vedea cerul ocupat cu diverși sfinți. Fie dumnealor și inventați.

Oarecum la ultima chestiune, meditam ieri că-s prea neancorat în realitate, pentru a-mi permite să consum povești. La inșii ancorați mult în realitate, pare să fie nevoie de povești. De dumnezei, respectiv de substituți.

Vestea calificării în finala de la Wimbledon

…a Monicăi Niculescu mi-a sosit într-un moment în care aveam proaspăt în minte un material elogios al lui CT Popescu, la adresa recentei pierzătoare (în aceeași competiție londoneză) Simona Halep. Brusc, instinctul mi-a spus că Monica nu va fi subiect al materialelor - tabloid spunînd - emoționante. Asta, pentru că ea-mi pare a descuraja - prin firea-i - asemenea materiale.

În paralel, trec pe la mînăstirea Curtea de Argeș. Acolo, la intrarea în biserică, se află în laterale patru morminte regale.
Trei din ele se află sobre: Carol I, Elisabeta, Ferdinand. Pe un al patrulea, al reginei Maria, se întinde pomelnic (în sensul de vorbă lungă).

Aici, ca opinii ale mele.

a) ceilalți trei augusți au descurajat, fie și postmortem, vreo înaltă gargară. Maria, nu...

b) e interesant cum vor fi decurs lucrurile, cu notațiile pe lespedea Mariei. Apare într-o zi la mînăstire fiica prolificei încoronate, și anume cea ajunsă maică Alexandra. Și solicită (n-am idee cît de imperios) trecerea în piatră a ziselor cu pricina. Conducerea bisericească de pe acolo nu zice pîs contrar, ba si suportă costul operațiunii.

Omenire...

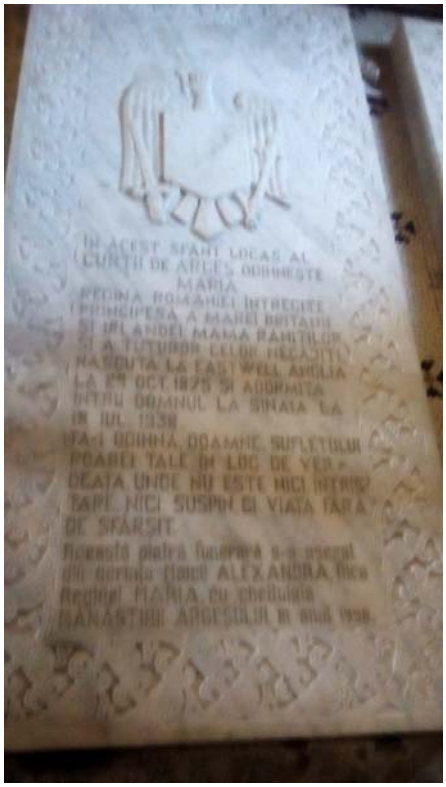

Sînt mulți care se plîng de Latrina TV

…(adică trustul *Antenelor*), fără să observe că se exprimă taman precum reclamata...

„Victoria sistemului ticăloșit”

Eu unul privesc cu rezerve vorba „Sistemul” (ticăloșit ori ba). Asta pentru că, la bani mărunți, îi sîntem toți parte. Dacă m-aș apuca spă reproșez vreodată Aceluia ceva, aș da ochi și în oglindă, dacă l-am combătut în cel mai inteligent mod cu putință.

Dacă stau să mă gîndesc, e minunat a perora împotriva Sistemului... Noțiunea/ființa cu pricina fiind atît de vagă (totuși), e greu să pornești vreo contraargumentație de la zero. Căci atît face o înmulțire cu zero.

„Să facem din educaţie o prioritate

.. să punem presiune pe politicieni, să ieşim în stradă pentru asta, nu doar să ne dăm cu părerea despre bacalaureat”

Nu știu cît e aici naivitate, și cît mulțumire de-a poseda un instrument de tip iarba-fiarelor - e vorba de grija pentru educația națională, respectiv că te pricepi a schimba ceva (fericit!) pe acolo. Nu știu cum se face (zis asta retoric...) a ne afla o mînă de pricepători (să zicem) în ale tehnologiei nucleare (chestie și ea utilă țării), dar sumedenie de știutori în ale Educației... Simt că ultimul domeniu se află suficient de vag pentru a perora orice, pe-acolo...

Ca opinie strict personală, cred mă formarea noastră-i o treabă ce depășește voința națională. Dînd-o un pic pe religie,există nici patru generații în urmă (în sufletul nostru) care fac de fapt jocurile, ca să nu mai spun de un mers al lumii. Ultimul este chestia aia care, să zicem, îți poate scoate din țară patru milioane de compatrioți, de la un deceniu la altul. Asta, ca exemplu de imprevizibilitate.

Tot ca idee proprie, am impresie c-ar fi mai bine de nu ne-am mai bate capul cu educația. știu că ideea-mi sună a cruntă blasfemie, dar de ăruncul cu multe moaște tot am apucat să aflu, pînă la vîrsta-mi...

PS1

„Într-o ţară cu un număr record de doctori plagiatori...”

Mă aflu suficient de mare pentru a ști că există un omenesc (și neavuabil), dincolo de orice formulă măreață. A la grija că vreunii nu au doctorat *STAS*. Totodată, nu scrie nicăieri că posesorii unor doctorate ok se află minunății în ale obrazului plus inteligenței.

PS2

„Ne dorim şi aşteptăm o schimbare în bine a societăţii. ”

Societatea are prostul obicei că merge cum vrea dînsa (e vorba de acel animal nevăzut alcătuit din oameni, dar tributar și altor factori de sub soare, nu doar componenților)...
Sînt pline gazetele, de la Heliade Rădulescu încoace, cu doritori (mai mult ori mai puțin potlogari) a schimba societatea...

Pînă și la un Spiru Haret, dacă te uiți cu atenție, vei observa că lăudata lui acțiune nu a produs cine știe ce destupați, pentru pragurile de sus pe care Istoria ni le-a scos apoi în față.

„Voi descoperi prin moarte

…ceea ce n-am descoperit trăind…”

Bănui că nu l-a durut gura, pe A. Buzura, să spună acestea... Apropo. Le-o fi descoperit? La chestiune, oare unde-o fi acum Buzura? Ziceți că-s un mare Om rău, întrebînd asta? Păi nu io am deschis subiectul, cu ce-i după moarte!!

În citat e-un gen clasic de pastile. Cu carele e voie a ne juca doar în sensul dorit de unii șmecheri.

PS

Dacă privesc mai atent, caracteristica indicată de mine mai sus privește toate Vorbele-mari... Pas de a le manevra, altfel decît prinde bine confecționerului!

”Dezvaluirile ȘOCANTE ale...”

Șocați sîntem cînd anterior am crezut a ști (la perfecțiune) cum e cu viața. Întîmplător, în cazul unor asemenea inși titlurile au nevoie de sublinieri via majuscule.

Trec pe lîngă plăcuța citadină

…cu numele unui bulevard. Și pomenind de un longeviv prim-ministru român, din a doua jumătate a secolului 19.

Mă scarpin nițel în cap, asemeni oricărui cîrcotaș care se respectă. Cît a viețuit în topul politicii, acela a avut pumni în cap / acuze (nu neapărat false) de la jumătate a eșichierului aferent - între care ditai Eminescu. După deces, a devenit erou social.

Interesant este aici și că, peste 50 ori 100 ani, vor deveni statui (și subiect al conferințelor despre cît scaun la cap era altădată) tipi care azi se află făcuți din greu de rahat. Inclusiv Ion Iliescu.

Nu fac vreun secret

…din faptul că mă aflu într-o ureche. Însă tot nu știu dacă - în zise precum [următoarele](#) - se află minte (eventual și onestitate) multe...:

> *- În concluzie, cum revenim la educația acestui popor?*
> *- Cu răbdare și cu sacrificiu, ca să îți răspund biblic. Educația trebuie să fie prioritatea tuturor guvernelor din România. Dacă nu, România dispare ca națiune europeană."*

PS

De ce pot paria că interesații de educația acestui bobor se află mai puțin atenți la devenirea proprie?

E chestie de aritmetică. Sau de principiu: „Încerc să-l schimb pe celălalt, ca să nu mă schimb eu..."

Meditam la un titlu de volum...

Sună cam așa: „Privire din exterior asupra speciei numită Om".

Mi-a ieșit iute-n minte acuza de trufie, cu de așa afirmație. Pîrdalnica minte voit-a însă a ști motive ceva mai cu cap și coadă... Și a realizat că acuza de trufie vin din neputința celuilalt de-a rezista la teatrul de ins superior al celuilalt!

Vorba-mi precedentă, cu „Privire din exterior asupra speciei numită Om" mi-a venit după lectura unei poezii, a unui foarte cunoscut (în deceniile trecute) teleast.

Ştiu numele tău

Ştiu numele tău
Răsare în fiecare dimineaţă
În gândurile mele
Dar nu-l spun cu voce tare
Îmi e teamă să nu se destrame poezia
Aerul ei fragil
Şi al tău totodată
Îl spun în gând
Să nu destabilizez chimia
Nici măcar în şoaptă
M-aş da de gol
Că mintea mea te poartă.

La așa zise, m-a cuprins ceva dubiu, că ele ar putea ajunge la suflet. Identific acolo, dincolo de eforturile autorului, un ceva crispat - pe care adîncul nu-l poate primi cu plăcere... Asta, pentru că nu i-i pe lungimea de undă. În general, ale conștientului nu au mare primire în inconștient (ultimul, ne place ori ba, fiind proprietarul marilor glande de simțit bine, din noi).

Înțeleg, în paralel, că volumul cuprinzînd aceste distihuri poartă numele: „Am să te iubesc așa cum ești tu". . La această pretenție m-am crispat de-a dreptul... Deci nu doar că faci pripita afirmație că iei pe celălalt cum e (chestie ceva mai complicată decît ne place să credem), dar faci și promisiune de viitor - în condițiile în care tu-cel-de-azi nu ai cum fi și cel de mîine (bașca schimbările dumneaei).

.

O să mă acuzați aici (dacă prin absurd mi-ați da dreptate) că mă aflu excesiv de rațional. Dar zău că la mijloc nu mi8-s giumbușlucuri savante, ci un bana, unu plus unu nu pot face decît doi...

Urmează și o parte a doua, pe subiect...

Dacă acele vorbe se vîntură sub soare, și cu mult succes chiar, ultima treabă utilă mi-ar fi să mă revolt / mir / dau deștept. Mai degrabă simt pe-acolo o portiță spre cunoașterea altora (avem deseori convingerea că ceilalți sînt ca noi...).

Prin urmare, și Dincolo de omeneasca nepricepere în psihologii a vreunor semeni... Se pare că necesitatea traiului între oameni (nu toți își permit a fi cuci...) duce la afirmații precum cele din poezii. Și care au succes, la inși similari autorului versurilor. Oamenii cu pricina găsesc normal a face și a primi juruințe precum amintitele. Unii poate și au idee, că-s doar vorbe. Dar le face plăcere (pe principiul 'Mai bine decît nimic'?)

Un primar de sector bucureștean

…e luat la refec, pentru a fi solicitat (și obținut!) în consiliul local schimbarea denumirii liceului Mircea Vulcănescu. Am îndrăznit a-mi da cu părerea, pe acel harnic site.

.

„S-a nimerit a trăi într-o lume unde nu decidem noi, ci alții mai mari. Pe acest fond, opiniile noastre (mai ales cele umorale) se află deseori în contradicție cu cele din lume, mai exact din ogrăzile care conduc lumea.

Admit în paralel că nu-i deloc plăcut a ne recunoaște mititei...

Legat de Mircea Vulcănescu, El a făcut parte dintr-un guvern (al lui Ion Antonescu), a cărui activitate nu este agreată (nici azi) de cei care au cîștigat ultimul război mondial. Bineînțeles că există grupuri și grupulețe în cercurile care au căștigat WWII și, totodată, au izbutit a-și menține pînă azi dominația. Cert este ca acolo, întru sancționare a învinșilor din trecut, tabăra chitită pe respectivii are și acum cîștig de cauză.

Ce au acelea cu Antonescu și echipa lui? Păi îi reproșează că, luat de valul momentului - e vorba de 1941-44 - , au tratat incorect unele categorii de cetățeni. De pildă evreii, care au fost deportați ori uciși de-a dreptul.

Noi, inșii mici, putem spune ce vrem, pe file web precum *ActiveNews* de pildă. Liderii noștri sînt dependenți însă de tratatele semnate, respectiv de grija să nu indispună mai marii lumii.

De aici rugămintea primarului Băluță.

pentru a căpăta considerație în societate îmi pare a fi să pui umărul la confecționarea de măreții (care-s niște chestii din principiu false). Astea-mi veniră pe cînd gîndeam la scrisele unui Nicolae St. (care, între altele, se bătea pe burtă - la fără frecvență - cu mărimile politice ale lumii, iar în paralel glosa despre Dumnezeu ce probabil nici Acela nu-și știa).

Mărețiile cu pricina trebuie alcătuite, dacă se poate, și printr-o frumoasă beție a minții / cuvintelor.

În fine.

Subiectu-mi de ora 14 fu însă altul. Și care-i fruct al unei alte idei - c-așa-s ele, se trag una pe alta...

Pomeneam ieri de mica ciudățenie, ca un ins cu reputație nu tocmai strpluce în timpul vieții (i se spunea Vizirul, iara sta datorită apucăturilor totalitare, în partidu-i ori la fruntea țării) să ajung apoi statuie (și implicit Valoare, după care destui se-nnebunesc). La ceva asemănător m-a dus mintea pe cînd priveam o zisă, pusă la loc de cinste-n intrarea casei/vilei/palatului Hasdeu de la Cîmpina.

Împart acel mesaj în două, mai exact pe direcțiile deja existente de acolo: de viață, respectiv de filosofie.

Fără îndoială nu e vina acelor înaintași, dacă urmații au urmat o regulă simplă, de-a se sui pe umerii lor, iar finalmente a crea lucruri mai valoroase. În paralel au trecut ani,s-au schimbat gusturi în sine, așa că zise precum ale lui Hasdeu, de care pomeneam, par al naibii de desuete (bănui că și ce scriu eu aici, de se va uita vreodată careva la ele, vor trezi hazul viitorimii...).

Ieșind un pic în lateralul expunerii, e interesant cum arătau frazele cu trecere socială. E vorba de acele îndemnuri pe care omul educat le ia pe nemestecate, drept valoroase și deci de urmat. Este drept că de la socotirea lor drept valoroase și pînă la implementare în rărunchii noștri e ceva distanță. care ține de oportunismul speciei, cît și de neputință în general - de-a asimila hodoronc-tronc orice.

Zic asta cu ochii la zisa hasdeiană despre muncă (acum nu mă mai miră ce-i venea Iuliei a roboti cît patru savanți masculi la un loc!).

Privesc apoi al doilea calup de pe acea inscripție, și anume acela privitor la filosofie.

N-am prea frunzărit opurile înaintaților depărtați, dar nu sînt entuziasmat de toporismul ideii: „Cînd faptul ții, atunci adevărul știi". Și mai în mirare necredulă m-a dus ideea: „Cînd nu vrei să crezi, atunci nu poți să vezi" Ba chiar (ți să mă corectați dacă greșesc!) mi se pare în bătaie cap în cap cu zisa imediat anterioară, unde eram invitați a ne ține de fapt.

Iar următoarea zisă mă bagă de-a întregul în ceață: „Cînd cauți dovadă, atunci găsești tăgadă" Dar poate nu mă duce pe mine mintea, la subtilități...

La acest stadiu al discuției, îmi aduc aminte de-un amănunt. Pe patul de moarte, la propriu, lui Hasdeu i-a fost așezată o carte deschisă. Autorul mențiunii (existentă pe-o fotografie în muzeu) pomenește că e pusă de sanchi, întrucît savantul deja căzuse la neputințe intelectuale...

Nu trebuie să-mi spuneți că mă aflu al naibii foc.
O știu deja.

E interesant, în context, cu așezarea omenească agreează falsurile (ba chiar grosolane, ascunse sau ba în spatele învăluirilor înalte din condei) dar stuchește la mici pomeniri precum cele de aici. Putem cerceta, de ce.
(va urma)

PS
Pe cînd dat-am postare rîndurilor de mai sus, nimeresc din ochi niște zise entuziaste despre un poet român. Nici dracul nu apucă a se gîndi, în context, că acela a dus o viață mai mult decît aiurea, grație căreia a murit alcoolic la numai 50 ani.
... Și iar sînt eu ăla al dracului, pentru că nu mint (ca toată lumea).
La chestiune, mi se sperie un pic gîndul, observînd că nici subsemnatul nu posedă viață ordonată, de unde teama c-aș sfîrși pe tipic nichitastănescian... Nasol.

„Prințul Aripă de Lebădă, Picasso al picturii pe aer

… regele Roiger [Federer, tenisman, n.n.], Îngerul ierbii, Geometrul cerului... Cum să-l mai numesc?"
Poezia (inclusiv aceea din proză) se află o chestie interesantă. Nu reușim să ne bucurăm de realitate pe cît ne cere (imperios) sufletul, așa c-alcătuim o garnitură de măreții - precum cele de mai sus.

La chestiune, a te bucura cu sufletul de ceva impune a rămîne strict cu tine, iar apoi a încerca să șezi cu sufletul spre vreun om ori loc. Noi, pentru că fostărăm educați social, lăsăm așa contemplare în favoarea scriselor (voindu-se minunate) *pentru alții*. Și-uite-așa se naște mai degrabă fals (la autor) și superficialitate (la cititor), decît sufletit spre un Federer...

Comit deseori neinteligența

…de-a mă lua la șuturi, pentru cum mă port... Dar poate-s necesare și-așa completări, la un articol precum al doamnei Iusuf... (vezi la PS)

”Jumătate din mîncare [ajunge, n.n.] la gunoi
/../ Cred că s-au dus de mult vremurile în care măsurai calitatea unui loc după mărimea porțiilor. Nimeni nu poate mînca singur un hîrdău de ciorbă. Păcat de munca unor oameni, de legumele pămîntului, păcat că jumătate ajunge la gunoi. Am plecat de acolo cu hotărîrea întărită că o austeritate împărtășită, puțină umilință și gîndul că nu ți se cuvine totul te așază mai bine în perspectiva lumii ăsteia…”

În același timp. Și punctînd că nu veți vedea iute, vreun om la locu-i (ce să mai spun de ceilalți!) a trata lucrurile în cheia propusă de mine... Mintea omenească, deși o laudă mulți, are probleme s-accepte în lucru mintal idei contradictorii, una alteia... Dacă alături observațiile subsemnatului acelui material, pleacă de acolo oamenii cuminței, fără a sosi în locul rămas gol nici măcar cîrcotașii inveterați... Așa e firea noastră...

Jumătate din mîncare la gunoi - Dilema Veche

Erau vremurile în care frigiderul meu arăta ca acela al unui burlac care pretinde că face cumpărături.

DILEMAVECHE.RO

*

Eu aș crede-o pe doamna autor, dacă nu aș sesiza în scrisele dumneaei unele lucruri. Și pendinte dorinței de-a respecta niște comandamente sociale. Ultimele avînd un talent aparte de-a mă trimite spre interesele altuia/altora, și mai puțin ale mele. Dacă pe lume or fi și amărîți (care teoretic s-ar hrăni cu excesul aruncat din bucatele mele), aia nu e treaba mea. Că nici acei amărîți nu șed în insomnii noaptea, la gîndul inerentei depresii existențiale a unui procopsit. Iar în paralel, poate-i de indicat și-n Sus, spre Cel care putea face lucrurile mai bine...

Doamna autor își îmblînzește, prin așa scrise, ceea ce-i numit Superego ... (i s-a spus că, dacă respectă principiile acestuia, gesturile sale vor fi apreciate în viață, iar așa se va strecura mult dulce în existența-i) ... Și în construcția căruia se află un părinte/tutor, el însuși doritor a mulțumi acel Moloh social.

Care Moloh social, în spatele unei așa acțiuni către supușii săi, încearcă a-și drege o mare temere. Și anume că s-ar putea stinge, din lipsă de ființe umane componente. Din acest motiv el plasează, celor care deja trag la jugul exisenței, niște responsabilități suplimentare.

„De aici încep și se dezvoltă maladiile sociale

ale „dispariției de sine“ despre care vorbește David Le Breton: un fel de piua existențială, ca să spun așa, o retragere din sine sau chiar o renunțare de sine sub povara devenită insuportabilă a construirii în deplină libertate a unui sine autentic...” (în *Dilema veche*)

Pe de o parte, îmi permit s-afirm că există oameni care se simt bine-mersi în singurătate. Pe de alta, m-am uitat dacă cele din citat nu-s spuse ironic. Mai exact dacă nu fac discret haz despre construirea vreunui sine, mai ales din categoria autentic. Nu, nu se face așa ceva.

Același vorbește în alt articol despre a evita incertitudinile, prin existența noastră.

Împrumutîndu-i licența (în care altminteri, eu unul,nu cred) e de spus că - dacă tot pornești pe drumul în cauză, nu mă mai miră a lua în serios idei precum construcția sinelui... Stăm într-atît cu nasul în cărți, fără a verifica însă prea tare, încît ajungem a cita de zor pe vreunul ori altul, fără a trece prin vama sufletului nostru (e spus prea mult?) acele noțiuni.

... Și iar ajung la noțiunea de vorbă mare, spre care unul ca mine stă de ceva zile.. Ce posedă oroare de-ai fi solicitate detalii (mai ales în afara cercului de amici), în ce o privește. Una dintre așa nedumeriri este: cum arată un om care și-a creat un sine, ba și-ncă autentic (plus în deplină libertate)?

Știu că turbur rău - prin scrisele-mi - corola cu minuni a lumii, dar poate că nu-s de dat la gunoi ale mele observații. Și care, la bani mărunți, se află efect al îndemnurilor de tip Dilema: a-ți folosi mintea, respectiv a iscodi, prin jur.

PS

Cred c-am fost sadic ieri, cînd am solicitat via mail o rubrică permanentă la revista de față. Admit că rînduri precum ale mele nu pot decît dinamita formulele consacrate, pe care funcționează revista. Aș fi, pardon, ca măgarul între oi, și încă unul care zvîrle din copite, prin ideile-i...

La chestiune, cineva mă trăgea de urechi, că cum îndrăznesc a face observații dlui Pleșu. Și atunci (e legat totuși de acest PS) am socotit că eu și dumnealuine aflăm un măr și-o pară demne totuși de-o relaționare

Apocalipsa plictisului - Dilema Veche

Dar de unde și pînă unde această „neplăcere de a rămîne singur cu tine însuți“? Pentru omul plictisit, branșarea

DILEMAVECHE.RO

Ca părere a mea, dînsul evoluează dezinvolt într-o zonă a ideilor. Care-i tributară succesului la public (de pildă al intelectualilor lecturînd „Adevărul”), respectiv valorilor acceptate în societate.

Subsemnatul, din motive de construcție interioară șuie (care l-a dus inclusiv la iscodiri în psihologie), poate trata un cerc mai larg întru realitate, dar accesul la public îi este fatalmente oprit - căci Dumnealui, publicul, își are limitările sale, în acceptarea opticilor despre Jur

„La moartea unui mare patriot român”

(zise de Cornel N,.,despre Augustin Buzura)

Eu unul n-am reușit să văd legătura automată dintre a fi patriot și a face lucruri utile, acelei țări. Simt însă că, pînă la a face something util Patriei, necesar este să existe coagularea între cetățeni, Care se realizează inclusiv prin vînturarea/rezonanța cu valori precum patriotismul.

Apropo de acea coagulare însă, n-am izbutit să descopăr vreun exemplu istoric - pe cît am studiat eu...- cu vreo țară unde cetățenii au lăsat baltă ideea de coeziune, urmînd o catastrofă. Mai degrabă fu invers: s-a ales praful de statalități care umflau mult pieptu, întru Valorile locului.

Simt prin urmare că patriotismul și altele fac mai degrabă bine la suflet cetățeanului simplu, în vreme ce spre vîrful fenomenului niște inși cîștigă un ban cinstit.

*

„La moartea unui mare patriot român”…

Între nedumeririle mele la așa vorbe se află și următoarea...: Cum se face că, aflîndu-se atîția patrioți prin jur, țara nu merge străluce (dovadă în acest sens sînt inclusiv materialului dlui Nistorescu).

Ziceți c-ar fi mai rău, ba chiar sfîrșitu lumii, fără acei înflăcărați patrioți?

Așa o fi.

”Aberația cu *impozitarea bisericii*

…e o mare diversiune secularistă. Este despre cum să fie alungată Biserica mai repede din societate, despre cum poate să fie scos mai ușor Hristos din mințile și sufletele oamenilor” (Daniel Gheorghe)

Bănui că ne aflăm oameni cu IQ ridicat. Ca urmare, propun un exercițiu de imaginație. Cum vor arăta oamenii acestor plaiuri, dacă sinistra amenințare pomenită de dl Daniel Gheorghe devine realitate. Și anume că Hristos ar fi scos din mințile și sufletele oamenilor.

Daniel Gheorghe: Aberația cu „impozitarea bisericii” e o mare diversiune secularistă. Este despre cum să fie alungată Biserica mai repede din societate, despre cum poate să fie scos mai ușor Hristos din mințile și sufletele oamenilor

DE RĂZVAN MARINESCU / ȘTIRI, SOCIAL / Publicat: Duminică, 16 iulie 2017, 13:45 / 2 comentarii

Cum ar gîndi aceia. Cum ar merge ei pe stradă, la serviciu, la mall sîmbăta...

La chestiune, meditez că a fost izgonit un Zamolxe din sufletele localnicilor, cîndva, și nu s-a prăbușit Cerul dintr-atît...

„Am mai explicat cîndva

…de ce oamenii votează penali. Simplu: „etica” lor e mai umană decît „etica” politicienilor. Au mai multă încredere în penali decît în politiceni. Practica le arată asta....”

Nu aș folosi accentul hotărît; „oamenii” (adică toți) Asta, pentru că votații vor fi fost penali, dar și destui nepenali.

Legat de explicația citată mai sus, eu simt că pur și simplu - la nivelul acelor compatrioți - nu are circulație ideea în cauză. A vinovăției juridice. Asta pentru că, pînă la acele noțiuni, instinctul său are de ales între cei care vîntură Corupția, și cei care nu o fac. Se pare - e vorba de electoratul majoritar - că rezonează cu ultimii. Din ce motive, se poate explora (cu imparțialitatea aferentă...).

În ce privește politicienii, îmi permit nedelicatețea de-a afirma că domnii cu pricina se află cea mai potrivită curea de transmisie între modul de gîndire al compatriotului de rînd și necesitățile ultrapragmatice ale conducerii - pe multiplele-i paliere - ale statului nostru.

„ Am cinstit /.../ memoria eroilor

…al căror sacrificiu a făcut posibilă România de astăzi: un stat unit, demn și respectat." (K. Iohannis)

Eternele vorbe neadevărate, dar care fac plăcere. La chestiune, stau și mă întreb dacă o vorbă cu scaun la cap ajunge a produce plăcere...

.

Adunîndu-mi postările de pe aici

… pentru un manuscris de aruncat în sticlă și, apoi, pe valuri ocean, dau de niște iritări pe *poponari*. Dacă stau a gîndi, li se reproșează acelora că introduc penisul în anus. Ultimul fiind cîh pentru că posedă fecale. Or, fecalele-s, totuși, ale noastre, Ba și îndeplinesc un rol ingrat, de-a asigura curățenia restului corpului.

Mda... E și asta o chestie. Să faci haz de-o chestie pe care-o posezi și tu (a se ierta persoana II, e pur oratorică)...

Poate gelos

…pe succesul scriitoricesc al unui cogener, îmi zboară mintea la o zisă a lui. Cum că poporul român avea, înainte de 1989, o inimă în formă de - pardon! - cur.

Nu mai țin minte dacă în tinerețe făceam aprecieri la adresa poporului in integrum (îi de consultat aici jurnalul personal din epocă) - însă-i foarte posibil să nu... Asta, pentru că nici eu nu mă simt suficient de mintos pentru a pune atari ștampile, respectiv poporul cu pricina e o treabă cu multe bordeie și tot atîtea firi umane.

La așa constatare nu apuc a-mi umfla pieptul, că ce tare, moral și dăștept mă aflu. Nici că se putea premisă de rămas (în continuare) ins singur, cîtă vreme nu scap și eu caii - precum distinșii mei compatrioți, pupa-i-aș!

Am trecut la un moment dat

…pragul Facultății de Sociologie din București. În vizită (mai exact la o conferință ținută de un apreciat condei basarabean). Într-o sală de pe acolo, se aflau agățate pe pereți mai multe imagini, cu oameni simpli din interbelic.

Admit că nu stăpînesc prea bine termenii... Fotografiile, în sine banale, căpătau - prin greutatea instituției care le ducea sub reflectoarele atenției - o semnificație dincolo de banal. Deja se trecea spre oarecare sfințenie, fie și nu neapărat religioasă. La o adică, Instituția sălta un fapt oarecare

la nivel de simbol, pentru ca apoi să-și acorde ea însăși gir valoric, prin intermediul acelui (de acum) simbol.

> Altminteri, se înțelege că nu întrebase nimeni pe-acei țărani, la vremea luării cadrului, dacă le arde de-așa mini-dumnezeire. Mai mult, era vizibil în ochii unora dintre personaje un chef rar (adică deloc) de viață...

La această situație m-a dus gîndul azi, pe cînd răsfoiam o carte cu producții Eminescu, intitulată „Capodopere”. Și pe-a cărei ultimă copertă era reprodusă statuia poetului din fața Ateneului bucureștean.

S-o luăm pe rînd... Din motive care se pot explora (foarte probabil voi reveni curînd asupra lor) o anumită categorie - admit, numeroasă - de public privește extaziată la ideea unui mit Eminescu. Atîta tot, simt, că așa ceva nu e de ajuns. prin urmare, se simte nevoia unei făcături paradisiace, sub forma acelei statui (sau a numeroase desene, pe net și nu numai). Acea producție, bătînd cîmpii sub ideea încîntării depășind cu mult realitatea personajului, ajută apoi la ducerea și mai spre înălțimi a personajului cu pricina.

Teoretic, eu sabotez aici marsul roz al omenirii (ba și-al universului), dar rogu-vă a da totuși și un ochi mai puțin partizan /conformist asupra observațiunilor mele...

PS

M-am uitat la acele scrise eminesciene și n-a zvîcnit în mine vreo admirație excesivă. Asta pentru că, totuși, de la așternerea lor pe hîrtie și pînă azi se duse totuși cam un secol și jumătate.

Apoi, cred că mă aflu prin definiție puțin marșator la ideea de capodoperă. Adică pot spune că vreo lucrare omenească e tare frumosă, ori că se va fi muncit multi deștept la ea, dar pînă la a cădea lat mi-i cale lungă.

Cred că și la vorba capodoperă e de cercetat, cine-i ea și ce vor șmecherii (pardon oamenii...)- prin intermediul Ei - de la viață...

„Și-a cerut cineva scuze

…pentru cele 100 de milioane de victime ale comunismului?”

Ne place sau nu.

Spre deosebire de nazism, comunismul și-a negociat o pace, la finalul anilor 80. Și căreia Rusia îi este azi garantă. De aceea nu-și cere nimeni scuze.

În același timp, într-o societate estică oarecare, e greu să freci ridichea vreunui fost responsabil comunist, cîtă vreme - îndeobște - acuzatorul a pus și el umărul în vreun fel longevivei societăți roșii. Vezi cazul doamnei Ana.B., care pornește pe drum-i de poetă cu ode aduse comunismului. Deci treabă încurcată.

În paralel, iar ne place ori nu, mersul istoriei e o treabă extrem de dură... Priveam ieri la un post tv oarecare. Se făcea mare caz cît de urît se uită șefa DNA la dl Dragnea - pe cînd se aflau amîndoi la o recepție de ambasadă vestică. Nici gînd însă acolo, dacă te uitai măcar un pic atent la acea imagine, de vreun fulgerat al privirii! Interesul teleaștilor cu pricina era însă unul clar. Și nu se împiedicau în moralitate, punîndu-l în practică..

Mă uit

… la una din bucățile eminesciene reținute într-un volum intitulat 'Capodopere'.

Să mă tai și nu văd ce-i capodoperă în acele versuri despre amor.... Parcă nici la Scrisoarea III nu aș marșa... De la acest stadiu, e de privit spre cei care simt nevoia a numi bucăți precum pomenitele drept capodopere. Fără îndoială alții vor fi tratînd mai destupat ideea. Dar tot o spun, și pe-a mea...

CAPODOPERE

Mânca-i-ar casa pustia,
Și neamul nemernicia!

Ștefane, Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las' Arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija Sfinților
În seama părinților,
Clopotele să le tragă
Zioa'ntreagă, noaptea'ntreagă,
Doar s-a'ndura Dumnezeu,
Ca să'ți mântui neamul tău!

Tu te'nalță din mormânt,
Să te aud din corn sunând
Și Moldova adunând.
De-i suna din corn odată,
Ai s-aduni Moldova toată,
De-i suna de două ori
Îți vin codri-n ajutor,
De-i suna a treia oară
Toți dușmanii or să piară
Din hotară în hotară –
Îndrăgi-i-ar ciorile
Și spânzurătorile!

Iunie 1883 – Antu

CE E AMORUL?

Ce e amorul? E un lung
Prilej pentru durere,
Căci mii de lacrimi nu-i ajung
Și tot mai multe cere.

De-un semn în treacăt de la ea
El sufletul ți-l leagă,
Încât să n-o mai poți uita
Viața ta întreagă.

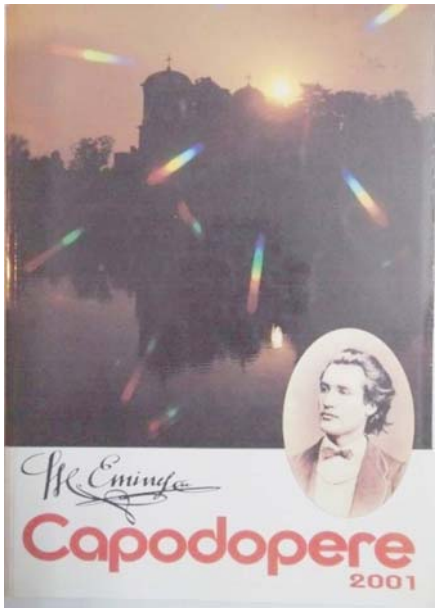

Dincolo de toate se află confecționarea a 'ceva', menit să facă bine sufletului unui om / unor oameni. Sufletul, în ciuda vorbelor mari, ține mult de primitivul din noi, de nevoi bazale ale ființei

omenești. Oameni precum autorul culegerii de capodopere confecționează un 'ceva'. Care-i decretat drept foarte valoros, iar în paralel - acea plămăditurǎ urmînd nevoile noastre - se dorește etern. Sub faldurile sale se strecoară apoi manufacturierul în cauză.

Statuia cu pricina se află și mult protectoare (în condițiile în care stăpînești Valoare și Timp), dar este în același timp și jucărie/plastilină în mîinile prestigitatorului, care o mișcă după cum îi vine bine.

Pînă aici lucrurile sînt relativ lesnicioase, iar în paralel există suportul altor văzători asemănători ai lumii - care îți devin aliați chit că ei își pot exercita demiurgismul în direcția personajului tău, ori a altuia - esențial este că vă leagă partizanatul spre acel mod de confecționare... La acest stadiu, intervine însă o necesitate. Și anume, ca modul de-a vedea lucrurile, al animatorilor să de care pomenesc, să se aplice tuturor în jur. Aceasta, întrucît - pe de o parte - sufletul acelora o impune (este aici și umana tentație de-a stăpîni mediul), iar în același timp construcțiile pe tipicul amintit - în ciuda măreției lor - se află totuși fragile, în fața vreunor critici la acel sistem, al mitizării.

De aici, iritarea accentuată nu doar pe inamici, dar și pe cei neutri / care nu aderă în aplauze către vreo statuie ori alta.

M-am referit mai sus la meșterii miturilor. În paralel (și inevitabil) există și masa care-a fost educată în spiritul respectului întru acele mituri. Poate aceea nu vede o capodoperă în Scrisoarea III, însă îi sînt într-atît de intrate versurile-i în sînge, încît vreo critică la adresa lor este interpretată drept dislocare de obișnuințe, situație mult mai incomodă nouă decît s-ar părea la prima vedere.

Alde Gică Contra

.Pînă să indispună dintre apropiați / contemporani, Gică Contra s-a aflat un ins căruia, în copilărie, i-au fost plasate în exces solicitări formatorii nu tocmai pe firea sa. Situație în care dumnealui li s-a împotrivit. Ultima atitudine poate părea eroică, ori măcar energică, dar ea ascunde de fapt vulnerabilitatea permanentă (deci și la vreo maturitate) în fața a ce simte dumnealui drept intruziune în magazia-i cu atitudini.

În paralel, acel seamăn pare lipsit de o disciplină a sportului pe care l-aș numi „Îți fac eu vreo omenească mai puțin plăcută acum, iar tu procedezi la fel mai încolo... Și ne satisfacem amîndoi acea glandă” . Exemplific aici cu a da sfaturi nesolicitate altuia. Îți dau eu așa ceva acum, iar în viitor ți le primesc pe-ale tale.

.

De la acest stadiu al... nesolicitatei mele pledoarii, trag lucrurile spre un recent post al subsemnatului, respectiv spre unul ceva mai vechi. Cel recent privea confecționarea, iar apoi traiul plăcut sub umbrela jucăriei numită mit. Cel mai vechi ținea de obiecțiile pe care le-am lansat la adresa susținătorilor familiei tradiționale.

Nu mi-e foarte clar (nici nu-i obligatoriu ca acelea să mi se prezinte cristal!) ce componente alcătuiesc acel fenomen, al ofticării vehemente că apăru și altceva, te teritoriul care se dorea unic al amintitei Familii tradiționale. Pînă una alta, și dincolo de vreo mînă externă (ce ne dorește staționați în același primitivism cu al vreunei puteri politice răsăriteană, ultima avînd în plus față de noi forța militară), observ acolo iritare la tulburarea mitului sub care trăiau acei partizani.

Cei din urmă fiind de două feluri, oarecum urmînd categoriile pomenite în postu-mi precedent. Și anume *plastinarii* (cei modelînd - cu satisfacția aferentă - zeul în lanțuri), respectiv inșii de rînd, cei educați pe acea linie, și deci avînd probleme în a vedea acel zeu deodată la pămînt).

Vehemența șefilor de pe acolo decurge din deranjul de a nu mai fi dînșii stăpînitori ai totului, în domeniul ales (acela al Familei), dar și de o teamă ceva mai terestră, și anume aceea de a se vedea părăsiți de supuși. Căci postul de preot al vreunei zeități nu face doi bani dacă inșii simpli din jur nu dau doi bani pe Respectivul.

Pricep mai greu de unde teama acelora, a fruntașilor, că majoritatea (inșilor simpli) le-ar putea pleca din custodie. La o adică (și dincolo de disconfortul de-a nu mai putea comanda tu, tuturor), poți avea bănuieli că - odată aprobat mariajul homosexual - vor pleca valuri-valuri dintre declarații heterosexuali spre acel mod de căsătorie.

La acest stadiu al observației, simt (ghidat de reacția acelor 'preoți') că lucrurile e posibil a sta altfel, în materie de interes sexual al oamenilor... Nu, nu afirm că ne aflăm toți interesați de semenii cu același tip de 'jucărie', ci doar că procentul celor meniți să intre în canoanele actualului tip de căsătorie acceptată e posibil a fi ceva mai mic decît bănuim.

Ideea mi-a venit (iar de aici puteți să mă treceți în categoria groaznicilor perverși) observînd prin jur niște lucruri. Devenim, simt, nu o dată potriviți genului de căsătorie tradițională (cui servește ea, ca mahări, discutăm mai încolo) prin educație. Care, la rîndu-i stabilește atît niște limite, cît și impune comportamente.

Eram cu ochii de curînd la sandalele unei dudui. Cu porțiuni strălucitoare. Ori la o fustă cu un fel de tiv lat, precum al indienilor, din fire (șnururi, și multe) de vreo zece centimetri.

E.

Vreau să spun că-i foarte posibil ca întreaga gamă de lucruri-atracții erotice să dea tremuriciuri erotice inclusiv dacă, să zicem, ar fi vehiculată de reprezentanți ai sexului puternic. Iar de aici bănuiala că ne aflăm nițel diferit decît bănuim...

În paralel, am observat că deseori cochetăria feminină nu-i obligatoriu a sosi - precum o știm - de la natură, ci-i implementată în mare măsură și prin educație. Vezi cazul tinerelor sau foarte tinerelor fetițe, aranjate în vreun fel ori altul de mămici (și nu neapărat pentru că ultimele țin a retrăi perioade din trecut, prin intermediul progeniturilor de sexul Evei). Prin urmare, e posibil a fi justificată acea teamă a preoților Familiei zisă tradițională.

Aș introduce aici și o nuanță. Nu-i deloc obligatoriu ca un om tînăr (e vorba de ambele sexe) să fie interesat de parteneri homo. Însă inerenta descurajare (în fața vieții, conjugale ori ba) de după o vîrstă poate naște idei de-a vedea cum e și altfel...

Mi-i un punct de vedere, și nimic mai mult...

(„A naibii e pielea pe dumneavoastră, domnu'...! Vreți a ne adormi, cu așa finală exprimare, barajul minții, în fața nemerniciilor pe care le debitați!...”).

PS

Nu-ș' ce-mi vine a preciza. Mă simt foarte bine cu actuala-mi parteneră (hetero...).

„Da, dar vrei să ne distrugi pă noi... Ticălosule!”

Păi... Așa repede vă distrugeți? Din două vorbe aiurite?

„Vine Sodoma, domnule... iar matale te afli trimis nenorocit al satanei..” (n-aș paria că tradiționaliștii gîndesc mult diferit, de aceste ultime invenții ale mele)

Stau prudent

…în fața materialelor care vor să fie luate în serios, dar în paralel apelează la stilistică literară. Asta, pentru că acelea-i posibil a vedea mai puțin bine realitatea, iar în paralel ar dori să-și sporească artificial efectul, prin vehicularea vorbelor frumoase.

> „**Peisaj după isterie** *este un obiect literar ciudat: pe de o parte, cu toate că e compus din articole ramasate din publicistica socială și politică a lui Mircea Cărtărescu din ultimul deceniu, nu arată câtuși de puțin ca un document al unei actualități deja istoricizate. Ci, prin indecisul temporal în care textele sunt deja plasate, Peisaj după isterie e mai degrabă portretul atemporal al unei lumi pe care istoria numai dă iluzia că o traversează, fără să-i tulbure, de fapt, configurația profundă. Iată cea dintâi ciudățenie a acestei cărți a lui Mircea Cărtărescu: scriind despre tranzitoriul și frivolul istoric al României, ele îi redau de fapt structura de adâncime, profundul, neschimbătorul, ceea ce are mai identic cu sine (uneori, până la exasperare, într-adevăr).*”

„Peisaj după isterie”. Despre reinventarea centrului

Apoi.

Mi-e greu a-l vedea pe dl Cărtărescu drept adrept al vreunui Centru (pe scena politicului), după simpatia - din urmă cu ceva ani - fățișă pentru o laterală a spectrului cu pricina.

După cum, și rugînd a mă scuza mă pentru lungușul extras de mai jos...:

> *„Cărtărescu procedează la ceva extrem de important – e vorba despre o inventare a centrului. În tradiția noastră social-politică, centrul nu a fost nicicând obiect de seducție, mai ales în vremuri social-politice complicate; cred că, în interbelic, doar Lovinescu, Mihail Sebastian (cu excepția derapajului inițial) și Eugen Ionescu au fost asemenea devoți ai centrului, plasându-se instinctiv în acel loc geometric nodal în care pasiunile politice încetează și în care doar pasiunea morală a adevărului (cel non-politic, fiindcă adevărul politic nu mai e adevăr) își mai găsește drept de existență. Exact acest centru caută Mircea Cărtărescu să-l reinventeze; iar faptul e cel puțin la fel de important ca acea pledoarie îndrăgostită și hipnotică pentru literatură. Într-o lume care și-a pierdut de multă vreme centrul, reinventarea lui e o urgență.”*
>
> .

Poate responsabililor revistei le va fi trebuincios un feed-back, fie și de la un singuratic precum mine. Am dificultăți în a fi dat gata, de așa vorbe. Asta și pentru că, la inși precum subsemnatul, vorbele mari mi-s îndemn acut a privi și spre ce încearcă acel autor, a masca prin ele...

Mă bucur însă pentru revista în cauză, că acele scrise vor fi primite cu dragă inimă de mulți și stilați compatrioți.

Privesc la niște materiale

…din revista Timpul, despre regele Mihai, respectiv regretata lui soție.

> *Într-un anume fel, destinul Reginei Ana se aseamănă cu cel al lui Corneliu Coposu, găsindu-și liniștea, prețuirea și admirația abia spre sfârșitul vieții și mai ales după. Memoria și legenda lor va dăinui peste generații, răzbunând aceste ființe care au îndurat în tăcere suferința unui popor. Nu poți decât să te înclini în fața unui asemenea personaj, cum a fost Regina Ana, când te gândești că acest om a iubit o țară condusă de niște criminali 40 de ani și care urmărea să o extermine, atât pe ea cât și pe Rege, si după 1990 a alungat-o la propriu cu mitraliera pe autostradă.*

A urma școli înalte, respectiv a putea îmbina minunat cuvintele nu-i obligatoriu a ne îndepărta de primitivismele din dotare. Putem fi părtinitori / subiectivi la greu (dar prinzînd bine sufletului nostru...) în continuare. Iar, în paralel, a susține că adevărul absolut (ba și la pătrat) se află - numai - la noi.

Destulă pornire pe familiile de homosexuali

… mai ales cele care adoptă copii de românași de-ai noștri.

E interesant că imaginarul nostru, îndreptîndu-se spre nenorocitul tip de cuplu de care am pomenit, vede acolo bărbați, nu și două femei... Simt că la mijloc ni-i și-o convingere ancestrală, cum că la vreo frondă de femei rezolvi repede... Cu doi pumni-n cap. Plus convingerea că ele mimează mai degrabă vreo apropiere homo, pentru a ne inflama mai tare, în asaltul bărbătesc spre nurii dumnealor.

„Familia înseamnă dragoste, oameni buni

… și începe cu a-i purta grija celui pe care-l iubești. Iar purtarea de grijă nu se termină niciodată față de cei pe care-i iubim. Dacă-i iubim de-adevăratelea."

Dl Paler servea aici, cu oportunismul (cel foarte uman) aferent, ceea ce dorea cititorul să audă.

La chestiune. Cum o fi aia, iubire neadevărată? Simt că nevoia de-a plasa adjectivul în chestiune noțiunii de iubire vine din neîncrederea că ultima ne poate hrăni nevoia imperioasă de suportabil, în lumea asta... Că veni vorba, eu consider și ideea de iubire drept un fals, o făcătură - din necesități sociale (deci, nu mă mai miră c-are nevoie de umflarea suplimentară pomenită)..

Aș accepta în schimb noțiunea de dragoste, dar și aceasta cu nuanța că dumneaei se află soră bună cu ura. Inclusiv către cel de care, la vreun moment dat, ne aflăm amorezați.

Să revenim la normalitate, la simplitate şi la curăţenie"

Simt că-i vorba de ceea ce înțeleg distinșii inițiatori (ai noii Mișcări naționaliste), prin acele cuvinte. În paralel, noi alții putînd desemna - prin acele generoase noțiuni - lucruri diferite.

Bănui că dl Puric și comilitonii vor avea delicatețea de-a nu considera Adevărul absolut de partea dumnealor...

Iritarea noastră pe politicieni

.. simt că are la bază și ceva lașitate. A noastră. Mai exact, politicienii se află rarisimă categorie umană, care - prin fișa postului - ne gîdilă în creștet. Ultima acțiune, dacă nu-i completată cu vreo nuia (și nu e!) se lasă din parte-ne și cu dorul de a-i scuipa în cap. Atare libertate - pusă iute în practică - îndreaptă spirala fenomenului în sus, spre și mai multă desconsiderare a acelora.

Este drept că, în paralel, aceia își au mici compensații, pentru așa punere de cap în țărînă, în fața Măriei sale electoratul. Deși posedă de asemenea două picioare și obraz în teorie primitor de expectorații, nu veți vedea același gen de tratament spre bancheri, să spunem. Ori spre militari ș.a.

De unde bănuiala că tratăm pe ceilalți (chestie posibil a exista altminteri de pe la Adam) în funcție de cît ne lasă aceia a întinde coarda, către dînșii.

În această lume frumoasă

… în care toți ne dăm cu părerea despre orice, era să comit mortalul păcat de-a nu spune vorbuliță despre cel mai puternic om al planetei, dl Donald Trump.

Și poate că aș fi subzistat în asemenea abatere, dacă un compatriot la locul său (adică opinînd despre toate) nu mi-ar fi propus lecturii valorile care-l animă pe energicul urmaș al lui George Washington. Și anume:

„Credință, libertate, familie, conservatorism, apărarea drepturilor cetățenilor, respect..."

Admit că sună nemaipomenit. În același timp, într-un moment de rătăcire, am apucat a face paralelă cu cel supus (zice-se) spiritului lor. Adică actualul domn de la Casa Albă. Să am pardon, dar zăresc ceva distanță între vorbele și faptele lui Donald Trump...

Nu pariez că Atotputernicul, barim pe latura-i creștină, se înnebunește după trufia ori hedonismul președintelui american. Nici după modul aparte în care tratează acesta instituția familiei, adică divorțînd des...

Nici în ale respectului seamănului nu i se duse buhul, aceluiași.

Bineînțeles că n-am a face caz mare din așa nepotrivire, la mijloc aflîndu-se biata fire omenească. Și care, pentru a-i fi mai bine sub soare, poate spune una și fuma alta. Asta, pentru a-și aduce mai ușor sub papuc semenii, sau barim a-și rezolva din interese, pe seama acelorași.

Aceștia din urmă fiind supuși și ei omenescului, care nu o dată se mulțumesce cu vorbele, și nu insistă a verifica dacă fermecătorul orator le are și cu punerea lor în practică.

PS
Inevitabil comportamentul lui Trump duce spre acela al răposatului Vadim, alt mare panglicar (adică zicînd înalte, dar făcînd altele). Și căruia un alt plecat, Florin Tudose, îi dedica un capitol în lucrarea Psihopolitica, de acum vreo douăzeci ani.

Am trecut recent prin zone ale Secuimii

De pildă la Vîrghiș, în preajma Baraoltului.. Acolo am văzut - pentru prima dată în cazu-mi - steagurile albastru deschis ale etnicilor locali.
Posedînd nefericitul obicei de a mă pune din an în paște-n locul celuilalt, i-am priceput / înțeles destul de iute pe aceia. Ești la vreo 400 de kilometri de ai tăi (faptul că-n istorie s-a stat și la mai mult nu schimbă datele problemei). În consecință i-am înțeles, de nevoia acelei țesături, atîrnate la poarta gospodăriei lor.

PS
Elegant modul în care președintele Iohannis a gestionat momentul cadoului (de la primarul local). Fie și fiind pe acolo un moment regizat (dar de pe urma căruia au cîștigat ambele tabere).

PS2
Pomeneam mai sus despre a ne pune în locul celuilalt. Bănui că supărații pe acel steag (aflați îndeobște din colțuri îndepărtate ale patriei) nu apucă a-l practica. Îl înțeleg perfect, așa ceva dăunînd putinței de-a crede că și nimica mișcă - inoculată cîndva, la vremea neputințelor de prunc.

VIDEO. Momentul în care Iohannis a primit steagul secuiesc în Harghita. Reacția președintelui

Moment delicat în timpul vizitei președintelui Klaus Iohannis în Harghita. Primarul din Miercurea Ciuc i-a făcut cadou șefului statului steagul secuiesc.

DIGI24.RO

Prietena care m-a declarat dimineață drept Gică Contra

…pare să-mi fi vrut pieirea. Ori barim să nu mai fac nimic azi, chit că măcar un mop prin casă ar fi tare necesar. Ca să verific dacă merit infamanta caracterizare am răsfoit trei opuri aflate întîmplător în jur: Eminescu (cele adunate în „Capodopere”, Eliade (Jurnal 1941-69), Liiceanu („Declarație de iubire”).

Simt că nu mă aflu gece-ul pomenit. Însă mă aflu în situație mai mult decît dramatică.

Pomeneam despre postura amărăștеanului care, dus de nemila vieții, s-a nimerit a nu putea vedea hainele unui împărat (care întîmplător, altminteri, nici nu avea...). Ceilalți, curteni ori săteni, se aflau suficient de frăgeziți via educație, pentru a li se părea că acela ale haine,ori dacă simțeau a le fi monarhul în fundul gol, ultimul gînd le era s-o și spună.

Punctînd încă o dată că nu-i deloc afacere a te afla în afara vastei zone educate, te uiți la vreo o carte precum cele amintite și automat - cu mintea-ți cea rămasă primitivă - îți pui o problemă ori alta. La Eminescu (ba și încă în lăudat vîrf literar, 1883) te uiți la niște versuri amoroase și le găsești al naibii de prăfuite (apropo, dacă un ins normal se-apuca a declama din acelea amicei, cum se termină seara cea tandră?) În paralel, văzînd risipa de energie întru acele versificații, te întrebi de-a dreptul automat cîtă dispoziție îi mai rămînea aceluia pentru amorul propriu zis.

> *Iar de aici la a căuta să realizezi cum arătau el și Veronica în pat nu-i decît un pas. O să zice aici că mă aflu mare porc, dar v-aș ruga să realizați că asemenea curiozități vor părea peste vreo 50 drept pudibonderii.*

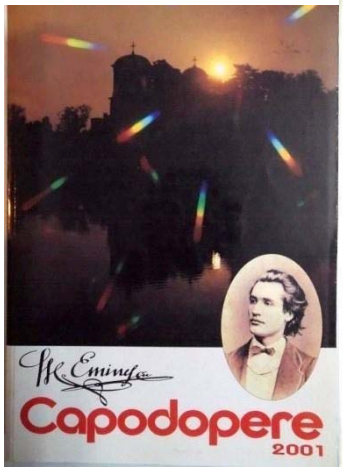

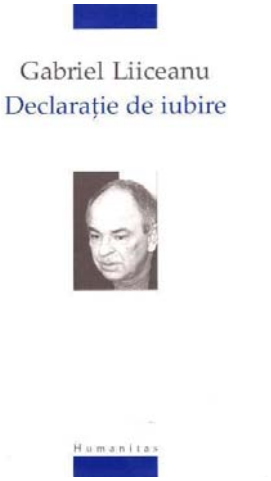

În paralel, Mircea Eliade are (în volumul amintit) niște entuziasme nu doar contestabile, dar trădînd și excesivă siguranță de sine. Că tot ne aflăm pe tărîmul amoros, spune undeva că omul de geniu e dator a face dragoste (nu neapărat în sensul carnal) mai cu moț decît ceilalți.

La așa zisă, am două nedumeriri. Cum aflăm care-i stilul mai destupat de-a executa dragoste (la chestiune, Eliade tace). După cum, e de ajuns ca acel ins nemaipomenit să dorească, iar peste cîteva secunde. Întreb retoric...

.

Dlui Liiceanu i-aș reproșa, din falsa-mi postură de Gică Contra, a fi ins ce-ncearcă să-mpuște cît mai mulți iepuri. Pe de-o parte să pară ins fin și tot atît de mintos, iar în paralel să-și satisfacă

și ale primitivului personal. În ultima categorie trec ștampilele asupra realității, cu siguranța nelipsită...:

> *„Românilor nu le place să aibă eroi, și mai ales să aibă eroi contemporani. Ei preferă să-i uite pe aceia care și-au primejduit viața pentru ei, deoarece, dispărîndu-le simțul comunitar, așa cum nu mai cred în jertfă,cred că e mai bine să nu datorezi nimic nimănui" (pag. 120).*

.

Veți face haz aici, de mitocănia cîrcotirii spre un așa uriaș al culturii românești, dar deja măaflutrecut spre radiografia situațiunii în cauză.

Și.

Dincolo de limitele gîndirii de pe acolo (în sensul că există numeroase nuanțe de adăugat), li se află dorința de-a ștampila ireversibil realitatea, spre folosul statuii proprii. Se înțelege că demersul în cauză dlui Liiceanu are șanse de izbîndă doar dacă în zonă i se află tipi suficient de nemintoși, și/sau temători (interdicție deja inconștientă) de a cerceta la zisele Magistrului...

Citesc Jurnalul lui Mircea Eliade

, mai exact cel privitor la deceniile cinci-sapte.

Am sentimentul că semenii cuprinși în ceea ce aș numi *Sistemul cultural* (de fapt, mai mult de atît) caută a însăila, a coagula din nimic, in vreme ce tipii din afara zonei (m-aș trece aici și pe mine) țin să aneantizeze creația primilor.

Se înțelege că Istoria (deseori și notorietatea prezentă) reține doar pe dumnealor.

Apropo de creațiile lui *cel* Sistem (cel din cheia de mai sus), am sentimentul că a dumnealor coagulare nu poate porni dintr-un banal unu plus unu fac doi, ci obligatoriu din vreo măretie, care să învie a sta sub faldul ei. Inevitabil, măreția de află un fals.

De pildă pretenția existenței lui Dumnezeu - cel generic, în cazul celor păstorind fiecare cult in parte lucrurile devenind discutabile la patrat (avind in vedere că real se poate dovedi doar unul, din mii - fiecare clamînd că restul nu-s adevărați).

Priveam spre un prelung laudatio, expus de un filosof contemporan oarecare. Simt că, de va aprecia cineva, cindva scrisele /ideile subsemnatului, m-aș mulțumi cu un banal "Îmi plac scrisele dumitale/ dumneavoastră...". Pentru că mai degrabă aș simți sincer emitentul unui așa mesaj, decît autorul vreunei poliloghii. Este drept că asemenea nepretențiozitate nu unește oamenii - fruntași ori simpli componenti - din Sistem..

Mi s-a întîmplat să fiu azi

..vreo două ceasuri spre seară, fericit.

Se înțelege că acel roz s-a risipit finalmente, lasînd loc mai micilor ori mai marilor neguri curente.

E interesant însă cum, în așa neașteptate și blagoslovite ceasuri, sentimentul acela de fericire năpădește inclusiv trecutul și viitorul, pe care ți le simți paradisiace. Odată trecute acele valuri frumoase, e de purtat grijă cum vom depăși inevitabilele momente îngrozitoare - pe care viața, tot de capul ei, ni le va scoate în cale...

Am un sentiment prost

… că nu pot vorbi cu cineva (să zic banal, dar nu hiper-elogios, cum e plin netul) despre regina Maria.

De la a cărei plecare, din lumea asta, se împlinesc azi un număr de ani...

Pe undeva

„Premierii Ungariei şi din Israel au un inamic comun. De ce îl urăşte Benjamin Netanyahu pe George Soros:”

Am sentimentul - mai clar ca niciodată - că ura (care se întîmplă a fi nutrită deseori inclusiv de subsemnatul) e semn, de fapt, al neputinței. De a răzbuna ceea sensibilitatea noastră a catalogat drept dureros afront, din partea celuilalt..

În rest, departe de mine gîndul a îndemna. aici. să nu vă trăiți din plin așa sentiment. Urîți, fraților, fără grijă! Pînă la urmă, (și) ura vine dintr-un adînc - al nostru - unde lucrurile merg după o logică a lor (și care-i posibil să fie foarte exact, în gestiunea filoanelor de pe acolo...).

Bineînțeles că ura (dacă se poate și cu ochi la ce am zis mai sus...) e una, iar a pune urgent mîna pe retevei, spre dujman, e alta...

Legat de renunțarea la denumirile de străzi

… licee bucureștene etc amintind de Mircea Vulcănescu, Observ pe o hartă a Piteștiului că ei au o stradă „Armand Călinescu”.

Probabil Institutul Elie Wiesel nu are nimic cu acest fost prim-ministru, dar mie unuia mi se pare aiurea, să acorzi gir unui om care - dincolo de cum a murit - a fost la 26-27 noiembrie 1938 un ucigaș de joasă speță. Înțeleg că pot exista rațiuni de stat pentru a-ți îndepărta un adversar, dar de-acolo și pînă la a ucide arbitrar, ba și afirmînd apoi că victimele (strangulate pe cînd aveau mîiniile legate) au vrut să evadeze, e ceva distanță...

Pricep și că argeșenii au nevoie de mituri (sub care să se adăpostească, în ale părerii de sine), dar parcă nu-i o treabă, a face pe Armand Călinescu erou...

La 2017:

„Trăiască România dodoloață și demnă!”

Vorba aceea, de România dodoloață, e pronunțată la 1 decembrie 1918 de un copil, scena fiind reținută de un matur din preajmă (parcă Lucian Blaga).

Bănui că se referea la România Mare. Azi, lipsind Basarabia și Cadrilaterul, nu știu dacă forma teritoriului nostru se mai califică - pentru vorba scăpată de acel copil, cîndva...

Prea mulți neisprăviți au găsit nătărăi care să-i voteze în funcții nemeritate de ei! Hala!!!!
Trăiască România dodoloață și demnă!

Îs cu tunurile

…pe tipii îmblînziți social (adică nici 99% dintre cei cărora sper, a le reține atenția, cu ale mele aiureli de pe aici...)

"Labiș e miraculos!!!”

.

Am o definiție strict personală, asupra religiei, cum că îți dă voie - dincolo de vorbele-i - a fi uman (în sens biologic) mai în voie, fie și nefiind vorba de un ieșit cu par pe stradă.

Ceva asemănător stau lucrurile cu oamenii care au acceptat (aș numi eu...) pactul socio-cultural. Mai exact, la acel stadiu îți poți adăpa glanda care - pentru a trece mai ușor prin viață - confecționează un fals, iar apoi îl laudă / iese prin urbe după laudele altora (ultimele sosind de multe ori, căci și aceia au nevoie de roz-din-senin, care să le îndulcească viața).

Fabricatul cu pricina, că tot veni vorba, umblă de-a dreptul inconștient după ștampila că e real / reprezintă adevărul. Nici gînd a medita, de pildă, că Labiș ți-i miraculos (și acordîndu-ți prezumție de sinceritate) doar ție.

Ah, cît de vorbă lungă pot pentru ca să fiu!

Dincolo de constatarea (emisă cu alt prilej de subsemnatul) că nu poți plămădi vreo minunație ideatică decît bazat pe un fals...

Am sentimentul că aceeași manufacturare evită - precum dracul tămîia - a medita cum s-or zări lucrurile din unghiul altuia (asta cînd nu se iluzionează că și aceia îs cu grija minții pe extraordinarul Labiș)

Ca opinie strict personală

… cu cît încercăm să schimbăm ceva în Educație, cum atît încurcăm mai dihai lucrurile.

Ne va merge mai bine pe-acolo (moment pe care-l anticipez în ajunul Paștelor cailor) cînd ni se va diminua nevroza - inevitabil psihanalizabilă - care voiește neapărat schimbări în acel domeniu.

Că veni vorba, Educația e precum fotbalul (ori, după 1989, politica). Adică absolut oricine își poate da cu părerea.

**

„Unde ar fi fost #visele tale astăzi?”, l-am întrebat pe Cătălin în cadrul unei campanii prin care vrem să inițiem o discuție despre valorile care ar trebui să stea la baza procesului educațional din Romania...”

Să mă iertați, dar fie și-un tip cu minte proastă (eu, adică) poate identifica iute panglicăreala, în vreun discurs ce conține formula „Unde ar fi fost #visele tale astăzi?”.
Visele...
În context, îmi plac mult textele-catch ce conțin ideea de poveste, în paralel ele dorind să fie luate-n serios (la maximum chiar).

**

„Să inițiem o discuție despre valorile care ar trebui să stea la baza procesului educațional din Romania...”

Apropo de progres învățământ. Îl plasez la paștele cabaline pentru că văd așa frumos moment - al progresului respectiv - legat inevitabil de abandonul ideii de Valori.
Carele nu se poate, la urmașii lui Adam (varianta lor mioritică barim).

**

„Cum ar trebui să arate, în opinia lui, școala astăzi? Să fie orientată înspre inovație, inventivitate, capacitatea de analiză și sinteză și capacitatea de a da soluții la problemele ivite”

Sună divin. Dar. Vehiculatorii unor așa frumoase idei au o problemă cu a da ochi prin Istorie. Fie și cea recentă. Nu o fac pentru că acolo pot observa că dumneaei, Istoria, e plină de revolte asupra stării lucrurilor, urmată de solicitări (inevitabil infantil-interesate) a schimba situațiunea.

O chestie

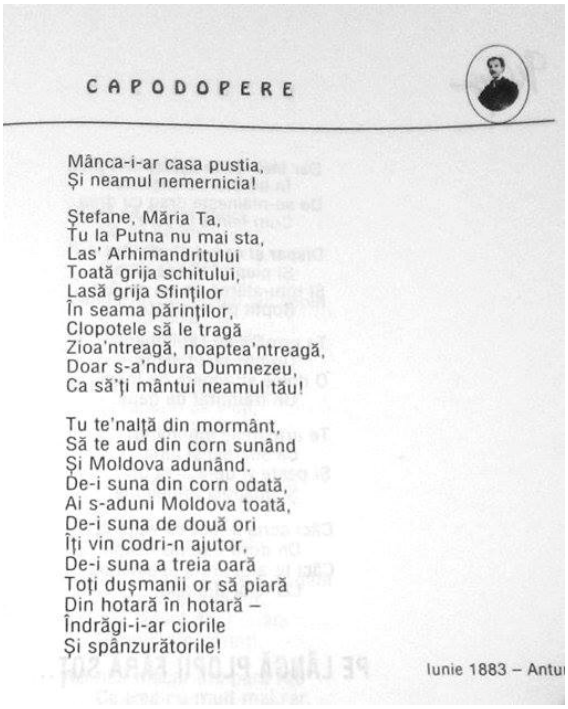

CAPODOPERE

Mânca-i-ar casa pustia,
Și neamul nemernicia!

Ștefane, Măria Ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las' Arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija Sfinților
În seama părinților,
Clopotele să le tragă
Zioa'ntreagă, noaptea'ntreagă,
Doar s-a'ndura Dumnezeu,
Ca să'ți mântui neamul tău!

Tu te'nalță din mormânt,
Să te aud din corn sunând
Și Moldova adunând.
De-i suna din corn odată,
Ai s-aduni Moldova toată,
De-i suna de două ori
Îți vin codri-n ajutor,
De-i suna a treia oară
Toți dușmanii or să piară
Din hotară în hotară –
Îndrăgi-i-ar ciorile
Și spânzurătorile!

Iunie 1883 – Antu

…care, mie unuia, mi se pare la mintea cocoșului... Și anume de-a întreba, la 150 după ce-au fost spuse genialele versuri reproduse în imagine, dacă blestemele de acolo au prins. Adică, de pildă, dacă le-au mîncat cîinii inima celor indicați în poezia eminesciană. Ori dacă Ștefan s-a ridicat din mormînt, la îndemnul respectuosului (și pașnicului) său urmaș.

În același contextn cum arată un neam mîntuit (ca să știu la ce să sper și eu, în aste valuri în care neamuri străine ne vor dispariția, ori măcar sclavia...)?

Mie

… băieții care au pus de aste versuri și de ăst monument (din Făgăraș) mi se par niște gargaragii clasa întîi. Unii-n linie cu Cațavencu, dacă nu mai abitiri demagogi decît simpaticul și benignul personaj al lui Caragiale (care, de pildă, nu jongla cu ale credinței).

I-aș fi crezut, pe-acei făgărășeni, dacă s-ar fi adresat celor închiși în genul: „Ne pare foarte rău, pentru ce ați îndurat în închisori...Fie ca Domnul să vă fi așezat de-a dreapta Lui."

Pas de captează însă, cu vorbe cuminți, atenția Măriei sale Publicul!.

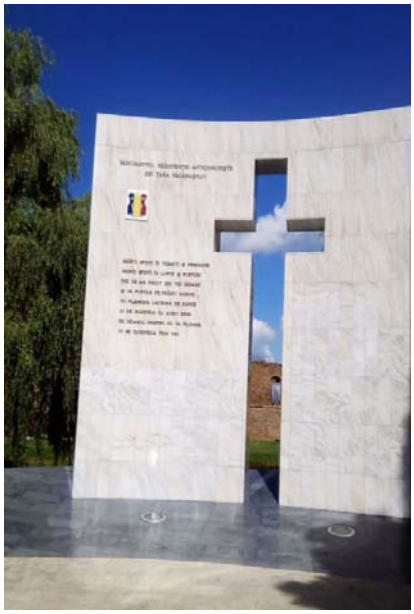

PS

La chestiune nițel, după ce mi s-a făcut părul măciucă la vederea desenelor cu torturi din muzeul amintitei localități, am meditat că - dincolo de accidente - erau luați la refec inși la locul lor, ci unii care o făcuseră lată anterior, la adresa mărimilor locului (în sensul că voiseră minim a lua gîtul, aceluia...)...

„Mihai, nu de înţelepciune duc lipsă

de cântec, m-auzi?
de cântec, m-auzi?
de cântec, m-auzi?
M-a apucat apoia pietrelor, apoia ierburilor,
m-a apucat apoia fructelor de toamnă, Mihai.
Cineva trebuie să guste această apoie coaptă
şi miezoasă

Mi-e greu să nu mă întreb, de-o chestie mică. Dacă N. Stănescu vedea așa de bine, de măreț asupra celor din jur, de ce moaș-sa a picat în alcoolism (la 50 ani)?...

În paralel, mă întrem ce fel de arătare se află mama asta a noastră, adică Societatea - de ține a ridica în slăvi făcături roz, și de-a trece sub preș, cum se aflau în realitate condeierii cu pricina?

Aflîndu-mă cazat la un hotel

….din Bușteni, mă ia imaginație cum o fi fost viața la un 1800, la singura construcție a locului, un han. Și nu călător pe drumul Brașovului aflîndu-mă, nici măcar hangiul, ci vreun rîndaș despre pe acolo. Bașca-n seri întunecoase de vreun noiembrie...

Iar îmi spun c-am apucat vremuri frumoase - cele din 2017...

Oare de ce se supăra lumea pe mine

… dacă la afirmația din titlul alăturat meditez de-o chestie...

> *„Fetiţa Alexandrei Nechita, la doi ani şi jumătate, vorbeşte bine trei limbi străine…”*

Cred că se ofuscă întrucît îi risipesc o plăcere obținută ușor. Și tot ușor, mai exact fara minima prevenție, aduci in atenție o idee dintre cele de care fugim, ca de dracul):
Oare cum vor arăta, la un 2090 se intelege, ultimii doi ani și jumătate ai aceleia?

Poate mai dureroasă decît frica ori vinovăția

… se află încercarea de a le rezista.
Privindu-mi așa maximă proaspăt născută, mă ia o idee… Mă vor cita și pe mine, precum pe-un Paler, peste vreo 50 ani?
Chestia asta o suna frumos (că da), dar aș avea un sentiment totuși nasol, privind din cer, cum mi se joacă fără să mă-ntrebe niște urmași, cu bucăți din mine (fie și de pe cînd mă aflam în viață)...

Să-mi iertați subiectul cel prost...

”FUTUI IN GURA DE BOZGORI”

Sînt curios dacă distinșii care tot f[...] în gură (verbal) pe alții apucă a executa un asemenea act cu sexul opus. Unul liber consimțit și din dragoste (simt altminteri că nici la amorul clasic nu bat recorduri, acei vehementi...)
Mi-e teamă că nu.
Altfel s-ar fi aflat mai destinși, după un așa alint.

„Cea mai preţioasă călătorie

> *… este aceea către sufletul nostru, către noi înşine. Călătorie ce o facem în singurătate."* (Mircea Eliade)

Pe cînd zici așa ceva, ai de ales dacă îți vrei afirmația să vizeze pe alții, respectiv o dorești numai pentru tine (cel care, pasămite, te afli în călătorie prin tine însuți) Ghicesc a fi pentru alții, întrucît nu-și permite a fi însoțită de formula „Mie mi se pare că...”.

Inconștientul nostru (căruia i se află supusă și masa de cititori) posedă oroare de dubiu, de neclaritate în ceea ce-i sosește ca afirmație din exterior.

Țara nu te vrea doar prost

… dar și incorect/subiectiv la greu (vezi reacția multor compatrioți la informația privind fluierăturile naționaliste din timpul cuvîntării lui Viktor Orban, la Tușnad).

Este drept că majoritatea românilor nu face mari eforturi, de vreo dureroasă adaptare a naturelului, la acea necesitate a patriotismului...

Eu avînd probleme cu acea aderență (via subiectivitate) la nevoile Țării, constat că principiul autodeterminării, care ne-a dat la 1919-20 Ardealul, nu a funcționat în cazul ungurilor din Ținutul Secuiesc, mai mult decît majoritari acolo.. Lor, Antanta (and successors) nu le-au dat drept la vreo unire cu conaționalii, dar nici măcar la un trai separat de statul la al cărui mijloc de trup voise Providența a-i așeza...

Istoria/realitatea a ținut și aici cu învingătorii.

Dacă scrisele mele vi se pare iconoclaste (eventual la cub chiar), dați-mi un motiv pentru care să fiu încîntat de traiul între naționaliștii noștri.

Ziceți, totodată (și precum destui alții) că să plec din țară, dacătele gîndesc așa?

Păi, între altele, nu plec pentru că e problema acelor naționaliști/patrioți, dacă Aliotmanul li se împiedică de un ciot (căci asta-i invitația cu pricina), și mai exact se tem al naibii că un banal glas diferit - în concertul lor geografic - le-ar deraia 'trenul'....

PS

Ca să nu mi-o ziceți dumneavoastră, o precizez eu. Da, asemenea scrise mi se trag din frustrări existențiale (bănui însă că așa ceva îndeamnă și pe-alții - ei aflîndu-se, firește, parte activă - , la afirmații privind sex oral cu bozgorii).

Dna Brandl, un inimos politician liberal

… scrie pe undeva despre a iubi țara.

Ca opinie strict personală, eu cred că, dacă incerc a-mi iubi țara, e foarte posibil să-mi ador mai puțin femeia aleasă a inimii...

La chestiune - față de arealul in care m-am născut și trăiesc de decenii - sentimentele îmi sunt (cînd nu mi se afla greu sondabile) mult diferite, decît ni se bagă-n cap - începând cu anii școlii.

Neplăcut moment

… în care nu mai ai forță pentru confecționat vise, iluzii...
Noroc a trece, așa zile...

O fi chiar de bine, că trec?
Posibil să fie privați de un antrenament dureros, dar poate util.

Da, știu

… o s-ajung rău...

Ne aflăm la origine oameni. Cu însușirile speciei, ale vietăților în general. Mai exact a ne simți cît mai pe gratis bine ori nemaipomenit.

Dintre oameni, unii fac o școală. Cu diploma în buzunar (cît și particularități ale mediului în care s-a ajuns), cele de bază ne rămîn totuși aceleași, doar că primesc haine adoptate stadiului social atins. Ca urmare, supărarea că realitatea nu-i cum vrem noi capătă justificări prin comparația defavorabilă cu situații din Franța. Idem, că viața și oamenii (dna Firea, alegătorii etc.) nu-s cum ne prinde nouă bine. (v. text, la PS2)

Îndeobște, așa condeie nu se întreabă unde-ar putea schimba ceva la dumnealor înșile. Întru gesturi, ori atitudine față de realitate. Ar fi neomenești, cele din urmă…

PS1

Categoric, lumea, planeta noastră nu vor tresări de la aprecierea-mi... Dar simt că omul se află prin definiție un d. Goe. *”Eu vreau să vie (fie)!”*

PS2

> *„Primarii nu au in vedere si civilizarea localitatilor pe care le pastoresc. O dovada in acest sens o constituie chiar Capitala; primaria Bucurestiului,chiar daca dispune de sume colosale in raport cu restul oraselor tarii, nu face nimic pentru cresterea gradului de civilizatie citadina: strazi si trotuare murdare, lipsa unui numar suficient de cosuri de gunoi, haosul din traficul rutier, permisiunea data biciclistilor de a pedala pe trotuare printre pietoni (precum in tarile subdezvoltate din Asia sau Africa).*
> *Neputand sa creeze civilizatie, d-na Firea ne ofera in contra-partida marete planuri de viitor, precum se intampla pe vremuri la congresele comuniste; mai mult, d-na Firea cheltuie o gramada de bani pe serbari, aniversari, cantari si chermeze publice.*
> *Poate ca ar fi timpul ca Parlamentul sa emita o lege prin care toti cei care sunt doritori sa ocupe functii de conducere publice (ministri, primari, etc) sa fie in mod obligatoriu absolventii unei scoli de administratie publica; asa se intampla in Franta, de exemplu.*
> *Nu poti sa devii primar sau ministru doar pentru ca te-a recomandat partidul; ar trebui sa ai si cunostinte de administratie publica si finante.*
> *Din pacate, in tara noastra singurul criteriu pentru accederea la o functie publica este recomandarea partidului. Plus votul naiv sau fanatic al populatiei.”*

„Reacția lui Victor Rebengiuc

… când i se spune din greșeală Hrebenciuc: *„Mă irit și spun că Rebengiuc începe cu* R*, nu cu* H *de la hoț”*

Dl Rebengiuc, emițînd cele de mai sus, îmi pare neserios. Ca să nu spun altfel. Pe de o parte, personalitatea dlui Hrebenciuc e ceva mai complexă. Eu unul, dacă tot mă laud a poseda cap pre umeri, m-aș feri de-o ștampilă (prin definiție simplistă). Apoi, mi se pare de gaură-n obraz a trage iute o vorbă - pe care o știi de succes, unei anumite categorii umane, și anume cea de hoț.

La chestiune, nu-s fan al literaturii, respectiv al teatrului, dar mă întreb cum poate dl Rebengiuc - grăbit a pronunța cele din titlu articol - a transpune pe scenă finețurile vreunui text destupat.

*

„Mă enervează. Nu pot să-mi explic. Am activitate de 61 de ani. Toată lumea știe și unul care a început de 27 de ani să fie cunoscut, numele lui e mai cunoscut decât al meu. Nu înțeleg.”

E un gen curent de lamentație. La care confrații bat amical năpăstuitul pe umăr, înțelegîndu-i durerea. Mai puțini sesizează că de fapt acolo se află limite ale respectivului - de a cerceta motivul pentru care dumneaei, Realitatea, se află altfel decît îi pică dînsului bine.

Dacă Hrebenciuc e mai cunoscut decît Rebengiuc, or exista fără îndoială motive. Inclusiv acela că lumea nu trece pe cît de des și-ar dori pomenitul actor, prin locurile care au dat sens (adică iluzoriu sentiment al importanței sociale) existenței sale.

Am trecut ieri printr-o librărie

E vorba de Cărturești (aflu acolo că au patroni români - bravo lor!).

O minunăție.

Multe cărți interesante, fie și unui cîrcotaș ca mine. De pildă jurnal Ion Rațiu din anii 50, respectiv un interviu luat lui Viaceslav Molotov. Bani să fie (nu e cazul meu)!

Am avut însă acolo o problemă mare.

Ignorînd copilăria, oamenii traversează două epoci. Prima este tinerețea-maturitate. A doua, bătrînețea. Din motive care se pot discuta, societatea preia ideile, atitudinea maturilor. Nu și ale bătrînilor. Ultimele fiind al dracului de deprimante (generalizez puțin, admit..).

De fapt, în fața deprimării și a altor neplăcute surate există remediul pietrei de moară așezate deasupră-le. Pe așa silnic (dar sanitar) obroc se pot mima în continuare idei, gesturi, dezinvolturi ale vîrstei precedente.

Se poate întîmpla s-ajungi la bătrînețe și să te pălească anomalia de-a privi în jur și a nu o lua întotdeauna la goană / a refula îngrozit. Accept a nu fi tare roz nici în această situație, dar îți poți face o părere (presupunem că și interesează pe cineva...) asupra celor din jur.

Din așa nefericită pozițiune, am dat inevitabil ochi spre cărțile din librăria pomenită. Mare parte dintre ele servesc idei, certitudini (sic) care nu mă mai dau gata - la cei 60 ani ai mei. De pildă, cele despre evoluție umană - mai ales cea furnizată prin simplă batere din palme. Ori despre personaje trandafirii, a la regina Maria a României.

La acest stadiu al ziselor mele e caz de-o dublă 'mea culpa'.

Admit că nu e frumos să pui la zid (zicînd că-s apă de ploaie) chestii care ți-au animat propria existență, la junețe și maturitate. În același timp, și chit că nu e scris concret pe undeva, cunosc despre interdicția socială de-a tulbura plăcerea de-a trăi a ne-bătrînilor.

Cu toate acestea, îmi permit considerațiile (inevitabil subiective) de pe aici.

N-am idee cine și cum trage sforile pe scena asta cuprinzînd ideea de viață, timp și spațiu (prima ultracomplexă, celelalte - fi-le-ar stirpea a naibii! - infinite). Dar observ o chestie: viața omului nu poate ființa, în primele ei două treimi, fără iluzii (ce se întîmplă dacpă nu le-am avea, păi e de cercetat). În mod practic, organismul nostru secretă niște *alea* (cunosc un autor care tratează minunat subiectul). Endorfine, parcă, ori măcar neam cu ele. În baza lor, și nimica ne mișcă - mai exact ajută să ne pitim angoasele (nu vă stric ziua, traducînd via conștient cîteva dintre ele...). Situația ajută în a ne destinde urgent (la vreun banal „Fii așa...!"),acea liniștire ajutînd la îndeplinirea celor diurne: distracție, job, familie și ce-or mai fi.

Văzute de la mijlocul lor, deceniile de maturitate-s nesfîrșite, dar le vine un sfîrșit. N-am idee exact ce se întîmplă atunci (nici autorul cărții pomenite aici la un moment nu spune), cert este că nimica începe să nu mai miște. Iar vreunul ca subsemnatul începe să răsfoiască vreun Jacques Salome (să zicem „Dacă m-aș asculta,m-aș înțelege") și simte că opul, zisele de acolo nu mai destind nimic prin interior.

Tărășenia (și cu risc de a extrapola eu nefericit) e valabilă și la alte generatoare anterioare de roz. De pildă scrierile vreunui Emil Cioran (o idee, la PS, jos aici) Aș trece aici și pe N. Steinhardt (puteți spune liniștiți că am idei critice puține și fixe...). Accept aici nuanța că, dacă posezi pietre de moară solide, poți rezona și-n continuare cu demiurgismele acestuia. Am în vedere aici luatul de savantlîcuri despre cutare sfînt creștin, glosînd tu încă o dată înalt la chestiune - chestie care dă minunat la suflet...

Că veni vorba de religioase, ele servesc și pe cei cu amintita piatră (peste refulate) mai slabă, dar aici se ajunge la o lectură cvasipermanentă - inclusiv în metrou - a unor cărticele mici, lipsind de această dată apetitul de-a broda discursiv pe marginea lor.

PS

Aș trece nefericirea cioraniană (mă refer la aceea livrescă) în categoria vaccinurilor. Adică există acolo un virus, dar mort, care tulbură un pic, dar întărește. Virusul respectiv e decedat prin simpla-i ieșire în conștient - fie și al unui autor de avangardă. Dacă, să zicem, ar fi avut puterea de-a viețui și 'la lumină', respectivul ar fi dat demult în bîlbîială, cu efect a nu-i mai arde să scrie, despre nefericire șcl.

„Vor trece ani mulți

… până se va mai schimba mentalitatea la noi !!!"

De ce pot simți că e vorba de schimbat mentalitatea altora, și nu a noastră însine...?

Dl Plesu se afla om

Prin urmare, isi mascheaza pe cit se pricepe agresivitatea din dotare. Iar in paralel se plinge de incorectitudinea altora.

Spre textul domniei sale mai in amănunt privind...:

> *`pentru intoxicaţie intelectuală şi morală, pentru decăderea bunelor maniere şi a decenţei publice nu există, din păcate, ”Smurd”*

1. De ce pot banui ca dl autor se crede in categoria celor cu maneră, plus decenta?
2. Rog pre domnia sa a-mi comunica, cum se gaseau in alte vremuri maniere mai de Doamne-ajuta, de-au ajuns acum a decădea?

Panglicar, d. Plesu (să nu spun altfel)...

PS

> *`Pentru intoxicaţie intelectuală şi morală, pentru decăderea bunelor maniere şi a decenţei publice nu există, din `păcate, ”Smurd”, nu există respiraţie artificială, nu există clinici de recuperare. Mortalitatea e garantată...'*

Șarlatanii - de pilda aceia lansind pretentii precum cea reprodusa mai sus - au o problema, daca le soliciti detalii, la panglicile aruncate-n jur... În cazul de aici, cum arata moartea cea garantata - urmare a decentei publice care-a luat-o (pasamite) la vale.

Altminteri, poate și ca urmare a tratamentul de altădată cu o revistă culturală oarecare, m-aș feri de criterii întru apreciere precum bunele maniere ori decența publică. Sună frumos, dar viața e mai complicată. Firea noastră (inclusiv a moraliștilor) aflîndu-se idem.

Dacă, prin absurd

… mă va întreba Sfîntul Petru de locuri care mi-au plăcut mult, în lumea de unde vin, i-aș indica și Valea Spălăturii din Caraiman (Bucegi), la miez de iulie...

PS

Am impresia că religioșii demni de acest nume nu-și permit apropieri destinse, cu mai-marii Universului lor...

Nu am idee

…cum stau lucrurile la alți iubitori de înțelepciune, reproducători pe aici de zise mari ale unora ori altora. Mai exact ce li se întîmplă cu acea stimă, pentru mărețiile cu pricina, peste un an, zece ori mai mult.

Cert este că subsemnatul ia și azi în serios îndemnuri pe care le-a apreciat cîndva (acum nici trei decenii: 1988).

Am în vedere zisa lui Jean Jacques Rousseau: „Alergînd după lucrurile plăcute care încep să fugă de tine, le pierzi și pe-acelea care îți rămîn”.

Spun asta cu ochi spre apetitu-mi montan. Care-i în cădere liberă

> *Aș minți să ascund că, de-aș poseda bănetul aferent, aș da fugă urgentă cu telecabina la Babele, iar de-acolo aș merge la capătul superior al Hornurilor Văii Seci a Caraimanului.*
> *De unde-ar urma un coborîș foarte încîntat măcar pînă în Brîul Portiței, în sunete foarte apropiate de ale lui Donald Duck, pe cînd miroase încîntat la pătrat flori (pînă apar dracii ăia doi, de Chip și Dale...*

Lunga introducere privește umbletul fratelui Ordean (adică eu) la vreme de iulie, și prin colțuri de țară. Îs destule locuri plăcute. Chit că nu le mai văd cu ochiul posedat în miezul (de altădată) al vieții. Faptul că nu se-așterne lume a pomeni - despre ultima chestie - nu mă descurajează în a ști că există așa ceva. Pînă la urmă, ține și de-un respect al vieții (dacă tot e vehiculată la greu, prin jur, așa voroavă..)

Am cîteva zile am plecat împușcați (eu și consoarta) de la malul mării - unde fu altminteri o baie nemaipomenită, nu și campingul - spre munte. Și-am ajuns spre seară în preajma schitului Crasna, din Prahova. Cu cort la margine de drum. La amintitul schit n-am ajuns (nici nu mă mirăm, în cazul unui uitat/uitător de Dumnezeu,ca mine).

PS

Nu, nu m-am schimbat. Am rămas aceeași vorbă lungă.

Nu știu exact cît respect din vorbele interesante pe care le voi fi auzit - să zicem - în adolescență. Cert este că am căutat proptele din categoria rousseau-ismului amintit abia la primul șoc major cu viața. Care sa-a petrecut la 30 ani. Și cînd m-am trezit cam rămas în urmă, în ale priceperii către Dumneaei.

Ultima fiind precum o călătorie cu trenul de la București la Predeal. Pleci liniștit din căldurica șesului, iar la munte dai de frig. Și umed. Și de unde nu-i de revenit, doar pentru că vrea comodul din tine, la șesul cel amabil (acela al primei treimi de viață).

Că veni vorba, și chit că pomeneam de zisa lui JJR, de la o vreme vorbele mari (cum că să fac aia ori aia) - ale altora ori ale mele - nu prea mai fac mulți bani. Probabil e o chestie de vîrstă (a treia...), subiect pe care cîte unul mai glosează, mai exact în cheia isprăvirii de drog existențial.

M-am nimerit în fața televizorului

… la o emisiune din seria Memorialul Durerii. Foarte posibil, nu una nouă. Și unde se vorbea despre anticomuniștii deceniului șase (cel din secolul XX), mai exact aceia din munții Făgărașului.

Chit că-mi dau cu părerea urgent, și despre multe, n-am dat atenție pînă acum subiectului (minus iconoclastia că ceva nu-i cușer, cu Muzeul Rezistenței școl de la Sighet). Mai apoi (și pentru că Ion Gavrilă Ogoranu mi s-a părut - măcar la bătrînețea-i - un tip simpatic) am dat un search leneș, pe subiect.

Pe-acel drum, am ajuns a urmări la un moment dat pelicula „Portretul luptătorului la tinerețe” (haios foc să-l vezi acolo pe actorul Constantin Diță, adică personajul Giani din serialul Las Fierbinți).

Comit aici încă un sacrilegiu. Dar nu pot pentru ca să-mi ascund părerea...

Vă mărturisesc a fi descoperit mult subiectivism în rîndurile despre belelele acelor rezistenți, respectiv despre dumnealor ca oameni.

> Părerea-mi, despre acea subiectivitate, se poate extinde la greu....

Mai apoi, că tot căpătasem apetit întru acea perioadă istorică, îmi veni să aflu și eu cîte una-alta, despre o altă (micro)zonă istorică, și anume despre „Rugul Aprins". E o mișcare din același deceniu șase, care a dus la întemnițarea - de către comuniști - mai multor animatori ai ei..

Din ce auzisem, reținusem a fi fost o acțiune de bun simț, la care niște oameni la locul lor au luat-o crunt peste ceafă... Lecturez însă mai în amănunt despre tărășenie, descoperind (și aici) subiectivitate cu carul. Unghiul părtinitor cu pricina se află, firește, nuanțat, în sensul că unii dau mai mult cu cădelnița, decît alții.

Citesc de pildă (în filele unui tînăr istoric, pe care-l găsesc demn de multă stimă, dl George Enache) despre liderul „Rugului...", și anume Daniil Sandu Tudor. Și în care observ un omenesc dintre cele clasice, inclusiv cu fuduliile (asupra realității înconjurătoare) pe stil Nicolae Steinhardt.

> Cum zicem și mai sus, subiectul e (mult) de extins.

PS

La ultima chestiune.

Faptul că alții văd în Steinhardt diverse minunății nu mă împiedică a tăcea/refula chiar ce am observat eu la respectivul (și despre care am mai scris în timp).

În paralel, mă trec liniștit în categoria Napoleon mort, în sensul că observațiile-mi vor fi în veci acceptate, preferat fiind puricele viu, al ziselor care se potrivesc ființei umane. Mai exact, cele care-i fac plăcere acesteia. Și care, inevitabil, se bazează pe des ocol al realității, care cuprinde minciunică/părtinire favorabilă, și-n general drog pentru a suporta realitatea.

Mea culpa

Am avut sentimentul că îndeletnicirea elegant numită *a mînca rahat* a apărut sub Ceaușescu (și la adresa lui). Se pare că există însă de la Adam încoace.

Zic asta dînd de-o zisă a lui Gheorghe Calciu-Dumitreasa:

> *"L-AU CHINUIT CA PE HRISTOS!"- Constantin Oprişan, student al lui Martin Heidegger (+26 iulie). "L-am lăsat pe Costache, strălucind, ca de aur. Cu o floare mică, albastră, pe pieptul lui. Ca un sfânt." – Părintele Gh. Calciu"*

Se înțelege, în context, că nu-i frumos, a spune și ce le veni acelora a-l chinui precum pe Hristos. Cu atît mai puțin ce păzea, în cer, amintitul Hristos - la vremea cînd mărturisitorul său era mătrășit de sub soare...

Îmi recunosc oarece simpatie

… - fie și dus fiind respectivul dintre noi - pentru Bartolomeu Anania (ajuns la finalul vieții mitropolit al Ardealului). Și din ale cărui zise ascultam aseară un interviu.

La un moment, cu maximă convingere, înaltul prelat afirmă că unui oarecare i-a apărut o durere la unghie pentru că așa a vrut Dumnezeu (mai exact, pentru ca beleaua să-l îndrume la mînăstirea X, unde auzise a exista un priceput doctor).

Tot așa, cu neavut-altă-treabă-Dumnezeu, sînt tratate și alte evenimente - din viața viitorului mitropolit Bartolomeu.

Eu unul am îndoieli de-așa aranjamente înalte. Dar încerc să realizez ce-i sosește, vreunuia, de crede așa ceva / voiește a se exprima semenilor astfel..

În paralel, și chit că pare a-mi fi pastilă, îi dau drept să fie cum este.

Cineva, apropiată persoană

… o să mă tragă de urechi. Cum că nu-s parolist.

Asta, întrucît odată spun că nu mai scriu în veci (pe-acea scenă a pierzaniei, adică FB), iar apoi vin și vă turui - precum azi...

Of, viața mea.

Mă uit la zisa asta, cu poveste/povești, și despre România. Înțeleg mai greu aici o chestie. Cît de în serios pot lua *o poveste*? Și cît adevăr se află, prin definiție, în așa ceva.

Dincolo de trasul de urechi amintit sus, îmi rămîne pe cap și beleaua de-a mă adapta la existența, prin jur, a unei așa optici (fie și a unui ditai Cetepeu).

Ziceți că iau eu prea în serios lucrurile? Poate. Dar e interesant aici că vehiculatorii amintitului gen de gargară nutresc iute mare deranj, dacă nu le iei in serios aiureala...

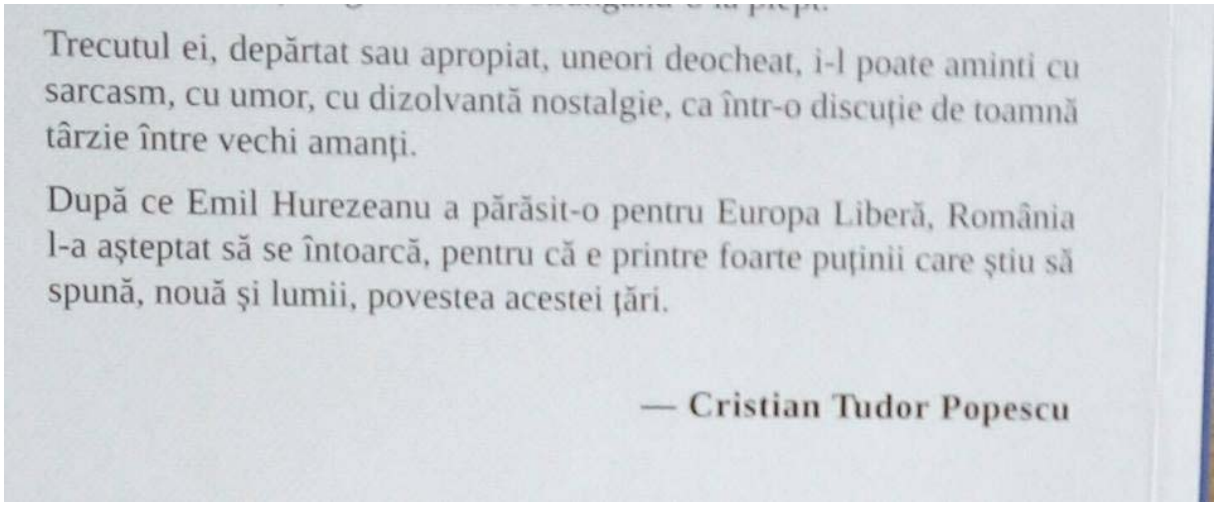
Trecutul ei, depărtat sau apropiat, uneori deocheat, îl poate aminti cu sarcasm, cu umor, cu dizolvantă nostalgie, ca într-o discuţie de toamnă târzie între vechi amanţi.

După ce Emil Hurezeanu a părăsit-o pentru Europa Liberă, România l-a aşteptat să se întoarcă, pentru că e printre foarte puţinii care ştiu să spună, nouă şi lumii, povestea acestei ţări.

— Cristian Tudor Popescu

Tot eu, păcătosu

Ascultam azi la căști mărturisirile (laic zicînd) de altădată ale unui prelat, plecat între timp dintre noi. Și, pornind de la zisele-i ferme legate de Dumnezeu, bănui că acum, găsindu-se în Ceruri, se va fi lămurit deplin, cum vine cu Foarte Înaltul. Cum este El, și ce vrea de la viață (aceea veșnică, firește).

Apropo. Și spre mai concretul nostru aducînd lucrurile. *Oare ce-o face respectivul, acum?*

Dincolo de răspunsul de bun simț, că face ce voi face eu, după ce-oi expia... E interesant că se află plină lumea de biblioteci religioase, care tratează despre toate finețurile, numai spre așa curiozități nu... Deduc de-aici că acele opuri, acea industrie spirituală în general au alte mobiluri - dincolo de sloganele minunate pe care le vîntură.

PS1

Spuneam eu recent că-l simpatizez pe Valeriu/Bartolomeu Anania, dar observ că mai și *gogoșea* (cu aerul de maximă seriozitate aferent). Zice de pildă că regina britanicilor (aia de la Buckingham, nu de la Socola!) a vrut să cadorisească vizitatorului Justinian - patriarh al României - un Rolls-Royce.

Continuarea... poveștii este pe măsură. Omul sfînt a zis că nu primește RR, dar că i-ar prinde bine hîrtie tipografică, pentru a isprăvi tipărirea (răs-amînată) a Bibliei, ediția aferentă mandatului său patriarhal. Elisabeta II, pasămite, s-a executat.

Umbletul prin adîncul nostru

…nu-i o treabă simplă (ca să nu spun imposibilă...). Dar tot îndrăznesc ideile de mai jos.

Sentimentul de vinovăție îmi pare a masca o problemă pe care nu avem curaj a o înfrunta… În teorie, există acolo - sub amenințarea joardei vinovăției - o situație către care nu avem curaj să ne îndreptăm. Una care face bine ființei noastre.

Dar intervine durerea vinovăției, mai exact aceea sădită în noi la vremea copilăriei.
Cînd erai nevoit să te supui, acelui matur mai puternic. Ca opinie strict personală, vinovăția ne e produsă de persoane nu foarte corecte. Care gestionează cît mai comod dumnealor o situație în care ne aflăm și noi, nu foarte supușii.

Nu pun aici, însă, pe nimeni la zid. Firea omenească ni-i aceea care ne este...

Vinovăția ne împiedică să vedem atît proble,ma în sine care ne afectează la acel moment, respectiv limitele noastre ca oameni.

Cred că dragostea

se află chestie care se face, nu se declamă.

*

Mă uit la poza dlui Cristea, privind admirativ spre O. Paler. Mi-e teamă că așa atitudine, reiterată peste ani, îl trădează a fi stat în loc.

Poți avea un mentor, dar o trecere normală a timpului te va face să-L depășești. În așa situație, poți avea față de acela simpatie. Una dublată de înțelegere pentru scăzămintele valorice ori de caracter ale aceluia (pe care, inevitabile suișului tău, le-ai descoperit în răstimp).

.*

Nu-s eu primul care pomenești de privire, ca fiind oglindă a sufletului. Oare cum și-o fi avut sufletul Octavian Paler?

Eternele-mi răutăți

(mi se spune c-am loc garantat în iad, pentru așa ceva...)

> *„Ceva se întîmplă, discret și profund, osia lumii mele pare a se răsuci de pe axa pe care stătea de veacuri, și poate că am și trecut de punctul de no return, numai eu mă amăgesc, pe insula mea, înconjurată de cei puțini care, ca mine, nu mint și nu fură și își fac meseria (pe bani puțini). Sînt într-o bulă securizată, care se poate sparge în orice moment, sub presiunea noilor principii, ale unei lumi noi, violente, negînditoare și dezlănțuite. ”*

„Dilema veche” s-o afla revistă mintoasă, însă în așa materiale scapă din vedere niște lucruri.

Lumea nu a devenit mai violentă. S-a schimbat însă ceva în noi (ce și cum, merită un articol al ucenicilor dlui Pleșu, eu neavînd față de așa Areopag intelectual). În paralel, face bine la suflet a plasa violența, negîndirea etc. la alții.

Apoi.

Și din ce privesc eu la articol.

Avem nevoie de un fel de drog, pentru a uita de cele zilnice (pradă a ceea ce se numește angoasă existențială). Prin urmare, începem a însăila meșteșugit vorbe. Ultimul lucru dă și bine în ochii semenilor (lucru ce reduce de asemenea pomenita mai sus angoasă).

Dincolo de astea, și ca opinie strict personală: rămînem primitivi, indiferent cît de elegant ne-am acoperi asta.

PS1

„cei puțini care, ca mine, nu mint și nu fură...”

Simt că doamna autor nu se privește suficient de atentă. În același timp, dacă dînsa nu fură (să presupunem), asta e și urmare a baftei de-a se fi născut în familia-i, și nu în aceia a vreunui viitor hoț. Dilematicii îmi par a poseda limite, în materie de ochi prin jur.

PS2

Admit a mă afla Gică-contra.

Ultimul îmi pare a fi tip care nu a fost primit cîndva - în cercul uman clasic, unde o mînă spală pe alta. Mai exact un autor scrie (oblojoindu-și diverse) ca doamna Bot, iar un comiliton similar, nepunctîndu-și unul altuia vreo omenească scăpare/incorectitudine.

Mă strădui să capăt

și să mă adaptez unui post de muncitor necalificat (nu unul cu cîrca ori pe zloata șantierului de construcții...). Nu va fi deloc simplu, dar simt că poate fi o întreprindere umană folositoare (dacă, vorba unei butade, nu mă omoară).

Deloc simplu...

Nu vă spun astea ca să par deștept ori să vă trezesc compasiunea, ci pentru a-mi diminua măcar în parte jena, că drumurile vieții m-au dus pe unde au avut chef dumnealor.

.

PS

Poza e de astă iarnă. Iernile vieții...

Lecturez cu maximă încîntare

…(fie și pe sărite) memoriile lui Valeriu Anania.

Între altele, el vorbește despre un chestor de poliție (ori Siguranță), pe care-l întîlnește în 1946 la Cluj, apoi la Sibiu. Iar finalmente la Aiud, unde acel (Gheorghe) Crăciun se află director al penitenciarului, iar Anania deținut.

Viitorul mitropolit descoperă, la pomenitul Crăciun, urme nu doar de naționalism, dar și de umanitate. Pe așa fond, mă traversează brusc ideea: cum s-ar înfățișa un roman - realist-onest - despre viața acelui om al legii (ultima întîmplîndu-se a fi devenit în anii 50 și comunistă). Despre cum vedea el lucrurile, pe cînd ocupa biroul de mai-mare, la Aiud. Cum gîndea, cum simțea, cum acționa. Fie și, să zicem, ca mare ticălos.

Intervin aici două lucruri însă...

Publicul are nevoie de un anumit tip de de lecturi, de exprimări. Și care-s dure, față de pierzătorii Istoriei. A prezenta pe-așa *looser* în culori ne-morale duce, prin simpla menținere (via lectură) în preajma aceluia la condiția de familiar al nostru. Și implicit de ființă dragă. Or, avem nevoie ca de apă a ne fi prezentat de ticălos, vreunul ori altul. Care, astfel, e vinovat pentru

belelele noastre prin viață (de fapt, repartizate de bunul Dumnezeu, la trimiterea pe pămînt...).
.
PS
În Wikipedia aferentă, se spune că Gh. Crăciun i-a anchetat (între alții) pe Alexandru Vaida-Voievod.
Dar.
Urmărind un documentar despre dictaturile românești, mai exact aceea a lui Carol II, i-am văzut Pe Vaida-Voievod și pe alții potentați ai deceniului patru, la o festivitate ori alta. Nici în cot nu-i durea de cei mici, cu atît mai puțin de ce le va aduce Istoria. Primordial era (dacă nu mă credeți, hai să le citim pe fețe...) să le fie imens bine, și pe moment.

PS2
Admit că așa meditațiuni se află totală nucă-n perete, în cazul unui ins cu perspective profesionale de care pomeneam recentisim (iar aia să-i fie ultima problemă!). Dar dacă așa duce apa vieții, a ne duce... Mama măsii de treabă!

Simt că nici o piesă de teatru

…nu poate rivaliza cu tensiunea, cît și cu magia aparte a viselor noastre - cele nocturne.

Ca ins mult doritor să devie celebru

… apuc uneori a-mi pune problema... Ce dracu mă voi face, după niște zise marcă proprie la vreo televiziune, cînd îmi va cere vreunul ori altul socoteală, pe uliță a doua zi!?

> *„Ne pare rău, dar cursu vieții dumneavoastră e scris. Deci ați încurcat-o! Bașca statul ulterior la smoală, pentru blasfemiile risipite între credincioși...”*

„M-am întrebat de unde vine absurditatea asta

…a political correctness *și a așa zisului multiculturalism, care pune niște bătăi de tobă tribale pe același plan cu Shakespeare și cu Mozart.”*
Declaratul a ceva drept absurditate comportă mici riscuri. De pildă, să vie vreunul care declare producțiunile lui Will ori Wolfgang drept glume.

> Din fericire d. C.T. Popescu nu va agrăi cele mai de sus în afara unui mediu unde inșii iau în serios valoarea pomeniților.

Revenind la absurditatea pomenită în citat. Sună frumos, acea vorbă, dar ea maschează primitivism la greu. Mai exact, lene de-a cerceta de ce vreun lucru a fost îmbrățișat de realitate, iar finalmente de-a admite că realitatea nu-i obligatoriu a se afla cum ne pică nouă bine.

*

”Cristian Tudor Popescu: *„Trump este produsul deceniilor de corectitudine politică pe care universitățile americane au promovat-o în neștire”*

Simt că bătutul pe burtă cu fruntașul națiunii dintîi la nivel planetar (adică a-i spune „Trump”, fără „domnul” ori măcar și prenumele) nu ni se trage din corectitudinea politică. Ci din neam prostul local.

„ [X] *pune niște bătăi de tobă tribale pe același plan cu Shakespeare și cu Mozart.”*

Mie-mi place grozav, stabilirea de topuri socio-culturale.
Dar. Ca să verifici, cartezian, dacă e ceva de capul unui Shakespeare ori Mozart, trebuie să posezi ceva diblă. Or, 99% dintre noi stau mai prost la capitolu ăsta. Așa că luăm de bune (din ce alte motive, discutăm cu alt prilej) concluziile altora.
Altminteri, eu unul am aflat cîte ceva despre foamea de mituri a *Construcției sociale*. Lucrurile stau un pic aici precum într-o zisă a lui Petru Groza parcă, la finele lui 1947: „Poporul o să iubească pe cine vrem noi”.

”Prin convenție socială, în civilizația noastră

…se califică să semneze contractul numit căsătorie, un bărbat și o femeie, nu doi bărbați, sau un bărbat și două femei, sau trei bărbați și cinci femei.” (Adrian P.)

Eu nu pricep care-i problema că vor a se căsători cinci inși/ inse. Cu ce încurcă asta traiul acelora care au chef a se căsători doi, și hetero?
Dacă privesc bine situația, motivația revoltaților (adică tradiționaliștii) decurge din încîntarea de a-și fi găsit o poziție aplaudabilă în partea lor de societate, plus ocazia socială de-a se stropși agresiv la alții. Asta, în cazul militanților de rînd. La fruntașii acelui curent, viețuiesc alte motive inavuabile.

Prin „Adevărul”, Nichita Stănescu e declarat geniu

Puteți glosa liniștiți aici despre invidia-mi pe succesul altora, pre poziționea socială a acelora, respectiv spre aplauzele primite de respectivii. Dar nu pot scăpa din vedere un lucru mic. N. Stănescu s-a aflat alcoolic (chestie care l-a dus pe lumea cealaltă la numai 50 ani).
Nu aș paria că mă aflu eu omul rău, la așa mențiune. Pînă la urmă (și admițînd c-or exista sub soare lucruri/predispoziții ce nu pot fi schimbate), nimeni dintre aplaudaci / aducătorii de sticle cu

tărie nu au reușit a pansa rănile interioare ce îndemnau mîna poetului spre alcool. Pot paria că nici nu s-au apropiat de ele, de acele belele sufletești.

Orice s-ar zice, geniile (declarate.astfel de societate) se află precum bunicul decedat, însă ținut la fereastră pentru a-i fi primită în continuare pensia. Numita societate (cît și semenii doritori de mituri) își fac treaba, dezinteresați cu toții de finețuri ale situației.

Eu unul mă aflu paria

Adică din afara cercului uman convins că împăratul locului posedă haine. Ca urmare, mă uit neclasic la întîia scrisoare (autor, N. Steinhardt) pomenită într-un deferent articol.

> *„După Simone Weil, am norocul să pot citi din Daniel Rops. M-am aventurat niţel şi-n filozofie chineză (Granet, Etiemble…), iar publicarea, în bune condiţii grafice, a lui Sadoveanu (copertele ilustrate, minunat, de G. Tomaziu) m-a îndemnat să reiau unele bucăţi. Citit-ai* Le droit au ręve *(aşa ceva) de Gaston Bachelard? Dintr-o recenzie în Figaro lit. am dedus că s-ar putea să fie interesant."*

Fie și animat de cruntă invidie (pre postura înaltă a lui Steinhardt, respectiv pe finețea de gîndire a fanilor săi), sesizez umana și primitiva pornire umană de-a semnaliza valoare - a noastră... - , celor din jur.

N-am idee cum stătea d. Steinhardt cu opinia de sine, dar - după cum am mai văzut și-n alte scrise ale sale - enumeră de zor nume și opuri. Legat de ultimele, și fără să contrazic multa sudoare ce se va fi depus la confecționarea lor, ele au succes doar la cei convinși deja de măreția lor. Dacă vii, banal curios, din exterior și îți manfești vreo curiozitate ori alta - păi se rupe zîmbetul larg de pe chipul unui așa autor, respectiv așa susținător.

De exemplu, mă uit la spusa lui Blaga despre Dumnezeu: *„Nu-n palma mea / Ci-n palma ta / E scrisă, Doamne, / Linia vieţii mele."*

.

Pentru a lua-n serios așa ceva, e de căzut în prealabil de acord asupra unei reguli, a jocului. Că Dumnezeu există (dacă se poate și creștin), iar în paralel că vorbirile dintre noi au nevoie ca de apă de întors măreț din condei - fără de care angoasele noastre structurale și-ar face probabil infinit mai mult de cap.

PS1

> *„Ieri, pe str. Frumoasă, pustie, zi blîndă de vară; case „boiereşti", curţi, cîte o grădină; linişte deplină; prin unele curţi cîte un bătrîn, un capot; de undeva se auzea – de necrezut – strigătul domol şi supraîncărcat de nostalgie brătescu-voinescian al unei vînzătoare de bliduri. A fost un fel de moment de madeleină – m-am simţit năpădit de fericire şi adiat de nedureroasă melancolie, urmată de o resemnare fără supărare."*

Făcînd iar mea culpă de vreo eventuală acreală personală...Oamenii care pică în entuziasm de-așa rînduri, chiar nu pot a produce dumnealor unele măcar egale ca valoare? Mai ales că ștacheta nu-mi pare foarte sus...

Îmi răspund singur, cum că aceia au nevoie a-și confecționa un fel de sfînt, iar apoi a se tolăni la umbra lui - dacă se poate în vederea inșilor încă neajunși la așa stadiu superior.

Este drept că deseori nu apucă nimeni a ne sesiza acea poziționare înaltă, dar e de-ajuns să creadă inconștientul din dotare.

PS2
„Le droit au rêve”

Zic tot din postura insului paria... Nu-i așa că trebuie să-mi dea voie cineva, pentru a visa? (trec aici peste caracterul intangibil al viselor nocturne, care-s poate infinit mai interesante/pline de viață decît glosatul în stilul trădat de citatul anterior).

Partea proastă este că, trăgînd lucrurile spre optica-mi, se duce d... giudețul. Acela al putinței de a încropi savantlîcuri, sub frumosul sport al lui „Acum te perii eu, apoi mă vei gîdila / spune dumneata că io-s foarte deștept ...”..

A învăța din (lecțiile) istoriei

…îmi pare noțiune-surată cu identificarea de sens vieții. Adică vorbă mare (și-n vînt).

Spun asta observînd că niciodată situațiile, respectiv caracteristicile ființelor umane din jurul lor nu se repetă.

În paralel, știu că-i criminal a tulbura asemenea convingere publică.

Multe chestii aiurea dar acceptate/încurajate social nu-s de fapt aiureli.
Ci fac mult bine la sufletul celor care le împărtășesc (deseori implantul cu pricina fiind efectuat în copilărie și de către maturii epocii).

La Antena 1

… o peliculă (cu Adam Sandler) favorabilă unei anumite minorități sexuale.

Bolnav fiind de scenarită fiind subsemnatul, cred că așa difuzare, taman acum, n-are nici o legătură cu avîntul unora, asupra plebiscitării Familiei tradiționale...

> Nota bene: Antena 1, nu ProTV ori Digi...

Pomenisem de curînd

… (admit, în derîdere), despre un op pe care N. Steinhardt îl pomenea cu evlavie: „Le droit de rêver”. Dreptul de a visa...

Fără îndoială nu voi schimba eu lumea. Dar asemenea aferări, cu drept de a visa, mi se par glume neserioase... Visezi și gata, nu trebuie să bați tobă de-așa mărgică găsită pe ulița poveștilor sociale...

> Pot bănui ce scrie în așa carte (dați-mi voie a putea reconstitui iute ființa, pornind și fie de la un oscior).
>
> .

În paralel, priveam la un vis (sosit inerent de capul său) al subsemnatului de azi noapte. Mi se afla în preajma domnișoara de care-am fost îndrăgostit în adolescență. E greu a trece sentimentul în vorbe, și poate nici nu e cazul. Să stea opul cu pricina (spun asta retoric, dînsul fiind decedat...) liniștit la Steinhardt și cei ca el. Eu mă bucur de trăite precum cea de-azi noapte, și chit că vin și destule neplăcute odată cu el.

De pildă, că nu poți interveni în realitatea unui așa vis. Ba nici nu-l poți explica / traduce, chit că prin cărți se spune că-i vorba de mamă, de fapt, la așa crispări ale inimii...

„Cazul Mircea Vulcănescu“

…şi exigenţele moralităţii în spaţiul public”

Eu unul mă feresc a folosi vorba moralitate. Cu atît mai puțin a trage concluzii pornind de la dînsa.

În paralel, din ce-am observat, vîntură ideea de morală tocmai tipi care o încalcă deseori - conștienți sau ba. Mai exact, vorba aceea li-i doar mască pentru a-și servi nevoile unui inconștient imoral prin definiție

După cum:

> *„În România, dezbaterea memoriei trăieşte, s-ar spune, o vîrstă a copilăriei preşcolare. Într-un fel, e explicabil: timp de 50 de ani, ororile fascismului şi ale comunismului au împiedicat orice cercetare serioasă de istorie”*

Nu știu cum e cu acea preșcolaritate. Dar zisa citată îmi pare mult tributară subiectivismului. În context, Nu cred că există orori ale comunismului etc.. Ci momente cînd realitatea s-a încăpățânat

a oferi rezultatul 'doi' la `unu plus unu'.

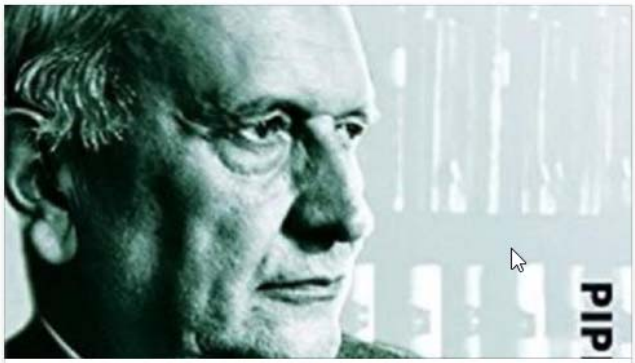

„Cazul Mircea Vulcănescu“ și exigențele moralității în spațiul public - Observator Cultural

„Cazul Mircea Vulcănescu“ şi exigenţele moralităţii în spaţiul public - Cercetarea istorică nu se confundă cu dezbaterea memoriei. Există, firește, zone de...

OBSERVATORCULTURAL.RO

Am sentimentul

.. că sănătatea sufletească presupune și să-ți plîngi de milă, din cînd în cînd... De la așa părere, pleacă braț la braț două idei - în sine vrăjmașe.

Nu văd care-i drama a ne socoti vulnerabili, cîtă vreme ne aflăm prin definiție mititei, iar în jur sumedenie de oameni și de situații mai puternice decît noi.

În același timp, mă întreb cărui inchizitor social i-a venit ideea de-a interzice să ne-o recunoaștem: "Da, doamne, io-s mai mic și mai prost, sub soarele ăsta...".

Pe undeva.

„Un eveniment emotionant organizat de Club Alpin Zarnesti si Salvamont in memoria lui Traian Flucus!...”

Eu unul nu aș putea vorbi despre cineva, fără a pomeni de toate-le din viața aceluia. Adică și despre cele mai puțin mărețe (se înțelege că într-o cheie elegantă).

În paralel, mă întreb ce se prăbușește în onor auditoriul, cînd ieși din pastilele clasice, despre ce ins de treabă a fost cutare, și că nu-l vom uita niciodată șcl. Știu doar că subsemnatul ar rămîne precum fără aer de respirat, dacă ar îmbrățișa acel stil.

> Admit că asta nu e o calitate, a fi iritat de neadevăr.
>
> („Doamne, fă ca-n viața viitoare să mă doară drept în cot de adevăr... Să pot gargarisi și eu, ca tot omul normal! Amin!”)

Eu am ceva ezitări

… (multe) în acordat credit, că X ori Z fu sfînt. Dacă nu verific (iar acele izvoare ar fi și greu), nu cred și gata. Iar așa ceva conține totuși eleganță, existînd și alternativa de-a identifica în acele sfințenii o frumoasă escrocherie.

E interesant că ditai Cartea sfîntă privește cu ochi răi îndoiala de ce-ți pune minunatul seamăn sub nas. Ori măcar dorește că așa prudență să fie dezactivată în cazul ziselor lui Hristos. Mie unuia mi se pare de bun simt reticenta lui Toma zis Necredinciosul, care insa-i pus spre zid din cauza asta. Extrapolînd o zisă clasică, nu doar Țara, dar și Biserica te vrea fraier.

Bineînțeles însă că dau voie majorității ca, din conformism plus limite intelectuale, să nu-și bată capul cu așa ceva...

„Citiți cu atenție”

Citesc. Atent. Mai exact (și) limbajul nonverbal al introducerii de acolo.

Ca paria social ce mă aflu, mi-e indiferent că la Predeal e punct de trecere al frontierei sau nu. Asta, pentru că nu izbutesc a rezona, întru sufletești, cu majoritatea compatrioților.

Care nu pot informa-și-atît. Au nevoie (oameni fiind?) să alăture acreli, agresivitate, mișto,

„Everestul a fost urcat de cativa oameni

… Dar fiecare om are de urcat un Everest. (Maurice Herzog)

Am să mor fără prieteni. Asta, pentru nu pot rezista să purec, vreo ajunsă sub ochi ori alta. De pildă, cum e cu Everestul pe care-l are de suit oricare (trec aici peste atribuirea, neîntrebată, de caracterizări *tuturor* celorlalți). Eu unul simt că emitentul unei asemenea vorbe se înfurie, cînd îi soliciți așa detalii. Abia după o vreme sînt șanse de un răspuns deranjat, și oricum alcătuit din clișee.

PS
Tîmpită chestie… Viața mi-i falimentară, dar nu-mi pot refuza asemenea comentarii...
„Normal! Pentru că poate exista, fără așa savantlîcuri, și faliment interior la pătrat...”
Daaa?
„Da.”

Ca să apăr monumentele

… eu cred că frumos ar fi fost să-mi ceară și mie părerea, cînd le-au ridicat. Ori barim să-i simt, pe acei clăditori din trecut, că se aflau atenți la opiniile de prin jur.

La chestiune, poate eu văd altfel alcătuirea patrimoniul neamului omenesc, sau nu simt nevoia de așa ceva (ori eventual mă pufnește rîsul cînd au de așa ceva). Voi prea mult, de la dumnealor, de la viață în general?

Respectivii sar însă șapte metri în sus, la așa observații. Asta, pentru că dumnealor se află oameni, mai exact dintre cei cărora le pică la naștere mai multă energie. Și pe care-o folosesc pentru a urma un îndemn mai puțin știut al Creatorului: „Încearcă să stăpînești ce ți-e în jur, locuri și oameni!...! Cînd nu o poți face totuși, alină-ți așa pornire cu discursuri despre respectul monumentelor”.

.

PS

Eu mă aflu admirator al Crucii Caraiman. Dar tot simt c-au existat destule glasuri, în trecutul deceniu trei, de tip: „Ce dracu au ridicat hardughia aia?”. Cu agravanta „Au bani de cheltuit, ai dracului, pă cînd io n-am dupe ce bea apă...” Pot paria că există și ecologiști/nostalgici, deranjați că Șaua Mare a Caraimanului nu mai este cum a fost. Acestea sînt însă nuanțe care pică precum ceva-n ciorbă, lăudătorilor extaziați ai acelui monument.

Teoretic, mă aflu eu Gică Contra cu așa observațiuni, însă la mijloc n8-i decît lipsa de elasticitate a unora. Este drept că ultima trăsătură va sta în bagajul acelora cînd un balon umflat cu aer va rezista unui vîrf de ac...

Partea proastă a situației

…este că, din motive pe care le putem discuta, peste vreo 70 ani urmașii vor turna elogii cu carul lui Liviu Dragnea. În paralel, acei strănepoți vor stuchi vehement spre politicienii de la 2090.

N-am vreo jenă

…în a mă recunoaște un tip frustrat (eventual hiperfrustrat).

Între sursele acestei ticăloase stări se află neputința de-a apuca să spun vreunui panglicar (adică unui om) opinia-mi despre zisele lui. De pildă despre astă productie: *„N-am văzut oameni îmbătrânind bine decât la ţară*”.

Nu se pune aici problema că emitentul zisei nu i-a privit atent, pe respectivii senecți. Ba i-a privit, îs convins de asta. Dar gargarisește (în paralel, inevitabil, se va plînge de încălcări ale moralei. De către alții)..

O mică mea culpa ar trebui să emit și eu, la situația descrisă. Zisa cu pricina face bine (din motive pe care le putem analiza) unui public larg ..

În paralel, autorul cu pricina nu se adresează rătăciților/ anomaliilor precum subsemnatul. E valabil și-n cazul a nenumărate enunțuri circulînd (de pildă pe net) între oamenii normal.

PS

De fapt, eu apuc a spune așa vorbe (de pildă la comentariile întru articole gazete), dar emitentul respectiv nu le ia rarisim cuviincios în seamă. Adică să le discute onest.

La chestiune, domnul citat mai sus răspunde din cînd în cînd criticilor - însă e vorba strict celor din care își poate construi folositor bumerang. Nu l-am văzut să trateze însă și cele idem ridicate de subsemnatul.

> *„Păi e absolut omenește, să procedeze așa!”*

Mezinul subsemnatului

… fie și pentru a-mi face plăcere, cere detalii despre Pink Floyd. Mă simt obligat, în consecință, a mă pune discret la curent cu cu recentul Untold. Pe-așa drum, aflu iute despre Afrojack sau Dimitri Vegas (de van Buuren știam nițel).

Aș minți s-ascund că întîia reacție la piese ale acelora mi-i să strîmb dureros din nas. Dar cu ceva efort (altminteri unul de fracțiune secundă) apuci a te pune în pielea tinerilor, ce gustă la acei muzicieni. Este drept că prea mult nu poți rămîne în acea 'haină', de tinerel care-și golește extaziat energia vîrstei. Revii curînd în pielea-ți, de vîrstă a treia...

Un mare păcat

Și anume, ca la o zisă de pe net atribuită lui Avram Iancu („*Unicul dor al vieții mele este să-mi văd națiunea fericită”*), să te întrebi scurt dacă vorba e chiar a Crăișorului, și nu inventată.

Presupunînd că nu-i scornită, îmi pornește altă serie de gînduri urîte.

1.

Iancu se va fi aflat ori mare prostuț, ori mare demagog. Întîia idee îmi decurge din faptul că, totuși, națiunile fericite se află doar în vise.....

2.

Admiratorii spre așa voroviri îmi par să nu mediteze, dacă s-a și lăsat finalmente (urmare a eforturilor lui A. Iancu) cu-o națiune română fericită. Dacă în general urmașii Daciei și-ai Romei au atins așa palier paradisiac.

> Un inimos naționalist îmi răspunde că eforturile corifeilor nației ar fi dus la așa ceva, dar s-au opus ticăloșii lumii ăsteia, bașca dumnealui Necuratul, care nu înghite niște adoratori neprihăniți ai lui Dumnezeu, cum ne aflăm noi Românii...

Apropo de (anti)corupție.

Simt că vorba se află pe unul din primele două locuri, într-un clasament al celor mai vînturate noțiuni postedecembriste. O alta ar fi 'Tranziția', cu mare vogă în 1990-2005. Ambele, vînturate pînă la sațietate. Și cu sensul real (ori măcar eficient) pierdut pe drum.

Apropo de (anti)corupție. Simt că vorba se află pe unul din primele două locuri, într-un clasament al celor mai vînturate noțiuni postedecembriste.

.

E-o chestie deloc simplă

… să fii înțelegător cu tine însuți. Să nu te condamni, de vreo eroare.

Asta, pentru că poate sui urgent vreo durere din interiorul nostru, cum că în acel adînc cineva - de teamă - gîndește altfel decît partea noastră conștientă. Mai exact, un careva de pe acolo e atît de speriat, încît simte nevoia a da vina pe cineva...

În context. e tare neplăcut cînd te descoperi a nu fi stăpîn nici peste ograda pe care o bănuiai doar a ta - adică persoana din dotare. Mă uit de pildă la vise, care mai mult ca sigur sosesc din tărtăcuța noastră, nu din adîncurile cosmosului. E *stat în stat*, în măruntaiele noastre.

Și măcar de ne-ar fi asta cea mai tîmpită belea, în frumoasa noastră existență!

Anticorupția în sus, și-n jos...

Mă veți declara ticălos (ori în cel mai bun caz mega-cinic),dar eu nu văd în așa-numita luptă anticorupție altceva decît o banală tendință de-a accede la putere, a taberei politice ce vîntură acea idee.

Atît pot mirosi și eu în acel cor antic, posedînd în paralel un nas nu chiar de doi lei... Ghicesc asta inclusiv din tonul, din privirile celor care nu dorm noaptea de grija corupției pesediste.

.

În paralel, reprezentanții (politici, ai) României profunde sînt puși nițel cu spatele la zid, în sensul că ei pot căpăta necesarii bănuți de funcționare mai greu decît cei deschiși spre Vest. În general ai lui Dragnea se află în situație ingrată, cu niște potențiali suporteri (de la Moscova) care se mișcă (adică susțin eventualele marionete de sub Carpați) infinit mai greu decît în vremurile lor de glorie.

Cu riscul de-a greși, gesturile de subordonare a Justiției (căci pînă și-un amator ca mine poate simți tărășenia) țin de aerul lipsind unui înotător.

Dincolo de toate.

Mi-e greu să nu simt că reclamații ticăloșiei pesediste posedă și eu grosime din greu, a obrazului. Nu mi-i însă nici un cap de țară dintr-atît. Le dau voie să fie oameni, mai exact dintre cei pe care i-a plasat Divinul a umbla pe sub Carpați...

23 august 1944

Nu o dată se pornește a căuta vinovați de cele petrecută în acea istorică zi.

Nu știu cum se face însă că nu mă încearcă așa demers. Una la mînă, supărați sau ba, lucrurile tot așa rămîn…

La o adică nici nu țin să se schimbe ceva azi, unul plus unul ale realității neputînd face decît doi... Adică ce avem sub ochi.

Apoi, și cam în aceeași cheie fatalistă, dau dreptul personajelor acelui moment a fi acționat absolut corect,din punct de vedere al priceperii lor, al științei despre cele din jur pe care o aveau în acel moment.

Nouă ni-i ușor a face pe leii la 2017 (amestecînd, se înțelege, și prost-dormitele prezente), însă regele Mihai putea avea doar frînturi de știință asupra realității, la momentul acela.
Trec aici că s-au găsit lei mai mari, în acel moment, care nu au putut anticipa lucrurile.

> Vreun Churchill a putut intui ce și cum, dar pe de o parte nu ne putea anunța că vom fi robiți Moscovei, iar pe de alta Buldogul avea doar încrîncenare, nu și mijloace de-a se opune sovieticilor
>
> Îl pricep mai greu pe Ion Antonescu, cu a sa încrîncenare în alianța cu Germania, dar dacă așa fu construcția Mareșalului - asta e.

„1 din 4 tineri români

…cu vârste de peste 21 de ani stă acasă și nu face nimic. Problema e că nici nu are vreo tresărire că ar trebui să facă ceva în această direcție și chiar i se pare firesc să nu se streseze, pentru că mama și tata îi asigură traiul de zi cu zi.”

Bănui că revista Cariera are și ea (asemenea nouă) unele-altele a defula, sub mască de principii. Zic asta pentru că dînsa-i grăbită să condamne acei juni, nu și a cerceta (fără umori) de ce lucrurile se petrec așa.

Să fiu eu sănătos cîtă oftică zace, în așa articol, că nu putem trage și noi - la fel - mîța de coadă, precum ticăloșii aceia de tineri leneși.

Articolul, în același timp, e atent la dorințele cititorului. La care are succes (e vorba de articol) pentru că și acolo tare ar dori, pardon, să o frece precum leneșii puși la zid...

Miracol

…înseamnă că nu te fi așteptat că ne poate sosi orice, pe lumea asta.

Nu oprește nimeni

…tabăra antipesedistă să cîștige viitoarele alegeri. Deși, eu unul, am îndoieli că o va putea face... N-am simțit o secundă, nici la opoziționiștii înalți, nici la cei din stradă vreun gînd (eventual altul decît în derîdere) spre cei care au votat PSD. Că aceștia există. Că gîndesc altfel decît deținătorii adevărului. În consecință, simt aici nițel totalitarism, chit că de slogane democratice ni-i plin podul.

Iar mi-i zi de gargară

…(una înaltă, de trei Rudoteluri...).

„PORTRET: Jorge Luis Borges – un geniu într-un univers al ficţiunii”

E foarte interesant că zona ce-și pretinde multă doxă / pricepere asupra vieții (e vorba de aceea culturală) se-apucă de afirmații precum aceea citată mai sus. Tipii aceia nu cugetă o secundă că genialitatea cu pricina (și presupunînd că putem cădea de acord asupra definiției) este o treabă strict în mintea emitentului ei (plus a celor care-au convenit la așa joc de simțit bine).

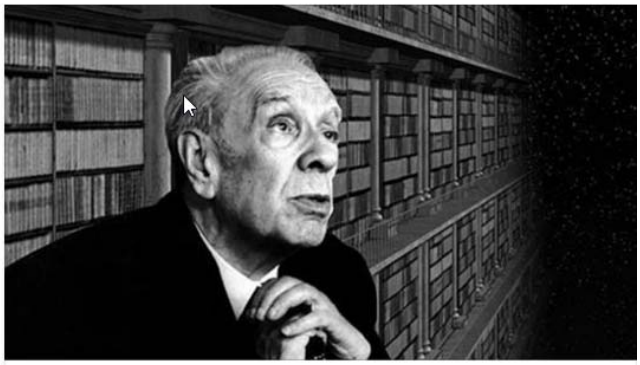

PORTRET: Jorge Luis Borges – un geniu într-un univers al ficţiunii

Motto: „Omul bun este inteligent, iar cel rău este, afară de asta, imbecil. Aptitudinile morale şi intelectuale merg împreună” – Jorge Luis Borges Joi, 24 august, se…

RADIOROMANIACULTURAL.RO

PS

„Motto*: „Omul bun este inteligent, iar cel rău este, afară de asta, imbecil. Aptitudinile morale şi intelectuale merg împreună”* (o zice același J.L. Borjes)

Să fiu iertat, dar domnul cu ideea citată mi se pare mult neam prost. Pot argumenta.

Se vehiculează mult vorba

… 'stat de drept' (îndeobște cuplat cu atac la el, respectiv de către PSD)

E interesant că, de soliciți opoziționiștilor a lega două vorbe (întru stat de drept și ce vrea el de la viață), poți avea surprize. Nici nu mă mir. Apelul la așa formulări trădează din start pietroșenie în domeniu. Cît și dor de-a da gata alții ca noi (aflați însă pe moment în tabăra românilor indecișI).

Avem nevoie de mult curaj

… pentru a recunoaște că ne e frică. (nu am citat de la nimeni, chit că vor fi afirmat și alții-n trecut așa idee).

1.
Alăturăm deseori unor așa constatări eticheta 'un (aparent) paradox'. Cred că-i un mod de-a evita măcar în parte virulența acelei realități.
.
2.
Frica mi se pare un sentiment nici convenabil, nici de trecut ușor într-o definiție. În ea par să se afle groază (de vreo felie de viață în care-am fost duși), respectiv de îndemnul stringent de-a fugi de-acolo.
Cred că din acest motiv nu o acceptăm cu una cu două, pe dumneaei frica. Căci presupune a simți groaza (ce simplu e să scrii despre ea, ca mine aici..), cît și să fugi de nebun din locul unde te afli.

Mă tot uit la scrisele unui autor

… pe care un ins oarecare (întîmplător critic literar) le prezintă cu evlavie...

În cazul celor reproduse mai jos, mă întreb cine naiba a declarat că viața e pustiu, ori bordel. Și cu ce ocazie ne batem capul cu așa aiureli (pe acel cîmp, putem conferenția despre zisa vreunuia, că zebrele-i bine să aibă șase picioare).
Apoi, mă luminez nițel. Cam toate gesturile noastre publice au în vedere a mulțumi adîncul. Al nostru, respectiv al cititorilor. Acel adînc are niște reguli de funcționare/satisfacere nițel diferite de surata conștientă.
Poate și pentru că dorințele-i sînt mult mai mari, acelui adînc. Iar prin urmare Dumnezeu a admia acolo o baghetă de hocus-pocus. Grație căreia poți lua o vorbă, a ta, și să vezi în ea minunație. În paralel, să fii convins că va place altora (ideea de fapt înseamnă tuturor celorlalți, urmare fiind adulația, spre noi).

Altminteri, din mintea mea a proastă, nu văd altă explicație, la zise precum cele reproduse...
(va urma)

Urmare

Pomeneam de un critic literar ce reproduce total... sufletește din zisele cuiva.

I

Nu-i de multă mirare, în gestul de mai sus (cel dominat total de sufletesc) , cîtă vreme ne aflăm înainte de toate oameni. Iar specialiștii psiho socotesc la 99% ponderea inconștientului (cu ale sale dorințe aparte) în psihismul nostru.

.

II

De bine ce tocmai mă produsesem pe fila dlui Radu Tudor (cel de la Antena 3)...

Am sentimentul că în junețe (din motive ce se pot detalia) îmbrățișăm un comportament care să ne aducă succes social. Mai apoi, obosim în acel teatru, trași în paralel fiind spre firea noastră reală (și tributară primitivismului constitutiv).

Dl Tudor se afla (dacă-mi aduc bine aminte) un analist - parcă și militar - la locul său. Idem dl critic de care pomenesc sus de tot (Daniel Cristea-Enache), mai exact supus rigorilor meseriei cu pricina (chit că imperfectă în sine).... Un Mihai Gâdea a pornit ca popă. În aceeași ogradă a Antenei 3, Mugur Ciuvică a combătut inițial în tabăra politică complet diferită, alături de Emil Constantinescu....Lista nu cred că-i scurtă.

> Altminteri se poate trece și de la primitivismul impus de epoca junеții, spre finețuri, precum dnii Brucan ori Doinaș - dar deja de-aici putem explora și spre plictisul existențial, care împinge la un moment dat spre un stil diferit de viețuire.

„PNA – Panarama Anticorupție”

Prin definiție anticorupția, cînd ajunge pe mîna inșilor simpli (adică normali) - reprezentați de gazetari - devine *panarama*...

Omul simplu (și normal) n-are treabă cu anticorupția. Căci nu-i este - în cea mai mare parte a cazurilor - o experiență directă (și implicit dureroasă/insuportabilă). Dar a găsit ocazie de a-și drege o sufletească ori alta (putem discuta, care-s alea).

Mă înșir (la altceva nepricepîndu-mă)

…într-o horă cu opinii despre învățămîntul românesc. Ultimul, firește, se află pe marginea prăpastiei, mai exact în partea dinspre hău a respectivei frontiere.

Privesc și înțeleg mai greu ce treabă are educația instituționalizată cu viața mea. Pot să învăța una-alta, bine sau rău, pot să-mi văd ficatul ciugulit de diverși ticăloși, dar pînă la urmă existența-mi nu-i foarte tributară acelora. Și Educației naționale.

Pînă la urmă, după ce ies de la cursuri ori de la slujbă mă aflu în față cu o viață despre care nu se învață la școală (dacă facem abstracție barim de discursurile 'oațe). Ajungi la un 50 ani, cu iluzii și putirințe existențiale diminuate. Păi nu învățămîntul oficial se află vinovat pentru belele ce-ți dau tîrcoale (de fapt te îmbrățișează strîns atunci).

Și invers... În sensul că sumedenia de angoase pe care le dregem cum putem la tinerețe nu se gestionează prin vreun sistem educațional ideal.

Asta o fo' partea dintîi a expunerii, despre ce ne vine-apune Educația națională la zid.. Rămîne a explora ce ne vine, pentru a da vehement vina pe învățămînt și oamenii acestuia (politicienii inclusiv). Simt că se află acolo și-un fel de regresie, în sensul întoarcerii în momentele cînd au început a se strica lucrurile prin existența noastră...

Nu-i chestie simplă

… să te iei cum ești (admiteți așa simplificare a domeniului cu pricina...). Partea și mai proastă este că trebuie apoi să te comporți ca atare, iar asta e insuportabil. Urît exprimîndu-mă, e soră cu frica de moarte (altfel nu ne-apucam a confecționa acea mască, cum că sîntem altfel-i...).

Ziceți că dumne(a)voastră nu vă e frică de moarte, că voiajați des peste Styx, și reveniți reconfortați? Bravo! Io fac însă pe mine (mare și mic), la ideea de moarte!

„În ultimii douăzeci şi opt de ani

… cu doar 2-3 excepţii, toţi miniştrii care s-au perindat la conducerea Ministerului Educaţiei şi Cercetării (sub toate titulaturile de pînă acum) au gîndit de azi pe mîine...”

Am sentimentul că mai nerealist, sub acest soare, se află acela ce pornește a clădi pe termen lung (e vorba de domeniul pomenit în citat).

Zic asta nu din invidie pentru priceperea acelui ins, ori pentru aplauzele ce i-ar sosi, cît pentru că realitatea următoarelor decenii e posibil să nu fie intuită de acel inimos.
Iar în așa situație e mai sănătos a acționa în hulitul mod de gîndire - de azi, pe mîine...

*

„Amatorism, impostură, politizare forţată şi contraproductivă, încurajarea mediocrităţii şi descurajarea performanţei..." Șcl

Mie tare-mi place, la inșii cu etichetă de supuși ai Culturii, că se află aceiași primitivi clasa întîi, precum noi neșcoliții (și greii de cap, totodată). Dacă nu mă credeți, pun de-o demonstrație.
În context, dacă identifici mediocritate la altul, nu înseamnă obligatoriu a te afla altceva, decît dînsul..

„Vrem să înnoim suflul orașelor

…în care trăim prin cetățenie activă, implicare și participare?"

Ca opinie strict personală, cred că trebuie să te afli mai necopt, pentru a servi clișeele din citat. Care pastile îmi par special create, pentru ca un tip mititel să aibă impresia c-a luat pe Dumnezeul valorii de picior, prin simpla lecturare a acelor vorbe mari...
La aceeași chestiune... Mi se apropie bătrînețea. Deci și-un demon urît (plus trist), care împinge inexorabil (am zis bine?) la zisele de mai jos... Sub aripa lui hîdă a pomenitului demon, încep a medita dacă - în cazul unor tipi mult-mult interesați de viitorul urbei - nu se ascunde un perfect durut în pix, de așa venitore...

„Ai votat de fiecare dată ca orice cetăţean

…cu drepturi constituţionale, ai muncit cuminte şi ţi-ai plătit impozitele şi taxele, dar nimic nu s-a întâmplat, acelaşi sistem, aceleaşi figuri, mediocrităţi şi nulităţi în fruntea României."
Eu l-aș lua în serios pe dl autor, dacă n-aș descoperi în textul său un ingredient clasic al jurnalismului: mîngîiatul pe capul cititorului. Ultimul aflîndu-se foarte de treabă, dar diverși din jur (îndeobște mădularele statului) se află ticăloși ce nu s-a pomenit.
Legat de același extras din amonte, și dincolo de faptul că nulități șcl se află întotdeauna alții. Oare cum demonstrezi altora că nu ești mediocru (altfel decît spunînd că nu te afli așa ceva)?

Termenul cu pricina face parte dintr-o categorie de vorbe pentru oamenii nu foarte mintoși, ce pică lați de jenă, la așa acuză, fără s-o privească mai atenți.

PS

Dl Barbu îmi pare un tip normal. Adică viața s-a întîmplat a fi dură cu dînsul, rezultînd un tip aparent cumințel, dar de sub acea mască irumpe inevitabil agresivitatea, primitivismul inerente oricărei ființe umane.

Departe de România

Gândeşte-te bine: asta e România în care mai ai de trăit! Câţi ani? – te grăbeşti să mă întrebi, dar imediat îţi dai seama ce neghiobie ţi-a venit în minte. Ceea ce te sperie este că aici mai ai de trăit până la sfârşit.

ADEVARUL.RO

Pomeneam recent

…că frica reprezintă de fapt o fugă de un sentiment primar insuportabil.

Ceva asemănător (și mă iertați dacă descopăr abia acum America...) cred că se află și furia. În cazul ei, aruncîndu-ne într-un nor de iritare, nu apucăm să rămînem (și să ne călim astfel) pe sentimentul primar ce-a provocat deranjul...

Se înțelege că, glosînd savant despre cele de mai sus, oarece vînturare a apelor are loc doar în conștient. În adînc, Careva-ul de pe acolo va face tot cum îl taie capul - spre marea groază a cetățeanului ce poartă acel (vast) compartiment, prin lume.

„Nu-ți convine, coane, scrie lui tata Dumnezeu!” Păi...

În zona stației bucureștene de metrou Eroii Revoluției

.. municipalitatea nu a găsit mod mai potrivit de-a alcătui o zonă de trotuar decît îmbinînd o porțiune cu pietricele negre, cu unele albe (cu toatele avînd șanse mari, să se mute curînd pe învecinatul carosabil).

Dincolo de estetica acelei opțiuni edilitare, nu a putut să nu-mi fugă aici gîndul - ca oricărui român - la ideea că lucrarea cu pricina a fost executată pentru a căpăta un comision cinstit.

Gata să împroșc fiere spre politicieni, cineva a tras însă hățurile minții spre un alt unghi... Facem (cam) toți caz spre Democrație, că ne fericește, și că ce bine-i sub faldurile ei. Or, doamna cu pricina se bazează preponderent - în gesturile-i practice - pe grupările politice. Pe partide adică.

Care partide, pentru a funcționa, au nevoie de bani (poveștile idealiste avînd trecere numai la emisiunea „Noapte bună, copii”...). Dumnealor primesc ceva fonduri de la stat, însă inevitabil acelea nu pot fi mulțumitoare. Asta pentru că munca de politician înăltuț sau mare - dincolo de vanitatea pe care o domolesc - e totuși muncă. deloc simplă. În paralel, sumedenie de inși gustă după servici beri, la butic, înjurînd nu o dată spre politicieni. Dincolo de cointeresarea acelor reprezentanți politici, costă bani și materialele electorale. Ori diverse manifestări, între alegeri.

Mai există și omenească lăcomie umană (care altminteri nu ocolește nici onor publicul). De aici, simt eu, nevoia de (ar fi zis Pristanda) a trage frumușel condeiul.

PS

Vă aflați nemulțumiți că am vorbit de acei ticăloși și n-am pus pe nimeni la zid? Păi, îmi recunosc educația nefericită primită în fugara-mi trecere prin amfiteatrele psiho. Dacă vrei să cunoști realitatea, lasă deoparte morala (trec aici peste imperfecțiunea ultimei noțiuni...).

Am admis că mă aflu buldog

…de mahala, cercînd a-și plasa colții-n pulpana mărimilor (de pildă a dlui Liiceanu) și a fura - după cum bine observa cineva - din gloria lor. Dar parcă nu e o treabă nici cum se exprimă părintele Humanitas - cunoscut prin țară și lume drept filosof și ins echilibrat, cu mult bun simț plus fan al democrației...

> *„Cele două „tâmpenii enorme auzite la televizor" de Gabriel Liiceanu: „Politica nu se face în stradă" și „UE = Înalta Poartă"*

„Ar fi bine să știm

… că, prin ceea ce se întâmplă astăzi, societatea română - e bine să nu uite asta, trage consecințele nesimțirii, aroganței și inconștienței celor care n-au mers la vot pe 11 decembrie 2016. "

Gabriel Liiceanu: Ideea trecerii Inspecției Judiciare în subordinea ministrului Justiție este extrem de gravă

de Mihai Diac , 25 august 2017 - stire actualizata la ora 09:00, 25 august 2017

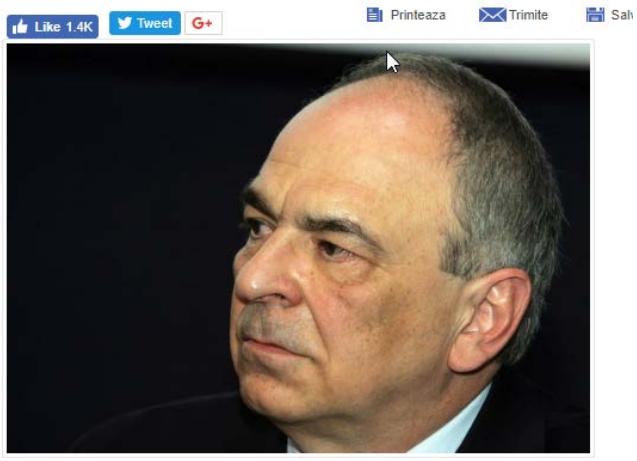

Eu unul identific mult neam prost în afirmația reprodusă mai sus.
În rest, se poate diseca, ce-i veni distinsului filosof s-afirme cele în cauză.

*

Poate nu mă aflu eu primul care punctează că vedem foarte bine, la alții, defectele pe care le posedă noi înșine... În așa lumină, e interesant că dl Liiceanu vorbește de aroganța altora, însă dînsul trage de urechi o întreagă societate. Că nu a mers cum îi pică bine dînsului.

Cît privește nesimțirea reproșată în citat, mi-ar plăcea să aflu prin ce se află dl Liiceanu un opus al ei. Adică un foarte simțit.

Nesimțirea se află totuși în seria atacurilor de tip șmecheresc. Mai exact e greu cuantificabilă, definibilă.

Cel care o vehiculează marșează în realitate (altfel nițel la cacealma) pe rana existentă în mai fiecare dintre noi... Și anume una produsă - la vremea copilăriei - de un matur periculos ce țipa la noi, că ne aflăm nesimțiți (ori similar, căci lista unor așa vorbe e lungă).

Mai punctat-am zilele astea

…așa situație? Mai exact de nevoile noastre sufletești, ce reclamă acut să le fie spuse povești (ultimele fiind altminteri deloc prietene cu adevărul).

Între ele, afirmații precum cele din imagini.

Poveștile de care pomenesc nu-s unele cu Ileana Cosînzeana. Ci emanînd deseori agresivitate (pe măsura durerii din suflet pe care o vor astupată). De pildă, cum că doar ăi din jurul nostru se află ai dracului, ăia de altădată nu)

Se înțelege că nu voi schimba lumea, cu vorbele de aici. Nici existența nu-mi va deveni senină. Dar ceva mă-mpinge a spune aiestea. Mai exact nesiguranța de a mă ști între așa inși de ne-încredere (căci care minte în pomenitele zise, o va face și-n alte situații, inclusiv în relația presupusă cu subsemnatul).

Se înțelege că aici puteți sosi cu-o observație. Cum că e bine a privi spre familia unde m-am format, dacă unii nu se purtară (taman) așa, cu vreun plod oarecare din preajmă? E corect ce spuneți. Dar nenea interiorul ține el (după o perioadă de cîțiva ani cu pornire spre unul din părinți) a se irita pe așa creațiuni. Spre așa oameni.

Hm... Beleaua mi se trage in faptul că nu mi s-a dat voie să fiu om. Să mint și eu. Să intru în horă cu semeni, ca tot individul sociabil... Să le spun - cu-o formulă la modă în ăst deceniu - că-s 'oameni frumoși'...

Îndurare!

Îndurare, neamule... Căci fac ce fac, și mă reped la un anumit domn...

(„Domnu Ordean... Sigur ai apucat să reproșezi una-alta vreunui părinte de-al dumitale...?")

"Există doar două instanțe care pot face să funcționeze normal o lume: legile și codurile morale"

De zis din start... Pot paria că oratorul de mai sus se trece între cei ce respectă codurile morale.

Altminteri, și ca părere strict personală, morala / vorbitul despre dînsa e lucru extrem de gingaș. Asta, pentru că - oricît s-ar lăuda primitivi eleganți că-i stăpînesc imașul - e destul de neclar cum arată moralitatea. Dacă nu mă credeți, purcedeți de-un simpozion privind-o, și unde să nu vină lumea cu discursurile deja bătute la mașină.

În paralel neclarității de care vă spuneam, noi oamenii ne aflăm imperfecți. Și, între altele, foarte atenți în a zări defectele altora, nu și pe-ale noastre.

„Furtul nu mai impresionează pe nimeni.

Ticăloșia unui om care a furat din avutul țării, din cauza lui viața ta e mizeră, nu ai o șosea care să te ducă civilizat din București către vest, nu ai școli, spitale. Sunt miliarde de euro furate de politicieni. Ar trebui sa existe un instinct moral care să protesteze, la noi, dimpotrivă, îi aleg în continuare în funcții."

Cred că-i foarte interesant de urmărit șirul afirmațiilor din așa paragraf...

Zice că furtul nu mai impresionează pe nimeni. Aici e omenește să întrebi cînd a impresionat, pe la noi, de interveni acum sincopă în domeniu? Bănui însă că se va lăsa cu liniște, întru răspuns... (nu-mi fac iluzii că dl Liiceanu și comilitonii vor răspunde onest vreun observații de-a mele...)

„Ticăloșia unui om care a furat din avutul țării, din cauza lui viața ta e mizeră, nu ai o șosea care să te ducă civilizat din București către vest, nu ai școli, spitale. "

E interesant aici că dl autor vorbește de ticăloșie (a altuia). În paralel, dînsul atribuie unui asemenea manglitor (chit că lucrurile stau ceva mai nuanțate în domeniu) toate relele de sub soarele nostru. Cine-i ticălos, pe-aici?

Vorba în cauză fiind una, spun eu, recomandabil a fi evitată de inșii cu scaun la cap, întrucît e greu definibilă (iar noi oricum imperfecți).

Apoi: *„Ar trebui sa existe un instinct moral care să protesteze, la noi, dimpotrivă, îi aleg în continuare în funcții."*

Simt că există categorii umane care-aplaudă așa zise. Subsemnatul stă însă prudent în privința mintoșeniei lor. Dacă plecăm de la zisa „ar trebui", și nimica va mișca în jur. Inclusiv cutia cu

piramidoane (realitatea încăpățîndu-se a nu deveni cum vrem noi) Apoi. de ce pot simți că doar dl Liiceanu poate stabili cum arată moralitatea cu pricina, iar alții nu?...

Un pic la răutăți intrînd subsemnatul, e interesant că pomenitul autor – deși se pretinde filosof – are o problemă cu acceptarea realității. Mai exact, e deranjat că aceasta nu-i cum îi prinde dumnealui bine. Și anume că 'oții sînt realeși de electoratul român (mai exact de majoritatea acestuia). Bineînțeles că dl Liiceanu are jenă să cerceteze (dacă se poate și onest) ce-i vine, acelei categorii sociale, a susține în continuare spiritul pesedist. În schimb, preferă s-o condamne, că-i lipsită de instinct moral...

Un lucru foarte neplăcut

Și anume ca, la o anumită vîrstă, să nu ai cu cine vorovi despre cele din jur (în acest ultim caz, nu mă refer la prețul piramidonului).

Mă simt un pic precum o doamnă Casandra (facem abstracție de ideea premoniților!), aflată și ea nucă-n perete - cu ideile celor din jur.

O mare îndrăzneală

Și anume să-ți spui că ai un moment de descurajare.

„Vom continua să investim în cultură

… *poate mai intens decât am făcut-o vreodată*" - interviu cu Flavia Popa, BRD"

Mă aflu om cu părere mai puțin entuziasmată despre Cultură. La chestiune, este interesant că - oricît s-ar acoperi Dumneaei în odăjdii de civilizație - rămîne supusă unei caracteristici a primitivului din noi. Nu acceptă dialog, asta și pentru că o deranjează (mult, simt eu) adierile de vînt din direcțiile care nu-i convin.

De fapt, cam toate marile lucrări omenești se află (căci se comportă ca atare) fragile. Nu acceptă vreun dă-te mai încolo. Am în vedere aici cultura, morala socială, religia, cît și Statul (este drept că ultimul a lăsat-o mai moale de la o vreme, dar tot își posedă laturile foarte sensibile).

PS

O editură (altminteri la locul ei) mi-a comunicat deferent ieri că stilul de scris al subsemnatului nu-i unul cu trecere la public... În paralel, nema job, la veselul condei în chestiune. Iar sănătatea psihică se menține c-un pumn de Coaxil.

Ziceți și dumneavoastră... Ași văzut iresponsabil mai mare, sub bolta asta?!

Coliva să mi-o faceți cu zaharină, rogu-vă..Mai bîntui noaptea prin încăperea aferentă Pomenii și nu mi-i chef de-un diabet.

„Domnu Ordean... Pe vremuri, şi dincolo de aparențe, maturii de juru-ți erau atenți la ce turuiau, cu zburdalnica de minte?”

Pierdut prin cărți și gînduri

… (sună frumos?), capăt impresia că hulitul comunism românesc a însemnat fire a locului plus acele condiții istorice.

Zic asta și privind către semeni contemporani, și neapărat dintre rîmari (adjectiv pornind de la un ucigaș în serie de acum jumătate veac). În aceia simt oameni care-ar fi intrat cu mare grabă în hainele de succes ale epocii în cauză.

Că exact așa tip de oameni fondează - anii aceștia - vreun institut de studiu al ororilor comunismului nu schimbă deloc datele problemei. Deasupra a tot se află firea umană (bașca locul geografic plus condiții istorice, de care aminteam)..Ea urmează îndemnul speciei: supraviețuiește, și cît mai îndestulat.

Supraviețuirea cu pricina, zic eu, e legată de agresivitate. Sub imboldul ultimei îți lovești direct seamănul cînd vizați aceeași bucată de pîine, dar ea se exercită și oarecum din senin, căci e acolo - în noi - și asta îi conferă permanentă viață. Permanentă acțiune.

.

Mă întorc la mărețiile inițiale, cum că-s animat de cărți și gînduri. Ultimele plecau de la o constatare mai veche (la rîndul inițiată de scrise ale altora). Sănătatea mintală presupune să realizezi și să accepți că celălalt nu e (cu nuanțele aferente) corect.

Carte se aflau memoriile lui Valeiu Anania, de care nu mă-ndur să mă despart.

.

PS

Faptul că-s aproape entuziasmat de rîndurile celui ajuns mitropolitul Bartolomeu nu mă fac a le ingurgita fără vreo reținere. De pildă, la vorba „Urcușul către mântuire, încet, dar sigur, este să fii azi mai bun decât ieri și mâine mai bun decât azi.”, mi-i imposibil să nu meditez că vorba de bine e și relativă în sine. și pendinte de obiceiul unde se discută despre ea.

Ceva mă pune pe gînduri....

Cum e să ai stat de drept (unul ce ce nu s-a pomenit, se înțelege), iar în paralel stîlpi ai acelui SdD să se exprime cu eleganța următoarelor:

Rațiunea, sireaca…

[X] citind un Psalm, in traducere proprie: “Cruta-ma, ca sa rasuflu, inainte de a ma duce si a nu mai fi”;

Nu am cum să nu văd că acolo se află o simplă cerere. Dacă ea-i rezolvată (din ceruri), nu știm. Înțeleg perfect în paralel, despre cum funcționează sufletul omenesc.Și anume că simpla cerere este luată - prin adîncurile noastre - de suplică rezolvată.

Simt că teroriștii se vor jena mult

… de-acum încolo.

La o adică, acolo e teama destulora (reprezentanți ai Statului inclusiv) ca le-o ia 'casa' la vale, prin predat al mulțimii noilor stăpînitori...

Altă explicație nu văd (explicațiile oficioase le las pentru alții, mai inteligenți ca mine...)

FOTO, VIDEO | Marș de amploare împotriva terorismului în Barcelona, la nouă zile după atentate. Printre participanți se află și regele Spaniei, Felipe al VI-lea

.

La chestiune, și din ce am observat eu, dumnealui Statului și-nimica(îi)-mișcă de vreo sută de ori mai amplu, decît omului simplu... Nu spun, are informații mai multe, dar pare să se dezvolte și o chimie mult panicardă, între 'piesele' sale.

Mai există și groaza destulora (din așa-numitul aparat) că-și pierd pozițiile privilegiate. Simt însă că pe așa subiect nu se fac doctorate la SNSPA, ori la A.I.Cuza ot Băneasa...

Pornind de la un articol glossy oarecare.

Kitsch se află în categoria vorbelor care au nevoie, pentru a exista, de un neam prost - cel care acuză de așa ceva.

Aceleași acuze mai au o caracteristică (tot de bun simț): sînt vînturate în lipsa incriminatului.

Declar cuiva

… că am simpatie pentru d. Dragnea. Abia apoi îmi cade fisa că sentimentul cu pricina mi-i, de fapt, pentru masca numitului (teatrul in chestiune, spre semeni, îl jucăm altminteri toți)

La chestiune. Oare Dumnezeu e sincer, în relațiile cu altii? Avînd în vedere că estem creați după chipul și asemanarea-i, cred că nu.)

În parc la Crîngași

… se oferă cinema public sub egida "Centrului Cultural European", mai exact cel din sectorul 6.

Remarc inițial cu oftică acea vorbă, "European", ce pare să însoțească mai vechea titulatură de Centru cultural. De aici îmi zboară mintea cum că ne aflăm, inclusiv după 150 ani, în reclamatele (de către Titu Maiorescu) forme fără fond.

Intrat fiind probabil în anul morții, încep însă a lua apărarea pretinșilor escroci. Care încearcă a păcăli, a insela semenii de buna credință și totodată realmente valoroși (am bătut cu gratie cîmpii?). Pai e absolut omenește a te mima mai breaz decît în realitate! E atît de raspindit așa ceva, iar în același timp cu motive sufletești de acceptat - ca sa facem din așa ceva un cap de țară.

În completare, brusc am întors ochi deranjat și bănuitor spre divinul critic (al secolului 19)... O fi de-al meu, adică cercetător de nod în papură?

Prietenul ideal

… cred eu, se află acela în preajma căruia îți poți deconspira / manifesta vulnerabilitățile. Pus neacceptatele social. Fiind ideal, acel prieten nu există (poate doar o persoană în compania căruia îți poți scoate la aer un procent oarecare din ascunsele tale).

În context, inavuabilele cu pricina comportă și un adus anterior la propria noastră cunoștință.

Îmi rămîne mintea

…la refuzul venit din partea unei edituri (măcar de-ar fi prima...) de-ami publica scrise precum aici. În paralel, mă uit a nu fi posibil să vorovesc de una ori alta cu minți teoretic destupate (stau prost cu modestia, nu?).

Un pic neplăcut.

Asta e. Merg înainte.

Pînă la urmă, viața se află un dus de frunză a noastră, pe undele unui mare fluviu al altuia.

Apropo de viață. Simt eu greșit, ori acum o sută (ori cincizeci?) de ani se glosa mai mult despre dînsa, prin diverse scrise populare?

Zic asta amintindu-mi de-o notație din „Cartea nunții" parcă, într-un așa numit oracol de adolescenți (îndeobște, nici majoritatea de azi nu se află mai sus de așa nivel - chestie absolut normală). În acel jurnal, din opul călinescian, se spunea ceva a la „Viața începe cu 'a' , și sfîrșește cu 'mor', deci e compusă din 'amor'.

Teoretic, observația mea poate fi tare superficială, dar poate-i de urmărit subiectul. Ziceți că așa ceva se află fleacuri? O fi, dar cu ceva trebuie pentru ca să ne umplem timpul, nu?

Pus pe dres

…una-alta casnice, încerc să îndepărtez excesul de activitate al amicilor păianjeni, de prin casă. Asta înseamnă rămășițele victimelor dumnealor.

Privindu-le, îmi fuge mintea că vorba cum că totul în jur emană iubire, mai exact aceea pusă de Doamne-doamne la baza lucrării sale (adică totul din jur). Din ce văd eu însă în jur, mai degrabă e vorba de-o zonă a omorîrii, nu a iubirii. Ființele se omoară în draci, unam pe alta (mai exact cel mai tare pe cel mai slab).

Acuma, posed bunul simț de-a nu condamna că alți semeni nu cugetă ca mine (ori o admit cu teamă precum de Securitatea anilor 50). La o adică, disconfortul real de ce-i prin jur obligă la pus o piatră de moară (Freud ar numi-o refulare) pe neconvenabilele/insuportabilele pe care le simțim în jur. Majoritatea dintre noi izbutește a sta cu așa cheatră peste vulcan pînă la ultima suflare.

> De fapt, intervine un *procent* de arest al acelor impresii privind Jurul, care diferă de la ins la ins.
>
> .

Plictisîndu-vă încă un pic, e de zis că pitim atît neplăcute în sine - că X a tăiat gît vecin Y și sîngele țîșnea uite-așa!... - , dar și gîndurile încălcînd morala socială.

Într-o discuție oarecare

… sosi vorba de trufie. Simt că e vorba - la așa ceva - de-un demonstrat vreunui cuiva din trecutul nostru, că ne descurcăm și fără ajutorul lui. De unde apare doza de privit superior (dinspre noi, și către către respectivul, se poate explora).

PS

Cu ce-și bat unii capul, în așa zi frumoasă... Hm.. Adevărul este că oarece privire spre ce ni se întîmplă nu strică. Altminteri, și cu... trufie spunând, se adună pe șest în noi diverse, avînd ca urmare că cenușiul interior estompează vreun senin de afară.

La o adică, și mai bine s-o gîndesc de acum decît să mă ia pe npregătite, atunci, oare cum privește un vîrstnic cerul albastru?

Ziceți că-s o pramatie ce nu s-a pomenit, și care strică dorul de viață al semenilor (mai exact al celor tineri)?

Parcă n-aș pica de-acord

…cu ce spune dumnealui Ioan Alexandru, acolo...

Ce accept mai greu, la așa zise, la așa oameni, este că se irită, dacă le propui să aibă loc sub soare și opinia dumnealor, și a ta (întîmplător neidentice). Nu le place. Ar dori să fie punctul dumnealor de vedere uber alles.

Mă mai uit o dată la zisele citat în imagine. Mare panglicar, dl Ioan Alexandru (dacă folosesc cam des adjectivul din stînga, rog respectuos a fi iertat...).

E interesant că, dacă-i solicitai în vremea vieții o discuțiune în dezacord pe ce spune, parcă-i văd necheful din fizionomie, din atitudine în general. Ce frumos vorbește dînsul de nefericire... Asta-n vreme ce , pe chip, nu-mi pare să debordeze așa ceva...

PS

Mă mai uit o dată la zisele poetului...

Se află acolo vorbe care pică bine la sufletul emițătorului, fără ca acesta - sub asaltul angoaselor personale care-l împing la așa afirmații - să cerceteze dacă realitatea e precum zice dînsul.

În context, realizez că vorbele care fac bine sînt de două feluri. Fac bine nouă înșine, respectiv celorlalți. Se înțelege că ele pot conviețui, în procentele mai mari ori mai mici aferente. La dl Alexandru, zisele pentru sime îmi par a fi de la 95% în sus.

Ora de răutăți

…(una dintre cele 24, ale zilei...).
Cineva reproduce evlavios din zise ale reginei Maria

> *”N-am nici o avuţie să vă las, ceea ce cu atâta mărinimie mi-aţi dăruit am cheltuit între voi: am înfrumuseţat acele locuri unde mi-a fost dat să trăiesc. Dacă toate cele frumoase iţi vor aminti de mine atunci voi fi îndeplin răsplătită de dragostea ce ţi-am dăruit-o, fiindcă frumosul mi-a fost un crez.”*

Respectiva se afla politician de elită. Servea publicului ce-i prindea și prinde bine acestuia...
Sînt curios. Dacă a binecuvîntat România, ultimei i-a mers mai bine? Simt că i-a mers mai prost, apropo de ce-a avut parte în 1940, iar apoi după 1944.
La bani mărunți, calitatea reginei Maria s-a văzut și-n relația cu fiul ei cel mare. Pe care nu eu l-am născut și educat.

Multă lume laudă Balcicul

… (cel și-acum străbătut de spiritul nemaipomenit al reginei Maria...), uitînd că am acaparat acele locuri - la 1913 - din frumoasă și patriotică lăcomie. Ultima ne-a ieșit de altfel pe ochi, în 1940.
Firea umană face ca subsemnatul că fie pus la zid pentru așa zise, și nu inșii care se joacă interesat cu voroavele...

M-am născut intelectualicește

… abia după 30 ani. Atunci (imediat după 1990), nu știu de unde învățat că-i frumos a nu te afla părtinitor în intervențiile, în judecățile tale (foarte posibil din „22” și din „Dilema”). La 2017 ajungînd însă, observ că pînă și gazete fine practică din greu partizanatul.

Se înțelege că nu-i cazul a stuchi spre alții... Să văd cum dracului mă adaptez, la situațiune... Mai exact cum viețuiesc fără iritare, iar în același timp fără sentiment c-a venit sfîrșitul lumii.

(la bani mărunți, situația-i legată nițel de morala unui banc misogin. Unde sănătos este să nu încerci a schimba opinia consoartei, ci s-o lași să se răzgîndească singură.

Cam așa și-n soțietate. Nu știi ce sosește peste un sfert de veac, întru obiceiuri intelectuale.,.)

Lecția pe are România trebuie să o învețe

… este că valorile nu pot fi discutabile...”

Dincolo de faptul că „Trebuie!...” se află cam rar (să nu zic deloc...) urmat de rezultatele dorite… În opinia mea, valorile sînt niște voroave confecționate de șmecheri, pentru aburitul celor mai greu de cap.

Subiectul ar merita poate un articol, scris se înțelege de tipi mai doxați ca mine...

Dacă vrei să ai ceva idee

…de adîncul personal (să presupunem așa nevoie...), am impresia că gîndul, și mai ales cuvîntul (scris ori vorbit), nu se află un vehicul eficient. Bineînțeles că, pentru a avea ceva idee de acel infinit interior e nevoie a fi citit ori auzit expuneri despre Dumnealui...

Relația cu acel adînc îmi pare de stilul clasic. Dînsul comunică ceva, îndeobște fulgerător și dureros, apoi dispare îndărătul unei porți ce nu-i deloc ușor a deschide. Mai exact, poți deschide, dar ești în alt 'film' - unul mai plăcut, dar nu al adîncului.

Cineva spunea: *„Mintea e lașă, refuză contactul cu realitatea”.* Or, investigațiile privind una-alta sînt duse de minte, de conștientul nostru. Prin urmare, zic eu, rămîne doar a sta atenți la străfulgerarea ce însoțește mesajele din adînc. Și de acceptat nu doar durerea acelora, dar și neputința de-a întreprinde (mai ales direct) ceva legat de ele.

Oameni supt vremi

Zic asta ascultînd anticul disc al Phoenicșilor, "Cantafabule".

La vremea cu pricina, publicul avea nevoie de așa producții. Peste ani a dorit (de ce, se poate discuta) "Baba Novac" și "Țepeș". Trupa a satisfăcut intodeauna, îmi pare, solicitările publicului.

Cineva acuză PSD de perversitate

Dau ochi la ultima vorbă. Simt că perversul poate gestiona doua planuri, în vreme ce alții nu. Ultimii încearcă a drege lucrurile reclamând pe-acea perverși de vorba în cauză.

Reclamația poate sosi și de la șmecheri la fel de stătători cu fund în două luntri. Și clamată spre cei neposesori de așa elasticitate.

Vine vorba pe-aici

… de un cunoscător montan oarecare.

Cu riscul de-a mă da nemodestia afară din casă...

Realizez deodată că acel bun montaniard și conducător în multe rînduri de semeni (prin conclauri alpini) are totuși o problemă de rezonanță cu acei însoțitori. În paralel, cîte un nesociabil nu se înghesuie / se înghesuia a ucenici pe oricine, dar îl 'simțea', pe-acel însoțitor/însoțitori. Fie și prin banala grijă pentru cei de la coada grupului.

La chestiune, moștenim - se poate cerceta ce și cum - anumite imperative. De pildă, cum că ai de ținut un fel de școală, cu alții. Se poate întîmpla a fi însă un demers sec, bineînțeles cu un coeficient variabil de nuanță. Rezonanța pe care o atribuiam unuia dintre exemplu nu trebuie să mire. prin definiție așa „urși" avură probleme în copilărie, la epoca (ne)rezonanței cu apropiații.

.

E foarte posibil ca și al doilea exemplu de mai sus să fi nereușite pe atunci, dar pare fi urmat și alte (căci sînt mai multe) drumuri de avarie, pe acolo.

„Domnule Mishima

.. cartea dumneavoastră are o frumusețe răscolitoare"

Nu-s la fel de mintos precum cei de la Humanitas ori cititorii dumnealor, dar tratez cu prudență vorbe de tip „frumusețe răscolitoare". Idem scrisori *publice* pe-așa subiect.

Dacă ar fi ceva de capul meu, aș pune de-un eseu, pe-așa situație. mai exact ce altele - omenești - se plimbă în spatele unei așa frumoase aparențe...

PS

În rest, îmi admit drept foarte tîmpită situația personală... Nici 99.9% dintre semeni aplaudă ori tolerează producții precum aceea citată. Dar subsemnatul tot susține că nu zărește aiurea lucrurile!

De la o vreme mă bate un gînd urît, pînă acum nescos la aer public. Există anomalii precum subsemnatul. Care nu-s acceptați de mediu, din motive altminteri justificate. Acei paria se-apucă însă de-o revanșă (dacă nu de pe la naștere tot fac asta...). În așa categorie aș trece și niște tipi din istorie, pe numele mic Iosif ori Adolf.

Precizez că milioane de-așa exemplare nu ajunseră a face mari prostii... Unii dintr eei vor fi ales și calea scrisului, doritori ca măcar pe-așa cale să creeze bombe...

Apropo de aste zise

… ale dlui Liiceanu: *„„Azi tragem consecințele nesimțirii, aroganței și inconștienței celor care n-au mers la vot pe 11 decembrie 2016”*

Dînsul îmi pare a fi om al monologului. Fie și unul ținut în fața publicului, mai exact a acelui favorabil Nu-l simt interesat de un celălalt neutru, ce să mai spun unul advers.

Atitudinea este din plin omenească. Ne adunăm în zone de gînditori precum noi, apoi încercăm a pătrunde astfel în zone de bunăstare socială (cuprinzînd material, dar și reflectoare).

Lupta între așa *autobuze* (cum le numea cineva) își are particularități interesante. „Călătorii” lor ies rarisim din platoșa securizantă, în schimb se practică manipularea la greu spre neutri, ba chiar și adversari (existînd și între aceia mai slabi de țîțînă).

Un spectacol interesant.

PS

Între obiceiurile-mi proaste se află și acela al cercetării în ochii vreunui om. Am exersat așa ceva inclusiv privindu-i pe-ai subsemnatului (admit că nu-s deloc încîntat de ce-am zărit pe-acolo...) În așa lumină, mi-i interesant (expresie fără legătură cu morala) mesajul ochilor dlui G.L., din imaginea care însoțește acest... interesant articol

Filosoful Gabriel Liiceanu a comentat în timpul emisiunii „În fața ta”, de

A fi om

Asta înseamnă să dorești a spune ce-ți prinde bine ție, dar să nu te deranjeze cineva în inerenta batere de cîmpi de-acolo.

E și cazul dnei Alina Gorghiu, fruntaș al PNL Care, previzibil, afirmă: *„Nu trebuie să fii specialist în economie ca să îţi dai seama că PSD ne duce pe drumul către dezastrul economic...”*

> M-aș fi mirat să *nu* spună așa ceva...

Zic toate acestea observînd că frumoasa doamnă politician își are dezactivate atît comentariile, cît și putința publică de a-i fi trimise mesaje...

PS

Dacă stau să mă gîndesc, și raportat barim doar postdecembrist, cel mai tare ne-am apropiat dezastrului economic într-o guvernare cuprinzînd PNL. E vorba de aceea din 1997-2000.

Oare de ce ne plîngem

… (mai mult ori mai puțin interesat) că niciodată realitatea nu a fost mai naspa, fiindu-ne rarisime - ca să nu spun inexistente... - momentele în care punctăm că niciodată viața nu ne-a fost atît de frumoasă...

„Pentru că- așa funcționează adîncul nostru, domnule Ordean...”

Păi atunci e neserios, adîncu nostru...

„O fi, însă dînsul e șeful.”

„Ministerul Culturii a ales logo-ul

… pentru Centenarul Marii Uniri de la 1918. ”

Ceva nu e în regulă, acolo... Aș putea identifica sindromul Măslina (cea în țeapă, din Piața Palatului).

Deși asemenea autori se pretind tobă de cultură, de artă - eu nu simt la dumnealor minimă aplecare spre modul în care va respecta viitorimea (bașca pe diversele-i paliere temporale) o lucrare ce - să admitem - e nemaipomenită azi. Simt a exista un *ceva* care împinge - artiști contemporani, respectiv oficialități ce-aprobă cheltuielile aferente - spre atari lucrări de artă...

Nu mă revolt, încerc doar s-accept (identificînd în prealabil) realitatea.

PS

Faptul că Ministerul Culturii a aprobat așa logo nu-mi sporește ideile frumoase și entuziaste despre Cultură. Poate exagerez... Însă rar am văzut așa nucă-n perete... Mă refer la impactul pe care l-ar avea, să zicem, în rîndurile maghiarimii noastre.

Îndeobște, și după mintea mea cea proastă, așa lucrare-i sănătos a trimite un mesaj, de soliditate cît și seriozitate . Și grație căruia inerentul adversar nu să-ți pupe cucerit mîna, dar

barim să șadă ca-n fața unui adversare stînd bine pe picioare. Or în logo-ul cu pricina se află cu totul alte semnale - unul mai serios și mai convingător ca altul...

Am impresia

… că, pînă să fim agresivi între noi în societate, ne tratăm și în familia personală.

Zic asta cu ureche la zisa unui părinte, către fetița-i pe bibicletuță: *"Dacă te prostești, o să-ți spargi și capul".*

Hotărît lucru, nu sîntem ca-n cărți...

„Când în fruntea țării

… o să fie conducatori cinstiți si patrioți devotați de a muncii pentru țară si popor atunci mai putem spera la ceva bun!"

Există aici, simt eu, o iritare primară/primitivă. Un reproș, mai exact. Că respectivul nu primește una ori alta, pe care și le dorește mult.

Cum nu ține să ieși în urbe cu asemenea solicitări, nemulțumirea cu pricina e drapată în principii. Unele nerealiste (cum sînt și cele din adînc). Dar omul poate exterioriza - cu urmări benefice sănătății psihice - reprosul.

Aș fi neserios dacă n-aș spune că noi toți procedăm așa, în sensul de-a ne acoperi primitive diverse în idei acceptate social.

.

PS

Legat de acele solicitări... („*conducatori cinstiți si patrioți devotați de a muncii pentru țară si popor"*) pricep mai greu cum nu vede acela că așa ceva nu este posibil.

Nepriceputul de care pomenesc nu e spus batjocoritor. Pur și simplu nefiind ca acela, îmi e străin modul său de funcționare. Totodată, îl înțeleg. Existența lui psihică are nevoie de lucrătura pomenită sus de tot, în acest post..

Cred că enervarea

… cu ruda ei apropiată furia - se află semn al neputinței noastre de a ne adapta unei situații noi.

Se află acolo neputință de a modifica rapid ceva în conduita de zi cu zi, dar și un refuz (inițial) de-a ceda în fața mediului - căci astfel ar fi lezată opinia personală de sine.

”Iubind Romania in fiecare zi!

… Chiar si cand suntem departe...” (un realizator TV)

Eu unul nu pot iubi România. La chestiune, nici nu o urăsc. Spațiul geografic în care s-a întîmplat a mă ivi sub soare nu cred că-i de privit prin prisma dragostei (și inevitabil a urii).

Simt că întreaga tevatură a iubitului de Țară vine prin intermediul educației. Care se îmbină apoi cu oportunismul nostru cel absolut omenesc. Și cu altele (aș puncta lichelismul), mai mult decît inerente firii umane.

Mi-i o simplă opinie.

Că veni vorba, priveam la o stradă din cartierul Apărătorii Patriei. În a cărei linie am putut intui parcelele de teren oferite vreodată veteranilor de război.

La acest punct al vînturării minții personale.m-am întrebat care e problema dacă aceia nu-și apără țara. Se întîmplă ce? La o adică, am ajuns la 1917 sub germani (mă refer la partea de sud a României Mici) și nu s-a făcut gaură în cer.

Nu pricep de ce-i așa cap de lume, dacă țara nu e apărată, eventual invadată și supusă. La o adică, rușii au izbutit treaba asta, ba și vreme de 45 ani. Ignoranța mea se bazează și pe faptul că nu pot lua în serios justificările oficiale actuale, care sînt ori de om (ca) beat, ori nu se deranjează să vină, convinși fiind acei mai mari că tu trebuie să te afli din start entuziasmat de punctul dumnealor de vedere.

Încerc să-mi dau seama, de unde se trage gargara cu pricina, respectiv ce pături umane se află chitite (cu riscul de-a te strivi, ca pe un nimic), acolo.

Auzisem, nu mai știu de la cine, că întrebările pe care ni le punem sînt doar inițial lipsite de răspunsuri. Sper să fie ceva asemănător și-n cazul neputinței mele actuale, de a identifica de unde acea chiteală... Ce ființă supraumană ia naștere, din inși teoretic la locul lor, care se strîmbă teribil că pe tine te lasă rece, care european ți-i stăpîn (am zis european, socotind pustiitorii ruși drept altceva...).

Dacă n-oi găsi răspuns la idee, asta e.

.

PS

Ce nu agreez la patriotism (ce să mai zis la frate-său naționalismul...) este că nu admite nici măcar voce neutră în concertul statului cu pricina, ce să mai spun de vreuna contrară ideilor sale...

Oare Maruca

… (noră a 'Nababului' Cantacuzino, iar apoi soție a lui George Enescu) ieșea dimineața în balconul de deasupra intrării Palatului (situat în Calea Victoriei)?

Se prea poate să nu, dormitorul i se va fi găsit mai degrabă în aripa construcției mai depărtată de stradă, dar fantezia-mi (aș minți să ascund că în bună parte erotică...) o plasează cum vă spusei. Și în cămașă de noapte, ușor răsfirată de vînt.

.

Spuneți că dumneavoastră nu vă gîndiți la așa ceva cînd treceți pe podul Mogoșoaiei? Căci sînteți oameni serioși? Aha!

PS

Se spun tîmpenii mai mari sub soare, decît cele de deasupra... Cineva reproșa (la 2017) americanilor că n-au venit cînd i-am așteptat, iar că azi vor să ne folosească pentru a-și instaura dominație asupra lumii.

„Am refuzat să-mi pun leafa pe card

… ca să trebuiască să-i dau lu' banca aia 2 bani, de câte ori folosesc cardul. Nu vreau să-i dau..." (Mihai Tudose, prim-ministru în exercițiu)

Bănui că umblă și vorbe mai destupate, pe lumea asta… Dincolo de ele, un om vede astfel lucrurile. El a ajuns premier al României (ceea ce nu e de colea), în vreme ce minți zice-se destupate pun de-un site (să zicem Wall Street) frate bun cu Click!. În același timp, există o largă categorie de compatrioți, care e posibil să gîndească altfel despre ale vieții, decît ne imaginăm noi, cei foarte destupați (adică dăștepți, ce maica măsii!)...

„Fix în mijlocul Londrei

… în Trafalgar Square, locul unde mii de oameni se strâng în mod obișnuit, fix acolo l-a apucat pe ăsta micul. Că nu mai poate, că vrea la baie acum și repede. Asta s-a întâmplat chiar în fața unei toalete publice cu o intrarea arătoasă și marcată cât se poate de mare.

Și atunci s-a trezit în noi instinctul de român. "Băi, dar o fi bine să intre aici? O fi curat? Ce-o fi înăuntru? Cum miroase? Te duci acolo și leșini?"

Noi nu sîntem englezii. De la așa stadiu al eventualei discuții, simt că e mai ușor a te revolta că nu ești ca aceia, și mai greu a explora de ce nu sîntem.

În ultima acțiune, admit că-i groaznic a privi spre realitate (cea românească) și-a spune:
„Asta-i realitate. Adică o chestie nu poveste, și cu care să te joci pe deșteptate/în imaginație. Ci o treabă care se schimbă ori deloc, ori foarte greu (iar atunci nu în sensul în care ne pică nouă bine, căci realitatea de care vorbeam are resorturile ei...).”

PS
În rest, putem da ochi ce animalice de-ale noastre se înfășoară în așa revoltă, că la noi veceurile e naspa.. Puteți pune lupa și pe subsemnatul, peste ce inavuabile îi este așa text.

Continuă să mă păcălească

… măștile oamenilor (cazul dlui Cătălin S., și nu numai).
Probabil și a mea înșeală pe alții - cum că mă aflu un om de treabă, și care nu deranjează pe altul nici cu atîtica...

Cerșetoare cu copil mic

Și pancarta aferentă. (să zicem că pe trepte la metrou Leonida)
Nu trebuie să-mi trimită Ea (e vorba de Societate) un mail explicit, pentru a-i ști interdicțiile. De pildă (și sub teribilă sancțiune) că nu e voie să reprosezi aceleia, că de ce face plozi, dacă nu-i poate creste. Societatea e un animal care îngrozește că ar putea pieri. Datorită neprocreării suficiente a membrilor, de pildă.
În rest înțeleg starea acelor amărâșteni, de-ajung a intinde mînă. Și pancarta. Cunosc și răspunsul deștept la intrebarea-mi din amonte, că de ce fac dumnealor copchii..

Lecturez cartea „Bande, bandiți și eroi”

Privește luptătorii anticomuniști din munți, mai exact modul cum au fost priviți de stăpînirea comunistă a epocii. Eu cred că-i util, a poseda și punctul de vedere al 'celeilalte părți', din 1990 încoace fiind cunoscut cu precădere acela al 'partizanilor'.
În rest, omenesc peste tot. Adică interesul propriu.
Ceva asemănător - adică uman... - mă bîntuie și pe mine, în sensul că-s tentat a-mi plasa simpatii, de pildă în tabăra guvernamentală (greșeala fiind recunoscută sper a fi în parte iertată).
Peste toate, legat de amintitul fenomen, adevărul îmi pare a fi la mijloc. Iar deasupra îmi pare a sta nefericirea existenței omului, în sensul că o dată altoiește el pe cel slab, din preajmă, altădată se ivește din senin un altul, care altoiește precedentul mai-mare.
Între cele pe care nu le știam, și le-am aflat din carte, fu credința unora dintre partizani că gestul lor va prinde bine la răsturnarea comuniștilor, cînd vor căpăta post de conducere.

Pare bizar, dar ceva asemănător anima diverși citadini liberi, care se autodenunțau Securității, în speranța că răsturnarea cu pricina (bazată îndeobște pe 'venirea americanilor') îi va găsi în poziție eroică, și deci urmînd a fi răsplătită.

În același timp, privesc spre construcția altora... Știau că a lua armele în mîini, a le folosi avea să le aducă moartea. Și totuși o făceau. Exista , fără îndoială, un dedesubt care îmi scapă. Se înțelege că dau voie acelora a fi fost, cum au fost.

*

Mai veni întru lectură o carte (aleasă din raft bibliotecă, nu în urma îndemnului vreunei emisiuni de la ora 5).: ”Dosarul Ana Pauker”

Și face un pic părul măciucă, cum arătau luptele pentru putere din deceniul șase trecut, cunoscînd noi în paralel cum ședea și restul țării...

Îmi pare a fi însă acolo pur și simplu firea noastră, omenească.

Spun asta după ce-am asistat la o scenă 'rutieră', în zona fostei APACA, unde un șofer a înjurat urît o femeie care se întîmplase a sta jumătate de metru pe carosabil și așteptînd acolo schimbarea semaforului pentru pietoni. Firi precum a acelui șofer au istoricește șansa de-a le sosi o epocă în nevoie de-așa temperamente. Și iese spectacol precum în comunismul nostru.

Avem baftă a ne conduce actualmente vesticii. Care și-au luat și ei gîtul (între ei) secole bune, dar au ajuns finalmente la ideea că așa masacru nu le e treabă, mai ales că se pot ivi prin jur adversari care să le dea gata vrăjmășia internă cu combatanți cu tot.

PS

Mă uit la imaginea alăturată a Anei Pauker. Ce cuminte și la locul ei pare... A fost de-ajuns să-i vină iar vînt în pupe, pentru a deveni altceva. Și, la 1952, cădere din nou retezătoare de aripi - de data asta fatală. Asta, de bine ce tocmai scriam în dimineața asta, cum ni-i cu măștile purtate prin lume. Prin viață.

„"Ce vreau să spun prin povestea mea

… este că sunt necesare niște trepte și fiecare este importantă. Dacă tot m-am apucat acum să-ți povestesc despre școală, când inteligența românească îl aduce pe Carol I aici, există o dorință în mintea acestei aristocrații care încearcă să facă dintr-o Românie feudală, vasală turcilor, o țară frumoasă, pe măsura oamenilor pe care îi descoperă aici. Un Alecsandri descoperă poezia populară, căci aristocrația era prin comportament și atitudine, foarte aproape de lumea rurală. Sau, mai bine spus, rânduiala într-o familie de țărani era o rânduială aristocrată. ”

Parcă n-aș fi de acord cu ce spune Ștefan Cîlția mai sus. Mai exact cu subiectivismul înfășat în vorbe irezistibile. Bănui însă că așa discurs avea și are succes la compatrioții cei temători de zguduiri. Poate și un pic snobi (ce om nu este, de fapt?).

Ce continuă să mă mire (fără să am pretenție de schimbare a lumii, prin așa nedumerire) este alb-negrul înaltelor producții culturale. De fapt, este îndeobște alb, căci acel domeniu fin are nevoie de prezentări paradisiace (și nu infernale, care prin bine bodegi ale plebei)

.

*

„Printre primele lucruri pe care le impune venirea lui Carol este instituirea unui program extraordinar de școală pentru clasele primare, care se structurează pentru a ajunge la vestitele școli de arte și meserii. Fără o astfel de școală nu aveam un Brâncuși.""

De curiozitate. Dacă nu aveam un Brîncuși, care era problema? Întrebarea o pun cu un schepsis. Vreau să văd răspunsul domol și echilibrat al lui *Homo Culturalis*, la așa idee.

Zisa din urmă mi-i retorică... Mai exact știu că - și la spirite fine - animalicul se află tare aproape de aparența civilizată.

„Păltinișul de azi e un fel de chermeză turistică

… Noii îmbogățiți și unele instituții rentabile l-au înecat în vilișoare și bloculețe, pe drumul spre schit a apărut un zid de beton care să separe vechea pajiște de îngrămădeala de locuințe răsărite alături, stilistica taberei „pionierești“ e ubicuă. Nu mergi „în stațiune“ ca să cauți liniștea, ci ca să „socializezi“ vesel, într-o aglomerație cool de „instalații“ sportive [etc]" (A. Pleșu)

Ca de obicei, dl autor de aici se trădează - prin scrisul său - drept om. Prin ultima vorbă înțeleg și mascatul - prin idei mari - a primitivelor personale.

*

„a intrat în conștiința culturală a țării printr-un model de calibrul lui Constantin Noica "

Eu unul nu am entuziasme nici la ideea de modele, nici de Constantin Noica. Primele se află construcții artificiale. Iar ultimul s-a aflat om (am și eu o idee fixă, cu vorba asta, în ea nevăzînd ceva blamabil, ci o ființă cu bune și rele).

E interesantă ideea de *valoare*... Nu mă lasă, dumneaei Societatea, să dau eu note (care-s de simpatie, și mai puțin întru valoare, căci calitățile ne sînt tuturor pe măsura defectelor,,,), ci vine dînsa, cum că trebuie să rămîn extaziat de acela ori acela.

La chestiune, două lucruri îmi par a se bate cap în cap. Dacă eu nu-mi pot alege modele (trec aici peste falsul noțiunii), mi-e teamă că nici nu voi putea verifica, dacă acela se află realmente demn de elogii.

În ce-l privește pe Noica, îmi pot recunoaște oarecare subiectivitate (ca unul care-l simpatizează pe M. Sebastian). Dar e interesant că niciodată susținătorii lui Noica, ai Culturii în general nu se vor așeza la masă de discuții cu cei văzînd lucrurile altfel decît dumnealor.

Este o realitate care mă sperie un pic (să observ jurul bazat pe fals și pe agresivitate), dar îmi trece.

Eu personal

… găsesc nițel în limbă de lemn acest articol. Mai exact, nu simt intervenția autorului (mai exact a părții lui strict sufletești) la idei pe care le-a luat din cărți - ele însele accentuat aride.

> *"În epoca tehnologiei, miturile mundane circulă într-un ritm amețitor, cel puțin în acea parte a lumii mai omogenă civilizațional și tehnologic (Europa, SUA, Canada și Australia). Unul dintre aceste mituri este cel al egalității în numele progresului sau, cu alte cuvinte, mitul egalitarismului.*
>
> *Consecința extremă a acestuia este că aproape a ajuns să se manifeste pseudoreligios, dispunînd de propriul panteon cu zei și de propriile narațiuni fondatoare, ajungîndu-se pînă acolo că, în numele egalitarismului, se șterg criterii, se calcă în picioare ierarhii și se denaturează mentalități."* (Remus Tănasă)

Cum se întîmplă cam peste tot (iar ideea nu are de ce scandaliza la o revistă mintoasă), e de văzut „quelle mouche l'a pique" de fapt pe dl autor. Simt acolo mica iritare că plebeii nu-l apreciază (belea în care cădem și alții, din cînd în cînd).

Se înțelege că nu poate spune asta pe șleau. Așa că apelează la Mozart ori Einstein.

*

„Opinia unui cărturar este la fel de pertinentă precum cea a unui „specialist de Google“; nu în ultimul rînd, astfel se face că muzica lui Mozart sau Havasi este la fel de rafinată precum sunetele care ies din laptop-ul unui DJ.”

Apropo de semnul egal pus între Mozart și muzica laptopului contemporan. Nu vă supărați, arbitru în așa ceva se află mintea insului X. La chestiune, a ne supăra că acela preferă vreo manea și nu ”Eine kleine...” mi se pare trecere nedorită a străzii. E dreptul acelui a gusta ce dorește dînsul.

Este drept că așa ceva pică foarte prost admirației noastre pentru Mozart... Iar asta pentru că onor primitivul și-a ales drept cale de dres angoase existențiale bătătorita (altminteri) cale de-a deveni mai valoros ca alții. În acest sens, au fost identificate - și urmate - reperele indicate de dumneaei Societatea. Mozart e unul dintre ele.

În așa demers, conformistul în chestiune capătă ceva sentiment că și-a rezolvat problemele. Apariția unui insensibil la vreun clasic al muzicii (ce să mai spun de cei care disprețuiesc) echivalează cu un pericol acut de prăbușire a eșafodajului interior.

Descopăr în zisele dlui Vișniec

… o acțiune veche poate cît lumea. Și anume facerea din vorbe (altceva decît încercarea de a păcăli un seamăn naiv)

> *„Există un poem de Grigore Vieru care m-a impresionat profund cînd l-am citit acum mulţi ani în urmă, în special din cauza unui vers care suna cam aşa: "Cînd tac, tac tot în limba mea". Limba română este într-adevăr una în care a înflorit sufletul românesc dar s-a şi tăcut mult în ea... Din diverse motive istorice. Iar uneori s-a tăcut timp de decenii întregi...”*

Pe așa fond, îmi reamintesc faima bună pe care o are aranjamentul plăcut al cuvintelor. Dacă realizez eu bine, Cultura e bazată pe așa ceva. Cînd nu i te afli supus însă, descoperi că drumul între doi idei i-ar fi putut fi mai scurt, dacă că autorul X s-a întins la vorbă dulce (nu pariez însă că mulți entuziasmați de așa ceva și citesc pomelnicul...).

Facerea cu pricina, din vorbe, mi-i vizibilă în pasajul reprodus mai sus. Identific încă o dată aici vorbele mari, care au însușirea că se deranjează mult, dacă (necăzînd lat la ivirea dumnealor) ceri detalii. De pildă cum e aceea a tăcea în limba ta.

Trecînd la restul materialului, cuprins pe siteul RFI, observ o pledoarie pro domo a lui M. Vișniec. Dînsul își bazează existența pe ale literelor (admise social), prin urmare eu unul îi privesc rezervat afirmațiile ori îndemnurile.

.

În mare, dau ochi spre alcătuirea omenească, ce are nevoie de multe baloane fragile, dar merge totuși solid înainte... Balon fragil îl reprezintă și ale limbii - în viziunea celor ca d. Vișniec -, care ar face explozie dacă ar asculta de observațiile unuia ca mine.

Îmi răsar in minte

acorduri ale unei piese muzicale din antichitate, și doresc sa reascult originalul (Catena, Dorința). La vederea imaginilor cu acele tinere femei, îmi amintesc de-a dreptul dureros cît de tare mă intimida sexul opus in adolescenta, ba chiar și ulterior.

Mă aflu om ce nu-și dorește să mai fie odată tînăr.

Umblu prin urbe

… adică cea bucureșteană.

Sfirșit de vară... Inevitabil îmi fuge mintea că acum un număr de ani (77?), mai exact imediat după ceea ce numim noi Dictatul de la Viena, la ora asta începuse vîntoasă de nemulțumire populară prin oraș...

Cineva, asiatic de felu-i (Deng...), recomanda calduros sa nu de dorim 'vremuri interesante'. Cele care au condus la debarcarea lui Carol II și apoi la rebeliunea legionară îmi par sa facă parte din așa categorie. Dar tot zboară pîrdalnica minte spre cum va fi fost atunci...

Locul unde mă aflu se numea atunci Piața Națiunii, înlocuit curînd (dar numai pentru patru luni!) cu acela de 6 Septembrie. Azi este Piața Unirii. Aici și-a pus generalul Antonescu o cămașă verde (plus diagonală) și a defilat alături de mai-marele legionar Horia Sima...

Multă revoltă pe destui compatrioți

… că maghiarii din HarCov refuză cu obstinație sa învete românește. Asta, pentru că se află "în țara noastră, unde și-n lege scrie că trebuie să știi românește!".

Se înțelege că nu se găsește vreun patriot curios (și onest) care să se întrebe ce-i apucă pe acei unguri-din-centrul-României, să refuze respectiva limbă majoritară...

În paralel, mă întreb un lucru neînsemnat. Care o fi raportul dintre patriotism și subiectivitate?

PS

Iritarea-mi pe așa sacrosanct subiect decurge dintr-un banal deranj, dintru tipul uman care vehiculează (ori chiar admite) fenomenul. Și care pe de-o parte te face atent de acea minunăție, de obrazul ei fin la cub, pe de alta - luat la întrebări - îți zice într-o primă fază că să mințiți împreună, apoi (dacă nu renunți de-a ta) se stropșește la tine.

Ultima chestie e neplăcută și pentru că apoi te descoperi singur, fără altcareva gîndind ca tine. Matale fiind ins care ia în serios că unu cu unu face doi. Ori că albul e alb

Frecăm deseori ridichea altora

…exact în vreun domeniu unde ne pricepem o idee mai bine decît nefericita victimă (putînd sosi însă oricînd cineva care să facă haz de nepriceperea noastră, la chestiune!).

În paralel, nu lăum în seamă că urecheatul respectiv se pricepe la altele, de pildă a face să funcționeze o întreprindere (destui aflîndu-ne absolut tămîie pe acolo), ori chiar o asociație de businessmani.

E cazul doamnei Maria Graini, bășcălită de doi realizatori, ai Radio Smart.

PS

Altminteri, găsesc un pic hazoasă grija unora pentru limba română, pentru *Ziua ei*, în timp ce postul tău de radio se numește Smart...

„Român înjurat, refuzat în Odorheiu Secuiesc.

[…] Cum e posibil așa ceva? O filmare făcută de către un român care merge la un lanț de supermarketuri din Odorheiu Secuiesc pentru a verifica dacă este adevărat faptul că cei care vorbesc în română nu sunt serviți, a devenit virală în mediul online."[2]

Nu cunosc regulile de funcționare a politicii înalte. Mai exact, dacă un teritoriu de multe mii de kilometri pătrați, locuit de unii dar înconjurat de zonă locuită de alții, e obligatoriu a fi înglobat în formațiunea statală a celor din urmă? La așa idee a mea, de ce pot bănui că niște compatrioți sări-vor mult în sus? Și răspunzînd prin argumente / rațiune de nu vor mai putea...

Spun astea și de-al naibii ce mă aflu, dar și pentru că șed pe gînduri de vreo două zile, ce le vine secuilor a se purta cum ziceți (eu însumi m-am convins, cînd niște școlari din Vîrghiș mi s-au dat a nu cunoaște de peștera din zona localității lor). A te pune în locul altuia nu pare să figureze însă între virtuțile acestui mare popor (e vorba de cel român)...

Pe de altă parte, și agrăind tot din postura de trădător al Țării (e vorba de mine). Din cîte știu, Ardealul ne-a fost dat la Versailles/Trianon. Acolo fiind alcătuit un tratat de pace care nu s-a dovedit perfect (nu o spun eu primul). Asta, și din motive de (omenești) umori ale învingătorilor.

Între imperfecțiunile cu pricina, simt eu, ar fi de plasat și astă înglobare la alt stat a unui teritoriu măricel locuit majoritar de alții.

[2] Ulterior s-a văzut că incidentul era de fapt ă măsluire de presă.

PS
Mă aflu ins meditînd mult (și prost). Ca urmare, cu gînd la tratate, ele îmi par precum ale religiei, să spunem. Vin minunat/rezonabil la timpul nașterii lor, dar apoi inevitabil încep să scîrțîie, în contact cu realitatea. Ca urmare, e nevoie de efort, să te faci (ca administrator al acelei instituții) a ploua de una ori alta rămase în urmă...

Cunosc românii mai bine limba lor

… dacă există o Zi a ei? Întrebarea mi-e retorică.
În paralel, observ că-i nevoie de multe gesturi, acțiuni pentru a ședea cît de cît închegat un popor.

PS1
Frații ăștia, cînd stabilesc vreo zi, se interesează pe undeva dacă așa ceva-i cu scaun la cap?
Pot bănui că nu.

PS2
Lucrețiu Pătrășcanu a primit grozave aplauze (mai ales după 1968), pentru zisele-i pronunțate la Cluj, imediat după război: „Pînă să fiu comunist, mă aflu român!...” (asta e legenda barim, istoricul Adrian Cioroianu contrazicînd pretenția)

Pe aproape...
Cum ar fi primită, de vajnici naționaliști și patrioți, afirmația: „Pînă să fiu român, sînt interesat a nu sta departe de adevăr, dacă se poate nici de corectitudine...” ?

Vă spuneam ieri

… că lecturez la punctul de vedere al Securității, privind luptătorii în munți din anii cincizeci.
Ca unul care-a răsfoit și optica taberei adverse, aș putea spune că mi-i mai puțin obositor stilul relativ sec al oficialităților comuniste (din diverse documente ale Ministerului de Interne). În volume pro-partizani, gen „Brazii se îndoaie....” ai mai mult de lucru, în a depista subiectivitatea (căci există așa ceva, ba chiar destulă).
Totodată, găsesc destul de instructive informațiile securiștilor, pentru o părere generală asupra situației (sper că interesează, așa ceva...).
La chestiune, citesc stenograme ale discuțiilor purtate de fruntașii comuniști, la 1961 (privind în general pe răpusa Ană Pauker).. Îmi pare că au un șarm al lor, chit că nu-i de uitat o secundă cine erau respectivii, respectiv cum le erau închisorile (dar nici faptul că un Gheorghiu-Dej fusese ținut închis peste un deceniu fără vreun dram de clemență).
De asemenea, cred că vorbirile din CePeX epocii Ceaușescu s-au aflat infinit mai nesărate.

Probabil se află de doctorat

…(dacă nu și l-or fi dat destui astfel...) pe-așa subiect. Și anume, interesul arzător al ființei omenești pentru vorbe (totuși) goale.

> *”Din cei 100 de ani de viață, 80 au fost petrecuți în PNL, Mircea Ionescu Quintus fiind cel mai vechi membru al acestui partid. ”Un singur lucru îmi doresc: sănătate! Deci, să ne fie bine. Să fie mai puține diferențe între bogați și săraci! Ne tragem din daci, bogați sau săraci. Acum doar săracii coboară din dacii!”, a spus Quintus în luna martie a acestui an, de ziua lui.*
>
> *Rareş Bogdan a reacţionat pe Facebook la auzul acestei veşti tragice. Realizatorul "Jocuri de putere" a subliniat că PNL-iştii au o datorie morală faţă de cel care a fost Mircea Ionescu Quintus.*
>
> *"Era sigur liberal, despre ce rămâne în urma sa nu mai știu sigur. Sunt cutremurat atât de vestea teribilă care ne-a pus pe gânduri pe toți cei care caută o cale fericită pentru poporul lor, cât și pentru neantul care bântuie de-acum fărâmele PNL, încercându-i demnitatea.”*

Mă uit, în context, la ideea că vreunii au o datorie morală...

Păi, să te ții în următoarea sută de ani vreun pas în acea direcție! Zic asta pentru că, prin deriniție, cine ia-n serios sloganele nu va izbuti să pună pas lîngă pas, deci eficient, în acea direcție.

De fapt, (tot) prin definiție, cine vorbește de datorii morale nu poate stabili vreun țel cu picioare pe pământ. De fapt, ca opinie strict personală, important prin viață este a da din vîrslă, în vreme ce bărcuța îți este dusă de un fluviu (și care lasă puține șanse de direcții proprii, ale barcagiului. Esențialul este să nu iei apă, în acea copaie).

La o prezentare de modă

… defilează un travestit, ba chiar în atitudine vădit erotică. La chestiune, cineva comentează:

> *„Spunem Nu islamizări ,spunem #rezist .....cu cine ?”*

Cînd folosește cineva pluralul, pentru vreun „Nu!” islamizării, sănătos ar fi să întrebe dacă toți se înghesuie la așa acțiune.

Trec peste faptul că domnul de-acolo își face meseria de manechin. Deci se prea poate să fie un crai spre doamne, în timp liber...

Dacă cineva se simte bine în vreun fel, cu ce ocazie trebuie să dea socoteală altora? Doar pentru că aceia se tulbură (teoretic în sens rău, adică de condamnat respectivul derapat)? Care tulburare, fie vorba între noi, vine de la interdicția semănată odată cu educație.

Revolta pe homosexuali e rudă bună cu interdicția - fie de cele mai multe ori nu grăită explicit, dar pentru asta s-a inventat limbajul nonverbal - că dracul la cub ne ia, dacă ne dă vreodată prin cap a face, ca bărbat, așa ceva... În paralel, adîncul nostru se află ceva mai complex decît dorește pomenita educație

Hoții

Marii hoți (ai acestei țări binecuvîntate de Dumnezeu șcl)…

Oare nouă, revoltaților de hoți, ni se întîmplă (în prezent, cît și cel apropiat) a fura fie și puțin? Iar în trecut, am făcut-o cîndva? (eu unul îmi amintesc destule situații. Fie și a la călătorit tramvai / tren ori lipsă licență soft computer)

Se înțelege că nu ne putem compara mai zulitori ai momentului, dar este că ți se taie nițel picioarele, cît e să pornești la reclamat aceia.

În paralel. Iar eu unul nedeclarîndu-mă creștin la recensăminte...

Există în scrierea sfîntă a locului o vorbă despre paiul din ochiul altora?

Priveam azi o scrisă

… de pe un perete, dintr-o spațiu central bucureștean... Mai exact, unui desen înfățișînd pe d.Coloș îi fusese adăugat cu marker îndemnul „Mori!”, de două ori chiar.

Am realizat că, în familia ultimului ideea de omorît între memebrii familiei va fi circulat cu vehemență, în afara etajului inconștient chiar.

La cîteva ore privesc aste zise ale dlui Livadaru.

Teoretic dumnealui punctează omorîtul de către alții, dar am sentimentul că nici dumnealui nu privește mult mai pașnic relațiile între oameni..

Simt că ne enervăm

… de cîte ori refuzăm să acceptăm / suportăm o felie de realitate.
Rubedenie pe-acolo se află *frica*. Ea apare cînd nu-i posibil a ne da enervați.

Apropo de Dumnezeu

… am nimerit pe aici niște adoratori ai săi... Așa contact între oameni este curent, numai că respectivii se aflau și amatori de munte (prima dată cînd dau de așa ceva, nefiind se înțelege, vina lor).

Discuția ce-a urmat (pornită de la ceea ce eu am crezut a fi glumă, și anume *antrenamentul pentru nemurire* decurgînd din suiș o mică săritoare) mi-a întărit ideea că religia se află doar întăritor, în spatele căreia putem fi - mai liniștiți -animale.

Altă caracteristică fiind teribila încrîncenare cu care aceia nu mișcă un pas în afara convingerii (putem explora de ce), în paralel cu tendința de-a supune ideatic orice gîndește diferit de dînsul.

În context, privesc la tipii dotați c-un cărucior cu pliante religioase, așezați îndeobște la gura stației de metrou. Nu știu cît mi-e teamă de-a înfrunta un pietroi (uman) de nemișcat în convingerea sa, și cît rușine de rușinea lui, că nu întreb respectivii de-un lucru mic. Și anume, cum s-ar simți dacă s-ar apuca vreun altul să le arate drumul în viață.

În aceeași zonă, mi se pare de-o mare mitocănie, să spui altora (fie și prin intermediul unei broșuri) „Treziți-vă!”.

Ca să vezi, taman ei erau deștep(ta)ți, iar noi nu... Și uite-așa ajung iar la vorba cu primitivitatea mîngîiată pe cap de religie...

Fără îndoială

… nu mă aflu pe drum bun al vieții, și mă paște - cîndva - sfîrșitul de tip Lefter Popescu, bolborosind prin Cișmigiu vorbe puține și late...

Pe cînd îmi fac ordine în trecute scrise Fb, dau încă o dată de zisele unui tip lăudat în patru vînturi.

PORTRET: Jorge Luis Borges – un geniu într-un univers al ficțiunii

Motto: „Omul bun este inteligent, iar cel rău este, afară de asta, imbecil. Aptitudinile morale și intelectuale merg împreună” – Jorge Luis Borges Joi, 24 august, se...

RADIOROMANIACULTURAL.RO

Pat aici nițel precum o doamnă din antica Troie, ce vedea clar o chestie, dar toți concetățenii aveau altă părere. În cazul nostru, fiind instituții culturale, din țară ori aiurea.

Omul ăsta, altminteri mare sculă a spiritului, pune lucrurile nu doar în cheie infantilă (cu adorațiune a binelui), dar și pitindu-și primitivele - ce stau bine mersi la baza demersului.

Dincolo de dificila putință în stabilirea binelui, un așa ceva nu-i permanent în conduita noastră (asta și pentru că ne-ar păpa gaia urgent, între amabilii semeni). În noi alternează un grad mai mare ori mai mic de animalitate dură.

A doua frază de pe acolo, că aptitudinile morale și intelectuale merg amice mi se o vorbă în plopi (și aici trec peste laxul ideii de morală).

Mă uit apoi la figura micului nostru șmecher... A îmbătrînit dumnealui, dar teatrul i-i tot la îndemînă.

.

Bon.

Omul servește pur și simplu seamănului ce dorește acesta să audă. Care seamăn se află (îndrăznesc să identific) într-o situație specială. E speriat de alte vieții.

Cum are de mult în el plantate idei sociale, i se pare că o duce prost pentru că nu a respectat comandamente de pe acolo. Cînd lecturează zise (mature și... inteligente foc) precum ale lui Borjes, se vede în locul insului de treabă - și deci mîngîiat pe cap de mai marii sociali, adică tutorii de altădată plus autorități. În paralel, și pornind de la zisa cu binele, îi scade oroarea de agresivitatea fără sfîrșit a lumii din jur, căci nu?, insul ăsta de treabă și vestit în lume - care e Borjes - îl asigură a exista bine pe lume.

Teoretic, eu spun aici lucruri urîte. Dar poate merită a li se spune pe nume, cîtă vreme inteligența (plus modestia...) nu pare a fi interzise pre lumea asta.

Se înțelege că nu voi schimba eu lumea, ci mai degrabă mă paște tirada cu ochii în pămînt a dlui Eleutheriu (între intimi, Lefter) pomenit inițial...

În opinia mea

…(și putînd fi acuzat liniștit de maximă invidie pentru cei etichetați astfel), 'geniu' mi se pare vorbă pentru mai puținii cu mintea. Împrumutînd blamata expresie, pentru aceia deloc genii...

> Că tot stau cu mintea la vorbă, realizez că o chestie ce-ar putea a caracteriza activitatea profesională a cuiva... (chit că e greu a venera inventatorul pixului să spunem, cîtă vreme omenirea merse și mai departe, în ale putinței de-a scrie)

... este extinsă la întreaga personalitate a aceluia.

Considerațiunea de mai sus m-a luat pe cînd priveam spre figura unui geniu, și anume Robert Oppenheimer (clasicul Einstein păcălește un pic așa explorări, cu figura lui serafică).

.

Mai ales cînd îi știi avatarurile vieții, te ia scurt ideea: „Să fie (doar) la el, genialitatea cu pricina!”...

De ce a făcut carieră așa titulatură, putem lesne afla.

PS1

Sper a nu se înțelege de-aici că aș contesta activitatea științifică a lui J.O., respectiv utilitatea ei (mă refer aici la bomba atomică, și putem discuta de ce cred asta).

PS2

Apropo de-a fi apreciat socialmente, eu cred că ultima e direct proporțională legat de renunțarea la sine. Că ultima chestie cafe deseori mai suportabilă angoasa existențială nu schimbă datele problemei.

„Rectorul UBB Ioan-Aurel Pop

… reacție în urma scandalului din Odorheiu Secuiesc: „Sunt zone în Secuime unde cultura și limba române sunt Cenușărese. Toți cetățenii români trebuie să cunoască româna””

Un Lucrețiu Pătrășcanu e adulat și azi, pentru a fi declarat că se află mai întîi român, și abia apoi comunist (trec aici peste ce susținea același la vreun 1931...). În cheie asemănătoare, subsemnatul se află interesat întîi de adevăr (sună aiurea?), iar abia se recunoaște român prin locul nașterii.

Deci.

Ai bafta ca, la 1919, să îți fie atribuit pe principiul autodeterminării, un teritoriu locuit majoritar de conaționali. E vorba de Ardeal. În acela, se află o bucată de teritoriu - de mii de kilometri pătrați, nu vreun cătun-și-atît) unde viețuiește alt neam .La aceia nu se aplică autodeterminarea, căci așa fu la 1919 - cu dreptatea la nivel european nițel sîngerîndă (pentru care se ivită conflicte după un timp, rezolvate fericit doar prin damblaua lui Hitler de-a declara război Statelor Unite).

Pe-așa fond, și cu o subțirime de obraz asupra căreia se poate discuta, declari acel teritoriu al altora drept... al tău, doar pentru că avu ghinionul să se afle - vorba unui grup rock transilvan - la mijloc de 'pădure' a ta.

Rectorul UBB Ioan-Aurel Pop, reacție în urma scandalului din Odorheiu Secuiesc: „Sunt zone în Secuime unde cultura și limba române sunt Cenușărese. Toți cetățenii români trebuie să cunoască româna”

Share pe Facebook | Share pe Twitter | Share pe Google+ | Trimite e-mail

DE RĂZVAN MARINESCU / ȘTIRI, SOCIAL / Publicat: Vineri, 01 septembrie 2017, 22:30 / Actualizat: Vineri, 01 septembrie 2017, 22:25 / 1 comentarii

PS

„Sunt zone în Secuime unde cultura și limba române sunt Cenușărese. ”

Din zisa dlui academician simt că vreun nene român de pe acolo nu poate aprofunda cultura neamului său de unul singur, ci are nevoie de sprijin. În paralel, dînsul Pop voiește a băga cu anasînă-n cap o cultură, o limbă - pe care localnicii nu le găsesc utile dumnealor ...

> Se înțelege că noi săream un metru-n sus, cînd vreun Apponyi dorea similar, dar spre noi, acum un veac!).

În rest, și avînd la baza defectul amintit imediat mai sus, mă aflu curios care-i de fapt deranjul ce-nțeapă pre distinsul universitar clujean. Ori pe vajnicii patrioți.

Multă minte nu-ți trebuie, pentru a mirosi de-acele dedesubturi....

Tratez cu prudență

o zisă, despre Alexandru P.: „Un boier par excellence”

După cîte știu eu, boierii își datorau bunăstarea exploatării celor de pe moșia lor. Chiar și așa, nici finuții dinspre dumnealor nu erau ca-n filme. A,P,, de pildă, una-două făcea pe altul dobitoc.

Privesc spre articolul de aici... Poate mă aflu în dor de stricat corola cu minuni a lumii, dar acolo se află doar prezentare roză a personajului - ceea ce înseamnă părtinire, dar și prezentare trunchiată (iar unii poate vor să cunoască realitatea, nu bomboane roze...)

Un boier par excellence - Literatura de azi

Umanist rafinat, "boier" prin descendență aristocratică și formație intelectuală rasată, Alexandru Paleologu (14 martie 1919 – 2 septembrie 2005) aparține acelei familii de spirite înalte, efervescente, care se manifestă cu o naturalețe impresionantă în toate...

LITERATURADEAZI.RO

Stau atent totodată la zisele fin finalul materialului, și anume cele atribuite lui Alexandru P. Se brodează minunat acolo (și inevitabil cu subiectivitatea aferentă), dar ținta mi-i una clară:; satisfacerea animalicului personal.

Ultima zisă mi se bazează și pe faptul că nu veți vedea așa autori așezîndu-se la vorbă cu cineva care îi contestă dintre zisele. De pildă, cum e cu „nimic nu contează în afara iubirii”? Dă-mi și mie niște detalii. Asemenea vorbe merg doar între amici / în clanul tău, unde lumea e mulțumită (din motive ce putem discuta) cu simpla lor emitere.

.

Devenind avocatul preopinentului, așa vorbe asigură amicul din clan că i te afli neadversar, iar în paralel că te ocupi să-i adăpi de-ale sufletului. Ultima operație se face după reguli nu tocmai (de fapt, deloc...) raționale. Cert este că „din viață rămîne doar iubire” lasă impresia plăcută, securizantă, că viața din jurul nostru e iubire. Deci protecție (asta înseamnă și a nu face eforturi - căci sufletul o trece înspre reconfortantul prim an de viață al nostru)

Că așa drog ține secunde ori minute, deja nu mai contează. Deja prinde minunat, iar inconștientul nostru e fascinat de prezent.

> Asemănător face subsemnatul, cînd scrie astea de aici și, implicit, își drege momentan din ale sufletului, apoi revine în insuportabila realitate...

Jena ori rușinea

…nu duc la rezolvarea acelei sufletești, a noastră...
Atît tot, că în acel moment ele sînt mai tari decît ce am vrea noi.

Îi iubesc pe cei de la Pink Floyd.

Dar pînă la urmă cum a rămas cu pericolele (iminente) atît de frumos identificate în pelicula *The Wall*?

S-a prăpădit Zoe Petre

… istoric (iar cîndva consilier al președintelui Emil Constantinescu).
Entuziasmul meu despre opiniile dumneaei, pe cînd trăia, îmi este ponderat. Asta e.
Privesc totodată un pic surprins însă (vina fiind doar a mea!) la reacția - din aceste zile - unor colaboratori ai dispărutei.

I
”Dumnezeu sa va odihneasca in pace, Doamnă Profesoară! Cariera mea didactica a fost marcata de personalitatea Doamnei Profesoare la Universitatea din Bucuresti - Facultatea de Istorie si Filosofie.”
Sînt curios cum arată istoria păstorită de așa om / oameni, cîtă vreme există nevoia unei exprimări precum aceea citată... Idem, privitor la filosofie.

II
„Vedeți toată ziua apar pe fbc [Facebook, n.n.]*. toate prostiile despre toate gunoaiele și scursurile societății.Ce a apărut în ultimile doua zile despre acest om minunat care a fost ZOE PETRE? Nimic! Rușine! [...] Sincere condoleanțe si Dumnezeu s-o odihnească în pace!”*

Din eleganță, nu am răspuns ultimului.
În paralel, admit că așa arată o felie din societatea românească. Așa se funcționează, din motive cît se poate de justificate (și chit că subsemnatul strîmbă din nas).

Spre concluzie, eu nu cred că societatea are nevoie de studii inteligente de istorie etc.
Pur și simplu se crează și pe-această cale un liant social, prin producțiile în sine de pe acolo (unele folositoare 'angajatorului'), cît și prin cointeresarea - la scopul comun - a celor care ajung să ocupe fotoliile de acolo.

PS
Privesc și spre așa exprimări.

„ Vlad Nistor: Zoe Petre — una dintre cele mai consistente personalități ale vieții culturale*

** Tăriceanu: Regret foarte mult dispariția din viață a lui Zoe Petre*

** Victor Ponta: Zoe Petre — o personalitate remarcabilă*

** Răzvan Theodorescu: Profesorul Zoe Petre — o personalitate strălucită a domeniului cercetării istorice*

** Gabriela Firea: Am admirat-o întotdeauna pe Zoe Petre pentru probitatea morală de care a dat dovadă*

** Victor Ciorbea transmite un mesaj de condoleanțe familiei lui Zoe Petre: Am primit cu tristețe vestea*

** MAE: Zoe Petre va rămâne în amintirea mai multor generații de diplomați un reper și un model de perseverență*

** Liviu Dragnea: Zoe Petre — un model de viață dedicată valorilor democratice*

Sper să nu visez urît la noapte.

Nu zic asta cu răutate, numai remarc ușurința lansării de vorbe. De unde și teama că vreun cuvînt dat de așa inși face cam tot atît.

La chestiune, gîndul îmi fuge spre o întrebare pusă de Lucian Mîndruță: cîți dintre cei ajunși la un concert festival Enescu se pricep / gustă acea muzică? Simt că avem de-a face cu o prefăcătorie ce prinde (foarte) bine organizației care ne conține. Și anume societatea omenească. Probabil, fără așa manifestări am descoperi că nu avem nimic în comun unii cu alții, la nivel de societate (pe linie de clan local, se mai pot confecționa ligatoriu unele-altele...)

PS2

Doamna Petre este aceea a cărei întîie grijă, odată ajunsă la Cotroceni (1996), a fost să-și angajeze acolo fiul?

Corectați-mă dacă greșesc.

Un 'Oedip' (cel enescian)

… cred eu, are două mici probleme.

La nasterea ei, și imediat după aceea, a plăcut doar unei minorități. Organismul statal a decis însă că piesa e valoroasă pentru toți supușii ei, la care respectivii inerent-oportuniști s-au executat (n-a zis vreunul „Ce-i cu tîmpenia asta??” - iar de la nivelul lor nici nu se poate vedea altfel...).

Tot ca părere a mea… Inclusiv `Oedip” (cât și altele de pe acolo, să zicem Walkiria wagneriană) conțin libret pentru copii mici-mici.Mie unuia mi-e greu să le iau în serios, oricît și-or fi bătut capul pe-acolo Enescu și Richard W. Dar necesarul liant social bate rațiunea.

PS1
`Oedip` acela va fi fost - să presupunem - nemaipomenit la 1910. Dar de-atunci trecu un veac, apărură altele în mintea colectivă (bașca plictiseala) așa că-mi pare de trei simplă a nu mai putea convinge precum altădată.

PS2
Poate, dacă Oedip ar fi fost piesă în cheie freudiană, i-aș fi acordat considerație. Prin definiție însă cărămizile acceptate social se află conservatoare... Bașca pentru copii la locul lor.
Altminteri mie Enescu mi-e simpăticuț (este drept că, trecînd pe Calea Victoriei, mi-e gîndul mai mult la Maruca, decît la dînsul...) Nu e vina mea că vreo observație legată la opera-i duce - în ochii maturilor-foc - la zob al ei... Nu eu am ales calea simbolurilor pentru inconștient...

„Păi se putea altfel, domnu Ordean? Zi și matale...”

„Pleşu, un pretins intelectual”

I-aș face semnatarului vorbei de mai sus (pe nume Vărzaru) două observații.
Vorba 'intelectual' comportă multe nuanțe în sine, pînă să decretăm ce-i aia.
Apoi, la fel de prudent aș trata vreun om (școlit), că nu se află intelectual.

Mai la obiect, nu mi se pare... intelectual a trata pe cineva ca fiind un fals intelectual. Acolo, pînă să ne lămurim dacă acela e cum i se spune, aș identifica nedormitul bine al celui care îl atacă. Eu unul tratez cu rezervă unele afirmații ale dlui Pleșu, dar nu i-aș refuza condiția de intelectual. Părerea mea...

PS
Dlui Vărzaru i-au răspuns și diverși, infinit mai vehement decît subsemnatul. De pildă:

1

”Trăim în vremea când mulţi nu îşi mai văd lungul nasului, iar dl. Varzariu este un exemplu. Trăim sub zodia lui fake, aşa că nu prea mai avem de ce să ne provoace indispoziţii şi drame existenţiale faptul că un ins, la urma urmei oarecare, fără vreo operă consistentă şi cu studii comune, de altminteri nici foarte precise, deliberat pornit în căutarea popularităţii ieftine şi a gloriei efemere, se dedă la astfel de josnice operaţiuni în numele şi la adăpostul dreptului la liberă exprimare.”

2

„Tocmai răsfoiam paginile site-ului Adevărul.ro şi mi-a sărit în ochi un titlu şocant: „Pleşu, un pretins intelectual”, semnat de unu’ Mugur Varzariu (c-o fi Vărzăriu, c-o fi Varzăriu, cine ştie!).
Acest băiat îşi începe, „în forţă”, articolul (dacă acela poate fi numit articol) şi zice-aşa...”

Viață

Privesc spre o montaniardă veselă de 30 ani (ce departe-i tipul balzacian...) și - cu răutatea-mi caracteristică - intuiesc viitoarea habotnică.

Doar un deceniu (eventual și jumătate) este pînă acolo.

Oare subsemnatul cum va arăta/gîndi/comporta peste un deceniu ori două?

Simt că nasol...

PS

La ultima chestiune, aseară meditam la discursul de ținut peste cîteva săptămîni, cînd schimb așa-numitul prefix Cum este cînd te uiți în juru-ți, ca la vreo ogradă, și-ți spui: „Mă aflu ins cu vîrstă între 60 și 70 ani... Ici-șa e 60, 'colo 70, iar eu între ele…".

Avea bunica

Avea bunica mea de toate:
Avea o prispă cu mușcate,
Avea fântână, pâine, sare,
Avea putere și răbdare.
Avea credință și iubire...”
(restul, la PS)

Oare bunica, pe cînd se afla în miezul vieții, se afla tot ca mama autoarei? Adică suficient de dură cît fetița ei să caute afecțiune la mama mare?.

În paralel, și enorm simțitoriu aflîndu-mă, mi se face rău de 'gogoșeria', respectiv de răutatea cuprinsă în text. Pot pricepe în paralel ce ne vine, de așa producții (respectiv de admirație spre ele)

PS

„... Și-un dor nespus de nemurire,
Avea un cal la o căruță,
Și lapte bun de la văcuță.
Avea poveşti nenumărate
Și cântece nemaicântate,
Și le spunea adeseori
La clacă și la șezători.
Avea o sobă, un vătrai,
Avea și gura mea de rai!...
Nu mai găsesc ce a lăsat,
Căci satul s-a modernizat:
Nu mai zăreşti ca altă dată
La geamuri floarea de mușcată,
Văd atârnate la balcon:
Begonii și rhododendron....
Fântâna e necurățată,
Căci se consumă apă plată.
Văcuțe sunt puține-n sat,
Bem lapte pasteurizat.
Căruţe vezi foarte puţine,
Dar te-întâlneşti cu limuzine.
Nu mai există șezători,
Cu basme și cu ghicitori,
Pe potecuţa spre vecini
Crescut-au spini şi mărăcini
Căci avem facebook și așa
Știm noi a socializa...
Nu mai avem deloc răbdare,
Bisericile sfinte-s goale,
Porunca dată, să iubim,
Deloc nu ne-o mai amintim!
Bunico, satul de poveste
Azi îl vedem, dar nu mai este.”

PS2

Consider acel text a fi ticălos. La așa apreciere, mi s-a răspuns:

"Ticalosie" e cam mult spus, poezia arata tendinta spre industrializare."

Păi să ne uităm... De pildă săre *„Căci avem facebook și așa / Știm noi a socializa...",* și ce sentimente-s în spate la așa vorbă.

Ticălos îmi pare a vorbi și de biserici ce fură pasămite sfinte la vremea bunicii și acum ba. Vremea bunicii fiind, să zicem, la 1960. Au umblat cîini cu covrigi în coadă atunci, în ale sfințeniei? Pur și simplu onor autoarea poeziei minte la greu

Sau: „Porunca dată, să iubim" Cînd mai dă careva poruncă să iubim, să-mi ceară și mie părerea, dacă e ok. În paralel, precizez că eu nu dau porunci aceluia, și-n general nimănui.

Poruncă... Bravo, coane! Păi tocmai ideea de poruncă arată că:nu-i o chestie de executat cu plăcere. Asta, pentru că nu avem în noi iubire multă, precum se spune.

Cum o arăta

…un asemenea excurs, cu tocul plin de lacrimi?

Simt că, invitat via spiritism, Cioran nu se va grăbi cu detalieri. Asta, pentru că genul de pastilă nu suportă a-i fi solicitate amănunte.

Dincolo de așa ceva, citesc și... plîng. Nema șanse a căsca vreodată lumea gura la scrisele-mi (și cît alerg pentru așa ceva!) - cele care nu servesc seamănului ceea ce dorește acesta să audă...

Cu ochii pe YouTube

… nimeresc seria de documentare a doamnei Hossu-Longin („Memorialul Ddurerii")

Am o idee fixă de la o vreme, dar mi-o mențin. Multă subiectivitate, în producțiile acelei doamne (așa ceva cuprinde inerent o garnitură de vorbe dulci, grație căreia fondul să fie ingurgitat mai lesne de mintea publicului).

Dînsa, între altele, se plînge de anii de pușcărie căpătați de C. Coposu de la comuniști. Or, nici țărăniștii din tabăra ulteriorului Senior nu-și menajau adversarii, Un Gheorghiu-Dej capătă în 1933 cincisprezece ani de închisoare, chit că nu luase gîtul nimănui.

După așa sejur, se mai miră unii de ce G.G.-D. s-a aflat fiară, cu dușmanii săi..

Nu mai țin minte

…cum funcționează mintea religioșilor...

Sînt curios. Ce ne aflăm mai întîi: oameni cu capul pe umeri, ori luînd pe nemestecate zisele Bibliei?

De pildă, 'porunca de a iubi'..

Hm...

Așa vorbe sună minunat, cînd nu ai a le pune în practică. Mai exact să vină careva, din cînd în cînd, să întrebe cum ai îndeplinit porunca de a iubi...

S-a întîmplat ieri

…să iau apărarea (pentru întîia oară după mult timp) dlui Andrei Pleșu.

În așa zonă, am realizat subit că îndeobște nu intervin pentru *a lăuda* vreo zisă a părintelui Dilemei. Ci doar pentru a puncta așa-zise ticăloșii ale acestuia.

Dincolo de mea culpa.

Nu-i simplu a nu sări n sus, la afirmațiile cuiva (și implicit, a gusta cele bune, de pe acolo). Aceasta, simt eu, pentru că - iar o spun - ne aflăm cu toții oameni.

Din ultima postură, avem un interes, nu o dată în dauna unor semeni. Or ultimii, inerent, nu au cum să nu sară în sus, la așa atitudine a noastră.

Poți fi de acord cu vreun condeier cînd te simți în grupul acestuia (fie și doar ca admirator). Din așa stadiu, îl aplauzi - dar tot vituperezi la adresa dujmanilor, Ai mentorului, respectiv ai Țării, ai Lumii.

> Scandați după mine, precum în clasa a treia:
> *„Noi sînteeem oameni / Noi sîntem oameni...”*

O vorbă

… cu cît e mai mare, cu atît se vrea mai puțin verificată, de scaun la cap.

Producțiunea umană în chestiune îmi pare a lua naștere pentru a servi un scop al emitentului. Unul din interiorul său, pur sufletesc, și/sau pentru un ceva similar al seamănului - de la care avem de cîștigat ceva.

Întreb să mă aflu în treabă... Peste vreo 30 ani vor fi citate așa considerații, pe echivalentul de-atunci al Facebook? Nu cred - căci pică prost la lingurică.

„Poate îți vor circula însă unele despre modestie...”

Corect! Dar io așa am învățat, că e bine să-ți propui mult Ori asta se aplică doar la alții?!

Că veni vorba, într-o piațetă oarecare a Bucureștiului, privind o inscripție RATB, am pus mental 'Ordean', în locul lui 'Vulcănescu'.

M-am simțit nemaipomenit... Mai că nu strigam pe-acolo: „Sînt și io cineva! Sînt și io cineva! E ceva dă capul meu!...".

Cînd m-am liniștit, m-am uitat la bustul lui Emil Cioran, din proximitate. Nu știu de ce, dar nu mi-ar plăcea, să am, să fiu la o adică așa... Fiecare se duce în treaba lui, doar matale șezi uitat de Dumnezeu într-un loc... Iar seara, cred că e naspa rău. Rămîi de unul singur, ba și-n bronz, pîîîînă dimineață...

Nasol.

Nu, nu vreau statuie.

Mă întrebați ce temperatură am? Păiii... 40 cu 6. Celsius.

Da, știu. O să ajung rău.

„Închide iPhone-ul

…şi vorbeşte cu cel de lângă tine, lasă-l încolo de Whats App şi spune-i direct că-l iubeşti, du-te la şcoală fără căşti în urechi şi mai ascultă dimineaţa păsările cum îţi cântă, întinde mâna colegului tău şi spune-i că el contează pentru tine!" (părintele Constantin Necula)

Similar lecturam un discurs al președintelui PNL, Ludovic Orban (adresat în aparență adversarilor politici).

Probabil se află tehnică oratorică, a te adresa cuiva - dar de fapt vizînd un susținător al tău. Ultimul avînd nevoie de așa luări de poziție, pentru a rămîne în preajmă-ți. Primordial, la așa lideri, este de a-și ține în viață turma (în sensul nepeiorativ!).

La chestiune, dl preot Necula e interesat (prin vorovirile sale) să evite hemoragie de susținători, ca unul care nu se află pe val al istoriei, dar instituția din care face parte avînd ce pierde. În cazul

dlui Orban, interesul îi este a-și menținune formațiunea pînă la viitoarea benefică ploaie electorală. Mai exact, cînd alegătorii vor bascula previzibil spre adversarii celor aflați actualmente la putere.

PS

Aș putea acuza de neonestitate zisele celor doi, dar vînturarea unei așa vorbe denotă neadaptare la realitate (ultima chestie presupune și a ține discursuri despre vreo măreție, cînd de fapt nu crezi deloc în așa ceva.

Am ajuns să invidiez tipii capabili de gargară – una fără crispat al chipului. Fac aici precum un personaj de film, care negocia cu un agent Smith reîntoarcerea în Matrice.

Mă uit la fotografia unui gazetar

Ce măști frumoase avem noi, oamenii... (ia uitați-vă, de pildă, la a mea...Zici că-s pîinea lui Dumnezeu!)

Neplăcut lucru, descurajarea...

Noroc a se afla doar componentă a unui proces, care în adâncul nostru adună accelerat energie.

A căuta vinovați

…ne scutește să acceptăm felii dureroase ale realității.

Dacă înțeleg eu bine

… sumedenie de siteuri / publicații cu pretenții *adaug celui pe aici capital, businesmmgazine și multe altele) au adoptat acest stil. Nu știu cît e acolo dorință de supraviețuire, cît spirit întreprinzător, de-a culege o felie din piața tabloidă.

Nu m-aș pricepe la așa investigație, dar e de cercetat cîți dintre clienții inițiali ai siteurilor spălate au alunecat (fără îndoială din motive întemeiate) în apetit pentru știri precum cea reprodusă în imagine.

Citesc în paralel despre un episcop bănățean, surprins la volan cu 170 km/oră.

Incomodă foc, dar realitate - e vorba de tot ce ne înconjoară. Să vedem ce se poate face, întru acceptarea ei. Înaintașii noștri, la o adică, trecut-au prin chestii mai dureroase, de-atît.

PS

În lipsă de altceva a face,.încep să pricep genul de minte interesat de știrea EpochTimes. Cuvînt cheie îmi pare acolo (dorința de) senzație. El arată că nu-i de cercetat asupra vreunei iritări oneste a aceluia, cît asupra nevoii lui (cu ce ascunde asta) de senzație.

În paralel, se dorește umilirea publică a cuiva (căci un dezbrăcat de haine aurite cam asta e).

E de bine, ori de rău

… cînd apuci să-și spui pe ton liniștit că te afli descurajat, dezorientat...?

„Depinde cîți copii personali te trag de mînă, asupra celor (ne)existente pe masa familiei..."

„Daca iei cartile vechi

…care descriu cum se circula pe calea ferata in perioada 1879-1900, o sa afli un lucru interesant. Acele trenuri de altadata parcurgeau distanta Brasov-Bucuresti in acelasi interval de timp ca acum in 2017. "

Tot în cărțile mai vechi scrie că avurăm la 1907 un eveniment aparte, de care-am fost totuși scutiți în acești ani ticăloși, din debutul mileniului trei. În paralel, nu ne-am afla oameni - dacă ne-am apleca domol asupra cauzelor vreunei situații din realitate.

Pe file vechi sînt pomenite și altele, care nu dau însă bine în iritate articole (pe tipic tabloid)...

„Ne-am întors. Din păcate și parlamentarii"

Dl Pătraru se află om. Servește publicului ce dorește acesta să audă.

Între altele, deoarece a descoperit că dumnealor se află țapi ispășitor perfecți, publicul reproșează multe politicienilor (la vremea de glorie a securiștilor, să spunem, nu era loc nici de „Dați-vă un pic mai încolo...") În așa matur demers, dumnealui publicul (plus gazetarii ce țin a-i face plăcere) uită că huliți politicieni sînt votați de noi.

Bașca faptul că, de-am ajunge noi în foteluri, am proceda exact precum ei, dacă nu mai rău.

Totodată, uităm și că nu ne oprește nimeni (dacă tot solicităm altora luna de pe cer) a ne face noi aleși, iar apoi să comitem perfect lucrurile.

Dl. Pătraru se află om.

Îmi recunosc din start

…două groaznice însușiri, ale scrierilor de pe aici:
- dorința (accentuată chiar) de a fi băgat în seamă
- sensibilitatea la ce mi se pare a fi nedreptate...

Aste fiind zise, îndrept tunurile nermerniciei spre un Simbol al Neamului (acesta atît de năpăstuit...). E vorba de Ioan Gavrilă Ogoranu,cel cu rezistența în munți...

Îl descopăr, într-un interviu, socotind că poporul (român) se află bloc în tendințe .

Mai apoi, ex-partizanul ia niște aspirații (care altminteri prind bine oratorului) și le pune în brațele acelei Ființe. Cum că nu trăiește (la un an 2000 și înainte) numai pentru mîncare, ci și pentru diverse idei mărețe.[1]

În rest, Ogăranu îmi rămîne simpatic. Îi apreciez figura senectuții, de ins la locul său (altminteri, probabil, o mască precum la noi toți).

În aceeași cheie, îmi plac (am scăpat vorbă mare!) ochii din pozele tinereții. O carte, acolo (fie și una nedomoală-la-pătrat)..

PS

[1] Mai exact minutul 41:30 și următoarele, de aici

”Vă aflați poamă, domnu Ordean... Pomeniți cele din start pentru a dezarma Superego personal, respectiv eventualele noastre replici (de oameni care nu ne punem cu nebunii). Nu e frumos ce faceți...”

Aaah..., nimic nu-ți scapă, stimabile!

Minus o chestie. Și anume că vreo mărturisire cu băgatul în seamă numai bine naște premise de-un post pe felie. Poate și de vreo conferință cîndva la Universitatea bucureșteană, cum visez de vreo patru ani (cînd am văzut un banner pe trupul venerabilei clădiri și mi-am zis de ce n-ar sta și numele meu acolo...

„Grandomanie de ultimul palier, coane?”

Mmmm... E ceva mai complex, și nu neapărat în cheia.acru-social plus medicală, de care pomenești. Se află doar un dat mai tare din pedale, dacă tot nu pot influența mersul bicicletei (vieții) pe carele mă aflu.

„Vin aici universitățile străine

…și fac recrutare direct, fără jenă. La fel, firmele de recrutare pentru medici și IT-iști.

Iar noi renunțăm cu atâta ușurință la tinerii noștri, pregătiți, înzestrați, așa cum nicio altă țară nu face, livrându-i afară gata pregătiți și fără nicio datorie pentru statul care a investit în ei, și unde ar trebui să întoarcă ceva.

Se miră străinii sau cei care cunosc sistemele din alte state cum de parcă îi încurajăm să plece.”

.

A se ierta pentru lunguțul citat de mai sus...

Priveam de curînd la titulatura unei expoziții prahovene: „Ferdinand I întregitorul de țară”, și m-am întrebat care-i vîrsta mintală a unui adult interesat de așa ceva. Cu subiectivismul aferent, am socotit a fi vorba de clasa a treia. Cea primară.

Privesc și la afirmațiile din citat. Cam cum arată mintea din spatele coafurii celui vizat (foarte probabil de ins titrat, și profesînd deloc jos) de doamna autor?

Hotărît lucru, eu - al lui Ordean - mai am de învățat asupra oamenilor. Mă refer la tipul de cititor, cît și de autor.

Sînt curios

Cei care fac bancuri de pronunția galică a dnei Olguța Vasilescu, se exprimă mai bine? Cunosc totodată - dumnealor - fie și bruma de franceză a doamnei?

Nu pariez.

Noțiunea de caracter (al omului)

…este, în opinia mea, una discutabilă. Mai exact lasă mult loc de interpretare, în funcție de înțelesul fiecăruia asupra dînsului (caracterul).

Nu-ș ce-mi vin să privesc oglinda și să dau notă - pe linia amintită - la ce văd acolo.. Cred că e (de) 7. Așa simt eu barim.

Calificativul cu pricina l-aș lega - fie și-un pic pe stil mere cu pere - de inerentul adînc / bazal pe care îl port. Și care vrea, ori gîndește/nutrește aia ori aia. Ultimele, satisfăcute ori măcar recunoscute cu deplin drept la existență (eu neținînd a intra n conflict cu bucăți personale), scad nota de care pomeneam.

Asta e.

PS

Între hibe, îmi recunosc o accentuată vindicativitate. Mai pe românește, port boală mult timp (nici douăzeci de ani, altminteri!), pe careva.

În anii trecuți

… așterneam de vreo afirmație îndrăzneață doar în ședințe cu nițel (parol!) alcool la bază. De pildă, în așa stadiu am cutezat a propune întîia dată unei reviste culturale, să mă publice (că nu au făcut-o, ea și surate, e altă parte a discuției).

Acuma, de cînd palma grea a nevestei m-au despărțit de Bacchus, văd că scriu tîmpenii și-n stări de maximă trezie. O fi de bine, o fi de rău?

Voi cum vă descurcați

…la depresii? Ziceți că e de (ucigător) bun simț, a nu vorbi public de așa ceva?

Eventual nici cînd sîntem singuri?

Un om amabil

… m-a decretat ieri antiromân.

Și pentru întîia dată am stat atent la noțiune. Aceea de român. Precum și la situația subsemnatului.

Român este acela care aderă la teoria naționalului. Mai exact că aparține unei națiii.

Pînă aici e frumos... Atîta doar că nația își posedă regulile ei de funcționare, de organizare. Cu are eu nu prea-s de acord (din motive ce se pot detalia).

În așa condiții, eu cred că nu-i frumos a mă declara român, cîtă vreme strîmb din nas la modul cu a fost și este alcătuit așa edificiu. Mă pot numi ins născut în spațiul României și avînd româna drept limba maternă (altminteri, cred că nu-s împiedicat întru exprimare în ultima, ceea ce nu e cazul în cazul multor-multor români cu acte spirituale în regulă).

În așa stadiu, mă aflu suficient de-n picioare pentru a nu mă tulbura amabilități în genul „Pleacă domne, din țara asta binecuvîntată, dacă nu-ți convine / dacă ești antiromân!!”... Mi-e cam greu s-o fac, pen-că spațiul geografic în chestiune mie de-născare, deși imposibil de îndepărtat sufletește. Apoi, dacă dînșii patrioții se află tari în forțe, simt că n-au de ce să se împiedice de-un ciot ca subsemnatul...

Nu spun dumnealor, pe toate drumurile, că se află forțoși ce nu s-a pomenit?

Mi-a mai trecut

…din speriatura provocată de scrisele-mi anterioare, cele cu apatridismul

> Aș minți s-ascund că nu mă aflu tulburat de teamă o vreme, după așa revoluționarisme. Apoi le privesc drept banalități, drept lucruri comune - probabil nu-s eu întîia minte ce pățește chestia asta...

Cred că naționalismul care se respectă are în spate un anumit bagaj interior, nu tocmai separat de primitivismul nostru. Acela, din motive nu chiar absconse, generează atitudini aparte. De pildă, insul grosier (și nițel mai rural) de pe acolo vede dușmani geografici. Cel, să-i spunem citadin, își îndreaptă iritarea spre fruntași politici adverși, respectiv spre faptul că la noi nu-i ca-n vest.

Legat de ultima chestie, sînt un pic uimit a nu vedea la aceea minimă cercetare, de ce nu ne aflăm ca aceia. Se află acolo doar iritare, iar în baza ei un frecat ridichea cuiva - să spunem doamnei Firea, ori politicienilor în general.

Mi se pare ceva infantilism aici, a crede că noi stăm prost (doar) pentru că se află X la guvernare, ori pentru legendara clasă politică încurcă mîrșav lucrurile.

Poate aste considerațiuni mi-au pornit observînd curățeniei stradale în apropierea stației metrou *Piața Unirii 1*. Dincolo de undele considerații de mai sus, și luînd-o totodată din aproape în aproape. Mie mi-e greu să cred că am putea fi ca vesticii, cîtă vreme curățenia ne este cea care este. Nu văd cum am fi vestici la ceva, iar în paralel Chio-Gîrlii (vorba lui Marin Preda), adică Dîmbovița, să plimbe gunoaie (exclud aici rezolvare prin plasat inși cu mătură, la fiecare sută de metri)

Tot pe acolo, eu unul îmi pierd de la o vreme iluzia că vom ajunge o țară precum Vestul. Știu că-i tare frumos a rcede că vom sosi și noi ca aceia, dar dincolo de asta nu-i obligatoriu deloc a deveni precum alții - ultimii posedînd altă fire interioară.
Ne-o crește venitul în timp, la vreo două treimi din al germanilor, dar noi vom rămîne noi, după cum grecii nu-și vor lepăda specificul (inclusiv al dragostei aparte de Piața Syntagma) etc.

Nu poți fi precum englezul ori americanul, dacă nu ai istoria și spațiul său de viețuire.

.

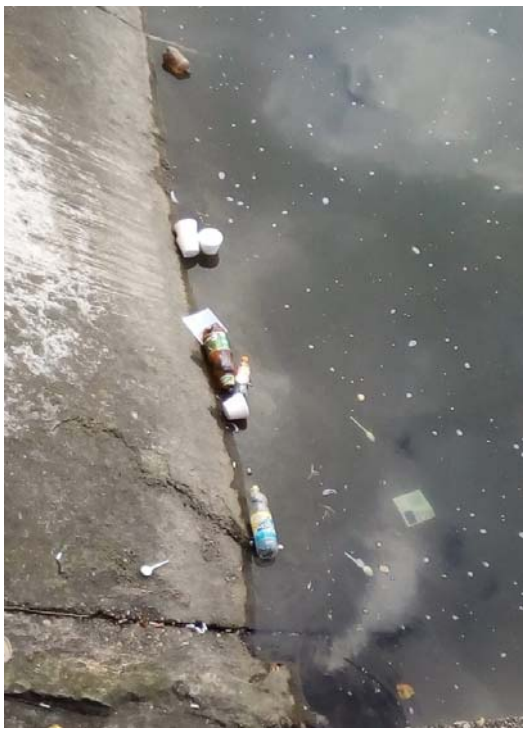

PS

Îmi verific scrisele de mai sus, cum stau cu aroganța. Simt a ședea prost.

În paralel, această tendință fiind absolut naturală (și analizabilă la ora de Psiho), pînă și aderatul la naționalism satisface așa pornire, de a ne crede mai breji decît alții.

Că veni vorba, un amic bătea subtil șaua, asupra ălora care se laudă pe net (m-am simți urgent cu musca pe căciulă!).. Și-am realizat că așa acuză - nici nu mai contează din partea cărui gen uman sosește - taie realitatea mai rău (și nu neapărat eficient) ca la Gordios, acolo unde era faimosul nod rezolvat de Macedon. Altminteri, și dincolo de latura perfect umană a dorinței de-a ne lăuda, simt că așa pornire la maturitate e invers proporțională cu aprecierile pozitive (se înțelege că și sincere) din copilărie...

Dincolo de îndoiala mea

…că Napoleon va fi grăit în veci așa cuvinte....

Textografia cu pricina e publicată de ditai BusinessMagazin.. Ale cărui file, acum vreo cinci ani, mi-erau de biblie. Echilibru, finețe, informație destupată...

Simt că a intervenit un fel de catastrofă în viața acelora, decurgînd altminteri dintr-o alta, a întregului mediu.

Prin urmare. 'primum' fiind necesar să 'vivere', a intervenit nevoia de clicuri cu orice preț (pe siteul revistei), în condițiile în care inclusiv gustul publicului

spălat s-a schimbat - nemaifiind deranjat de formulări a la „Premierul, valutiştii şi paraii”.

La chestiune, e interesant ce, din corporatiști, simte nevoia unei așa exprimări:

> *„Să-l urmărim, aşadar, pe fiorosul prim-ministru al României, într-o naraţiune în care este şi autor şi narator şi personaj, aproape în toate combinaţiile posibile descrise de Umberto Eco: „Discuţia a fost ...” etc.*

Simt, cu răutatea aferentă unei așa zise (e vorba de-a mea), că am ajuns prea iute sus (legat de 1990, am simțit și simt că am sărit două trepte, nu una, adică simpla eliberare de totalitarism). În așa operațiune, nefiind luat cu binișorul (iar societatea rămînînd una primitivă), interiorul frust al tinărului cu licență valoroasă rămîne necompensat.

Prin urmare, îmi pare să regreseze spre un mod de-a vedea lumea precum în scrisele de mai sus..

Simt că nu e o treabă, a băşcăli unul mai slab ca noi... (deși nu bag mîna în foc, a ne fi d. premier așa ceva. Am mai rîs noi de unul Văcăroiu, și - trăgînd azi linia - nu cred că fu o treabă...).

„De ce mai au nevoie în țară?

…Dorin Bică: De un singur cuvânt.

Ionuț Gobej: Libertate! E paradoxal. Trăim într-o democrație și căutăm libertatea, dar atenție, libertatea e un lucru foarte dificil și pentru că singuri ne-o îngrădim, cu mintea noastră și cu acțiunile noastre.”

.

Mi-ar face plăcere ca dl. doctor să explice unuia ca mine cu e cu libertatea respectivă. Inclusiv cum trece ea dincolo de stadiul înălțătoarei gargare.

Am sentimentul că adîncul nostru nu se poate îmbăta/anestezia împotriva realității decît prin vorbe goale, și la pătrat. Ceea ce nu mă miră, realitatea cea insuportabilă fiind atenuată de irealitate la pătrat.

În zisele de mai sus ale dlui doctor (de care nu bag mînă-n foc, a nu poseda umana stofă de Coriolan Drăgănescu), deja vorba de libertate se află fără picioare pe pămînt. Mai urmează - ca un zero ridicat la pătrat - pusul ei în practică, ba și la scară națională.

PS

Privesc spre titlu. *”Boala sistemului medical din România? Se rezumă la un singur cuvânt pe care nu am curajul să îl rostesc...”*

(Necesara/sanitara) panică va domni printre cetățeni, la așa lectură. Îmi aduce aminte de plînsul 'vizirului' Ion C. Brătianu, apud penei Caracudi.

PS

„Libertate! E paradoxal. Trăim într-o democrație și căutăm libertatea...”

Cum mă aflu botă în medicină (în afara prișnițelor pe care mi le pun), nu revendic dlui doctor finețuri de ochi asupra vieții. 'Paradoxal' este, totuși, o haină doctă pe care-o punem neadaptării noastre la vreo felie de realitate. E 'paradoxal' pentru știința noastră despre lume.

Noțiunea e totuși mai destupată decît aceea de „Șocant”. Dar nici ea nu are de gînd a umbla mult la convingerile noastre.

Neurochirurgul Dorin Bică: Boala sistemului medical din România? Se rezumă la un singur cuvânt pe care nu am curajul să îl rostesc

Nu-i deloc simplu

… să-ți dai liber la fricile ivite prin viață.

Privesc spre ținute foarte tinere domnișoare

În așa situații, dacă salivezi erotic, matale bărbat ești luat cu huo!, pentru impulsuri zise-se pedofile. Deși ele ne sînt absolut naturale.

În paralel, tînăra Evă se școlește - în ținuta cu pricina - prin frumosul domeniu al datului cu băț printre șipci gard, la adresa masculilor - totuși - captivi...

Înțeleg că sportul in chestiune își are un rost în organizarea socială, dat tot mi-i greu a-i ignora esența.

M-am lăudat eu a nu fi un sinistru misogin?

Apropo. Nu știu să existe echivalent pentru așa vorbe, chit că atitudine asemănătoare exista deloc rar, la femei.

Sexul tare, ziceți?

Dureros sentiment, acela de inferioritate

De amarul lui nu-i departe nici invidia, spre semenii ce par ocoliți de belelele vieții..

Nimeni nu se întreabă

…ce e în sufletul unui leneș. De ce se poartă cum se poartă.
A te interesa cum judecă altul nu-i neapărat aprobare a aceluia,. deși îți cam dispare agresivitatea spre el...
Societatea nu se încurcă în așa finețuri. Îi dau voie să fie așa, dar nu scap din vedere amănuntul anterior.

Leneșii dintr-o comună au rămas fără ajutorul social

Un primar de comună din județul Botoșani a pus piciorul în prag. Sătul să-i vadă pe asistații social cum stau la birt, în loc să munceacsă, i-a tăiat de pe listele de ajutoare.

DIGI24.RO

Cred că-i semn de proximă ducă, atunci cînd începi să vezi societatea ca pe-o ființă vie.
La o adică însă, văd unii dumnezeu și sfinți (și bașca umflată știință a nimicului, adică teologie), din mai puțin.

Pomeneam de invidii personale

… ce nutream azi spre semeni. Mai exact spre montaniarzii la locul lor. Cei cumințI, cu putință de-a sta în grup de oameni, și care nu cotocodăcesc trei ceasuri, de-o mărgică găsită.

Apuc a realiza însă că dumnealor nu ies din drumurile clasice. Noutăți aduc tot nerezolvații interior, care, ținînd a ieși în evidență, descoperă nou prin coclauri. Pe urmele lui vor sosi după o vreme confrații cumințI.

Icoană

… la biserica (din centrul bucureștean) avînd hramul acelui sfînt.

Pe de o parte, simt că nu poți face pasiune religioasă (ca și în cazul amorului nebun) pentru vreo persoană asemănătoare ție. Probabil din acest motiv este artificializat Antonie, pînă la inuman.

După ce nu pricep și pace cum naiba să mă încînte spiritual așa lucrare, realizez că totul ține de educație (este și cauza pentru care prelații nu o vor scoasă din școli!). În copilărie, văzînd pe unul ori altul din jur respectînd / sărutînd cu evlavie așa ceva, ajungi să ai sentimente religioase pentru așa lucrare. Dacă ai vedea vreun simbol religios necreștin, te-ar lăsa rece (și invers)

.

Similar, priveam în pelicula „Bridge of Spies” cum valorile americane intrau în capul copiilor prin recitare cu întreaga clasă. Prin Afganistan, în cătunuri uitate (dar iubite de Al Qaeda) se plantează altele, în minți permeabile.

Constat, nu dau cu parul...

Făceam ordine azi

…pe fila unui realizator tv, cum opul unui d. academician (istoric, altminteri) nu poate fi decît departe de obiectivitate.

Rîd eu însumi (cu plîns paralel) cum ni-i dusă bărcuța personală, de viață. Te afli amărăștean, dar ceva din tine împinge irepresibil la aia ori aia. De pildă a te da deștept pe fila lui Rareș Bogdan. După aia, se semețește Superegoul personal, că *Cum ai îndrăznit?!,* că *Nu te uiți la tine?!* (culmea e că te uiți, și ieși naspa la analiză). Însă data viitoare o iei la cap.

Asta, întrucît te afli minge de tenis, între două 'rachete'.

Terenul cu pricina se numește *viață*. Nici gînd să se afle oe-avolo vreo oază liniștită (religioșii asigură însă că, dacătele stăm cuminți, că ne așteaptă loc cu verdeață în Eden).

Un domn oarecare

… (nu contează vîrsta) își făcea cuvînt de glorie că dumnealui trăiește viața, nu o observă. Caut de aceea, în preajmă, o gaură de șarpe - în care să intru rușinat. Și să mă las de peltice considerațiuni…

Apropo de dat deștept. De agitat ca să te bage în lumea în seamă. Plus personalizarea ce pun deseori în cîrca Societății.

Zici că-i ființă vie, municipalitatea bucureșteană.. Și Ea vrea să fie băgată în seamă - de pildă pe zid Han Manuc.

.

Este drept că se poate și mai rău. Vezi de exemplu un personaj secundar al lui Mark Twain: „Dacă vreți să știți, mie Tom Sawyer mi-a tras odată o chelfăneală”.

Treceam pe strada Lipscani

… și, privind locurile, meditam la momente personale de acum aproape 50 ani.
O să spuneți „Ce urît!!” Și nu e vorba de fizicește din imagine.

Ci că mă aflu moș, iar în paralel mă angajez la rememorări care nu se practică. Eventual se fac în bancurile cu bătrîni, posesori îndeobște de hău dentar, și de care se face haz.

Mărturisesc a bănui de ce nu-s agreate așa trimiteri, spre vremi imemoriale. Dar eu cred că se poate scrie și atipic, despre așa situație.
Este drept, simt eu, că și asta ar indispune - pe cei care-și trăiesc viața (și nu o observă).
Iar așa ceva e normal.

Traiul excesiv de înflăcărat la miezul vîrstei vulnerabilizează în *Ultima parte*.

Cum o fi asta

… să trăiești din plin - clipă ori permanent? Se oboseste cineva de-o definiție, dintre entuziasmații de așa vorbă? (eventual de ce e mai bine sa viețuiești astfel, și nu mai-putin-din-plin)

Simt însă că nu-i loc de explicații. (căci e o idee care face bine inconștientului, un loc unde cuvintele nu au circulație...) Ci doar de furie, că întreb așa ceva, vprba mea atacînd o plăcere interioară dobîndită lesne, dar în același timp extrem de utila echilibrului nostru sufletesc).

PS
Zisele-mi dreg cam același lucru, în adîncul postacului de față.

Apropo de *familia tradițională*

Sînt curios. La vremea cînd a fost introdusă căsătoria creștină, treaba asta s-au făcut cu binișorul, ori cu parul? Întreb retoric...
Acum îmi aduc aminte că o jumătate a strămbunilor noștri, și anume romanii, agreau prostioarele erotice..

Nu mai țin minte exact

…la ce vîrstă am realizat că lucrurile nu-s bătute în cuie. În sensul că o epocă - nu neapărat politică, deși așa ceva accelerează procesul - lasă locul alteia.
Știu că inițial m-a tulburat mult așa constatare existențială ("Cum, bre, toate astea din jur nu se află eterne?!"). Dar a și vaccinat...

Mă uit la o clădirea asta, din oarece[1] parte estică a Bucureștiului,. unde scria cîndva 'Ateneul și Cinema Vergu'.
E puțin spus că a trecut o eternitate, de cînd localnici patriarhali îi treceau pragul, la vreo proiecție cinematografică (printre ei, înaintașul montaniard Niculae Baticu, ori antenistul actual Dan Voiculescu).
Și au trecut decenii sumedenie, respectiv multe generații...

Totul curge...

> *"Domnu Ordean... Că te afli cinic e puțin spus, în cazul dumitale..."*
> Era mai bine daca dădeam in bilbiială, că cît de trecător mă aflu...?

Spuneți dumneavoastră ce doriți

…- de rău - despre cîrcotașul de față. Dar zău că nu e o treabă ce spune un partizan anticomunist, aici... (extras de la finalul peliculei „Portretul luptatorului la tinerete")

[1] În sensul că aici era cîndva *barieră* de intrat în oraș, dar astăzi se află foarte departe de marginea lui.

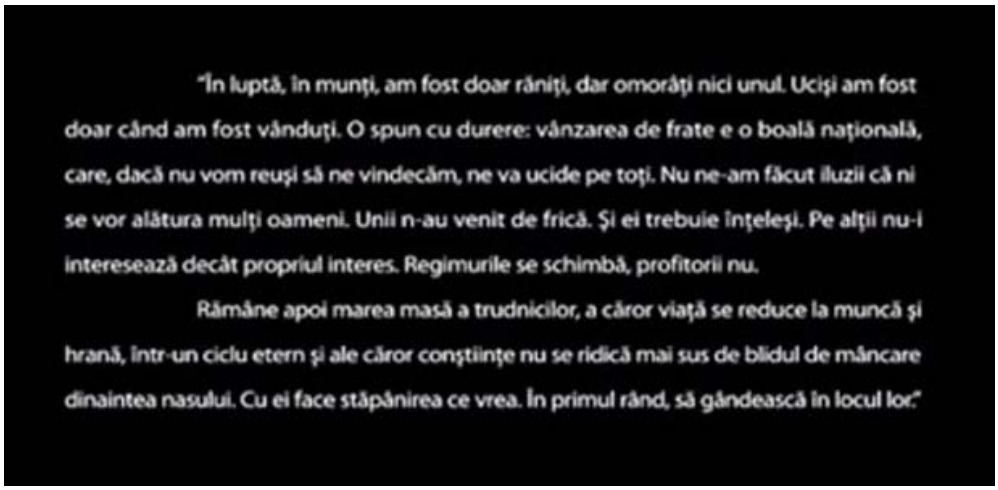

Înțeleg că nimeni nu e perfect, dar cred că aveam o problemă dacă soseau așteptații americani la 1950, iar persoana citată căpăta vreun post de conducere... Mare deosebire între așa dor de-a trece strada și cel al comuniștilor parcă nu observ... Nici Ion Gavrilă Ogoranu nu stă o secundă să se întrebe: o fi micime sufltească din partea acelui trudnic, ori altele, nu neapărat de pus la zid? De pildă, că nu avem toți stofă de Azi-aici-mine-n-Foșcani...

Este drept c-avem cu toții un numitor comun. Ne aflăm oameni: la facerea lumii, în 1955 d. Hr. ori 2017.. Inclusiv cu hibele acestei specii.

O particularitate a acesteia este de a nu recunoaște că se află, cum se află...

Ascult așa-numitul soundtrack

…al peliculei „Bridge of Spies". Unde americanii, la 1961 parcă, fac un schimb de prizonieri cu sovieticii (e pălăria semantică din secolul 20, a rușilor).

Întîia tresărire îmi este să mă bucur de toate lucrurile bune, dacă nu minunate, pe care le răspîndesc în lume feciorii unchiului Sam. Apoi realizez de-un dedesubt.

Democrația este modul în care americanii - altminteri și ei oameni - purced a domina lumea. Spre deosebire de alții, ei își au perfect familiar așa joc. Li-i în sînge, nu se află acolo pe teren străin.

Iar asta nu neapărat pentru că s-au născut cu sete de adevăr și alte noțiuni abstracte. Ci pentru că, în dezvoltarea lor de la un mal al oceanului la altul (pe continentul știut) au putut viețui ÎNTRE EI doar cu ajutorul democrației. Ca atare, le-a intrat în sînge. Prin urmare, cînd ajungi cu ei în competiție (și dincolo de formidabila putere industrială ori pur-interioară) pe-așa paradisiac domeniu, e normal să te afli în inferioritate.

Într-un fel, ei se află asemenea anticilor romani. Dincolo de forță, modul lor de viață se găsea fascinant pentru popoarele din jur (chit că acolo exploatarea subjugaților se găsea mai fățișă)

Căutînd ilustrație pentru acest post, găsesc scris pe una: „Proud to be american". Instantaneu privesc spre vorba noastră, cu mîndria de-a fi român.

E totuși o deosebire, îmi decretez instinctiv... La americani, orice s-ar zice se găsește o națiune importantă. Mare. La noi, nu prea (asta e).

Cum e nevoie la sufletul nost' (inevitabil de animal...) de sentimentul 'Îs prima-poci-zice', este umflat cu pompa - și pentru circulație strict intra-fruntarii - ideea că ne aflăm popor nemaipomenit, întiul pe zece galaxii de-aici încolo. Treaba asta nu-i neapărat de jenă, mai ales că se practică în orice adunare națională care nu depășì o anume vîrstă psihică.

Mîndria de-a fi român prinde, simte eu, în situația în care te închizi față de tot ce e la exterior, iar în paralel decretezi că vreun mai mare de de afară posedă toate defectele din lume. De pildă, nu face diferență între București și Budapesta (altminteri neamprostism, întrucît vreo 95% dintre noi nu am putea identifica pe hartă, din prima, unde se află vreun Abilene...

Apropo de așa zise (și chit că tocmai puterea de-a suporta neconvenabilul înalță valoric pe careva). Dacă eu mă aflu antiromân, scriu asta cu î din a, ori din i? Spun asta pentru că întîia formulă se cuvine celor ce-aderă la regulile jocului patriotic, între ele afîndu-se și aceea că noi, trăgîndu-ne din Roma antică, nu ne aflăm chiar de colea.

La chestiune, începusem ieri a mă jena, că cum am putut spune rele despre volumul în apariție al unui istoric naționalist. Eu știindu-l pe-acela doar din interviuri.

Purced aici la un joc riscant, de-a trage concluzii în baza sufletește identificate la careva. Dar acestea n-au cum să nu marcheze scrisele cuiva...

Mă întrebați aici de nu risc s-ajung broasca lafontaniană, de mult umflat pe drumul părerii de sine? Ba da, risc, și încă mult.

Că veni vorba, am impresia că nu scriu lucruri tîmpite. În paralel simt, cu durerea aferentă, că vreo publicație care mi-i dragă nu se va coborî curînd a publica așa ceva (iar cînd va binevoi, probabil resentimentarul din mine nu va mai dori el).

Nu-i ușor să recunoști unei femei

.. că, în vreme ce o curtezi ori viețuiești cu dînsa, ai un anumit arhetip în minte. Și un anumit comportament solicitat, din viscere.

Sună urît ce spun, dar e totuși realitate. Totodată, propun doar gînd la situație, nu neapărat și faptă.

> *„Domnule, lumea asta s-a clădit totuși înstrăinînd - prin interdicție/refulare - diverse naturale (în sens de realmente 'ale noastre') ale ființei umane!...”*
>
> Am zis, n-am dat cu parul...
>
> *„Și Marx doar a zis... Și vezi ce-a ieșit!”*
>
> Se poate. Dar el a tratat nevoie ale mulțimii spre care altfel dumneavoastră nu ați fi catadicsit să vă aplecați...

„Marele jaf postcomunist”

Și restul articolului.

M-aș fi așteptat (mea culpa!) la mai puține urmori din partea dlui autor, în cercetarea acestui subiect.

> *„Trecerea la o economie de piață“ s-a redus, în foarte multe cazuri, la dezindustrializare, fără a fi urmată însă de o reindustrializare sau o rentabilizare pe măsură a unor noi ramuri economice. O dezindustrializare care a produs „contractarea“ majorității orașelor mici și mijlocii din România (*shrinking cities*) – în ultimii douăzeci de ani, populaţia celor mai mari 100 de localităţi din România a scăzut cu circa 20% (25% în Hunedoara), constată Ilinca Păun Constantinescu –, doar extrem de puține reușind, fie și parțial, cotitura spre smart cities.*

Pînă să fie mare jaf etc., a fost mers al vieții. Și *unde unu plus unu plus…* etc. de prin țara noastră au avut rezultantă cît se poate de justificată. Adică ce-am văzut (și vedem) în jur.

Pînă la urmă, simt, căutarea de vinovați (uneori mai apelez și eu la ea...) ni-i semn de infantilism. În sensul că belelele ne vin de la oameni, și nu de la existență în general.

Sper ca ultima idee să nu fie una prea înaltă pentru „Dilema”...

PS

Nu aș ascunde că pe aici dau cu parul, iar în paralel trimit redacției cîte-o savantă scriere personală pe săptămînă. Asta, pentru că mă aflu om.

La chestiune, am vagă idee că părintele spiritual al publicației va publica în veci așa condei (admit în paralel a mă afla caractir foarte prost). Dar tot o fac.

„Fără muncă şi pasiune

…nu construieşti ceva durabil“ – interviu cu Marius MANOLE”

Simt, aici, a se afla strict o pastilă socială. Adică una care pe de o parte ne conferă drog existențial, pe de alta ne face să tragem în vreun jug, dînd totodată și oarece exemplu (în codul dorit de aceeași Societate) altora.

La chestiune. Și dacă nu construiesc ceva durabil, care e problema? E interesant, la așa ultimă vorbă, cum reacționează partizanii citatului din amonte. Se înțelege că vor privi și la nedumerit, alegîndu-și replica (inclusiv aceea de a pleca țanțoși) în funcție de ce miros la neașteptatul preopinent.

PS

Pur și simplu, prin așa comentariu privesc lucrurile și din alt unghi. *Creativ*, ar spune unii.

Privesc articolul.

Mai exact dincolo de el.

Se află împreunate acolo, ca în mai toate intervențiile oarecum cuminți spre semeni, cîteva filoane.

.

În primul rînd, o atenție spre ce pică bine publicului, să audă/lectureze.

Așa idei sînt legate în bună parte de educația noastră. Care, cu cît e mai înaltă, conține pe măsură un respect al ideilor cu circulație socială. Între acestea din urmă se află, la 2017, aceea că nu rîdem îndeajuns.

Poate vă stric plăcerea de a trăi... Dacă rîdem cît rîdem, asta se datorează celor din interiorul nostru. Care, adunate, dau numărul de hohote pe care-l executăm în unitatea de timp. A spune cuiva că trebuie să fie altfel decît de așa sumă nu mi se pare o treabă serioasă. Ca să nu zic *de plîns*…

Dedesubtul intervenției dnei autor este, în opinia mea, destul de simplu, ba și de înțeles. Dumneaei voind, după cum am precizat, a spune lucruri plăcute cititorului, altminteri acesta riscînd să ia răsfoit altă gazetă. Spunînd despre faptul că nu se rîde îndeajuns, cititorul se trece inconștient în categoria celor care stau bine la acest capitol. Cu așa ocazie, se simte și bine (temporar), iar în paralel se declară - doar în pare inconștient - superior celor care, pasămite, nu rîd îndeajuns.

În rest, eu neaflîndu-mă un suporter al fenomenului cultural (ai lui Caragiale m-ar fi decretat *nifilist*...), mă uit la cantitatea de - pardon! - dulceață stilitică / oratorie ce-i pusă în slujba țelului primar al articolului (cel amintit mai sus). Rîndurile-mi aceste pot fi puse la zid, însă la urma urmei sînt doar o încercare de unghi nou, asupra lucrurilor

Cîh moment

… cînd ne trădează 'protecțiile' - acelea care țin insuportabilele din adînc departe de conștiința noastră...

Am pățit-o azi, cu sentimentul de inferioritate față de semeni (se înțelege că aceia procopsiți).

Pur comparativ, există asemănător sentimentul violenței iminente. Nu unul din cărți.

La 400 kilometri depărtare de conaționalii lor…

supraviețuirea se face neînvățînd limba majoritarilor. Izolîndu-se.

Orice deschidere le-ar fi fatală.
Neînvățatul cu pricina li-I răul cel mai mic.

Mai ales că, de o sută de ani, au văzut pierzîndu-se în marea românească citadele altădată accentuat maghiare, precum Cluj, Oradea și atîtea...

PS
Înainte de a fi etnic român, subsemnatul se află om.

De-ale mele...

Ioan Gavrilă Ogoranu se plînge undeva de disponibilitatea românilor la trădare.

Dincolo de faptul c-o fi înclinație perfect umană,a trăda, a înșela etc.
Poate-s rău, poate nu, legat de zisele legendarului haiduc modern... Dar în momentul în care tu nu poți viețui în regulile aceluia, și fugi în munți, cei rămași n-au putut evita teribilul dușman. Și pentru că acela a fost mai puternic decît ei, au trădat.

> Era nostim eufemismul *a prelucra* un om oarecare, al oficialităților - braț înarmat fiindu-le Securitatea - , în scopul obținerii de informații.

Altminteri, rămîn nepărtinitor, între cele două tabere, din teribilele vremuri de la jumătatea veacului trecut.

De multe ori

…ne acuzăm că sîntem slabi. cînd de fapt situația este prea complicată (barim raportat strict la momentul respectiv).
Dacă stau să privesc, vorba „Lucrurile-s mai complicate decît pot eu” are circulație restrînsă. Probabil pentru că nu dă bine, socialmente. În același timp, formularea „Io trec peste toate!” - urmată sau ba de confirmare - oferă încîntare aparte, celui care o vîntură.

Am privit nedumerit

…(am spus-o suficient de elegant?) la o zisă patriarhului...:

> *”Aflaţi la vârsta căutării şi a marilor idealuri, copiii şi tinerii sunt binecuvântaţi de Domnul nostru Iisus Hristos ca fiind modele de inocenţă şi sinceritate...”*

Încercînd să mă obșnuiesc de ideea că așa se află viața noastră. Și așa se află omul…

1.

Din punct de vedere al insului simplu.

Bunăstarea noastră sufletească are de multe ori nevoie de minciună (îndrăznesc a crede că zisele înaltului prelat intră în așa categorie)

Nu-ți poți recunoaște nici măcar ție, însă, că e vorba de așa ceva. Așa că-i pui eticheta de adevăr, deseori chiar unul la pătrat, în sens că vine de la dumnezeire.

La început de an școlar, Patriarhul Daniel îi binecuvintează pe elevi, părinți și profesori - Basilica.ro

În data de 11 septembrie începe un nou an școlar. Cu această ocazie, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel transmite binecuvântări părinteşti elevilor, părinţilor şi...

BASILICA.RO

2.

Patriarhul și cei precum dînsul își au rosturile lor, cînd purced la atari zise. Un *ceva* din sufletul personal îi împinge să urce cît mai sus - socialmente și materialicește (probabil precum pe noi toți, atîta doar că unii nu sîntem capabili de asta).

Pentru așa ascensiune, se intră într-o organizație,căci nu poți concura (ca să nu spun lupta) altfel cu aceia care au simțit deja nevoia coagulării într-un berbece (de grup), pe drumul bunătăților. Pentru a dobîndi și păstra succes, unei așa adunări umană i se impune deseori a servi lucruri ce fac bine mediului uman. E vorba de partizanii/supușii proprii, dar și de neutri.

Nevoile acelora, după cum spuneam, nu-s realizabile decît prin minciună. Asta întrucît acele nevoi țin de securitatea fizică și sufletească, care defoarte multe ori nu-s realizabile în practică decît în mică măsură. Prin urmare, ele sînt compensat cu iluzii, că așa ceva este posibil ori chiar există în jurul nostru.

Pe așa fond, vin cei precum PF Daniel cu vorbe precum acelea citate, sus.

Relaționarea supușilor săi - cu acele (atent alese) vorbe - se face îndeosebi la nivel nevăzut, mai exact al inconștientului. Între altele, simt eu, se execută regresie la o vîrstă de care aveam

sentimentul că ne aflam fără probleme (asta, între altele...). În același timp, a da ascultare mărimilor din societatea de tip arhaic produce bunăstare, păstoriților.

În ce privește mesajul întîistătătorului BOR, el mulțumește interesele proprii, cît și cele sociale. În sensul că a înfățișa paradisiac tinerele vlăstare reduce agresivitatea cu care sînt aceștia priviți - la nivel inconștient - de către maturi, din simplul motiv că sînt mai slabi.

Agresivitatea maturilor de care pomeneam (fie și ferm reprimată socialmente) este amplificată de faptul că destui copii/tineri nu-s deloc modelele de nevinovăție de care se vorbește. Iar care-o fi, a ajuns așa datorită educației - în sensul „Să nu faci aia și aia că e de rău!...", respectiv al avutului de părinte mototol.

PS

Treceam ieri prin zona virană aflată imediat la vest de viitoarea Catedrală ortodoxă. Era pe acolo doar o fetiță, cu ocupații de-ale vîrstei.

La ivirea mea, în depărtare (și chit că subsemnatul nu are prezență de ticălos ambulant), s-a retras încet-încet spre blocul unde probabil locuiește Simt (nu cred că întîia oară) că un adult li-i un potențial pericol.

„Exploziv: Litoralul romanesc in fata invaziei migrantilor"

.Oare peste vreo cinci ani, și adunînd noi între timp cîteva milioane de noi veniți... Aceștia vor avea televiziunile lor, cu talk-show-urile aferente?

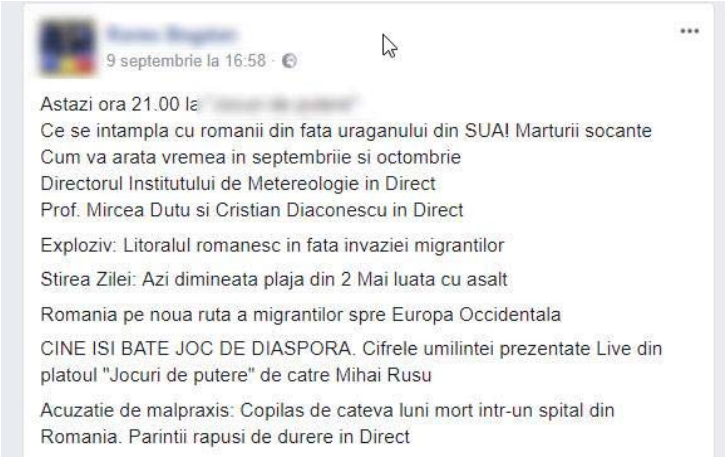

Încerc să anticipez... Ce ton va avea moderatorul (altminteri mai închis la culoare de piele)? Și ce subiecte va ridica (probabil tot cu ștampila „Șoc!!!").

Apoi, femeile de pe-acolo poseda-vor voal de-ăla musulman (mereu uit cum îi zice)?

PS

E interesant că nouă ne place a merge la alții, dar nu ne prinde bine deloc ideea că pot sosi la fel alții, pe străzile noastre

Jelania de ticăloșia politicienilor

… îmi pare s-ascundă necunoaștere a vieții, respectiv răutate (în ce grad, putem discuta) din parte-ne.

Enteresul și iar enteresul. În acest caz, sufletesc.

„Acest medic

… care este biologic bărbat și deci nu are cum știi fizic ce înseamnă sarcina și nașterea. El a adus un elogiu remarcabil femeii care aduce pe pământ viața. Uneori, cu prețul propriei vieți. A deveni mamă este pentru o femeie desăvârșirea misiunii ei. Și o face de milioane de ani cu iubire și sacrificiu."

Privesc așa scrise.

Am sentimentul că noi afirmăm îndeobște una ori alta cu gînd inconștient că ne aflăm 'între ai noștri'. Și unde, între convenite, se află respectul pentru vorbe precum cele din amonte.

Simt că așa emitent are mari probleme, dacă apare vreun venetic și-ntreabă - să zicem - cum e cu desăvîrșirea misiunii femeii.

Dacă stau a gîndi, subsemnatul se află taman pe dos. Mai exact, intuiește a se afla între străini, inclusiv ca gîndite.

> *„Sigur te-ai format într-o familie de treabă, dl Ordean? Că prea vezi dujmani prin jur..."*
> Nu știu cît de treabă era, dar cu o anomalie la cap e posibil să fi ajuns eu pe lumea asta...
> .
> Că veni vorba, îmi apare aseară în vis o entitate. „Tu ești, tată?" întreb eu. A dat de înțeles că da.
> Eu fiind crispat multicel, căci se afla acolo un reprezentant de altă lume (nu chiar plăcută celor încă-n viață)

Observ că funcționarea lumii agreează formule gen „desăvîrșirea prin naștere a femeii", nu și comunicări ca ultima. Adică-n viața de zi cu zi să te exprimi așa. Bineînțeles însă că Societatea-și posedă rosturile ei...

PS

De bine ce scriam recent despre niște zise ale PF Daniel... A interveni peste minciuni frumoase se lasă inerent cu furie a *binomului* autor-receptant.

Circulă vorba

… - între noi - că avem o țară frumoasă.

Întrucît nu se vîntură și vreo idee, cum că avem un bazin hidrologic nemaipomenit, simt că frumusețea cu pricina se află fruct a perioadei noastre de redeșteptare națională. Cînd a fost băgată în mintea omului obișnuit și așa pretenție, așa proces fiind operațional și azi.

Ca părere a mea (de strică-tot), există două categorii umane care îmbrățișează ideea.

Prima este a celor care nu umblă prin țară, dar au ideea în cap din vremea școlii, ea prinzîndu-le bine la suflet (poate și pentru că în mica zonă din care nu ies totul și se pare cenușiu/urît).

A doua categorie umblă întrucîtva, locuri descoperite în așa drum readucîndu-le în minte (și pe buze) patriotica formulare.

Nici unul dintre grupurile amintite nu iese însă în afara fruntariilor naționale. Ceea ce nu le împiedică, din motive de bine personal, să categorisească restul lumii drept mai puțin frumos decît meleagurile noastre.

Începutul pierzaniei

Este atunci cînd unele definiții din DEX nu te mai mulțumesc. De pildă a vorbei rea-credință.

Cu ea voiam să ștampilez atitudinea celor convinși că țara lor e (cea mai) frumoasă. Mai exact, reacția lor cînd le arăți că altele pot fi (dacă tot am adus criteriul în discuție) și mai frumoase.

Ca să nu folosesc aiurea termenul, am zis să mă duc la DEX. Cu filele aceluia (fie și de pe net) deschise, am simțit că cemi-i mie prin minte - întru vorbă - nu se potrivește cu pomenitul op: *„Atitudine necorectă, necinstită; perfidie, necinste”* Simt însă că-i vorba de ceva mai complex... . Ceva mai aproape de 'a o scălda necinstit. Și gaia-mațul, în sensul mizei puse de insul incorect că celălalt se va descuraja, la mitocănia-pe-față'.

Să vedem însă cum pot fi trecute astea în definiție comprimată..

PS

Lîngă definiția citată, e dată-n ajutor și zisa unui scriitor: *„Atunci ești sau absurd, sau de rea-credință!...”*

În context, mi se pare nepotrivită pretenția aceea de *absurd*.

În primul rînd, ideea de absurd are la baza neputința (nevoința?) noastră de a cerceta în amănunt o situație, Căci în sine nu există absurd, sub soare.

Asta, cînd opinăm de unii singuri asupra unei fleii de viață oarecare. Cînd ajungem însă în diferend de opinii, simt că vorba nu are ce căuta nici pe-atît. Căci trădează neputința (și iar zis: nevoința) noastră de a contraargumenta (domol, cu respect, poate - de aceea - și obositor pentru noi), la ce zice acela.

Altminteri, tocmai am trimis două CV-uri pentru post muncitor necalificat. O să-mi fie al naibii de insuportabil pe-acolo, dar va fi probabil util.

„Uraganul ucigaș Irma

…a lovit Florida! 35.000 de români sunt în pericol LIVE VIDEO”

Mă aflu odios...

Căci, discret (și cît să nu audă nimeni), mă întreb: „Ce treabă am eu cu aceia? Acuma, n-o să mai dorm noaptea - de cum trăiesc onor compatrioții, în nșpe mii de locuri ale planetei!"".

Uraganul ucigaș Irma a lovit Florida! 35.000 de români sunt în pericol LIVE VIDEO

comentarii, Uraganul Irma a ajuns în statul american Florida, în zona insulelor și bate cu peste 200 de km/ora. Șapte oameni și-au pierdut viața în Florida în accidente...

Cum spuneam, îs odios… Oare cum de rabdă PreaÎnaltul (adică Dumnezeu) așa ființe, sub soare? (deși, la o adică, e răspunderea Lui pentru cum gîndesc. Nu eu mi-am adus de-acasă neuronii din care mi-i alcătuită mintea, bașca-caracterul prost...)

Fraților, am pus-o!

Dl Andrei Pleșu se retrage din jurnalistica militantă. La pulpana cui se va mai azîvrli susbemnatul? Și, implicit, cum își va domoli sinistrele complexe de inferioritate?

Nasol.

Pînă una-alta nu pierd ocazie de-a (mai) murseca, din ultimele zise ale valorosului filosof și scriitor...

I.

„Cei care nu dau doi bani pe ideile şi pe moralitatea mea… ”

Eu mă aflu tembeluț de felu-mi. Dar tot cred că ne putem întinde la vorbă pe afirmația asta…

De pildă, eu n-aș apleca ureche spre cei care nu dau doi bani pe moralitatea mea. Mai exact, dumnealor nu zăresc nuanțe în acel complex domeniu. Să stai să te plîngi (lesne psihanalizabil altminteri) de așa preopinenți te coboară, cred eu, cu mintea-mi cea proastă…

II

„Dacă mi se demonstrează, calm, articulat, civilizat, că sînt bou, ciulesc urechile. Dar dacă nu mi se spune decît „boule!“ mă cam plictisesc.”

Dl Pleșu zice aieste de sanchi. Cunosc pe cineva care i-a adus așa observații (în stilul comentariului alăturat, de aici) , și nu i-a răspuns. Pot bănui și de ce.

III

„Constantin Noica ne-a spus odată, asaltat cum era, în anii din urmă, de nenumărate solicitări că, la un moment dat, eşti îndreptăţit „să te preferi“.

E un mic nonsens aici... Dacă dai citat din Noica, înseamnă că-l preferi pe dumnealui, și nu sinele din dotare. Adică să te preferi.

PS

Îs vorbă lungă...

„Dacă mi se demonstrează, calm, articulat, civilizat, că sînt bou...”

.

Simt că premisa se află nefericită, aici. Acuza de bou vine dinspre onorabili semeni care vor a pune iute capăt diferendului (trec peste faptul că afirmația se adresează mai degrabă terților (indeciși ori partizani) din preajmă, spre noi fiind doar ochi dacă ne intimidăm fatal de situația provocată).

Eu cred că întotdeauna acuza „Boule!” e lipsită de Plan B, și anume că poate fi solicitată explicație: „*Dă ce se află acela bou, coane?”.*

Prin urmare, ține (iar) de nonsens, ca vreun acuzator că mă aflu bou să se producă - în așa demers - calm, articulat, civilizat...

Am pomenit de curînd

…în două chei total diferite, despre sentimentul de inferioritate.

O dată dramatic, altădată în zeflemea.

Așa dedublare nu mi-i neapărat lipsită de seriozitate. La nivel conștient vorba e un fel de cochilie goală și preluînd altminteri vorbe oarecare ale unor terți, de prin DEX.

Există însă și adincul nostru (explorat de mulți alții, de pe la 1895 încoace). Acolo există un ceva, îngrozitor de neplăcut, dar și greu a descrie / a pune sub o definiție. Cea mai apropiată (cît de cît) este amintitul s. vinovăție.

Eticheta se află utilă, dar și departe de realitatea ghemului neclar (și groaznic de dureros) de care pomeneam. Esența lui se află teama de moarte, mai exact de-a fi uciși de un seamăn, pentru o abatere de la regulile pe care mi le-a comunicat anterior. Ori pur și simplu pentru că așa are el chef (din acest ultim motiv spuneam că s.v. se află un pic departe de 'ghem').

PS

Apropo de așa zise, dar și de retragerea lui A. Pleșu din blogurile Adevărul. Meditam azi de un solicitat așa filă, la respectivii.

Cred nu aș griji să spun cititorilor ce le pică bine. Mai degrabă aș oferi un fel de stand (chiar tarabă nu-i pot spune...).

Dacă au nevoie de ce-i acolo, bine. Dacă nu, mă aflu precum fotbalistul Țucudean, de la Viitorul.

Nu mi-i aroganță, cît că un 'arbore' că al meu nu poate da decît fructele aferente.

Ca atare, nu pot spune oamenilor ca-s frumoși, cîță vreme am idee ce e in spatele vorbei

O problemă delicată

… este ce s-ar face omul / bărbatul mai exact, dacă ar auzi că partenera își are tovarășă de viață. Adică de același sex (cu iubirea aferentă).

Și mai prost este cînd aude partenera de cuplaj deocheat al Lui (bașca ce se pune prost în lucru, in sufletul cei care nu-și refuză așa mirșavă eventualitate...

Mulțumesc, știu c-o să ajung rău (la o adică, ajung unii și fără să-și chinuie neuronii...)

PS

Mă întrebați dacă "O s-ajung rău..." nu reprezintă gîndire negativă? Mmmm... Depinde cum privești. De pildă, mie-mi place din psihologie mai degrabă ideea așa-numitului paradox.

În ton cu ultimul, zăresc pe raftul unei biblioteci volumul: "Numai adevărul", a Annei P. Cred că fie și acordînd autoarei prezumția de sinceritate sînt de luat cu rezervă zisele-i din carte... (altminteri am citit din acea ziaristă rusă, pe undeva, și-am găsit cam multă gazetărie, pentru standardele mele de obiectivitate)

O carte bună

…recitită după un număr de ani nu-i poate aproape nouă / neștiută. (e ca la trasee montane frumoase... E vechi, și totuși altceva, cînd revii peste multișori ani...) Așa ceva, pentru că, inevitabil, nu am stat nici noi în loc.

Zic asta cu ochi in filele "Gropii" lui Eugen Barbu.

Golanul din mine se sumețește, la limbajul carditorilor de acolo. Dar scriitura lui nea Jenică este, în strict personala-mi opinie, nemaipomenită. Prin urmare, un superficial oarecare citește, poate pentru prima dată în viață, ceva cu atenție...

.

> *"Anu' morții, maître...?"*
> Nu știu.

„De 27 de ani

…România e condusa de aceeași categorie de oameni,fara caracter si onoare”

Oare, dacă întrebi așa oratori despre ce-i dincolo de 27 ani, cum arată răspunsul lor? Din instinct, plus o minte nu chiar idioată, realizez că nu se poate duș rece mai prost, a-i trage de mînecă, asupra lui *ante 1989*.

A te gîndi la dincolo-ul de borna convenabilă nouă nu poate furniza decît un teribil duș rece. Îl socotesc unul refulabil, chiar. Gîndul la anii comuniști îți lovește de nulitate întreaga construcție pe care o ai în minte de la 1990, mai exact din cei 27 ani.

Poate bat eu un pic cîmpii (altminteri zisele mele le doresc mai totdeauna doar punct de plecare spre verificarea și extinderea cercetării), dar a lua în calcul dincolo de cei 27 ani e precum a deschide cupola unei stații spațiale. Oxigenul - cel vital nouă altminteri - se va duce urgent în nesfîrșirea de acolo. va veni în schimb o răceală îngrozitoare.

Ne aflăm oameni

Eu criticesc aici la dl Pătraru, pentru a-mi descărca din agresivitatea conferită de Creator. În paralel, dl P. oferă subiecte pe măsură unei categorii de semeni aflată și ea-n multă nevoie, de-a pune tunurile pe cineva.

Cu toți bifăm pe la recensăminte a ne afla creștini, cei iubitori de oameni șcl.

Acum și-n vecii vecilor!

Rugăciune pentru școala românească - Starea Nației

Iată, dragi copii, ne aflăm la un nou început al sfârșitu... ptiu, Doamne, iartă-mă! la un nou început de an școlar... Cam asta-i tot ce e nou la anul școlar care începe azi! În rest, manualele sunt vechi, dacă sunt, iar băncile și tencuiala sunt de când am...

STAREANATIEI.RO

Poate că nimic nu e mai util

… decît să-ți spui clar, destins, că nu ai soluție la (stringenta) problemă X.

Nu-i însă deloc lucru ușor, așa ceva.

„România, fără viitor. Educaţia, la pământ”

Se află în acest titlul formulări pentru minți primitive. (cît le e procentul, la scara națională, nu schimbă datele problemei). Zic asta sesizînd că ele conțin două lucruri.

1. Alb negru (educația nu s-ar afla, de pildă, la 25 pași de pământ, ci deja cu obrazul răpus, pe sol).

2. Ideea capătului de lume.

România, fără viitor. Educaţia, la pământ

Învăţământul din ţara noastră, la modul general, generează mai multă mediocritate, impostură şi insucces social decât producea în urmă cu 100 de ani. Şi să vă explic de ce.

ADEVARUL.RO

Privesc la dl autor. E ins cu școală, mai exact psihologie. Și pe unde va fi aflat de primitivism.

Tot la școală va fi auzit de fragilitatea păturii noastre conștiente în fața impulsurilor din adăncune. Ultimele urmăresc interesul și doar interesul.

Drumul spre acesta din urmă cuprinde exagerare, manipulare, cînd nu minciună de-a dreptul.

După cum.

„Şcoala, cu toate metodele ei vechi oferea o educaţie solidă, dar mai ales forma caractere. ”

.

Dl autor are de servit cititorului ceea ce dorește acesta să audă (din ce motive, vorbim altădată). Pe așa fond, vine cu afirmații mai mult decît discutabile. De pildă aceea citată de mai sus.

Ca părere a mea, care am pus nițel mîna pe Istorie (nu pariez a fi cazul dlui Copăceanu), și peatunci eram exact precum astăzi. Adică oameni. Cu bune și rele.

PS1

Subsemnatul privește cu multe rezerve semenii ce vîntură vorba „caracter” Asta pentru că, dincolo de măreția-i aparentă, vorba este pentru oameni destul de înguști la minte.

Și aici ne putem întinde la vorbă, de ce cred asta.

PS2

Mă aflu curios. Dacă dl autor scrie mult la gazetă, apucă să mai avanseze în profesia-i de bază? Am semnale (decurgînd din textele-i) că nu.

> *„În primul rând, [vînzătoarea din Odorheiul secuiesc, neştiutoare de română] este o victimă a părinţilor săi, care, în educaţia pe care i-au dat-o, atât cât să devină la maturitate doar o simplă vânzătoare de mici, i-au insuflat dispreţul faţă de români şi faţă de limba română...”*

Ideea de dispreț cred a se afla una complicată, în sensul că ascunde sentimente mai dureroase, ce reclamă acel ambalaj, al disprețului.

În ce privește a deveni la maturitate doar vînzători de mici, asta e treaba dumnealor - pariez că-și au socoteli interioare foarte justificate.

Și:

”...Pentru că altfel nu se poate explica de ce nu a reuşit să înveţe un vocabular minim necesar pentru o conversaţie simplă...”

E tare frumoasă vorba asta, cu 'nu se poate explica'... Cel care o vîntură uită să spună și că-i problema lui, dacă nu intuiește adevărul pe acolo...

Explicația e foarte simplă, chit că nu place naționaliștilor/ patrioților români. Este acolo un teritoriu nu chiar mititel, unde unguri sînt foarte majoritari, Prin urmare, sentimentul lor le este de a fi ocupați, ca țară, de către români.

Cum nu pot răspunde dur-fățiș, purced la a nu învăța limba. Eventual și la dispreț - ultima atitudine mai ales cînd simt că românul din față stă prost cu părerea de sine.

La dumnealor, ideea de bază nu este cariera, cît a supraviețui ca grup etnic.

PS

„Cine sunt responsabili...”

E pe-aici și plăcere robespierreană, de-a freca dur ridichea altuia, dar și neputință de-a admite realitatea așa cum se află.

Micii „de limbă maghiară“ de la Kaufland din Odorheiu Secuiesc: cine sunt responsabili pentru scandalul mediatic interetnic?

ADEVARUL.RO

Observ în context o situație precum grija națională pentru învățămînt. Statul multor moaște (inclusiv din poieni iocaniene) pe copilul numit Educație a avut rezultate cam nema. Prin urmare, părerea mea (altfel absolut nerealizabilă, avînd în vedere găurile sufletești pe care le umplem prin interesul cu pricina) este c-ar trebui să lăsăm domeniul în plata Domnului.

Idem la solicitat responsabilități.

Ziceți c-o să meargă țara și mai nasol, dacă nu urlăm după responsabili?

Am îndoieli.

Are cineva idee

…cum se intră în contact cu responsabilii a ceea ce-s numite blogurile Adevărul? Zic asta pentru că mi-ar face plăcere să scriu și eu, pe-acolo... Sărut-mîna!

Vreau să devin și eu ceva în lumea asta! Să-și de alumea coate, pe stradă, „Uite pe tipul ăla - am uitat cum îl cheamă... - care vorbește frumos la televizor.... Pe care l=a chemat și Dana Grecu-n emisiune..."

> *„Maître... Astea e vise. O să te și înjure lumea la greu, dacă nu cumva scapa-vor și scatoalce,, ca din greșeală..."*
>
> Daaa?
>
> .

*

Mă uit la scrisele-mi precedente.

Există prin cărți o definiție a curajului. Că să faci vreun gest, chit că ești dominat de frică.... Asemănător procedez, în acel apel (cum să ajung și eu în areopagul scriitoricesc)...â

Mă aflu făcut din bucăți. Stilul scrisului compensează (și nu vindecă!) moliciuni, urîțenii, frici și alte alea. Pe așa fond, bucata din mine care scrie pe-aici trage restul personalității pe un drum unde ultimeia i se lasă cu frici cît și cu nechef.

> Cine mă-sa o fi inventat scindarea interioară?
>
> *„Nenea ăla cu barbă, de Sus... Dar zici că nu crezi în El..."*

„În ruptul capului nu o să înțeleg

…manevrele astea de mutat miniștrii de la un minister la altul"

Cu respect, dar vina-i a dumneavoastră, domnule P. - dacă nu pricepeți ce și cum, din vreo felie a realității. Pastila prinde bine însă, la o anumită categorie umană. Unde a nu putea pricepe se transformă iute-n acuză adusă adversarului.

PS

Similar:

> *„RĂZBUNARE PE INTERNET ÎMPOTRIVA FOSTULUI ȘEF: Un psiholog școlar sibian a manipulat presa prin blogurile Adevărul"*

Oare mintea presei pe unde umblă, cînd e manipulată?.

Îmi căşună pe Lucian Blaga

Sesizez că omul e cu bafta de a-i fi reținute pe linia mărețiilor inclusiv voroave comune... *(”Te pui, bre, cu Soarta, cînd e să-i placă vreo producțiune a cuiva? O ridică-n rang urgent!”)*

„România dodoloață” e o vorba unui mititel nimerit întîmplător pe uliță, în zilele unirii alb-iuliene. Apoi, asta cu veșnicia născută la sat îmi pare așișderea, mai exact dintr-o poezie care-i departe a rupe gura tîrgului, ca tare în branșa ei, ori măcar în aceea filosofică (vezi PS)

Pas a putea cere detalii însă, vreunui entuziasmat de Blaga, cultură și românism, asupra tărășeniei. Adică să-ntrebi „Și cum e, domne, cu veșnicia aia?”. Se rupe firul.

În context, nimeresc azi pe discursul unui prelat, de felu-i purtător de cuvînt la o instituție din Dealul bucureștean al Mitropoliei. Omul întreabă acolo, în titlu, o chestie (nu contează cum îi fîlfîiau dedesubturile oratorice). La care subsemnatul, june cu educațiune, dă să răspundă amabil. Atîta doar că lipsea rubrica de comentarii. M-ar fi mirat să aibă, de altfel...

E interesant că materialele lipsite de așa posibilitate (s-o spunem: a contestării) țin cu precădere de două domenii: religioasele, respectiv naționalismul (uneori și spiritele literate scapă în așa atitudine). Deduc de-aici nu neapărat teamă de brînzovenești zguduiri, cît fragilitate a domeniului. E vorba de ideile bisericești, respectiv naționaliste.

Și care nu suportă, a le deranja cineva.

Altminteri, animatorii de pe-acolo sînt convinși a li se afla beton, domeniul...

PS

”Copilo, pune-ţi mânile pe genunchii mei.
Eu cred că veşnicia s-a născut la sat.
Aici orice gând e mai încet,
şi inima-ţi zvâcneşte mai rar,
ca şi cum nu ţi-ar bate în piept,
ci adânc în pământ undeva.
Aici se vindecă ***setea de mântuire*** (s. MO)
şi dacă ţi-ai sângerat picioarele
te aşezi pe un podmol de lut....”

Etc.

Mă împinge dracul a cere detalii și despre cum îi cu mîntuirea. Cu setea de dînsa. Și cum se drege asta. Bașca de cum se află lucrurile în Rai. Eventual ce fac aceia care au fost oameni cuminți și creștini, la anul 200 de pildă.

E interesant că matale ești declarat măgar, la așa curiozitate. Lucrurile aduc aici al naibii cu vremile comuniste. Cînd trebuia să intuiești ce nu-i bine să spui.

PS

Un prelat își încheie mesajul cu: „Slava lui Dumnezeu pentru toate!” Om te faci, dacă întrebi cum stă Atotputernicul la vanitate - de i-i nevoie de așa vorbe, banalele mulțumiri tușind...!

Mă uit la ultimele-mi zise, despre L. Blaga

… și cercetez de n-am sărit peste cal.
Nu apuc a răspunde, că aterizează privirile pe doua file (148, 149, ediția I1992, ed. Dacia) din Jurnalul steinhardt-ian al Iubirii. Să te ții șmechereală a distinșilor, în numele credinței si-al culturii.

> *„La ieşirea din manăstire ne intampină iar natura: numai verde şi albastră, strălucire calmă şi distinsă. Ce mai prefăcătorie! Ispită din dreapta şi ea!*
> *– La ispita din dreapta cred că se referă şi C. S. Lewis in cartea lui despre draci. Exemplul pe care-l dă e mărunt, dar cu perspective imense:*
> *„Diavolul păzitor" al unui englez oarecare il indeamnă din răsputeri pe muritorul asupra căruia „veghează" să se jertfească intr-o chestiune care-l preocupă: aceea specific britanică a ceaiului. Muritorul ar vrea să bea ceaşca de ceai de la ora cinci pe terasă. Nevasta şi soacra preferă să o bea inăuntru. Cedează, ii suflă diavolul, fii smerit şi bun, altruist, jertfeşte-te, fă-le pe plac. Omul işi bea aşadar ceaiul cu ele, şi toată vremea se simte nefericit şi nedreptăţit, băutura i se opreşte in gat, blestemă in minte ambele femei care la randul lor văd bine că le-a făcut concesia in silă şi simt cum le cuprinde antipatia. Diavolul jubilează. Trei exemplare in perspectivă.*

Aici, simt că-s de luat deoparte, precum o face Marele Inchizitor cu un oarecare, în Sevilla dostoievskiană. Vorbele-i sînt insa pur dîmbovițene: "Lasă-ne, bre, în durerea noastră...".

PS
Nemernicia-mi se află făr'de margini. Parcă aș aruncă din nou ochi, în nuvela lui Ivan K...
Acum vreo 20 ani, m-am recunoscut nedus cu mintea, în fața erudiției teologice de acolo.
Este drept că pe atunci mă aflam om la locul lui.

"Creativity can..."

Sau, în traducere locală: 'ar putea'...
Este drept că se află acolo minciună doar dacă privești în cheie moral/ conștientă.

Pe alt palier, se află acolo furnizat de lucruri plăcute, către sufletul celuilalt.

Esența conviețuirii între oameni
Azi te mint eu pe tine, mîine mă minți tu pe mine...

13 septembrie

Ce le-o fi venit pompierilor căpitanului Zăgănescu, la 1848, a se lua în bețe cu turcii, în Dealul Spirii?

Pînă una-alta, forțele otomane se aflau, întrucîtva, componente ale aceluiași stat. Și nu survenise vreo iritare valahă pe dînșii, ridicarea pașoptistă avînd mai degrabă un caracter social.

Simt că vreunui imprevizibil al vieții, din acea zi (și ducînd la confruntare), i-a fost adăugată - după 1878 - haină eroică.

Psihologie

Cînd ne freacă, așa-numitul *Superego* nu posedă argumente (să presupunem că în mediul său circulă și așa ceva).

Are numai răutate. Iar noi, țintele, frică grozavă de de dumnealui.

Absolut întîmplător

… simt nevoia în dimineața asta să flutur către doi distinși amici vorba cuiva. Și anume: *„Dacă vrei să admiri lucrurile, privește-le de departe. Dacă vrei să-ți placă, uită-te de aproape..."*

Meditez, la chestiune, că n-am întîlnit felie de realitate, fizică ori întru idei, de care să nu mă (aproape) îndrăgostesc, dacă zăbovesc pe dînsa cu atenție. Asta presupune inevitabil privit de aproape, respectiv făcut pe moment abstracție de restul...

Situația aduce oarecum cu poziția copilului, din primele luni/ani de viață. Are doar mama în ochi.

Îmi vine chef să spun

… legat de o poză, că toate lucrurile de acolo-s frumoase.

În prim plan aflîndu-se un bărbat (dar mai încolo existînd peisaj, linii, culori cu toate ingredientele frumosului)..

Mă uit la situațiune.

Dacă, mai ales bărbat fiind, te-apuci a vorbi de frumusețea altui bărbat, mediul uman te pune spre/la zid. Ideea dumnealui, a mediului, fiind că ai tendințe deocheate (adică homosexuale). Prin urmare, privesc situația și mă nedumeresc încă o dată de (ne)amabilitatea Societății. Înțeleg în paralel că dînsa, mai ales de la facerea lumii și pînă deunăzi, a avut de-a face cu supuși mai puțin amatori de finețuri filosofice...

Am văzut doar interdicție, dreasă apoi parșiv cît un eventual disident să fie condamnat și de masa dresaților... Nu spune nimeni, din marii inchizitori, ce și cum cu vreo eventuală pornire homo (treabă valabilă la cam toate poprirele sociale). De unde vine, la ce se datorează - așa blamate fiind, la o adică, lăsate de tata Dumnezeu/natura în firea omului. Foarte amabilă, Societatea zice doar *Niet!*, și se uită urît. Plus comunică scurt: „Stai dracu cuminte! Că te dau pe mîna la ăilalți..."

Tot la chestiune, nu poți să nu ridici sprînceana, la mare parte a înjurăturilor din societatea noastră (cea mult creștină). Hai să zici că vehiculatorii de așa sudălmi nu au postere în baie cu vreun Stallone (tînăr) - le acord amabil această prezumție - , dar tot cred că-i un mod de-a încuraja pornirile deocheate.

PS
La așa expunere originală de idei, e dreptul dvs să vă dați coate...

Noi nu sîntem noi

Ci unii cărora le dă voie educația să fie. Restul din noi nu *ne* mai există.

Utilă însușire

Aceea de a putea strînge din dinți, în fața inconvenabilelor de traversat.
Aș minți să spun că posed așa calitate. Dar mă străduiesc a dobîndi nițel, de pe acolo...
.
PS
Apropo de străduința pomenită imediat mai sus. Marile noastre planuri, că trebuie să dobîndim cutare însușire au viață doars curtă vreme. După un timp, ceva din interior șterge precum niște valurile scrisele de pe nisip.
Teoretic, e în interesul nostru, să zicem a strînge din dinți la hopuri. Dar în adînc nu există interes de durată pentru așa modificare - teoretic favorabilă și profunzimilor noastre.

Încep cu o metaforă

Imaginați-vă că aveți suflet de om, dar vă aflați între maimuțele cele civilizate din romanul lui Pierre Boulle (după care s-au făcut film și filme).
Mai exact cu ambalajul acelora. Dar în interior vă simțiți om. Și ascultați în jur numeroase zise, cum că - între altele - ce ființe inferioare-s primatele fără păr pe corp.
Se înțelege că nu e rost a le spune că judecă greșit, căci să vrea și-acele păroase n-ar putea schimba în interiorul lor, respectiv în modul lor social de a fi.

Aiasta e introducere către cîteva considerații, pornite din filele cărții ”Cioran sau un trecut deocheat”, al Martei Petreu.
Răsfoiam ieri, în vizită pe undeva, cartea „Amurgul gîndurilor”. Mi s-a părut fadă. Am apucat însă a sesiza două lucruri. Mi se pare mie fadă, care m-aș școlit în ale minții inclusiv ajutat de așa opuri.
Apoi, la un 1935 punctul respectiv de vedere va fi fost unul inedit, de avangardă, valoros. (probabil sînt aici vaccinat după ce-am urmărit piese Pink Floyd de pînă în 1973. Mi-au părut și

ele fade, dar mi-am adus aminte că-i ușor a le cataloga astfel, la 2017, în timp ce-atunci au fost novatoare la greu,,,)

Spun acestea pentru că există riscul de-a cataloga drept cel puțin bizarerii, zisele unui Cioran din deceniul patru. Iar de aici pătrundem în teritoriu al separării delicate de ape. Al înțelesului, întru gesturile, ideile acelora.

Pe-așa drum, lucrurile pot merge înțelept (mă refer la explorarea mea, spre stil interbelic Cioran) pînă la un punct. Nu și mai departe.

Cum țin a merge și mai încolo, dar fără vreun pus la zid (căci ar fi posibil, chit că acela este Cioran iar subsemnatul banal Ordean) a fost nevoie de metafora cu maimuțele. Care nu jignește oamenii acestei planete, căci de dorit mi=a fost în ea să punctez tipul de situație.

Mai exact, voi spune la subietul (cioranian) una două, cu precizarea că vin din partea unei anomalii - eu - raportat la tipul cvasigeneral de om.

Expunerea-mi e legată într-o parte de Emil C., în parte de cele ce se vor vedea.

Dincolo de firea originală a lui Cioran, el nu-și refuză în anii interbelici un drum în întîmpinarea ideilor epocii. Ceea ce-i normal, doritul succes de public impunînd asemenea servaj (în sensul de-a fi serv - sper să nu pară urîtă vorba).

În paralel, și dacă observ eu bine (și dl în cauză nefiind cîtuși de puțin caz singular), se folosește de prilej nu doar pentru a căuta reflectoare, ci și pentru a-și descărca din sufletește proprii. Sufletești, în sensul de primitive ce se vor neapărat eliberate.

În context, observ plăcerea copilului de-a confecționa măreții, pe care le consideră viabile.

Privesc întrucîtva uimit (dar avantajat de plusurile pomenite mai sus - fire personală, plus experiența decurgînd din scurgerea istorică a trei sferturi de veac scurse) - gîndurile de plămădit lumea. Mai exact unele din categoria „Trebuie!..., plus „Căci vreau eu!”

La așa stadiu al observației mele (poate primitiv, dar la o adică e un copil nealterat de subiectivitatea civilizației, vorba cuiva), te uiți un pic asupra mediului, de atunci dintre războaie.
.

Mă aflu tip mai deloc școlit, așa că pipăi prima dată spre filosoful O. Spengler prin intermediul scrisele - despre Cioran - ale dnei Petreu. Mă credeți sau ba, dar în ciuda hipercrticismului personal mă aflu și atent să nu sar peste cal.

Adică mă apropii cu ochii de zise Spengler & co socotind și cît de aproape mi-i plăcerea (avînd la bază omenescu sentiment de inferioritate) de-a de pămînt cu inși aplaudați social.

La acesta văd (Spengler) de pildă noțiunea 'destin', în baza căruia, se înțelege, ar urma să se construiască minunății. Or eu văd în acea noțiune - destinul - echivalentul lui zero din vreo înmulțire algebrică.

Mai văd pe acolo opul „Declinul Occidentului”. Or, să avem pardon, dar Occidentul tot decade (cel puțin din vremea migratorilor) și e bine mersi.

Aici, și dincolo de un dedesubt - zic eu - cam tabloid (adică a nutri sentimentul de capăt al lumii, în prezent, al ființei umane), n-ai cum să nu apreciezi drept total nerealistă fie și simpla apreciere că Vestul e pe vreo pantă descendentă (trec aici peste faptul că mersul lumii nu-și bate capul cu-așa fel de griji, amintitul m.l. nefiind o noțiune chiar de dat la gunoi, zic eu).

Nu am cum să nu observ aici - fie și din unghiu-mi ingrat, de needucat - că un Spengler o fi tratat și azi ca nume... Asta pentru că, admit, există în asemenea gesturi - culturale în esență - esențială este înșirarea plăcută de vorbe (fie și unele cu rost în ochii universitarilor)... Una care servește la menținerea / necesara irigare a edificiului cultural.

Acesta din urmă punînd umăr serios la coeziunea socială.

Privind lucrurile din așa unghi, iei cu oarecare înțelegere eroismele (altminteri agresive, respectiv nerealiste) lui Cioran - reproduse în cartea Martei Petreu.

De pildă nedormitul noaptea, de faptul că românii posedă o cultură mică.

.

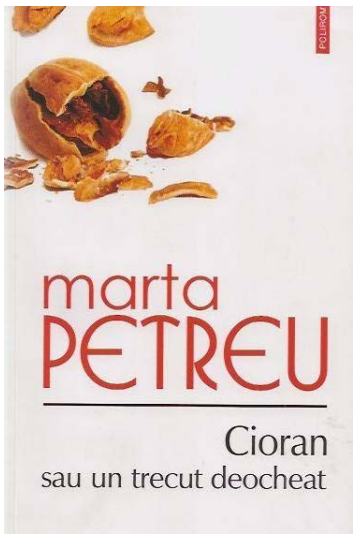

Omenesc

E vorba de stabilit altora agenda (în paralel deranjîndu-te dacă ești tratat similar...).
'Nu avem dreptul să uităm...'

”Scapi din vedere o nuanță - de care altminteri începusei a ține seama ieri... Este aici un furnizat de ce pică bine seamănului.
Mai exact, unei categorii umane îi place așa formulare...”

Mi se sperie un pic gîndul, asupra motivului acelei categorii.

„În parte, ai dreptate. E pe acolo și teamă de moarte, de lipsă a sensului...”

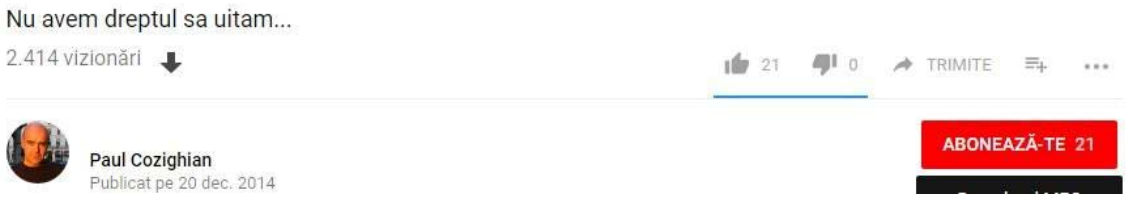

Îmi cad ochii din nou

…la privirea filosofului Spengler.

Uit mereu că, oricît de fin am broda lucrurile, ele ni se află pe-un ocean de animalic. Adică să vrei și nu poți scăpa de tribut plătit aceluia.

Toate rădăcinile ni-s în acel sol... Cît de departe te poți detașa de acest amănunt? Cît de tare poți da din brațe, pentru a te desprinde de pămînt, ba și să stai departe de aceea Geea atotstăpînitoare)?

PS

Mi-am recunoscut dintotdeauna păcatul (plus superficialitatea) de-a pune ștampile plecînd de la oscioare din opera, din comportamentul cuiva. Azi nu fac excepție. Nimeresc peste un articol despre Oswald S., cel amintit mai sus. Unde-s date și citate, din respectivul

Om la greu, stimabilul... Pînă să-l iau în serios (presupunem că aș putea vreodată), observ eternele pastile - de pildă la 1933:

> *„Există oare acum un singur om de rasă albă care-şi dă seama de ce se petrece în jurul lui pe această lume? Care să înţeleagă întreaga dimensiune a iminenţei primejdiei care ameninţă această rasă? Nu vorbesc de masele, cultivate sau nu, care ne populează oraşele, aceşti cititori de ziare, această adunare de voturi, din care a dispărut demult orice diferenţă dintre alegatori şi aleşi. Mă refer la clasele conducătoare ale popoarelor de rasă albă, cât timp încă nu au fost distruse, la oamenii de stat, cât timp mai există aşa ceva, la adevăraţii conducători ai lumii politice şi economice, la cei ai armatelor şi la cei ai lumii ideilor ...”*

„Documentul, datat 19 iunie 1990

...şi desecretizat în această vară la cererea Parchetului, este o notă a unui serviciu logistic al Armatei, prin care generalul-maior Ioniţă Botoş (unchiul celui care avea să devină procuror general al României, Ilie Botoş) cerea adjunctului ministrului Apărării să i se scadă din inventar hrană şi echipamente în valoare de 866.009,30 de lei, care fuseseră distribuite, la cererea Guvernului Roman, unor <forţe civile care au participat la restabilirea ordinei şi liniştei în capitala ţării>. Adică minerilor.”

Dl ziarist se află neserios.

De fapt, se află om. Cum se află și cititorii dornici de așa materiale. Și care vor sînge. Dînșii fiind buni creștini altminteri (pe la recensăminte).

Dumnealor au nevoie - ca de apă - de inși în ceafa cărora să sară, cu aferenții colți (cum face altminteri și subsemnatul, pe cînd scrie astea). Dl autor îi servește prompt în așa direcție. Fuge la 1990 și vine cu victime legate fedeleș. Ion Iliescu și Petre Roman.

În tot demersul nu ține cont că la vremea cu pricina a existat un context. Dacă ar ține, s-ar duce naiba tot chichirezul articolului, în ochii doritorilor de sînge de care pomeneam.

> Un așa atac, la Ion Iliescu - 87 ani, în prezent - , ține și de mult curaj (puneți dumneavoastră ghilimelele).

Redeschid 'Jurnalul fericirii'

…al lui Nicolae Steinhardt. Și-mi fac o anumită părere. Cu bune și rele.

Mă uit în paralel pe net. Din cîte minute petrec acolo, nu văd un referat care să nu fie (hiper)elogios. Pînă și cei de la „Romînia Mare” îl laudă.

În răstimp, stau precum copilul din „Hainele împăratului”, al lui Hans Cristian Andersen, cu nuanța că optica mea nu pare să intereseze pe nimeni.

Hai s-o luăm pe rînd. Lui Steinhardt i se pun în brațe atitudini care de care mai mărețe. La care, eu - copil credul - mă aștept la un comportament pe măsură. De unde, însă!... Eu unul reperez în pomenita lucrare un omenesc deplin. Ia uitați aici:

> *„1970 [/] Pentru ca bărbaţii de stat europeni şi americani să ştie cum să se poarte cu statele simiene (sic, m. MO) pe care au găsit de cuviinţă să le înfiinţeze în Africa şi alte părţi ale lumii unde faza arboricolă încă nu a fost în întregime depăşită, precum şi cu alţi mîrlani şi ţopîrlani care şi-au luat-o rău de tot în cap, ar trebui să aibă cunoştinţă de una din cele mai nobile scene petrecute (nu sunt prea mulţi ani de atunci) pe pămînt românesc — şi să ia pildă.*
>
> *Marele pictor şi autenticul boier Theodor Pallady obişnuia să dejuneze în oraş: la Jockey Club, la Dobrică pe Aurel Vlaicu ori la restaurantul din Buzeşti ţinut de Mişu, fostul bucătar al Automobil Clubului.*
>
> *În Buzeşti, pe vreme caldă, Pallady mînca odată în grădină, avînd carnetul de schiţe în faţă. La o masă alăturată un tip tînăr, solid, cu păr creţ, barbete, haină cu umerii vătuiţi, cămaşă violet şi cravată galbenă. Lîngă el o coardă, expresivă.*

Rețineți, 'coardă' - despre o femeie. În paralel, fiți atent și cum se exprimă în general omul lui Dumnezeu - pe nume Steinhardt -, care în același timp dă sfaturi (să observați cît de pașnice...) diriguitorilor lumii cum să rezolve o situație geopolitică.

„... Pallady o desenează.

Tipul, enervat (făcut?), se ridică şi se propteşte în faţa artistului.

- Cum de îndrăzneşti s-o fixezi pe doamna şi s-o pictezi'?

Pallady mormăie un răspuns vag politicos şi explicativ, apoi tace...

Tipul stăruie şi, împins de tăcerea şi bătrîneţea interlocutorului, trece pe alt registru:

- Ia ascultă, porc bătrîn...

Pallady, şaptezeci şi cinci de ani, fost elev al unei celebre scoale de box de la Paris, îşi pune carnetul pe masă, nu-şi suflecă mînecile, se scoală agale şi-i arde vlăjganului un uppercut care-l trînteşte peste o masă învecinată.

Ce păcat că n-are cine şi cum afla.

(Mai întîi să coboare din copaci. Pe urmă om sta şi de vorbă.)"

.

Nu știu cît consumase tînărul cu pricina. Dar nici autorul nu pare treaz, așternînd acestea. Mult nu mai are pănă la delir, unul partizan, firește.

Observați aici cum privește N.S. spre statele africane. El, repet, fiind ins care poate cita și glosa pînă mîine despre iubirea seamnului și similare.

Apoi, parti-pris-ul în povestioară (pe care eu oricum o bănui a fi invenție) e deplin, întîlnind cuvenita umflare a calităților celui simpatizat, în paralel cu porcăirea adversarului..

Zăbovind un pic la cele atribuite lui Pallady, treabă frumoasă nu era nici a fixa o doamnă străină, pentru a desena zice-se mai bine (asta fără a solicita minimă permisiune), nici răspunzînd cum a făcut-o întîiului reproș a tînărului. Mai exact: „Pallady mormăie un răspuns vag politicos şi explicativ, apoi tace..."

Imaginați-vă scena.

După ce ce-ai uitaaaat, zice-se artistic, răspunsul e VAG politicos și explicativ... Cum va fi fost mesajul nonverbal al boierului - într-un mediu unde Bacchus fudulește inclusiv pe vîrstnici - se poate bănui. Să tot dea în bîlbîială partenerul aceleia!

De ce simt că-n tinerețe Pallady nu proceda mult diferit? Ca urmare, simt că desenul era un mod de-a o poseda pe aceea, mascat fiind demersul prin ideea că alde 'coarda' se afla expresivă...

..

Nu uitați! Steinhardt vede înt]mplarea drept „una din cele mai nobile scene petrecute [...] pe pămînt românesc"..

Iar volumul se află plin de (asemenea) omenești.

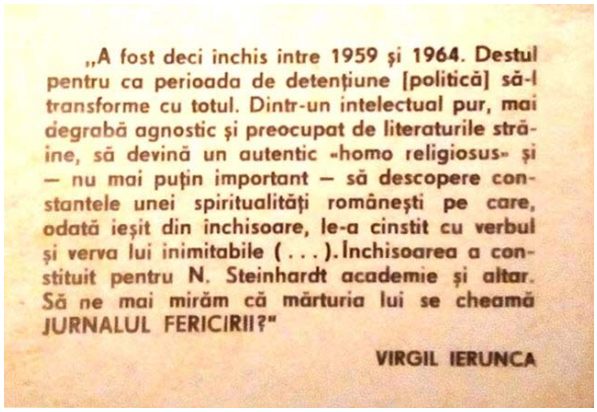

„A fost deci închis între 1959 şi 1964. Destul pentru ca perioada de detenţiune [politică] să-l transforme cu totul. Dintr-un intelectual pur, mai degrabă agnostic şi preocupat de literaturile străine, să devină un autentic «homo religiosus» şi — nu mai puţin important — să descopere constantele unei spiritualităţi româneşti pe care, odată ieşit din închisoare, le-a cinstit cu verbul şi verva lui inimitabile (...). Închisoarea a constituit pentru N. Steinhardt academie şi altar. Să ne mai mirăm că mărturia lui se cheamă JURNALUL FERICIRII?"

VIRGIL IERUNCA

Aș încheia zicînd că-l înțeleg pe Virgil Ierunca, atunci cînd spunea despre carte cele din imagine. Prin comparație cu seceta editorială din anii comuniști, *Jurnalul Fericirii* se afla mai mult

decît instructiv. Dar azi eu unul am mari probleme în a lua de bune (de pildă) că „închisoarea i-a fost academie și altar”. Din ce văd eu însă, a ieșit (tot) om și atît.

Ne putem întinde la vorbă, pe subiect.

PS

Zăbovind pe aprecierea lui V. Ierunca, înțeleg perfect (chit că nu aplaud) necesitățile unui text cultural. Dar eu nu mă grăbesc să tresar vrăjit (dimpotrivă!) la formulări precum pomenita „academie și altar” ori „constantele unei anumite (?) spiritualități românești”. Asta, pentru c-am aflat a se găsi - așa vorbe - măști, pentru diverse de-nespus...

Să rămînă între noi...

Candidez la o funcție în Sodoma (sau Gomora, că n-am înțeles bine...).

> *„De asemenea, Rusia a interzis propaganda homosexuală în faţa minorilor ..”*

Dacă pricep eu bine, dintre minori se pot găsi destui a păși pe ticăloasa cale, dacă se face propagandă printre ei. Probabil și invers. Dacă nu le-ai vorbi despre Dumnezeu creștin, nu L-ar dobîndi înăuntru. Ceea ce-i și normal. Venim pe lume simple globuri nescrise (mă refer la mintea personală). Apoi, depinde de ce ni se toarnă în minte. Dacă te naști la Stambul, mai-marele Universului îți va apărea - după așa operație - într-un fel. La București, bolta cerului pare vegheată de Altcineva. Similar, la Beijing ori în Hawai.

Complicată e viața...

„Am intrat în închisoare orb

… (cu vagi străfulgerări de lumină, dar nu asupra realităţii, ci interioare, străfulgerări autogene ale beznei, care despică întunericul fără a-i risipi) şi ies cu ochii deschişi; am intrat răsfăţat, răzgîiat, ies vindecat de fasoane, nazuri, ifose; am intrat nemulţumit, ies cunoscînd fericirea; am intrat nervos, supărăcios, sensibil la fleacuri, ies nepăsător; soarele şi viaţa îmi spuneau puţin, acum ştiu să gust felioara de pîine cît de mică; ies admirînd mai presus de orice curajul, demnitatea, onoarea, eroismul; ies împăcat: cu cei cărora le-am greşit, cu prietenii şi duşmanii mei, ba şi cu mine însumi. ”

Dincolo de faptul că-i plin Jurnalul fericirii de contraargumente, la așa pretenții... I-or fi murit lăudătorii, lui N. Steinhardt?

Altminteri, textul (nu-i deloc singur, în spirit!) le are din plin cu gargara...

> *”Ies admirînd mai presus de orice curajul, demnitatea, onoarea, eroismul; ies împăcat: cu cei cărora le-am greşit, cu prietenii şi duşmanii mei, ba şi cu mine însumi. ”*

De bine ce-mi manifestam de curînd curiozitatea față de cineva, că cum e cu îndemnul „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane...”. Dacă s-au ridicat (respectiv urmașii lor). Așa întreb și aici. Și cum e domnule, cu acel curaj? Dar cu onoarea / demnitatea / eroismul...

Nu doar țara ne vrea proști...

„ Julius Hertzfeld, un psihoterapeut foarte apreciat, descoperă...”

.

E totusi, mai sus, o glumă... Cineva scrie despre o experiență pe care NU a trăit-o. Cu atît mai puțin nu a respirat la urmă, cînd cancerul și-a dat mîna cu dînsul Thanatos.

Ca observație a mea, există o vîrste la care și nimica mișcă. În sensul bun. E de ajuns o iluzie, pentru ca totul să ne fie frumos (și uitînd de vreo angoasă, dintre cele sosite la naștere). De pildă ideea că putem depăși frumos un cancer personal, ba totul purtînd pecetea lui Schopenhauer (un psiholog-psiholog ar avea aici o pîine de mîncatm chit că nici naiba nu i-ar cumăra opul rezultat)

Cum e cînd asemenea drog dispare e de întrebat ochii unui vîrstnic.

Puteți spune că mă aflu acru, și-ți avea dreptate din punctul dumneavoastră de vedere. Îmi este însă un simplu mod de a trăi viața de la etatea mea. Mai exact - și sperînd că asta nu e un păcat - observînd la cele din jur, prin prisma ochilor la care am ajuns prin timp.

Legat de așa atitudine, o vreme-mi fac vină, cum că ce băieți de treabă-s - între alții - admiratori ai cărți pomenite aici. Dar apuc să observ că și dînșii se află oameni.

PS

Tot pe acolo:

„„Soluția Schopenhauer” de Irvin Yalom, lecția de umanism”

E o treabă și asta, să te afli om binecrescut. Și să nu te uiți niciodată la dedesubtul de vorbe precum „umanism”, care de fapt nu sînt ale tale. Ci ți le-a pus Societatea în brațe, în paralel rugîndu-te frumos (dar cu un toroipan alături) să uiți de naturalul tău. Plus să lauzi altora acele formule externe ție.

Priveam ieri

…la tărăboiul (pe partea media a Opoziției barim) născut de incidentul dintre Mirel Palada și Mihai Goțiu. Mai exact la scrisele gazetarilor, respectiv la reacții ale comentatorilor de rînd. Cu toatele excelînd în subiectivism, în primitivism.

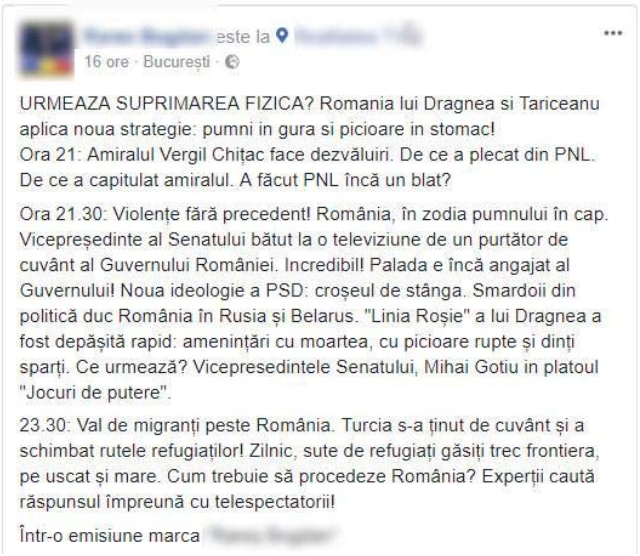

Chit că mă aflu doar unul (plus oarecare de felu-i), mă întreb ce camaraderie aș putea nutri față de așa oameni, dacă s-ar declanșa vreun război. Știu că așa ceva (adică război, mai ales în accepțiunea clasică) e greu să se ivească. Dar tot mă întreb cum m-aș simți în armie cu așa oameni.

Cred că al naibii de prost. Iar asta ar fi problema cea mai mică, raportat la interesul țării. Cum s-ar comporta militar, o asemenea trupă? Mi-e teamă că deloc precum în cărți (ce să mai spun de odele naționaliste...).

La chestiune, socotesc a fi trecut cam trei sferturi de veac de cînd ne-am aflat în vreun război. Nu mi-i drag vreunul, doar spun că nu am mai avut ocazia să ne verificăm conduita, în vreun pus umă–rul la interesele măreție ale patriei. La gargară însă, mi-e clar că în răstimp nu ne-a întrecut nimeni.

> Deși, avînd o etate, e posibil să nu fiu mobilizat, cred că aș vedea lucrurile precum N. Baticu, în „Amintirile unui alpinist și aviator”.

PS

Nu cred că ne deosebim ca fire, ca finețe a obrazului de bunicii și străbunicii noștri Întru război însă, ne lipsește coerciția statală de altădată (nu că aș regreta-o, păcatele mele!). De-asta spun că s-ar lăsa cu un spectacol clasa întîi!).

La o adică, o confruntare între giganții planetei e posibil să decurgă altfel, iar în caz de pierd ai noștri (adică toți europenii), se va lăsa cu pur și simpla venire domoală a cîștigătorului. Să te ții atunci oportunism, în a-i pupa pe frunte pe noii mai-mari! Respectivii adulatori fiind, îmi permit s-o spun, pînă deunăzi naționaliști români înflăcărați.

.

> *„E oameni și ei, coane...”*
>
> Că veni vorba, nene Alteego, Dumnezeu ce-o face prin cer, pe cînd noi purcedem la una omenească ori alta?

„N-am idee... Acolo timpul, spațiul or fi altfel...”
Or fi, dar atent pe la noi este, că ne aflăm ograda-i... Deci, ce-o face?

Lecturez (cam pe sărite)

… „Groapa” lui Eugen Barbu.

Mă ia dor să-mi stabilesc de model pe cîrciumarul Stere. Cel hard-worker, puternic semenilor și (sic!) ținînîndu-i nevasta sub bocanc (fotografia alăturată nu are legătură cu dînsul, chit că de-o însurătoare la epoca aceea a avut parte)

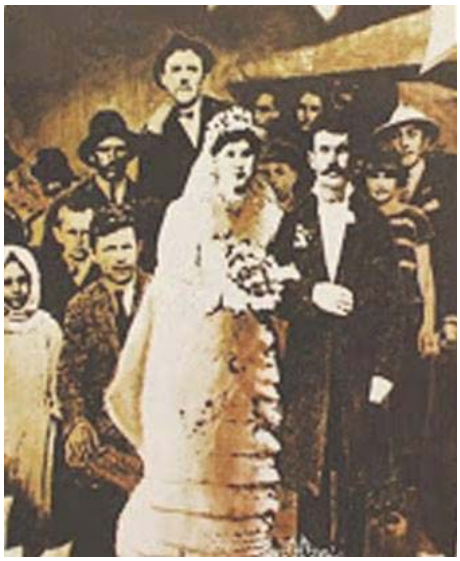

.

De la așa idee, încep să observ niște deosebiri, prin ce poți înțelege ca om simplu despre modele umane, și ce înțelege Societatea (am și eu fixul meu, cu dumneaei...).

Fondul comun constă aici în a aprecia pe cineva. Drept valoros. Simt însă că în cazul dumneaei Societatea este foarte important a-l venera pe acela. În cazul subsemnatului, modelul (și chit că ține de iluzie, neaducîndu-mi aminte să mă fi schimbat interior după vreunul) este insul - de felul său opus construcției tale interioare - de la care vrei să copiezi o atitudine, sau chiar întregul caracter (la mijloc fiind, cum am mai spus, o iluzie că te poți transforma - dar așa ceva îți permite să treci mai destins momentul neplăcut, căci despre așa ceva e vorba, cînd te ia dor să copiezi pe vreunul).

Acțiuni de acest fel se pot afla multe, și succedîndu-se una pe alta. La chestiune, Societatea preferă să te afli mai stabil în preferințe. Și dacă se poate spre modele agreate de dînsa, ca fiind de succes.

PS

„Dle Ordean, uitîndu-mă la atiudinea-ți pentru dumneaei Societatea, intuiesc cîndva o agresiune - nu a ei - urmată de neputința de a reacționa pe măsură (căci altminteri nu te-ai năspusti azi asupra unui substitut cu autoritate...”

E posibil ca lucrurile să stea cum spui.

Simt nevoia să re-precizez că asemenea citate, fără sursă,se află reproducere a unui dialog interior personal, adaptat în oarece măsură la - horrible dictu! - ce vrea să audă presupușii încîntați de scrisele mele...

„Adică nenea ăla din oglindă?

Da.

PS2

Am sentimentul că Societatea este destul de vagă, ce să faci cu un model uman. Simt că mai degrabă-i place a declara și atît - că ai modele (ori că-ți iubești țara șcl -, nu și să insiști prea tare care ar fi acelea, eventual cum se manifestă așa relație.

O interesează probabil mai mult să vînturi spre alții ideile sale, nu cât le pui în practică. La o adică, se descurcă Ea, cînd o fi nevoie de examen practic asupra unei asemenea gargare. De pildă, în ale patriotismului, pe front militar și-a avut foarte eficientă Curtea Marțială

Într-o definiție a sentimentului de vinovăție

… pe undeva, se recomandă (de parcă precedentul nu ar fi suficient de neplăcut...) să explorăm ce altceva mai dureros maschează acesta.

Întrucîtva asemănător, mi-am acuzat deseori criticismele drept încercare - inconștientă la origine - de-a da jos cu vreun reușit prin viață, pentru a-l urca-n loc pe subsemnatul.

Ideea m-a muncit din plin, de cîte ori soseam cu par pe rînduri de-ale dlor Pleșu ori Liiceanu. Sau N. Steinhardt, pe care-l zoiesc din plin zilele astea. Totul a fost însă valabil pînă azi. Cînd m-am uitat la un titlu oarecare: „*Jurnalul Fericirii*”.

Subsemnatul a mai glosat pe subiect, nu tocmai amabil, dar acum tabloidismul titluli în cauză mi-a sărit mai mult ca niciodată în ochi Îl simt ales pentru a da gata o categorie care se înnebunește după așa ceva, iar în paralel nu simt la S. minim interes pentru a capta și într-un mod mai cu obraz.

E.., n-o să mă credeți, dar am ost străbătut brusc de-o idee nouă, asupra motivului iritării subsemnatului, barim cînd scriu aici pe Fb despre Steinhardt. Este dezamăgirea. Cînd crezi c-ai dat și tu de-un om alături de care să pureci vreun produs al minții, și descoperi că erudiția lui (ba și-n ambalaj tare moral) este, totuși, de sanchi...

Recunosc altminteri (fiind și cam greu de ascuns...) că iritarea ține totuși de-o nerezolvată din primăvara vieții personale...

„Cam toți pățim așa, domnule... Pînă la urmă dezamăgirea e prețul separării de adultul copilăriei noastre... Doare îndeobște, însă apoi devenim al naibii de pragmatici. Crezi că eu, cel cu job de AlterEgo al matale, stau aici din admirație pentru ascuțimea minții? Aiurea, leafa pe care mi-o oferi este esențialul...”

Ai băut ceva? Ori mă confunzi? Eu îți ofer un minunat praf de pe tobă...

.

PS

Nimeresc pe blogul lui Victor Roncea, niște scrise ale aceluiași N.S.

”Ce zici de Kissinger? Il apreciezi ca personalitate politica?

– Face jocul rusilor. Pentru mine e un tip dubios. Ii lasa pe rusi sa-si faca mendrele, acceptandu-le conditiile, santajele, cand se stie ca pericolul numarul unu al pacii si culturii omenirii sunt sovieticii.”

Mie unuia nu-mi pare deloc exprimare de om cu Dumnezeu, respectiv om educat. E acolo un perfect spirit iocanist, bîrfind la răspîntia satului9aca,m cum fac și sumedenie de personaje înalte ajunse la închisoare, apud „Jurnalul fericirii”

„ cand se stie ca pericolul numarul unu al pacii si culturii omenirii sunt sovieticii.”

Îmi place formula „se știe” Ea trădează că acela nu are argumente, ori îi e lene să le înșire.

Oare de ce-i lucru rău

… să te afli nițel (ori mai mult) supărat pe Dumnezeu?
Îmi vine așa curiozitate de la o scrisă așternută în fugă, undeva: *”Mie unuia nu-mi pare deloc (zisa lui X, n. n.) exprimare de om cu Dumnezeu...”*
E foarte posibil ca ateismul subsemnatul să pornească din dezamăgire pe cel simțit drept gestionar al Universului (sper că nu și-au dat deja doctorat - pe-așa subiect - vreo cinci mii de inși, la scara istoriei..)

„Da' cine ești dumneata, domnule, să fii dezamăgit de Dumnezeu? Ia fă bine și vezi-ți lungu nasului!”

Continuînd a vă face părul măciucă, prin așa meditațiunii, haios ar fi nu inexistența a ceva Dincolo, după ce ne stingem, dar și faptul că tooot sperăm a exista ceva - inclusiv înrăiți negativiști ca mine -, cîtă vreme trăim...
Suspansul vieții (pelinia de care pomenesc), dacă nu ar exista, cred c-ar trebui inventat...

Găsesc pe undeva scris

”Statul român nu mai aparține românilor! (Acad. Dinu Giurescu)”

Am mai sesizat fenomenul, dar acum îmi sare parcă mai mult ca niciodată în ochi - în România barim, căci pe afară nu am fost ... Am sentimentul că afirmațiile noastre despre mediu / realitate sînt făcute ca în fața unui public ce gîndește precum oratorul, ori în cel mai rău caz spre neutri - dar care vor fi influențați cu siguranță în sensul voitelor celui care vorbește.
Sînt rarisime exprimările ca și cum ne-ar sta în față un ins de altă părere.

Simt că e aici o atitudine tribală, păstrată pînă azi. Pînă și cedările istorice în fața vreunui năvălitor se vor fi făcut în ideea: „Mă supun, dar îmi păstrez tribul”

*
Legat de același citat („Statul român nu mai aparține românilor!”)

1. Dacă era cum spune dl. Giurescu, nu mai exista rost de-a spune vorbele de mai sus.

2. Spunem așa ceva doar pentru a provoca o sanitară panică în sufletele celor sensibili la așa idei. Și care se descarcă astfel de altele.

Prin cîtă filozofie apuc să frunzăresc

… întîlnesc deseori vorba 'destin'.

În ciuda ambalajului eroic ce-o însoțește, nu-i greu sa identifici acolo oroarea cvasigenerală de impredictibilitatea vieții.

Comunicarea cu inconștientului personal

… îmi aduce aminte de un banc. În care un șef important spunea secretarei: *"Întrucât materialul pe care trebuie să-l dactilografiezi este strict secret, o vei face legată la ochi"...*

Ce apuci sa conștientizezi, din vreun impuls, nu mai e primit îndărăt, în adînc.

Iar uneori chiar e nevoie de trimis mesaje acolo, într-o încercare de-a corecta măcar puțin, galopul nestăpînit al bidiviilor interiori...

Oarecum la chestiune… Util pentru un sistem psihic onorabil este sa realizezi că ai nevoie de afecțiune (o fi livresc ce spun?), dar că așa ceva nu poate sosi.

Pe digul Lacului Morii

Nu țin să privesc de sus acești tineri. Dar, de bine ce-am lecturat la soare din "Groapa" eugenbarbiană, nu m-ar mira să fie printre ei vreun strănepot al imberbilor ce hălăduiau cîndva prin Cuțarida (aflată la relativ mică distanță)

Și cărora scriitorul le cadorisea următoarea aroganță, la adresa unui cogener mai temperat: *"Ce, mă, ești socialistru? Ori baftist din ăia care nu bea, nu mănîncă, nu știe ce-i aia cur de femeie..."*

Mai sus fiind vorba de 'socialist', respectiv 'baptist' - noțiuni de care se va fi auzit, vag, la adulții din familie.

La Realitatea TV

… se află invitat, la aceste ore 22, academicianul istoric Pop.

Aș pune, vorbind de prestația acestuia și a moderatorului, carul înaintea - *honni soit...!* - boilor.

Există o nevoie a publicului. Care se simte bine socotind că prezentul e tare neplăcut. La așa ceva, își spune același public, contribuie mult (decisiv?) politicienii.

> Am mai detaliat pe-aici cum apare această pată, pe aleșii democratici, așa că nu mai abordez subiectul.
>
> .

În paralel, aceluiași judecător colectiv îi place să creadă că doar *acum* aste neplăcut. Și că, altădată, era mai bine. Ideea în cauză privește tot ce nu este prezent apropiat, recte mai vechi de 27 ani.

La mare glorie, în mintea omului, se află momente favorabile ale istoriei românești, de pildă Unirea din 1918. Pe acel reper, insul de care pomeneam confecționează psihologic cît să se simtă bine pe două planuri.

De primul am vorbit, mai exact de părerea că doar acum e rău, căci uite, la un 1918 se aflau vremuri minunate - spre care se face o mică translare interioară, de parcă am vieții și atunci.

În același timp, ridicînd în slăvi personaje de atunci, același contemporan (și la o adică om dintotdeauna - doar Adam n-a avut spre ce să regreseze astfel...) accept statuile pe care i le oferă vechea noastră cunoștință, Societatea. Și le acceptă pentru că poate crea din ele mici zeități, care îi destind - alături de alte creațiuni punctînd diverse epoci istorice - de ale vieții diurne.

Pe așa fond, trocul survine urgent, genul ființînd altminteri oriunde între oameni. Și anume oferă iluzii frumoase semenilor, pentru a primi bani (cazul televiziunilor), ori măcar alte vorbe minunate, căci și noi înșine - lansatorii de gogoși - ne aflăm doritori de așa ceva De pildă, dl Pop laudă

oamenii politici de la 1918, apoi se pune cu tunurile - alături de realizatorul Octavian Hoandră - pe urmașii acestora de azi.

Aici, într-o primă fază privesc siderat mai ales spre academician, care va fi știind de pildă că noi ne-am aflat totuși bărcuță atunci, avînd baftă cu carul de ne-a ieșit cu România Mare (n-aș fi eu întîiul care o spune). În paralel, va fi cunoscut ce acuze s-au vehiculat - de la intrarea României în WWI și pănă la prăbușirea Puterilor Centrale - asupra echipei IIC Brătianu n(de către compatrioți!). Iar acele acuze nu s-au aflat chiar vorbe goale, chit că finalmente soarta ne-a zîmbit mai mult decît cu gura pînă la ureche.

Apoi, mirarea de obraz gros d. academician îmi trece, amintindu-mi ce dorește Măria sa (Publicul), cît și faptul că vreun Ordean se află singur, iar ceilalți milioane - spre 20.

Munte și nu numai

Legat de scrisa din imagine.

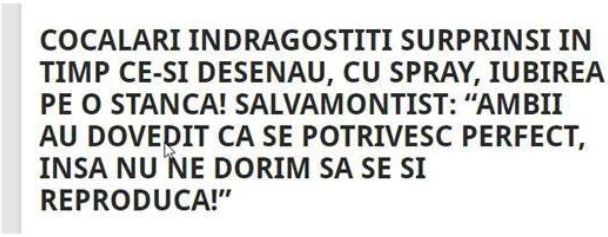

Faptul că numim pe alții cocalari arată, în opinia mea, că posedăm și noi hulitul spirit.

În linii mari, nici replica salvamontistului nu e departe. Putea spune că nu e de acord cu aceia ori că nu e voie, conform legii.

Că veni vorba, care e problema că se dă cu spray, pe o stîncă (bănui că onor Salvamontul nu are nimic altminteri împotriva crucilor care apar n munți, să zicem pe-o lespede mare din drumul cabana Caraiman - Piatra Arsă...).

Știți de ce întreb asta (eu fiind de fel adversar domol al urmei omenești pe munte)? Păi pentru a vedea cum arată argumentația respectivului îngrijorat. Dumnealui fiind însă o persoană educată, a preluat fără verificare (de frică ori dorință de-a da bine în societate). În așa situație, vei vedea că ori nu are argumente, ori că se enervează fără să poată explica nici asta..

Ca nihilist ce mă aflu

.. nu privesc amabil ideea de tradiție. Simt însă un asemănător extremism și în atitudinea celor care laudă așa ceva.

Legat de articolul dlui Mihăilescu, nu știu cum procedează alții, dar nu-mi poate scăpa din vedere că dumnealui vorbește pro domo. Căci se află acolo, domeniul care îi asigură (înalt) rost, plus o pîine în viață.

La final de scurt post, aș puncta că din punctul de vedere al subsemnatului și cel din articol se poate o alcătui o medie poate mai sănătoasă. Nu știu cum se face însă (spun retoric asta...), că apostolii tradțiilor nu-și pun problema lăsatului de la dumnealor. E ceva foarte omenesc, altmtinteri, în așa poziție

PS1
Mă sperii singur, observînd cîte situații din jur pot fi tratate creativ (fie și făcînd vreunora părul măciucă), chit că asta impune a renunța la ochiul tradițional, în sens larg al vorbei spus...

PS2
Pornind de la o afirmație din alt articol: *„„Fără instituții nu se poate construi ceva solid“*
Mă aflu un tip ce-a sărit peste cal. Mai exact și-a propus s-ajungă într-o șa (spiritualicește vorbind) precum a Dilemei, și-a aterizat dincolo de ea... Din așa poziție, purced deseori să întreb,la vreo afirmație precum cea reprodusă mai sus.
Dacă nu construim ceva solid, care e problema?

Doar aparent vorba ea se află doritoare a nu lăsa piatră pe piatră, în jur. Eu o văd doar ca pe-o explorare suplimentară asupra realității (dacă tot avem a pierde niște decenii - ale vieții - sub soare...).

Cum le-am luat împreună

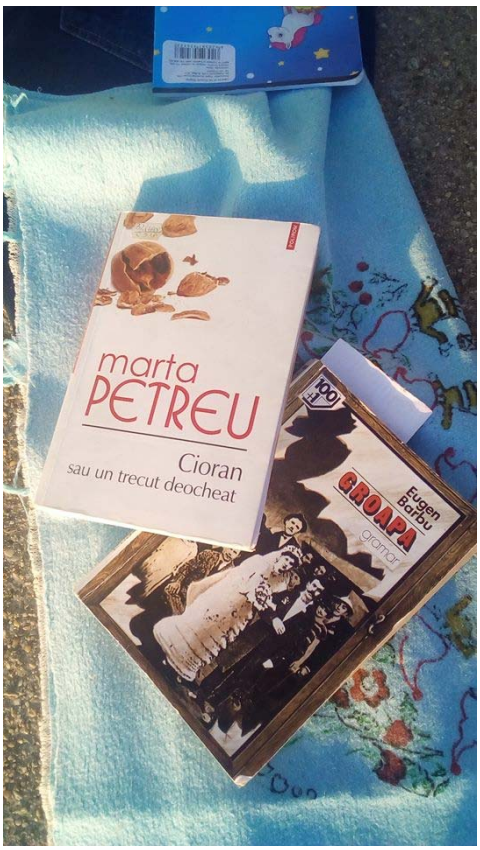

… din rafturi de bibliotecă, nu știu. Cert este că le privesc, la ăst ceas leneș de seară, și observ pe neașteptate...*Sînt două fețe ale aceleiași Românii*..

La lumea barbiană nu am ce bîrfi. Poate doar observa una ori două, ci seriozitate obligat la pătrat.
La Cioran, în schimb e loc de ridicat sprîncene. Era supărat, spre bătrînețe că unii-i scot ochii, de scrisele tinerești. Iar pasămite deja dînsul e alt om...
Ce uită a sesiza este că în amindoua cazurile a urmat, că tot omul, drumuri la care îi mirosise a se află succesul (unul adaptat firii sale, se înțelege). Dacă ar fi cîștigat Hitler războiul, nu cred că și-ar mai fi hulit creațiile primei vîrste.
Că să vedeți cu ce-și bat unii capul, în așa sîmbăta frumoasă...

Aplicată cu măsură

… simt că și (auto)plîngerea de milă se află bună la ceva. Este, totuși, o revenire cu picioarele pe pămînt.

PS
Numita îmi pare să fie ceva diferit de *văitat*, care presupune urechi / ochi ale altora prin preajmă..

Mă acuz că mă aflu ins rău

… cu vreunii din jur. Dar cred că și la unii (toți?) subiectivitatea li se află la ea acasă.
Unii se întrec în elogii în direcția salvamontiștilor. Nu-i o treabă simplă, ce fac aceea,dar n-aș uita că ei iau totuși o leafă...
În lumea afectelor neîmblînzite , obiectivitatea se află păcat...

De la o vreme mă întreb tot mai des (iar asta neajutînd, se înțelege, cu nimic trecerii sub soare...) dacă omul comun are vreo treabă cu adevărul -asupra celor din jur -, și nu-i interesat totalmente a-șu servi ce-i vrea sufletul. Ultima chestie sună frumos în poezii, dar îți dă totuși un sentiment naspa, la vreo comunicare cu așa semeni...

Dovadă a unei minți speciale

… multă lume se pronunță ca-n reproducerea alăturată:

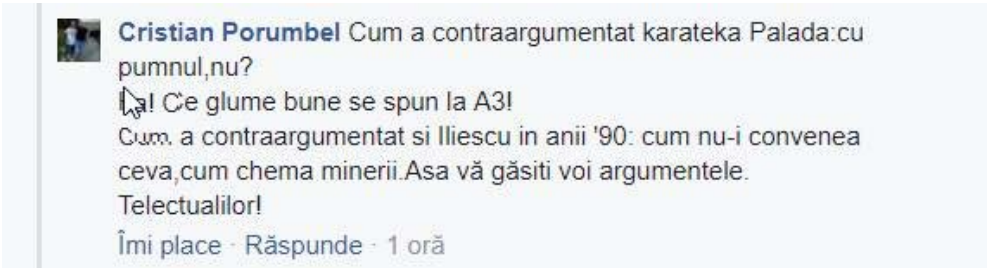

Am toate șansele să rămîn mizantrop, căci inșii precum acesta sînt majoritate în societatea românească...
Păi Iliescu a lucrat cu minerii după cum zici (și presupunem că el s-a aflat deplin păpușar) abia după ce niște tipi - ce nu mai conteneau în răstimp a slăvi democrația - continuau să ocupe ilegal ocupau centrul Bucureștiului. Asta, și la trei săptămîni după niște alegeri în care un Iliescu luase 87% din voturi, iar partidul său numai 66%...
Legat de incidentul Palada - Goțiu, eu de felu-mi cred doar ce văd. Or, pe filmulețul de la B1 văd că se hîrjonesc precum doi copii (dar fără a poseda suflul juvenil al acestora din urmă).

Nimeresc

…pe fila unui cunoscut psiholog român. Citesc. Observ două lucruri.

Cel în cauză, deși mult școlit pe domeniu, iar în paralel umblînd la sufletele altora, rămîne (din plin) om.

Apoi. Simt că în activitatea unui psiholog esențial este a oferi iluzii. Că va fi bine, pacientului. Chiar cînd vii cu soluții dure (cele soldate cu spart vaze în cabinet), la capătul demersului ni se află iluzia că ne vom rezolva problemele interioare - chiar pentru totdeauna.

Aș puncta suplimentar o nuanță. Putința de iluzionare-i e legată de-un fel de sac. Din care cheltuim. Prin urmare e mai lesnicios a ne îmbăta cu apă roză la vîrstnici, și mai greu încolo - spre capăt viață Dar, potrivit unei cunoscute vorbe, speranța moare ultima, deci ne însoțește toți pașii sub soare.

De ce anume fugim, prin iluzii și speranțe, nu-i frumos a spune...

Îmi rămîne mintea

… la paralela între categorii umane din interbelicul românesc, la care meditam ieri. Mai ales la relația lor cu Dumnezeu.

Ieri relaționam atmosfera (fie și livrescă, dar dacă nici aceea nu e realistă...!) din „Groapa” lui Eugen Barbu cu a unui răsfățat intelectual interbelic. Spun răsfățat în sensul că nu păru preocupat de-ale profesiei (uite cine vorbește!...), de-ale pitei de pe masă. De fapt cam toată acea generație (unii îi spun de la '27) nu pare să fi suferit la acest capitol.

Și de aici trag spre paralela de azi. Nu prea întîlnești pe Dumnezeu în scrisele, în discursurile acestora (aș adăuga aici două femei, pe numele de familie Acterian sau Voinescu).

În Cutarida barbiană, există mult religioșii (îndeobște de sex feminin, și cei care au renunțat la iluzii înspre divinitate. Ultimii se împart în nevoiașii care blestemă înspre Cer (reproșînd grozăvenia traiului diurn), și hoții, care fac glume pe seama Creatorului.

Aș mai puncta aici că în lumea bună, cea fără griji materiale (barim în prezent) există și categoria unui Nichifor Crainic, care laudă pe Dumnezeu, iar nu puțini își croiesc o carieră socială pe această bază (probabil că altfel nici nu ar fi ieșit la gazete cu dragostea lor spre Înaltul...).

Din observație strict personală (adică a mea), există multă ipocrizie în viața ultimilor.

Indispun

… (asta presupunînd că mă citește cineva) cu aprecierea că liber arbitrul nostru se află mititel, ca posibilități concrete de a ne ghida viața. Pe-așa idee folosesc metafora unei bărcuțe dusă de fluviu, unde tot ce poți face este să dai din vîslă, sperînd în paralel a nu sosi val mare, ori cataracte în aval.

.

Ziceți că cuget negativ, dacă nu negru? Daaa? Atunci hai să ne vedem în zece ani, să vedem unde ajunseră nutritorii cu roz, de azi!

„Urît caracter ai, domnu...”

Știu.

.

Pe-așa fond, unda cu pricina te duce și-l locuri neașteptat-o.

De exemplu, subsemnatul a apreciat „Groapa” lui Eugen Barbu, și cam atît. De două zile stau cu gura căscată, și asta nu de plăcerea lecturii în sine, cît realizînd nebuna școală de creativitate a stilului, pe care ți-o conferă scriitura autorului. La cum inovează el, în materie de reprodus realitatea, (la firea mea barim) e imposibil să nu te lansezi în val, de așa creații.

Barbu, îmi pare mie, te împinge la creativitate, la îndrăzneală în ale limbajului...

.

„Uneori, ca să mai scape de gura lui şi de-a mă-si, pleca în groapă, unde avea un loc tainic, sub malul galben al rampei. Era o scobitură rotundă, dincolo de baltă, neştiută de nimeni. Vara aşternea pe jos buruieni uscate şi asculta cum se rostogoleau de sus bulgării mari de pământ. Îi ţiuiau urechile de atâta linişte. Parcă stătea într-o apă. Dimineaţa bătea soarele şi iarba se usca foşnind lingă ea. După amiază, umbra malului din faţă creştea ameninţător şi parcă i se făcea frică. De la rampă picura mirosul gunoaielor încinse. Prin iunie înfloreau mărăcinii. Buruiana avea o tulpină lemnoasă, verzuie. Făcea la cap o gogoaşă roşie, plină de spini, care se umfla ca un cimpoi. Alături creşteau loboda şi pelinul argintiu. Pe frunzele lui se oglindea nopţile luna ştirbă a Cuţaridei. Pământul mişuna de gâze albastre, împodobite cu aripi străvezii. Fata tramvaistului cunoştea cărăbuşul greoi de gunoi, care abia se mişca sub zaua lui neagră, şi lungile mustăţi ale lăcustei, şi pielea albicioasă a rimelor grase, şi culoarea ochilor de broscoi, şi amestecul ţarinei, şi adâncimea cerului depărtat. Deasupra gropii, pluteau într-o lungă călătorie corăbiile norilor, mistuite în ceasuri întregi, destrămate de vântul nesimţit.”

.

Apropo de surprize din mers viață, e interesant că mă-nnebunesc (mamițo!) după stil e. Barbu, dar - privindu-i poze, respectiv curs prin viață - cred că se află la antipod uman, față de subsemnatul. Cred că-i pentru prima dată cînd simpatizez ceva de la un om, dar acela ca persoană îmi trezește numai (oarece) antipatie...

Dar scriitura lui mă trece prin toate apele inferiorității!

.

PS

Realizez brusc a fi plecat de la Barbu, și am ajuns tot la el...

Mai exact, în pubertatea-mi citeam cu nesaț „Balonul e rotund”, cu echipe de fotbal al claselor dintr-un gimnaziu grivițean.

„Mihai, nu de înţelepciune duc lipsă

de cântec, m-auzi?
de cântec, m-auzi?
de cântec, m-auzi?
M-a apucat apoia pietrelor, apoia ierburilor,
m-a apucat apoia fructelor de toamnă, Mihai.
Cineva trebuie să guste această apoie coaptă
şi miezoasă”

.

E Nichita Stănescu, aici...

Se află chestie, și adularea socială (mă refer la aceea postmortem)... Ești statuie, primești elogii, dar nici dracul nu întinde gînd spre ce va fi fost în sufletul aceluia...

Am o idee fixă, alcoolismul de care sfîrși poetul, la 50 ani. N-o să mă credeți dar niciodată nu mi-a plecat înspre poet vreun gînd răutăcios. Asta, poate și pentru țintă a răutăților este, prin definiție, a răni pe celălalt. Or Nichita deja a fost/este un rănit...

În paralel, simt a fi fost un tip neagresiv. Ori cu aceștia nu am nimic (altfel, apuc să știu că neagresivitatea noastră se bazează refulînd pe aceea naturală).

PS

Apropo de flori.

Nichita pune problema oarecum mai sîngeros. Eu unul observ doar uciderea lor în sine... Adică lăudăm frumusețea. clădim (adică omenirea) apoi imperiu poetic în numele lor, dar le omorîm... Nu-i departe de-așa atitudine vreo proslăvire a porcinelor, că ne oferă minunați cremvurști...

Noi. Oamenii.

Și viața noastră. Dusă cu firea cea primită cîndva.

Visele ne ies din minte

…fără să întrebe. Nu mai știu cum mi-era la miezul vieții, mai exact dacă nu cumva opream acele vise / planuri și le strîngeam la piept, mai pentru că mă așteptam să devină realitate, mai pentru că făcea bine trandafiriul lor... Cert este că azi reflexul mi-este să le hușuiesc urgent. Asta, pentru c-am aflat cam cum le e cu gradul de materializare (unul în preajma lui zero).

Nu e vorba de un mers obositor către un punct geografic la capătul țării (nu le am cu mapamondul, ca planuri), ci de speranță pentru postul x, aflat pe tava unora sosiți la ușa mea.

Simt însă că-i de păstrat îm liniștită atenție, așa vis, ieșit pe neașteptate... Poate-i neplăcut, dar și util. E, totuși, o bucată din interiorul personal. Mai arid spus (dar relevîndu-i poate mai bine utilitatea) e o nevoie, de prin adînc. Fie și nu neapărat realizabilă. Dar e un strigăt totuși, ca de grozav[sete, al unui copil, către părinte... Drama golului în ploscă rămîne, dar - cu risc de rupt inima - nu poți să repezi acel plod, din adînc...

Ziceți că ce m-a apucat, că de obicei mă aflu acru, și cu parul spre alții? Nici eu nu știu ce-mi veni... Apoi, nu vedeți că - totuși - e vorba de Mine? Ce egocentrist și-ar refuza așa ceva? Să fi fost vorba de altul!? Păcatele mele!... Eu, îngrijorat de problemele, de durerile altuia?

Dincolo de glumă, rîdeam de zor, la un moment dat. Tocmai scriam că nu am simpatie față de răposatul Eugen Barbu, nici să mă tai. Chiar pe cînd notam acelea, era-n desfășurare un proces interesant. Stînd cu atenția pe acela, îmi devenea mai familiar, iar sentimentul inițial - de nepotrivit - se risipea.

În paralel, aveam sub ochi o poză a lui nea Jenică din 1991, cînd a mers cu Vadim la Academia de Poliție, la o festivitate. Teoretic, așa ceva ar trebui să-mi nască antipatie,din cel puțin două motive. Al doilea fiind deranjul pe care vitalitatea tartorilor de pe-acolo în trezește în molîul și moralul ce mă aflu.

Dar problema e la mine. De vreo îndreptarea a percepției mele, la problemă, nu se vor ocupa acei 'ticăloși'. Ci doar eu o pot face.

Mă uit la supărarea acestor semeni

Mesajul unei mame creștine din Franța despre scoaterea termenilor “TATA” și “MAMA” din formularele administrative: NU SUNT “PĂRINTE 2″, CI MAMA COPIILOR MEI!

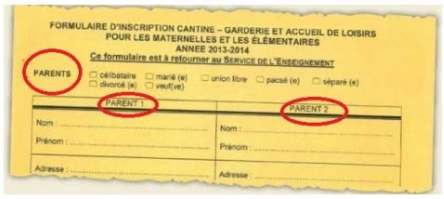
FORMULAIRE D'INSCRIPTION CANTINE – GARDERIE ET ACCUEIL DE LOISIRS
POUR LES MATERNELLES ET LES ÉLÉMENTAIRES
ANNEE 2013-2014
Ce formulaire est à retourner au SERVICE DE L'ENSEIGNEMENT
PARENTS
célibataire marié (e) union libre pacsé (e) séparé (e)
divorcé (e) veuf(ve)
PARENT 1
PARENT 2
Nom :
Prénom :
Adresse :

.

Am de-o ipoteză...

Trecem prin viață și asemenea unor copii ascultători de vorbele părinților (care se aflau totodată respectuoși/apărători și regulilor sociale). Ii ascultam, ceea ce pe de o parte îndepărtează dureroasa idee a pedepsei (că nu ascultam), iar pe de altă aduce încurajări și mîndrie a acelora de noi.

În momentul în care apare, să zicem, mariajul homosexual legalizat, dispare (ori măcar e amenințat la greu) un pilon de conduită socială... Și care, sprijinindu-l, ne furniza părere favorabilă de sine. Eram parte a acelui 'establishment'.

Or, noutățile din asta vreme de mileniu III încurcă vechea ordine interioară. De fapt, întotdeauna vremurile noi par să încurce alcătuirea vechilor generații, inclusiv pe așa tipic... Particular, în cazul mariajelor și adopțiilor cu pricina este că o anumită tabără geopolitică vede în folosul ei să agite conservatorii din vreo țară precum România. Altfel, așa curente (cum a fost rezistenta la fustele scurte) s-ar fi stins în tăcere...

Apropo de a da sfaturi semenilor

… de care-i plin internetul.

Într-o primă fază mi-am zis că nu e frumos a da așa ceva, nesolicitat (în paralel, mai totdeauna, existînd deranj dacă dăm noi îndrumări, aceluia...). Apoi, m-am sondat cît m-am schimbat eu, in urma sfaturilor? La socoteala mi-a ieșit că mai deloc.

Prin urmare, mi-am spus scurt că la mijloc e banală dorința de a stăpîni pe alții, dar ambalat cît să aibă accept social.

PS

Am gindit curios, spre ce sfaturi (întru uman) am primit, în timp... Mi-am adus aminte de acela că sa iau lucrurile cum sint.

Mă auziți des pe-aici cu așa pastilă (cum că respect realitatea, și nu-i cer a fi altfel), dar asta mi-e moda relativ noua, și mai degrabă fruct al loviturilor in pragul de sus, nu al îndemnului de acum vreo trei decenii. Și pe care emitentul său nu îl respecta întotdeauna...

Privesc spre patosul cu care alerg la Facebook

… la focul pe care mi-l conferă așa horă...

Of... Substitute, substitute...

Pe vremuri, mergînd, riscînd, coclăurind (mai exact sinistru, căci ce altceva este să te umbli - sic - prin canalul umed și întunecat al unei văi alpine?), dădea curs unei glande umane. Și anume aceea masculină. ce vrea activitate și ce scria mai sus (inclusiv echivalentul mersului prin ganguri de abrupt)..

La interes mare. pentru Facebook. îmi pare cam la fel. E un substitut al traiului între oameni, unul să-i spun real, adică printre cei pe care îi văd mergînd pe-afară, dar și eliberînd (via Fb) mai multe decît se poate îndeobște în societate.

Se înțelege că nu există com,portamente ori explicații stas în așa situații. Fiecare își are sensibilitatea, nevoile lui sufletești....

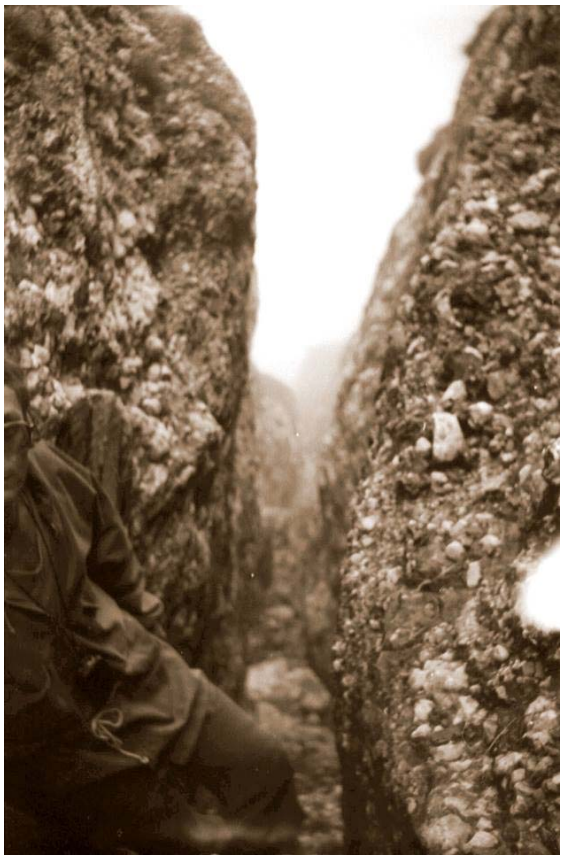

Îmi cad ochii pe niște zise ale lui Caragiale

.. din ultima parte a vieții lui, mai exact

Văd deseori asemenea elogii (de fapt în acest caz sînt indirecte, însă rămîn elogii la adresa Germaniei). Se uită însă, de către noi - trăitorii la 2017 - că respectivii nord-europeni, cu toată firea lor aplaudabilă, au declanșat două conflagrații mondiale. În particular, la debut 1945 pierduseră vădit conflictul, dar se încăpățînau a rezista, pentru că e frumos a te afla disciplinat...

În ce-l privește pe Caragiale, mă uit cum scrie și nu știu ce să identific majoritar acolo: gazetarul, ori firea umană clasică (la o adică, jurnalistul nu face decît a servi cititorului-om genul de vorbe care fac bine acestuia...).

Mai departe...

Am sentimentul că există o grabă în a trage concluzii (n-aș fi eu întîiul care o spune...). Că realitatea e așa. Iar că viitorul sună așa. Simt că nimic nu-i mai greu suportabil, decît să nu pui ștampile, mai ales dintre cele bătute în cuie. Probabil ni se trage de la oroarea naturii de vid...

Similar îmi pare a nu accepta că dacă realitatea (să zicem din România) este cum este, păi își are toate motivele din univers să fie așa...

Oare poate exista ceva mai pe muchie de cuțit

…decît dragostea între doi oameni?

Dacă tot veni vorba, și privind spre subiect. Noi glosăm mult despre iubire, dar cred că specia a proiectat așa ceva strict pentru nebunia aparte ce duce la alegerea partenerului, apoi la copulare.

Zic asta observînd (subiectiv) că dragostea cam dispare, după focul creației - de urmaș - , ceea ce nu mă miră, căci dumneaei Specia este cu ochii-n patru inevitabil. Asta, în sensul că individul e bine a ședea cu maximă atenție la apărare în fața mediului- a lui și familiei -, iar în paralel să umble după hrană (tratez lucrurile în cheia din vremuri mai puțin amabile).

Nu spun toate astea, vorba unei distinse, pentru că gîndesc negativ. Mă aflu de fapt realist, iar pe cenușa iluziilor rămase e posibil să construiesc de una-alta amoroase mai bine decît pe nori...

În rest, mă simt șoricel pe-o punte, alături de Jean-Jacques Rousseau. Căci pot fi declarat - cu zise ca mai sus - dușman al neamului omenesc. Sau măcar al iluziilor lui.

Conducătorii auto aduc un pic cu oile

În sensul că nu pun de-o organizare, în baza căreia să discute cu autoritățile despre îmbunătățiri edilitare. Unele, inevitabil, presupunînd și efort financiar din partea celor pe paru roți.

Știu că solicit imposibilul, acelor posesori de autoturisme... Ar fi împotriva firii noastre, a mediului în care viețuim.

Tot omenesc este, cînd îți cumperi mașină, să nu te gîndești pe unde vei circula. Căci două corpuri refuza-vor etern să intre în același spațiu. Idem cînd iei casă în cartiere noi din Popești Leordeni...

PS

Avem limite. Observă asta și subsemnatul, cînd dă ochi într-o oglindă mai mult ori mai puțin fizică.

Oare cîți bani va face retorica naționalistă

… în fața unui val serios de emigranți?

Nu tratez istoria prin prisma lui „Dacă...” Ba am și înțelegere, pentru nevoia care i-a trimis pe acei naționaliști la comportamentul lor din 1945 încoace... Dar îi simt, un pic, a fi procedat precum ciobanul ce tot chema (în glumă) satul, cum că îi ataca lupul turma...

Așa migrație ar conferi notă și atitudinii Statului român, care (simt eu) de vreo cinci ani a optat pentru exacerbarea ideii de românitate.

Altminteri (și presupunînd că identific binișor lucruriile), a făcur și Statul român cît a putut. Cît l-au dus capetele fruntașilor săi (mă refer la cele nevăzute)

Comentînd pe undeva, am simțit nevoia...

…(nițeluș oratorică, admit, mai exact pentru a coborî astfel permeabilitatea celuilalt, la zisele-mi) ... de a mă declara un om ratat.

Apoi mi-a părut întrucîtva rău, a fi zis-o. Dar nu pentru infamanta poziție în care m-aș fi pus, prin acea mărturisire. Ci pentru c-am pornit fulgerător a medita: de fapt, ce e aia a fi ratat?

În așa investigație n-aș porni de la definiția populară (care lipsește cu desăvîrșire, esențial fiind acolo a răni iubitul seamăn), ci de la a nu mai știu cui (Teodor Mazilu?)...: *„Ratat este cel care nu a știut cum să-și fructifice calitățile”*

.

Intervine din ăst ceas o situație aparte.

Reținideea citată, pentru cine-o mai aduce în preajmă--mi ideea de ratare, însă o și văd neaplicabilă subsemnatului. Eu am mai scris despre ratare (pe blogu-mi ori în lucrări nepublicate), dar simt de această dată nevoia unui unghi nou, ori măcar complementar.

Nu cred că există ratare. Ci doar o ștampilă mai suportabilă pentru o situație de impas (că e unul privitor la o bucată din viața noastră, ori la întregul aceleia, deja nu mai contează). În așa situație, e mai lesne a spune că te afli ratat, deci că dacă te străduiai, nu se alungea unde ești. Minții, aceleia de unde vine balamucul, îi prinde bine așa pai de agățat...

Pe de altă parte, cred că pun o etichetă nepotrivită disconfortului pe care-l traversez. Se află din alte lumi, asta și pentru că acel disconfort funcționează (dacă mă pot exprima în vorbe conștiente) pe alte reguli.

„Domnu... Dumneata ne bagi - ca întotdeauna - într-o ceață mai mare...”

Mă uit la niște versuri

"Prefer lume destinsă nu distinsă
Tind să cred că lumea-i cam închisă
În tot felul de reguli e compromisă
Nu, nu merg pe nicio premisă
Merg pe mâna mea şi joc cu casa închisă"

Oare de ce simțim nevoia să comunicăm - inerentul fond, de aici oriaiurea - prin versuri, și nu prin proză? Ca părere a mea, mi se pare mai eficientă proza. Probabil, simt, se apelează la poezie tocmai pentru a evita comunicare directă, fie și de lucruri care ne reprezintă (ori fac plăcere).

Totodată, versurile e posibil a da idee (celui care le scrie) că ele deja pornesc în întreaga lume, alcătuită din oameni, cît și altele).

Dacă simt eu bine...

Există două categorii deranjate foarte de d. Pop, guvernul său și de partidul căruia le aparțin precedenții...

Un grup e al celor supărați (se poate explora ce și cum, deși mi se face părul măciucă, asupra lipsei de mamă și tată a acelora...) că nu-s ei la frîie politice și implicit economice.

Al doilea grup, la fel de fin moralicește, e-al inșilor oarecum simpli (puteți trece și corporatiști aici), deranjați că d. Pop - pasămite mai prostuț decît dumnealor - nu le sărută mîna.

Prin zisele de mai sus nu îl trec pe ministrul Educației între ușile de biserică, ale neamului. Nici pe subsemnatul!

Mă uit la (așa pregătire de) lansare carte

…și mă trec scurt în categoria inșilor într-o ureche.

Dacă observ eu bine, orice de acțiune de acest gen trebuie să fie laudativă la adresa subiectului. Un prezentat cu nuanțe nu atrage.

Pentru că așa e firea umană, inclusiv a școliților.

La fel se află și păcătos gînd, cum o fi fost dna Yourcenar în dormitor.

E interesant că există un frumos (și acceptat social) brodat din nimic, dar e blamat idee spre o felie cît de cît reală a existenței.

Mircea Ordean

În mers

Pomeneam pe aici

…despre haina de principii pe care-o aruncăm pe umerii diafani ai animalicelor noastre... În unghi asemănător privesc spre publicațiile românești de umor, a la *Cațavencii*. Acolo poți face nestăvilit de rahat (adică de n ori mai mult decît merită 'crima' aceluia) pe careva.

Zic asta cu ochi spre acest articol...:

> *”Luînd numai cîte un an din viața celor pe care i-a băgat în pămînt înainte de termen, domnul Ionescu Quintus pare sortit să trăiască 183 de primăveri, căci 183 de note informative conține dosarul de turnător al președintelui de onoare liberal.*
>
> *Celebrul vers al poetului american Carl Sandburg „Au murit bizonii, au murit și cei ce au văzut bizonii” intră în contradicție cu destinul avocatului din Ploiești, care, viețuind într-o suavă armonie cu bizonii Securității, cărora, ca un adevărat dealer, le-a livrat iarbă proaspătă, nu-și mai amintește acum că i-a scărpinat între coarne.*
>
> *Au murit și prietenii turnați, au murit și securiștii care i-au anchetat, numai bătrînul ciripitor supraviețuiește propriilor sale păcate, spre fericirea de-a dreptul oligofrenă a lui Klaus Iohannis, care zilele trecute i-a proptit în piept “Steaua României” cu grad de ofițer.”*

Cred că nici în „România Mare” (a lui Corneliu Vadim Tudor) nu se tratau lucrurile atît de grosier-subiectiv.

PS

Privesc la vorba „turnător”. Nu știu cît de pus la zid se află semnatarul de note informative. Mai exact acolo e un domeniu de tratat cu multă nuanță, respectiv nepărtinire. Știu sigur însă că vehiculatorul, respectiv cititorul încîntat de vorba „turnător” (adresată altuia, se înțelege!) se află mitocani la greu.

A folosi redactarea gen „a semnat note informative” nu satisface grobianismul din unii. La o adică, nu simt nici o diferență între firea unui așa încîntat și a celui mai primitiv dintre – expresia e a timpului - *caralii* de închisoare.

„Klaus Iohannis și-a anulat vizita din Ukraina

… din cauza anulării dreptului românilor din Ukraina de a invata în limba română!”

Care-i problema că din clasa a cincea înveți în ucraineană? Ori aici nu se aplică țipetele noastre întru Secuime, cum că aceia nu se vor descurca economic, dacă nu cunosc limba oficială?

În paralel, acei români fac tot ce-i posibil pentru a păstra în dînșii românitatea?

Că veni vorba, iar eu fiind mai puțin prost decît vrea țara, citeam despre evoluția demografică a Bucovinei, între 1775-1918. Cînd, în partea de nord, din majoritari am ajuns minoritari. vLa o adică, s-a întîmplat acolo un fenomen care în Ardeal ne-a fost tare de folos.

PS

Nu știu cât de vîndut mă aflu eu străinilor, și cît am oroare de prieteșug cu conaționali care o cotesc după cum le vine bine.

Ferice de acela

…care poate să-și respecte vulnerabilitățile (ori măcar să și le trateze fără iritare).

Oare e vina tiranului

…că s-a trezit aruncat în lumea asta fără să fi putut decide măcar a unui singur atom din construcția sa?

Și-uite-așa îmi fuge mintea la ceea ce-i numit *Liber arbitru* (și întru care glosează religia creștină). Mi se pare o dublă incorectitudine, acolo (n-ar fi prima,în altă lume). Pe de-o parte pune-n brațe insului mai mult decît i s-ar cuveni, pe de alta îndepărtează responsabilitatea de Creator...

Emil Cioran - omul și filosoful
21 Septembrie ·

Uf... Iar pic în vorbă lungă.

Cînd se vorbește de vreun tiran, poți paria că va fi ignorată responsabilitatea celor din jur, legată de situație...

Totodată. Și la aste zise ale lui E.C...

Nu cred că vreun Hitler poseda insomnii. Îi plăcea doar, din motive care se pot explora, a-și întinde veghea la ceasuri de noapte (după care se trezea la prînz, cum i s-a întîmplat și la 6 iunie 1944).

”[Biserica] e singura instituție

… capabilă să vorbească și cu țăranca smerită și cucernică din vârful muntelui, și cu Andrei Pleșu, Horia Patapievici sau Teodor Baconschi.”

Modestie, nu glumă. Altminteri, se poate sta de vorbă cu aceia pentru că gîndesc asemănător, nu datorită vreunei elasticități a minții (m-ar mira de așa ceva, la o instituție - e vorba de Biserică - adînc totalitară).

Apropo de ultimele-mi zise, pas de spune Dumneaei că parcă nu ești de acord cu vreo virgulă din textele-i. Om te-ai făcut.

Mă mai uit o dată la vorba inițială…

E interesant cum figurile de stil servesc la greu oratoriei (mai exact una părtinitoare). La chestiune, deseori argumentele nu ni-s de ajuns (sau măcar nu izbutesc a cuceri pe cît ne-am dori) Iar atunci purcedem la așa vorbe., spre care cititorul să rezoneze, și să se simtă bine.

Dar dincolo de această mînă spală pe alta, n-aș scăpa din vedere că acest comerț se practică în zon celor convinși deja / gîndind ca noi.

În afara ei, s-a terminat cu convingerea!

„Nu vom supraviețui fără întoarcerea la Dumnezeu!”

La religioși, nu vezi niciodată formularea: *„Eu cred că...”.* Ori: *Mie mi se pare că...”.* Nu. Căci adevărul deplin se găsește (numai) la dumnealor.

Dac-aș redeveni vreodată credincios, aș avea multă jenă - să mă știu alături de așa oameni. Care, între altele, nu meditează că - odată trecută granița bulgaro-turcă - vorbele autorului de aici nu valorează nici o ceapă degerată.

O zisă la modă

„Eu sunt exasperat de modul în care arată şcoala românească, începând de la cursul primar şi terminând cu facultatea, dar mai ales şcoala generală.”

Hai să ieșim împreună pe stradă. Acolo, arătați-mi și mie care-i efectul școlii românești (cea departe de perfecțiune) Rog a nu-mi zice că lipsa heruvimilor, cu miile, pe uliță e vina ei, a școlii.... Hai să privim oameni, gesturi. Ce putea face școala, la vremea educației instituționale a acelora?

La chestiune, e interesant că nu se plînge nimeni că nu merge industria mai bine (egalînd pe aceea germană, de pildă). O face în schimb într-un domeniu dinspre care știe că nu-i va da nimeni peste nas, de vreo afirmație.

Ne împinge cîte ceva

… să facem aia ori aia. *Aia* (cu pricina), o impune specia.

Subsemnatul, în ton cu așa pornire, are mîncărimi la degete pe tastatură, iar uneori și prin minte (înțeleg a se afla și păcate mai mari…) Tot om aflîndu-mă, pasc iluzii că va cădea vreunul, în viitorime, lat de așa idei (în prezent, slabe șanse).

La chestiune, deseori îmi fuge mintea la scrisele despre București ale lui Constantin Bacalbașa. Care-a pus alături (1927?) amintiri de-ale sale, respectiv copiat de prin gazete vechi (raportat la vremea cînd se scriitoricea el).

Din așa treabă, tot Specia iese mulțumită. Căci am ascultat-o, fie și-n postură de măgarul teleguței, cu morcov aninat înainte. Morcovul este speranța de faimă.

.

PS

Îmi arunc sticla cu manuscris, în apa oceanului. Aici e asemănător jocurilor Loto.

Dacă nu joci, în mod sigur nu cîștigi.

„Păstrînd proporţiile

… mi-am spus şi eu că, ajuns în pragul vîrstei de 70 de ani, îmi pot permite să mă întreb ce mai am de făcut, în ce proiect vreau să-mi investesc puterea de muncă de-acum înainte.”

Mie mi se pare foarte interesantă, de la 60 ani, pregătirea pentru moarte/murit. Nu-i o încercare dintre cele mai tonice, admit, însă și să fug de *Aceea*, pe principiul că să las încă ceva în urmă - parcă nu e o treabă...

PS1

Din ce-am observat eu, mari probleme cu apropierea morții au aceia care-au fost anterior (la primele două vîrste, din trei) foarte în focul vieții.

Pe chestiune, meditam ieri (eu aflîndu-mă un șoricel cam speriat de marea tipsie cu oameni din jur..). Într-adevăr, realitatea e palpabilă (și chapeau! pentru cei care umblu dezinvolți în ea). Dar pînă la urmă, și ea e parte a ceva - ultima cuprinzînd unde-am fost și unde ne vom duce.

La o adică, ultima chestie e mai mare decît infinitul universului...

Ferice de aceia

…care pot schimba cîte o bucățică din firea lor - azi una, mîine alta - totul pentru a putea traversa mai puțin fioros existența...

Teoretic vorba *fioros* nu-i foarte la locul ei, mai sus, dar în context am găsit-o drept mai plastică.

Cineva: „1978-1979…

…Să ma laud: aveam parul negru, aveam pofta de trasee lungi, nu aveam burta ...si priveam cu incredere la viitor!

Eu nu pot regresa la cel care eram la 25 ani, pentru că nu mă regasesc în el. Cred că nu izbutesc asta nici cu eu-ul de acum un an. Dar tot e bine că-s amic cu cel de azi.

De ce se petrec lucrurile precum spun mai sus, habar n-am. Bine barim că nu mă înjunghie vreo vinovăție, pentru situație...

Politică

Semn că PSD șade bine ca sprijin popular: adversarii lui (trec aici și faimoasa *Stradă*) nu solicita alegeri anticipate.

Că veni vorba, existența Străzii (la noi, barim) indică prin definiție dor de-a schimba nedemocratic, pe deținătorul legal al puterii politice.

Cînd avem de pus pe cineva la zid

… mijloace se găsesc iute. Asta, și pentru că relatarea subiectivă poate fi găsită pe toate drumurile.

> *”Prin comparație cu perioada Năstase sau Geoană, PSD-ul epocii Dragnea a devenit nefrecventabil. Umblă împleticit, e nespălat și duhnește de departe, lațele slinoase îi atârnă peste gulerul cenușiu al cămășii, pe fața buhăită și în ochii apoși nu se citește nimic, face gesturi obscene și sare iute la bătaie. Mulți îl ocolesc scârbiți, întorc capul, trec strada. E încă tânăr, dar, doamne, în ce hal de degradare! Cam asta-i senzația în fața actualului PSD. O îngrozitoare prăbușire în raport cu el însuși”*

E interesant, apropo de incidente Iliescu și Năstase (cu *Animalule*!, respectiv a număra ouă) că nimeni nu-și pune problema neamului-prost al gazetarilor de pe acolo (eventual, o putem ridica și pe aceea a publicului, doritor de așa asedii). Dl Năstase, să zicem, scapă o vorbă - sastisit de întrebările privind ferma-i. La care, [inși cu pretenția de obraz] o extrag din context și-o generalizează.

PS
Eu unul nu iau în serios condeie ce folosesc adjective de tip 'fabulos'.

Cineva critică „demolatorii de mituri”.

Am impresia că, în așa situație, ...hoțul strigă hoții.

Apropo de mituri. Mă uit la acela al lui Mircea Eliade.
Nu voi schimba eu lumea...
Dar. .

Pe de o parte se vorbește de 'valori'. Și că nemaipomeniți se află oamenii asociați cu acestea.
Dincolo de faptul că omul ce ia în serios ideea de mituri/valori se află ori lichea (e vorba de inițiați, în ce făcu la viața-i acela), ori necunoscător al lucrurilor (veți vedea rarisim vreun admirator de rînd al valorilor care să poată încropi o frază serioasă despre vreuna...).
Mitul e bazat, cazul lui Eliade fiind unul între multe altele... -, cu mult-umflarea aferentă, pe reușitele acestuia pe linie de istorie a religiilor. Și nu pe vreun obraz, pe moralitate dovedit în timp (ți se face rău chiar citîndu-i afirmațiile reproduse de vreun Mihail Sebastian, respectiv gazete legionare)….ș

> Apropo de Valori, la o emisiunea de aseară (Realitatea TV?) despre Unirea 1918, era așezat și un tablou al reginei Maria.

Meditam că-n veci se vor apuca oameni - precum cei din amintitul studio - a trata obiectiv despre suverană. Totul este ca acțiunea să le servească scopului. Acesta din urmă fiind a servi producțiuni pe placul comandamentului social de acolo. Și anume lauda spre Unire 1918, respectiv spre inși care-au respectat ei înșiși comandamente sociale. De pildă, să facă statul/țara noastră mai mare. (asemenea gesturi favorabile, ale unei regine Maria și nu numai, fiind înflorite la greu ulterior, via omisiune și minciună)

.

Cum am mai făcut-o pe unde apuc, la așa considerații ale mele îmi pun problema cum stau cu oftica, pe aceia, c-au ajuns sub reflectoare. Dar tot mi se pare și ceva tare aiurea, așa 'gogoșiri', unde, totodată, vreunul cu idei contrare nu-i lăsat să se apropie. Un mic vis urît. Din nefericire, nu-i singurul, și nici el mai neplăcut, sub soarele ăsta...

Se poate discuta și ce-i vine insului (relativ) simplu a pune umărul la așa construcție. La bază simt proiecția, în respectiva statuie. În paralel, insul cu pricina are liber în stropșit (cu subiectivitatea de rigoare) spre diverse. Căci nu poți spune: „Eu i-aș rupe gîtul vreunuia, doar de plăcere...”. Căci ai rămîne cu acel filon nedescărcat. Prin urmare, un mic retuș, de țintă, și de metodă permite eliberarea viscerală cu pricina.

**

„În Franţa există peste o sută de eliadişti de prestigiu. Mulţi dintre ei au publicat, în a doua jumătate a secolului trecut, studii şi eseuri elogioase despre autorul ***Mitului eternei reîntoarceri****, chiar în publicaţiile citate de Dna Zoe Petre: Le Nouvel Observateur, Le Figaro Littéraire, Le Monde, Libération, La Croix etc. ”*

Mă uit la premisă. Mitul. Al eternei **reîntoarceri**. Iar de aici răsuflu mai ușurat. Este acolo o clasică producție pe tipar social. Adică face bine Horei ce adună (toți) oamenii. Și care voiește a da sentimentul că nu sîntem trecători.

În paralel, funcționează ideea de mit. Spre deosebire de insul vulgar pomenit mai sus, și care se-apucă de lăudat o valoare, mitul protejează. E un fel de Dumnezeu. Iar așa ceva face bine celui aflat în Horă (cum se face captarea și menținerea acolo, se poate vorbi)

Am deseori sentimentul unui copil neavenit care se bagă între adulți 'care știu ei” (de unde am și sentimentul că aceia posedă morgă, iar în paralel nu te bagă-n seamă, n-am idee, dar impulsul nu mă părăsește).

Dl Cristoiu scrie pe blogul său

„Trebuie să fii mare prostănac ca să nu-ți dai seama, după haosul de miercuri, 20 septembrie 2017, că panica creată de zvonuri, știri false, isterii create de televiziunile de știri, apare ca o vulnerabilitate națională. Un dușman poate produce uriași pagube materiale și umane apelînd la zvon, informație falsă, isterii mediatice.

Atenție! Miercuri, am avut de a face cu o isterie creată de propria noastră prostie. Ce se va întîmpla cînd isteria va fi creată cu mijloace profesioniste de alții?”

Legat de ultima vorbă, eu cred ne va fi de rău. ne vor juca șmecherii pe degete, cum vor dumnealor. Tot ce putem spera este să ne manipuleze - în sens contrar, și paralel - adversarii celor care ar declanșa profesionist o isterie în masă, la noi.

Apropo de naturelul nostru. Mă uit cum era în vremea lui Sebastian (e un om în a cărui sinceritate am încredere).

> „[Șeful militar X] *e dat în mă-sa, e rău, bate și înjură, dar are un lucru bun: nu-l suferă pă jidani și ne lasă și pe noi să dăm în ei”.*

Mă cam sperii, chit că nu mă aflu evreu.
(la bani mărunți, nu le-ar lua mult acelor conaționali,a găsi alți țapi ispășitori prin jur, vremuri istorice propice să se găsească!)

Am momente la care mă bucur că a(ve)m o singură viață.

„În toamna asta are loc atacul decisiv al PSD asupra țării”

Stau și mă întreb dacă interesul cititorului (fie și de revistă „22”) poate fi trezit și altfel, decît inventînd (false) catastrofe. Idem, dacă de acolo lipsește băşcălia, respectiv legănatul - din vorbe...
„Nu pot lipsi, domnule. Din motive de fire umană”
Ultima e aceea ce impune să mimăm a ne afla destupați, mult doxați și raționali?
„Da.”

„Cunoaște-te pe tine însuți”

Oare s-a cunoscut cineva măcar nițel (în ton cu ce se știa atunci) urmare a a acelui nemaipomenit îndemn? Am îndoieli.
Pithya se afla precum tabloidele. Servea ce dooreau oamenii să audă. Iar aceștia, prin definiție, vor să-și facă iluzii (via hocus-pocus) c-ar poseda însușiri mărețe.

PS
A trebuit s-apară unul, Freud pe nume, pentru a trage de mînecă. A te cunoaște înseamnă și spart de vaze, prin cabinet terapeut...

Un distins domn

… fu declarat la un moment dat doctor honoris causa. Al unei instituții de învățământ de la malul mării. La festivitate, a conferențiat despre prostie - se înțelege că a altora, trimiteri către a sa fiind mai degrabă de sanchi.

Oare eu voi fi declarat vreodată doctor honoris causa, al vreunei universități (să presupunem că voi urma o facultate, pînă atunci...)

Acuma, de-un gol în suflet (și care ne pare a se umple - ba și per tujur - cu așa titlu) cred că toți ne aflăm datori.

Dar aș avea mari probleme, în a rezona cu publicul - fie el și zice-se școlit. Iar asta, dintr-un motiv - doar unul, însă *galibardian*.... Dumnealui, publicul, se află ființă umană dresată / educată / socială. În paralel, subsemnatul (egocentrist) nu se află așa ceva.

Dacă aș fi social/educat etc., , pînă și șansa de 1 la un milion (s-ajung doctor h.c.) m-ar părăsi. Căci aș debita precum alții, și inevitabil careva din numeroasa concurență ar fi mai breaz ca mine.

La o discuție despre prostie

… și după ce fac regulamentara observație, că termenul privește de cele mai multe ori pe alții... O doamnă:

".dar o mai ținem in cușcă, n-o lăsam așa să zburde ,și ne rușinam de ea...nu ne-o punem in frunte.."

Îmi fuge mintea la ideea cu rușinatul, pomenită în citat. *Acolo mi se pare a exista prostie!* Dar nu în sensul vehiculat îndeobște. Dimpotrivă, aș putea spune.

Mai exact, văd în prostie neputința de a ne elibera de vreun handicap, plasat deseori în brațele noastre de un seamăn (interesat). Acea neputință se bazează inclusiv pe faptul de-a nu realiza (noi) că acea însușire ni-i piatră de moară. Nici că a prins / prinde foarte bine educatorului /tutorelui de ieri și de azi în ultimul văd Societatea)..

Ca în orice lucrare a minții, și în ce spun eu mai sus e loc de completări ori contraziceri.

PS

Rușinea îmi pare să fie legată întotdeauna de un educator sadic. Îl pot privi, pe ultimul, cu înțelegere... Dar tot sadism, e pe acolo.

Am privit destul de ciudat

… la galeria de fotbal dinamovistă. Care a pus de un spectacol (în tribună stadion), cu imagine Avram Iancu plus tricolor, comemorînd 145 ani de la decesul acestuia. Mi s-a părut aiurea, că o galerie se ocupă cu așa ceva, apoi pentru că aceia nu-mi par răsfoitori de istorie - Iancu fiind totuși om, cu de toate...).

Am privit însă către subsemnatul, și ceva din adînc mi-a șoptit (o zic oarecum poetic, însă esența rămîne) că nici echilibrările mele nu-s tare diferite, ca esență...

PS

Dincolo de astea...

Privesc din nou nedumerit la modul de confecționare al miturilor. Care ajung să nu mai aibă nici o treabă cu ființa vie a respectivilor.

La chestiunea pomeniților dinamoviști, eu unul stau prudent și în a lua de model pe Avram Iancu. Care sfîrșește totuși în penibil, ba și relativ devreme ca vîrstă...

Apropo de Avram Iancu

Una din chestiile care mă sperie în viețuitu-mi sub soarele românesc este că nu apuci a discuta cu careva, așezat, despre așa subiect. Ba se uită și urît, diverși (puteți trece și instituții), la așa idee subversivă - deranj care nu-i de colea, în lumea noastră cea primitivă... Hotărît lucru, înaintea adevărului se află realitatea.

Dar tot mă uit nedumerit la minciuna-din-greu (între altele) pe care o conțin miturile. Iar diverși o susțin. *Via* interes ori necunoaștere.

PS

Am (dacă asta interesează pe cineva...) și-un sentiment de singurătate.

Văd atîta lume cu zice-se scaun la cap, care nu se-atinge însă de subiecte unde unu plus unu dau orice, numai doi nu. Oameni școliți, care să dea ochi prin Biblie, și să spună măcar „Dom'ne, mie mi se pare un pic ciudat, cu vorba asta...” (la o adică, ce nu e aiurea în Ea?) Da, e carte sfîntă, dar acum să-mi pun dop minții, legat de vreo zisă a dumneaei?

Asta, în condițiile în care nu-s vreun încruntat (cu cornițe plus coadă) care să zici că-i chitit, pe-așa op... Pur și simplu-mi sar în ochi, destule de-acolo, din cîmpul religios în general...

Aspecte pe care nu le știam

(toată viața învățăm...).

Ultima parte a lunii septembrie 1939, București.

Scaun oferit contracost, pentru a putea vedea mai bine pe cei legionarii executați. Plus glume, acolo ca să treacă timpul..

Mihai Sebastian dixit, în *Jurnalul* său.

**

De ce simt că nu a existat vreo jenă, la cei care au pus monumentul din imagine (acum e șantierul metroului Eroilor, acolo), să spună că A. Călinescu a murit pentru patrie?.

> Nu vădesc așa reținere nici cei de la Sinaia, pe placa amintind de I.G. Duca

Călinescu e cel care, primind ordin de la Carol II, execută fără judecată (în noiembrie 1938) 13 căpetenii legionare. Minte, în paralel, că aceia au vrut să fugă de sub escortă.
Argeșenii îl au și azi la mare stimă.

Fără judecată sînt executați și 250 legionari, ca represalii pentru uciderea lui Armand Călinescu.
Numele lui Carol II este purtat azi de aleea principală a parcului bucureștean Herăstrău (e ca și cum vreo arteră din preajma palatului Parlamentului ar purta numele lui Nicolae Ceaușescu).

Continui să privesc mirat

…la prestațiile dlui Liiceanu. Care-i filosof. Ba-n paralel e atent la ideea de Istorie. Cu toate acestea, îmi par a-i fi la conducerea personalității umorile și atît.
Zic asta pentru că, totuși, observațiile asupra realității e bine a se face domol, în paralel impunîndu-se multă negrabă., cînd e vorba de tras concluzii.
E de la sine înțeles că nici partizanatul nu are ce căuta în ograda unui filosof cu pretenții.

Chiar balon de săpun nu este

… așa articol. Ci doar un balon clasic, umplut cu aer (și temător de vîrf-ac).

Te uiți la minunățiile scrise în materialul semnalat aici, și zici că acolo se află intelectualisme la cub. E de ajuns a interveni însă un pic (zău!), un glas ce vede lucrurile diferit. Și se (poate) rupe firul. Este și motivul pentru care acea revistă nu admite comentarii ce ies de pe linie....

Lucrurile aduc mult cu religia. Și altele (să zicem naționalismul). Cu toate fiind furnizoare de ce-și dorește Sufletul omenesc, în existența-i. Și anume, să fie calitativ (întru criterii sociale) nemaipomenit - iar intelectualii fini se află așa ceva - , iar în paralel să aibă sentimentul a stăpîni lumea (cînd învîrți cuvintele ca în articol, altă băutură tare, pentru îmbătat, nu-ți trebuie).

Cam ăștia sîntem noi, oamenii...

„Grevă a difuzorilor de presă în București:

<România poate fi unica țară europeană fără ziare chiar de Centenarul Marii Uniri!>"

Le au, respectivii, cu gargara.

Cel mai mult îmi place acolo (dincolo de Centenar și Europa)„poate fi"... Este o expresie unde responsabilitatea emitentului se află minimă, în condițiile în care sperietura destinatarului este maximă (căci inconștientul nu sesizează nuanța).

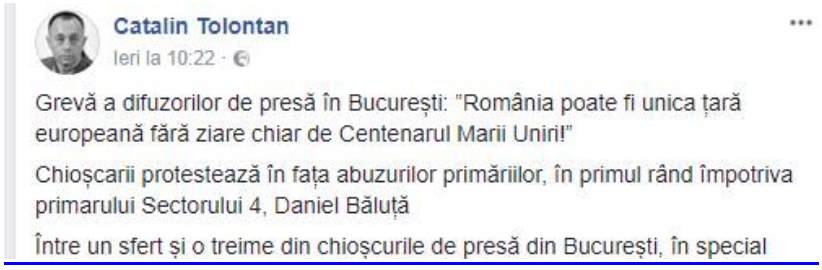

Mi-a rămas mintea

…la afirmațiile prăpăstioase (plus părtinitoare) ale dlui Gabriel L., despre viața politică a momentului.

E dreptul dumnealui să se afle cel mai important filosof român al momentului, și-n același timp să nu fi dat ochi prin gazetele interbelice. Din ultimele îți poți face idee că se țipa și-atunci la fel (spre tabăra politică opusă), iar viața mergea tot după cheful ei. Iar dacă s-a ivit vreun sfîrșit al lumii, la 1940 ori 1945, deja nu a mai depins de gesturile noastre...

Gabriel Liiceanu: Liviu Dragnea e un personaj nefast. Istoria țării noastre se învârte de câțiva ani de zile în faptul că nu poate fi agățat

„Liviu Dragnea e puțin disperat”

Dacă președintele PSD dispera din orice, nu mai era unde e.

Legat de dînsul, simt că - spre deosebire de ceilalți președinți PSD - va fi un om consultat, stimat de succesori.

Privesc în urmă, la dnii Ponta ori Geoană. Îmi pare deosebire mare, de tărie umană, între dumnealor și L. Dragnea. Nu degeaba încearcă adversarii lui a-l da jos / a nu-l lăsa la frîiele guvernamentale, prin orice mijloace.

PS1

„Liviu Dragnea e puțin disperat...”

Simt [că dl autor al articolului] face o banală proiecție, cu afirmația din titlu. Mai exact așa s-ar simți dumnealui, dacă ar fi - prin absurd - în situația dlui Dragnea.

PS2

Prefer un adversar de calitate, unui comiliton lepră.

Sînt un pic mirat

…de pretenția (unui mare filosof altminteri) ca istoria să meargă cum vrem noi, și nu conform mediei pe care o alcătuiește Ea, din diverse filoane ale situației.

Intervin însă niște nevoi sufletești. Ale dlui G.L. (care pronunță cele din imagine). Iar de acolo se rupe firul minții.

Nevoile în cauză sînt pe de o parte strict interioare, mai exact hrănesc plăcerea că putem jongla cu realitatea după cum vrem. Pe de altă parte, ele încîntă gînditori similari (dar inși de rînd), iar aplauzele / adulația acestora prind bine oratorului

Supărare a naționaliștilor

…pe noua lege a Educației din Ucraina simt a fi rudă cu cerința ca Religia să fie studiată în școlile din România.

Nici cosîngenii din Ucraina, nici părinții cei drept-credincioși din Țară nu reușesc a sădi în copii lor plăcerea pentru limba strămoșească, respectiv dragoste spre Dumnezeu. Și-atunci au nevoie de instituții ale Statului, care să o facă.

PS1
”Nu e vorba de intelectuali...e vorba de boborul de rand, usor asimilabil...”
Să fie sănătos, dacă e ușor asimilabil (înțeleg de aici că-l doare-n cot ce limbă vorbește...).
E un pic amuzant aici... Deci avem nevoie de școlile statului ucrainian, pentru a fi mai greu asimilabili...

PS2
Care e problema, că un grup etnic e asimilat de majoritate? Răsare a doua zi soarele de la apus?
Întrebările mele de acest gen nu-s răutăți cinice, cît îl fac pe celălalt să-mi demaște iute ce umori îl mînă în acea frumoasă și națională luptă.

Mă uit la afirmațiile din imagine

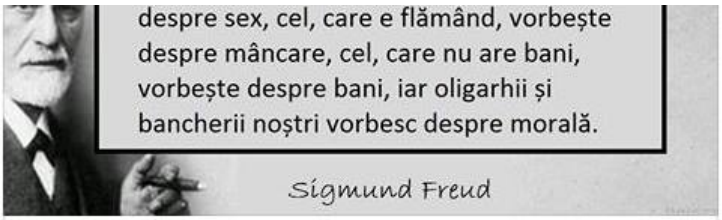

Întemeietorul psihanalizei, Sigmund Freud: despre morală, dorință și iubire. 18 citate controversate, care te vor face să percepi altfel oamenii ⋆

Simt că acolo întreg procesul (zise F., apoi comentariu noi) are la frîie un compartiment interior cu anumite nevoi, și care se dreg cu vorbe precum *controversat, a înțelege lumea, iubire*. Cît cap și coadă are acea însăilare deja nu mai contează. Căci deja în adînc ne aflăm mulțumiți.
Deja nu mai contează, cum te ajută idei *controversate* să pricepi mai bine oamenii (observați totodată că nu e vorba e propria ființă... Ultima atitudine ar presupune un lucru complicat: modificare interioară).

PS
Rarisim vei vedea, la așa citate, volumul din care au fost extrase. Este preferată captarea acelui semizeu (Freud ș.a.) prin efort minim.
Ne aflăm oameni. Inclusiv subsemnatul.

Eu nu iau foarte în serios așa vorbă

… chit că ea posedă largă circulație. Că cine nu învață din Istorie, e condamnat s-o repete.

Lucrurile îmi par a sta ceva mai complexe, pe acolo...

Mă uit la solicitarea președintelui Iohannis

…, ca doi miniștri PSD să se retragă din guvern, pînă la pronunțarea justiției.

Stau și mă întreb, deodată, cum e mai bine (sic!) de procedat… Noi mergem pe principiul vestic, acela unde un ministru se retrage în așa situație.

Mica problemă este că noi nu ne aflăm occidentali.

La noi, mai natural este ca aceia să rămînă în post. Asta, pentru că așa ni-i firea pe-aici (și nu aș lupta fățiș împotriva ei), apoi pentru că nu nu o dată investigația respectivă se dovedește nefondată.

Prin urmare, meditez dacă nu-i de găsit o soluție de mijloc.

Am ajuns la 60 ani

Nu-i vîrstă la care să picăm în meditațiuni precum cele de mai jos, dar am ghinionul de-a *nu* fi în pas cu lumea.

Nu știu de ce îmi fuge mintea, la acest prag, către părinții mei, - cei mai mult ori de mai puțin timp duși. Aș minți să spun că am avut relații paradisiace cu ei. Așa legături fost... omenești, cu bune și rele, cu dat cît au fost capabili să o facă.

Nu tratez relația de care vă spun prin prismă de bine ori rău, de urît ori frumos. Doar văd legătura care a existat, între mine și niște oameni deseori străini de mine. Ultima atitudine nu-i una blamabilă (și implicit din parte-mi), ci o recunoaștere a omenescului din noi - acela deseori în răspăr cu poveștile frumoase.

> Ultimele țin, prin definiție, a compensa prin falsul lor duritatea realității).

De-a dreptul mă fascinează, la ăst matinal ceas barim, relația-mi cu acei părinți. Mulți fac ochi mirați (asta în el mai bun ca) cînd le propui a cerceta realitatea fără vreo lupă morală. Însă realizez aici - poate și privind spre proprii mei fiii - că lucrurile stau mai complexe, în existența noastră.

„Sexagenar 😂😊 eu zic ca are o linie melodica faină”

Eu am avut totodată 60 ani pentru a drege la persoana mea. E oarece atu, în relația cu orice vîrstă (chit că acea cantitate de suferință-în-viață, repartizată la naștere, rămîne ca la fiecare

lar acea pretins-pricepere, un strat subțire peste o mare de animalic (precum la oricine).

Îmi privesc niște poze, de pe la 18 ani

Cîte complexe de atunci (față de oameni., de dragoste ș.a.) stau bine mersi - tulburătoare, dureroase - și azi... De fapt, la vremea aceea nici nu știam că sînt, doar eventual fugeam de situațiile neplăcute.

Acum, momentele de atunci sînt în sine tare depărtate, dar le simt.

Partea nițel proastă, la tărășenie, este că privesc omul (ce-am fost) de-atunci cu ochii unul dult dur, pentru acel pușți. N-ar fi prima dată cînd miros a copia patternul oferit de înaintași de-ai mei. Cei din familie (după cum pomeneam de curînd, legat de părinți, n-aș face nici o treabă dacă m-aș da revoltat. Ultima atitudine m-ar mă impiedica să destind, să rezolv lucrurile, prin suflet.

Apropo de reacții. Îmi veni s-ascult ”Amintirile”, ale 3 Sud-est, piesă de-acum vreo ... 18 ani. Tot felul de reproșuri pe-acolo. Că l-a iubit ani de zile doar pentru bani. Nici gînd a medita, la acela / aceia din public încîntați de așa vorbe, pe unde-i era mintea, atunci.

Prin urmare, cred că pentru a rezolva bine prin noi e DE ÎNCERCAT a nu da vinas pe ceilalți, pentru belele apărute în viața noastră.

> *„Pe Dumnezeu e voia a da ghină, mastere?”*
>
> Mmmmm... Nu neapărat. Poate Divinul e de folosit ca reper, în sensnul că nu-ți poate APARȚINE ție vina de toate, de pe lumea asta.
>
> Și implicit, că te descurci mai puțin dureros decît ai vrea...

Lumea pe dos

La prima vedere, mi se pare foarte neserios - să te arunci în așa părere, cum că lumea e pe dos (asta, pentru că-s tentat a crede că o 'minte culturală' înseamnă asimilare știință umanistă, plus șlefuire a ei, în mintea noastră) La a doua privire, îmi reamintesc cine e ființa omenească (deci inclusiv homo culturalis) și pricep...

Totodată, îmi aduc aminte aici de vechi strîmbări din nas ale subsemnatului, în direcția vorbei 'umanism'... În care zăream primitivism, dar cu mantie fainã deasupra.

Cineva mă îndeamnă

…să trec de titlul unui articol (pe care-l mursecasem, în nemernicia-mi) și 'să dau o șansă' articolului.

Cu mult regret, dar nu pot trata altfel, acel material. Un pasaj de acolo:

> *„Alte măşti, aceeaşi piesă, alte nume, acelaşi circ grotesc şi sinucigaş, în fond, căci scadenţa iresponsabilităţii nu poate fi ocolită”*

La remarca prietenului - pomenită sus - țin să precizez eu văd lucrurile din afara tipsiei principale a lumii. Știu că zise ca ale mele riscă să arunce tot în aer, în mintea cuiva ce respectă regulile jocului, pe acolo. Și anume: „Fiecare avem voie a vitupera irațional, unul la altul”. Mă uit în citat și observ că vorbele-s alese intenționat, cît să nu judeci legat de ele (în paralel, autorul vorbește de responsabilitate).

„Alte măști, aceeași piesă”...

Dincolo de faptul că-i posibil a figura și masca noastră, în vreo piesă oarecare.... Cînd nu au fost - să acceptăm ideea - măști și jocuri? Și cînd, vreo iritare de dînsele, a dus la vreo îndreptare a situației (să presupunem că era nocivă, și nu banala reprezentație a omenescului)

„Acelaşi circ grotesc şi sinucigaş”

Departe de mine a interzice folosirea vorbei grotești (se înțelege că privește pe altul...) Dar poate-i de intuit că opinia e a mea și atît. Iar cei din jur deloc obligați a vedea lucrurile ca noi.

Se înțelege că poți vorbi aici și de subiectivismul meu. Atîta doar că subsemnatul nu are jenă a se-așeza la vreo masă, legat de ideile, de subiectivismele lui.

> …Și cum e sinucigaș, acel circ? În text nu se spune nimic...

.

Apoi.

„Scadenţa iresponsabilităţii nu poate fi ocolită”

Aici, văd eu, e zisă și de om rău - care se grăbește a plasa iresponsabilitate - și prostuț, care nu intuiește că-l poate întreba cineva de așa vorbă. Și anume cînd va fi scadența...?

Pe undeva

”Asa-s renegatii, chiar mai virulenti decat cei mai aprigi dușmani ai românilor.”

Mi se pare multă răutate, cît și limitare a minții (înțeleg a fi legate, ele...) în așa vorbe… Renegatul, dacă e să ne luăm după DEX, sînt tipi dați afară dintr-o comunitate, pentru că nu au respectat regulile de acolo.

Trec aici peste ipoteza că poate nici regulile acelea nu erau foarte de respectat, pentru o minte mai pe picioarele ei. Pe de altă parte, nu-i normal ca acești excluși să fie mari dușmani ai ceea ce-i considerat neamul lor? Eu cred că da.

PS

Un neam oarecare nu are și el partea-i de vină, dacă ajunge să fie urît?

Ziceți că un neam nu trebuie să se obosească de diplomație, către membri ai săi? Iar asta, întrucît de-asta e dumnealui, Nemaul, mare.

> Neamul nu-i o chestie mititică, prin urmare are drept a se purta totalitar. Asta și pentru că, dînd exemplu de toleranță 'mădularelor sale', s-ar ajunge prost, barim în ce privește cu funcționarea anterioară.
>
> Na, că m-a pălit idee... Oare desul apel, la tradiție, nu-i și semn că se stă prost cu elasticitatea, la nivelul acelei comunități? Mai exact, că o schimbare ar încurca niște interese?

La supărații că se taie păduri

… cît li-i de fapt (și) îngrijorare, că se îndepărtează prea mult de naturalul propriu?

Lachestiune.

Dintre cei care militau pentru Roșia Montană, acum vreo cinci ani, cîți se mai interesează cum îi pe-acolo?

Sînt om rău, meditînd la așa ceva?

Strîmbam din nas

…la un moment dat, spre formulări gen „veșnicia s-a născut la sat”.

În paralel, îmi place grozav zisa unui alt literat: „Ușor cu pianul pe scări”..

„Am mai scris aici convingerea mea:

… hotii au ajuns sa conduca România . Nu pot accepta ca doi penali sa conduca Parlamentul Romaniei ”

Simt (cu regretul aferent...) c-am depășit frumoasa vîrstă a copilăriei.. Cînd, între altele, nu știam ce de-ale noastre se ascund în spatele acuzelor cum că X este hoț ori penal.
În același comentariu:

> *„Aratăm permanent că suntem o tară inapoiată , mult ramasă in urma fata de tările civilizate . Ma intreb a cui este vina pentru aceasta stare de fapt ? A hotilor , a penalilor ? Da , a lor , dar in primul rand a noastra ca re lasam aceasta ,, gasca mare de hoti " sa ne conduca . ”*

Păi.
A fi civilizat se află o noțiune mult discutabilă, barim cîtă vreme există bordeie cu obiceiuri aferente. Eu de pildă nu văd semn de civilizație, să lași spațiu între virgulă/punct și cuvîntul care le precedă. Nu spun asta pentru a fabrica bube-n capul distinsului orator de aici, ci pentru a puncta cît de minat este subiectul - acela de a fi ori ba civilizat...

PS
Oare.
Între a fi civilizat și a nu fi există cumva milioane de nuanțe, de gri-uri?

„Tupeu cat incape...”

E zisa cuiva, despre Călin Popescu-Tăriceanu, președinte al Senatului.
Dincolo de toate, simt că așa acuzație vine din partea cuiva care, în adîncul său, este impresionat de siguranța de sine pe care o emite cel acuzat.

PS
Pot fi acuzat că emit observații (pozitive...) doar despre prestația celor de la Putere... Să vreau însă și n-aș putea spune ceva despre Opoziție, cîtă vreme acolo se află mult-prezentă doamna

Turcan, respectiv absenți domnul președinte PNL Ludovic Orban, respectiv (din motive scuzabile altminteri, ca demisionar din USR) dl. Nicușor Dan.

„Benzina a trecut de 5 lei ”

(unii dintre noi au văzut-o de asemenea la 6 lei, și ne aflăm încă-n viață... În paralel, e absolut omenește să nu ni se fi părut cap de lume, cînd ea s-a prăbușit la 4,5...)

Comentariu inimos: *„Sper sa va ardă rău pe toți care ati votat cangrenele astea si pe ăia pe care v-a durut la banană de* [prezența la] *vot.”*
Speră în continuare, stimabile!. Ba chiar mă bate gînd și mai abitir, a vota cu PSD, doar pentru a face-n sîc - acelora care văd cangrene doar la alții..

PS

Simt că nu-i traversează o secundă barim, pe-așa comentatori, de-o idee mică... Și anume, că ceilalți din jur e posibil a gîndi altfel.
Diferența în cauză se poate observa și din rezultat alegeri 2016 (coroborat, se înțelege, cu neîmpărțire a compatrioților - în proști și deștepți...)

Am îndrăznit acum cîteva ceasuri

…să visez la ceva foarte sus (nu altimetric), iar acum m-a luat teribilă frică.

"E normal. Sînt semnalizate astfel - din interiorul tău - toate nepotrivirile-ți actuale, pentru acea poziție... E pe acolo și omenescul Vor-rîde-unii-groaznic-de-mine, la așa eșec..."

Corect ce spui, Alter-ule...

Simt azi nevoia

…- în condiții speciale - să mă îndrept spre modelul uman care îmi este (de vreo trei ani, barim) Silviu Brucan. Cel trăitoriu altminteri intre 1917-2003. Îmi place la el că a avut răbdare, pînă la 73

ani. Iar apoi, nu a avut se cramponeze de fructele a ceea ce a fost numită Revoluția română (și căreia i-am fost importantissim dirijor). Simt totodată că a fost îndrăgostit toată viața de plimbările prin Herăstrau.

Ziceți că estem amîndoi niște cinici? Vă contrazic cu vehemență, la așa pretenție!! Aș vrea eu, să posed cinismul dînsului...

Dl Ion Iliescu se afla optimist

… cînd a zis că din politică se iese (doar) cu picioarele înainte...

Căci numai 'Dieu dispose', de cum ni-i în ultimii ani, sub Soare. Și implicit cît ne mai arde, de nobila artă a Cetății...

Nu te condamna

(na, c-am început și eu a da sfaturi altora!) pentru ce îndemnuri îți izbucnesc, nechemate, în minte. Spune-ți doar că nu se poate, ce vor ele.

Așa gînduri pot fi plăcute, ori *ne*-. Tratamentul îmi pare însă a rămîne același. Iar poprirea lor reclamînd (exclusiv)neplăcere.

PS

Spusul cu pricina (că *Nu se poate*) nu-i chiar livresc. Are în el doar o conștienizare adîncă, despre ce e vorba, iar apoi o suportare a neplăcerii, că ai de refuzat acea bucată din tine.

Din ciclul *Nu voi schimba eu lumea!...*

Se face promo în seara asta la o emisiune in memoriam Gyuri Pascu, cel de la Divertis. Îl declară, în aferenta notă poetică, al doilea după Dumnezeu.

Ciudat lucru e coeziunea socială, respectiv a trezi interesul pentru ceva. Se bazează pe multă minciună.

> Da, știu! Eu mă aflu cel rău.
> (oare cîți mă vor conduce, cîndva, la groapă/urnă?)

Amabilități, pe undeva...

”Jos tradatorii de neam.!”
Și care e problema că vreau să-mi trădez neamul?

Data viitoare cînd mai stabiliți noțiuni sfinte precum Neamul, iar apoi regulile de comportament față de acesta, întrebați și pe-alții, dacă-s de acord. Nu ține, să stabiliți ceva, iar apoi să dați ucaz, a fi respectată treaba aia. Poate unii nu pun semn de egalitate între țara unde s-au nimerit a se naște, și naționalismul ori patriotismul.
Știu că nu v-a dat prin cap pînă acum de asta, dar nu e problema mea. Învățați a trăi și cu inși care nu gîndesc asemenea vouă. Nu (tocmai) voi sînteți depozitarii adevărului în lume!

Mă aflu încă sub impactul unei beții de ieri

Nu una alcoolică. Și poate nici beție.
Ci doar îndrăzneală. Și care s-a manifestat inclusiv turuind neplăcute (pentru cei de-acolo) pe pagina Fb lui Rareș Bogdan de la Realitatea TV.
(treabă care s-a soldat nocturn c-un mic coșmar, cum că vin să ne rupă în bătaie - pe mine și pe RB - o haită de naționaliști furioși, pe cele zise ieri, de pildă despre *enclavizarea* României...).
E, pe acest fond (cînd uit că situațiunea-mi profesională se află la pămînt, dacă nu sub acesta!) recitesc cartea Martei Petreu, despre trecutul socotit deocheat al lui Emil Cioran.

Din start mă recunosc aici drept ultima găină („din regiment”, ar adăuga camarazii din militărie) în materie de intelectualitate. Mai exact mă aflu la ani-lumină întru putirințe de învîrtit cuvinte și idei, comparativ cu cei doi amintiți - bașca alte milioane de semeni, de la Adam încoace. Am în schimb o însușire mică, nu știu dacă ținînd de noroc, ori de ghinion. Și anume de a nu pleca în fentă, dacă mi se dă pe la nas cu o vorbă mare.

Cum mi s-a mai întîmplat a preciza, cam toată lumea ia în serios vorbele mari, de pildă ideea de cultură. Dar, din motive de educație, nu apucă să observe că acolo ni-i, în bună parte, un mijloc de-a scăpa de nimicul care ne amenință existența ca individ, dar mai ales ca organizare socială.

> Zic, nu dau cu parul (mai ales că nu va sta omenirea-n loc, cu nevoile dînsei, de la aste vorbe ale mele, de doi lei). În paralel, admit cu înflăcărare că mă aflu om doritor a fi băgat în seamă, deci agnimal din cap pînă-n picioare - exact ca aceia pe care-i critic vehement.

Întorcîndu-mă un pic, mi se par aiureli mai toate pretențiile interbelice ale lui Cioran, în paralel sosind tot eu (se putea altfel?) a-i lua apărarea, chit că nu-i bine stabilit, dacă așa defensă îi face bine, ori mai rău… La chestiune, îmi plac vorbe precum a intra în Istorie, ori poporul mic din care provenim.
Subiectul se află (mult) extensibil. Partea nițel proastă este că nu am șanse de așezat la masă a discuțiilor, cu inși posedînd scaun la cap (după rigorile sociale barim),
Asta e.

M-a mirat un pic faptul

…că revista Sfera Politicii cultivă echilibrul în articolele sale, dar în paralel expune pe întîia sa filă un material elogiind pe Ecaterina Rizea.

Mă surprinde aceasta din două motive. Dincolo de suferințele, cît și simpatia pe care le-a generat, Elisabeta Rizea nu s-a aflat monument de obiectivitate. Apoi, e surprinzător pentru mine că revista nu vede nimic aiurea din vorba (reprodusă, acolo): „Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să știu că s-a limpezit lumea”.

Disconfortu-mi în așa situație-i datorat poate copilului interior, descoperind că nu poate pune bază în cineva, ca scaun la cap.

Ferice de domnul căruia doamna îi defilează

…(dacă se poate nu din An in Paște) în așa tinută, prin casă!

Ce chestie... Este mult blamat socialmente, să recunoști că bărbatul din tine e grozav de tulburat, la vederea de asa minunății...

> "Pai e normal... Cine trage sforile prin jur e interesat să-l slujești exclusiv. Pina și impreunarea e cu program, cu rigori - ca să nu te gândești în exces la dînsa... Și să-i încurci -respectivului aranjor social - socotelile..."

Poate-i mare lucru

… să ne recunoaștem - senin / destins - visele la care nu putem ajunge.

Mi se întîmpla să mai scriu

…la ceva alcool ingurgitat, pe aici și în trecut. Acum spun cam același gen de afirmații cît se poate de treaz (etilic vorbind).

Cred că e un progres. Asta, pentru că nu mă mai freacă a doua zi freudianul SuperEgo, că ce lucruri groaznice am zis, ce mult am jignit și tot așa (cuvintele de aici fiind amabile, față de tratamentul.cu pricina). Azi îmi pot pune problema, a doua zi, dacă nu am fost eventual prea optimist în planurile de viață. În părerea de sine (și anume exagerînd calități și uitînd defecte). Ori în coborîrea celuilalt, în vreo discuție.

Asta s-ar numi greșeală. Pentru care poate nu ești de condamnat, ci de stat - fără gînd - pe disconfortul ideii. Că am greșit.

Mă bucur (și lăudătorii zăcîndu-mi țepeni prin jur) de prezentul personal. Chit că așa constatarea luminează existența doar un piculeț.

Apoi, vorba unei glume, „Pauza s-a terminat... Capul la fund!”. Și reapar ale vieții, adică bune și rele.

PS

Nu mă luați de înnegurat ori pesimist. A purja așa idei (altminteri doar în parte negre) aerisește odaia interioară și o face permeabilă plăcutului ce va apărea în viitor.

Îmi fac uneori o serie de selfie-uri. Ca tot egocentristul... Azi mi-am descoperit, pe display-ul telefonului, o față... M-a pufnit - de mecla aceea înnegurată - un rîs cum n-am avut toată săptămîna!

Cineva (politician de viitor)

… laudă pe aici Drapelul național. Și solicită a-l cinsti etc.

Hotărît lucru, mă aflu nașp' Gică Contra. Dar tot cred că băieții susținători ai fenomenului e sănătos să ia cunoștință de niște chestii. Mai exact bine e să întrebe, dacă toți lăcuitorii statului cu pricina au chef de așa ceva.

Iar pare-o măgărie ce spun, dar partea frumoasă începe abia de la eventualul răspuns - al dumnealor - la pretențiile acelui rătăcit.

Pe vremuri, era *orden*. Să respecți drapelul. Acum au lăsat-o mai moale, dar se află la fel de grosolani. Te vor suci pe degete clasa întîi, cu duș cald (valorile..) și rece (dracu te ia!:..) Asta, pentru că sportul cu drapelul e din categoria.balonului umflat, și a acului din preajmă.

Mă irită binișor că dumnealor nu se-așternla la vorbă pe așa subiect... Și pe altele la fel. De aici, comportamentu-mi de Gică Contra. Stau și mă gîndesc dacă la origine vreun Lenin nu s-a aflat tot vreun ins pe care boșii din tinerețea sa îi disprețuiau observațiile despre jur...

„Păi era normal să nu-l ia în seamă, deoarece dînsul, copil întîrziat, voia de faptul controlul absolut al mediului...”

Așa ziceți...?

„Da, așa zic!”

Interesantă bucata din start

… asupra rîsului pe la noi.

Expresia „a muri de rîs“ se regăsește în mai toate limbile pămîntului. Sensurile ei acoperă un spectru larg de nuanțe. Uneori e vorba de un simplu superlativ al rîsului: rîsul suprem, năvalnic, de nestăvilit, spasmodic. Dar se poate „muri de rîs“ la propriu, cum o dovedesc unele exemple istorice sau cum ne avertizează medicii: rîzi și ajungi la stop cardiac sau la asfixie. „Să mori de rîs, nu alta!“ se înrudește ca sens cu formulări de genul „să vezi și să nu crezi“ sau „nu poți lua în serios așa ceva“ sau „e ucigător de

absurd“...

Apoi.

Dacă observ eu bine, dl. Plesu se ține un pic de sadism în restul articolului (asta, pentru a-și face bine sieși, cît și publicului din același tip de făină - adică perfect umană).

Dincolo de lipsa unei minime încercări - de-a pricepe că situațiile de prin jur au un motiv foarte întemeiat, dacă sînt cum sînt - dl autor băşcălește spre oameni care se află lipsiți de putința unui răspuns pe măsură, la 'amabilitățile' oratorului de față. Și chiar dacă ar putea răspunde, lecuind pe d. Pleșu de așa glume, n-ar face-o, pentru că-n fișa postului dumnealor scrie să zîmbești, cînd e de consumat o necesară broască rîioasă. Dacă ești doritor de luptă (să presupunem), te iei de unul barim egal, nu de dl. ministru Daea, ba și pe latura unde matale ești leu, iar acela nu.

> *Distractiv e, știe toată lumea, și dl ministru Daea. N-o să recapitulez seria de perle cu care ne răsfață de cînd a fost numit în guvern. („Patinează mintea!“ – vorba dumnealui.) Nu știu de ce, omul îmi e mai curînd simpatic. Are un fel de suficiență bonomă, un aer edificat, o inadecvare mucalită, cu voluptăți lirice. Porcul și capra neagră reprezintă – spune domnia-sa – „un peisaj mirific“. Despre oaie ce să mai vorbim? „A unit generații!“ „Vrea să fie înțeleasă!“*

Dincolo de toate, om ști și noi (permiteți-mi cest plural al maiestății...) cum arată o nevoie de a-ți descărca primitivismul, respectiv 'hainele' de griji civice care i se aruncă deasupra.

**

Nu fac un secret din faptul că iritările-mi pe d. Pleșu mi se trag din dezamăgire. De a descoperi în dînsul cam altceva decît speram, și decît la o adică poza dumnealui, în alte vremi. Se înțelege că puteți reproșa aici despre nerezolvate personale de altădată, bașca faptul că nu e frumos a veni cu ele pe așa scenă publică, dar tot îndrăznesc a puncta așa amănunte. La o adică, ține și de o viitoare cercetare a subiectului, și anume: „Ce-i veni tipului acela a da cu parul spre Maestru”.

Sînt mirat că dl autor, cînd face haz (cu toate tunurile priceperii sale altminteri) de doamna E. Andronescu

> *”Un ministru al Învățămîntului ar trebui să fie ceva mai instruit decît un corigent de-a cincea la română. Dar are și el scuzele lui. Una dintre ele a fost formulată de un alt ministru al Educației, dna Ecaterina Andronescu (pe care, cu scuzele de rigoare, aș îndrăzni s-o calific drept cea mai duioasă, tandră, mămoasă catastrofă a sistemului nostru școlar...”*

… evită să discute un lucru mic. Și anume că, la vreun examen pentru funcția de ministru, dumneaei va fi dobîndit nota cea mai mare. Iar de aici urmează să cădem de acord asupra acelei fișe a postului. Care, în opinia mea, cuprinde pricepere în învățămînt, abilități high-manageriale, cît și necesarele însușiri pentru ca partidul cîștigător în niște alegeri libere să te trimită acolo. Or, într-un partid lucrurile stau diferit, de pretențiille idealiștile (ori ale supărabililor pe orice, ca subsemnatul). Acolo, contează mult disciplina de partid. În baza ei se execută o selecție, de care nu prea trec mințile strălicite, dar prompt ieșitoare din cuvîntul partidului.

În urma a toate acestea sosi dna Andronescu (ori alții) în fruntea ministerului Educației. Din acest punct, se pot discuta nemulțumirile noastre despre asemenea 'slujitori' (noi, în paralel, aflîndu-ne perfecți, se înțelege).

PS1

Că veni vorba de miniștri pe amintita felie, eu unul nu am fost entuziasmat de d. Mircea Dumitru (din cabinetul Cioloș, 2016). Asta, pentru că n-am văzut a-i fi diferit raportul între subțirime a minții și animalic (am și eu o idee fixă...). Lucrurile mi-au părut a sta asemănător și în cazul dlui Funeriu, este drept că bidivii scăpați ai acestuia i-am observat doar după ce a plecat din post.

O să-mi spuneți aici că ce performanțe ministeriale avu dumnealui, dl Dumitru. La capitolul acesta eu stau deoparte, întrucît posed altă optică asupra lucrurilor. Adică, simt că mai util este să nu facem nimic pe-acolo, decît să procedăm cum se face în anii noștri.

Zic asta și pentru că intervenția în domeniu mi se pare rudă bună cu fotbalul, la care se pricep toți. Și iese ce iese. Unde lumea largă se pricepe mai puțin, intervine mai rar cu solicitări vehemente, respectiv nemulțumiri asupra ministrului.

PS2

Apropo de-a nu face nimic în Educație, și deși nu mi-a răspuns nimeni pînă acum ideii (niu chiar nouă), cred că-i un spectacol de zile mari, al inconștientului respectivului, confruntat cu așa eventualitate. Să te ții ochi, bîlbîială, furie, dat din mîini - orice, numai explicație logică nu, de ce nu e bine, a sta cu mîinile în sînt, ca diriguitor al Educației naționale.

La o adică, în Educația cu pricina ne proiectăm multe de-ale noastre (știu că nu se cade ca tocmai un nerezolvat ca subsemnatul să puncteze asta...), iar amenințarea c-ar dispărea așa loc de joacă ne îngrozește

Cineva aplică de tîrnăcop

… corolei cu minuni a lumii... E vorba de subsemnatul.

Execut așa ceva, altminteri, din banala idee că se află sforar acolo un ins cel puțin la fel de ticălos, ca subsemnatul...

„Proiectele totalitare din secolul al XX-lea sînt bazate pe utopii întunecate“

Se află în așa pretenție tot omenescul posibil. De pildă, a marșa a pe sloganele vremii tale. Și a sui astfel spre ceea ce intuiești a fi bunăstarea (plus reflectoarele, utile și ele) personală.

E acolo lașitate, e (de asemenea) suficiență acolo. De a nu te uita ce le veni, acelor totalitarisme, a se ivi pe lume. În ce mediu au apărut. Cît de favorabil le-au tratat, oamenii de pe acolo.

„Mulțumim unui român ardelean

…care nu ezită să recunoască și în Parlamentul României că iubește cu patimă România...”

Dumneavoastră puteți declara ce doriți, dar eu am o problemă, în a lua-în serios un tip ce-afirmă lucrurile de mai sus... În paralel, urez a nu vă trage cineva de mînecă, asupra deosebirii dintre a iubi cu patimă, respectiv a iubi-și-atît... (mi-e teamă că vehiculatorul acelor formule nu le are *deloc* cu iubirea, spre țară sau altele). Ca opinie strict personală, eu văd în afirmația iubitorului

de mai sus conformism și șmechereală. Totul, în scopul satisfacerii binelui propriu (pe drumul indicat altminteri de Pristanda: „Pupă-l în bot, și papă-i tot”)

Puteți trece ideea mea într-o statistică. Și anume aceea unde reiese că 99% văd lucrurile iubitor, iar vreun 1% (ori 0,01%) vede precum subsemnatul. Partea proastă că iubitorilor în cauză le pică prost pînă și-un negru sub unghi ce vede lucrurile diferit de dumnealor.. Asta, pentru că a dumnealor construcție se află precum un balon umflat cu aer. Și care, implicit, are teamă cumplită a-i sosi în preajmă cineva cu opinie diferită.

Tot ca urmare, n-o să vedeți niciodată așa oameni a se pune la vreo masă de discuții, asupra subiectului. Prin urmare. identific un banal primitivism, ce vrea a domina, iar în paralel se teme ca naiba (mai mult neducîndu-l mintea) de influența altuia asupra minții proprii.

500 de ani de cînd dl Luther...

Cînd te gîndești că și acesta, Martin L., a fost nu doar file de cărți, ci ins în carne și oase. Cu ale lui. Iar de cînd a respirat el, echinocțiul de primăvară a venit și-a plecat cam de 500 ori..

Interesant personaj, chit că - inevitabil - om și supt vremi.

„Același Tariceanu ne spune senin

că să nu spun senil...”

Întîlnesc tot mai des trimiteri, spre etatea dlui Tăriceanu.

Posedînd o minte nu chiar idioată, pot mirosi că pe undeva niște frați (și buni români, se înțelege...) au căzut de acord asupra unor formule prin care să facă de rahat - în ochii publicului - pe numitul CPT. Asta, și pentru că recunosc în respectivul un opozant de calibru.

Ca părere strict personală (și subiectivă!),, al lui Tăticeanu mi se pare verde ce nu s-a pomenit... Dacă meditez corect, Winston Churchill ajuns-a prim-ministru, în 1940, cam la vîrsta de azi, a președintelui nostru de Senat...

PS

Nu, nu merg la dame ori la cîrciumi cu dl Tăriceanu. Nici nu-l cunosc personal. Probabil nu l-am văzut din seara zilei de 28 ianuarie 1990, dînsul fiind la un balcon, iar eu nu...

scump. Și nu voi cumpara doua! In Romania lor curge lapte și miere! Se lupta cu justiția. Tariceanu spune ca el nu vede scumpiri la pompa. Ba ca e mai ieftină:)! Același Tariceanu ne spune senin, ca sa nu spun senil, ca se bucura ca nu are credite in lei! Ce dacă mai tot romanul are credit, bine ca nu are el? Ministrul energiei, tot un membru ALDE ne spune ca el nu știe cât costa benzina!!! Jurnaliștii incomozi sunt amendați pentru "exces de patriotism"!?! Sunt doua Romanii: a lor și a noastră! Voi in care România trăiți?

Omenesc.

Adică a servi iluzii. Altceva nefiind, s-o admitem, posibil...

Pe aici, totul e să nu vie vreunul, să întrebe dacă - pînă la urmă - se lasă-n următoarea sută de ani cu respect către români.

(trec aici peste faptul că gaura întru respect se află în primul rînd în noi.Și legat de care n-ar fi rău să-ntrebăm de ce și cum familia în care ne-am format...)

La chestiune, acum vreo două seri grupul Holograf cînta pe scări ale teatrului național piesa „Vreau o minune!...” N-am aflat dacă acea minune are și sanse, a sosi vreodată.

„Rău ești, domnu Ordean...”

Admit, că sînt. Dar poate tot rămîn de zis, aieste...

PS

Asemănător cred că se prezintă resorturile și-n afișul simpaticului d. Puric.

Nu-s de acord cu ce spunea Jean Moscopol, aici

„Patriarhul roșu”. Asta, și pentru că făcea pe curajosul din străinătate (recte, Occident).

Persoanele importante din trecutul nostru

…e posibil sa fi fost mai altfel decît ne amintim. Ori de cît ne-ar fi prins bine...
"Abia acum afli asta? Pai dumneata pentru ce crezi c-ai fost inventată refularea?"

Visele îmi par că nu impun să devină realitate

Vor doar să le asculți, în nebunia lor de zefir.

A murit generalul Iulian Vlad.

Oare ce-o fi fost în mintea lui, cît s-a aflat sub Soare?
Întreb asta nu în batjocură, ci incercînd să devin mai realist...
Treabă deloc simplă, să te accepți cum ești.

„O cultură este un univers spiritual viu

… izvorînd din experienţe, din viaţa lăuntrică; iar viaţa lăuntrică făcînd întotdeauna o sinteză printre ai cărei reactivi nu trebuie să uităm conţinutul etnic – cultura va fi întotdeauna colorată etnic şi nuanţată individual."

Am crezut, ceva timp (apoi mi-a trecut) că limbajul de lemn e legat numai de comunisme.
Tîrziu, am observat că e aplicabil - din plin - și ideilor zice-se culturale.

Viața...

Ion Rațiu (1917-2000) se află mare patriot.
În paralel, copilul său crește nițel departe de valorlle tatălui. Prin urmare, vinde ziarul „Cotidianul" cui oferă un preț mai bun. Și-uite-așa trîmbița democrată din primii ani postrevoluționari sună azi în direcție opusă, de cea inițială - a lui Ion Rațiu.

> *„Generalul Iulian N. Vlad a plecat din lumea noastră într-o altă lume, cea a eternității şi împăcării cu sine în fața Supremei Judecăți.* [...] *Dascăl, militant al mișcărilor de tineret din anii "40 ai veacului trecut, diplomat în științe juridice, militar de carieră, spirit erudit, familist desăvârșit, reformator împătimit al locurilor prin care a trecut, loial României și devotat cauzelor naționale, generalul Iulian N. Vlad a avut imboldul lăuntric și puterea să ia decizii de risc personal extrem, pe care istoria natională si le va asuma ca bun de patrimoniu al patriotismului real, dovedit prin fapte salvatoare de neam si țară..."*

Îmi veți ierta oare

… de-acum și pînă la Judecata din-urmă, ideea-mi cea fixă?...
„Filosoful Andrei Pleşu este o prezență vie, remarcabilă, în spațiul public românesc. Observă, ia atitudine, condamnă sau pune echilibru între părțile beligerante când e cazul, în felul său neobosit. "

Poate-mi arată și mie, respectivii, pe unde se află echilibrul dlui Pleșu, între părțile beligerante...
Între noi fie vorba, mi-aș reproșa aici că mă pronunț - citind doar o bucată - asupra întregului. Dar parc-am apucat totuși a cunoaște, și tipi care afirmă anterioarele, și pe d. Pleșu....

Apoi.

„(Prezență) remarcabilă” M-oi afla hipersensibil, dar intru iute-n rezervă, față de tipii ce folosesc așa vorbă. Probabil am însă și de ce. Faptul că dumnealor - amatori a vîntura așa vorbă - se află mulți, iar eu singur nu mă deranjează din opinia-mi...

PS

„Revistă de cultură și gândire strategică”

Zice-ți-mi și mie... Cum vine aia, gîndire strategică? (simt că și modestă...).

PS2

„Demonstratiile din strada sunt in primul rand un mijloc democratic prin care societatea civila normala isi exercita dreptul de a spune in mod liber... "

Glumiți.. V-aș fi crezut dacă spuneați că „o parte a societății civile...” (este drept că, în așa caz, nu v-ați mai fi găsit haz, în a perora ca mai sus).

În același timp. Îmi dați voie, mie barim, a nu cădea extaziat în fața vorbei de 'societate civilă'?

.

Încerc să înțeleg

Dacă nu se schimba regimul în 1945, argeșeanul de rînd Iulian Vlad ar mai fi ajuns, ce a ajuns? Cred că nu.

Ziceți că regimul servit de el s-a aflat criminal etc?

Poate.

Fie și nobel-ișți aflîndu-ne

… rămînem oameni. Mai exact:

1. Stabilim celorlalți agenda.
2. Nu ne punem problema de ce alții nu gîndesc precum noi. (v. și PS)

Departe de mine altmintri a socoti neimportantă tragedia acelor oameni, plînși de doamna Muller!

PS

Dacă v-am reproșat pe-aici că de ce naiba nu gîndiți ca al lui Ordean, îmi cer respectuos scuze...

Herta Muller: Nimeni nu își aduce aminte de oamenii uciși la frontieră în comunism

"În perioada comunistă, Europa de Est producea refugiați. Nimeni nu i-a numărat nici până astăzi. Și nimeni nu își aduce aminte de ei. Nici măcar de cei care au fost...

MISCAREADEREZISTENTA.RO

Apropo de omenesc.

Hai să cădem de acord asupra unui procent. Mai exact dintre admiratorii ori cei ce respectă numele literar unui scriitor de succes.

Cîți dintre aceștia, dacă apari cu ultimele-mi observații, nu strîmbă deranjați din nas? Simt că între 5 și 10%.

> *„Interesant, domnule O. este și cum ar reacționa dna Muller însăși, de-ar auzi remarcile dumitale..."*
>
> După cum am simțit-o în citatul de acolo (și pe care-l bănui de extins la întreaga personalitate), mi-e teamă că prost.
>
> .

Am primit azi un compliment

…care mi-a făcut mare plăcere (probabil, dacă aș fi privit pe vremuri mai multe complimente / vorbe amabile, n-aș mai fi fost acriturâ cu repetiție, pe aici).

Plăcerea de acea caracterizare e sporită de *ce*-ul ei aparte...

Spusesem pe undeva că mă aflu trădător al României. Prietenul Miron Alexandru mi-a explicat însă că mai degrabă mă aflu *traducător* al României...

Nu v-aș obosit însă cu acestea dacă nu se leagă de altele.

Și anume... Presupunînd (și prin absurd!) că se-alege ceva de condeiul subsemnatului, simt că formula cu pricina - de 'traducător...' - are multe șanse a însoți numele de autor cu pricina...

În așa punct al expunerii (admit, îngrozitor de modestă!), aș releva un lucru. Ce ne-am face fără încredere nebunească (aș minți să spun că e una ceas de ceas, e drept...)? A izbutit cineva, doar dus de apă? Dacă, felicitări, cît și speranță că nu și-a murdărit prea tare pantofii cîndva, cînd a călcat în ceva norocos. Cine, la o adică, n-a fost inițial un visînd-mult?

O să ziceți aici că n-am talent nici cît o ceapă degerată. E corect ce spuneți, dar tot e treabă să mergi înainte, că nu știi ce se ivește din vreo rățușcă urîtă...

**

Mă uit uneori spre vorbe tip gîndire pozitivă, a ținti sus, respectiv bastonul de mareșal din ranița oricui Simt că ele-s admise doar la nivel de discurs. Căci, dacă, te-apuci a trage tare/mult pe așa drum, atitudinile descurajante (din partea dragilor semeni) se află la tot pasul - din motive nu foarte complicate.

Dincolo de toate de mai sus. e de discutat și despre eventualul eșec. Da, eu vorbesc de mers înainte, și tot eu de cum îi va fi gustul, vreunui eșec (căci șanse există, slavă Domnului!).
Cred că va fi neplăcut. Ori foarte-foarte neplăcut Deși... ce nu te omoară, te întărește.
La o adică, tărășenia asta cu speranțe condeierești înalte ajută a depăși cenușiul existenței, chestie care - mai ales după o vîrstă - nu-i floare la ureche.

Din observațiile mele, e reconfortant să poți spune: *„Da, domne, am visat nebunește să ajung cutare lucru... Ba m-am și lăudat în toată mahalaua de iminenta sosire acolo, cu tiflele de rigoare către toți care mă complexaseră în trecut.*
Și nu mi-a ieșit. Am rămas tot prostul satului.
Asta e.
Io să fiu sănătos...”

Tot eu

Și asupra unei recente mărturisiri…

> *„Probabil, dacă aș fi privit pe vremuri mai multe complimente / vorbe amabile, n-aș mai fi fost acritură cu repetiție, pe aici.”*
>
> .

Mă alintam un pic mai sus, bașca antrenament în oratorie... În practică, hai să dăm ochi spre realitate.
E un ceva interior ce are chef grozav a stuchi, precum vedeți pe fila Fb cu numele meu. În paralel există și surate ale aceluia, într-un suflet care le cuprinde pe toate. Îs pe-acolo și complexe, deprimări, ori chef de-a face altele (treceți aici și a sări de pe bloc, fără parașută). Și ține-le, Mirceo, măcar nițel în frîu pe dumnealor, dacă poți! Ele neaflîndu-se altminteri vorbe academice, și-atît. Nuuu... Sînt filoane ascunse, care te pălesc precum fantomele, în noapte neagră. Pas să te poți certa cu cineva, pentru nebunia asta - iar eu mă afl-un fericit, căci mulți cogeneri deja s-au tras de-tot la față, învinși de acele furii (în sensul mitologic, de mici zeități damblagioaice).

Dureros, însă util moment...

Și anume contactul cu un om care ne intimidează (existînd și agravantă: femeie matură, rece care ne intimidează).

Foarte posibil

… ca si acei interesați de scrutin sa se fi manifestat cel puțin vehement...

Simt că cea mai bună replică dată forței este să te supui calm ei. În paralel, îți calculezi deja viitoarea mișcare, față de un adversar care se simte - totusi - dezarmat, căci nu mai are pretext de exercitat forța.

Ce spun eu ține de ideal. În realitate, și autonomiștii de acolo se află oameni.

Am impresia că, orice ar face, guvernul central tot prost va ieși... Se mai intîmplă.

Îmi fac niste selfie-uri

… ca să-mi pot citi în ochi cum stau prin adînc.

La chestiune, și după niște reguli ce n-are rost a căuta pricepe, de cite ori îmi accept vreo privire răvășită, mă destind..

O treabă foarte urîtă

Să cerșim afecțiune, celorlalți.

Este prost primit socialmente

…ca un domn de 60 ani (subsemnatul, de pildă) s-arunce ochi admirativ ori chiar erotic, spre vreo domnișoară de 16 primăveri.

În fapt, aici, blînda Societate azvîrle altuia responsabilitatea unei situații pe care nu o poate gestiona. Asta, în vreme ce-a respectiva (adică Societatea) își are ținte clare, de funcționare..

PS

Simt cel dintîi, că așa scrise nu-s plăcute, urechilor la locul lor. Dar poate-s de zis, totuși...

Destul că în viața reală e nevoie a tăcea / a face pe prostul, în fața mai-marilor...

Altminteri, nu sînt interesat de *inimoșenii* cu acea categorie feminină.

A-ți căuta intenționat depresia

Adică situația în care ai scut mai subțire, spre insuportabila-ți magmă ... (este că se cunoaște, a fi cules un volum de Cioran, de la biblioteca publică?).

Dar.

Abia din acel punct, simt eu, putem umbla un pic în noi...

Întrebați ce rost are, a umbla - mai ales prin nebunească, dantesca-cale propusă - în noi?

Păi..., așa îmi pare mie barim. Căci simt a fi mai rău, cînd nu umblam. O socoteala aritmetică indică subiectivismului meu că riscăm a deveni morți vii (vorbele, ca de obicei, fiind sărace...)

Ce cărți interesante

…pot fi ochii semenilor, persoana semenilor cînd te afli in dispoziție a le citi (adică atunci cînd nu ești speriat de viață, că oricare sub soare...)

Culmea grandomaniei...

Să prevezi că peste vreo opt decenii un nene te va declara prăfuit, recte cum decretezi matale acum, despre Cioran..

E interesant că

…, dacă nu izbutesc să am relații (fie și mediocre) cu nepotul din dotare, lumea mă pune pe mine - senectul - la zid.

M-o fi văzut mai prost, amintita Lume...

Am încă o dată probleme cu Biblia

O consider nițel Pat Procust.

Înțeleg că pentru mulți o fi bună dispoziția evanghelistului, dar ăi că mine e posibil să simtă nevoia de nuanță, între da și nu.

La chestiune, eu găsesc bizar ca o scriere de succes acum două mii de ani să fie binevenită și azi... La o adică, meditez tot eu, nu înțelepciunea se află forța Aceleia, spre păstoriți... A Bibliei, adică.

Unul din locurile unde simțim mult-mult disconfort

…se află Wc-ul public.

Și-o fi dat careva licență/doctorat, pe așa subiect?

Îl simt a fi, așa cercetare, una – pardon! - spumoasă.

Băiatul din poză

…uită (o face și gazetarul care ne aduce știrea, altminteri) că drapelul nu-i doar al său / al intereselor sale... E și-al pesediștilor...

Întrebați cine-s ăia, pesediștii? Păi se află tipii ăia care au obținut 50% din voturi, la alegerile democratice ținute acum nici un an.

„Dl. Pop își face de rușine meseria

… functia si tot invatamantul romanesc!”

Simt că se poate porni de aici un articol de Dilema. `A face de rușine` Și `Tot învățământul românesc.`

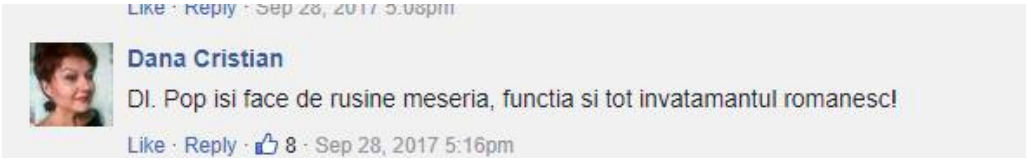

Cum vede un ochi rușinat realitatea... Cred că e folosită de sanchi - aici - ideea de rușinat, întrucît ultimul lucru dorit de un ins pălit de-așa sentiment este să mediteze la întregul învățământ românesc. De-asta îmi pare de un articol. Și anume despre sentimentul de rușine, respectiv cum se jonglează oratoric de dînsul. Între noi fiind vorba... Dac-ar avea mai puține moașe. numitul Învățământ românesc ar duce-o mai bine..

Așa materiale se află însă prea mult, pentru cei de la Dilema. Iar în asemenea punct nu știu cît nu-i duce mintea, și cât nu țin s-abandoneze locul călduț (cu suporteri precum aici..) atins.

„Să mori de rîs, nu alta!“

… se înrudește ca sens cu formulări de genul „să vezi și să nu crezi“ sau „nu poți lua în serios așa ceva“ sau „e ucigător de absurd“.

Pe rînd.

Ideea absurdului. Mai exact a declarării de așa ceva, prin jur. Îmi pare a trăda mai degrabă cheful nostru de-a nu accepta realitatea. Lucrul absurd este îndeobște ceva cît se poate de în carne și oase, material ori idee a cuiva (ce zărește lucrurile altfel decît noi - adevărul afîndu-se la ultimii, firește...).

.

Se poate ridica aici și problema contextului în care-i plasată caracterizarea de absurd. Și-așa-i descoperită dorința de-a cîștiga o dispută - declarată sau ba - iar în subsidiar nevoia de a inferioriza pe cineva, îndeobște în ochii amicilor.

Privesc și spre expresia: „nu poți lua în serios așa ceva“. Poate mă înșel, poate nu - dar simt în emitent un anumit gen uman, glăsuind către grupul de amici. Și doritori cu toții (oratorul mai ales) a domina peste alții, socotiți mai mici - dar care încă nu fac sluj.

La așa observații, iar sosi-vor diverși, care să mă întrebe da cine-s io, de mă dau la dl autor de față... Legat de acei susținători, și după ce-mi oblojesc rănile produse de verbul dumnealor, simt că se află inși incapabili a lega pînă și mediocre rînduri precum ale subsemnatului. De-ar poseda așa trăsătură, n-ar avea nevoia a mai sta cuminței în turmă (dar sărind - din motive ce se pot discuta - la eventualii detractori ai maestrului) .

**

„Să vezi și să nu crezi“ sau „nu poți lua în serios așa ceva“ sau „e ucigător de absurd…“

Admit, că mă aflu lungă, și ticăloasă vorbă. Dar... Cînd declari ceva drept absurd..., tușim dacă spunem: *„În opinia mea, cred că e neadevărat ce spune acel domn...”.*

Deloc puțini preferă însă varianta declaratului drept 'absurd', a gestului ori părerii cuiva. Cu agravanta 'ucigător de absurd'. Cred că ambele ultime situații se pretează psihanalizei. Simt pe-acolo, barim pe moment, un dor de-a opri existență.

Omenescul nost'...

Ne înfurie. Grozav

E vorba de oamenii de la care nu-s șanse nici macar teoretice (instinctul ne-o semnalizează...) a căpăta considerație.

Un amic

"Mă simt bine. Căci izbutesc a suporta mai multă durere de viață, decît ieri."

Asistam azi la o discuție între doi apropiați

… unul dintre ei solicitînd respect. Sesizasem eu cîndva că mafioții au multă dorință de primit respect, dar abia azi am ciulit ochi al minții, mai atent, la așa termen. Mai exact, instinctul mi-a zis că acel solicitator pretinde, în subteran, a i se trece cu vederea o lipsă, care l-ar descalifica altminteri de a căpăta respect..

Altminteri, și la chestiune… Pe de o parte, am impresia că acel sentiment - dorit a veni sub numele de respect, se află rudă bună cu ceea ce se oferă îndeobște cu dragă inimă, în cazul considerației ori al iubirii. Ce-i lipsește amatorului de respect, de nu-l tratăm astfel? Exact nu pot ști, cert este că el reclamă totuși acel lucru, deși nu oferă lucruri de inimă care să ne încînte..

Apoi.

Oare în baza a ce aplecăm totuși ureche spre dumnealui, și nu-l trimitem la plimbare?

Cred că există un ascendent al aceluia. E foarte posibil ca așa ceva să decurgă în cazul părinților, tutorilor și-n general al tuturor celor care (pretind că) s-au ostenit cu noi - deci acel demers a fost executat întrucîtva în ciuda vrerii lor (se mai întîmplă...)

PS

Mă bate gînd a trimit acest mic text la o revistă mintoasă, cu rugăminte de a fi publicat. Constat iute însă că așa rînduri posedă un handicap. Mai exact e lipsit de însăilitură stilistică, cea plăcută consumatorului de cultură. Aceea cuprinzînd pe de o parte cuvinte alese cît și aranjate plăcut, dar și ascuns efect de drog, pentru insul care în brațele lor uită de cele diurne...

Nici nu știu ce e mai interesant, în cazul publicului zis fin: cele din paragraful anterior, ori a descoperi dedesubturi întru cele din jur. Foarte posibil să fie mai atrăgătoare primele. Din motive care nu pot fi decît justificate. Și anume nevoia de legănat, respectiv neiesitul din clișee.

Se înțelege că nu stă pămîntul în loc, dacă aceia gîndesc după cum le prinde lor mai bine.

`O nouă nemernicie de partid şi de stat

.. militari români, reînhumaţi în cutii de carton / Să dea Dumnezeu să aveţi şi voi parte de aşa ceremonie!”

Mă aflu curios. Dacă noi zicem „Să dea Dumnezeu...!”, păi Acela și dă?
Or exista statistici, în acest domeniu?

Mi-a venit azi ciudată idee-n minte

…pe cînd coboram niște scări de metrou oarecare (eu aflîndu-mă atunci într-un nechef de viață clasa întîi)… Ca remediu împotriva amintititului disconfort mi-a țîșnit că ce fain ar fi s-apară Dumnezeu, în lumină albă, și veșminte la fel de luminoase, și să-mi spună:

„Uite-mă.
Eu!
Exist.
Ești mulțumit?”

Cum naiba să nu fi fost mulțumit?!
Dar El nu apare.
Și te simți singur (iar vorba e nimic, față de neplăcerea reală).

La chestiune.
E interesant că se uită lumea (prelați, credincioși) urît la tine, de ridici așa problemă.
Mai exact, poți bate cîmpii întru Divin, dar în canoanele aprobate de dumnealor.

PS
Dacă vreo revistă precum Dilema (*sau Observator Cultural) publică așa idei, cu ce fel de capăt de lume se lasă?

PS2

La așa gen de scriere, nu pot să nu mă întreb: voi muri întreg la minte, ori precum un Ivan Karamazov?

„Dacă îți pui problema, ai șanse să nu te duci, de suflet, precum dumnealui...”

.

PS3

Ca Ivan K. poate nu va fi, dar vreo damblagează prematură tot mi se va trage - par exemple de la PostScriptum-urile unul după altul...

N-am pretenția a lectura prea mult din jur, dar am impresia că subiect asemănător celui de sus de tot mai trata un domn Mușat, zis Tetelu. Mai exact el nu se ferea să opineze una ori alta (necanonice) despre Dumnezeu. Diferim un pic, întru stil, dar nu pot face abstracție de-așa înaintaș (postdecembrist barim).

Pe o filă Fb româno-maghiară al cărei abonat mă aflu

… cineva pomenește de-un gest pro-români al amiralului Miklos Horthy.

Eu - neîncrederea întruchipată, așa cum v-am obișnuit... Așa că ajung la fila Wikipedia a lui Horthy (despre care pînă azi n-aș fi putut lega mai mult de-o propoziție).

Nu vă dau detalii despre acela, nici nu-mi expun vreo părere despre el. Cert este c-am sesizat scurt diferența dintre a te documenta despre una ori alta, și a țipa despre Ip și Trăznea (tragedii pe care nu le minimizez!). .

E de ajuns să citești amănunte despre acela, ca să dispară din mintea neinformată (a mea, pînă acum un ceas) imaginea preferată de naționaliștii noștri. Și care, simt acum, mi se afla instinctiv pe tipicul celei comuniste despre iugoslavul I.B. Tito (mai exact, acela din 1948-55).

Tiranul cu satîrul plin de sînge (și șorț, să nu se păteze!), în mînă...

Departe de mine a susține că Horthy s-a aflat vreun de-pus la rana românului. Dar e de ajuns să ieși din ignoranța totală, pentru a vedea (și în unul ca) el o ființă inerent complexă.

O listă...

„Adevărații români”

Simt că nu e o treabă, a împărți în *adevărați*, respectiv și mai *puțin adevărați* români. La o adică, în caz de belea externă, aia ne mai lipsea - strîmbat din nas, că unul a fost, și unul nu... Ziceți că certamente atunci - în fața pericolului - se vor uita animozitățile? Parcă n-aș băga mînă-n foc.

Apropo. E plină lumea românească de exerciții imaginative (nepurtînd neapărat chiar acest nume). Oare cum ne-am comporta, noi rrromânii, în caz de confruntare militară cu alții?

Zic, nu dau cu parul...

De la o vreme

… cred că scriu prăpăstii mai mari pe net, decît o făcusem anterior. De exemplu, și de-al dracului ce sînt, afirm curent că nu-i o treabă - să n-acorzi independență unui teritoriu măricel locuit majoritar de alții, și care-a avut ghinionul să se afle la mijloc de altă țară.

Nu știu cum se face însă că se află rarisimi ăia carele replică, la așa mîrșăvii...

Miros că-i posibil a exista acolo un fenomen. Dincolo de gurile noastre mari, ne aflăm tipi în mare nesiguranță existențială. Ca urmare, cînd apare vreunul ce pare mai pe picioarele lui (chit că privind diferit de noi), se prea poate să te ia admirație - deci nema replică, la iconoclastele lui.

„Ai vrea dumneata!...”

PS 1

Ziceți că anul ăsta nu, dar la anul cu siguranță...? Se prea poate (e vorba de zărghiirea sigură a subsemnatului, eventual de-un dar de mașină peste...).

PS 2
Ce chestie... Venim de undeva, scriem, respirăm, iubim... Iar apoi ne ducem...
Nasol.

Ordeanisme

Asta înseamnă inclusiv suceală de la un subiect la altul (teoretic, ele aflîndu-se legate între ele).
Scrisul pe Fb îmi pare adevărat drog. Mai exact, și dincolo de componența dependenței, epuizează fizic (așa-mi pare mie, barim). Asta, întrucît duce într-o lume aparent plăcută, dar în același timp lipsită - totuși - de încercările realului. Iar acesta din urmă, se pare, fiind singurul furnizor de energie, omului...
Mișcare, plus evoluție prin realitate...

Fie și conștient de cele din amonte, n-am putut rezista a nu spune iute cîteva lucruri, în mare parte legate de istorie.
Citesc interviul acordat Laviniei Betea, de Alexandru Bîrladeanu Dincolo de încîntarea (sic) pe care mi-o produce onestitatea și inteligența relatării de ultimele săptămîni ale lui Gheorghiu-Dej, omul din mine (adică subiectiv, inimos și egocentric) se întreabă brusc de-o chestie.Oare de ce eu unul simt a nutri simpatie măricică pentru unul ca Bîrlădeanu, iar pentru Corneliu Coposu doar simpatie plus ceva considerație?
Păi...
Bârlădeanu e bun de conviv / amic (admiteti astă joacă pe cîmpiile elizee ale Istoriei...), în vreme ce Coposu este inevitabil luat de lider. Or eu barim nu simt nevoie de ultimul (din ce motive, vorbim altădată...).
O să spuneți aici că bat cîmpii. Posibil. Însă ajută și la elasticitate a minții, cînd o fi de luat (creativ-util) un subiect mai serios...

La chestiune... Cînd s-a prăpădit Coposu, în noiembrie 1995 (și dincolo de cum l-a primit mulțimea pe doritorul a vorbi, acolo), s-a considerat că Istoria i-a dat dreptate țărănistului. Și nu fostului comunist. Azi, după 22 ani, nu m-aș grăbi a spune că Numita (Istorie) l-a luat în brațe pe Bârlădeanu, dar că statuia Coposu îmi pare, totuși, de revizuit. Asta nu că ultimul mi-ar fi antipatic, ci pentru că datele în sine se prezintă ca atare. Mai exact, țărănismul (și cei care l-au animat, cum l-au animat..) de după 1990 este din greu reexaminabil.. Similar stînd lucrurile, zic eu, și cu presupusa ticăloșie a celor care au instaurat și susținut comunismul.
Dacă zic ultimele vorbe, nu înseamnă că pup pe frunte respectivul Comunism. Doar mă strădui a lua trecutul cît mai aproape de cum fu el în realitate...

PS1
Teoretic, egocentrismul pe care tot mi-l vîntur în fața dumneavoastră nu-i o treabă frumoasă. După cîte știu, însă, mă aflu și un iute simțitor de suferința celui din fața mea. Totodată, poate dau cu parul mai rar decît mulți semeni - zece-se perfecți oameni la locul lor.

„Patriarhul Rusiei la București

Teologul Radu Preda spune că vizita PF Chiril poate lămuri situația canonică din Basarabia, dar poate fi și un îndemn la canonizarea sfinților închisorilor: Reprezintă un posibil nou început între Bisericile noastre ”

Un neica-nimeni (e vorba de subsemnatul). Își dă cu neînsemnata părere.
Nu mi se parte ok canonizarea respectivilor. Nu de alta, dar mai rar subiectivitate din greu (una interesată, bănui), ca pe așa subiect...
Nici nu mă miră, de cînd lumea cele sfinte fiind adăpost perfect, pentru a ne plasa odată cu ele... diabolicele noastre.

PS
Ca opinie strict personală… Rar am întîlnit neam prost mai amplu, decît la răposatul stareț Justin Pârvu (unul dintre cei socotiți sfinției închisorilor). Faptul că și eu posed porcism cu carul nu mă clintește din afirmația anterioară.

Surprizele vieții...

Putem avea, decenii la rînd, la mare cinste ideea de a gîndi . Idem a ne afla personalitate nescindată.
Și sosesc momente in care observi necesitatea acută de a suspenda gîndirea, respectiv de-a te împărți în stiluri diverse (nu neapărat prietene între ele...), în fața situațiilor pe care ți le aduce sub nas Pomenita.
Adică Viața.

M-am apucat a glumi

… în nefericitu-mi stil, la niște zise:

> *„Ce a spus Viktor Orban, la Cluj: Trebuie să populăm această zonă geografică și spirituală și e datoria noastră să creăm cămin aici pentru următoarele generații de maghiari”*

Observația mea...: *„E clar... Cred că trebuie să m-apuc a învăța maghiara. Căci poate ungurii vor avea nevoie de-o coadă de topor ca mine, cînd vor ocupa Ardealu strămoșesc.”*

Nu v-aș fi reprodus acestea dacă n-aș fi fost plimbat de o idee... Pînă ca zisă a unui compatriot să fie declarată cap de țară (ale mele de mai sus avînd șanse...), cred că e de uitat și-n partea cealaltă. Adică, e totuși problema naționaliștilor dacă nu-s pregătiți și pentru așa reacții, dintre compatrioți. E un pic treaba lor, dacă și-au închipuit că cetățenii statului România se află bloc în sprijinul dumnealor, respectiv n-ar spune în veci mîrșăvii precum ale mele.

Dincolo de asta, și cu riscul de a greși, în spatele vorbelor naționaliste simt inevitabil tipul uman care le vîntură. Și alături de care nu mă simt bine, nici să mă tai. Îi intuiesc fizic, cu atitudini și fizionomii, iar în paralel le ghicesc poate nu chiar greșit caracterul.

Mulțumesc, nu!

„Mircea şi Theodor sărbătoresc 1 an de prietenie pe Facebook!”

.Contrar obișnuitelor, scriu altfel, la așa aniversare...

Nu am schimbat vreo vorbă cu dl Stolojan, în acest an de amiciție. Nu m-am dus, cum se spune, în sufletul dummnealui, nici dînsul n-a găsit necesar a mă contacta. E la mijloc o chestie de viață. Dînsul aflîndu-se, totuși, 'sus'... Mă întreb cum aș privi legătura cu oameni precum dînsul dacă aș sui eu sus (de dragul discuției, să acceptăm așa idee nebună).

Am ceva idee, despre cum aș gîndi acolo...

În paralel. Și despre a visa nebun.

Îmi pun întîiul problema, dacă nu vor sosi și dezamăgiri (de nerealizare), urmare a unor mari iluzii de ascensiune (trec peste faptul că-s la etatea de la care pot apărea oricînd probleme cu vreun mic dar esebnțial vas de sînge...). Nu spun că dețin știința de care pomenesc în continuare... Dar poate-i esențial să ai în calcul că nu vei izbuti, acel dus peste o ștachetă înaltă.

Întîlnesc o vorbă...

Aceea de 'lecturi esențiale'.

Am mai zărit-o, în timp. Azi o privesc ceva mai atent.

Nu mi se pare foarte serioasă. Cred că-i o pastilă pentru minți cuminți. Faptul că o vehiculează *doxe* ceva mai destupate nu le aduce ultimelor notă mare din parte-mi (poate doar înțelege, de ce procedează cum o fac).

Ca părere a mea. Care a răsfoit ceva psihologie, iar în paralel a sosit ieri cu patru volume faine de la biblioteca publică.

Nu spun că aș citit mult, prin viața-mi (asta fiind, cred, în folosul expunerii de aici), dar mi-ar fi greu a sublinia vreo lectură esențială. Asta, din două motive, conjugate. M-a entuziasmat, vreo carte ori alta, la vremea răsfoirii lor. Dar pe de o parte scrisele de pe acolo s-au dus ușureeel în inconștient, iar pe de alta au apărut alte opuri frumoase... Iar scena entuziasmărilor fiind totuși redusă, pentru a (mai) lăuda și precedentele, iar în paralel magazia adunînd cărțile simpatizate

este inavitabil redusă - căci nu pot spune: „Simpatizez cu 36 / 360 de cărți, pe care le socotesc bune...

Un mic paradox...

Intru în clinci cu doi intelectuali de frunte. Mai exact din categoria perfect umană - nu știu dacă există și altele, de fapt... - , a cărturarilor ce servesc vorbe frumoase altora (cu realismul aferent...)

Mie-mi pare că disputa cu dumnealor se află inegală. Asta pentru că acele zise țin de ceea ce un oarecare a numit 'balon umflat cu aer'.

Simt nevoia aici a două observații. E oarecum surprinzător (dar numai într-o primă fază, apoi lăsîndu-se cu acceptat realitatea) că oameni care vizează interiorul semenilor nu se pricep, de fapt, ce fel de reguli funcționează la acel nivel. Nu le reproșez însă așa ceva,căci la o adică purcedem instinctiv (poate și deloc prost ori greșit) la sumedenie de gesturi.

Apoi. Iar de aici intrăm în domeniu periculos. Acela în care s-au fript destui, de pildă un legendar ucenic vrăjitor.

După ce vreun drum al vieții te-a dus a sesiza finețuri precum cele de mai sus, e de făcut marșarier, și încă unul prelungit. În niciun caz nu e de pornit război, doar pentru c-ai găsit în pod o bombă atomică.

PS1

Rugîndu-vă să mă iertați de următoarea mărturisire...

Din vremea grădiniței mi-a rămas știință de un singur basm, vorbit pe-acolo. În care un om servea pe Dumnezeu cu ceva, iar ultimul se declara dispus a-i îndeplini dorințe. La care omul nostru a pornit cu mititele, apoi a solicitat titluri și moșii, iar la urmă a solicitat a fi Dumnezeu. Și s-a lăsat cu pierdut tot, căci aceasta nu i-a fost acceptat. Cam așa și cu a te pricepe mai bine de una ori alta din jur. Așa ceva, simt din toți rărunchii (și sper să pot respecta ideea în practica-mi de zi cu zi) e de folosit cu multă prudență.

În paralel neuitînd că acei Cațavenci se află pricepuți la altele (unde matale ești botă), și că-n general ne așteaptă pe toți doi metri pătrați oarecare...

Astea nu le spun pentru a vă da pe dumneavoastră gata.

Cu pentru sănătatea viitoare a subsemnatului. (aveți dreptul a-mi contesta sinceritatea, unor așa zise).

PS2

Pun aici niște rînduri, ivite în alt loc de net, întrucît am nevoie de așa loc. Unul la (un) PS2 Așa poziție oarecum marginală (spre deosebire de un post dedicat) coferind o surdină de care afirmațiile ce urmează au nevoie.

Cu scuze... Ele privesc niște zise ce-apar la întîiul comentariu al postului de față (nu au legătură cu precedentele)

[Ordean:]

A spune ce dorește să audă celălalt.

La așa gen de zise, e mare păcat să întrebi peste un an ori nouă, ce s-a ales de ele.

[X:]

"A spune ce dorește să audă celălalt"... Ce neruşinare, domnule, pe Pleşu ästa! În loc să spună şi el ce dorește să audă o somitate ca Mircea Ordean, cel mai deştept dintre pământeni...

.

[Ordean:]

Mă instruiesc de-a dreptul, dragă domnule Dunu, citindu-te... Mai exact asupra artei de-a ocoli fondul problemei. Cum se face așa evitare. Pe ce corzi (altminteri deloc puține) dorește ea s-apese, la adversar. /.../ *„În loc să spună şi el ce dorește să audă o somitate ca Mircea Ordean, cel mai deştept dintre pământeni...”*

Ca sfat amical. Ferește-te de omul care-ți poate răspunde. Calm. Că e cel mai deștept dintre pămînteni. Vei avea mari probleme în stadiul acela. Care se pot amplifica, dacă acela se-apucă și-a glosa la idee, inclusiv pe latura ce-ți veni, a pune astfel problema.

/.../ Nu te mai plictisesc de răspuns, dacă eu - al lui Ordean - mă cred cel mai deștept dintre pămînteni..

Că veni vorba. Am privit ieri la scrisele dlui Pleșu, despre a muri de rîs. Am convingerea că scriu - de ieri - mai fin decît dumnealui.

Îs gata a-ți repeta ideea. Iar în paralel, a explora ce-ți pică prost, la așa afirmație.

.

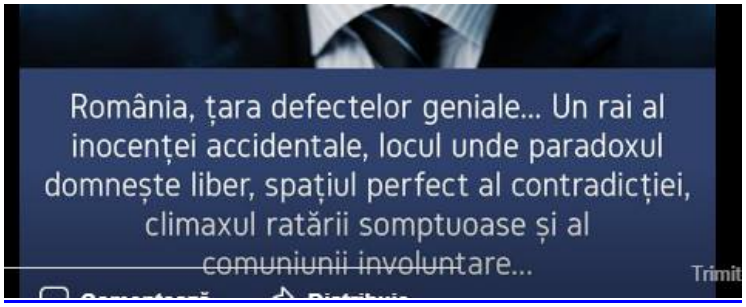

Se poate întîmplă

…să te simți mai mintos decît vreo somitate culturală. Ideea venindu-ți, hodoronc-tronc, într-o dimineață oarecare.

Sună frumos a te crede mai breaz ca acela, nu? Intervin însă două probleme mici, ambele sosite cadou din partea inconștientului. A fraților de pe acolo, mai exact, și anume freudienii brazări Sine, respectiv SuperEgo...

Primul și vrea a culege roade - dacă se poate infinite, căci așa monedă circulă pe-acolo - din acea pozițiune (de felu-i, altminteri, numai în mintea respectivului). Al doilea te faultează, că cum ai îndrăznita crede așa ceva. Asta, întrucît te afli mult mai amărâștean cu dotările decît crezi, iar în paralel jignești grozav pe alții, cu așa pretenție.

Faptul că ultimul reproduce îndeobște atitudinea unui părinte al nostru, nu schimbă datele problemei.

PS

Legat de ultimul paragraf. Nu mă puneți la zid. Asta, pentru că-n setea-mi teribilă de originalitate, am ajuns a vedea altfel așa situații. Eu punctez acea neplăcută (din unghiu-mi) nedreptate, dar în paralel înțeleg (credincioșii ar spune aici 'iert'). Asta, pentru că dumnealor părinții se aflară oameni, în sine, iar în paralel au făcut multe-multe-multe pentru subsemnatul.

După cum. Și legat de-a ne crede (mai) breji.

Așa ceva nu aduce fericirea. Pentru că, pînă la urmă, e doar un mod de-ați asculta o directivă pe care nu matale ți-ai plantat-o în suflet.

Prin viață, lucrurile nu-s ca în filme

Ori precum în pastilele sociale.

Foarte draga-mi parteneră mă sfătuiește a zîmbi mai des. Este și motivul pentru care ieri, uitat de Dumnezeu într-o stație metrou de pe magistrala 4, expuneam fasole (bucală) spre obiectiv foto. Azi am realizat însă, în completare a unor idei vînturate pe-aici, că mi-i – totuși - de mers în direcție opusă zîmbirii.

Mai exact, simt că nu iau viața îndeajuns de-n tragic (ori măcar foarte-dificilă.). Iar ultima vorbă n-o spun pentru a mă da deștept, ci pentru un rezultat care - aparent paradoxal - se numește a trăi o idee mai senin.

În paralel, și deși veți spune că m-am zărghiit, voi continua exercițiile de zîmbit.

Multă lume supărată pe generalul Iulian Vlad

… respectiv pe suporteri ai acestuia.

Pe-așa trend, cred c-o să devin susținător al acelui șef de Securitate. Știți de ce? Pentru că o minte ca a mea poate găsi calități (ideea de model uman m-a cucerit fără apel...) în biografia

acestuia. La detractori însă, poți cîștiga ceva doar în baza principiului „Nu face ca ei”... Eventual a exercițiilor de a-ți înțelege seamănul.

PS
Tot eu. Și idem sadic.
Dacă rogi acei adversari ai lui Vlad a lega două fraze despre dînsul, cu ce se lasă?

Tare-mi place cartea asta...

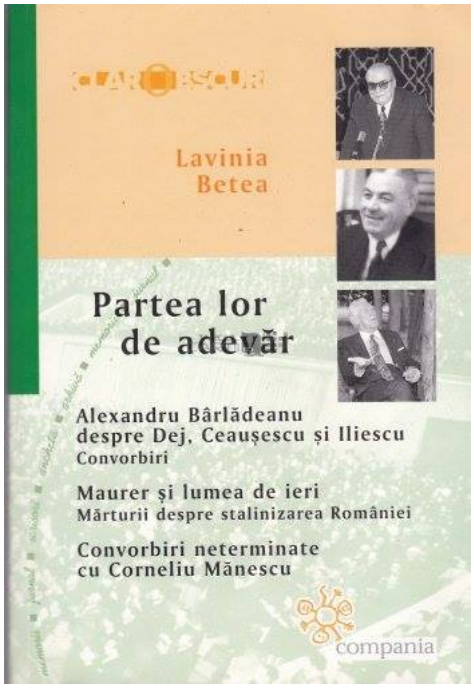

Bașca autorul, doamna Lavinia Betea.
În paralel, stimez pe-acei care au asupra unui 1990 aceeași opinie ca acum 27 ani. Dar eu nu izbutesc așa ceva. Asta, pentru că beneficiez, azi, de alte informații. Mai complexe.
Zic asta amintindu-mi reproșurile ce se făceau lui Alexandru Bârlădeanu, în deceniul zece, cum că nu are operă în sprijinul poziției de academician deținute.

PS
Simt nevoia a repeta. Un regal, volumul.
Și cei trei îmi plac, fără a pune-n paralel de-o statuie pentru dumnealor.

Îmi pare rău, dar eu nu cred în Hristos

Și-n general în Dumnezeu.
Nu e vina mea că pulsul religioșilor suie la 160, la vorbele cîte unui rătăcit - ca mine. Al meu, în paralel, nemodificîndu-se, datorită existenței dumnealor.

**

Comentariu X:
„Părerea dv. de rău (vezi titlul de mai sus, n. MO) poate fi un început...„

Ordean:
”Poate. Mica problemă este că eu cred în Diavol. Mai exact mă aflu colaborator statornic (și bine recompensat) al Acestuia. Dacă găsiți necesar, vă pot oferi o carte de vizită, a Lui. Are și mobil. Eventual veniți la o canastă, în Iad, joi seara.”

À malin, malin et demi. În traducere românească: „S-a întîlnit hoțul cu prostul...”.

PS1

Vă fac o mărturisire... Cînd eram mai copil, nu-mi venea deloc a face glume despre Dumnezeu ori diavol. Între timp, am descoperit tot mai des diavolul (adică naturalul) din oameni. Ca urmare, nu mai am jenă a spune trăznăi precum cele din post.

Hm...

Cît drăcesc se ascunde, în omul religios... La o adică, e chestie de aritmetică. Să fie acolo. Care vrea, ne putem întinde la vorbă, pe așa subiect.

Litere

Nu garantez că cele de mai jos vă interesează. Dar tot le zic.

Nu-i un secret plăcerea-mi ticăloasă de-a ataca un (contemporan) domn plinuț și filosof. Ieri am mai scris (nu mai țin minte dacă și pe-aici) niște năzbîtii. Între altele, m-am lăudat c-am devenit mai fin la minte decît dumnealui.

Însă. Mă aflu grijuliu a nu sări totuși peste cal, cu ideile-mi despre acel simpatic domn. Pe așa teren, am un reper. Și anume modul de exprimare al unui alt ne-dormit bine (eu fiind unul...). Și la care sper a nu derapa vreodată.

> *”Adio Plesu* […]
> *Eu ma bucuram daca dumneavoastra primeati 5000 de euro chiar si pentru aceste postari/regurgitari. Insemna ca cineva va apreciaza efortul supraomenesc si este gata sa il rasplateasca. Va dati insa munca pe degeaba si la fel le cereti sa o faca si colaboratorilor dumneavoastra. Sunteti un personaj trist.*
> *Acum, daca ati parasit scena Adevarul, nu ne mai cautati dumneavoastra pentru ca va sunam noi in cazul in care simtim nevoia de regurgitari lipsite de idei.”*

În rest, pot avea toată înțelegerea, pentru cine dorește a se exprima precum dl. M.V. Îi dau voie a scrie, vreodată, și spre mine astfel. Nu va fi cap de țară, dintr-atît.

(va urma,

plus exactement tratînd părerea că te afli mai breaz decît un condei de-acum clasic. Căci mi se pare subiect initeresant...)

„Binecuvântat este omul

…care poate privi, în fiecare zi, ceva atât de pur şi de senin cum este cerul la apus, în timp ce lumea se frământă fără rost.” (Henry David Thoreau)”

N-am mai rezistat. Și-am pus de acest post!

Îmi umblă prin minte (din motive psiho pe care le pot bănui)un refren al grupului 3 Sud-Est. Acela cu „*Amintirile mă urmăresc*...” (…*amintirile mă chinuiesc*”)

Inevitabil, dar de data asta nițel conștient, privesc spre alt text al acelora, unde - între alte chestii pe care eu le sint gogoși - se află vorba „Tu ești cea mai frumoasă fată” (scurși fiind de la apariția melodiei vreo 18 ani, aș întreba ce s-a ales de afirmația cu pricina...)

Observ (din scaunul paria pe care-l ocup) acest fenomen, al atenuării - via povești - de un Ceva, cu semn opus. Prin așa cheie privesc și zisa de sus de tot... Cu „atît de pur și senin” șcl.
Mă strădui să nu batjocoresc acea nevoie (căci, om fiind, tentație există). Să o înțeleg.

Că veni vorba, și acuzabil fiind de lipsă a modestiei, devine tare plăcut cînd stai cu atenția minții - fără a gîndi - pe un fapt incomod de viață. Așa ceva nu ne-aduce raiul permanent (cum ne dorim cu atîta ardoare - și primind la urmă de tot doar știuții metri pătrați...), dar cu vreo zece secunde ale deliciului interior tot se lasă...

PS
(Tot) încercînd să nu mă aflu acru, remarc cantitatea foarte mare de comerț care se face, la nivel mondial, cu a servi producții gen „Te plac așa cum ești”. În cazul de față, 3 Sud est (pentru a supraviețui / trăi bine material) punea în mișcare / făcea apel la un amplu organism lucrativ.

Vă pomeneam

…de atenția pe care o acord unui confrate, și el încercînd a sparge idoli în jur. Observ că dumnealui nu are rubrică de comentarii la materialele semnate pe net.
La chestiune, eu cred că acele observații dinspre cititori sînt utile. Îndeobște (al naibii de) dureroase, dar mult-utile, spun eu.
Cu trufia aferentă spunînd, cred că-i și semn de încremenire în proiect. Nu pun așa ceva la zid, căci respectivul (î.î.p.) și-o avea motivele lui, de se comportă astfel.

PS
Privesc un pic mirat spre modul cum debutează articolul semnalat, al lui Mugur V.: *„Nu exista niciun dubiu ca imediat dupa ’89 fosta Securitate a acaparat in intregime [...] puterea… ”*
Eu unul m-aș feri de vorbe ca acestea (chit că și-or avea public, la care produc încîntare).
A porni, de asemenea, vreun discurs - spre semeni - cu formula „Nu există nici un dubiu...” cred că trădează nesiguranță a aceluia. Nu că n-ar dori a fi cum zice, dar probabil i se află tulburată construcția mentală, motiv pentru care folosește acea expresie, și crezînd că astfel evită comunicarea de îndoieli, din partea publicului

Dl Liiceanu se află neserios

„Problemele României, este limpede, nu mai sunt problemele României, sunt problemele lui Dragnea. Toţi discută asta. Spun: Pleacă, domnule. Lasă-ne în pace să ne vedem de treabă. Du-te naibii cu problemele tale. Ne sufoci ţara. Lasă-ne istoria în pace”

Îmi place că așa paragraf debutează cu „este limpede”. Asta, de bine ce vorbeam într-un recent post, despre rosturile unor așa formule introductive...

Mai încolo: „*Toți* spun asta...” Sau: „Lasă-ne să ne vedem de treabă”

Plus: „Ne sufoci” (mai exact „...**țara**”, subl.mea).

Simt că dl Liiceanu avu notă mare, la vreun curs (universitar) de oratorie, branșa cățavencism

PS1

Era să scap... Mamă, cum sună și asta: „Lasă-ne istoria în pace”

Toate acestea într-un singur paragraf.

Mare panglicar! (în cuvenitele aplauze ale Brînzovenești lor, se înțelege...)

PS2

Deseori îmi pun problema, ce are d. G.L. cu umanismul... (apropo de editura/spiritul Humanitas)

Înțeleg că-i bine

… prin viață, de avut grijă ce ne dorim. Cu toate astea, tot visez.

De pildă, c-aș ucenici pe lîngă purtătorul de cuvînt al PSD. Ori c-aș fi solicitat să particip la dezbateri ale Grupului pentru Dialog Social. Etc.

La așa proiecte - aflate strict în minte - se pot atașa două nuanțe. *1.* Un proiect, oricît de nebunesc, mișcă lucrurile în minte, în abilitățile noastre. *2.* E foarte posibil ca la GDS să nu fiu solicitat vreodată, întrucît mă aflu prea dur, cu genul de acolo (și alte părți).

Dar nu strică un așa joc imaginativ.

Ziceți, că la așa vedere a viitorului, în mod obligatoriu voi sosi curînd într-o ureche? Se poate.

.

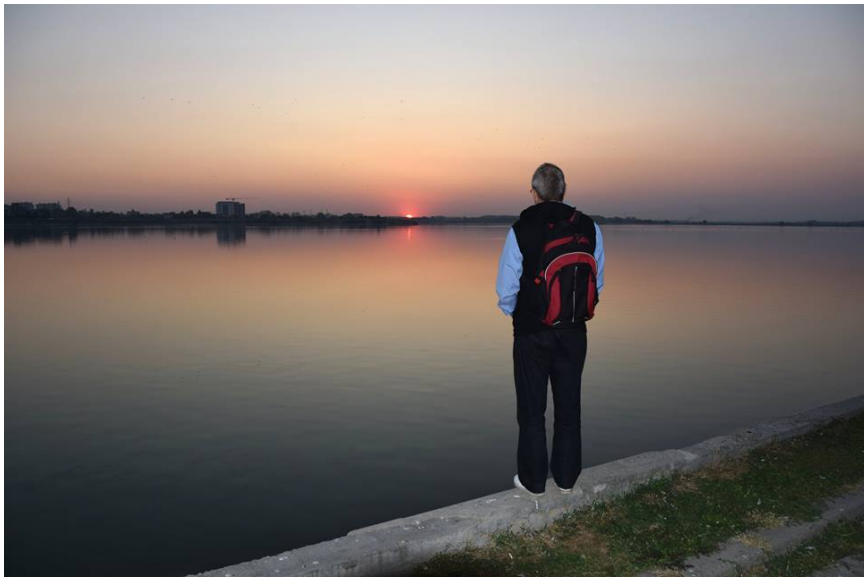

Foto: Silviu Manciulea (mulțumiri!)

E chestie aplaudabilă

… să atingi prima / a doua viteză cosmică, ori aceea a luminii.
Important rămîne, cred eu, și să poți frîna cu bine ulterior, cînd revii acasă...

Ziceți că de ce nu pun ghilimele (plus autor) la vorbele de mai sus? Ooof... N-aveam eu bafta să fie ale altuia, deci să nu mă pîndească pericolul de acolo...

Atacul verbal asupra cuiva

…este strîns legat, ca efect, de fragilitatea țintei - în fața unei asemenea amenințări.

Unii părăsesc tîrziu

… ograda așa-numitului Principiu al plăcerii.

Realitatea pare să fie recunoscătoare

… pentru cei care o iau cum este...

Fericiți cei care își dau voie

…să greșească, eventual și să sufere.
Idem aceia care pot privi în față imposibilul - cel amenințînd, prin definiție, orice vis al nostru...

Oare, cînd ne făurim vise

… ce ne descurajează mai tare, spre ele?
Duritatea estimată a realității, ori batjocura vreunui apropiat?

Dincolo de vorbele mari

… revosta *Observatorul Cultural* pune pe alții în pat Procust. Mai exact cere altora să judece precum el, OC.

... Cultural, ziceți?

Mă recunosc din start

…a mă afla om din categoria unui nesociabil de poveste, care privește la - ceea ce-s considerate - *hainele unui împărat*. Eu nu le văd, în cel mai bun caz îmi pun întrebări legate de ele.

> *„Primul sondaj are următoarea întrebare: „Se va organiza un referendum pentru autonomia «Ţinutului Secuiesc» după modelul Cataloniei?“ [...] întrebarea îndeamnă de fapt direct la separatism şi la dezmembrarea României! De ce nu a întrebat direct dacă se va organiza un referendum pentru dezmembrarea României?” .*

Mai exact: *„Separatism şi la dezmembrarea României! De ce nu a întrebat direct dacă se va organiza un referendum pentru dezmembrarea României?”*

Privesc mai întîi de toate că acolo se află niște idei foarte blamabile. Și de care, vehiculatorii lor, nu dau semn că se îndoiește vreun cetățean al României de justețea lor.

Sînt curios. Cînd au stabilit, că nu-s frumoase separatism și dezmembrare, au cerut părerea cuiva, dintre inșii simpli. Ori au stabilit doar cei de la frunte, iar apoi s-a pornit mașinăria, grație căreia finalmente orice om simplu a știut că dracul îl ia, nu numai dacă nu e de acord cu așa ceva, dar și dacă nu se dovedește inchizitor față de un seamăn care ar gîndi diferit.

Nu cer vreo dezmembrare, doar mă miră nițel, că unii se comportă (după gustul meu, cam dictatorial) și că massa din jur îi susține, e de acord cu ei.

> Știu. Simt monstruos.

Revin la vorbele cu separatism și dezmembrare. Nutresc disconfort că lumea noastră ia de bune acele vorbe, fără a produce minimă îndoială de ele. Mai exact de aplicabilitatea lor, de contactul lor cu realitatea. Mi-ar plăcea să-mi se explice (sper că nu în vreun subsol democrat de Rahova) care e problema că zona secuiască se separă. Și că în general se dezmembrează România. Știți de ce întreb asta? Pentru că țin a releva animalitatea boșilor, a interesaților care

se ascund în spatele unor așa vorbe.

Poate se înșeală intuiția mea, dar îi vei vedea în veci, e explica domol ce ar fi rău în asta. Mai mult de-atît, dumnealor (fără să o fi publicat luminos pe undeva) au supărare dacă n-ai confecționa dumneata singur vehemente justificări, în fața vreunui compatriot care se-apucă brusc a medita altfel, asupra subiectului.

Hai să dăm un ochi.

Pe niște reguli / atmosferă de la 1919 se atribuie României (în baza principiului wilsonian al autodeterminării) inclusiv un teritoriu măricel locuit mult-majoritar de alții decît... majoritarii țării.

Reajung la zi.

Dincolo de formule înalte (care nu se simt bine altminteri dacă nu au alăturate și mișto - priviți la articol!) am sentimentul că-s legate, la conducători stat cît și naționaliști, de vanitatea care-ar pierde un teritoriu, plus marele stress de a-și la mijloc de țară un teritoriu străin. Nu pot să nu observ (deși ceva explicații psihologice pot mirosi) că-i sperie teribil și că cineva ar putea pune așa probleme, în ograda proprie.

În context, meditez cît de exploziv, de fragilă poate fi situația, dacă o idee, și a unuia singur tulbură atît.

Zisele mele pot avea derapaje de una ori alta (mă refer la stil literar, respectiv logică), dar am zis și eu, ce mi-a trecut prin mintea cea proastă.

În paralel, și răstălmăcind un pic niște zise - false - atribuite lui Lucrețiu Pătrășcanu (grație acelui fals care prinde bine, el are și azi nume pe-o arteră din București). Pînă să fiu (născut etnic) romîn, mă aflu interesat de adevăr.

PS

Am scris intentionat imediat mai sus român cu î din i. A întrebat cineva, spre plebe, dacă e cazul a reveni - în 1993 - la grafic cu sunt și î din a?

„Lasă că știm noi mai bine, ce e bun pentru Țară, și pentru tine..."

PS2

Și rugînd să fiu iertat, de următoarele... Am probleme (la o adică e de reproșat Divinului, că am moleculele cum le am, de la naștere încoace) cu mult neam-prostul pe care-l identific la naționaliștii locului. Minciună, oportunism.

Recte mult je m'en fiche-ism în realitate, al acelora, de marile idei vînturate...

Moscova atacă România: provoacă organizarea unui referendum pentru autonomia Ţinutului Secuiesc

Maşina de propagandă rusă vrea să destabilizeze România şi prin ea Uniunea Europeană şi NATO prin susţinerea autonomiei Ţinutului Secuiesc. Portalul de ştiri...

ADEVARUL.RO

”Dacă șeful principalei instituții

…represive (Securitatea) este glorificat acum ca un devotat patriot, inseamnă că sistemul a fost unul patriotic, n'est-ce pas?” (Vladimir T.)

Sper să n-ajung curînd a pune lucrurile istorice (ori prezentul) în așa cheie, a patriotismului.
Eventual aș da așa temă elevilor de pînă în clasa a patra. Aceea primară.

„Pensiile speciale ”

Mi se sperie gîndul, cîte neglorioase am fi gata să comitem, de ne-ar paște obținerea unei așa pensii... Supărarea pe marile pensii nu vine din înaltă moralitate, ci din deranjul că n-avem și noi așa ceva.

Apropo. Mi-i ziua, și modelul uman spre care-mi îndrept interesul.
Astăzi pe soclu e generalul Iulian Vlad. În sensul că-mi plac niște însușiri la dumnealui... (care, se înțelege, îmi lipsesc cu desăvîrșire. Îmi amăgesc adîncul, că astfel mi-s ici-șa, acele calități ale lui I.Vlad.).

Mîine, îl voi avea de statuie pe Tudor Arghezi. Ador la el lipsa de scrupule.
De pildă, din momentul în care lasă baltă tot - la tinerii liberali (disidenți) - și acceptă purcoiul de bani sosit de la bătrînii liberali, recte I.G. Duca. Și care-i solicita doar un lucru. Unul mic. Să scrie doar poezie.

> La o singură treabă aș îndrăzni să nu-l copiez pe Maestru. Și anume înjurăturile - prompte, la vederea banilor - spre foștii angajatori (adică tinerii liberali, pentru care combătuse spre bătrînii din acel curent politic).
>
> Dar îl înțeleg, pe mărțișorean... O fi luat mai multe șuturi în posterior, la viața-i, decît subsemnatul. Prin urmare, pe prești de la intrarea-i va fi stat scris „Onoare”...

Avocatul diavolului

Eu adică (îndrăznesc a spune c-alde cornițe, codițe se găsesc din plin și-n cei pozînd drept îngeri...)
Mă uit la fotografia asta a lui Gh. Gheorghiu-Dej. Probabil imediat după arestare.
Hai să privim împreună. Și dincolo de indiscutabilele cerințe ale Cominternului, cu desprindere a Basarabiei.
Există o criză economică. Guvern fiind al țărăniștilor. Muncitorii de la Grivița (pariez că nu de mult bine) declanșează o grevă, la 2 februarie 1933. După care, se rămîne în parlamentări. Pe 14 este arestat pe neașteptate comitetul de grevă. Din acest motiv, greva reizbucnește, ducînd la baia de sînge de peste două zile (cu victime exclusiv de partea revoltaților) .

Are loc proces. Amintitul Dej ia 12 ani de închisoare, scăzuți apoi la 10. În 1943, la expirare pedeapsă, Antonescu îl reține în lagăr. Peste un an, ceferistul ajunge pe cai mari ai Istoriei.

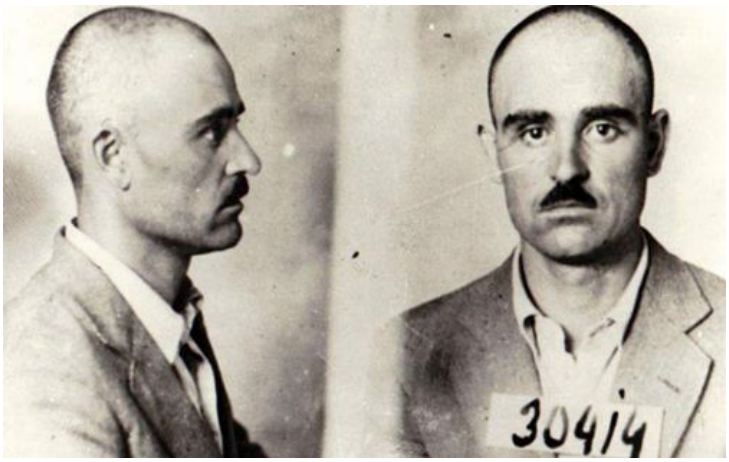

Se pune întrebarea dacă era cazul a se afla culant cu foștii săi adversari. În paralel, sovieticii biruitori (și doritori de a întrona la noi brutalitatea comunistă) impunîndu-și voința.

Îți venea să te retragi (mă refer la Dej)? Puneți-vă în locul lui.

În același timp, ne aflăm oameni. Adică, în anumite momente favorabile scoatem urgent la aer fiara din noi. Asta, pentru că și cel de alături (ce să mai spun de adversari) se află așa. Iar la Kremlin ședea, atunci, o fiară la pătrat, pe numele mici Iosif Visarionovici.

Nu spun a cînta azi imn de laudă lui Dej, dar aș privi lucrurile și din așa unghi.

Dumneavoastră veți observa aici că se află inumană, așa elasticitate a subsemnatului... Vă dau perfectă dreptate. Dar tot spun, cele de mai sus!

PS

Aveți o curiozitate mică? Și anume dacă voi repauza în patul meu? Nu știu.

Par a sosi mai des

…gratulările "Ești penibil", decît "Mi-ești drag"... Oare noi înșine ce emitem prioritar, către ceilalți?

Chestiunea nu-i deloc simplă, cîtă vreme mesajele ne pornesc de multe ori ocolind conștientul...

Probabil n-am dormit bine azi noapte...

Așa ceva, combinat cu caracteru-mi cel infect, dă naștere unor lucruri precum mai jos...

Care zise (ale mele, și următoare), tratate cu eleganță, intră în categoria Gică Contra.

Privite altfel, țin ceea ce Nicolae Ceaușescu numea provocare.

„De la o poştă se vede unde bate rusul: vorbeşte de autonomie după modelul catalan, tocmai când Catalonia vrea independenţa, adică întrebarea îndeamnă de fapt direct la separatism şi la dezmembrarea României! ”

.

Întrebarea mea ține de plăcerea primitului unei explicații - dacă se poate și domoale, rațional-elegante, la următoarea întrebare...

Vorbiți de dezmembrarea țării. Or. Eu, un ăla mic și între 20 milioane pierdut, unde am putut învăța dacă dezmembrarea cu pricina e un lucru bun, ori un lucru rău?

E interesant. zic eu, că nimeni nu vine a explica de ce e-un lucru rău, așa idee a dezmembrării. N-am văzut pe unul, de cînd mă aflu eu sub soarele 45N/25E e explica ce e rău în asta. Am văzut doar tipi cu-o falcă în cer și una-n pămînt. Eventual crunt mirați că tu nu ai idee deja - dacă se poate din dimensiunea de dinaintea ivirii în viață - că dezmembrarea e-o chestie îngrozitoare.

Se înțelege în așa teritoriu (nefizic) al discuțiilor cu scaun la cap, nici dracul nu gîndește c-ar putea vreunul dori acea dezmembrarea cu pricina (reamintesc faptul că mai sus eu nu am cerut acea d., ci o banală explicație liniștită, ce e groaznic în așa ceva).

.

La chestiune, simt că bau-baul cu pricina a privit între războaie și Cadrilaterul. Asta, în condițiile în care omul simplu - ori măcar pe tipicul subsemnatului - n-a fost întrebat dacă dorește unirea cu acel teritoriu, la 1913.

Apropo de dezmembrare, și oricît de focoși se află naționaliștii, cînd sună vreun ceas istoric, gargara lor mai face fix doi bani.

Cum am zis sus de tot, mă aflu prost dormit și țineam a irita neapărat pe careva, din jur. .

PS

Pomeneam inițial de provocare... Tare-mi place vorba/acuza asta... E acolo neputința unuia de-a sta domol, la o zisă a celuilalt intenționat doritoare a-l tulbura / a-l face să-și piardă uzul rațiunii (cu tot ce conferă asta)..

Insul deranjat de provocare nu privește însă spre sine, ca responsabil de tulburarea nefericită îl care-l duc temperamentul și educația, ci dă vina pe celălalt.

„E-o provocare ordinară, Nicule...”

Am luat-o razna

…acum vreo două zile și-am afirmat c-aș punea ajuta la civilizarea onor patriei noastre.

Ca după băutură, două zile am umblat cu capul plecat, de-așa pretenție. Pe urmă m-am liniștit. Și mi-am zis că-i posibil să nu fi bătut cîmpii.

Se pun aici două chestii. Cum d..., un *caractir* ca al meu, să aibă-n clin și mînecă de civilizat o așezare disciplinată, conservatoare, respectuoasă? În paralel, nu cumva țin a trece strada, o persoană ce nu voiește așa ceva?

Se prea poate. Însă privesc în zare (și nițel spre SE). Cît și-n istorie.

Nu știi niciodată. Cînd ești prins pe nepregătite. Și te ia dor de operație, chit că doare.

Apropo de istorie, mă uit cum îi ținea conducătorul Antonescu pe-ai lui Gheorghiu-Dej, în lagăr la Tîrgu Jiu, de pe la 1943 încolo barim..

PS

„S-a zărghiit al lui Ordean. Ai văzut ce scrie?!”

„Da, dom'ne... Și părea om la locul lui... Cum vorbea el de nemurirea sufletului, în trenul cu care ne întorceam de la Bușteni...”

Nu știu dacă-s eu ticălos

… cu următoarele vorbe, ori mi-e (multă) boală pe ceea ce aș numi totalitarism național.

Am văzut pe cineva fluturînd (într-o imagine) steagul românesc, și m-am întrebat care e problema dacă-l flutură unii compatrioți pe acela al Ungariei. Da, asta între fruntariile noastre...

Aici nu mi-i dor a vinde/sabota țara (deși nu văd de ce n-aș face-o, contra unui preț bun - n-are decît draga Țară a mă plăti mai bine), cît iritare multă pe stilul celor care nu înghit acea fluturare paralelă.. Și pe care eu unu-l găsesc tare agresiv (în paralel, o definiție din psihologie spune că cine-i martor la o descărcare de agresivitate, spre altul, este deja victimă a ei).

Simt nevoia aici unei adăugiri Văd lucrurile astfel pentru că mă aflu o anomalie, în plan soci-o-mental. La mine s-a întîmplat a nu prinde educația clasică (e vorba de aceea patriotică). Ce face din ins ori un supus cuminte, ori un alcătuitor de haită, care în numele naționalismului ori patriotismului își drege omenești nevoi interioare.

„Violatorul în serie al limbii române

… ministrul Educației, Liviu Pop”

Și care e problema că limba română e violată? Plecăm la o discuțiune pe-așa subiect, domnule Popescu?

PS

Mi se pare de mult neam-prost, să asociezi imperfecțiunii în domeniul X (să zicem al limbii române) ideea de viol. De fapt, acolo lipsesc argumente, mai exact pentru a duce cititorul pe un anumit palier de iritare-încîntare (sic) - unde ții neapărat a-l sui..

Și-atunci e introdusă - cu onestitatea aferentă - ideea de viol.

Simt aici genul de articol

… creat pentru a face plăcere unui anumit tip de public.

Altminteri, forța vîrstei de mijloc decurge nu atît din starea bună a trupului, cît din putința de a se iluziona. Inclusiv cu vorbe precum mai sus.

La chestiune, iluziile-s de (cel puțin) două feluri. Una privește gestiunea (optimistă) celor din jur. A doua, că respectînd lozincile sociale (lesne recongnoscibile în textul de mai sus) ne va fi bine.

Nu m-aș jena în exces, de pretinsul negru al ziselor mele de aici. Pînă la urmă, și eu și autorul avem dreptul a explora, iar apoi de-a sfirma că am identificat bine resorturi ale realității..

.

PS

Mă aflu om al dracului. Prin urmare, n-aș scrie la Republica nici dacă m-ar plăti bine. Să zicem de două ori mai amplu decît pe dl CT Popescu.

Căci nu-mi plac mie oamenii de la site. Ador în schimb să-i șicanez cu-așa comentarii.

”Simona – Tupeu!”

Eu unul, și chit că nu aș mai rezona cu dînsul publicul – cel aducător de reclame –, aș prefera vorba „îndrăzneală” (ori ce formulare-aș găsi după ceva timp de căutare).

Tupeul îmi pare din categoria demnității ori mîndriei. Pe de o parte, mimează însușirea sănătoasă de pe acolo (adică îndrăzneala domoală, respectiv buna impresie de sine). Apoi, nu se poate juca mult timp - acel teatru.

Mamă, ce oftică am pe domnul acesta...

Că-i merge mult mintea, iar în paralel scoate cărți (nu e corect!). Plus că aceia de la Humanitas îl consideră demn / onorant a li se afla în mijlocul lor.

Nasol. Ah, ce doare!...

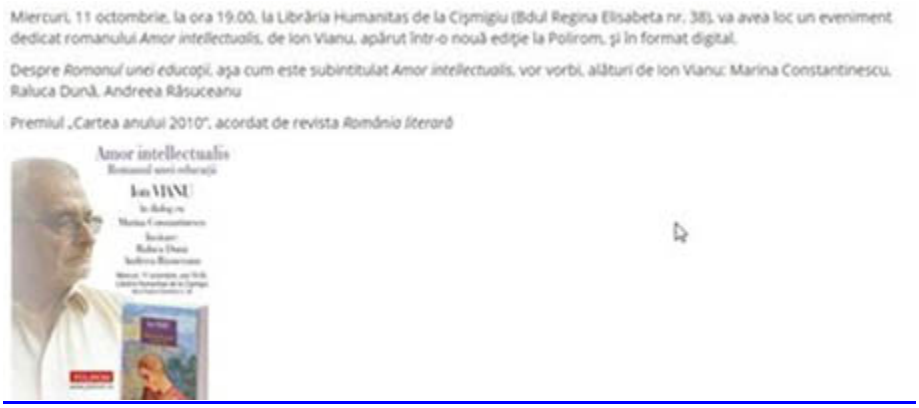

Mă întrebați ce-am de gînd...? De pildă, dacă nu intenționez a mă cumînți, și-a încerca să intru pe sub pielea oastei (culturale) a dlui Liiceanu?

Păiiii... N-am de gînd, așa ceva. Pentru că nu s-ar putea, chit c-aș avea toată bunăvoința din lume. Idem (o să vedeți mai jos de ce-aduc vorba!) întru revenirea-mi spre religie.

Așa că-mi voi duce-n continuare crucea, aceea a firii (plus condeiului) cele păcătoase.. La bani mărunți, mai am vreo douăzeci de ani, cu așa lemn sfînt pe umeri, și gata.

„Măgar vă aflați, domnu..."

Știu. Dar nu pot schimba.

.

PS

Mea culpa. Și observînd tîrzior.

Cartea e scoasă la Polirom, nu la Humanitas. Dar ideea-n sine rămîne avalabilă.

Mă uit des

…la criticismele onor compatrioților, de pe net. Nu pot trage de urechi pe nimeni, căci și eu abia aștept pretexte a trage pe careva de urechi, pentru a fi fost măgar ori imperfect.

Și încă mi-i vechi, așa obicei...

Dar.

Am impresia că nu-i o treabă, a ține gaia-mațul. Poate grăiesc eu vorbe mari... Dar sănătos este a încerca să dublezi (în sens de pus alături, în paralel) și altceva. Am în vedere aici criticismul în fire, dar și ideea purjării primitive de una ori alta...

O să spuneți că pronunț vorbe mari (dacă nu ininteligibile de-a dreptul). Dar, din ce am observat eu, campaniile de acest fel se află limitate în timp. Mai exact, după un timp acela o lasă moale. Ceea ce în sine nu e groaznic (și chit că te poate trage careva de brăcinar, că cum a rămas cu marea idee pentru care militai). Atîta doar că respectivii capătă un tras la față. O

epuizare. O 'bătrînire. Eventual, în laterale se aude: „Ăsta era ăla cu gura mare, acum niște timp?”

O să ziceți că, în zise ca astea, mă dă minunat modestia afară din casă, dar tot n-aș da cu-așa unghi, spre gunoi...

PS

„Eventual, în laterale se aude: „Ăsta era ăla cu gura mare, acum niște timp?””

Admit că-mi asum risc la greu, cu așa vorbă... Ce mă fac, dacă-n (vreo) trei ani încep a trage și eu un picior, în ale vituperatului brut, spre unii și alții?

Poate-i sănătos

…a nu ne lua la șuturi pentru dorințele, care nu pot deveni realitate / faptă.

E vorba de acelea zice-se imorale (în adîncul nostru ele găsinu-se cît se poate de justificate), respectiv pentru care nu sîntem îndeajuns de puternici.

*

Priveam azi la afirmația că 'X ne umilește'.

Cred că avem nevoie a ne căli suplimentar, în față la așa ceva. Un fel de expunere controlată, cum ar spune psihologii... E de încercat, zic eu. Expunere controlată, la a fi umilit... Ori privit de sus. Repezit...

.

Să vedem.

Dincolo de faptul

…că viața-și va avea întotdeauna cantitate constantă de neplăcere/insuportabil. Sau de faptul că după orice (eventuală) glorie atinsă, se coboară cu mult disconfort...

Nu știu dacă să rîd, ori să plîng... Mă fascinau cîndva scrisele lui Teodor Mazilu, din "Ipocrizia disperării". Nu mi-am programat să scriu la același nivel, dar descopăr azi că o fac. Plînsul de care pomenesc decurge din constatarea că mi-a luat 25 ani pentru așa suiș. Iar viața, totuși, nu-i foarte lungă (bașca cele pomenite sus de tot).

Nu-i a bună

Observ tot mai mult *la alții* ceea ce aș numi atitudinea "Mie mi se cuvine" (gratis și depus deja în brațe).

Asta, deși pariez că eu însumi mă aflu om.

Există, simt

… în spatelor scriselor Fb de pe aici (ale mele, poate și-ale altora) speranța că ele însenineză existența personală. A celui care scrie.

În dimineața asta, poate și urmare a unui vis cu două bombe (care, minune, nu explodează!), se abate crunt pesimism peste condeiul de față... Și care ia forma unui gînd spre situația unui mare literat român, al secolului trecut. Un ce naspa din interior i-a părut a fi atenuabil prin două lucruri... Poezie înaltă (ba care i-a adus și destule aplauze), respectiv alcool.

Mi se sperie gîndul, cum arată acel cîh interior...La chestiune, sigur e de căutat diavolul prin iad, și nu acolo, în noi, în fricile și groazele noastre?

Probabil așa voi păți și eu. Scrise precum cele de aici nu vor ajuta la nimic.

PS

Se dau multe rețete ale fericirii. Aș adăuga una, fie și-n răspăr cu spiritul clasic. Fericirea vine, nițel și fugar, cînd îți suporți măcar o parte nefericirile deja acumulate.

Imposibilul

Ca vreun credincios să-ți spună, din prima, la vreo mărturisire de (ne-)credință: *”Asta e... Poți crede ori nu crede în ce ai matale chef... O fi loc pentru noi toți, sub soare...”*

Tot imposibil este ca un religios să realizeze că alții iubitori de divinitate, din lumea asta, îi zăresc lui Dumnezeu chip și gesturi total diferite, de ale lor. Dar cu toți spun că-i păcat (mare), a-ți face alt Dumnezeu.

Ultima chestie mi-aduce aminte de jupînul vreunei dughene, ce-are tot interesul să stai/cheltui, și nu de a merge (cu banii) la alt comersant.

Lecturez un plăcut text

… îndemînd spre diverse reprezentații culturale ale momentului.

Simt, în paralel, că eventuale invitații pentru a observa frumusețea unei frunze nu se pot face decît individual...

„Să admitem că rolul Securității

… pentru conservarea integrității, suveranității și unității naționale a fost decisiv. Da' cu poporul român ce-au avut?”

Sînt curios.
Securitatea a fost alcătuită din oameni, nu? Români, mai exact.
În paralel, șef al Securității fu Partidul. Și aici se găsiră niște mulți oameni. Tot români.

Prin urmare.
Mi se pare mie ori nu-i caz a ne plînge, că ce se avu, cu Poporul român...? Mai degrabă acolo fu luptă între părți ale poporului cu pricina.
Corectați-mă dacă greșesc!

**

„ Securitatea are de explicat un lung lanț de victime.”
O avea de explicat, dar nu cred că o asemenea investigație/proces iese bine, dacă purcedem într-acolo. În ce sens? Păi e posibil să nu putem ignora ceea ce se numește mersul Istoriei.
Care, dacă-l tragem de guler, s-ar putea s-arate înspre Dumnezeu,cum că el aranjează lucrurile. Iar trasul acestuia de barbă nu-i lesne posibil...
Totodată.
Putem pune la zid - să zicem - securiștii. Dar automat se va pune problema vinovăției altora. A imperfecțiunii lor, respectivului a nechefului de-a se martirisi (de la a deveni martir).

Știu că mă aflu om rău, cu așa observații. Omul normal are nevoie de concluzii și de vinovați. Bașca necesarul sentiment că realitatea i se află plastilină, de modelat cum dorește dînsul...

Citesc lucrarea despre totalitarism

… a lui Hannah Arendt. Mai exact, despre nazism și comunismul sovietic. Și mă bucur încă o dat că am apucat aaste vremuri liniștite, și nu altele, anterioare...
Mă bucur și pentru că azi cartea-mi pare 'mult complexă', în vreme ce aceeași minte o decreta 'foarte complicată', acum vreo două decenii....

**

În căutarea unei imagini a autoarei, dau de acest text (de editorială prezentare, altminteri):
”A explora semnificatiile Raului in gindirea Hannei Arendt inseamna a medita asupra tribulatiilor politicii in tumultuosul, spasmodicul si insingeratul secol ...”

De bine ce opinasem despre maleficitatea Securității române (mai exact, despre a trata cu nuanțe ideea)… Simt deodată că tratatul lucurrilor în bine și rău, dincolo de bine o face destulora, e semnal că sînt ignorate nu puține, din preajma acelui subiect. Bun ori rău, totalitarismul de un fel ori altul se află fruct al istoriei care l-a precedat.
Iar istoria se află fruct a vreunei divinități. Sau a... lipsei vreuneia (concluzie: ne aflăm supuși. unui neprevăzut care poate deveni inclusiv ucigaș, în cheie a genocidului chiar.

Privitul în cheie bine-rău îmi pare a servi interese (de pildă cele sociale), respectiv comoditate - a condeiului de acolo, cît și a cititorului.

PS
Dna Arendt nu-mi pare a exagera, cu invocarea fraților amintiți. Adică Binele și Răul.

O cunoștință mi s-a plîns amical

…că nu prea înțelege ce scriu.
Am acceptat cu durere că nu prea-s atent, după ce turui pe tastatură, la ce am scris (mai ales că așa-numitul autocorrect joacă și renghiuri) Apoi am realizat că și un Proust nu-i chiar la îndemîna lecturii oricui.
O să spuneți aici că exagerez /nu-mi văd lungul nasului, dar tot nu aș arunca și copilul, o dată cu apa din cădiță în care a fost spălat...

Mă uit la vorba

…(fie dînsa antică și celebră) *„Cunoaște-te pe tine însuți”...*

Reacție scurtă îmi este alt îndemn: *„Pușchea pe limbă!”*
Oare cum e mai rău, la vîrste ceva mai coapte: să te afli naiv (dar încă neștiutor de existențiale) ori îngrijorat realist? Întrebarea e de formă, întrucît nu e pe-alese, acolo, și de ce ne puse-n brațe care-o fi creator, pe lumea asta.
Ziceți că vă stric week-endul?

Plăcutul de una-alta prin jur

…este precum dragostea. Nu știi cînd te-apucă.
Pe-așa întîmplare m-a încîntat azi o baltă poate oarecare, undeva pe malul vestic al Prutului (la vreo 40 km de Galați).
.
PS
În ultimele două zile am hălăduit prin Moldova.
Teoretic, la zonele-i cu altitudine domoală, ea-i anostă... Dar contează mult, îmi pare mie, să-ți cultivi (cu delicatețea aferentă) apetit de-a te simți bine.. Care apare, poate paradoxal, atunci cînd nu umbli cu limba scoasă după minunății. Ci le lași să se pogoare spre tine.
Cînd vor ele.

Și zău că vor, dacă nu le pripești!

Purceaua profesională mi-i răposată-n coteț

… dar tot îmi arde de așa observații...:

> *„Ne plîngem, adesea, de felul lamentabil în care se vorbește românește, la toate nivelurile: de la tineri puberi la miniștri și parlamentari. Nu vorbim însă, la fel de des, despre faptul că lumea știe din ce în ce mai puțin să citească și să asculte. Și nu mă refer la analfabetismul propriu-zis sau la auzul deficitar, ci la incapacitatea vădită a multor comentatori (și din sfera publică, și din cea privată) de a înțelege un text sau un discurs, oricît de simple ar fi. ”*

Eu unul nu m-aș plînge, de „felul lamentabil în care se vorbește românește”. Căci este acolo o realitate. Unu și cu unu fac doi. Oamenii aceia așa țin să grăiască. Mi se pare neserios a m-apuca să-i trec strada.

În rest, și dacă insistă cineva, pot explora, ce ne vine de-acel dus al ochilor spre cer, mirați cum de-i mai suportă Divinul pe respectivii nevorbitori ok, ai limbii române.

**

„… incapacitatea vădită a multor comentatori (și din sfera publică, și din cea privată) de a înțelege un text sau un discurs, oricît de simple ar fi. ”

Ceva modestie e posibil să nu strice, înainte de-a lansa așa vorbe. Căci poate sosi veun cineva care să puncteze că nici noi, autori de observații precum ultima citată, avem lipsuri, pe acel tărîm.

Mai exact, că putem înțelege mai puțin decît alții, din vreun text.

”Trăim într-un spectacol de circ politic

… amplificat continuu de actorii puterii, care mimează cât de tare pot, după talent şi interes, faptul că îi preocupă doar soarta ţării şi bunăstarea românilor!”

Dincolo de vorbe, îmi pare aici același stil demagogic, precum la huliții politicieni. Același făcut de plăcere, publicului.

E interesant că, în acel gen de tiradă, ziaristul alătură mai mult din propriile umori, decît politicianul. Ultimul e mai disciplinat, ba și mai politicos în adresare decît gazetarul.

Cineva, pe net

… ține să reproducă aceste zise:

> *„Pe tot întinsul ţării nu este alt munte mai cunoscut, mai căutat, mai des pomenit. A dat naştere la poveşti şi legende în popor, la descrieri minunate din partea multor scriitori. Faima lui nu constă numai în amănunţita arhitectură a formelor de piatră, care au răscolit imaginaţia poporului, nu i-au stabilit-o*

numai impunătoarea-i înfăţişare, înălţându-se deasupra celorlalţi munţi învecinaţi, cât faptul că prin aceasta e în adevăr un far zărit de la mari depărtări...” (I. Simionescu).

Mă străbătuse acum vreo două zile un gînd, pe cînd priveam Ceahlăul... Îmi veneau în minte niște scrise ale lui Gh. Asachi, despre (urcușul său la) muntele Pionul.

De aici, și revăzînd ce scrise la chestiune mi-au căzut sub ochi... Am impresia că Ceahlăul a fost privit mai în notă de poveste decît Bucegii (cu atît mai puțin asprii Făgărași). Mai poetic / ridicător în slăvi al virtuților.

Au simțit moldovenii nevoia de așa tratament, la adresa celui mai înalt munte al lor.

PS

Mă uit la o zis a lui I. Simionescu: „Tinere, cunoaște-ți țara!””

Fără îndoială erau alte vremuri, iar în paralel subsemnatul se află mai original... Însă mi-ar pica / pică prost așa îndemn.

Pot înțelege însă, în paralel, de ce va fi avut succes așa vorbă, acum vreun secol.

Între altele era o mînă spălînd pe alta. Mai exact ți se perora astfel la tinerețe, urmînd a da matale sfaturi la senectute (că vor mai fi existat rare locuri unde erai luat cu huș, la așa pretenții, e altă parte a discuției).

Descoperim una ori alta de prin jur

…cînd ni-i ceasul.

Eu, de exemplu (și beneficiind de o zi cu vizibilitate atmosferică) am descoperit abia acum vedere din depărtare, asupra munților Măcinului. Mai întîi de la vreo 30 km nord, apoi din dreptul Galațiului și Brăilei.

Mi-e greu de trecut în cuvinte încîntarea... Erau parcă niște jucării mici (aveam inevitabil în minte panorama munților de 2500 m), dar totuși mari, și așternute pe-o tipsie terestră terminată la orizont.

PS

Am o mică jenă a o spune, mai ales că domniile voastre 'oți trece granițe precum eu, dintr-un sector în altul al Capitalei… Am avut dintotdeauna fascinație, pentru ceva care nu mă părăsește nici azi. Și anume ideea de graniță (de pildă, privind deunăzi spre malul estic al Prutului). Cred că-i, în așa sentiment, teama de altă lume (dintre cele nevăzute, neterestre), dar în același timp și entuziasmul că îți este perceptibilă.

Revăzusem altminteri straniul simțământ în vară, cînd priveam spre malul ucrainian al Tisei... (prima dată cred că l-am simțit - demult - din trenul Oradea - Arad, cu ochi spre întinsurile ungurești. Mi se trage probabil și de la caracterul de strașnic inaccesibil, ce însoțea în anii comuniști ideea de frontieră, și implicit de ceea ce-i dincolo de ea)

„Pe plaiuri natale....

… în Transilvania mea si a Dumneavoastra! Sa nu uitati sa iubiti Romania in fiecare zi!”

Eu unul nu iubesc România. Dar îmi place. Și încă destul (chit că sentimentul se află schimbător, căci așa dorește adîncul omului).
La chestiune poate, realizez brusc a n-o fi urît vreodată. Ba, deși mă aflu ins cu imaginație, nu încape pe-acolo cheie a urîtului, a reproșurilor, spre dumneaei țara cu pricina (adică natală și atît).
În paralel, nu izbutesc a relaționa cu numita țară natală altfel decît în doi.

Se înțelege că așa nevinovată atitudine se află dinamită, pentru crezul naționalist... Trebuie musai a cînta cu dînșii, despre Ardeal, Iancu și mai știu eu ce.

Dacă unii oameni venerează

…moaștele Paraschevei, si-or avea socotelile lor sufletești. Mi-ar fi aiurea, sa le spun a proceda diferit, de cum o fac actualmente.
Altminteri, batjocura de dumnealor are legătură cu ale noastre complexe de inferioritate, încîntate a fi găsit un seamăn zice-se tălîmb.

Cineva se plînge

…de credibilitatea (în preajma lui zero, zice dînsul) a Parlamentului.
Dar.
Oare care-i gradul de credibilitate al oamenilor simpli / neparlamentari?
Părerea-mi este că (și) mai jos.

La parlamentari, de chiu de vai, e respectată măcar în parte o fișă a postului. Ceata lui Iocan e mînată doar de umori.
La primii pot depista măcar urme de responsabilitate. La ceilalți, nu.

Nu e treaba mea, dacă alții (din motive explorabile) se feresc a spune lucruri precum cele mai sus.

Incident la Stînca Sfînta Ana

Cea din preajma Sinaiei. Cineva a desenat cu spray un penis, pe o icoană.

Dincolo de prima impresie...
Două categorii umane, convinse că pot face (tot) ce vor.

(Re)privesc spre oameni precum părintele Necula

… și realizez că tot chichirezul activității dumnealor constă în a-și avea public favorabil. Doamne feri s-ajungă, onor slujitorul lui Dumnezeu amintit, în fața unor oameni neutri ori adversari!

Ceva similar se petrece și cu publicul dumnealor, ce caută oratori servindu-i cele plăcute sufletului, și nu inconvenabile.

Automat, la ideile de mai sus, cad în (hulit) egocentrism... Și mă întreb cum mi-ar arăta mediu, zise care să-mi prindă bine. Cred că mi-ar prinde bine vreun teren cu zise amabile. Unde lipsesc sărîturile -n sus, dacă nu ești de acord cu zisele celuilalt. Probabil însă că așa ceva există (dac-o exista) doar în afara lumii ăsteia.

Altminteri, or exista doar locuri unde oamenii civilizați lasă deoparte, la ușă, tot ce-ar putea fi excesiv gusturilor celorlalți.

„Dacă cineva ne-ar scăpa de Dragnea

… ar face fericiți 20 milioane de români!...”

Dincolo de vorba „dacă”, și surată cu „parcă”. Amîndouă semnalizînd curaj mult. Nu -i cam mult, 20 milioane de fericiți, în condițiile în care PSD a luat 50% din voturi, acum, nici un an?

În același timp... Glumețul de mai sus (eventual și cel care îi aduce gluma aici) apucă a sonda prin țară, dacă lumea gîndește precum dumnealor?

Apoi. Și filozofînd eu cu noaptea-n cap.

Ce are Dragnea cu bolta cerului, respectiv interiorul meu? Abia după ce mi-o rezolva din aste două probleme aș da ochi spre vreun vinovat din jur.

Apropo. Există o vorbă. Cînd arăți cu degetul spre altul (ca vinovăție a aceluia), sănătos este a îndrepta două și spre tine însuți. ..

Legat de asta, am sentimentul că nu apucăm a rezolva altele prin noi (să presupunem că așa ceva este posibil), dacă tot stăm a hlizi spre ticălosu de Dragnea...

„C.T. Popescu: De acum, Tudose va guverna

… Epoca lui Dragnea s-a încheiat”

Cineva se află grăbit în concluzii. Asta pentru că atît respectivul, cît și publicul său se află oameni. Sub acest cer, plin de dureroasă neclaritate, avem nevoie de certitudini. Fie și grăbite (și deci avînd șanse mari la fals).

Altminteri, poate doar falsul umblîndu-ne prin minte ne scapă de realitate.. Haioasă caracteristică, aceasta din urmă, a vieții...!

PS

Mi-e groază să mă uit spre Cioran, să realizez cum stăm fiecare cu dramatismul scrierilor... Simt că l-am depășit cu mult, chit c-aș fi preferat să nu, eventual să colecționez timbre, nu să-mi trec sufletești pe hîrtie...

La chestiune, mă păleau acum vreo două zile relaționări cu marele inchizitor. Nu în sensul de tip păstorind dur pe alții, ci al gradului de negură...

.

> *„Of... Or fi adevărate cele zise de matale, dar au șanse-a ucide pe acela-n nevoia de minciuni frumoase... Nu vrem s-ajungem ca dumneata...”*

Din eleganță, nu mai zic nimic...

Apropo de așa scrise să spunem negre... Există și situații mai proaste. E vorba de oamenii care nu mai ies (deloc) pe stradă. Față de ochii acelora, ai mei se află roz (e interesant, la chestiune, că privirea se destinde, de cîte ori gândesc prăpăstios... Rîd de unul singur, de cîte ori sesizez asta.

Existența, se pare, posedă nu grad de cîh. Pe care ni-l ascundem, dar cu prețul înnegririi noastre în interior. Un paradox, chestie dleoc rară prin sufletești, face ca acceptarea acelui negru să înălbească magazia interioară cu pricina (așa-mi pare mie, barim...).

> *„De unde plecași, mon cher, în debutul postului, și unde ajunseși...!?”*

Ziua de luni, domne...

Plus un dor - de-a deveni paznic ori muncitor necalificat - ce nu s-a pomenit...

Cerîndu-vă scuze

…pentru fleacurile – sinistre - pe care le aștern aici (așa sîntem noi, ăia cu opinie proastă de sine, ne cerem scuze una-două...).

Citesc o interpretare a bucății dostoievskiene despre Marele inchizitor. Pe de o parte, sînt dat gata de putirința vreunui condei de-a învîrti idei - mari și multe- pe acel subiect. Pe de alta, mi-i greu a nu sesiza puncte (foarte) slabe, în acea expunere.

Cea dintîi privește esența religiei. Și anume că sistemul dînsei (creștină etc.) se află mult discutabil, dacă nu contestabil de-a dreptul. Apoi, identific iute - inclusiv în așa texte - ceea ce aș numi *tabloidisme*. Mai exact e un anumit gen de-a face plăcere celei mai largi categorii umane, de a plînge pe umărul ei, respectiv a găsi vinovați de răul în lume în afara acesteia.

Acel, să fiu iertat a zice (eu însumi posedînd, foarte probabil...) infantilism caracterizează nu doar inșii zice-se needucați, ci și pe-aceia școliți. cu precizarea că ultimii au nevoie de pauze, în truda lor 'corporatistă', în care să-și adape un interior ce ni-i tuturor la fel.

La chestiune, sesizez între acele tabloidisme și lipsa de nuanțe, chit că mascată de formulări în fața cărora luăm poziție de drepți:

> *„Libertate ori securitate? Risc ori siguranţă? Inimă ori viscere? Curaj sau laşitate? Transparenţă ori secretomanie?* [urmează un tabloidism dintre cele pomenite mai sus, n. MO] *Despoţii de ieri şi astăzi cunosc răspunsul...”*

Altminteri, sesizez că mă paște acum nu doar nereușita profesională, dar și ivan-karamazovismul. Adică a o lua razna.

Este drept că a mirosi vreun pericol prinde bine... Și, întremat, să pornești din nou pe acel drum prost, întrebîndu-te de pildă cîți nu au senzația că le-o ia doxa razna, fie și fără să gîndească precum pe această filă...

Mă mai întreb ce va fi fost în mintea unui centenar Ionescu-Quintus. Cum mișcă mintea, la așa ani?

Respectiv, cum e cu scindarea, în a dori să scapi de lumea cea mult-neplăcută (dați-mi voie a intui asta...) și teama de moarte?

Dincolo de toate, și... ucigîndu-vă din confesiuni, îmi sondez viitorul și privind spre modele de-ale mele... Unul, în privința senectuții înaintate, mi se află nea Baticu (1909-1998). Nu mi s-a părut să-i fi scîrțîit acel motor lin al minții nici cînd a socotit necesar să predea altora (recte lui Eugen Popescu) frîiele organizatorice ale Clubului Alpin Român.

Dracu știe.

Om trăi și om vedea.

Rămîn cu ochii la pasajul unde Ivan Karamazov

...- recte F. M. Dostoievski - emite ideea (una între altele, deseori inevitabil antagonice, la un scriitor...) “Totul este permis...”:

> *„Din momentul în care omenirea va părăsi credinţa în Dumnezeire..., concepţia despre lume care mai stă încă în picioare azi se va prăbuşi de la sine, fără să fie nevoie să ne întoarcem la antropofagie, şi tot aşa şi noţiunile etice actuale vor dispărea la rîndul lor şi va începe o epocă nouă. Oamenii se vor strădui cu puteri unite să smulgă vieţii tot ce le poate ea oferi, luptînd în numele fericirii şi al plăcerilor hărăzite exclusiv lumii acesteia. O mîndrie titanică, divinată, va înălţa spiritul omenesc, şi pe faţa pămîntului va apărea omul-zeu. Atotputernic prin voinţa şi ştiinţa cu care este înarmat, el va învinge etapă de etapă natura, de astă dată definitiv. Bucuria de care va avea parte atunci va fi atît de copleşitoare, 'incît va înlocui cu prisosinţa speranţele de odinioara în viaţa de apoi şi în fericirea viitoare. Ştiind ca este pieritor în toate privinţele şi că orice nadejde într-o nouă înviere e zadarnică, omul va întîmpina moartea senin şi mîndru ca un zeu”*.*
>
> .
>
> *[În aceasta lume a expansiunii eului moralitatea, credinţa, Dumnezeu însuşi nu-şi află rostul:]*
>
> .
>
> *„...Din moment ce nu există Dumnezeu, nici viata fara moarte, omul nou poate totuşi deveni omul-zeu, chiar daca n-ar mai fi nimeni ca el pe toata faţa pămîntului. Fireşte ca din moment ce se va fi ridicat la rangul acesta, omul va putea, în cazul cînd ar fi necesar, sa treaca fara nici o strîngere de inima peste opreliştile morale ce stateau mai înainte în calea omului-rob. Cu atît mai mult cu cît pentru divinitate nu exista legi! Acolo unde se afla Dumnezeu orice lucru e Sfînt! Oriunde m-aş duce eu, va fi loc de cinste... “Totul este permis, şi bastal»”.*

Văd aici lucrurile prin prisma firii personale, de om între altele trăitoriu la 2017.

1.
Din motive ce se pot explora, avem nevoie inclusiv de scrieri sfinte (pe latura culturală, în cazul de față). Probabil pentru că oferă ceva stabilitate, ce-ului care ne înconjoară. Iar asta face bine, insului simplu. Care poate accepta că-i trecător, dar își drege acel disconfort sperînd că lumea unde-a respirat se află (rămîne după extincția lui) solidă.
Prin urmare, se află rarisime vocile care să spună că X și zisele de-ale lui se află demodate / mult inactuale.

2.
În lumina aceleiași nevoi sufletești, voitoare a domoli angoase (existențiale) sînt privite cu simpatie premonițiile, în cazul de față acelea ale lui Ivan K.: „Din momentul în care omenirea va părăsi credinţa în Dumnezeire....”
Autorul articolului de unde am extras pasajul dostoievskian punctează : „Caracterul premonitoriu al utopiilor din romanele dostoievskiene înfioară...” În practică, este un sentiment neplăcut, dar el îmi pare să gestioneze un focar adînc - al sufletului nostru - și mai neplăcut. După cum, în paralel adîncul sentiment cu pricina este îndulcit de ideea jonglatului - cum dorim - cu realitatea, în cazul de față viitorul.

3.

Dincolo de acea plăcere a modelatului ca de plastilină, cred se află primitivă afirmația: „Din momentul în care omenirea va părăsi credinţa în Dumnezeire...”

Dacă acel lucru se va petrece vreodată, evenimentele se vor afla diferit față de cum ni le putem imagina noi acum - și am în vedere mișcările propriu-zise, cît și finalul catastrofic pe care-l alăturam îndeobște acelei idei, că încetează ideea în dumnezeire.

PS1

La toate cele de mai sus, admit din start a mă afla un tip superficial. Și care, de pildă, nu verific în volum Dostoievski acest pasaj găsit pe net... Dar tot nu aș da la gunoi ideile-mi, de mai sus (dacă nu mi le respect eu, atunci cine?)

PS2

Interesul pentru Dostoievski (mult-puțin) l-am dobîndit prin intermediul unui amic, cîndva. .

E actualmente plecat în SUA. Oare cum o vedea azi subiectul (pe atunci putea glosa din plin)? Oare cum oi zări eu lucrurile aici, peste vreo 15 ani?

PS3

Interesantă filiera ideilor citate sus de tot. Dostoievski - Ivan K. - nuvelă a acestuia - Diavol...

Apropo de lecturi sfinte

Adică din patrimoniul cultural.

Trecut-am recent prin zona Tîrgu Neamț. A Humuleștilor. Dese trimiteri, acolo, la Ion Creangă. Există inclusiv un muzeu în numele bunicului (parcă David C.)

Pe cînd suit-am în acea zi la cetatea Neamțului, am întîlnit reprodus elogios din Mihail Sadoveanu, respectiv o mențiune pe o statuie, ca (simplu) domnitor al Moldovei (era vorba de Ștefan). Mie unuia mi-i imposibil să uit că Sadoveanu s-a aflat și om. Cu de toate. Idem Ștefan II.

Intuiesc (și deși în paralel rămîn cu chii spre 'ființa' căreia i-am zis Societate) o mare nevoie de omului... normal - din acea parte a țării / Europei / Lumii, de-a dezghioca o ființă umană, iar apoi a o pune pe policioară, drept utilă inimii. Și purtînd nume de *Sfînt*. Ori de valoare (culturală / națională)

Nu știu cum s-a făcut că nu pot proceda precum dumnealor, iar în paralel nici nu-mi pot ține gura, asupra fenomenului. Îmi lipsește gînd a porni revoluție, pentru a schimba starea de lucruri.

Zic cele de mai sus, și-atît. Doar zîmbesc nițel (și plîng) la ideea că susținătorii acelei optici se pretind și depozitari ai adevărului, și vegheați din înalturi...

> *„Complicată chestie realitatea, nu? Fluturi purpură de idei mari, cu cît minciuna și umanul ni se află mai mari...”*

”Despre cei care pupă moaște...”

E de încercat, a ne pune în locul acelora. Și a simți ce-i animă, în viața de zi cu zi, respectiv în venitul lor la racla Sfintei.

În sărutatul de acolo.

„Tăriceanu, patronul penalilor!

…ALDE nu și-a retras ministrul din guvern care are dosar la DNA, dar pe care Senatul l-a protejat cu imunitate anti-procurori.”

Zîmbet. Din parte-mi.

De cîte ori se face trimitere la Vest, că acolo lucrurile se află în vreun fel ori altul (și nu ca la noi), meditez scurt la animalicul celui care jonglează cu așa relaționare.

Întrebați care e trimiterea la Occident? Păi, acolo funcționează optica cezariană (adică a lui Iulius Cezar, cînd nevasta i-a fost fie și numai bănuită de adulter) de-a demisiona, chit că cercetarea juridică nu-i încă soldată cu vreo condamnare.

În rest, mie mi se pare ciudat că noi continuăm a face trimitere spre Vest, chit că noi nu ne aflăm precum oamenii de acolo. Este drept că, la noi, țintă nu este să ajungem prin efort ca aceia, ci să ajungem bătînd din palme (adică neumblînd la comportamentul nostru), respectiv să ne plătim animalice polițe.

PS

Ziceam mai sus, despre a umbla la comportamentul nostru. Sună urît ce spun, dar e foarte posibil să nu ne putem schimba nici dacă - ideal spunînd - am face eforturi, într-acolo.

Asta, întrucît ne separă ADN-ul,care sub Carpații ultimelor secole e posibil a se fi 'mișcat' altfel. Iar dumnealui, ADN-ul cel trecător prin generații, e foarte posibil să conteze..

Pe undeva, reprodus din La Fontaine

„Graţia este mai frumoasă decât frumuseţea, poate fiindcă graţia e frumuseţea în mişcare.”

Așa o fi, dar tot miros acolo teamă de apropiere fizică.

> *„Hai dom'ne, ce naiba... Ne strici poezia vieții!...”*

Corect. Dar cu zisele mele (de sus) cum rămîne? Îs adevărate ori ba?

Despre fericire se scriu multe

La chestiune, și ca părere a mea... Contează mult, în fîlfîirea dumneaei pe deasupră-ne, a nu alerga în prealabil cu limba scoasă, după ea.

Mai e util - în acea așteptare - și a suporta nefericirea, care ne trage de-o mînecă ori alta, în viețuirea noastră.

În paralel. Zisele (inclusiv ale subsemnatului) rămîn zise. Adică frunză e fluviul interiorului nostru, al realității în general. Nu știu dacă apucăm a pune ceas-de-ceas (și-n proporție de masă...) îndemnuri precum mai sus. Iar dacă le punem, totuși, poa' s-apară din senin cutare stare neplăcută.

Așa e viața. Ca urmare, vă invit a pune împreună o hîrtie, pe Petiții.ro, adresată lui Dumnezeu. . Și unde să-i cerem a schimba lucruri. Pe ici pe colo șcl.

Se înțelege că nu ne va răspunde nimeni.

.

PS

Campion al carului de nuanțe - la vreo problemă - aflîndu-mă, nu ascund aici că noțiunea de fericire prezintă particularități, deloc puține.

Eu unul îl admir pe Putin

Asta nu mă duce la inițiative de a-i ridica statuie. Nici nu-l suie în prima categorie (de felu-i sărăcuță...) a idolilor mei. Dar îmi pare că și-a făcut bine treaba, de mai-mare al Rusiiei.

Că ultima ne privește aparte... nu schimbă datele problemei (la o adică, de-am fi noi mari și nu mici, să te ții același chef de-a cotropi prin jur - chestie absolut umană.altminteri...)

Învățăm

… / putem / sîntem obligați tîrziu să NU luăm viața la mișto.

**

Am o discuție cu cineva, legată de ideea de umor.

Am impresia că informația inițială, pe care se probează apoi acel umor, nu prezintă în sine mare interes. Acea glazură (de umor) aduce însă în suflet - preiau o noțiune din precedentu-mi post - salutară luare la mișto a realității. Un necesar respiro. Care privește în sine atmosfera generală a viețuirii noastre, cît și batjocorirea vreunui seamăn (căci umorul, dincolo de haine cuminți, asta reprezintă...).

PS

Mă simt dator cu o precizare, raportat la idee inițială. Luatul la mișto al realității/vieții este un demers ce nu pare să supere Specia, iar în paralel se află în cantitate invers proporțională cu vechimea noastră pe scena vieții.. La chestiune, există acel luat... cu durată, și altul de moment, ca respiro de care pomeneam mai sus.

Mă apuc a răsfoi

… absolut să mă aflu în treabă, volumul „Lacrimi și sfinți", al lui Emil Cioran.

La prima notație (are lungimea unui paragraf) îmi vine a contesta ceva. Nici nu mai contează ce. Cert este că simt, subit, că se află rare/inexistente dezacorduri (precum al subsemnatului) la zise cioraniene. Oamenii - cu potențial de scris, fie și plebeu - nu ridică observații, la zise ale mărimilor culturale.

Pînă una-alta caut pe net textul digitalizat, al volumului amintit. Dau însă de un text al Martei Petreu.

Observ acolo că autoarea - altminteri indiscutabil destupată - face una-două observații, însă marșează în registrul lui Cioran, și anume al hiperbolelor (culturale) despre cele din jur. Mai exact, **nu-i spune clasicului nostru că-n locul cutare e posibil să bată bine cîmpii, întrucît și-ar refuza și ei vreo zisă în același stil**. Plus că s-ar găsi nemulțumiți cititorii, doritori (în urma educației) de ceea ce-aș numi eu texte umflate.

Concluzionînd paragraful anterior, mi-i o părere, a unui ins ce cumulează minte mediocră, cu poziție de nebun al satului.

Apoi.

Privesc, via aceeași dnă Petreu, cum au primit interbelicii amintitul volum al lui Cioran.

La chestiune, se poate puncta că momentul în chestiune avea loc acum opt decenii. Și că nu-i frumos a solicita acelora să gîndească precum urmașii de la 2017. Dar observația-mi (de mai jos) tot are dreptul la viață... Ce mă miră este că lumea sare în sus, în loc de-a lua pe rînd bucăți și-a spune: „*Uite, io nu-s de acord cu ce zici aici, iar asta pentru că...*"

Am impresia că se afla mai mult totalitarism, atunci, între timp avînd noi parte de suficiente praguri de sus, cît s-o lăsăm mai moale - barim în lumea cărților - cu vehemente nemulțumiri / condamnări (în ale gazetăriei stăm altfel...).

PS1

Pe undeva, Emil Cioran relatează tulburarea amplă ce l-a cuprins, pe cît tatăl său (preot) relatează o zisă a cuiva, spre rusul Rasputin . „Dumnezeu e porc de cîine" (vezi PS2)

Azi, la 2017, și subsemnatul privind lucrurile, mă interesez scurt și care e problema, dacă despre Dumnezeu se face așa afirmație. Admit că mă aflu nițel sadic, cu așa nedumerire. Căci eu barim am idee a se șubrezi grozav vreun idol, dacă-s lăsate a circula prin jur asemenea vorbe.

Similar cred că stau lucrurile și cu a observa una ori alta din scrise Cioran. Ar risca să pice idolul. Iar destui compatrioți au nevoie de el, de idoli în general. Cei simpli pentru a crede în ei, în vreme ce destupații își doresc - din motive ce se pot desluși - post de preot al acelui idol.

PS2

Marta Petreu:

”O uluitoare (sic, n. MO) *amintire de la 8 ani, din aprilie 1919: şi anume, spune el, dormind în odaia părinţilor, l-a auzit pe tatăl său citindu-i mamei sale, cu voce tare, despre un călugăr rus, Rasputin, pe care tatăl lui l-a învăţat:*

„Du-te la Sankt-Petersburg, pune stăpînire pe oraş, nu te da înapoi de la nimic şi nu te teme de nimeni, căci Dumnezeu e un porc de cîine. ”

Lectura unei „asemenea grozăvii“ l-a „tulburat“, recunoaşte autorul, nu fără a-i da o plăcere „stranie“, chiar „perversă“. Căci, recunoaşte el în Caiete, „fraza aceasta citită de tatăl meu, care era preot, m-a răscolit – şi m-a eliberat. [...] Cred că n-am închis ochii toată noaptea.”

PS3

Sînt curios... Dacă nu s-ar fi aflat la modă ideea de extaz, la timpul acelui volum, Cioran ar mai fi scris următoarele: „*Mistica, adică extazul. Eu am avut patru extaze, cu totul, în perioada mea de mare nelinişte.”*

Simt că nu. Ar fi tratat cele din interior în alte chei, familiare publicului momentului.

Mă uit la vorba ”Respect!” (în sensul de-a acorda așa ceva, cuiva).

Nu-i lucru de colea

… să nu-ți blamezi vechile amoruri, respectiv visele nedevenite (nici măcar în parte) realitate...

Respect. Insul de respectat.

Fără îndoială-s tăietor de fir în patru (16, ziceți?), dar nu prea-mi place... E-acolo vorba de acordat considerație unei ființe reci. În paralel, nu realizez ce oferă ea, ființa cea respectată, în schimb... Simt că mai nimic, căci îi acordăm acel respect din motive aparte.

Mai exact pentru că ni s-a spus. Impus, în sensul că nu ne-am înghesui la respectat acel sloi, dar nu dorim să lăsăm cu ochi în soare intermediarul care ne solicită acel lucru, respectul spre terțul pomenit.

Eu unul acord simpatie. Și deferență. Și duc - măcar la figurat - mîna la inimă, legat de omul respectiv. Ce altminteri se află tot om. Cu bune și rele. Dar care, în ochii mei, prezintă bilanț pozitiv, din toate.

PS1

Se poate cerceta, ce-i vine intermediarului, să ne solicite acel comportament, spre *terțul de-respectat.* Simt că nu-l dă dragostea afară din casă, pentru noi. Este drept că așa sentiment nu prisosea, în epoca de glorie a ideii de respect.

În paralel, simt că intermediarul își așteaptă rîndul, în a fi el însuși tratat astfel, de novicele căruia intre timp i-a intrat in sînge regula jocului. Cea bazata pe multă considerație, dar lipsită de simpatie. In locul ultimeia pare să circule venerația - cît de sinceră, de solidă în timp rămînînd de văzut...

PS2

Laura B. îmi comunica optica ei...:: *Cred ca e utila diferentierea între respectul inspirat de faptele, atitudinea, comportamentul unui individ si respectul care-i pare individului că i se cuvine automat pentru varsta, profesie, statut. Iar in primul caz nu mi se pare ca e vorba de "respectat acel sloi"*

Țin a opina, acolo: Strict din unghiul meu vorbind... Și eu folosesc în zise ideea de respect, la adresa vreunuia. Ține însă de comunicarea între doi oameni ori e-o zisă lansată în public, dar care se dorește particulară. Cînd ieși însă în public, în fața lumii cu vorbă de respect la adresa cuiva, nu știu cum se face că totul capătă o caracteristică a acelui loc. Acolo deja ideea de respect e altfel văzută, îmi pare mie. Și intrăm într-o zonă care ține mai degrabă de supușenie.

Acolo, se dorește mai mult decît apreciere (fie ea și entuziasmată).

O știre

…(se înțelege că elogioasă!) despre o manifestare culturală la Ateneul Român.

Mă aflu nihilist și primitiv. Prin urmare nimic nu egalează, în sufletu-mi, trilul singuratic al păsăruicii ce n-a plecat - în ăst' octombrie - din salcia proximă blocului meu...

„Da, domnule, dar - cu gusturi ca ale dumitale - Organizarea umană nu poate ședea coagulată...”

Oare cum voi privi, peste vreo zece ani

… visul nebunesc (și care nu dă semne a reveni realitate) de azi?

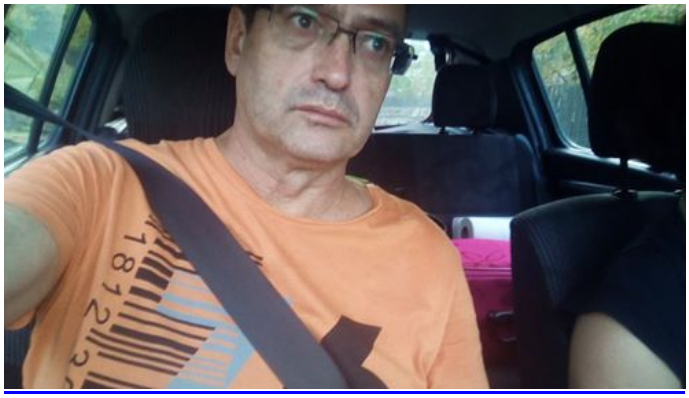

În cazul incidentului cu icoanele

… de la Sfînta Ana (Sinaia), am spus că nu sînt de acord cu gestul acelor iubitori de vopsea-spray. Astăzi, însă, am realizat că aceia se află specie necesară. De pildă în cazul icoanelor acestea, apărute hodoronc-tronc la un izvor din Poiana Țapului (DN1).

Îmi pare rău de ele / Or fi ele icoane, dar nu simt să poată fi stopat elanul unor așa credincioși, decît cu flit - în sensul propriu, al vopselei. N-au decît să vegheze religioșii cu scaun la cap, să nu se întîmple așa luări în posesie, fie ele și doar spirituale.

Izvorul ăla o fi amenajat de vreo sută de ani (cu inerentele reparații), și uite că abia acum se-apucară unii să ne învețe, cum că apa lui vine de la Domnul (cel ortodox).

Tot azi, priveam însemnarea de pe un ceas. Sună minunat, dar pot bănui că așa propovăduitor se va supăra deloc puțin, dacă mă îndoiesc de zisele lui, respectiv dacă le contest.

**

Trag uneori cu ochiul în istorie, mai exact aceea rusească Unde s-a pornit în 1917 un val ce dădu cu multe biserici de pământ.

Mi-e teamă că de la vreun sensibilos, deranjat de diverse excese pravoslavnice, s-a pornit așa tăvălug... Chestie de aritmetică. Eventual putem explora, ce veni lui Lenin și-acelora. Aici, e frumos a veni cu cercetări oneste, nu cu povești despre diabolicul din dumnealor.

PS

Cineva îmi puncta repetat, recent (și în lipsă de argument mai bun), cum că icoanele de la Sfînta Ana se află istorie - în sensul că, fiind acolo de sute de ani, au drept a fi privite cu venerație civică.

La chestiune, dacă nu-s duse urgent la coș acele icoane din DN1, riscă să capete și ele aura istoriei...

Ideea respectului, către vreun seamăn

Eu respect pe cineva... Acela ce dă în schimb?

Îmi plimb instinctul în jurul noțiunii și nu știu cum se face că nu miros, a veni ceva îndărăt, de la tipul respectat. Simt că-i acolo o șmecherie, peste un banal primitivism, și anume acela de-a primi fără să înapoiezi. Cred că merită de-un explorat, așa fenomen, dacă se poate cu inși de bună credință...

Doar aparent mă aflu aici demolator de corolă cu minuni, a lumii... E aici precum la cele sfinte, scoase-n public. Am învățat să credem că-s nemaipomenite, iar că-n paralel nu-i voie a le atinge măcar cu-o mirare, de dînsele...

S-au făcut cercetări

.espre ce-i reprezentativ poporului român. Nu puțini au identificat balada Miorița, drept esență a lui. Oarecum asemănător, , dar fără să explorez prea tare, simt că definitorie pentru firea acestui se află o vorbă caragialiană: *„Enteresul și iar enteresul”*

Privesc la disputele poltiice. Unde-s angrenați aleșii noștri, dar și grupurile de interese care îi susțin. Iar dincolo de acestea pun umărul la spectacol oamenii de rînd. Există doar interes, urmărit cu încrîncenare animalică (sic), dar în același timp mascat în principii. Zic asta, cu recenți ochi aruncați pe filele Fb ale dnilor Rareș Bogdan, Laurențiu Ciocăzanu și Călin Popescu-Tăriceanu.

Nu zic cele de mai sus pentru a porni vreo răsturnare a lumii. Doar încerc să descopăr ce sîntem, iar apoi - tot încercare (căci și la subsemnatul animalul se află fruncea!) să accept acea situație.

Firea noastră

Un pensionar. 92 ani. Veteran de război și, în consecință, avînd drept de deplasare gratuită pe CFR, el cît și un însoțitor. Vîrstnicul cu pricina a vîndut acele gratuități, unor diverși. Mai exact Îi trecea drept însoțitori și veneau împreună de la Botoșani la București. Dacă am reținut eu bine, era vorba de 30-50 călătorii pe an. Procurorii au identificat un prejudiciu imens, pentru recuperarea căruia pensionarul în cauză riscă a-și pierde casă și pămînt aflat în posesie.

E interesant cum s-a reacționat, din partea media (nu am semnale că bătrînul cu pricina să-și fi făcut vreo mea culpa..). Că avea pensie mică (am îndoieli a nu fi primit și-o indemnizație pentru veterani de război...) Că fură alții bănet cu camionul, în țara asta...

Că veni vorba. . Și fără să fi dat subsemnatul ceasurile acestea în vreo pasă neagră. Am îndoieli că vom deveni vreodată / prea curînd precum occidentalii. Iar asta pentru că nu ne aflăm firea acelora. Și nu ne aflăm din motive de fire a noastră în sine, decurgînd din istorie cît și natură a terenului unde ne găsim.

Oarecum la chestiune.

Ni se pare că ne aflăm - ca țară - pe un curs și pozitiv, și ireversibil. Am rămas însă ieri mască la niște icoane, unele puse (și recurg la o vorbă urîtă) unde li s-a sculat unor religioși. Mai exact la un izvor, de care nu știu să-l fi amenajat Biserica, nici să fi purtat în ultimele patru decenii vreun însemn religios.

Privind la stabilimentele acelei Instituții, am realizat că nu pare descurajată, de vreun mers prost al istoriei, în ceea ce-o privește.

Observ, în paralel, că nici o puternică țară vecină nu-i descurajată de vreun mers implacabil al istoriei, unul în favoarea occidentalilor (trec aici peste faptul că ultimii pot avea baftă istorică, dar să-și dea cu stîngul în dreptul a la extratereștii din Războiul lumilor, care dăduseră gata tot, dar au fost pe neașteptate biruiți de niște microbi mititei, ai planetei noastre).

Realizînd o idee de mai sus, că-s în negru văzătoriu realitatea. Nu-i obligatoriu să fiu, așa ceva... Cît țin să nu fiu chiar fraier, întru care ne înconjoară...

Noțiunea 'demnitate'

… preluată inclusiv de-o piesă teatru, cu pretenții de avangardă chiar.

Mi se pare rudă cu 'respectul'. Ele doar primesc. Și-s reci.

Totodată, nu vor să 'umbli' la ele. Să le întrebi de-o particularitate, de-o vrută de la viață ori alta.

Cu riscul de-a face proiecții ale propriului meu interior, văd și altele în acea noțiune, în insul doritor a purta așa hlamidă. La o adică, este eternul adînc uman acolo. Cel rezultat și în urma ciocnirii diurne dintre noi, ființele umane.

"Drumul aglomerat spre o școală „bună”

… Dacă ne-am duce copiii la școala de cartier ar crește și calitatea educației, și calitatea vieții.."

Mă aflu om și superficial, și sucit. Prin urmare, lecturînd titlul de aici, meditez că nu există grijă socială pentru cei care pătrund în vîrsta a treia (cum se află pentru cei pășind către școli).

Din ce motiv, se poate explora.

Drumul aglomerat spre o școală „bună”. Dacă ne-am duce copiii la școala de cartier ar crește și calitatea educației, și calitatea vieții

REPUBLICA.RO

Politician trebuia să te faci

domnule Ciocăzanu. Le ai!
La chestiune, mă întreb (retoric) cine se află mai demagogi? Politicienii, ori gazetarii?

Cristian Pantazi: Marea Eliberare a început deja!

Marea minciuna economica s-a terminat. PSD a renuntat la mariri de pensii si salarii si a trecut la inventarea de noi taxe si impozite. Pe Liviu Dragnea nu il mai intereseaza sa cumpere bunavointa ...

LUMEALIBERA.RO

Viață

E chestia care, pentru a supraviețui ca indivizi, obligă a servi seamănului ceea ce dorește acesta să audă. Totul cu etichetă (garantată) că acolo se află purul adevăr, ba și vegheat de Dumnezeu din înălțimi celeste.

Deși prin viață ne pot surveni orice, nu cred că-n existența asta voi izbuti a minți frumos... Poate-n aia viitoare.

PS

Poate mai multe șanse îs a identifica gradul real de animalitate din om (inclusiv la tipul zărit în oglindă) și să-l iau cum e.

"Hai noroc, fiară!" "Să crești mare, bestie!..."

Mi-a rămas în minte vorba frumoasă

emisă de rapsodul Grigore Leșe.... *"Acum știu cine sînt".*
Mișcător...
Dar.
Om te faci, dacă îi ceri detalii, la așa frumoasă gargară! *"Și cum ești, domn'e? Și dă ce știi taman acum, iar altădată nu știai?..."* (începe aici loc de întrebare și-mai-proastă, în genul: " Oare mîine/în viitor cum îți va fi, în materie de știut ce ești?...")
Dar poate merită, să urmărești în paralel diversele valuri ce trec, subit, peste fizionomia aceluia....
La o adică, inconștientul aceluia poate reproșa, și pe bună dreptate...:

> *"Socoteala dintre mine și confratele aflat în seamănul meu - acela pe care-l leagăn frumos - a fost să nu solicităm detalii... Nu e corect, că vii dumneata să strici rînduială din străbuni...".*

PS
Admit că diavolul discutînd cu Ivan Karamazov s-a aflat mic copil, în materie de ridicat chestiuni idioate... La chestiune, îmi place grozav jelania aceluia, cum c-a răcit, umblînd catralioane de kilometri prin gerul cosmic...

Îmi fuge gîndul la o zisă via Dostoievski

"Unde Dumnezeu nu e, totul e permis"
Mă uit în jur. E Dumnezeu - cel grijitor de obraz - pe undeva? Dacă, prin absurd, o fi - pot paria că nu-i în preajma gazetarilor.

Meditez c-am 60 ani

..și n-am văzut vreun Dumnezeu, în respectivii ani ai mei - sub soare
Ce-o apărea mai încolo și mi-o freca ridichea, a nu fi crezut despre el (pre nevăzute), nu schimbă datele problemei. Și anume că privesc un apus de soare, în Cișmigiu, de pildă, și nu simt a exista vreun paznic. Ci doar, vorba lui G. Leșe, dorința mea inconștientă de *Rost*. De scaun la cap (în sensul existențial), a ce-i în jur.

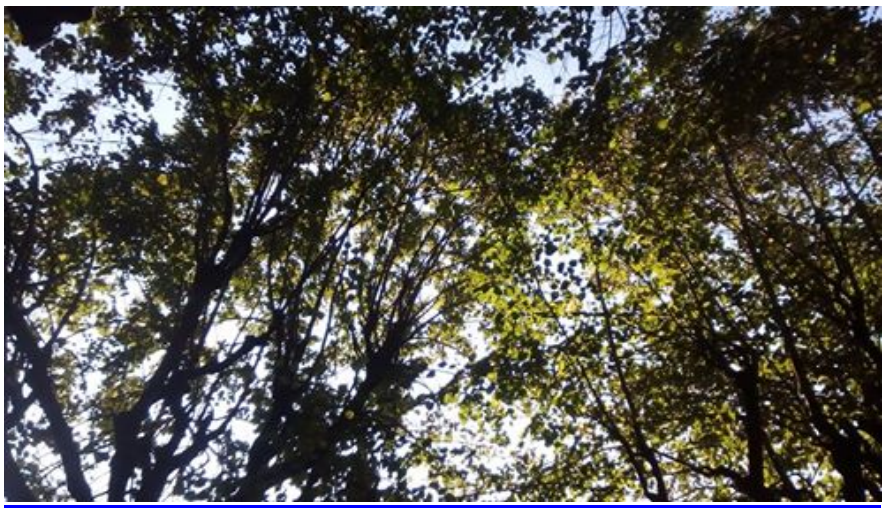

Am impresia

…că rușinea se bazează pe nevoia de dragoste, a celui cu capul plecat. Dacă în adîncul nostru am putea spune (na, că folosesc și eu conditional-optativul!) ceva de dulce la adresa aceluia, nu s-ar mai pune problemă cumplitului cuțit, al vinovăției...

Subiectul nu-i bătut în cuie.

Nu-mi fac... vinovăție

… de disprețul cu care ar putea privi - unii dintre ai mei 170 amici Fb - zisele-mi de pe aici.
La o adică, ei au de cîștigat. Fie și nefiind neapărat de acord cu ce afirm, fac bine (și se va simți, în viitoarele voroviri ale acelora) aiurelile lansate de subsemnatul pe aici...

PS

"Nu s-ar spune, maître, că te dă modestia afară din casă..."

Corect.

Dar nici nu văd de ce n-aș emite fără jenă o părere. Cu așa ocazie pot afla diverși că o banală opinie a cuiva nu-i egal realitatea..

Meditam

… la un adjectiv decurgînd din numele/patronimicul meu. A simți/gîndi monstruos asupra celor din jur, dar a le da voie să fie cum sînt.

Poate ar fi un pas înaintea lui Caragiale.

Ar fi și cazul, la 105 ani după moartea acestuia.

Cele de mai sus mi-au venit în minte după o trecere printr-un salon al cărții militare.

Oameni, acolo.

PS

Mi-ar fi greu să uit aici, despre afirmația îndrăzneață emisă cîndva. "Simt că pot fi al doilea Caragiale."

M-au luat unii la mișto, pentru acea dorință.

PS

"Sună frumos, a-i accepta pe aceia, dar în prealabil i-ai ucis deja, cu micile-ți observații - pardon - *ordeanistice*..."

Modelul uman al zilei de azi

…mi s-a aflat Urmuz. In traducere asta înseamnă speranță (nebunească), cum c-alde măcar după moartea-mi să câștige semeni sfert de ochi asupra valoroaselor - bașca modeste - mîzgăleli ale subsemnatului..

PS
Oare ce e rău în a speră nebunește? Cred că-i treaba cutezătorului, de pică rău la eșec iluzii, nu la aceia care 'cearcă a-i tăia din start aripe.

Ideea de rușine

În opinia mea semnalizează două lucruri un adult rău, respectiv faptul că nu i-am putut rezista, atunci.
Rău înseamnă a fi om, în paralel aflîndu-ne tare chinuiți - de dumneaei realitatea (mă refer la dascălul / părintele de altădată).

Pomeneam azi despre adjectiv provenind din numele meu. La chestiune, aș putea vorbi despre nichitastănescianism, mai exact într-un mod diferit de ce-i practicat în reviste literare. El privește un ins care-a avut parte de aplauze în viață (plus statuie, ulterior), dar a murit foarte nefericit.

Cei precum kamikaze-iștii

…nu pot lua la mișto decît oameni cu două clase polemice mai jos, decît dumnealor. Cu unul mai tare pe picioare, nu se-apucă...Curajul li-i pe măsura cititorilor dumnealor. Care au nevoie de intermediar media, pentru a lua-n balon vreun potentat.
Că tot eram azi la adjective, asta s-ar numi *mariagrapinism*[1]. Cu cei aflați deasupra acelui nivel, stimabilii. nu se încumetă.

[1] Maria Grapini, om de afaceri și politician din epocă, cu nepricepere de cunoaștere avansată a limbii române.

Umblători prin altă lume

Acum trei decenii, un tip se adresa - în faimoasa stradă Udriște, a Miliției rutiere - cu 'domnule plutonier'. Azi, felicită pe cei de la FCSB, pentru victoria lor pe stadion, cu „Bravo, domnilor!”.

Tîmpit lucru, să te afli în afara epocii tale...

„Eeee... Doar vrei matale să te afli original cu orice preț...”

Așa o fi.

Că veni vorba. E ceva urît, să vrei să fii original cu price preț? Iar dacă da, de ce?

Întreb nițel retoric

Bărbații care se tulbură de-așa materiale de presă, avut-au vreodată în intimitate o femeie cît de cît arătoasă?

PS

Întrebare neretorică. Care e diferența dintre o parteneră cu carele nu rezonezi (măcar un pic) în pat, și-o gonflabilă?

„Cu prima poți să te lauzi amicilor...”

E obligatoriu a te lăuda amicilor, de-o reușită erotică?

„Da. Așa vrea Specia (nu am idee exact, de ce vrea chestia asta...).”

Dle Ciocăzanu...

Zic și eu precum cineva din „Răscoala” rebreniană... Domniile voastre nu cunoașteți votantul PSD.Mai exact, trageți o frumoasă proiecție, cum că și aceia ar reacționa precum dumneavoastră, adică la tăieri de bani... Ca atare, scăpați în vedere o tărășenie pentru care e posibil să nu aveți glanda aferentă... Și anume rezonanța cu politicienii pe care îi votezi.

**

„Păi dacă ține! Ei l-au votat masiv, ei să sufere. De fapt, suferă toată România...”

Și, mă rog, cum suferă România? Întreb asta pentru a vă gusta, încîntat, eventualele explicații.

Zic cele de mai sus în glumă, întrucît știu că pastilele adresate inconștientului nu posedă „va urma”, de pildă sub forma explicațiilor suplimentare... Prin definiție ele doresc a de descărca aici, iute, și acum.

Unul din motivele

pentru care mi-aș pune cu dragă inimă (plus leafă) mintea în slujba unui inamic al acestei patrii se află prestația celor care alcătuiesc... patria.

Apare în media noastră o știre (puteți intui că e una românofilă...) despre faptul că, în Moldova vecină, Curtea constituțională i-a suspendat președintelui Dodon o atribuție (aceea de a numi ministrul Apărării). Informația se află la greu partizană, cît și 'pristanda'. Adică trasă din condei, cît să apară în titluri că d. Dodon a fost suspendat ca președinte (de republică) în sine.

Oroarea-mi de așa făcători (de făcături) vine din faptul că, de-aș avea vreodată diferend cu așa patrioți, m-ar lucra în foi de viță la fel de oneste. Prin urmare, prefer a lua eventuale bobîrnace de la străini...

Nu mai țin minte cum gîndeam

…la mijlocul vieții (și presupunînd că am îmbrățișat ideea cu pricina).
Dar azi nu izbutesc să gîndesc îndeajuns de negativ, pe cît mi-aș dori.

„În octombrie 1944, Churchill și Stalin

… au decis soarta a zeci de milioane de europeni, care au fost aruncați pentru câteva decenii sub dominație sovietică”

De ce oare-ar fi sacrificat Winston Churchill cîteva sute de mii de compatrioți (militari, respectiv civilii expuși bombardamentelor și privațiunilor), luptînd împotriva sovieticilor? El a ajuns la acele aranjamente pentru că nu putea lupta cu Stalin. Oricum imperiul britanic a ieșit pe ducă din a doua conflagrație mondială, aia-i mai trebuia, luptă cu URSS!

Pe de altă parte înțeleg primitivismul celor ce reproșează vesticilor a ne fi abandonat la Yalta. Face bine la suflet, să ai pe cine da vina. Și fără să te gîndești că zarul istoriei poate ieși prost, nu doar șase-șase ca în 1918.

**

Sînt curios... În 1940, cînd Londra se afla sub bombe, n-am mai dormit noi noaptea, de grija capitalei britanice? Respectiv am dat fuga acolo, pentru a-i ajuta, în încercarea lor de a nu cădea sub jug nazist?

PS
RFI mi-a părut a se afla gazetă media spălată, dar m-am înșelat... Vorba unora „E foame de bani, băieți...!”.

„În persoana iubită trebuie să te regăsești, nu să te pierzi”

Cum o fi aia, să te regăsești în persoana iubită? Respectiv să te pierzi? Mă aflu eu (foarte) nepoliticos, dacă pun întrebarea asta - altminteri solicitînd detalii, la un 'gînd înțelept'?
Mișto, pe-acolo, și vorba „Trebuie!” (soră bună cu Hocus-pocus...).

Ziceți că dl Fromm se află filosof? Adică iubitor de înțelepciune?

PS
Sînt curios. Dacă merg eu la d. Fromm să-i dau sfaturi, cît de încîntat va fi?

„Află totul despre *#ExperienceRomânia*

… mișcarea voluntară a unui grup de oameni hotărâți să dea lumii de știre că în România...”

Oamenii care produc așa texte (n-am idee cît de interesați materialicește) scapă din vedere o chestie. Mai exact că lumea are și altă treabă decît să dea atenție semnalelor venite din 175 țări (cîte-s pe glob, și implicit doritoare să dea știre despre ele)... Cu atît mai puțin să-l aleagă taman pe acela sosit din România.
La chestiune, e posibil ca aceia să nu fie deloc atenți, la ce-i pe-afară, ci doar la confecționat mesaje invitînd lumea să se uite spre ei...

Revin la un text...

„În persoana iubită trebuie să te regăsești, nu să te pierzi” („20 de gânduri înțelepte spuse de Erich Fromm”)
Evit să lansez sentințe asupra vieții. Dar aici tot spun că luatul în serios al unor așa povești, dincolo de o mare atitudine Pară-mălăiață, se află garanție că nu vom pupa relație mulțumitoare vreodată, cu vreun partener..

Un amic scrie

…că, în tinerețe, făcea planuri de viitor (care nu-i mai există, azi).
La chestiune, simt că pe la 22/25/30 ani, nu făceam planuri de viitor. Ci trăiam / mă lăsam dus (nici nu se putea altfel, la o adică...). Asemănător procedez și azi.
.Am impresia că ideea 'planuri de viitor' se află poveste, mai exact ține de iluzii, că bărcuța noastră se află mai puternică decît fluviul vieții.

PS
Cînd am făcut planuri, prin viață, m-am ales cu fîs. Țin minte că pe la 42 ani visam s-ajung dtp-ist într-o agenție de publicitate. Ajuns-am de n-am mai putut (și era normal să fie așa, planurile voind a drege angoase, și nu a da nas cu realitatea...). În context, Mi-aduc aminte că lucram la ziarul Cotidianul, al lui Ion Rațiu, și umblam prin curte, în pauze, cu glorioasă autosugestie pe buze...: „*Merg înainte și muncesc tenace”*
A ieșit praful de pe tobă, nu hărnicie a Ordeanului!

M-am aflat și mă aflu fan al grupului Phoenix.

Mi-i semn și de ramoleală, dar și de interes pentru valorile care depășesc succesul unei zile.
Ca tot omul, am ajuns de vreo două ori în săli de concerte unde se producea formula (i-aș spune clasică) a formației, cu N. Covaci și M. Baniciu laolaltă.

Nu v-aș fi plictisit cu acestea dacă nu mi se întîlneau azi pașii - prin Cișmigiu - cu ai lui Nicu Covaci (eu neaflîndu-mă cunoscut, dumnealui). S-a întîmplat exact la debarcaderul lacului de acolo.
Se afla în grup cu două persoane (între care o doamnă vocală), discutînd cu toții în germană. Inevitabil, am stat cu senzorii măricei. La cum arată și se comportă bănățeanul în cauză, la 70 ani ai săi. La cum trec ani. (repet iar *la*-ul...) La cum e cînd întîlnești la doi pași un oarece idol. Cum e cînd o adolescentă întîlnea un Maicăl Jackson, știm. Există, chit că se vorbește mai rar (deloc?) și vederi ale unor sexagenari, cu personalități ale vieții lor.
Undeva, de pe-o bancă, niște tineri făceau haz de părul lui Covaci - eterna coamă prinsă la spate. Normal. Inclusiv să nu știe cine era acela (bine că n-aveau idee, le-ar fi fost teribilismul juvenil mai gros).

În rest, inevitabil mi-a fugit minte ala o scenă de demult. Phoenix înregistra albumul *Cantofabule*, la casa discografică aflată vizavi de biserica Sfînta Vineri. Și către care membrii grupului se aflau în mers, pe trotuarul din apropiere al Căii Călărașilor. Eu mă aflam la așa-numita remorcă a unui tramvai (pe atunci aveau două sau trei mici vagoane), trecînd pe lîngă ei.
Ha... Comentariile (de data asta, al) mai copților aflați în acel mijloc de transport n-au deosebit - întru spirit amabil - de ale tinerilor pomeniți mai sus.

În rest, nu fac statuie dumnealor, phoenicșilor. Pe care îi consider oameni. Mă bucur însă în paralel de muzica lor, fie și veche (e totuși o deosebire între „De unde vii la ora asta?” și „Norocul inorogului”...). .Iar eventualele mult-încîntări ('trebi magice' aș echivala, în ton cu vocabularul noului mileniu) le țin pentru mine.

PS
La vederea de azi, Covaci mi s-a părut a fi nițel cabotin. Dar așa-s artiștii.

PS2
Acum vreo două zile, un politician din noua generație se relata (via clișeele sociale de pe la noi) cum fusese curtat de-un homosexual britanic. Respingîndu-l, firește, pe-acel „ins grețos”.
Cu zisele acelui d. Neamțu în minte, la vederea lui Covaci de azi mi-am amintit bucata-i de text (din volumul „Phoenix însă eu...”), unde ține a relata mișțoul făcut de un oarecare mascul, cîndva, la vederea podoabei sale capilare.
Nu sîntem ceea ce păream. Ori ce știm despre noi (înșine).

Priveam azi la pretențiile-mi

…de deunăzi, de-a încerca să fiu un al doilea Caragiale (vezi postu-mi la chestiune, de ieri). La așa speranțe, făcute publice, te ia ulterior cu multă jenă. Cu vinovăție,. Cu insuportabil, că ai putut afirma așa ceva.
Simt însă că, la așa încovoiere (posterioară acelei declarații) decurge din banala invidie / nevoie arzătoare de-a descuraja, a celor din preajma ta. Cei de azi, la auzul speranței în chestiune, respectiv cei de ieri. și mai ales în familia de bază-ți aflîndu-se, la vreo îndrăzneală existențială a matale...

Dincolo de asta… Marile Iluzii doresc, în caz de nerealizare, să acceptăm că ne-am dorit acel palier foarte înalt, dar nu am putut ajunge la el. Dacă poți spune aici și că viața a fost mai tare decît planurile tale roze, cu atît mai bine. Ne împotmolim însă, simt eu, la stadiul jenei de ceea ce am putut spera cîndva. Asta în cazul celui care-a făcut planuri, căci se află vreunii care nu-și fac.
Altminteri, și apropo de-a păși pe urme Caragiale, există atîtea subiecte originale, prin jur... (simt eu!) Bineînțeles, însă, că trebuie să fie interesat și publicul, de ele.

Că veni vorba. iar domniile voastre putîndu-mă acuza liniștiți de toate mișeliile din lume. citeam azi *Jurnalul* lui Kafka. Mi s-a părut o deplină banalitate. Am acceptat însă niște amănunte. Că pe dumnealui, Kafka, se afla pusă mărinimia publică. De a-i fi apreciată opera, iar implicit de-i fi publicate și banalități (asta, pentru că noi, după ce declarăm pe careva sfînt, avem nevoie a-ți atinge orice lucru va fi rămas de la dînsul, transmisă fiind-ne astfel măcar ceva din înălțarea aceluia...).
În ce privește scrise ale subsemnatului (de pildă acestea), putem socot liniștiți ce sete de notorietate mă animă. Dincolo de ele, este un urmat de fire. De executat cele de care îndeamnă viața. La chestiune, bănui că-n noaptea nașterii mele o doamnă din trei, ce mi se aciuaseră în podul din casa Mămularilor bucureșteni, mi-a impus să scriu tîmpenii precum cele de aici...

Oare...
Pe cînd ședeau la sfat în podul casei părintești, cele trei ursitoare ținut-au cont de cărțile risipite pe-acolo (abandonate altminteri de tipi cărora nu le mai puteau furniza iluzii...)?

Momentele în care ai de retractat o afirmație

…(se înțelege că-i vorba de una sigură de ea...) din trecut se află jenante față de ceilalți, și generînd furie pe sine. E cazul unei caracterizări pe care o făceam deunăzi Jurnalului lui Franz Kafka. De care spuneam că adăpostește banalități.

Or.

Acele banalități îi făceau bine dumnealui, autorului, cînd le trecea pe hîrtie. Căci ele prindeau bine sufletului său, nevoilor sale interioare. În același timp, e acolo un stil - cel literar - care prinde bine multor oameni. Aceștia din urmă aflîndu-se de-o anumită configurație interioară, iar în același timp educați (adică setați altădată s-acorde neapărat interes tipului de scrise în chestiune)

După cum, și de te afli deschis la suflet-intelect în momentul lecturii - poți rezona cu destule, din acele pagini de jurnal...

**

> *„„Inteligența ieșită din comun, enorma putere analitică și neștirbita curiozitate intelectuală sunt câteva dintre ingredientele esențiale ale geniului cu care era înzestrat Fernando Pessoa, dar nu ar fi existat genialitatea lui daca i-ar fi lipsit spiritul «non-aristotelic», grație căruia el a știut să treacă dincolo de ceea ce este rațional și măsurabil, pentru a concepe opere sau, și mai bine spus, o Operă ce depășește tot ceea ce cunoaștem noi. (Richard Zenith)”*
>
> .

O să ziceți că mă aflu nifilist / frustrat ./ negru-n privire, dar tot lecturez cu rezerve zisele de mai sus. Geniu șcl. Mereu mă surprinde cantitatea de umflături necesară animalicului din noi, pentru a se simți bine în relație cu ceilalți și cu el însuși...

Privesc totodată spre acel Richard Zenith ce semnează elogiile. Și întreb, chit că mă aflu ateu: oare cît Dumnezeu are acela, în viața lui?

La chestiune, pe același site citeam:

> *„Sunt opere care au zdruncinat convingeri adânc înrădăcinate, care au șocat, au consternat sau au educat, ca nicio alta dinaintea lor. Aceste titluri au marcat evoluția umanității și și-au pus pecetea atât de puternic pe ea, încât au schimbat istoria.”*

La așa zise, mi-i inevitabil să nu întreb: Cum ar fi arătat istoria, realitate nemodelate de acele cărți Este drept că, de la așa nedumerire încolo, se lasă cu cer negru, barim în privința insului ce-a emis mărețiile citate. Hai să ne închipuim cum arată el. Și cum reacționează, la observația noastră.

La chestiune, îmi recunosc multe sufletești greu avuabile în sine. De genul a fi invidios pe siguranța de sine, pe nivelul social atins de-un așa om fără mamă, fără tată... Dar sufletul (altminteri, inevitabil, de copil mic) anticipează scurt c-aș putea trăi în preajma, sub conducerea unui așa om.

**

A la Creangă zicînd n-am idee alții cum sînt. Dar eu unul am oroare ca, în vreo scriere, să toot stau a da subiectivismul autorului deoparte. Din acest motiv, apreciez scrierile istorice (se înțelege că-i vorba de cele încercînd a fi raționale).

Pe-așa fond, am lecturat cu plăcere un volum despre domnia Elisabetei I, monarh al Angliei.

În paralel, m-am minunat unde naiba a intrat atîta informație în capul autorului, bașca putirință de-a relaționa amplu prin ea...

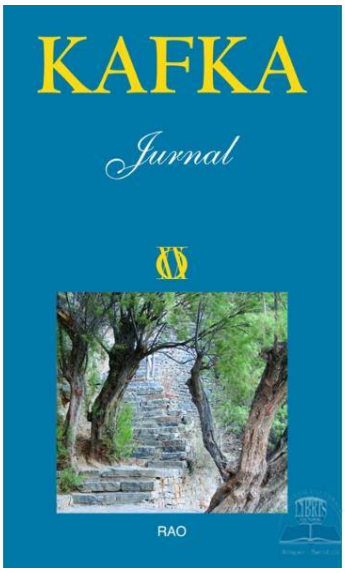

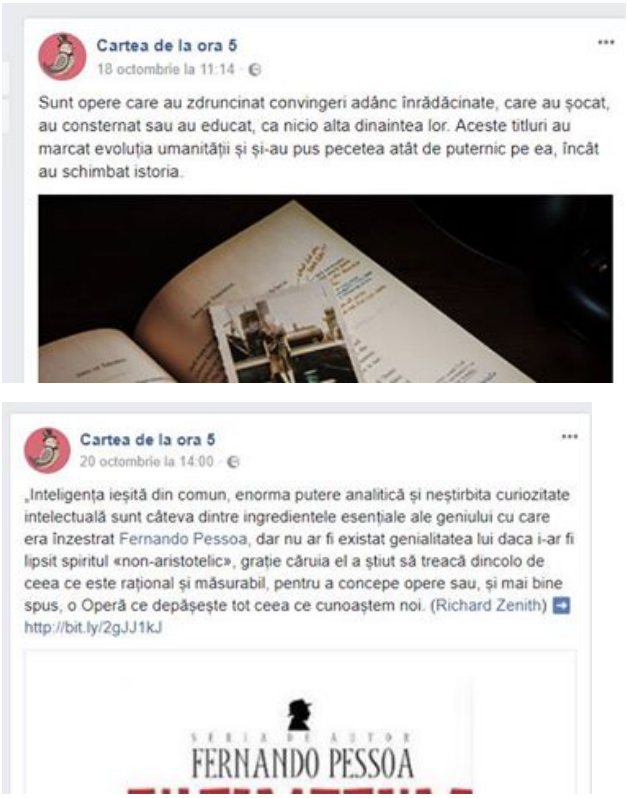

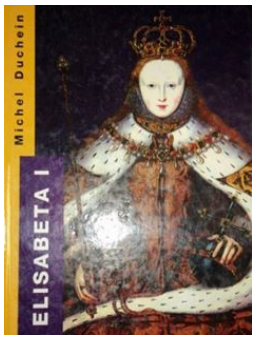

Comentatorii unei file Fb

…în căutare de scrieri care-au schimbat lumea par să fie de acord că un așa op se află Capitalul, de Karl Marx.

Aici aș introduce o nuanță. Pînă să schimbe bărbosul lumea, prin cartea sa, o parte a omenirii (nemulțumită de prezentul momentului) a avut nevoie de acele idei.

Și-uite-așa alunecăm din fatalitate în fatalitate... În sensul că Marx-materializat nu ar fi fost posibil fără lucrările celor care-au încurajat naționalismul german, cel fără de care nu ar fi fost posibilă declanșarea întîiului război mondial. Ultimul conducînd la sleirea Imperiului țarist, cît niște inși energici să poată semăna acolo ideile lui Marx...

Întrucît nu iau în serios

…onor site-ul de față („Cartea de la ora 5”), punctez că noțiunea de prost e folosită cu frenezie, dar fără a ne uita nițel mai atent la dînsa. În opinia mea, 'prost' este o banală formulă prin care un om vrea să coboare un seamăn.

Fiind adresată inconștientului (al emitentului, al celui care-l ascultă și mai rar al celui considerat prost), nu se însoțește de noțiuni-lămurire, și prin definiție posedă oroare să i se ceară explicații, despre acea formulă.

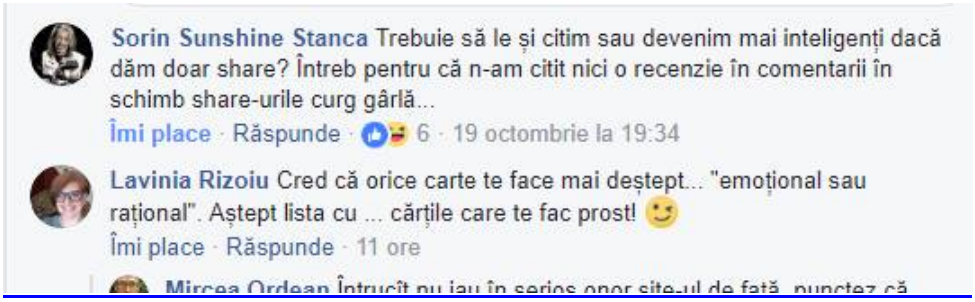

Mă aflu un pic aerian

Mai exact din afara speciei omenești.

Din așa loc, privesc fizionomia din imagine a dlui Popescu. Iar apoi fondul și forma scriselor de acolo...: *„C.T. POPESCU despre KOVESI SI dezvaluirile ELENEI UDREA 19 OCTOMBRIE ”*

Mă înșel, cînd spun că rațiunea nu-mi pare a fi la ea acasă, aici...?

Veți întreba, la chestiune, dac-avem vreun contract cu amintita rațiune. Se înțelege că nu! În lipsa dumneaei, însă, vorbim doar pentru a ne descărca frumoase umori.

PS

Tot din loja/stalul unde mă aflu... Noi țipăm că nu ne lasă ticăloșii (compatrioți, uneori și de-afarăp) s-ajungem în Europa civilizată. În paralel, ne exprimăm însă cum o facem - de pildă în citatul de mai sus.

De pildă, n-am spune 'doamna Kovesi', nici să ne pici cu ceară.

„Trebuie să mulțumești celor care vor să-ți facă rău“

Mă aflu o acritură umană ambulantă...

Prin urmare, mi-i greu să nu observ - în frumoasa frază citată - o chestie. Și anume vorba „Trebuie...” (și care-i semn că acea realitate se află greu - dacă nu imposibil -de modificat)

Trec aici peste faptul că alde inconștientul ne poate juca multe feste, cînd ni se pare că sîntem în stare a mulțumi celor care vor să ne facă rău”

Na, că iar mi se pornește simțitul monstruos... „VOR să facă rău”? Păi, atunci, cum rămîne cu cei care ne fac ori ne-au făcut rău - mai exact n-au rămas la stadiul de intenție, de a voi numai...?

În rest, și riscînd să rămîn toată via/a un paria social, nu pot să nu observ aici niște vorbe care fac bine cititorului / seamănului (cel din grupul/tribul nostru).

.

PS

Turuiala de mai sus e legată doar de titlul articolului.

Probabil în text se găsesc însă multe lucruri interesante - o caracteristică a textelor dlui Vianu.

Opinia de mai jos mi-i strict personală

Cultura se află haină pe care animalicul din noi și-o pune de sanchi, pentru a se simți dînsul mai fain în sine, cît și pentru ca respectivul să pară (foarte) valoros semenilor din jur. Toate astea, inclusiv pentru a traversa mai lesnicios o existență de care nimeni nu ne-a întrebat, de voim a o începe...

Admit în paralel că se asudă din greu, pentru a dobîndi cunoștințele necesare confecționării măștii de care pomenesc mai sus...

**

Mă aflu vorbă lungă...

„Ion Vianu, despre *Amor Intelectualis*, modele culturale și confesiuni păstrate sub pecetea tainei.”

Nu știu (zic asta retoric ...) cum se face că-i recomandat să ai modele culturale, dar nu ți se dau instrucțiuni de folosire. Mai exact, vorba de model cultural este precum o reprezentare sfîntă, pe care-i obligatoriu a lua pe nemestecate, iar în paralel s-o divinizezi, bașca să propovăduiești atitudine similară, din partea celor care nu i s-au supus încă.

Am rămas cu mintea la ideea de cultură

Risc mai jos să iau grosier lucrurile, dar tot aș pune de-o observație (altminteri pornită de la un clip,unde opt pianiști executau o piesă Beethoven).

Piesele culturale (muzicale ori ba) nu se mulțumesc a fi spus despre ele că înglobează muncă multă și (vreo) inteligență așișderea. Ci doresc a fi consacrate drept sfinte. Asta înseamnă plasate undeva sus (la figurat...), iar în consecință adulate - deci nici pe departe a le fi adusă vreo observație. Nu țin a da aici de pămînt cu organizarea umanității. Doar sesizam (și îndrăzneam a spune) o chestie.

La o adică, nu e problema mea - c-acea Organizare e lumii s-ar afla teribil de fragilă, cît să se simtă în mare pericol dacă nu șed în genunchi, la ceea ce-a decis dumneaei că se află sfinții și chei de boltă, prin jur...

Faptul că mare-mare majoritate a semenilor nu-s deranjați de ce spun aici nu mă descurajează, în poziția-mi.

Ce frumos sună: "salvarea prin spirit"!

Ori 'căutarea destinului unei națiuni'...

La ultima chestiune. Ce e aia destin al unei națiuni? Și cum poate fi el căutat (bașca găsit)?

În context… A apucat vreo nație a-și găsi destinul? Iar dacă prin absurd l-a găsit vreuna, cît de fulgerător i s-a dus printre degete?

Mă uit la 'Rugăciunea unui suflet nemuritor'

… a lui Antoine de Saint Exupery (pe care un cunoscut are amabilitatea să posteze), și mă simt tare singur... Asta, pentru că nu întrezăresc prin jur vreun seamăn, alături de care să privesc dincolo de aparențele acelui minunat text...

Un prieten Fb

…se pornește a-mi freca ridichea, pentru necredința-mi în Dumnezeu. Spre deosebire de alții, care se întreabă numai: "Da' de ce, domnule? Cum se poate că tocmai matale, care mă-nțelegi...", bunul amic mă previne că Numitul veghează din cer, la abaterea-mi...

Dincolo de asta, și privind cerul acestei înserări, bașca restul din juru-mi... Mie mi-ar conveni să simt pe careva în cer, păstorind cele de sub dînsul. Dar nema putirință, a depista pe careva acolo. Rămîne doar bolta plumburie ori albastră-de-vis, peste infinit, însă numai atît.

Ce pot să fac în așa situație? Să m-apuc a plămădi, din plastilină mentală, un Tată ceresc? Mi-e teamă că n-o să meargă...

PS

Cel mai mare haz nu poate ieși decît din constatarea că mai mare aiureală - decît viața asta unică și bizară a noastră - nu se poa'.

Apropo. Viață e chestia aia legat de care, dacă vrei a discuta serios, zice lumea că ești al dracului (la figurat, se înțelege)...

Dacă admir ceva la Dostoievski

… este că a putut fi el (adică religios, respectiv cu grija pentru sărmani șcl), iar în paralel să scrie „Marele inchizitor”- fie și zice-se aparținînd unui personaj său (Ivan Karamazov).

Despre acea nuvelă pot exista păreri diferite, de pildă că slujește religia (în cazul de față creștinismul ortodox). Nu sînt de acord cu ultima opinie, întrucît religia se bazează pe a nu cerceta dogmele, iar în paralel a declara atotputernic Zeul (în cazul de față iisus).

În mod (i-aș zice de-a dreptul automat) credinciosul simplu nu poate fi decît tulburat, lecturînd un text unde un muritor turuie reproșuri (aparent deloc idioate), spre Mîntuitor.

Dau foile unui volum numit „Lacrimi și sfinți”

E o carte de succes (fie și nu neapărat nouă).

Dincolo de dansul condeiului talentat, de acolo, identific o particularitate... Toate de acolo capătă sens / plăcut dacă accepți două condiții:

a) că Dumnezeu există, ba și unul ce nu pare să dea socoteală vreunei dogme

b) că te poți aventura în tot ce poate înșira mintea ta, ca vorbe (plăcute inimii insului ceva mai destupat).

În cazul ultimelor, ele pot suna frumos, dar îmi permit a spune că acolo se află mai degrabă dorința noastră de a jongla cu realitatea. De a plămădi demiurgic, în plastilina minții noastre, iar în același timp a ne feri astfel de realitatea... adevărată.

Pe cînd spun așa ceva, și cunoscînd succesul de public al acelui volum, al autorului său în general, sînt gata a-mi reproșa cel dîntîi că risc a strica plăcerea acelor oameni (oarecum în stilul tulburărilor întru Iisus, pomenite în postul meu precedent).

Dar.

Poate-s de zis, totuși, așa lucruri (ca ale subsemnatului).

PS

Pe undeva:

„Multe saptamani au trecut pana sa termin cartea. De ce? Pentru ca e o prostie. Chiar nu inteleg de ce prietenul meu il ridica in slavi pe Cioran."

M-aș feri în dublu rînd, aici, a declara acea carte, ori oricare alta, drept prostie. Acel condei ori altul se află justificat, interioricește, în zicerea de una ori alta. Idem cititorul său, iar aici aș puncta inclusiv banalul oportunism (ori superficialitate) care ne împinge a declara cineva ori ceva ca fiind mare, chit că nu am dat ochi atent într-acolo. Respectivii își au socotelile lor, dacă se poartă în vreun fel ori altul. Însăși nemulțumitul citat se află justificat în atitudinea sa.

„Psihopații au ocupat toate posturile-cheie

… în țară. Performanța se măsoară azi doar în putere, bani și sex. Trăiesc tragic această soartă a poporului român"

Sînt un pic uimit, că un om poate studia, plus mult urca socio-profesional, iar apoi să afirme (și) cele de mai sus.

Legat de întîia propoziție citată mai sus... Și dincolo de faptul că nu-i politicos a spune despre altul că e psihopat. Plus a nu te întreba dacă nuești și tu vreunui (căci, nu?, orice om sănătos este de fapt unul prost consultat...)

Prof. dr. psihiatru Aurel Romila: Psihopații au ocupat toate posturile-cheie în țară. Performanța se măsoară azi doar în putere, bani și sex. Trăiesc tragic această soartă...

ACTIVENEWS.RO

Dincolo de politețe.

Atribuirea acelei boli se face pe un ton care nu cadrează cu un profesionist al domeniului (e vorba de psihiatrie). Profesionistul fiind un ins care a întîlnit sumedenie de cazuri,iar în consecință operează cu nuanțe, pe cînd clasifică pe unul ori altul.

În același timp, dura ștampilă privește politicienii, demers care-o suna bine omului simplu, dar u nu pot să nu mă întreb cît ascunde de fapt invidie pe aceia (și implicit complex de inferioritate).

Mă aflu vorbă lungă.

„ Performanța se măsoară azi doar în putere, bani și sex."

Eu unul privesc prin definiție cu prudență vorbele care pretind că azi se află altfel decît altădată. Mai bine ori mai rău, după cum cere interesul oratorului.

Apoi. Las deoparte aici ideea sexului ce-ar măsura performanța. Și întreb: Cînd *nu* s-a măsurat performanța în putere și bani? Poate doar în vremea comunistă, cînd se măsura în putere la pătrat, dacă tot nu era permisă acumularea materială.

**

„Trăiesc tragic această soartă a poporului român"

Îmi pare foarte rău că un psihiatru nu apucat-a să afle (ori a aflat, dar umorile-i sînt mai puternice), că tragediile se află doar în mintea noastră. În context, veți vedea că un adolescent ori un tînăr găsește drept minunate clipele de azi, cum de altfel le fa fi găsit și dl profesor Romilă pe cele din tinerețea sa. Ideea de soartă, și a poporului român e o banală pastilă socială, cu impact la insul simplu, inevitabil cultivat în sensnul măreției ideilor de tip soartă, respectiv Popor.

Trec aici peste ideea că dacă d. profesor trăiește tragic ceva, să vezi ce se va schimba acel lucru - de nu mai poate!

Spre concluzie, d. profesor Romilă are niște probleme sufletești, pe care nu se pricepe a-și drege / accepta.

Prin urmare, purcede la scrisele din articol

Pe undeva, într-un șir de comentarii...

„-Se va vedea pana la urma ca institutii ale statului platite de noi toti contribuabilii romani s-au p....t pe memoria marilor valori nationale - Brancusi, Ionesco, Cioran. "

Îmi sare îmi minte o definiție (fie și originală) a ideii de valori naționale. Valori naționale se află acei oameni - în viață ori repauzați - a căror imagine este umflată, pentru a avea în cine să se proiecteze insul de rînd, și să se simtă valoros (cum ajunge acesta din urmă a nutri așa apetit, se poate discuta). În așa situație, construcția statală funcționează mai bine (Statul cu pricina fiind, îmi pare mie, și inițiator al respectivului demers funcționînd pe tipicul mîinii spală pe alta).

Mi-i o simplă idee asupra lucrurilor...

Margelatu 2011-04-26

-Se va vedea pana la urma ca institutii ale statului platite de noi toti contribuabilii romani s-au p....t pe memoria marilor valori nationale -Brancusi, Ionesco, Cioran. E vorba de Institutul Cultural Roman care invarte bani cu lopata din bugetul public, e vorba de Ministerul Culturii condus de pdl-varianta udmr-ista, e

**

Cînd mă aflu pornit pe ideea - să zicem - de valori naționale, mă aflu nu doar iritat de minciuna ce adăpostește fenomenul, cît nutresc și alt mare disconfort... Și anume acela de a-mi ști în

preajmă inși, deloc puțini, care te condamnă de nu stai drept la idei precum valorile naționale, iar în paralel știutele lor despre acei semizei se află minime.

Să zicem despre Eugen Ionesco. Ori chiar Mircea Eliade, care nu știu să fi făcut prea mare caz prin SUA, că se află român.

La chestiune.

Oare se întreabă cineva, cînd decretează un seamăn drept valoare națională, dacă cel în cauză ar fi de acord (revenind pentru un ceas în viață) cu ceea ce i se atribuie? Nu cred. Sau barim așa cred în cazul tripletei Cioran-Eliade-Ionesco. Poate un Avram Iancu să fie mai încîntat, deși n-am idee la care vîrstă (și stare psihică) i s-ar produce temporara reîncarmare.

> Ce chestie!
> Noi avem despre A. Iancu doar imaginea festivă (și indiscutabil ferchezuită) a unui tablou.
> Ori omul începuse s-o ia pe arătură încă de la vizita lui Franz Iosif în Ardeal (1852), dacă nu mai devreme.

PS

Noi tratăm drept obiectivă Wikipedia, deși părtinirea celor care scriu acolo este deseori evidentă - de pildă în cazul lui Avram Iancu.

Am colindat zilele acestea

.. prin scrisele a doi autori, probînd erudiție în fața cărora nu te poți simți decît mic copil. E vorba de Hannah Arendt („Originile totalitarismului”), respectiv Horia-Roman Patapievici („Despre idei și blocaje”). Mi-aș permite la adresa celor doi o observație (despre așa atitudine în sine, a mea și nu numai, vezi PS2)

Dl Patapievici se află un om erudit. Simt însă a nu fi apucat să ingurgiteze interior prea mult, numeroasele opuri lecturate. Mai exact, le simți nedigerate, preluate ca în forma inițială, cu minime intervenții. Totodată, simt (ăsta da, instrument intelectual, simțitul!) că dumnealui evită a contesta vreuna ori alta, dinspre autorii preferați.

În cazul dnei Arendt, îmi pare că scrisul dumneaei (avînd la bază biblioteci întregi) se află independent. Mai exact deja alcătuiește un ceva care este strict al ei, nu al bibliografiei.

Întorcîndu-mă un pic la dl Patapievici, la dînsul (dar și anticii lăudați în cartea amintită) îmi pare aplicabilă o noțiune de care pomeneam dimineață, aici, Mai exact, e necesar să aderi la codul valoric al locului. Cine-i disciplinat ori simpatizînd pe Aristotel ori confrații acestuia, trece peste amănunte ce nu pot scăpa însă vreunuia din afara a ceea ce-aș numita 'Suita împăratului'.

În același timp și retrimițînd spre filele dnei Arendt (dați-mi voie a o numi astfel, chit că nu mai e în viață...), rîndurile dlui Patapievici îmi par mai doritoare de concluzii, mai exact de unele pe care nu și le-ar vrea contestate.

În răstimp, H. Arendt îmi pare a poseda doar plăcerea plimbării grațioase, printre întîmplări și idei...

PS

La chestiune, și pomenind din start că scrisele dlui Patapievici mi s-au părut foarte interesante (de multe ori ele depășind putințele mele intelectuale, recunosc!). Nu m-aș lua la șuturi pentru

zisele din acest post, asta și pentru c-am aflat (via H-R P) o vorbă a lui Aristotel - cea din a treia imagine, ce însoțește acest post.

PS2

Mă aflu într-o situație ingrată (și blocînd probabil orice afirrmare a condeiului subsemnatului, în următoarea mie de ani). Există creații umane, să zicem acelea culturale, iar între ele cele filosofice / despre viață. Autorii lor respectă, îndeobște necunoscînd amănuntul, regulile sociale. Între altele acelea care apreciază munca, strădania. De pildă consult de biblioteci, iar apoi scris asupra lor.

Atît aceia, cît și entitatea care-i patronează (și anume Societatea) au nevoie de oarece măreție asupra acelor 'bunuri'. Așa ceva le accentuează însă vulnerabilitatea, în fața cuiva care nu se află în sistemul social. E vorba de vreunul ca subsemnatul. Și ale cărui observații sînt văzute cu justificat disconfort/iritare. Iar respectivii oameni-la-locul-lor își au dreptatea lor. Căci au asudat, la construcțiile dumnealor, dar inevitabil au intercalat și lucruri discutabile.

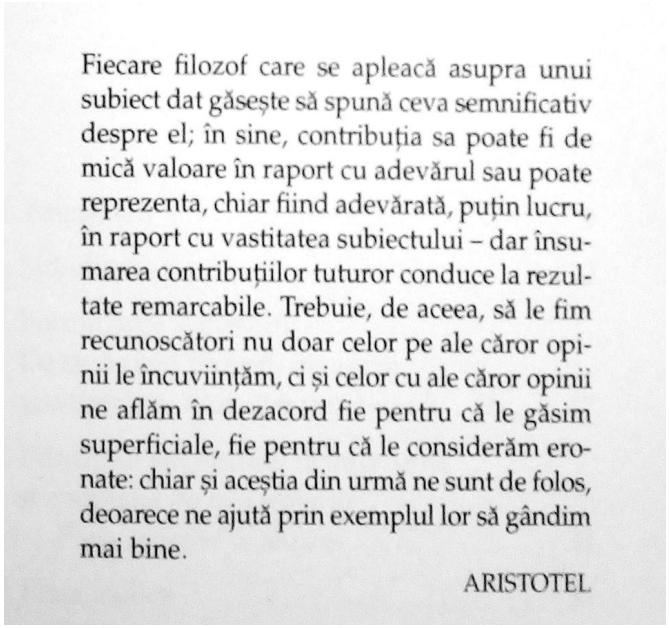

Dl Patapievici alcătuiește un portret mai mult decît elogios al lui Aristotel, și pot intui că are dreptate. Anticul are însă locuri în care, pentru viețuirea expunerii/lucrării sale, intercalează bucăți ce pot fi contestate.

Am intercalat mai sus un condițional optativ (bașca verbul a putea) întrucît tratez cu rezervă ideea anticului, de căutare a Adevărului, fără să uit însă în paralel că așa ceva o fi prins bine acum 2500 ani. Adevărul în cauză sună frumos (chit că tonul scriselor de pe-acolo e totuși primitiv, după gustul meu), dar el comportă multe nuanțe. Este drept că nuanțele, de felul lor, nu au clădit mai nimic. În cel mai bun caz au acordat mai bine corzile viorii.

.

(va urma, cu-o completare mică)

(continuare)

Apropo de stiluri vechi, pe care le descoperi - în lumina secolelor scurse de atunci -, cartea ”Despre idei & blocaje” a lui H.R. Patapievici mi-a înlesnit contactul cu texte de-ale lui Titu Maiorescu.

> Mărturisesc a nu fi ajuns pînă acum, din n motive (între care lenea), la așa scrise...

Am avut o părere bună despre Maiorescu, ce-i posibil a subzista și de-acum înainte, întrucît el îmi pare un pas înainte, comparat cu înflăcărații epocii. Dar mi s-a părut în exces dorul său de a concluziona (se înțelege că în folosul ideilor sale, al persoanei proprii la o adică).

Fără îndoială putem gîndi că iarna nu-i ca vara, și nici secolul 19 precum fratele-i 21. Dar tot aș vehicula mai cu atenție vorbele mari, de tipul adevărului (care-i la mine). Iar în paralel aș încerca să tratez cu înțelegere, pe aceia care (de pildă) au chef a îmbrățișa formele fără fond.

Tot pe acolo, am realizat de-o chestie (a se ierta de expresia ultimă, dar la noi, la Huckeleberii spiritului, așa ceva nu-i doar pasabil, dar și recomandat - altfel am gîndi ca ceilalți...)… Și anume, nevoia de a oferi soluții. Este o formulă cu multă trecere socială, mai ales după ce critici/contești ceva.

Or ceea ce înșira Maiorescu, demult, mi se par (din unghiul meu) de două ori contestabile. Una pentru că se angajează în sine la așa ceva., apoi pentru că soluțiile sale nu aveau șanse de materializare (la oa dică, se află rarisime situațiile în care viața merge cum vrem noi, și nu ea).

Și titlul articolului, care lansează teoria devenită foarte cunoscută - de forme fără fond, la noi -, mi se pare nefericit (deși îi înțeleg resorturile psihologice, la nivel de autor, cît și de public dintotdeauna...: „În contra direcţiei de azi în cultura română”. Pînă una alta, acea direcție se afla un organism hipercomplex și am îndoieli că-l putea schimba un ins (eventual și gruparea-i junimistă)

Etc.

**

Oarecum în context, al omenești lor scăpate de oamenii mari.

HR Patapievici găsește potrivit să pună în fruntea citatelor care-i deschid cartea (”Despre idei & blocaje”) unul preluat din Martha Bibescu. Să fiu iertat, dar mi se pare de tabloid, și implicit de ins primitiv atitudinea de acolo...

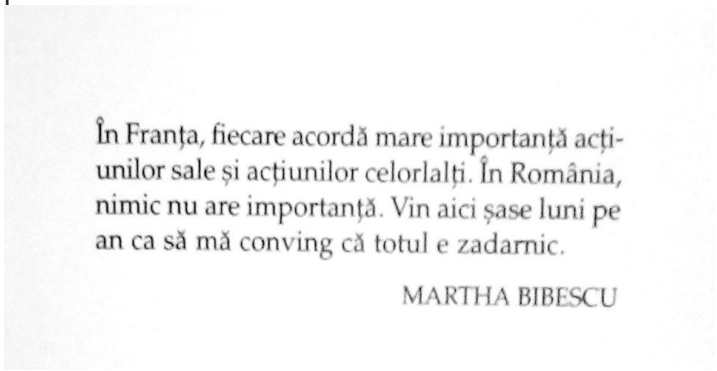

De la un site oarecare

… care vorbește despre moldovenii din stînga Prutului, îmi vine de idee... Ciudată denumire, să te numești Republica Moldova, deși un spațiu cel puțin egal cu al tău nu-ți este / nu ține să-ți fie alături.

Apropo. Și ca să nu fac vreo afirmație greșită.

Dacă se face un sondaj pe bune în Moldova noastră, ar dori compatrioții de-acolo să se separe, iar apoi să se alăture statal celor de peste Prut? Eu unul simt că nu.... În paralel, altă denumire nu-i la îndemîna Chișinăului, întrucît eventuala 'Basarabia' vine pe filieră românească... Este drept că așa lucruri nu împiedică pe-aceia a ființa ca stat, și simțindu-se bine a fi independenți.

Asta e.

Presupunînd

…că zisele următoare aparțin realmente lui C. Jung. *”Supraviețuim din ce primim, trăim din ce dăruim”*.

Bizară / nostimă alternativă... Circulă minciunile frumoase, în vreme ce vreun adevăr pică prost.

Nu fac un secret din faptul că unii ne aflăm înnegurați și acri, dar tot mă amuză această - i-aș spune - festă a vieții. Viața fiind chestia aia despre care nu știm mare lucru, dar prin care trecem o singură dată. Un mers necunoscut, printr-o lume necunoscută.

Rămîn cu ochii la o dezbatere

… (fie și nu chiar nouă) a Grupului pentru Dialog Social.

Admit că mă uit îndeobște la ce-i (dur spus!) de criticat. Dar pînă la urmă așa observații sînt doar niște unghiuri noi asupra situației.

Mai exact colaborarea umană, între acei (totuși) comilitoni de idei, găsește nepotrivit să strici plăcerea inimii, a celui de-alături. De exemplu, cînd vreunul laudă virtuțiile democratice din vechea Atenă, nu-ți expui vrei rezervă, ci elogiezi interesul respectivului pentru frumoasele vremuri ale lui Pericle. Hotărît lucru, așa amabilități ung fericit osia colaborării umane, însă nu slujesc obiectivitatea.

Observ totodată, drept larg-răspîndită, nemulțumirea că lumea se află în vreun fel, și nu în acela dorit de noi. Tot omenesc se află sentimentul că lucrurile o iau razna în prezent. De pildă că acum ne infantilizăm, iar totodată că altădată ne-ar fi dat spiritul civic afară din casă, ori calmul și echilibrul.

Împreună cu ele, se află a sta nemulțumiți de alții, fără a privi însă în oglindă. De pildă, cît de infantili, ori măcar oameni 'normali' ne aflăm noi înșine.

Întrebați dacă subsemnatul privește în oglindă? Păi, o face din cînd în cînd, dar v-aș strica ziua de-aș glosa întru subiect

.

.

PS

Mai trec odată cu privirea peste discuțiile amintite. Se află indiscutabilă erudiție acolo, dar și-un omenesc *prima, poci zice*. Manifestat inclusiv prin vorba „Trebuie...!” - se înțelege că în sensul care ne prinde bine nouă...

Elitele și societatea. Cine pe cine încurcă?

PROIECT CULTURAL FINANTAT DE MINISTERUL CULTURII

REVISTA22.RO

Pasul deloc mic

… ce separă deprimarea de constatarea: „Am o (mare) problemă...”.

Din galeria lucrurilor imposibile

… să fii înțelegător cu tine însuți.

Acea neputință decurge din faptul că, în fața inevitabilelor dureri sosite din realitate, ceva din noi pretinde că am fi putut evita acel disconfort, dacă ne comportam astfel. Iar acelei voci acre din interior...

> (bănui că mai toți adăpostim așa fruct, al faptului că realitatea-i mai tare decît noi, doar că unii refulează asupra activității aceluia...)

... nu i te poți opune.

Ce chestie... După ce că ne aflăm frunză pe valurile diurnului exterior, tot așa ni-i psihismul conștient pe un ocean interior, unul precum în verne-iana Călătorie spre centrul pământului...

Încerc să pricep

…cum funcționează omul normal.

De pildă un stimabil care purcede la exegeză pretențioasă despre Nicolae Steinhardt și Mateiu Caragiale, dar în paralel afirmă că ne putea gestiona mai bine libertatea, după 1990.

În multe situații de viață

… avem de ales în a prelua mască a aroganței, ori a ne plînge de milă, că viața a se află dureroasă/insuportabilă.

Deși au aceeași rădăcină, a ne plînge nouă înșine de milă și a o plînge altuia de așa ceva comportă sensuri în bună parte diferite. Altminteri, privesc ideea in cauză și-i simt multe adîncuri, de explorat. Se vrea lăsată la dospit, în minte.

Ziceți că-mi pierd vremea, cu așa ceva? Se poate, dar cu cîte ceva tot trebuie a ne umple existența... Alții adună timbre.

Admiteți în paralel că am înregistrat progres, față de prăpăstii le subsemnatului de acum cîteva ceasuri...

Trag din raftul bibliotecii

… un volum cu scrieri Ion C. Brătianu.

Mă aflu om rău. Și puțin pricepător pe unde-i înălțimea unor așa rînduri, provenind de la un ins cu multă statuie (altminteri demagogie la greu..., cu poporul aflat tot și integral taman de partea oratorului).

Mai interesant aici este poate cum tratează lumea vreo statuie / valoare. Îl declară venerat, măreț, dar deseori nu știe despre acela nici măcar rîndurile aferente din manualele cursului primar.

Valorile ne prind bine din două motive:

- ne proiectăm în ele, in presupusa lor divinitate, respectiv ne simțim protejați de acei semizei;
- respectăm preceptele sociale susurate cîndva spre mintea personală, și a căror eventuală încălcare se află ceva mai dureroasă decît pare la întâlnirea vedere.

Felii de rai.

E vorba de fantasmele-ți acceptate de celălalt.

Dacă, spre marele nostru regret

… visele noastre roz se împlinesc arareori, cred că mult diferit nu stau lucrurile nici cu temerile groaznice...

Ieri, după vreo trei crtiticisme

…(de-ale mele) așternute pe aici, am zis c-ar fi necesar un fel de 'mea culpa'. În sensul recunoașterii că acele zice-se depistări morale au la bază o revoltă imaginară, împotriva unui agresor de altădată. Și implicit o rană strict personală, deci diferită ca esență de vreo abatere a lui cutare contemporan ori a altuia.

Așa idee nu ajuns-a prin tastatură, dar azi a scos din nou capul, fie și într-un mod diferit (evoluat?).

Priveam la acuza 'corupt', cea aruncată atît de des zilele acestea. Ea a devenit vorbă națională, în sensul c-o fi între cele cinci mai uzitate, din vocabularul socio-politic.

Am privit-o și-am realizat că are în vedere corupții, nu și corupătorii.

O să spuneți că tai firulîn paișpe, adică tras de păr, și doritor doar de-a încurca lucrurile. Dar nu cred că-i chiar așa. Ideea de corupt se află precum condamnările la moarte, adică avînd în vedere caracterul infamant, e bine a o folosi cu prudență, și nu ca un puști zbanghiu, încîntat c-a găsit sabia luminoasă din Războiul Stelelor.

La noi, însă, una două se vituperează cu așa vorbă, spre încîntarea destulora.

Și-uite-așa am revenit iar la ideea rănii de care pomeneam inițial.

Eu unul am o problemă, fie și decurgînd dintr-o sensibilitatea excesivă (dar la bază aflîndu-se o rană) cu tipii procedînd în felul amintit. Iar asta, și pentru că oricînd îți pot arunca ție-n brațe o asemenea nedreptate. Ultima, în condițiile în care la dumnealor se află destul de vădit doar dorul de-a agresa pe cineva, iar în paralel îngustime a minții.

Fără îndoială că au tratat (în sensul condeiului) și mulți alții, așa fenomen - nu-s eu întîiul...

Oarecum asemănător citeam în dimineața asta din Memoriile lui Ion Vianu. Citeam și nu chiar plîngeam (pentru a-l parafraza pe Labiș), dar îmi observam pornirea... De a găsi criticabile la acela.

Nu v-aș fi zis ultimele, dacă la niște pagini din urmă nu i-aș fi remarcat (apud criteriile-mi) două zone/pasaje. În unul lăuda pe Hristos. În altul, scriind lui Paul Goma, în 1976-77, caracteriza activitatea cutare a destinatarului drept 'colosală'.

La primul caz, rîndurile privindu-l pe acela numit de creștini Mîntuitor se află nemaipomenite, hiperparadisiace, dar nu am cum să nu bănui că se află text - intenționat primind în paralel ștampilă a fi sfînt - pentru dres ale sufletului. Iar în așa situație (nu ar fi singura) îmi pornește scurt sentimentul neîncrederii în ceea ce bănuisem a fi un ins școlit și mergîndu-i mintea, la umbra de pom bogat a căruia plănuisem încîntat a mă așeza.

Aici puteți identifica liniștiți ce vreți, la subsemnatul, inclusiv dezamăgiri din primii ani ai existenței (nu spun spre cine!) ori căutări și la vîrsta-mi cea avansată de așa refugii . Însă și de aici pornește criticismu-mi de pe aici și aiurea, unul probabil cuplat cu dorință de considerație (voi completa subiectul la PS).

Scrisoarea către Goma, observ acum, mai exact pasajul declarînd *colosal*, trădează - în optica mea - un oportunism deloc asigurător unuia ca mine, iar în paralel o mică iritare, și ea poate cu rădăcini în copilărie. Vorovirea cum am zis spre alții, în raport cu sărăcia de elogii pe care-ar aduce-o puștiului aflat în preajmă...

PS

Așa-zisa bizarerie a umblatului după considerație la vîrste mai avansate decurge din interdicția aferentă a Societății - care își protejează categoriile de vîrstă mai utile ducerii Ei înainte. Iritarea pe spuse iconoclaste (la nivel de convingeri interioare comune) ale subsemnatului n-ar fi rău să aibă în vedere că pot veni sosi explicații domoale, periculoase, însă mai dureroase decît afirmațiile inițiale ale aceluiași.

La chestiune, îmi reamintesc omenescul sistem a ceea ce aș numi unica-torpilă. Ceva gen „Prostule!", pentru a mult simplifica. Unde lansatorul are în vedere că poate sosi, ca replică, în cel mai rău caz ceva similar. Uneori nici atît, căci vorba e aruncată în mediu favorabil, adică unul în care jignești/lovești doar tu.

Or acel gen de acuză îl lasă fără scut.

PS

Adresînd din start mulțumiri amicilor Fb ce-mi suportă așa scrieri (nu am mai cercetat dacă numărul lor a scăzut deja sub 150...), aș preciza că alde postările mele visează a fi în primul rînd pasaje de viitoare carte/cărți.

Asta e..., fiecare ne îmbătăm cum putem cu iluzii, pentru a traversa deșert-înainte-de-Deșert (este că se vede, a fi dat ochi în cartea lui Iorga, 'Bizanț după Bizanț'?)

Corola cu minuni a lumii

Și stricătorii ei.

Un vis de-azi noapte mi-a trimis mintea (nu cred că e prima dată) la un volum psihanalitic, mai exact scris de un român imediat după 1990. Și unde, cu neascunsă considerație, vorbea de terapia pe care-o urmare acela, în cabinetul unui domn Papadima.

Oarece vreme am privit cu invidie pretenția aceluia, că își descifra (psihanalitic) aproape toate bucățile de vis. Mai apoi, am dat mai multă atenție ziselor altuia, cum că dregem prin noi (pe cît e posibil, cît și trecător, aș spune azi) doar prin intermediul experiențelor, al situațiilor, și mai puțin prin cuvinte.

Ulterior, realizînd pe proprie piele (cît și privind categoriile de vîrstă admise la terapii) că după niște ani nu prea mai ține de cald nici dumneaei psihanaliza, am ajuns a privi cu rezerve zisele acelui autor, pe numele-i Vasile Dem Z.. Și care, în paralel, scria opuri întru disciplina pomenită. Plus întreținea editură cu secție de profil, în ale scotocirii minții.

S-a întîmplat a-l întîlni însă la o conferință (eu aflîndu-mă spectator),iar ochii dumnealui - va fi avut atunci 65 ani - și ochii dînsului mi-au trădat a nu-și fi rezolvat mare lucru, prin măruntaie.

PS

Visul personal de la care-am pornit conținea un june, să fi avut 13 ani (sic), care venea să-i dau niște bani, în numele tatălui meu și la pe care acela îl ajutase, în prăvălioara bătrînului. „M-a trecut pe un caiet, că am lucrat", mă asigura el. L-am crezut, dar nu i-am dat bani.

Ce-o dori a semnaliza, conform criteriilor psihanalitice, n-am idee. Știu doar că, scriind despre vis, am vrut a formula „prăvălie”, și m-am temut a nu fi interpretat drept șliț, cel masculin - de unde am tradus (cu ceva jenă) că mă feresc a glosa pornind de acolo.

Oarecum la chestiune, cred că inclusiv psihanaliza asigură doar eliberare din tensiuni, nu și vreo vindecare - așa cum o dorește adîncul nostru, adică a traversa fără durere (și dacă se poate etern) realitatea.

Nu știu unde-am căpătat impresia

…că oamenii capabili de intelectualisme înalte se îndepărtează de animalicul propriu.

Privesc însă (și după ceva observații similare mai vechi) două presatații umane și încep să mă îndoiesc nu doar de neanimalicitatea acelora, dar simt totodată că acea a. - mereu prezentă - chiar încurajează, facilitează opurile savante, despre cît de neanimalici ne aflăm.

> (pe vremuri, citisem eu - parcă la T. Mazilu - că în spatele celor mai fine manifestări ale noastre se află, ba și șef, tot primitivul din noi, dar nu-l luasem pre atare în serios!).

Veți zice aici că țiu (ca de obicei) a coborî distinși semeni de pe soclu, dar tot o spun. E vorba de memoriile lui Ion Vianu tocmai pomenisem, cît și de-un interviu, în *Observator cultural*, amintit ieri.

Cum ziceam de curînd, invidia mea ascunde dezamăgire. Iar ce ascunde asta și alte foi de varză de sub ea întorc - drept mai convenabilă - la acuza de invidie, spre acei intelectuali...

PS

Spre rușinea mea, dar nu de mirare la un tip superficial (je!), am citit minim din acel interviu, mulțumindu-mă cu titlul, respectiv cu ideea *intro* că acela a scris despre Steinhardt și Mateiu Caragiale. Pe cînd linkez aici, îl văd (pe autor) cum vorbește de prieteniile ante1990 - și-mi spun că e posibil să nu fi exagerat, cu zisele-mi despre nelipsitul animalic al omului școlit.

„După ’90, am obținut libertatea, dar de multe ori am gestionat-o foarte prost“ | Observator Cultural

„După ’90, am obținut libertatea, dar de multe ori am gestionat-o foarte prost“ | George Ardeleanu este conferențiar universitar la Departamentul de Studii Literare al...

OBSERVATORCULTURAL.RO

Imagine (aparținînd lui Mihail Gălățanu)

,,,pe fila Fb a lui Florin Dumitrescu.

La comentarii:

„80-81, la Polivalentă. Păunescu îl invită pe Nichita să zică ceva, între două cîntece. Nichita e terminat, arată rău și e cam beat. Unul urlă din public: „Lasă-ne bă, că sîntem tineri!”. Nichita: „Și eu sînt tînăr, bă!”. Cred că îl chema din pură compasiune, probabil îi dădea niște bani, îl mai scotea din casă. A murit cam la un an după faza asta.„

Subsemnatul:

Eu unul, fie și solitar, privesc cu multă mirare construcția de mituri. Și care, simt, spune multe despre ființa omenească - e vorba de spiritul omului de rînd transferat Organizării sociale, care apoi stabilește acele mituri. Ultimele fiind cochilii goale, din care s-a extras negativul iar apoi a fost umflat pozitivul, totul fiind declarat sfînt și suit pe-un soclu.

Simt că ni se află prea neplăcută urîciunea lumii (trec aici și pe noi înșine), de-avem nevoia unor asemenea construcții... Diferența dintre vreo statuie a lui Nichita Stănescu, și ce impresii ne-ar lăsa să ne aflăm la un metru de el,în cadrul acelei fotografii...

PS

Privesc la baza fotografiei,mai exact la zisa „pentru spiritualități înalte”. Care-or fi spiritualități înalte, în acel cadru ?

La chestiune. Ce diferență e între spiritualități înalte și spiritualități simple? (întrebarea e pentru cei care iau în serios vorba 'spirit'...). Eu personal, cînd văd așa însoțiri - 'spiritualitate' plus 'înaltă' -, identific dor de-a face plăcere inconștientului. Care se află moral și intelectual de nu mai poate.

După cum.

Cînd pe capra căruței se află finul din noi și inconștientul, ghici cine ține hățurile?

Mă aflu cîrcotaș

Prin urmare, am o problemă spre vorba geniu (cea din motto).

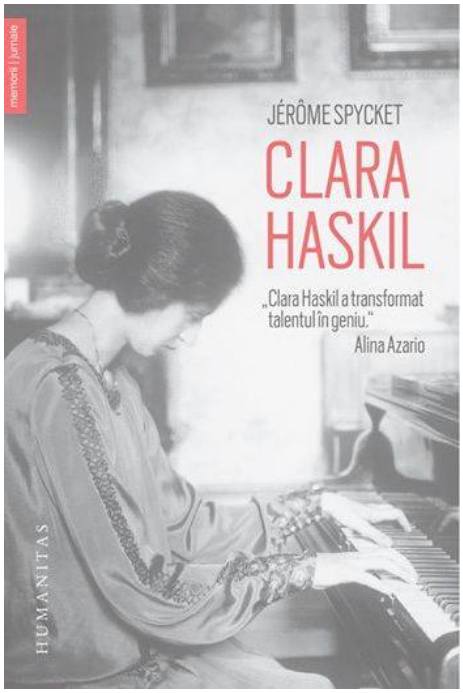

„Clara Haskill a transformat talentul în geniu”

Chestia asta cu geniul merge într-un anume (mic) grup. Dac-ai ieșit de-acolo, și spui cuiva: „Ce zici, bre, de bucata asta muzicală?”, respectivul ins te drăcuie, însoțit sau ba de vorba: „Asta-mi trebuie mie?!”... Poate doar la idee de Einstein vreunor mai răsăriți să le lucească pozitiv ochii, punînd deja de-o proiecție în a se afla acela.

Nu atît în calitate de doxat, cît că-l știe lumea, plus zîmbește fain în poze.

PS

Fără îndoială din multă oftică scriu cele de mai sus... Una pe editura Humanitas, care publică de-alde de-astea, dar a găsit neinteresante mîzgălelile subsemnatului (era normal altminteri să le respingă! Cine naiba-și bagă terorist incorigibil, în casă?)…

Am uitat

Convenisem cu dumneavoastră că avem voie să visăm? Nu mai țin minte dacă da, căci așa e la bătrînețe, uiți... Să presupunem că da. Și inaugurînd totodată ciclul „Vise, taică, vise...”

De fapt, ce spun mai jos nu-i atît legat de vise (ascensionale, că doar nu ne-om dori să cădem existențial cu eleganță, dacă se poate și-n cap!), cît de comparație de la șoricel la elefant - pe linie a celebrității...

Mă uit în oglindă (mai exact aceea a gesturilor) și mi se naște frică. Să n-ajung a copia două nume mari. Paul Goma, respectiv Nicolae Covaci.

Și dînșii, îmi pare mie, se află excesiv dătători cu barda.

E ca dracu.

Nu-mi place a fi ca dumnealor, dar în paralel o apă interioară duce exact ca pe dumnealor. Cu iritări vehemente pe alții, iar totodată fără amici (ori mari inși maturi care să le ia apărarea).

Uf.

Cele două-trei diferențe atitudinale față de dumnealor nu-mi țin grozav de cald.

PS

„Domnu... Attention a nu arunca și copilul odată cu apa din copaie, tot dorind să nu semănați cu dumnealor!”

Nu-i lucru de colea...

Să-ți dai voie să-ți fie frică.

Senzația de singurătate

…(noroc de amicii Fb, sărut mîna, boieri mari!) mi s-a accentuat azi, văzînd cum se află regele Mihai vorbit doar în alb (dacă nu unul strălucitor). Mă scarpin în cap, îmi trag pumnii, dar tot nu izbutesc a pricepe cum pasca măsii să-l văd pe nea Mihai (îi fac un serviciu, cu așa apelativ) altfel decît om. Cu bune și rele (ceva istorie am mai răsfoit și eu).

Cu ezitări și belele.

Cu...el.

Regele îmi devine (tare) drag abia atunci cînd mă feresc ca de dracul de discursurile tămîioase. Ca să nu ziceți că vin cu povești, mă uit la el cînd ședea în preajma sucitului de tat-su, în anii 30. Și ghem mi se face inima, chit că nui obligatoriu a executa ceea ce se numește proiecțiv, cu ceva din trecutul meu infantil.

PS

O să spuneți la ultima vorbă că mă aflu îngrozitor de egocentric. V-aș contrazice, la o eventuală așa observație, căci pur și simplu (tocmai) mă verificam, dacă nu-mi scapă ceva reziduuri dinspre personal, înspre trăirile tristului Voievod de Alba Iulia...

PS

Mi se strînge inima, just now, amintindu-mi din scrisele lui C. Argetoianu, despre tribulațiile copilului Mihai, în deceniul trei...Căci nici biata maică-sa Elena nu fu ușă de biserică psihologhicească (cine moaș-sa, altminteri, sîntem așa ceva?).

„Aceasta e poziţia Marii Britanii

…- izolată, singură şi fără să aibă nicio perspectivă asupra viitorului"

Afirmația se află pentru copii mici. Și invită la explorat, ce ne vine a spune așa vorbă.

Haioasă chestie.

Nouă ne pică prost Brexitul! Dar, pentru a ne camufla disconfortul, afirmăm că ce naspa se simt britanicii. Apoi, pentru a ilustra ideea respectivă, a găsi o poză utilă se află joacă de puști.

„Noi suntem țara unde […] copiii mor în spitale

… unde copiii cad în toatele din curtea școlii, unde avem 2400 de școli cu toalete în curte. ”

Am un obicei tare prost. Cînd cineva îmi dă pe la nas cu așa vorbe, mărețe și voind a descuraja pînă și minimă contestare la adresa lor, păi taman atunci mă uit mai dihai - spre ce l-o mîna pre distinsul orator, în așa demers ...

PS

„Te afli minte nemaipomenită, d. Ordean... Dar slujbă găsitu-ți-ai?...”

Nu. Dar voi lăsa a mi se scrie pă cruce, că sporovăiam minunat - la ceas de seară și pe Facebook.

„Stimați Republicani

… ce-ați citit sunt fragmente din articolul Principii și vaccină, publicat în ziarul Partidului Democrat Radical, Ziua, din 16 februarie 1896. Autorul lui este Ion Luca Caragiale. După cum vedeți, cu mai bine de un veac în urmă, în județul Teleorman bântuiau o epidemie de variolă și una, mult mai ucigătoare, de minciună.”

Dacă observ eu bine, dl Popescu nu-și pune o secundă aici problema dacă rîndurile caragialiene nu-și avea doza de subiectivitate proprie gazetăriei... CTP nu-și pune așa problemă, întrucît se află jurnalist. Iar așa meserie, dincolo de legende, posedă reguli de fier. Între altele văzutul în alb-negru.Caragiale era perfect, iar (acxtialul adversar) Dragnea bestie.

Altminteri, fac de pe acum haz gîndindu-mă cum vor trata urmașii - la un 2117 de pildă - politicienii (cei mult huliți) de azi. Să te ții tirade, asupra caracterului lor de excepție al lui Liviu Dragnea ori al Ralucăi Turcan... Iar totodată fulgere, spre aleșii (din tabăra adversă, se înțelege) epocii.

**

”Întrebarea este: își va face vreodată acest popor, de bunăvoie, un vaccin împotriva minciunii de partid și de stat?”

Zis-am deja, a mă afla vorbă și gînd mult... Iar totodată crispîndu-mă nițel, de a mă fi născut între oameni, și nu praf de stele. Dl Popescu are nevoie a da cu barda, și nu a explora plus

înțelege de ce prin jur un lucru se petrece cum se petrece. De ce, între altele, poporul nu face revoluție împotriva minciunii cea frumos împachetată: „de partid și de stat”?

A executa așa ceva, adică cercetarea de bună credință, l-ar văduvi pe articler, dar și publicul dînsului de foarte necesara purjare a agresivității din noi. Ultima e o chestie primită cadou de la natură și care, în condiții de societate civilizată, nu poate ieși ca-n vremea codrilor, cu barda. Iar atunci are nevoie de pavăza principiilor, cum că X încalcă regula socială cutare.

Privesc la acest pasaj

„După ce a scris Mitul lui Sisif, în 1942, Albert Camus a scris Omul revoltat, în 1951. Ambele eseuri trebuie citite împreună ca să înțelegem exact ruptura la care mă refer. Viața e absurdă și trebuie să ne punem serios problema sinuciderii, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne punem imediat șireangul de gît. Trebuie să ne revoltăm, să spunem „Nu!“. Și aici vine momentul în care ne desprindem de înțelepciunea stoică, milenară, care ne învață că a spune „Nu!“ înseamnă a renunța. Camus scrie că omul revoltat este cel care spune „Nu!“, mais s'il refuse, il ne renonce pas. Asta, crede admirabilul autor, îl scoate pe om din singurătate și-l face să spună, de fapt: le „Tout ou Rien“, le „Tous ou Personne“! Neîndoielenic, în 1951, așa ceva suna proaspăt, nou, eliberator. Dar în 2017 sună banal, „de bun-simț“.”

Se află în sine multe contestabile, în acest extras.

„Ambele eseuri trebuie citite împreună ca să înțelegem exact ruptura la care mă refer.

Și dacă cercetez eu singur, la chestiune, care e problema? Nu-mi mai merge capul, de mă iau după Camus?

La chestiune, hai să spui că mai sus mă aflu tare arogant, cu pretenția-mi. Dar tot nu simt la d. Voinescu și cei precum dînsul minimă bănuială că zisele vreunui magistru pot fi optimizate.

„Și aici vine momentul în care ne desprindem de înțelepciunea stoică, milenară, care ne învață că a spune „Nu!“ înseamnă a renunța. ”

Au!

Înțelepciunea stoică, zic eu, nu mă învață nimic. Ci doar îmi oferă o cărămidă, la care eu privesc - cum ar ședea în zidul pe care mi-l construiesc. Îndeobște, se află inutilă ori reclamînd curărțire, cu acel ciocan al zidarului.

A pune așa cărămidă pe nemestecate în construcția personală nu cred că e o treabă, deși în paralel ghicesc ce și cum, la tipii care o fac.

„Asta, crede admirabilul autor”

Eu unul am o problemă cu-a considera un autor drept admirabil. Aiasta, pentru că înseamnă a-mi / a-ți scoate inteligența din funcție. Se înțelege, aici, că unii au mare nevoia de-a ședea, pur și simplu, în umbra unei statui. E situația în care o vezi pe ultima drept admirabilă...

Etc. etc.

„În zilele noastre, epidemia de minciună pe care o descria Caragiale...”

Nu le-aș dori, răposatului Caragiale și admiratorilor săi de azi, să pice ochi obiectiv peste scrierile (de pildă gazetărie ori corespondență) pomenitului clasic. Puteți zic liniștiți că mă aflu neam prost șcl, dar putem cerceta împreună, cum ședea cu obrazul dînsul Caragiale.
Sînt sigur pe mine pe cînd zic acestea, întrucît și ILC se găsea om. Cu bunele și mai puțin bunele aferente.

Simt însă că, în următoarea mie de ani, admiratorii numitului clasic nu se vor așeza de-așa explorare / discuție.

PS

Admiratori de clasici... Se află în așa pozițiune teamă de-a încălca ceea ce-a fost semănat în minte, la vremea școlară și nu numai. Dar și plăcere, de a te știi protejat, lăudat ori altele (căci inconștientul ni se află amplu) de acea statuă - vorba de acum o sută ani...

Da, recunosc mă aflu al dracului plus o sută de alte defecte! Însă cum rămîne cu ochi dat împreună spre ce spuneam mai sus?

„Să zicem că sînt un milion de oameni

…care aleg să nu mai tacă în 2018 – fiecare cum vrea.

Am aduna, astfel, trei milioane de antităceri – trei milioane de gesturi mici, de corecții palpabile, făcute cu scopul explicit de a reseta relația dintre cei care guvernează și cei care sînt guvernați. Care-ar fi riscul? Să ne simțim cu toții, peste 12 luni, la fel de deznădăjduiți, de neputincioși și de fără speranță cum ne simțim azi? ”

E tare frumos, ce spune dl autor aici, dar îmi dați voie a privi dincolo de aparențe? Căci, dincolo de parada plină de erudiție, eu simt în articol un copil doritor de alb-negru.

Mai văd oratorie la greu. Ia-uite aici: *„Să ne simțim cu toții, peste 12 luni, la fel de deznădăjduiți, de neputincioși și de fără speranță cum ne simțim azi?”* Ce frumos poate să sune... Dar, pînă la

urmă, și presupunînd că nu-i spus în glumă a ne afla deznădăjduiți etc, problema e-n noi, nu pe-afară - chestie de care putem afla în orice manual de psihologie care se respectă.

Îh.

Multă parșivenie, în text. Chemați-mă la o masă rotundă, pe înălțătorul subiect, și voi detalia. Întrebați - domnilor de la Dilema - că cum stau eu cu viața socială, de vin cu solicitarea din amonte. Admit, că nu strălucit. Dar tot nu pic, în triada cea cu neputință șcl, reprodusă anterior.

„Ce-i lipseşte şcolii româneşti?”

Îmi mențin părerea că învățămîntul se află precum fotbalul: [toți simțim nevoia](#) a ne da cu părerea (*en conannaisseurs*) despre el.

Motivele acestui interes cred că se află studiabile, unui psiholog /psihanalist de soi (noi altminteri glosînd mai greu despre marile probleme ale apărării naționale, de pildă). Cert este că, odată stabilit așa cîmp, lista cu lipsuri se confecționează foarte ușor (eu i-aș adăuga și luna de pe cer, căci o minunăție inaccesibilă în plus nu i-ar strica). Aștept insul care să facă o radiografie

obiectivă a clamatului învățămînt românească, luînd lucururile cum sînt (și neținînd a schimba ceva..).

> Nu știu de ce simt nevoia a lega ideea ultimei fraze de o zisă a lui J.J. Rousseau (în „Emile”, 1762), pe care o citez din memorie:
> *„Amînați educația (elevului vostru), decît să dați una proastă”.*

Ultima vorbă poate fi discutată, dar simt nevoie să reținideea de a nu face nimic. Sună urît, așa ceva dar am putea vedea dacă va cădea cerul - din așa ceva.

PS
Îmi rămîne mintea la interesul nostru actual pentru Educație. Simt că-i vorba și de-o defulare, din vremurile în care ne pisau dascăli și părinți de una ori alta. Acum, propunînd și reclamînd întru Educație, putem să ne jucăm și noi - cu acea plastilină.

PS2
Lista cu lipsuri din articol mi se pare (ultra)demagogică. Miroși iute acolo ștachete mărețe, prin definiție suite cît să nu ajungi la ele...

.

”● Resurse didactice eficiente, variate și atractive
● Finalități limpede definite și consecvent urmate
● Grijă pentru individ și individual
● Echitate
● Sinceritate
● Corectitudine
● Flexibilitate, maleabilitate
● Respect și respect de sine
● Reflexivitate instituțională
● Încredere etc.”

.

Tot despre listă:
… Cristoase! Chestiile astea, și presupunînd că au prin definiție vreo șansă de-a trece din povești în realitate, presupun nuanțe din greu, în mînuirea lor. Sigur cei precum dl Papadima posedă așa finețe, a împăcării voroavelor mari cu realitatea? Am îndoieli că da.

Am luat de la bibliotecă

…volumul de memorii ale lui Ion Vianu. Mărturisesc a mă fi dezamăgit.
Încă nu pricep, cum e cu mintea omenească. Deci te afli ins școlit, și capabil a naște lucrări, carieră remarcabilă. Iar, apoi, din așa stadiu, nu ai minimă reticență în a crede România o chestie de salvat neapărat.
Aici, ca ins care se simte permanent cu musca pe căciulă, mă văd acuzabil deja, că stropșesc de răutate prin jur. Dar tot n-ai să vezi vreunul din așa salvatori așezîndu-se la discuții pe idee (că de ce e țara de salvat). Te citește în ochi, și o-ntinde, scurt.
După cum.

În timp, am auzit multe justificări ale colaborării intelectualilor de frunte cu regimul comunist. Cum că, fără așa ceva, ne-am fi aflat deșert.

Eu unul am îndoieli de treaba asta. E pur și simplu un pretext, la aceia (Ion Vianu apărîndu-l astfel de tatăl său, criticul Tudor Vianu) pentru păstratul cu orice preț al postului înalt ce asigura notorietate plus avantaje materiale. Mă aflu de părere că cine-avea sădit în el de-acasă libertate interioară nu se împiedica prea tare de ce s-o fi predat la socialismul științific, iar în paralel nu stătea construirea sa în faptul că la catedre se află un Călinescu ori Tudor Vianu. Iar care nu avea sădit așa ceva, degeaba îi vorbea Divinul critic (Călinescu, adică) de nestematele culturii.

Că veni vorba, eu unul nu izbutesc a separa omul de operă. Mai exact pun omul deasupra operei.

PS

Stau cu ochi mijiți la vorba ca românii să redevină liberi... Trec aici peste neclarul ideii (mai exact ce e aia libertate, respectiv că ea va fi inevitabil împărțită inegal în societate...)

Cînd mama mă-sii am fost (în istorie) liberi, iar apoi am rămas fără...??!

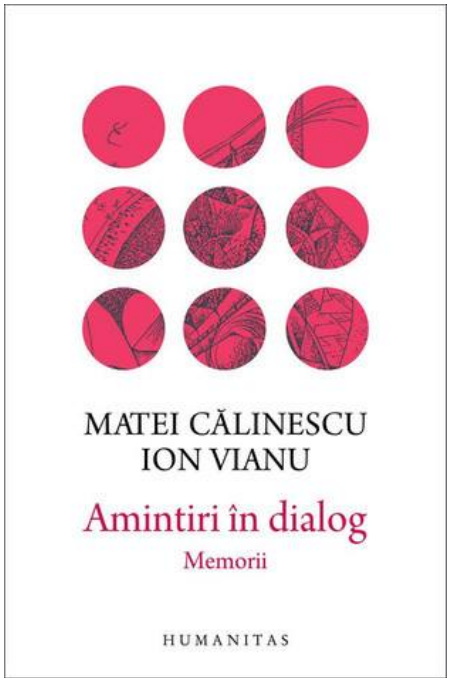

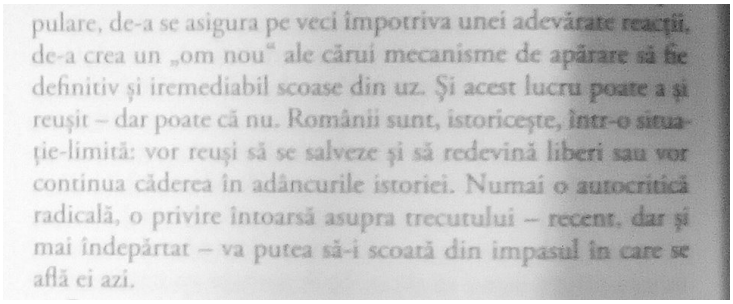
pulare, de-a se asigura pe veci împotriva unei adevărate reacții, de-a crea un „om nou" ale cărui mecanisme de apărare să fie definitiv și iremediabil scoase din uz. Și acest lucru poate a și reușit – dar poate că nu. Românii sunt, istoricește, într-o situație-limită: vor reuși să se salveze și să redevină liberi sau vor continua căderea în adâncurile istoriei. Numai o autocritică radicală, o privire întoarsă asupra trecutului – recent, dar și mai îndepărtat – va putea să-i scoată din impasul în care se află ei azi.

În ‘Răscoala’ lui Liviu Rebreanu

…există o vorbă: „Dumneavoastră nu cunoașteți țăranul român!” La asta îmi trimite gîndul prima parte a a titlului de aici: „*Jocul seducerii electoratului s-a încheiat*.”

Lume zice-se fină, însă orbită de omenescul iritării pe Dragnea și ai săi, face abstracție (dacă va fi intuit cîndva) că între electoratul PSD și acest partid nu există doar o relație decurgînd din promisiuni electorale - dintre care fac altminteri toate grupările politice, și cît va exista democrație sub soare. Ci și un fel de rezonanță. Electoratul PSD recunoscîndi-se în acei oameni solicitîndu-i din patru în patru ani votul, iar în paralel văzînd în ei inevitabila Stăpînire, de care trebuie să asculte (inclusiv mergînd la vot).

Legat de Marea Eliberare, pomenită și ea în titlu.... Din ce simt/observ eu, PSD se află victimă a unei schimbări unilaterale a regulilor jocului politic la noi. Mai exact, pe fondul creșterii influenței geopolitice a Vestului, PSD nu prinde bine - occidentalilor - la cîrma țării. Pentru a fi îndepărtat (ori măcar diminuat decisiv) acel apărat hrănit de vestici la noi, al anticorupției, mursecă - pe bază unor dovezi juste altminteri - doar într-o direcție.

Asta, în condițiile în care, după 1990, s-au înfruptat din banul public toți actorii acelei scene.

Nu am nimic, aici, cu ideea de anticorupție. Și nici nu îndemn spre un 'laissez faire' în acea direcție. Dar nu pot să nu văd - din unghiul meu de paria al ideilor - că pe teritoriul nostru e un pic dificil a pune în mișcare oameni și organizații (mă refer la cele politice) și altfel decît 'ungînd' cu sumele rezultate din ceea ce-i numit corupție.

Pînă una-alta, actualul politician român se află veriga ideală/cea mai potrivită între firea insului de rînd și conducerea țării. Și am îndoieli că apărea-vor prea curînd ființe ideale pentru acel rol de intermediar. Care altminteri nu au cum să apară, căci ar intra în conflict cu particularitățile umane ale electoratului de la noi.

Mi-e aici o părere și atît, de om care se străduie (barim) a nu bîjbîi prin utopii, respectiv umori personale. În așa situație, nu spun că Amoralitatea salvează (horrible dictu!) România, însă amoralitatea mă ajută să cunosc mai bine realitatea.

„Marea păcăleală: mărirea salariilor cu 25%”

Nu știu cum stau alții cu mintea lungă, dar mi-a fost imposibil - la afirmația din amonte - să nu-mi zboare gîndul spre cum au prestat politicienii simpatizați de „22”, în decursul timpului. De exemplu cei din 1996 ori 2008 - 2009..

Ori vreun Crin Halaicu, primar al Bucureștiului în deceniul zece.

Oameni (și în consecință perorînd, cînd interesul le-o cere, despre 'valorile Umanității'...)

„Să se zvârcolească iubirea în inima ta

… până cunoști cui i-o dai.”

Vorba de mai sus e o declarație, în sensul a ce ne lipsește. Altfel, n-ar mai fi fost nevoie de ea.

Adică, dacă acela avea iubire în inimă, nu mai era nevoie de frumoasa urare... Trec aici peste faptul că urarea e luată *copy-paste*, de la altul.

Aparențele.

PS

Oare. Și întorcînd pe dos vorba: „Cîtă luciditate, atîta suferință”. E mai bine să nu te afli (măcar în parte) lucid?

„Neamu' vrea catedrală, nu vrea civilizație.

…Nu poți să te...contra vântului !”

Mă uit la vorba asta și mă întreb pentru prima dată în viață facă mă aflu om civilizat.. Simt că nu-s de judecat în așa cheie... Mai exact o găsesc drept lipsită de nuanță/inteligență.

Privind din nou la citatul de sus, cred că insul cu pretenții de civilizație nu apucă să-și mai vadă necivilizatele din el.

Cred eu…: cînd ai nevoie să plimbi ideea de a fi civilizat (se înțelege că matale fiind deja unul), în compartimentul tău conștient, e posibil să nu-ți fie și prin adînc - acela care, de fapt (și cu nuanțele aferente) te pune sau ba în așa categorie.

”Pentru mulți dintre cei care ne conduc

… normalitatea e să colecționeze diplome și titluri prin troc sau fraudă. ”

Ca principiu: cînd mai stabiliți care-i normalitatea, întrebați și prin jur, dacă alții se află de acord cu dumneavoastră. Nu spun că diplomele cu pricina se află lucruri frumoase, dar nici a te grăbi să jonglezi cu așa mare vorbă nu mi se pare o treabă (chit că dă bine la galerie)...

PS

Dacă stau să mă gîndesc, vorbele mari sînt confecționate prin definiție pentru a jongla cu ele. Iar asta, pentru că ținta (umană) duce lipsă grozavă, de poveștile, de rozul din acele vorbe mari. Bașca de ușurința mișcării aferente (cu gogoșile).

PS2

Mă uit la chipul frumoasei doamne autor și am sentimentul acut a fi (eu) victima unei fraude. Mai exact acea minunăție ascunde ce ascunde, întru caracter.

E dificil să înveți

…din durerile personale...

Asta, întrucît învățatul cu pricina (ori așa îmi pare, barim mie...) solicită a sta cu ochii minșii, și calm, pe acea - să presupunem - eroare. Eșecul se află însă ceva mai complicat. Între altele poți avea sentimentul că te-ai făcut de rușine. Iar pe lîngă așa ceva pot exista dureri mari, și care-s - din acest motiv - refulate / duse în afara conștiinței noastre.

Ce chestie... Stăm total insuficient cu atenția pe sentimente precum a ne face de rușine, ori jena... Nu spun, dor al naibii, dar am impresia că se află și descurajată social a optimiza așa stări. Asta, pentru că ele prind bine biciului social, cînd se întîmplă a nu merge precum dorește vizitiul.

Simt a exista minți

… care nu pot fi interesate de vreo informație, decît dacă li se oferă în așa ambalaj...:

„ULTIMA ORA - scandal urias in SUA, Partidul Democrat ar fi plătit 9 milioane de dolari”.

Apoi…. Privesc încă nedumerit, spre formulările de tip „ar fi...” Cum, Doamne-iartă-mă, să-mi pun neuronii analizei în lucru, pentru o informație nesigură??

Pe așa tipic, pot spune despre acel Partid Democrat (ori PSD al nostru) că *ar avea* în baie acasă o gaură neagră... Pe unde ieși, în cîteva minute, hăt-departe, lîngă Alfa Centauri (să vă luați o haină groasă, că e frig acolo)...

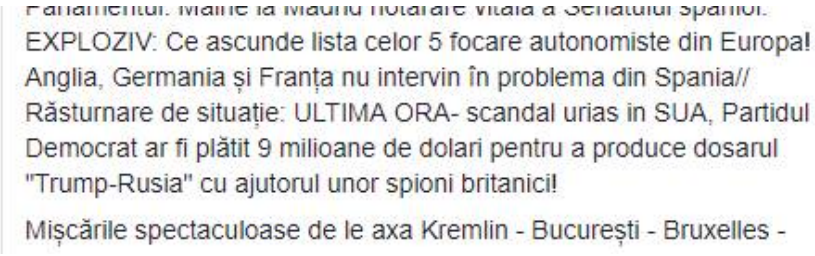

Oare ce se întîmplă

…în sufletul insului majoritar, dacă îi iei povești precum aici...:

> *Mareşalul român care a dat două lovituri năprasnice bolşevismului. A fost interzis de comunişti şi scos din cărţile de istorie..."* (e vorba de Constantin Prezan)

... și-i oferi reproducere cu de toate, a istoriei?

Am impresia că, dincolo de oarece jenă decurgînd din minte obosită (la acea expunere ne-poveste), îl năpădește tristețea. Puteți spune că pun eu aici de-o proiecție (a unor ascunse personale), cu așa idee, dar tot n-aș renunța la ea...

Mă uit la acel articol ce iute sare el, peste înfrîngerile glorioasei noastre armate!...

În decembrie 1916, Constantin Prezan a fost numit şef al Cartierului General al Armatei Române şi a demarat o acţiune de reformare a structurii administrative din armată. De asemenea, generaluil Prezan a jucat un rol important în elaborarea planurilor de luptă care au dus la victoriile de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz. După capitularea Puterilor Centrale, Constantin Prezan a condus operaţiunile militare desfăşurate împotriva Ungariei bolşevice care atacase Transilvania.

Mareşalul Antonescu şi Regele Mihai, la înmormântarea lui Constantin Prezan

La 20 martie 1920, Marele Cartier General a fost demobilizat, structurile sale fiind fie contopite cu structurile Marelui Stat Major, fie desfiinţate. La aceeaşi dată, generalul Constantin Prezan şi-a prezentat demisia din armată. Prin Înalt Decret generalul de corp de armată, la data de La 14 iunie 1930, Constantin Prezan a fost înălţat la demnitatea de „Mareşal al României". Constantin Prezan s-a stins din viaţă la 27 august 1943, la vârsta de 82 de ani, fiind înhumat în curtea reşedinţei sale de la Schinetea cu funeralii naționale. La înmormântarea au fost prezenți înalte oficialități ale statului român

Ar trebui să țin liniștit capul / fruntea sus!

Căci am momente de mare curaj, în viața asta...

Sînt cele în care admit că nu mă descurc și pace, în existența de față.

Mi se sperie gîndul

… că m-aș duce eu (cu o figură cuminte, la una forte ori agresivă aceia evitînd spectacolul,din parte-le) și i-aș întreba de ce să-mi arate dumnealor drumul în viață, și nu eu lor.. Instinctul îmi spune li s-ar lăsa de-o iritare sinistră!

Este drept că acea surpriză neplăcută le-ar decurge din faptul că nu se află antrenați, la situații dintre cele de care vă pomenesc. Și anume să vină vreunul mic și să-i întrebe cele din amonte.

La dumnealor, socoteala e simplă. Și la nivele adînci, barim. Îmbrăcăm acea haină, neoprotestantă de pildă, iar astfel trecem sub haina Domnului. Iar acolo ne aflăm indiscutabil mai breji decît alții (dacă mai dovedesc și eu așa atitudine, a se scuza!). E aici (și putînd discuta asupra ideii) eternul uman. Să fii mai breaz decît alții, și implicit mai puternic decît semenii. Prețul, după cum spuneam, este aderarea la acea religie întrucîtva de nișă.

În cazul credincioșilor majoritari, problema nu se mai pune a fi mai breaz ca alții. Ci doar a fi tu, cel natural, prin adîncuri.

Admit că, există în așa îndeletnicire coduri etice. Dar același adînc al nostru ne face să trecem foarte iute peste opreliștile cu pricina - vezi mersul tuturor la biserică (nici numai contează frecvența...), iar în paralel comportament precum e vizibil în jur.

Că tot veni vorba de religioșii elitiști. Care la adăpostul aderării își permit altele. Priveam aseară o carte o carte cu cazuri de foști deținuți politici. Îi spune „Supraviețuitorii”. Identificam și aici perfectul omenesc (adică natur), care la adăpostul a ceva înalt (aici, suferințe prin închisori, deși se cam tace uneori cum de au ajuns hodoronc-tronc acolo) dă frîu liber cerințelor din adînc.

Interesant acolo (deși nu scapă vreunul ocazia de-a fi.. om) se află cazul unuia deranjat de tineri. Care azi nu sînt nici pe departe de calitatea celor din vremea lui (adică și a sa...). Și care, de pildă, una-două fug în Occident, ”să pună de-un ciubuc”.

Îmi pare rău, eu nu mă pot face plouă la așa semnale - mai exact nu pot să le ignor, după cum apoi să le tratez cu senină acceptare. După cum, e problema lor dacă frumosul edificiu se află tare sensibil la observații precum cele de aici.

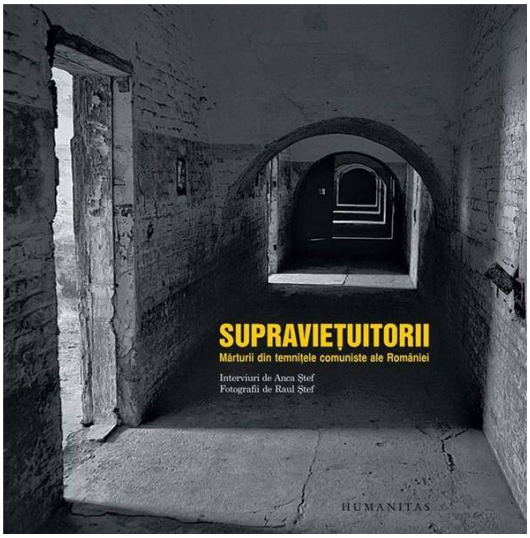

La vîrsta de mijloc

… aveam și eu ca, tot omul, stimă pentru gîndirea pozitivă. Actualmente, am început să mă feresc de-așa concept, în favoarea aceluia de g. realistă - pe cît e asta posibil, se înțelege.

În context, visez (pardon, gîndesc pozitiv!) și eu de ceva ani, că stă lumea cu gura căscată la ce scriu aici, respectiv că ce mare sculă de condei o să ajung.

E.

Ciudat, dar fain sentiment am avut cînd, după ceva contorsionări interioare cu schepsis, am izbutit s-accept varianta că nici dracul nu se uită la aiurelile (acre) cu pricina, respectiv că dumnealor curcile rîd mult, de ideea vreunui băgat în seamă editorial, al subsemnatului..

Spunea cineva: *"Fericirea începe în clipa în care îți pierzi speranță"*

Am căpătat deformație

Citesc un lung cearceaf, al unei rănite la Colectiv. Și-mi fuge mintea scurt că situația e soră cu aceea a religioșilor ori a foștilor deținuți politici. Care știu că nu le va contesta nimeni zisele. Ultimele fiind unele care vorbesc... nonverbal nu întotdeauna de bine, despre acel condeier altminteri incercat.

In același timp. Au avut duduia cu pricina, respectiv înduioșații de situația ei vreo treabă cu suferință umană, pina la beleaua in cauză? Sînt rău în ce spun, însă tot aștept răspuns la întrebare!

Dacă spusele mele vi se par aiurea, pot veni cu observații suplimentare.

PS1

Știți ce mă înfurie cel mai tare la inși precum amintiții (plus fanii)? Păi că nu-ți dau voie să apari cu observație cît de mică, la adresa producțiilor dumnealor.

> *"Fii și dumneata om. Intră în așa gen de gașcă. Susții pe unul mai mare, iar el te mîngîie pe cap. Iar apoi reiei sportul, la un nivel mai jos, fiind acum matale bossul... Acolo, poți animăli (adică a face ca animalul) cît vrei! Ce zici, te bagi...?"*
>
> *Poate viața viitoare... Da' trebuie că este nemaipomenit în așa cerc strîmt...*
>
> .
>
> *"Strîmte, da' multe foc, acele cercuri! Și avînd aliată chestia aia deloc de doi lei, numită Specia umană..."*

Eu mă aflu

…domnul care se crede egal cu Caragiale (în zilele foarte bune mă consider superior, lu' haimanaua).

Bon.

Din așa poziție, meditez că-i posibil ca eu și numitul C. să posedăm același fond. Mai exact unul al dracului. Atîta doar că educația l-a împins pe dumnealui pe-un drum (cel pomenit în Cartea neamului), în vreme ce nuielele vieții au dus pe subsemnatul la trăznăile de pe aici.

Aici, e posibil să mă înșel nițel ori mai mult, dar la o chestie caragialiană tot rămîn atent. Și anume la compulsile domniei sale, pe primul rînd aflîndu-i-se fumatul, cu efect de care au vorbit autopsierii săi. Posibil să fi ținut astfel în frîu / lanțuri chestia aia de care mai amintesc eu, și anume animalicul personal.

Mă întrebați cum stau eu, cu compulsile? Păi, așa și așa.

Am impresia

…că vinovăția reprezintă incapacitatea (din fericire nebătută în cuie) de a ne asuma inferioritatea.

Este drept că inferioritatea cu pricina decurge din statutul ființei umane, fie ea și matură, cît și din experiențele de altădată, îndeosebi din copilărie.

Probabil numai durerea

…(decurgînd din eșec / lovit prag de sus etc.) poate schimba ceva în interiorul nostru, în direcția unui comportament optimizat.

„Indiferent de costuri

de riscuri și de neîmplinirile acestor 30 de ani, amintindu-ți despre destinul lui Marcel Răducanu...” (Cătălin T.)

Jonglează lumea ce nu s-a pomenit cu vorba asta, destin...! Unde te uiți, destinul lui X, Y ori al Țării... Ori că ne așteaptă un așa ceva (de pildă pe regele Ferdinand I, într-o zisă atribuită lui IIC Brătianu).

E de explorat, despre dînsa.. Eventual de făcut vreo paralelă cu antica vorbă „Cred doar ce-i absurd” (e posibil s-o detașez de înțelesul ei inițial, emis de Tertulian parcă)...

PS1

Am sentimentul că vorbele mari nu pot ființa decît la pachet, cu interesul cuiva.

.

PS2

Hotărît lucru, am vreme de pierdut... Nu de alta, dar simt că-i de dat ochi și spre vorba absurd. Așa vrea ceva din interioru-mi.

Cîndva, mă uitam uimit la cîte un om care putea trata în amănunt despre cîte-un fleac. Mă miram, complexat, că omul acela se află adevărată enciclopedie.
Încet-încet văd că mă trage și pe mine ața într-acolo.

Asta e... Trebuie să ne umplem timpul cu ceva.

Poate-i un pic

…și vina celor scăpați de la Colectiv, că au aflat abia atunci - a exista suferință și tragedie sub soare. În paralel, supraviețuitorii îmi par (inclusiv la 2017) că se comportă de parcă ar exista doar necazul lor în lume.

Ca de obicei, îmi asum poziția insului rău - dar poate-s de zis și cele de aici.

Descopăr America (la 500 ani după Columb)

Vorbele, cu cît sînt mai mari, cu atît sînt mai goale. Sufletul omenesc pare să aibă însă nevoie ca naiba, de așa însăilări.

Apropo de vorbe mari, iar eu aflîndu-mă incontestabil extraterestru, mă uit ca prostul la aste zise:

.

„Ceva din mine a plâns ca după război, când se anunță că e pace. Actorii ăștia mi-au dat vestea că supraviețuim și că ei au puterea (și-mi dau și mie) de a reconstrui. (…) Mi-au făcut bine. Și dacă teatrul e oglinda lumii, lumea are o șansă. Să fie liberă, cinstită și trează, ca spectacolul ăsta de la Teatrul de Artă." (Dorina Chiriac)"

Hotărît lucru, ursitoarele-mi au avut o zi proastă, cînd mi-au stabilit softul uman...

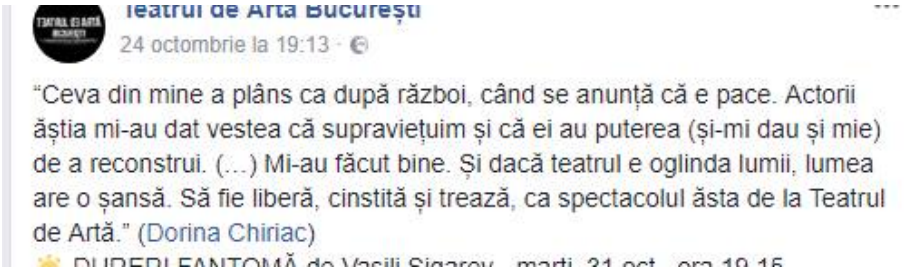

„De mai bine de 18 ani

… Iuliana Tudor nu ne lasă să uităm de folclor, de tradiţii, obiceiuri şi valorile româneşti.”

Să presupunem că nu am cultiva / avea tradiții, obiceiuri și valori... Ce s-ar întîmpla? Mi-ar place să aflu - de la responsabilii fenomenului - ce ne(-ar) paște.

La chestiune, nu pot să nu observ că acea treime se păstrează greu/deloc fără mari eforturi la nivel socio-cultural.,.

Ce lucru frumos

… să-ți poți spune fără să închei cu semnul exclamării: „Am o problemă.” Sau: „Cred că greșesc aici.”

Este drept că așa ceva nu schimbă decisiv viața noastră, căci lucrurile se află tare complexe în jurul nostru, iar viața în general continuă să scoată probleme / nebuloase dureroase, în jurul nostru.

„A început marea tragedie a Cataloniei

… secesioniştii au câştigat o Declaraţie şi au pierdut tot restul”

Mie unuia, dl autor mi se pare cam grăbit în afirmații/concluzii. La bani mărunți, așa grabă e semnul ororii umane de-a simți mult neclar în jur. Dar și semn al plăcerii infantile de-a modela realitatea după gustul nostru, de parc-ar fi plastilină.

Ce vorbă de copil mic: „au pierdut tot restul”... Tot. „Mult” bănui că se află... puțin, pentru nevoile oratorice ale autorului.

Apropo. În viitoarea mie de ani, o întreba d. Unteanu vreun catalan, cum se simte? De pildă dacă a pierdut tot, ori măcar 60%.

Etc.

PS

Dacă asta e tragedie, aia din 1936-39 ce le-o fi fost, catalanilor?

„Marșul Chitarelor” pentru Colectiv

.. Eugen Iancu: Dacă alegem să pupăm moaşte, înseamnă că acesta ne e viitorul”

Eu cred că nu e treaba dlui Iancu, dacă unii compatrioți pupă moaște. Înțeleg altminteri că e frumos a te crede depozitarul poziției juste, și implicit demn să îndemni oamenii într-o parte ori alta (se înțelege că în ton cu interesul tău).

Tot legat de afirmațiile citate… Probabil nu voi convinge, pe d. Iancu și cei ca dînsul că viitorul e o treabă asupra căreia nu prea putem interveni.. Știu, în paralel, că dă bine a lăsa așa impresia, că te zbați, respectiv că modifici venitorele în sensul dorit de tine.

Apoi.

Să ferească Înaltul a sosi cineva cu vorbe la fel de dure (precum ale dlui Iancu), despre Colectiv. Aceia ar fi total nepregătit (și, implicit, săritor pînă la cer în sus - chit că nu ar rezolva nimic asta...) la așa gen de atac. Asta, pentru și-au ales intenționat domeniu/subiect la care să poată vitupera, iar în același timp tragicul situației să împiedice replici.

Aș simpatiza din plin cu fenomenul Colectiv dacă nu aș vedea că diverși își eliberează umorile la adăpostul lui.

Se fac dese trimiteri

… / relaționări cu ultimii 27 ani. Cei scurși de la căderea regimului comunist.

Eu unul cred că ne-ar prinde bine să întindem acel interval, la o sută de ani. Ne-am reaminti astfel că putem și tăcea mîlc, de frică, respectiv că există războaie devastatoare.

Vîndutul de iluzii

… semenilor, e frate bun cu profitul personal.

Înțeleg mai greu chestia asta cu tradițiile

Eu însumi oi fi preluat din jur niște șabloane de funcționare, dar nu am simțit niciodată nevoie să bat toba elogios, despre ele.

Am sentimentul că vorbitul (să-i spun înalt) despre tradiție e o chestie aranjată de Societate. Ei îi prind bine, acele tradiții în sine, respectiv acțiunea în care angajează diverși (răsplătiți cu laude îndeobște), de preamărit acele tradiții, ce prind bine dumneaei.

Altminteri, sînt de părere că ce merită să reziste in timp o face și fără sprijin de la stăpînire ori oameni simpli.

Subiectul e de extins (deci va urma).

Tradiții (urmare)

Aplecarea spre lăudate ii (acele bluze cu diverse motive naționale pe ele) și similare îmi semnalizează că dînsul Stat român nu are coagulante sociale decurgînd din prezent, cu atît mai puțin dinspre un țel viitor. De fapt, poate prin definiție e dificil a găsi coagulantele cu pricina în prezent (iar în viitor nici pe-atît), fiind dificil a crea povești din ceva care, totuși, ni-i palpabil / sub ochi.

Zic și eu, să treacă timpul, pînă începe serialul "Las Fierbinți". Cum, serialul ăsta nu se difuzează sîmbăta?! Halal patriot, ce sînt...

Nimeresc pe Youtube

…ecranizarea romanului „Cel mai iubit dintre pămînteni” (al lui Marin Preda).
Păi se află raiul pe pămînt, în România, la acest 2017.

Poate nimic nu se află mai creativ

… decât momentele în care admitem că nu avem soluții, la vreo belea oarecare.

E un pic hazos

Lascăr Catargiu s-a aflat stîlp al unei societăți cu vot cenzitar. Adică țăranii nu votau direct, ci un reprezentant al lor, la nu mai țin minte cîți pălmași - de la 50 în sus. Mai exact țăranii de sex masculin, căci femeile nu contau deloc.

Dar statul se află mai stat, pe atunci... Avea el chef de ceva (mai exact în ton cu interesele sale), una-două devenea realitate! E vorba de perceptele propovăduite pe căile sale (trec aici școala, biserica - că doar n-or fi răsărit de unele singure!), în cazul de față cum că țăranca desculță nu doarme noaptea, de grija mega-boierului.

Adică a președintelui Partidului Conservator.

.

.

PS1

Nu m-am uitat la dosul statuii, dacă e făcută înainte ori după 1907...

.

PS2

N-am studiat despre fenomenul sămănătorist, dar am impresia a se fi dezumflat grozav, după amintitul 1907.

Deși sînt bucureștean vechi

… nu am apucat vreodată să identific unde se termină bulevardul Nicolae Bălcescu și unde începe vecinul său Gheorghe Magheru.

Azi, cu ochii la o firmă, am citit *Magheru One*. Deci acolo se află Magheru nr. 1. Și implicit, vizavi de apropiata intersecția cu str. CA Rosetti, se află Nicolae Bălcescu.

De bine ce tocmai trecusem pe Bd. Lascăr Catargiu, fost Ana Ipătescu, am dedus (tot foarte tîrziu, la scara istoriei) că existase o triadă pașoptistă în vremea comuniștilor, pe axa nord-sud a Bucureștiului: A. Ipătescu - Gh. Magheru - N. Bălcescu.

Ca opinie strict personală, dumnealor vor fi fost revoluționari stimați, dar parcă au fost ridicați mai sus decît era cazul, în cazul acestui buric de tîrg al Capitalei... Probabil vor 'zbura' și ei la un moment dat. Simt că la rînd nu vine Bălcescu (pentru care există o compasiune populară de genul celei pentru L. Pătrășcanu, ci Gh. Magheru.

Ocazia aceea se va ivi - simt eu - la inerenta dispariție a regelui Mihai.

**

Apropo de Bd. Bălcescu. În apropierea unei plăcuțe stradale cu acest nume, o alta - din marmură...

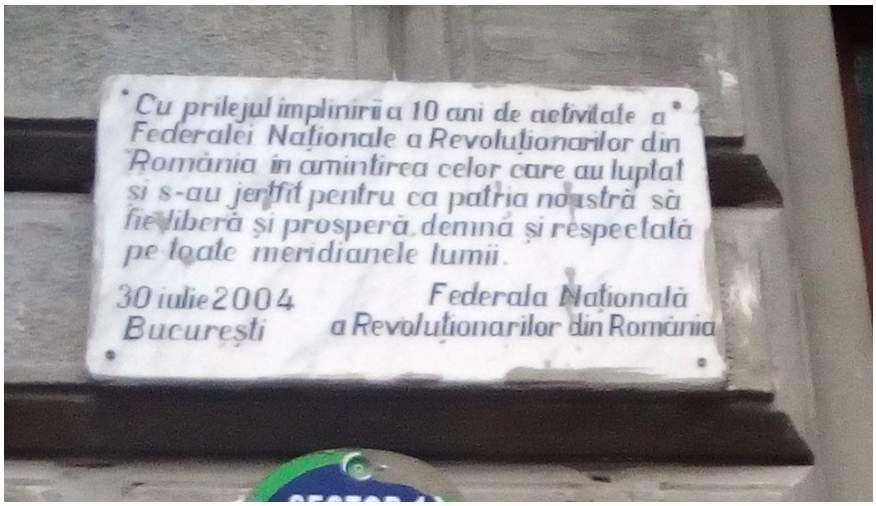

Ea îmi aduce inevitabil aminte de niște imagini luate recent de Vali Gorea (de la cercul bucureștean Floare de Colț), pe o vale din versantul sudic al Caraimanului.

Nu-mi dau seama unde fusese prinsă inițial acel dreptunghi aniversar de metal.
Posibil în locul unde poteca Babele-vîrful Caraimanului începe a coborî spre Cruce.

Revenind la placa de marmură - a unor revoluționari - pomenită mai sus.

Pe undeva, un altul vorbește de-a fi de partea bună a lucrurilor. Trec peste faptul că acel 'bun(ă)' se află noțiune mai mult decît insuficientă, pentru a reproduce realitatea (care așa vrea ea, să fie complexă!) Dar cred că cel mai sigur criteriu de-a ștampila gesturile, aspirațiile cuiva/noastre se află o vorbă oarecum hulită, cînd nu e primită ci haz. Și anume interesul și iar interesul (personal).

Probabil nu mă aflam suficient de copt pînă azi, de n-am îndrăznit a mi-o spune nici măcar mie.

(mă mai jucasem eu, prudent, cu vorba lui Trahanache, dar acum mi-a devenit nu numai clar, dar și fără să nutresc dram de iritare, că procedăm așa)

.

La o adică, geneza ideii-mi de mai sus e ceva mai lungă.

Un oarece s-a produs pe cînd priveam la un material din suplimentul Șapte seri. Unde despre niște tipi se spunea că „schimbă lumea”. Și aflai că e vorba, în cazul unora dintre ei, de-a crește câței abandonați. Iar alții 'plimbă (plătitori...) cu bastonul prin București'.

După criteriile mele, se află acolo gargară goală clasa întîi. Mica problemă este însă că sufletul cititorilor are nevoie de așa proze. Cum s-ar zice, e interesul lor, acolo - chit că o minte rațională privește chiorîș la pretențiile de-acolo.

În paralel, privisem la rîndurile dulcegi-interesate (îmi pare mie) ale unei supraviețuitoare de la Colectiv. Unde realizam, cam tîrziu pentru vîrsta-mi, de mîna-ce-spală pe alta, în viața noastră (socială). Mai exact, omul trece din burta mă-sii direct în chingi sociale. Unde-s la modă unele atitudini și vorbe. Insul comun n-are ce face, le practică, căci nu poate sui spre bunăstare - precum îi spune Specia, grijulie cu viitoarea ființă burta unei femei.

Și vedem în gesturile respective sumedenie de teme stabilite de buna surioară (întru supraviețuire sub soare) a Speciei, și anume Societatea. De exemplu, să folosești formulări gen: „3 Povești despre pasiune și implicare (care ne inspiră toamna asta)”

Prin toată această pădure, de chingi, omul nostru (normal) își urmărește interesul. A trăi mai bine și a nu rămîne cu agresivitate (din dotarea personală) pe cap.

Și uite-așa ajungem din la voroavele revoluționarilor, cele din 2004. Cu stimă pentru noi, românii, ce vine din fiecare colțișor al lumii.

Sîntem oameni.

Ce dureros

…este cînd se ivește nevoie acută, de a modifica ceva în noi. Totul se cabrează parcă în interior, a nechef de schimbare... Îh.

Poate-i de lăsat însă discret ideea, în suflet. Asemeni unei semințe.

Pînă una-alta însă, e catastrofă. La stilul pe care vrei să-l schimbi nu te poți întoarce (căci s-a dovedit falimentar). Cel nou nu a venit. Deci, te afli în aer...

S-ar mișca ceva cu adevărat însă, fără vreun dram (ori mai multe) de groază?

Oare un om precum Dan Puric

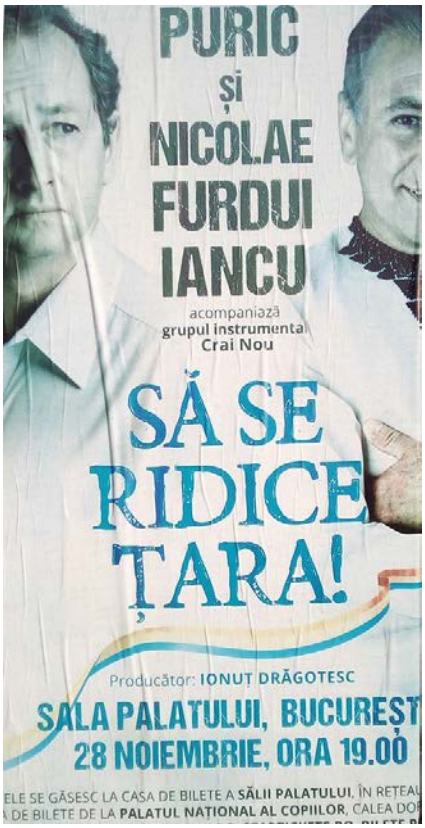

…ce preferă, peste zece ani? A fi înjurat de mamă, ori să fie întrebat ce s-a ales de ridicatul țării – pe care-l vede azi iminent (și în perfect ton cu interesele sale)?

Bănui că, prin absurd, de-ar fi prins cu ușa de-așa problemă, ar pleca cu eterna-i mutră de copil bosumflat. Și pasămite jignit pe nedrept.

Mă uit la figura lui Furdui Iancu și simt că n-are vreo treabă - întru responsabilitate - cu ceea ce spune. De căpătîi îi este să o ducă bine. Și să cadă la pace, via inegalabilu-i zîmbet, cu cine-o ridica vreo observație, la drumu-i triumfal prin viață.

> *„Cine nu mănîncă borș, domne?! Trebuie să trăim... Îți mai torn un pahar? Să trăiască toți ai matale, să trăiască Țara!!”*

Nu dau cu parul. Doar observ. Și nefiind vina mea, că banale observații pică prost, în lume plină (inevitabil) de baloane umflate...

Nimeresc un documentar

…despre Ion Antonescu.

Praful și pulberea s-a ales (ba și-n scurtă de vreme, de cînd au fost emise) din marile vorbe... De pildă ale legionarului Iașinschi, în fața unui amfiteatru (al Facultății bucureștene de Drept) plin cu 'cămăși verzi' Ori din discursurile lui Ion Antonescu.

E o constatare... Altminteri prezentul, aliat cu poziția socială de frunte, par să genereze sentimentul că prezentul ni-i etern.

PS

Mă uit la rîndurile zice-se adresate de Antonescu nevestei, și descopăr un politician clasa întîi! Cu toată gargara de rigoare.

Este drept că-i și de explorat, ce le venea a emite așa ceva, respectiv a asculta, din partea publicului...

E mare lucru (zic eu)

…ca, în interiorul nostru, să nu ne jenăm de greșelile pe care le-am făcut. Să nu fugim de durerea lor teribilă.

„Mihai Gâdea și Mircea Badea

… cred că televiziunile din străinătate și uneltele lui Soros din țară manipulează conform unui plan de a degrada imaginea României Duminică seară, Mihai Gâdea și Mircea Badea și-au expus teoria complotului.”

Asemenea dumitale, domnule Tolontan, și respectivii pur și simplu livrează - publicului dumnealor - ceea ce dorește acela să audă. În baza acelui comerț se obțin rating, volum publicitate, cifră de afacere pozitivă a postului, și finalmente leafa respectivilor.

Simt nevoia a detalia aici că servitul de convenabile (publicului vizat) cuprinde idei, respectiv ton.

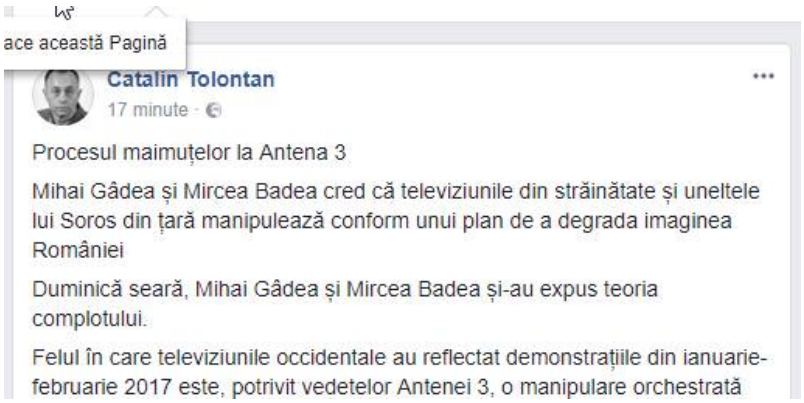

Legat de expresia „Procesul maimuțelor” (se înțelege că privind pe alții, nu pe noi...), m-aș feri de așa vorbă, cîtă vreme nu s-a născut încă omul perfect, cu atît mai puțin nu sîntem noi înșine Acela.

Motto: „O idee trage pe alta”

M-am aflat multă vreme iritat pe inșii din publicitate, cum să duc cu preșul onor publicul vizat.

Teoretic nu-mi schimb ideea, că-i o înșelătorie, însă ea se bazează pe nevoi ale publicului. Să zicem lăcomia, care nu mai apucă - de pildă, să observe cifra 99, scrisă mititel.

În același timp, via publicitate îi sosesc țintei vorbe calde, amabile. Din alte părți nu-i vin așa ceva, aceleia (țintei), în multele ceasuri ale existenței. Nici măcar de la mult lăudatele familie, semeni, Țară, Dumnezeu.

Vă mărturisesc

…a nu pricepe o chestie... Există anunțuri de angajare pe tipicul celui din imagine.

Cu glumițe, în condițiile în care în ograda acelui angajator se practică muncă mai mult decît pragmatică.

Cum se descurcă un candidat, care merge în așa loc zice-se roz („Îți alegi tu programul...!”), iar acolo descoperă altceva - mai exact un total fără mamă și tată (fără de care acea firmă nu ar trăi bine, altminteri).

Că veni vorba, și de bine ce punctat zilele trecute ce dură iritare se naște în ochii vreunui distribuitor de broșuri adventiste, cînd îl întrebi de ce și-ar arăta el drum măreț în viață, și nu i-ai arăta tu. Am în vedere formulările, din anunțuri angajare, salariu foarte convenabil (fără să fie dată cifra). Și pe-acela mai bine-l înjuri de mamă, decît să întrebi, imediat după țîr-ul telefonului, care e acel cîștig, în lei..

E în articol și răutate, și părtinire

Adică omenesc.

În rest, multe povești (convenabile), gen am insultat memoria... Și nerealism: *„În amintirea lor, să schimbăm lucrurile așa încât o altă tragedie Colectiv să nu se mai întâmple”*

Îmi pare rău, dar catastrofe vor mai fi. La chestiune, bine că nu ne sosi vreun război, din 1990 încoace. Ori vreo dictatură.

**

„Tot ce-am fi putut să facem pentru morții și mutilații din Colectiv era să dăm suferințelor și pieirii atâtor oameni un sens”
Dl Popescu se vrea ins pragmatic, dar îl văd a folosi frumoasa (și goala) vorbă „a da un sens”, la ceva...

Ce ziceți, privim peste vreo zece ani spre Colectiv, dacă a căpătat vreun sens?
(îndrăznesc s-afirm de pe acum că nu va căpăta niciunul, ba va fi chiar mai rău: va uita lumea de el, mai exact noile generații nu vor fi interesate de așa ceva)
La bani mărunți, ultimul război va fi dobîndit vreun sens? Ori frumoșii ani comuniști? Oha!

**

PS
Ca observație a mea. N-ai vedea o analiză domoală despre Colectiv nici să dai cu tunul!

Un material

…al criticului Alex Ștefănescu, despre Nichita Stănescu.

> *„Sute de sârbi au învăţat limba română numai şi numai ca să îl citească în original pe Nichita Stănescu. I-am văzut întâmpinându-l cu dragoste la intrarea într-un restaurant din Belgrad, unde poetul urma să sărbătorească primirea premiului „Cununa de aur” al Festivalului de poezie de la Struga. /…/ La banchetul organizat în sala mare a restaurantului, un chelner i-a adus la un moment dat lui Nichita Stănescu un telefon cu un fir lung: îl căuta Dora, soţia lui, de la Bucureşti.*
>
> .

Înainte de orice, de noțiuni abstracte precum Adevărul ori inteligentă informare, avem nevoie să ne simțim bine. Unii o fac prin intermediul relatărilor precum mai sus (și grație cărora se proiectează în personajele roze). Alții, precum subsemnatul, se simt bine cu șapcă de paznici ai adevărului etc.
Dar dincolo de toate se află acea vamă sufletească, dincolo de care trece doar simțitul bine al ființei noastre.

Într-o primă fază

…am apreciat curgerea plăcută a textului, la acest articol. Apoi, liniștit la suflet, mi-am zis să văd ce e de 'furat', din ideile de acolo.

Adîncu-mi, acel tovarăș nițeluș cam de capul lui, mi-a dat semn că îi este interesantă vorba „a ne cunoaște interesul”.

M-am uitat mai cu atenție la ea și am realizat că nu aș putea identifica, vreun interes al meu în viață (și pe care să-l urmez, cam în genul indicat de dl Paraschivescu).

Asta, pentru că totul se află prea fluu, pentru a pune de-o concluzie și de un plan, pe acolo. Tot ce vreau este să nu se răstoarne bărcuța, pe valurile imprevizibile ale diurnului (iar dacă s-o răsturna, asta e, sper să se mai găsească o cianură de calitate pe lumea asta!).

Cred că eram pe Bd. bucureștean Gh. Șincai, atunci cînd am început să mă scarpin în cap, dezorientat. După care brusc a țîșnit o idee legată de fotbalistul Mitea, cel pus la zid că nu și-a cunoscut interesul.

Fac mărturisirea că am o mică antipatie pentru dl autor Paraschivescu (am mai scris pe aici, despre afirmații ale dînsului). Care s-a diminuat pînă spre dispariție, lecturînd articolul de aici. Apoi mi-am dat seama că al meu instinct (fie și unul din categoria gîndind monstruos) nu se înșelase.

Este adevărat că asemenea dlui P. procedează orice om educat social. Mai exact preia ideea socială, cum că omul se poate rata. În cazul de față fotbalistul Mitea.

Ca părere a mea, Mitea și-a cunoscut foarte bine interesul. Mica problema fu însă că acesta nu coincide cu al dlui Paraschivescu, respectiv cu pastila socială care se vîntură îndeobște în așa situație.

Este drept că, la acest stadiu al discuției, am a preciza că voi trata lucrurile în cîmpul științei numită Psihologie. ... Corect ziceți, psihologia e chestia aia de care multă lume face haz, dar trage sforile comportamentului nostru. A te supăra pe acest compartiment interior al nostru e ca și cum ai face-o pe bătăile inimii...

Interesul lui Mitea nu a fost, chit că sună al naibii de bine, să ajungă faimos la Ajax și pe unde o fi jucat. Ci să țină cont de cerințele sufletului său. Iar acesta s-a aflat al unui ins plecat (simt eu, și e posibil să nu mă înșel) de la țară/mahala, cu experiențe și ereditate aparte. Și de care comportamentul săi nu avea cum să nu țină cont.

Dl Paraschivescu îl acuză între altele de mers nemăsurat la dame, dar așa escapade își au justificare, mai exact încercau să umple niște găuri/răni în sufletul subiectului nostru. După cum, disciplina competițională îi va fi fost poate mult pretențioasă, primînd în realitate genul de comportament văzut/asimilat din locurile natale.

Același material din Gazeta Sporturilor dezavuează gîdilatul în creștet al copiilor. Nu știu dacă observațiile mele de aici intră în așa categorie. Dar cred că voitele dlui Paraschivescu țin de patul lui Procust.

Prima dată

…cînd am strîmbat din nas la ideea de patriotism, am avut în paralel un sentiment al sacrilegiului. Apoi mi-a trecut. Iar azi observ tot mai clar un lucru.

Este un ceva stabilit de alții, și care ți-l impun ție. Nu se obosesc a te întreba. În cel mai rău caz spun că matale te afli unul, și deci nu e cazul a schimba partitura (agreată - din conformism - de oile din jur). În schimb, chestia aia (cu pretenții de nemaipomenită, bașca susținută de Dumnezeu)) se află suficient de fragilă pentru a-i pica prost măcar un singur ins ce iese din rînd.

.Și-ajungem la ideea-sperietoare. Cum că ne ocupă cutare sau cutare străini, dacă nu luăm ideea de patriotism în brațe.

La o adică, ceva adevăr este în chestia asta cu ocupatul, dar ea comportă o nuanță. A existat la chestiune un precedent, numit 1907. Cînd balamucul prilejuit de tragica răscoală a generat o stare anarhică. Iar Austro-Ungaria a plănuit a ne ocupa, dar asta și pentru că nu ținea a se extinde așa ceva pe teritoriul ei - care deja abia stătea în țîțîni.

Cam așa și cu patriotismul. Teama este de anarhie, de necimentare între componenții sociali. Și care - barim teoretic - se poate extinde peste granițe. Și la care se ivesc automat doritori, agreați de comunitatea internațională chiar, să vină a face ei ordine.

(Nu zîmbiți! Bănuiam noi anterior, că vom ajunge la o situație precum aceea din 22 decembrie 1989? Nu aduce anul ce - și cum - aduce ceasul...)

.

Ultima situație este una ce poate părea de poveste, dar știu că toate statele se feresc de ea ca de dracul. Asta și pentru că acele state au sumedenie de supuși în locuri călduțe, și pe care nu vor să le piardă. La chestiune, ceva pe-aproape am trăit în 22 decembrie 1989 și zilele următoare, cînd a scăpat șaua de pe armăsarul popular. Și a luat ceva timp, pînă a fost repusă, pe animal.

Paralela mea este un pic exagerată, întrucît nu se afla tulburat în acel moment patriotismul. Ci doar anarhismul nostru structural.

"La spectacolul ăsta se râde mult

… chiar dacă autorul piesei, Xavier Durringer, nu povestește despre lucruri de râs. (...) Fără cea mai mică intenție de a șoca sau a face revoluție în teatru, Țepeneag, Motoc și Constantinescu (...) înscenează o întâmplare cât o viață, relatată firesc, fără artificii patetice. De unde și emoția pe care ți-o transferă. Și bucuria." (Gabriela Hurezean)

.

Nu simt, din imagine, că scena transmite cine știe ce volum de sentimente. Prin definiție lucrurile-s false pe scenă, așa că nu văd de ce ar rezona cu ceva din sufletul spectatorului. Pe la cinema ți se mai face părul măciucă de vreunele, dar la teatru, parcă nu....

Omul educat are însă mica aplecare de-a crede ce i se spune, și a nu cerceta. Zic *educat* deoarece dregerea cu pricina cuprinde și promisiunea: „Dacă respecți perceptele sociale, o să-ți fie paradisiac”.

„Infractor condamnat definitiv"

Se înțelege că e vorba de dl Dragnea (ce le vine - unora mari sau mici - a-l socoti așa, se poate discuta)...

E plină istoria noastră de așa condamnați. Aș cita C.Z. Codreanu (altminteri nu am simpatii legionare), Ion Antonescu, Iuliu Maniu, Lucrețiu Pătrășcanu.. Și unui Brîncoveanu i s-a tăiat capul tot în urma unei așa decizii a justiției (epocii). N-a scăpat unul, fără patalama din partea amabilului judecător, al cui era mai tare la momentul acela.

Pînă la urmă

… cum o fi rămas cu resetarea sistemului politic, de care se țipa grozav acum doi ani? Și mai cîte nu se spuneau atunci...

Este drept că ajungem aici iar la îndemnul cuiva (nu spun cine), că la vreo vorbă mare de azi s-o privim și peste niște ani. Și, complementar, să cercetăm azi vorbe de-acum doi ori n ani.

Să înțelege că treaba asta e valabilă și la zisele tuturor, inclusiv ale subsemnatului..

PS

„Sa va fie rusine! INCREDIBIL si sfidator. Astia nu au nici macar puterea de a simti compasiune.”

Of, domnule X... Deci să le fie acelora rușine, de vreun ceva, iar dumitale - care însăilezi precum mai sus - nu...

Și iar of.

PS2

Cînd cineva ne sfidează, problema nu e la el, ci la noi. Care dăm în tremurici din așa ceva, fără îndoială datorită unei nemaipomenite imagini de sine...

În „Emile”, 1762

(și prezentîndu-se acolo drept educator al unui adolescent), Jean-Jacques Rousseau zice o chestie... Pe care o reproduc din memorie: *„Primul lucru pe care trebuie să-l învățați pe elevul vostru este a suferi, căci va avea mare nevoie de așa ceva, în viață...”*

Vorba este fără îndoială măreață (nu neapărat în sens ironic o spun...), și poate tocmai de aceea impune niște nuanțe, ca să nu ne pierdem capul de ea...

De ce să ne pierdem capul, întrebați? Păi adîncul nostru are însușirea să creadă că ce vede ori aude el, în sensnul convenabil, îi aparțin deja. E la valabil și la idei, la însușiri observate în jur . Or lucrurile nu stau chiar așa, fiind acolo doar un banal drog, care ne ajută a trece peste un moment de viață (ultimul fiind împănat în adîncu-ne cu ceea ce se numesc angoase, existențiale ori din probleme zilnice nerezolvate).

Dar parcă tot e de dat atenție tărășeniei rousseau-iene. Iar asta chit că subsemnatul se află un plezirist (huo. efortului!) ce nu s-a pomenit, iar în paralel societatea actuală se află de asemenea partizană a plăcerii din plin.

A suferi... Poate chiar e un subiect de stat cu coada ochiului (și cît mai des), pe el...

PS1

Mai mulți îmi reproșează de la o vreme un anumit savantlîc al scrierii. Admit că mai am a pureca, la aerisirea scriselor (altminteri aici nu e ca la articole de gazetă, să le pigulești. E ce-mi iese pe țeava minții, și - cam - gata). În paralel, și hipergrandoman aflîndu-mă (ceea ce nu mă va împiedica s-ajung la cimitirul săracilor), meditez că vreun Proust are stil greu gurgitabil, dar tot se află unde se află, iar asta de un secol.

Legat de ultima-mi tîmpită afirmație, mi se plimbă prin minte (fie și cu oarece rezerve) o vorbă: *„Trebuie să îndrăznești mult, pentru a reuși pe măsură”* Mă simt dator aici cu o nuanță.
Vrutul acela mult se află și mare risc, iar ultima vorbă nu e ca-n cărți amabile, ci realmente poți pierde mult. Iar aici nu am în vedere contul la bancă, ci adaptarea la realitate - o lipsă aproape ucigașă.

PS2

De la Vorbă-lungă citire... Mă sperii deseori de neadecvarea ideilor mele, în România de an 2017, dar la o adică tata Rousseau era privit cam la fel, pe la 1760. Este drept că, fiind totuși secol XVIII, Rousseau nu se aventura prea tare,din amabila-i Genevă natală, spre absolutista Franță.

Amabilă (Genevă) în acel moment, deoarece cu niște veacuri în urmă și acolo se ridicau ruguri. Nu de trandafiri.

Nu mai știu pe ce pîrleaz din București

…(mai exact pe un ziduleț de beton) am văzut zilele trecute scrisă vorba: „Mai iartă și tu” (să fie un autor-frate, cu suporterii lui ”Isus vine”?) Urgent mi s-a făcut păr de lup, pe spate (am căscat într-atît gura spre Caragiale, c-am început a simți și eu monstruos)…

Am privit textul. Mai exact partea conștientă din mine a făcut-o. Și tot nu-mi plăcea ceva la el. Mai exact, se află acolo necontrazicere - că nu ai avea dreptate, în acea supărare ce nu vrea să ierte. În paralel, miroseam fratele mai mare (ori un părinte zice-se mai apropiat - nu neapărat ai mei, cît conceptul), pe care îl încurca - așa virulență a lui prîslea - în ale lui.

Puteți zice liniștiți aici despre proiecțiile deșteptului (cu ghilimele) de față, dar parcă n-aș da la gunoi iute, așa intuiție. Mai puțin intuitiv, și mai pe-cuvinte stă întrebarea dirtectă, da' dă ce să iert?

Răspunsurile vin iute, dar din categoriile precum: „Nu e frumos” „Așa scrie în Bibliiieeee...” „O să ajungi rău” etc., toate avînd legătură directă cu întrebarea anterioară mai mult de-o grămadă.

Iar de aici se poate sonda ce-i vine repondentului, a spune cele de mai sus.

**

La toată problema de mai sus, am trecut zilele trecute prin cartierul unde-am viețuit cinci decenii. Plimbare (și fără să-mi fie țintă a zilei, dar așa m-au dus pașii). Între altele, am străbătut Bulevardul Pake, la doi pași de Piața Iancului (cu toate, în București).

Acolo mi-au rămas ochii la o bucată de trotuar. Unde la finele clasei a cincea am avut o durere cu profesorul de matematică (care, să completez, s-a dovedit în afara standardelor mele - de supraviețuire - și în alte prilejuri).

E.

Se află 46 ani de atunci. Dar nu-l iert pe amicul nici în ziua de azi (următoarea pe listă cred că-i Georgeta Filitti).

Așa mărturisire nu poate pica decît prost, domniile voastre. Dar se află acolo două categorii de lucruri.

1.

Așa simt eu, și zău că nu joc teatru ori trag de păr nemulțumirea de altădată (putem discuta aici cîte altele, refulate, se agață de prilej pentru a ieși din fund de suflet...).

2

Ce e rău că vreunul din jur nu iartă? Ne simțim și noi, ceilalți (altminteri nu prea sfinți), amenințați? Că ne-ar trata acel paria la fel, respectiv al zgîlții pușcăria unde avem arestate și noi, iritări de lungă durată?

„Nu este oare misterul calitatea cea mai înaltă a feminității?”

Este, dar numai în cărți. În realitate, lucrurile îmi par (mie, satir bătrîn barim) nițeluș diferite. Există doar umana dorință de-a încăleca (poate și fizic) pe celălalt, în acest caz bărbatul/viitorul soț.

Mă puteți acuza la așa zise, și-n cel mai bun caz, că mă aflu îngrozitor de-al dracului. Dar plîng de pe-acum domnii care iau în serios zisa citată.

La o adică, misterul cu pricina se află precum iubirea, niște invenții (inevitabil false) de făcut viața frumoasă unor animale captive.

Nota bene.

A fi captiv nu îndepărtează puseurile totalitare din noi, prin cușcă existînd destui cu șanse a fi mai slabi decît noi.

.

PS

Chit că nu-i semn prea bun, pentru viitor, mă uit la producțiuni culturale și descopăr Americă (la cinci sute ani după Columb). Pe acolo, interes primordial nu este a prezenta - dacă se poate și exact realitatea, - ci de a făuri - din cuvinte - un fel de cocoon unde-i plăcut a vieții.

Mărturisesc a fi deschis

…siteul Observatorului cultural cu alt scop, dar pînă una-alta mă împiedic de diverse, de-acolo... „E foarte important să te întrebi dacă ești tu cel adevărat în ceea ce faci"

.Dincolo de asta, pun două întrebări.

1.

Putem fi noi, adevărați în ceea ce facem? Mai exact, ne lasă realitatea, piața joburilor mai exact?

2.

Adevărul despre noi (și în baza căruia să fim noi cei adevărați în ceea ce facem). N-am idee cît a dat doamna autor pe la cursuri de psihologie, dar ți se face părul măciucă, descoperind cine sîntem cu adevărat. Iar asta ar fi nimic... Căci știința reală despre noi este legată strîns de știința asupra înconjurătoarelor, ce ridică împreună la pătrat disconfortul.

.

PS

Îmi cad ochii, în textul de mai sus, la vorba „dialog viu"... Există și dialog ne-viu?

După cum, am sentimentul că expresia de mai sus se străduie a conferi viață unui dialog care - centrat pe stilul de mai sus - tocmai de viață e lipsit.

În paralel, mă aflu primul care să admit că viața socială - parte a căreia se află cultura - impus un retezat din vitalitatea noastră (cea foarte animalică în fond).

Care o fi diferența

… între vreun tren ce scapă - să zicem - pe un viaduct (și lasă vreo 70 oameni morți) și cei de la Colectiv. Este că nu ar fi plînși cu același sîrg cei dispăruți în prezumtivul accident feroviar?

Simt și de ce, s-ar întîmpla astfel.

„[X] a răbufnit!

Întrebare deschisă pentru membrii PSD: 'Cum suportați să fiți colegi cu doi nesimțiți?"

O să mă priviți cu neîncredere, dar vorba aceea magică - adică (a declara pe alții) nesimțiți - își are mesajul ei, despre cine o folosește.

Totodată. A face pe altul nesimțit nu e o garanție că noi ne aflăm opusul acelei vorbe.

Apropo. Ce e aia nesimțit? Întreb asta retoric, întrucîtștiu că am de-a face acolo cu o expresie vizînd inconștientul. Și care, deci, nu le are cu oferirea unor detalii inconștiente.

Asemenea tip de condamnări nu le au de fapt cu ale lor vorbe-vehicul, ci reproduc starea copilului care am fost cîndva, în fața adultului de ispravă care folosea acea acuză. De aceea nu putem oferi detalii, despre 'nesimțit' și compania, iar încercările de-a drege situația (în fața unui comentator ca aici) avînd puține șanse de-a drege lucrurile.

Dacă vreodată izbutesc

...a publica vreun volumaș cu năzbîtiile-mi de aici, îl voi dedica celor 150 de amici Fb.

O sută cincizeci.

Nu m-am întovărășit cu oricine (în sensul potrivirii de idei, nu că s-ar afla vreunui mai breji că alții).

N

Mă strădui pe-aici

…pentru ca să devin personalitate culturală a neamului românesc, dar investitorii în vreun post de televiziune trebuie să fie nebuni la cap, să mă cheme sub reflectoarele lor... Le-ar fugi toți spectatorii (iar dacă rating nu e, nimic nu e!).

Ziceți că la TVR nu-s investitori? Așa e, dar acolo ar pierde mai mult, apropo de frumoasele-mi gînduri despre patriotism și Neam...

Poate doar în vagon plumbuit să mă primească în calea Dorobanți, ca nemții pe Lenin, cînd i-au admis tranzit prin Reich, spre Finlanda...

Făcusem pe la prînz invitație

…la un exercițiu de imaginație. Cum ar fi fost dacă nu la Colectiv, ci într-un accident (să zicem feroviar, undeva prin țară) s-ar fi înregistrat 70 morți. Este că nu ar fi ieșit același tărăboi?
De unde intuiesc a conta foarte mult CINE a murit, și unde.

Au murit niște inși interesați de cluburi. Ferească Sfîntul a vedea aici lucrurile precum niște bisericoși, acum doi ani! Atîta doar că rude ale interesaților de cluburi - mai exact din București - arată (și se comportă altfel) decît apropiații unora morți în acceleratul (să zicem) Sibiu - București.. Altă părere de sine... Alte pretenții de la viață, respectiv de la oficialități. Plus altă știință (fie și-n parte inconștientă) în a profita de ocaziile ivite în viață.
Pe așa fond, și apropo de locul tragediei, una e să duci coroane de flori în cîmp la vreun Costești, și alta-n buricul Capitalei. O catastrofă-n mijlocul urbei e mai mișcătoare, pentru public, decît între dealurile Piteștiului...

Peste toate astea s-a lăsat o umbră. Nu a lui Mircea la Cozia, ci a președintelui Iohannis, peste jobenu-i din care a fost scos Dacian Cioloș.

A da înapoi

… pe drumul nostru, nu-i unul dintre cele mai plăcute gesturi. Zic asta după ce-am pornit alene a răsfoi *Tratatul de descompunere* al lui Cioran, iar acum nu-i mai dau drumul din mînă...
A recunoaște că te-ai înșelat. Nu-i o treabă foarte frumoasă. Asta, pentru că brusc ne face nimicuri în ochii celorlalți, dar mai ales ai noștri.
Barim asta se petrece la niveluri mai adînci, din om. Este drept că, acolo în subsolurile omenești, lucrurile vin și pleacă foarte repede. Peste cîteva secunde, minute sau ore, deja acea constatare devinene importantă. Asta, pentru că și-a consumat energia. Iar cea mai mare dragă posibilă nu face doi bani, fără energie...

Îmi pun problema de ce nu m-a încîntat opul amintit acum o perioadă. Probabil pentru că nu eram cel de acum. Ori în dispoziția de azi.
.
Ce am mai remarcat (probabil nu-s deloc eu primul...), în primele file barim ale cărții, este faptul că Cioran e trecut în panteonul românesc, deși el face zob - de pildă - ideea de naționalism.Ori de religie. N-am idee cum se simte el în cer, acum, dar e nițel neplăcut, să fii trecut între zeii unui neam fără să ți se ceară părerea. Iar apoi diverși (inclusiv inși simpli) să te elogieze, chit cvă în timpul vieții tale te-ai ferit ca de naiba, de-așa companii...

Și închei re-punctînd o zisă din debutul postului. A da înapoi. Cu durerea aferentă.

PS
Legat de relația-mi cu Cioran, parcă m-aș bănui de o simpatie/dragoste care suferă. Cam astea trec de la desconsiderare, la încîntare, și invers.
Dar, totuși… E posibil ca lucrurile să stea o idee mai complexe. Iar asta pentru că așa sînt, nu că doresc eu a face complicat, pentru a-mi umple timpul.

În paralel, și fără să doresc a face păr măciucă. Tratăm sub soare chestii complexe și deodată nu mai e nimic (odată cu vremea extincției noastre)! Mă credeți ori ba, spun asta mai degrabă cu haz, decît cu groază!

Legat de ultima optică, teoretic se află treabă urîtă, a privi astfel lumea. Dar cred că e mai naspa a nu medita deloc așa, la vîrsta a treia. Spuneți că ce lucru urît, trebuie să fie - vîrsta a treia? Poate. Dar își are șarmul ei, după ce-ți deretici curtea nevăzută, pein meditațiuni de care pomeneam imediat mai sus.

Unul dintre lucrurile tare condamnate social

… se află a privi insistent spre nurii unei femei atrăgătoare (trec aici și accesoriile care fac deliciul altor huliți, și anume fetișiștii). Societatea își vrea masculii precum caii împiedicați, în neputință de a alerga, căci pot face doar pași mici-mici.

Nu condamn, cît constat.

Oarecum la chestiune, privesc spre Evele ajunse la vremea împerecherii. Observ la cele cît de cît puternice tendința de-a cuceri tipul de bărbat pe care să-l controleze (domine?) în viitorul cămin. După ce o secundă mă jenez eu singur, a emite așa vorbă, realizez că e absolut normal, mai ales pentru că nici bărbații vizați nu sînt că în cărți.

Întrebați care-mi pare trăsătură principală a acelor domni în floarea vîrstei? Păi, simt a fi vorba de eliberarea seminală.

La chestiune, JJ Rousseau avea o vorbă: "Nu acuzați femeile a fi false. Altfel nici nu ar putea gestiona legătura cu o persoană atît de capricioasă, cum e bărbatul" (am citat din memorie).

Două sentimente

…asupra cărora mintea noastră nu prea stăruie. E vorba de-a fi intimidat de alții, respectiv a ne fi (cruntă) rușine.

A vorbi precum aici, despre ele, se află totuși în altă lume, de cît aceea în care ele operează. Ies de acolo scurt, însă devastator și rudă cu moartea. Și, implicit, nu prea ai ce pipăi, ce gestiona - chit că poate ne dorim asta.

Dar tot e bine să cunoaștem asemenea detalii, decît să fugim îngroziți / orbi de biciul acelor două sentimente.

Poate-i lucru important

… să ne cunoaștem slăbiciunile...

„Da' de murit cum vom muri, domnu Ordean - dăștepți sau proști?!”

Se înțelege că proști. Sau, altfel spus, nepricepători asupra lumii acesteia...

„Nu ești serios.. Zici astea de sanchi, pentru a face curte damelor la viitorii 80 ani ai matale!...”

Alter Ego-ule, simt că l-ai citit pe Cioran.

„închinători la ochiul dracului...”

.Dacă eu am chef a mă închina la ochiul dracului, dacă nu la dracu personal (știți ce mișto se pricepe - Aghiuță - a juca șeptic?), aia e totuși treaba mea. Nu a domniilor voastre.

Asta, pentru că nici eu nu sosesc la domniile vioastre, a vă spune pă unde să mergeți pîn viață...

Nimeni nu mi-a explicat

…ce e rău să te uiți, la siteuri porno. Doar mi-a interzis.

Cineva, de curînd, se străduia a-mi spune că nu mă pricep în domeniul teatrului, cînd opinam asupra Teatrului de Artă (sic). Fără îndoială nu le am cu teatrul, dar foarte pe dinafară tot îi văz, pe dumnealor.

Revin la siteurile porno. Ce-o fi rău, să cești gura la ele, de la 12 noaptea încolo?

Se înțelege că-ntreb astea de-al lui Aghiuță ce sînt. Și-n așteptarea sadică a explicațiilor cu pricina (care numai bine vor sosi în următoarea mie de ani).

PS

Că veni vorba, m-am luat ceva la palme azi-dimineața, pentru zisa-mi cu iubit de domni, de ieri. Astăzi, m-a părăsit, acel disconfort. Căci acel domeniu se află ceva mai complex, decît mers de la declarație la dormitoru cel păcătos.

Mare om

… acela care se recunoaște - destins - a fi ins slab

„Ești măgar, domnu...”

Da' de ce??
„Pentru că pînă acum doar dracul s-a jucat cu așa vorbe.”

Păi nu știai, că-s rudă cu Iel? Doar acolo,în Iad, am găsitără furnizor de căldură sufletească, aia de care un nemernic precum mine duce lipsă... Am avut de ales între a mă supune Lui, și a nu avea nimic, din acea chaleur humaine... Dumneavoastră a-ți preferat sloiul, întrucît sosește de la Domnule religios? Dacă da, să fie la domniile voastre... Eu prefer a fi frate cu Nesupusul.”

Parcă nu m-aș jena în exces

… pentru anterioarele-mi zise - despre site-urile, despre activitățile umane deocheate... Mamă, cîte poți cunoaște pe-acolo despre propria persoană...

„Păi cine are nevoie a cunoaște despre propria persoană?”

Eu unul am așa am auzit. Așa am citit, și în multe locuri. Că e frumos să ne cunoaștem pe noi înșine.

„Păi matale iei în serios, zisele despre autocunoaștere? Credeam că te pricepi la ființa omenească, mai exact cît gargarisește Dînsa...”

Poate nu-i lucru mai tîmpit

.. decît a fugi de bucăți din noi înșine.
La chestiune, de unde pînă azi dimineață considerăm străin și absolut de blamat pe cel care eram - și făptuiam diverse - acum niște ani, azi am acceptat că e acolo fratele meu, cel mult diferit.

Discuție între doi șmecheri, în metrou matinal

"Acuma io n-oi fi tîmpit, să-ți zic în vorbe ceea ce-ți pot transmite pe căile inconștientului...".
'Tu-le mama lor, de inițiați...! Nu mai ai loc de ei, pe stradă/uliță!

Lume a dracului

Mesaj către o importantă editură bucureșteană. .
"Vă trimit ultimele mele producțiuni. Să mă anunțați cînd sînteți entuziasmați de ele!"

Urîtă chestie

Să stai singur cuc, și să n-ai cui mărturisi că ai avut o zi minunată.

O să mă întrebați

… după lectura ziselor de mai jos, care cifră e menționată, drept cantitate de acool,. pe eticheta sticlei de la piciorul mesei mele de lucru.
Stați să mă aplec...

Nu pot să mă aplec.

V-am anesteziat? În sensul că atribui zisele următoare lui Bacchus, și nu minții mele goale-goluțe?

Acum niște ani, un domn se voia al doilea Caragiale. Anii au curs, și fratele acela sosește cu o altă năzbîtie. Cică vrea să fie mai breaz decît pomenitul ILC.
Partea foarte proastă în vorovorile cu acel domn o constituie coclaurii (cu pretenții de deșteptăciune) pe unde conduce dînsul discuția. Zice dumnealui, într-o primă fază, că o fi cazul a se naște unul mai tare-n pix decît Caragiale, dacă tot se scurseră nici 150 ani de cînd activa acela... Iar a nu zămisli ceva mai bun ne-ar fi semn tare prost - mai ales în calitate de popor ales de Dumnezeu.

Același purcede apoi a zăpăci și-n alt mod distinsul auditoriu. Zice dumnealui că, de fapt, el are treburi prin viață decît a-l 'depassa' pe Caragiale, dar îi place cum sună ideea.
Iar totodată, e interesat a simți, și-a gestiona momentul din viitor în care va mirosi - nici nu se putea altfel, nu? - că nu-l poate depăși pe maître Iancul, și că în general energiile adunate ale acestui pămînt sfînt (citez din G. Căl.) nu mai pot naște altă genială Haimana, înainte de scurgerea unui mileniu.
.

Acelui tip îi place, de asemenea, a vorbi minților luminate ot 2017, despre așa provocare, Adică de-a deveni careva mai brici decît Caragiale. Are el așa distracție, să propuie tărășenia cu pricina... Iar apoi să caște ochii, cum reacționează lumea bună. Și la locul ei.

Am o problemă

Racheta-mi cea doritoare să ajungă pe Lună a izbutit să iasă din orbita Pămîntului (chestie altminteri deloc-deloc simplă). Belea se prezintă acum frînatul în dreptul Satelitului, ca să nu zburăm de tembeli, în nesfîrșirea Spațiului....

.

Voce din off.
"E un început bun, că-ți pui problema."

Mersi, Doamne!

Mă aflu precum Javert

…din 'Mizerabilii' lui Hugo... Și anume *bănuiala întruchipată*.

De pildă, cînd mă ia dor de ascultat piesa Led Zeppelin numită ' Babe, I'm gonna leave you', păi stau și socotesc într-o primă fază dacă inconștientul știe englezește. Pentru că mă aflu speriat și de umbra mea, îmi spun că da. Și că deci acolo e vorba - în viața me - de-a fi cineva părăsit.

Oricum o dau apoi, tot prost ies.

Dacă vrea am sperietură în mine (luminîndu-se grație acestui dor muzical anume), că aș fi părăsit - păi nu e bine. Dacă voi eu a părăsi pe careva, asta e mai mult decît urît. E condamnabil! E de dat cu pietre. Dinspre ăilalți, spre mine.

Altminteri, rezultanta e ok, căci s-a mai făcut ceva curățenie în magazia cu sentimente...

.

O fi demnă de încredere

… vorba aia, cum că succesul decurge din reluarea (cu umană tenacitate, a) încercărilor ratate?

PS
Am visat că, într-un suiș pe teren accidentat, am dat peste un ins răposat.
N-am vreme a mă îngrozi de acel cadavru, căci știu a fi mai degrabă vorba de-o parte din mine, spre care nu am curaj să privesc...
Asta nu-i chestie teoretică, ci pur și simplu, pe drumul vizat, pot să m-aștept că dau pe undeva subit din cap, ca zbanghii, și să nu știu de unde mi se trage...

PS
„Dumneata, domnu O., gîndești prea mult...”
Așa zicea și minunata-mi primă nevastă. Iar la vremea aceea mă aflam (totuși) mic copil, în materie de robotit prin cap.

Unii descoperim tîrziu America

Mai exact că hangarul unde jonglăm înalt cu idei se află una, iar adîncul nostru psihic alta.
Teodor Mazilu avea o vorbă: ideile-s împrumutate, marasmul din străfunduri strict al nostru. Zic asta cu ochi la expozeu-mi despre rușine, de ieri. Cînd ai a-ți fi rușine față de semeni, pentru un gest al tău (ori a fi, în general), s-a terminat cu pastilele frumoase - pe care le vei fi debitat la bodegă, despre rușine...
Rămîne doar sinistrul.

Apropo de așa vorbe, priveam întîmplător la niște semeni fumători. Se aflau tipi destinși și coagulați aș spune, în tendințele lor interioare. Nu erau marcați de îngrijorări, ca ale mele. Eu nu fumez.
De fapt, chiar de-aș pufăi nu mi-aș putea drege balamucul.

Un oarece paradox

…face să întîlnești mai puțină minciună la insul ce nu reproșează așa ceva, semenilor.

Stau de o jumătate de oră

..pe Facebook și mi-a mai scăzut oroarea, de-a fi dat ieri nas cu realitatea.

„Vasile Boerescu despre locuitorii județului Teleorman…

întâlniți în iunie 1859 "Apoi se mai știe că în ăst județ locuitorii sunt cam semeți, cam gâlcevitori, hoțiele cam dese..."

Mă uit spre d. Dragnea și nu pricep ce treabă are el cu viața mea. La bani mărunți, nici aceia spre care tot vituperez, pe aici, nu au (vă rog ca ultima confidență să rămînă între noi... Căci pot auzi și alții de ea, și mă fac de rîs)…

PS

Privesc la zisele lui Vasile Boerescu și remarc omenescul lor deplin. Premisa dumnealui este: „se știe".

În paralel, ființa umană, cînd o pălește nevoia de-a face de baftă pe altul nu are treabă cu așa finețuri. Cum că Boerescu se ia după vorbe destul de/foarte subțiri.

Totodată, nu știu cum stătea V. Boerescu la capitolul hoție. Dar semeția și gîlceava nu-mi par să-i fi fost diferite, de-ale teleormănenilor cei puși la zid.

Admiram ieri tenacitatea

…fiului meu mijlociu.

Pe la tat-su, nema așa ceva! Se lasă urgent de-un lucru abia început, pentru a se refugia în tentative similare. Și tot așa (motiv pentru care mă aflu amintit prin enciclopedii, drept Sisif la pătrat).

O ursitoare îmi trimite însă asigurarea că am o mare calitate. „Îți merge mintea, bă!"

Îi răspund că să fie la ea așa ceva, fără altele - de pildă tenacitatea amintită anterior - prin jur. (fiind un domn, închei reprosul politicos, cu „..., madam!")

Toate astea mi s-au pornit de la o vorbă mică...

> *„Vasile Boerescu despre locuitorii județului Teleorman întâlniți în iunie 1859 <Apoi se mai știe că în ăst județ locuitorii sunt cam semeți, cam gâlcevitori, hoțiele cam dese...>"*

Mai exact: „Se știe..."

Îmi miroase că așa formulă oratorică merge minunat la publicul care nu-i interesat de argumente în sine, cît de modul cum gîndesc cei din jurul său (răutăcioșii vorbesc aici de „turmă").

Dacă membrii satului știu deja acel lucru despre teleormăneni, și omul nostru va adera la idee.

Îmi devine

…tot mai demn-de-stimă Robert Plant, de la Led Zeppelin. Asta, pentru că se menține verde la suflet, între altele scoțînd la aproape 70 ani un album deloc prost.

În paralel, chit c-au trecut zece ani de la discul scos cu tînăra Allison Krauss, îmi place cum știe să aibă succes la sexul opus...

Privesc totodată și în trecut... A părut el mai zbanghiu, dar treaba în LZ fu treabă, iar familia familie, chit că ultima a avut parte de un nefericit accident, al unui copil.

Trăgînd paralele în jur, iar la mijloc afîndu-se inerent gustu-mi strict personal, nu mă tentează de vreun model în direcția unei alte formații la care țin mult, și anume Pink Floyd. Se află tipi onorabili acolo Waters și Gilmour, dar nu simt nevoie a-i copia...

La o adică, e sănătos să eviți maturizarea prea devreme, și implicit plînsul la 25 ani că ce sinistră e lumea.

PS

Mărturisirea-mi de aici ține de stabilirea unor modele (fie și nu neapărat ca în cărți). O tendință pe care o am de puțină vreme.

Similar, auzeam de curînd vorba 'a-ți vedea interesul'. Am băgat-o la capăt (îndrăznesc să mă laud cu asta!), chit că și ea îmi pare departe de cărți.

Grafiez pe aici una alta

… și realizez încă odată că nu izbutesc și pace să mă-mpac cu scrierea 'în din a', respectiv cu 'sunt'.

Să fie sănătoși aceia care gustă pe nemestecate așa *indicații* de la Academia *Țărei*, dar eu nu pot pentru ca să. Se rupe ceva în mine. Căci, cu scuzele de rigoare zicînd, eu văd că acolo e o tîmpenie, iar așa ceva nu servesc - chit că ratarea umană, sub soarele ăsta, din indisciplină socială mi se va trage.

Ascultam azi, în paralel, cum pînă și-amărîtul de Radio *Itsi Bitsy* punea umăr naționalist, materiale cum că un compatriot a schimbat soarta primului război mondial. E vorba de marele savant X, care a descoperit posibilitatea de-a trimite gloanțe printre palele motorului de avion.

Mă uitam ca prostul la materialul sonor cu pricina (pasămite banală întrebare de concurs)... Oare cine-i îndeamnă, diverși actori media, a glăsui într-un fel sau altul? De pildă să apese pe anumită coardă naționalistă? Ba să-l și finiseze atent,. ca efect...

O să ziceți că mă aflu eu speriat de și-nimica-mișcă, dar cîte ceva despre mărimile statale oi fi învățat și eu una-alta, în timp... Ori poate sensibilitatea mi se trage de la un op, „Naționalismul est-european în secolul al XX-lea”, unde se dau niște detalii despre cum dînsul Stat apasă pe-o pedală ori alta, în materie de util-dumnealui naționalism...

Oarecum la chestiune, hai să vă spun ce trăznaie-am făcut avum circa o lună. În lipsă de-o leafă aflîndu-mă, am scris prezidentului țării, dacătele n-are nevoie de-o minte ca a mea. Am afirmat acolo, și-n nemernicia mea, că l-aș putea ajuta în civilizarea țării.

Mă jenez azi, dar nu excesiv, pentru așa pretenție... Dar pînă la urmă există acolo varianta comodă (în care apeși pe naționalism), și una care doare (de deasupra și nesigur, a putea face onor Statul treabă cu zbanghiul de Ordean, în materie de idei.)

La o adică, e absolut normal, ca niște ființe omenești să aleagă varianta simplă. Adică una născută din a bănui că există doar prezentul, iar dacă va veni un viitor, aia nu e treaba ta, actual lider, căci te vei afla dispărut la vremea lui (dați voie șefilor mult doxați a se afla tot oameni, prizonieri ai prezentului, și Doamne-feri de vreunul cu grijă serioasă la viitor, căci iese mai tîmpit).

Apropo de viitor, ca părere a mea (de romantic), atitudinea de vădit este prudența. Or, oameni și instituții se află mult grăbiți - cînd nu-i sperie îngrozitor acel viiitor - să tragă concluzii, iar în paralel să-facă-ceva.

Închei c-o întrebare. Estem țară liberă? Și întrucît estem, avem voie e ne da cu părerea? („Daaaaa!")
Prin urmare, treceți tîmpeniile de mai sus în categoria „A vorbit și nea Ion"...

PS

> *„A dracului e pielea pă dumneavoastră, domnu Ordean... De parcă numai matale citești cărți deștepte, precum aia de ne vorbeați mai sus... Adicătele noi n-am aflat ce-s alea reguli ale persuasiunii...?"*

PS2
Întrebare de concurs (a la pomenitul de la Itsi Bitsy). Semnatarul acestui post o să moară-n patul lui?
Dînsul nu crede.

PS3
Poate da, poate nu-s aplicabile zisele de la PS1.
Îndrăzneala unor așa zise ale subsemnatului se află direct proporțională cu neadaptarea la realitate, mă refer statul cuminte între oameni, efort, și fii-la-locul tău!
Constat asta zilnic - îndrăznind să trec aici și cîteva zile viitoare.

Un titlu de carte

„Mircea Eliade și evreii". Care mă trimite inițial la verva lui Nae Ionescu, din faimoasa lui prefață la cartea „De două mii de ani", a lui Mihai Sebastian
Eu unul m-aș feri a trage concluzii despre un popor întreg, despre subiecte de-acest fel în general. Înțeleg perfect că alții s-au aflat și află de... 2000 ori mai deștepți ca mine, iar în baza opurilor lecturate au putut trage admirabile concluzii, dar tot m-șa feri de așa ceva. Eu n-am cunoscut evreii, ci doar țiganii. Dar tot nu cred că m-aș angaja la stabili una ori alta, peste veac dar și dimensiuni, despre dînșii.

Am sentimentul că viața socială, alcătuirea de acest fel (socială) impune lucruri ferme. Între altele trasul de concluzii prin rafturile bibiliotecilor.
Rezerva mea e una strict personală, dar și văzînd ce s-a ales de marile meditațiuni interbelice, la români și nu numai. Scriau românașii noștri (este drept că sub imboldul planetar specific) niște măreții de-ți stătea ceasul. Și-a fost de ajuns o tresărire a dromaderului pe care locuim (fizic și nu numai) pentru ca totul să meargă la coșul de gunoi - iar animatorii cu pricina să facă pe niznaii, legat de convingerile lor anterioare.

> Admit a mă afla nițel răutăcios și nifilist cu așa zise...

Oare, la o nouă suceală a scoarței lumii, eu (la momentul acela nonagenar virtuos, voi abjura de cele în care cred azi?

„Păi dumneata în ce crezi?”

În nimicul frumos...

„Dacă n-ai a pierde o leafă mare, probabil o vei ține tot așa (și presupunînd că va ști cineva că exiști...).”

PS

Nu urmăresc viața academică, dar din semnalele ce-ajung la o minte ca a mea frații doxați au lăsat-o mult mai moale cu savantlîcurile, despre lume, viață și (voi cita dintr-un confrate montaniard:) Conștiință.

Asta, poate pentru că nici plebea nu mai e ce-a fost odată.

Mai exact s-a destupat și, totodată, preferă să trăiască bine. Să facă dragoste și nu război.

Culmea nesimțirii

Să fii îngrijorat că, peste ani, meșterii vor agăța un pic șui o placă de marmură, la intrarea în blocul tău. Și pe care că scrie:

"Între anii... aici a muncit și a creat scriitoru / filozofu...".

Mi se sperie gîndul. De-o așa placă. Ar arăta că dracu. Iar răposatul fiind om timid, deci jenîndu-se mult a-și aduce nostalgica fantomă pe acolo...

Cineva pomenește

…de chilia lui Arsene Boca.

Se înțelege că lumea, realitatea merg cum vor ele. Dar eu tot văd drept ciudățenie, a-ți confecționa o chestie, apoi a pretinde că-i ultraadevărată, ba chiar a o și impune, ăluia pe care îl vezi mai slăbuț prin jur.

Devin înțelegător cu așa gesturi abia cînd privesc la propriul insuportabil interior.

PS

Sfințenia lui Boca mai funcționează, dacă-i vezi pozele de dandy (1960?) pe străzile Bucureștiului? Nu spun asta la mișto, ci conștient de resorturile confecționării de sfinți. Poate-i precum a-l vedea pe Iisus la scaldă tinerească, pe malul Iordanului și cu vreo domnișoară sau două în jur.

PS

Nu cred că greșesc mult, dacă afirm că multe vizite la chilia cu pricina se fac strict oportunist, ori împotriva plictiselii / de dragul nevestei etc. Sînt cele încheiate cu zisa: "*Am fost și pe la ăla...*"

A ne plînge

…de incorectitudinea altuia ne poate pune în vizorul unora mai corecți ca noi.
Căci se nasc și de-ăștia...

Mi-ar plăcea

… să nu mă ratez, ca om.
Dar poate sănătos e să ne așteptăm la orice. Deci inclusiv la pomenita ratare.

PS
De dragul discuției, am lăsat deoparte un sac plin de nuanțe, la vorba cu r... de mai sus.

Discuție pe undeva

… despre violatorii eliberați anticipați din pușcării. Lume chitită, pe-acea filă Fb, pe respectivii iubitori-cu-forța de doamne și domnișoare.
Mi-am dat și eu cu părerea. Mai jos s-ar afla altminteri doar prima parte a observațiilor mele...

Poate-mi explică și mie cineva, ce rău într-un viol. Se înțelege că mă aflu tare neam prost, ridicînd așa întrebare.
Eu posed niște ani. Deloc puțini. De-a lungul lor, nimeni nu a venit să-mi explice ce-i rău în ideea de viol. În jur mi s-a aflat doar o sarabandă de limbaje nonverbale.
E amuzant că mi se cere să fiu pornit pe ceva, dar nu mi s-a explicat ce și cum. Iar care oameni i-aș întreba, se uită urît, căî nu am aflat și singur, iar apoi să mă raliez dumnealor, ca paznic al acelei moravuri, și să lătrăm spre cine-ar încălca regula.
O să ziceți aici că se află în mine un violator înnăscut, însă lucrurile-s mai nuanțate. Eu nu cred că se află sliuire mult mai domoală, în situația pe care v-o pomenesc mai sus. Aceea ca seamănul să-ți devină, pe neve, lătrător la alții (chestoa asta e valabilă și-n alte domenii, dacă nu-n toate cele oblăduite de specia umană).
În rest, de-o explorare-două am făcut și eu, pe cont propriu, asupra ideii violului. Ea diferă de ceea ce se vîntură prin societate.

PS
Dl Striblea se află unul dintre oamenii a căror vede mă înfurie. Știu că nu e frumos cum procedez, dar nici nu mă iau la șuturi.
Nu-i fac vreun reproș. Doar spun cum stau lucrurile pe la mine.
Într-o primă fază (și) dînsul mi-a părut om de treabă. Apoi copilul din mine a descoperit a fi acolo doar o mască, în spate un om ca toți ceilalți. Bineînțeles că aici putem sta de vorbă, pe cîți oi fi înfuriat eu finalmente, cu mutra-mi angelică.

Pe undeva

… niște semeni se află deranjați: „Drepturi pentru urmașii Sodomei”.
Am îndrăznit a-mi da cu părerea (la altceva neprincepîndu-mă...):

Dumneavoastră, fluturînd acele vorbe, uitați un lucru. Sodoma și tot ce mai scrie prin cartea dvs. de căpătîi se află o părere... (Și) între altele.
Acolo se află părerea dumneavoastră, respectabilă fără îndoială, însă numai părerea dumneavoastră. Marile războaie, dincolo de lăsata de la Dumnezeu sete de cotropire, pornesc nu o dată din convingerea uneia dintre părți (ori a ambelor?) că modul lor de-a vedea lucrurile se află cel just, dacă nu cumva singurul (îndeobște ultimele două variante se află unite: „Eu am dreptate, deci altceva nu există”)
Cam așa, deci, cu Sodoma.

La o adică, pasajul cu Sodoma se află băgat în Biblie din motive mult mai pragmatice decît acela că ce urît se iubesc aceia, în anus... La mijloc se află teama de extincție a comunității umane respective. Care, iubindu-se unii componenți ai ei după cum am pomenit, risca - mai ales în vremi antice - a-și da duhul. A nu rămîne picior de om, pe-acolo. Ori cu prea puțini membri pentru a rezista vreunui trib mai tare din jur. Iar așa variantă se lăsa cu moarte, din partea cuceritorului, sau în cel mai bun caz sclavie.

PS1
Într-un fel, completez aici și promisul capitol doi al postării despre viol.
Același lucru se află la bază, și anume teama Societății (locului) de extincție. De care se apără pe cît o duce capul (și după cum se potrivește totodată supușilor săi).

„Opt foşti miniştri ai guvernului catalan

au fost arestaţi în Spania în timp ce liderul separatist Carles Puigdemont şi alţi patru membri ai cabinetului său s-au refugiat în Belgia. Va acorda Bruxelles-ul adăpost secesioniştilor catalani acuzaţi de rebeliune, dar şi de o imensă fraudă fiscală? Cum va evolua criza la nivel european? Care sunt motivele pentru care separatiştii catalani au declarat independenţa?Am discutat despre efectele crizei spaniole la dezbaterile Historia, la Adevărul Live, împreună cu gen.(r) Alexandru Grumaz şi Cătălin Buciumeanu, Centrul de Strategii Avansate. O emisiune moderată de Ion M.Ioniţă, redactor-şef Historia.”

Se înțelege că la mijloc se află firea umană și doar ea.

Nu putem sta s-așteptăm ce se întîmplă, de pildă cu acei miniștri catalani refugiați în Belgia. Ci avem nevoie a modela plăcut nouă realitatea.

PS

Ce frumos sună, Centrul de Studii AVANSATE... Simt că se pregătește a-i succeda cel de Studii foarte avansate (ori, gazetărește spus, *fabulos de avansate*).

Nu mi-am bătut niciodată capul

…cu inșii ziși nesimțiți.

În primul rînd, pentru că nu se făcea asta nici în familia de unde provin. Apoi, eu cred că un nesimțit pierde, prin felu-i de-a fi. El nu se călește în destule ale vieții, purtîndu-se cum o face,

Altminteri, după cum vă mai plictiseam azi, am observat că deranjați de nesimțiți se află inșii cărora simțirea le-a intrat insuficient în conduită. E un fel de supărare acolo, a la copii ce merg îmbufnați la școală, privind ofticați plozii magraonilor din cartier, care-și fac de cap, pe maidan.

Nu am studiat prea mult

…(mai exact deloc...) ideea de manipulare. Dar îmi pare un demers din categoria celor care satisfac - nu pe degeaba... - nevoi adînci ale făpturii umane. Omul e manipulat prin plăcerea - fie și numai din vorbe - care îi este produsă de manipulator, care obține în schimb atitudine și/sau gesturi utile lui.. Se înțelege că nu trage nimeni de rever pe manipulat, dacă nu se lasă cam ușor dus cu prețul.

În paralel, nu apreciază nimeni mintoșenia celui care manipulează, el doar e luat cu huo! - semn că gesturile acestuia nu pot fi contracarate mai destupat. Tărășenia îmi aduce aminte de acuza: „E o provocare!”. Și acolo e căinat cel care nu se poate opune, provocării. Mai exact nu poate spune „Hai, vere, plimbă ursul / cîntă la altă masă”.

Prin urmare, șed gaia-mațu pe capul dlui realizator de televiziune R.B.
Acesta, exasperat, replică la un moment dat:

.

„ Chiar nu va este rusine? Suport zilnic frustrarile sau foarte probabil exclusiv supararile si nefericirile Domniei Voastre, caut sa va inteleg si sa va respect opiniile dar acum sunteti complet pe aratura.... Sincer. TOTUL pana la partizanii din munti si pana la detinutii politici. Puteti sa va indoiti de tot si toate dar aveti totusi o limita va rog.

Chestia cu nefericirile de mai sus, chit că nu neg a fi marcat eu de așa ceva, pornește dintr-o zisă precedentă, a cărei subtilitate e foarte posibil să-i fi scăpat respectivului teleast)

Atît i-a trebuit ticălosului subsemnat...

Noi, oamenii, purcedem foarte des la construcții ce fac bine sufletului. De pildă a declara acei deținuți politici, respectiv luptători în munți drept nemaipomeniți. Tărășenia rezultată face bine la suflet, pentru că ne proiectăm în poziția (artificial obținută, s-o precizez) a acelora. Nu aceia-s periați, slăviți, cît noi care ne-am proiectat în ei.

Este însă acolo un edificiu (foarte) fragil. Și-i de ajuns un singur om care să vină și să te invite a fi serios. Prin urmare, intervin din partea creatorilor și susținătorilor - de așa idei - niște lucruri.

Întîil constă a duce acea lucrare într-un mediu aseptic, unde nu riști să te tragă nimeni de mînecă.

Chiar și așa demers își are limite,căci pot ajunge pe-acolo tipi precum Șerban sau Ordean. Cum ăștia se află puțini (la o adică nu s-a inventat poliție care să ne scoată din visele noastre despre luptătorii montani de pildă), se trece cu tunurile pe dumnealor.

În așa demers, pentru că întreaga construcție voiește a mulțumi inconștientul, acest din urmă compartiment psihic nu poate oferi ce nu știe. Și anume cuvinte, însăilate chiar în contraargumente. El oferă doar umori.

Sînt și astea însă bune la ceva. Dincolo de confortul produs în emitent, ele pot descuraja, pe adversar. Dar nu întotdeauna. Prin urmare, adversarul poate observa că în reprosul (precum al dlui Bogdan):

> *„Nu va este rusine, Domnule Ordean? Sau nu am inteles bine sau Domnia Voastra va comparati cu cei ce au ales sa stea drepti ca brazii.”*

... nu există argumente. Ci doar apel la ideea de rușine. Ultima fiind o tărășenie care ne-a intrat în fibră, pe cînd eram mititei și nu putea replica unui adult (altminteri nu unul de pus în ramă, căci rușinarea cuiva conține mult dor de a umili, mult sadism). În completare, rușinarea cuiva nu are nici un farmec, pentru agresor, dacă nu se produce în public. Unul favorabil agresorului de care pomeneam.

Pe așa glandă mizează dl Bogdan a trezi durere în subsemnatul.

Similar există pe acolo și a te compara cu vreunii MARI. Și cu așa ceva se dă peste bot la vremea copilăriei. Deci altă glandă, de zgîndărit dureros, pe dedesubt.

Totul, pentru a nu mai fi amenințat edificiul dintîi. Cel cu proiecția în deținuți politici sau ogorani (am îndrăznit a crea acest adjectiv).

Altminteri eu mă declar deschis a vorovi despre cele două categorii. Cu argumente. Cu citate.

Este drept că așa benigne mijloace riscă a distruge construcția cea cu idoli.

Pe undeva:

„Își permite (si oare indrazneste cineva?!?) sa faca o comparatie intre "clanul Bratienilor"si clanurile liberale de azi? Ar fi o impietate si o blasfemie!”

Rîd-plîng, observînd că marile vorbe din ultima propoziție au unică destinație a descuraja, a înfricoșa pe cel care-ar îndrăzni să conteste opinia - cea mult făcătoare de plăcere la suflet - a susținătorului de clan Brătieni. Cînd cineva reclamă blafemie, acolo se află amenințare cu pedeapsă divină, pentru că ai îndrăznit a nu fi de acord cu-o nedreptate.

Putem da ochi și la vorba impietate, ce ascunde ea, la fel de șmecherește. Impietate este a nu avea milă. Față de cel care încearcă a te descuraja astfel. Matale neavînd chef să accepți afacerea proastă care ți se propune - din partea celui zice-se rănit și, deci, demn de pietate.

Acuza de a nu avea milă, respectiv a fi lipsit de inimă se bazează, aparent paradoxal, pe durerile la vremea cărtora am implorat milă în jur, dar așa ceva nu a sosit. Dacă venea (să presupunem asta...), nu mai exista teribila rană pe care calcă manipulatorul citat mai sus.

Are mare trecere

…acuza de-a fi spălat pe creier. Cred însă că nu-i o treabă nici a fi murdar în acea zonă... .

E haios (dar normal) să acuze de creier spălat tocmai aceia care au dificultăți în a lega două vorbe.

Cu ochii la niște minunății

..semnate de Paulo Coelho.
Avem nevoie de vorbe frumoase. Acestea sunt, prin definiție, întotdeauna plăcute.
La concurență cu ele - pentru interesul nostru - se află adevărul. El e de multe ori neplăcut.

„Voi, ce vorbeati de 2 spre 3 mii, acolo

… va rog sa numarati.....Mi-e sila.”

Eu aș număra, dat tot îmi iese de-o diferență (mare) pînă la cifra populației României. La o adică, simt acolo un fel de perseverare diabolicul, căci și acum doi ani s-a demonstrat mult, iar votul a ieșit care a ieșit (atenție, un procentaj fără precedent pentru partidul urmașilor lui I. Iliescu!)...

Aș putea spune, altminteri, că știu de-așa fenomen din 1990. Ieși în stradă, însă cîntarul electoral nu se schimbă. Ba destui se află întăriți în poziția lor pro[PSD], căci dumnealor se află conservatori și temători. Adică exact cum vor fi destui dintre manifestanți, peste vreo 25 ani.

PS

Am privit la televizor păreri ale manifestanților, pe cînd plecau din Piața Victoriei spre centru. Există lucruri de comentat (de pildă ideea asigurării de lume mai bună pentru copilul vreunui cuplu de-acolo), dar admit că ele nu-și au locul între oameni văzători în alb și negru. Maniheiști adică, ar spune unii mai deștepți ca mine.

Fotografie a celui din care am citat, sus.

Ca tot omul

…ce va ajunge rău, judec mult (iar asta nu are cum să nu pice prost, într-o societate unde se gîndește normal)

Apropo de-a lupta pentru o lume mai bună

…pentru odrasla noastră.

Aici, într-o primă fază, e de reperat efectul teribil de persuasiv, către cei din jur, al unei asemenea vorbe. Chit că ea-i aiurea. Dar se află beton acolo - și cam în contra adevărului plus realității nepartizane - o mică alianță. Între interesele Societății, și ale noastre, inșii de trînd.

În cazul ultimelor, se împletesc omenescul interes de-a merge bine progeniturii (că asta nu are contract cu succesul e altă poveste) cu a da bine în jur, spre alți educați de Societate.

> intuiesc a exista un clasament al mărețiilor plantate de Societate în capul spusului. Asta cu grija de progenituri cred că-i spre top, prea-i în preajma tăriilor cerului, ca tulburare interioară.

Nu mă mir a lipsi la așa idee („copiii mei să aibă parte de aia, și nu de aia...”) un ochi mai atent.

Una la mînă, copilului îi pică prost - din principiu și cînd va fi o idee mai mare - a se ocupa genitorii săi de problemele sale. La o adică, tărăboialele părinți-odrasle adolescente de la așa ceva pleacă. De la a stabili altora drumul. Și-i normală prudența acelor tineri, căci experiența părinților.

> Să presupunem că a fost eficientă la timpul lor) nu are cum se potrivi la o realitate de care aceia n-au idee - e vorba de viitor.

„Nu vrem să fim o nație de hoți”

Ce fain l-au ales, acel slogan... La fix, spre adîncul omului nu prea cugetător. Se înțelege că ultimul lucru pe care și-i dorește așa vorbă (și părinții ei) este să ceri detalii.

Altminteri, putem încerca a privi dincolo de aparențe.

O să-mi spuneți că se duce dracului tot șarmul vieții, dacă purcedem la așa ceva, la privit dincolo de aparențe. Și poate aveți dreptate, Dar tot există lucruri dincolo de întîia impresie! De iuțeala de mînă a prestidigitatorului...

PS

Apropo de neralierea-mi la curentul din stradă. Nu țin a fugi de dracul și-a da de tat-su.

PS2

Pe undeva: *„craiul răsuflat și senil taricean”*

Dincolo de faptul că s-a dat undeva cuvînt de ordine undeva-sus, că Tăpriceanu trebuie declarat senil ... De ce ar fi d. Tăriceanu senil și nu ar fi / fost așa ceva C. Coposu, N. Djuvara, Alex, Paleologu și alții ce populează galeria cu valori a unei anumite tabere politice? Doar pentru că ne pică nouă bine, iar în paralel avem gură mare, cu cine gîndește altfel decît noi?

Oamenii pot fi clasificați

…și după modul de reacție, dacă nu ești de acord cu ei?

Mi-a venit ideea asta privind un capitol dintr-o carte cu amintiri. ale unor foști deținuți politici. Cît de minunat arată toate, acolo... Și cît de fiară, totuși, se află insul care înșiră acelea... Cum își adăpostește el interesul, în dosul vorbelor mărețe...

De-asta spuneam, mai sus, că-i decisiv cum reacționezi cînd cineva nu-i entuziasmat (ori nu e de-acord) cu vorbele, cu ideile tale. Îl simt pe domnul care scrie textul reprodus - și presupunînd că mai e în viață - ca mult săritor în sus, dacă nu ești de acord cu el.

> Că veni vorba. Vă povesteam că am de-a dreptul teamă, a întreba penticostalii cu broșuri în cărucioare, de ce vor dînșii a-mi arăta drum în viață, și nu s-ar lua ei după acela pe care l-aș recomanda eu dumnealor. Ieri am reușit, în gura parcului Herăstrău, a-mi depăși așa reticență. .
> Au rămas blocați (erau trei, altminteri persoane spălate).
>
> Este drept c-am dat și-am fugit. Curajul meu posedă limite.

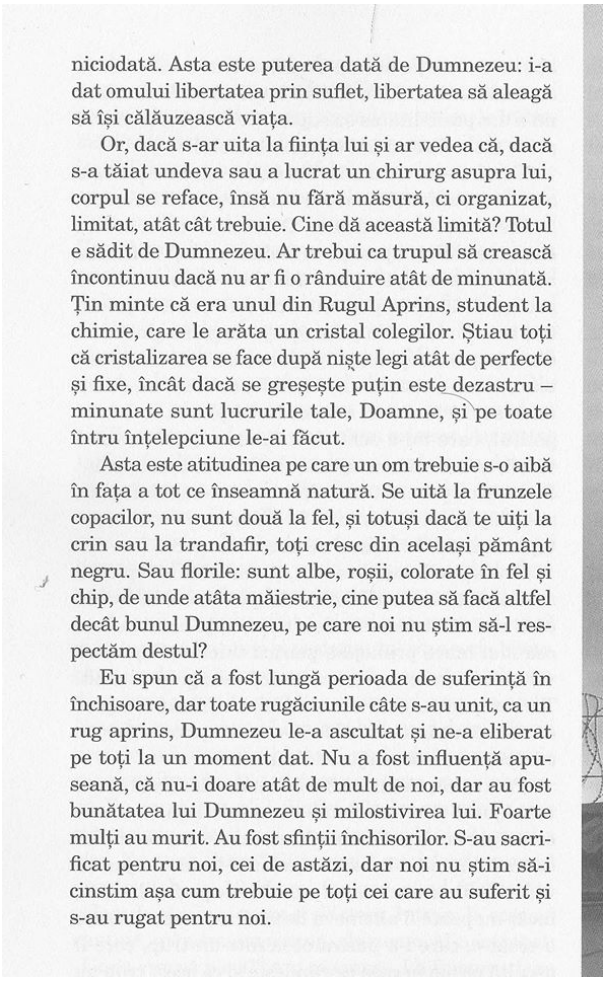

niciodată. Asta este puterea dată de Dumnezeu: i-a dat omului libertatea prin suflet, libertatea să aleagă să își călăuzească viața.

Or, dacă s-ar uita la ființa lui și ar vedea că, dacă s-a tăiat undeva sau a lucrat un chirurg asupra lui, corpul se reface, însă nu fără măsură, ci organizat, limitat, atât cât trebuie. Cine dă această limită? Totul e sădit de Dumnezeu. Ar trebui ca trupul să crească încontinuu dacă nu ar fi o rânduire atât de minunată. Țin minte că era unul din Rugul Aprins, student la chimie, care le arăta un cristal colegilor. Știau toți că cristalizarea se face după niște legi atât de perfecte și fixe, încât dacă se greșește puțin este dezastru – minunate sunt lucrurile tale, Doamne, și pe toate întru înțelepciune le-ai făcut.

Asta este atitudinea pe care un om trebuie s-o aibă în fața a tot ce înseamnă natură. Se uită la frunzele copacilor, nu sunt două la fel, și totuși dacă te uiți la crin sau la trandafir, toți cresc din același pământ negru. Sau florile: sunt albe, roșii, colorate în fel și chip, de unde atâta măiestrie, cine putea să facă altfel decât bunul Dumnezeu, pe care noi nu știm să-l respectăm destul?

Eu spun că a fost lungă perioada de suferință în închisoare, dar toate rugăciunile câte s-au unit, ca un rug aprins, Dumnezeu le-a ascultat și ne-a eliberat pe toți la un moment dat. Nu a fost influență apuseană, că nu-i doare atât de mult de noi, dar au fost bunătatea lui Dumnezeu și milostivirea lui. Foarte mulți au murit. Au fost sfinții închisorilor. S-au sacrificat pentru noi, cei de astăzi, dar noi nu știm să-i cinstim așa cum trebuie pe toți cei care au suferit și s-au rugat pentru noi.

PS

Revenind la zisele privind unii deținuți politici.

Știu că cer imposibilul, pentru un om normal. Adică a socoti că nu toți acei d.p. fac precum autorul reprodus. Și că în general gradul în care ținem a ieși în evidență se află diferit. Idem gradul de incorectitudine, din așa demers. Ne e mai simplu a judeca în bloc. Plus alb și negru.

Inuman este și a te abține să dai sfaturi tinerilor.

.

Mișto trebuie să fie, a te afla Dumnezeu

Credincioșii îți trec evlavioși în cont toate bunele acestui pământ (și ale existenței lor), în vreme ce pentru relele aceluiași spațiu găsesc - cu iritarea aferentă - alte ținte.
Diavolul... Oamenii răi...

„Jurnalistul Cristian Tudor Popescu a spus la Digi24

…că în ultimii 27 de ani nu a mai văzut un partid care să meargă împotriva tuturor organismelor justiției cum se întâmplă acum cu coaliția PSD-ALDE, cu legile justiției”

CTP uită probabil că în 27 ani a existat și alt tip de justiție…
La chestiune, occidentalii mi-s simpatici, dar tot văd în justiția cu pricina (a momentului) o cale de-ași impune oamenii, la București. Vorba lui Stalin: cine-și are diviziile pe un teritoriu își impune oamenii. Și o face inclusiv folosind justiția locului. La o adică, în baza justiției momentului au fost îndepărtați unii, după 1944, și impuși alții.

PS
La demonstrații: „Dumnezeu ajuta, cand ne ajutam si noi !”
Se uită iute că Dumnezeu cu pricina are în oblăduire și pe cei care nu gîndesc precum noi.

„Că senatorul PSD Șerban Nicolae minte de-ngheață sângele…

mi-e și greață să demonstrez. Să spui „Churchill și Stalin, în egală măsură doi criminali” vine direct din propaganda național-comunistă, din neatârnismul care așeza după 1965 totalitarismul sovietic pe același plan cu democrațiile occidentale – USA, Uniunea Sovietică Ailaltă –, deasupra lor ridicându-se falnic stejarul din Scornicești.
Să pui semnul egal între un paranoic care a omorât zeci de milioane de cetățeni ai propriei țări și salvatorul politic al poporului britanic, rămas singur în fața hoardelor lui Hitler, ar fi o crasă idioție, dacă n-ar fi o mârșăvie.”

Imposibilități, pentru dl C.T. Popescu…
Să accepte punctul de vedere al altui om.
Să încerce a explora, dar fără acrelile aferente, ce-i vine acelui d. Șerban a crede în ceea ce crede.
Să nu folosească acreala care l-a făcut celebru.

cu democrațiile occidentale – USA, Uniunea Sovietică Ailaltă –, deasupra lor ridicându-se falnic stejarul din Scornicești.

Să pui semnul egal între un paranoic care a omorât zeci de milioane de cetățeni ai propriei țări și salvatorul politic al poporului britanic, rămas singur în fața hoardelor lui Hitler, ar fi o crasă idioție, dacă n-ar fi o mârșăvie.

PS

Acum vreo cinci ani plănuiam să devin jurnalist de frunte, reper de calitate aflîndu-mi-se dl Popescu. Viața mi-a prilejuit însă două dezamăgiri. N-am ajuns condeiul dorit, iar dl Popescu nu este de calitatea pe care i-o bănuiam (mea culpa, eu nu văzusem corect, acum cinci ani...)

„150 de ani de la nasterea lui George Cosbuc

… un mare poet, aproape scos - pe nedrept - din manualele scolare. [Acad.] *Eugen Simion: „Din păcate, lumea senină a lui Coșbuc nu mai există astăzi. Paradisul rural a fost izgonit de materialismul modern. Consider, totuși, că poezia lui Coșbuc mai are o șansă. Mai ales dacă ne gândim la lumea din care am ieșit, la copilărie“*

Pe de o parte.

Dl Simion își apără interiorul / psihismul, încercînd a-l păstra pe Coșbuc în atenția publică. Idem, își protejează statutul, Academia fiind totuși o structură (foarte) conservatoare.

Pe de altă parte, eu găsesc normal să te intereseze (mă refer la insul tînăr de la 2017) valori apropiate de prezentul tău. Or Coșbuc este foarte prăfuit, și întru idei, și în privința stilului.

E interesant aici să Societatea are nevoie să apreciem (ori chiar slăvim) valori din trecut, chit că ideile acelora mai mult ne încurcă, în mileniul trei...

PS

Manuale școlare.

Solicită cineva părerea elevilor, legat de ele, ori își spune: „Lasă că știm noi mai bine ce-ți trebuie, tinere necopt...”?

„Ministrul Educatiei, Liviu Pop

… a postat, duminica seara, pe pagina sa de Facebook, un citat din filosoful Francois de la Rochefoucauld: "Spiritele mediocre condamna de obicei tot ceea ce le depaseste intelegerea.”

Nu aș putea judeca un om prin cheia lui a fi mediocru sau ba. Lucrurile, după mintea mea, se află mai complexe de atît.

Din partea finală a acestei cărți

.. dați-mi voie a trata din memorie niște idei/afirmații ale autorului.

1. Că abaterile ideologice ale lui Mircea Eliade nu-i pot afecta opera.
2. Aderența acestuia la legionarism.
3. A nu trata simplist lucrurile.

Eu aș îndrăzni a trata subiectul Eliade totuși simplist.

Există individul X. Avînd cutare dotări intelectuale. Cît și dorința (perfect omenească) de a se afirma.

Din ultimul motiv, el publică ce se cere în epocă (cca 1930), a la „Mayitrei", iar în paralel evoluează pe 'cursul de apă' ce-i putea furniza afirmare. Acesta din urmă a trecut inițial prin zone tip (cercul) „Criterion", apoi a traversat grădinile extremei drepte. Cînd rîul amintit a ieșit din ceea ce păruse inițial a fi un Eden, M. Eliade s-a străduit, pe cît l-au dus caracterul și interesul, să-și ascundă producțiile/convingerile devenite socialmente dezagreabile.

**

Nu mă aflu doctor în viața lui Eliade. Știu doar că s-a aflat ucenic al lui Nae Ionescu (în spatele căruia și-a ascuns ulterior și derapajul spre extremismul de dreapta).

Aici, și cu riscul de-a expune un punct de vedere strict personal… Eu cred că-ți alegi un magistru nu pentru a sta la umbra convingerilor aceluia, ci pentru a porni cît se poate de curînd pe picioare proprii, dacă se poate și întrecîndu-ți dascălul.

**

Fără îndoială vor fi tratat și alții subiectul , dar observ că după război Eliade abandonează filosofia, în favoarea istoriei religiilor. Probabil (și aici), chestie de - umană - oportunitate.

**

Poate-i necesar a spune... Opera lui Eliade e răsfoită și înțeleasă, cred eu, de 2 / doi % dintre cei care admit că ea se află mare. Așa vrea Societatea omenească. Căreia, totodată, îi displac simplismele precum în acest post.

"Disprețul cu care îi tratează

…pe cei care ies din gândirea oficială"

Cînd te deranjează - ca adult - vreun dispreț, tupeu școl venite din jur, întreabă-te cum te-au tratat părinții.

Apropiații.

Profesorii.

PS1

Se înțelege că siteul republican de unde-am extras cele de sus se înnebunește de plăcere, după cei judecînd altfel decît dînsul!

PS2

Ador acel #Rezist !

Și care vizează strict pe dumnealor, acei militanți, ca să nu-i pălească ușor descurajarea (nu cred că el cucerește, dintre neutri ori adversari). E precum îngînatul prin pădure, noaptea și singur: „*Nu mi-e frică, nu mi-e frică...”.*

Politicienii

…sînt oameni care atribuie concetățenilor lor (mult) mai multe calități decît posedă aceștia, in realitate.

Să presupunem

… despre clasa politică, a reprezenta numeric un 0,2% (hai 0,4%...) din populația României.

În așa situație, de ce nu (pardon!) se screme restul de 99,6% a genera o clasă politică precum în povești?

PS

Nu știu să existe altă categorie măcar a mima, așa ceva - cît de mari îs cetățenii României , mai exact.

A, mint! O altă categorie este a fraților gemeni cu politicienii, și anume gazetarii. Și ei deloc-deloc animați de *Enteresul-și-iar-enteresul*.

Am răsfoit azi

… din texte ale intelectualilor noștri interbelici (mai exact fragmentele adunate de Teșu Solomovici).

Teoretic, observatorul care mă aflu se află un nimeni, în raport cu pleiada avînd în frunte pe Mircea Eliade. Dar nu pot să nu rămîn pe picioarele mele, la vorbele lor cele tare umflate.

Din acest stadiu, sînt tentat a pune lucrurile într-o 'cheie' surată cu una pomenită în dimineață asta, despre omul (cu adevărat) cilviizat - și anume modul cu receptează opinii diferite de ale lui. Mai exact, raportat la zisele interbelice ale ale îndrăgostiților de Neam și destinul acestuia, aș întreba cît dintre ideile lor rămîn în picioare, la 2017?

În opinia mea, nu prea rămîn.

Dar pot înțelege omul, din aceia… Pe de o parte, este nevoia lui, a omului din fiecare, de-a marșa pe clișeele la modă din epoca în care s-a întîmplat a vieții - iar astfel a-și asigura bunăstarea existențială (ce cuprinde material, dar și notorietate)

După cum, legat de stilul epocii, va fi fost și o mare plăcere a bucății primitive din aceia, a jongla cu ideile momentului (vezi gesticulația lui Hitler ori Mussolini).

**

La acest stadiu al discuției, e de privit și spre admiratorii din mileniul trei, ai lui Eliade și compania.

> *”Matricea Românească duce mai departe seria dedicată lui Constantin Noica, oferindu-vă un articol despre generația ´27, supranumită și «generația de aur» în filosofie, din România.”*

Eu unul nu simt că Noica, de pildă, a produs ceva nemaipomenit (căci așa e prezentat), iar aici - neinvitat... - iar aduc o 'cheie'. Și anume cîți bani face Noica în afara granițelor. Și nu știu să facă.

Accept că o prezentare ultraroză a numelor amintite face bine la suflet admiratorilor, care se proiectează în statuile pe care le confecționează ori pe care le susțin.

În ce privește succesul lui Eliade, ca istoric al religiilor, am sentimentul că în percepția generală intervine un anumit fel de subiectivism. Care la rîndu-i e datorat nevoii sociale de lucruri zice-se nemaipomenite - proces care presupune umărul oficialităților de ieri și de azi, precum și al

oamenilor simpli (cei cu proiecția de care-am pomenit, ori măcar cu mulțumirea de-a se vedea vegheați de o serie suplimentară de sfinți - e vorba de așa-numitele Valori).

Afirmațiile mele de aici, în eventualitatea că nu-s decretate scurt ale unui scrîntit la cap, pot duce mintea spre un nou-născut plin de zoaie. Da, nu-mi cizelez prea tare producțiile minții...

PS
A trece (ceea ce-i numită) opera înaintea caracterului vreunui autor e un mod de a privi cu multă înțelegere primitivul din noi, cei care aplaudăm operele aceluia.

”Trebuie să fim acea generaţie care nu va ceda”

A naibii e pielea pe ei! Păi de cînd sînteți voi o întreagă generație?! Și cum au cedat alte generații, mă rog? (se înțelege că mai bine-i înjuri de mamă, decît să întrebi așa ceva...)
Tot pe-acolo, de acum clasicul: „Nu vrem să fim o nație de hoți!” Mari pișicheri!
Cu iaurt, cu gogoșele (vorba lui Negruzzi), dumnealor pretind a dori să-ndrepte țara.

Am o discuție cu cineva

… despre mișcările de stradă din aceste zile.
Pornind de la ea, mi se prezintă la poarta minții o idee, inevitabil cu zoaie. Și poate în parte abstractă.
Pleiada din stradă reprezintă o categorie umană (din Romțnia acestui moment) convinsă că e mai dotată calitativ, decît stăpînirea. În același timp însă, acea stăpînire se află inevitabil medie a întregii societăți românești. E mai greoaie, conservatoare și nedestupată pentru că reprezintă și pe alții, decît mințile brici ieșite în stradă. Dacă, să zicem , conducerea țării ar fi alcătuită din minți de Harvard (eventual și răi de gură), n-ar mai exista ascendent din partea actualilor demonstranți.

Privesc la titulatura „erou al Armatei române”

Chestie de principiu. Cînd cineva declară - pe altcineva - astfel, întreabă prin jur dacă procedează bine? Ori i se pare a fi adevărul numai la el, și deci că nu e de întrebat, dacă face bine?

În rest, nu neg că dispărutul o fi făcut lucruri frumoase la viața lui (chit că eu privesc cu rezerve activitatea lui C. Coposu, cel cu bust în imaginea respectivului erou.)

(va urma)

PS

Adulația spre un C. Coposu e datorată, cred eu, proiecției care se face în așa om - fie și dispărut - , ce părea să dea cu barda-n Dumnezeu. La o adică, Coposu se afla (aparent) temerar pentru că își așeza grea dală de beton, via fumat în exces, peste umanele temeri.

PS2

Cineva mă atenționează că-n acel bust pare a nu fi vorba de Coposu, ci de acel ofițer-artist plastic. Se poate.

Întîlnesc o știre

…despre un încetarea din viață a unui veteran de război (pardon, erou al Armatei române).

Îmi pun o întrebare. A explicat cineva, mie și oricui, de ce trebuie stimat un veteran de război?

Eu unul am sentimentul că nu. Iar de aici gîndul îmi fuge irepresibil la caracterul / obrazul discutabil al educației sociale (pe la noi barim, căci despre cum e afară pot doar intui, eu nemergînd pe-acolo...).

Îndrăznesc să identific două faze, în educație (și întru direcția amintită mai sus, plus rubedenii ideatice). Una este aceea la care vii cu poveștile ce fac bine Societății. Cum însă deseori la noi tronează superficialitatea (putem explora, urmare a ce este ea), se ajunge la umanul - comunicat nonverbal, dar deseori și verbal - cum că dracul ne ia dacă procedăm altfel decît ni se cere.

În ultimul context, îndrăznesc să trec și vreo două întrebări. Cum s-a soldat, pentru România, războiul care l-a făcut erou pe X.

Și: mergea de bunăvoie la rezbel, militarul de rînd?

Se înțelege că, la întîia-mi nedumerire, se pot confecționa niște răspunsuri înalte clasa întîi. Cum că n-am pierdut Ardealul, dacă ne-am dus pînă în munții Tatra. De parc-aceluia căruia i s-a încețoșat a moarte privirea, în zăpada cehoslovacă, îi ținea de cald așa ceva.

„Aiuritul de partid PSD

… o adunătură de închipuiți cu mare poftă de putere, a fost împachetat de un sfertodoct. Darius Vâlcov, lumina financiară a partidului, i-a vrăjit, cu imaginația sa, economic și fiscal.”

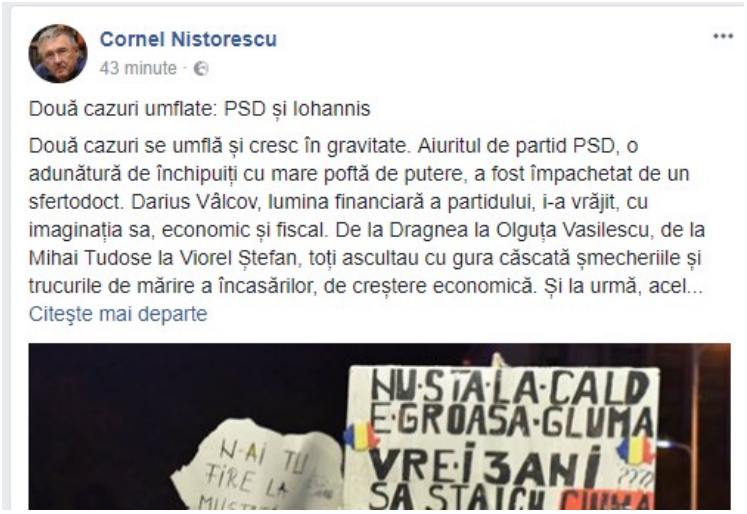

Să mă iertați, dar am problema s-acord prezumție de seriozitate cuiva care se exprimă astfel.
Înțeleg însă, în paralel, că există umori de satisfăcut - ale autorului, respectiv cititorilor ce agrează stilul său.

Cînd oi da eu sfaturi (de viață) fratelui cu pancarta din imagine, îl aștept și pe dînsul a-mi da mie.

„Virgil Ianțu, Răzvan Vasilache, Bogdan Tudor

… trei invitați speciali, trei oameni pe care-i iubesc și-i respect și-n fața cărora îmi scot de trei ori pălăria, mulțumindu-le, pentru că au fost alături de mine în „A Treisprezecea Noapte!””

.

Mă uit la zisele astea și-mi dau seama că nu au vreo treabă cu realitatea relațiilor dintre cei patru (condeier de aici, plus trei lăudați). Pe de o parte, condeiul reprodus exagerează (iubit, respect - de parcă astea au șanse la viață, în realitate...), pentru a produce plăcere acelora, ce inevitabil vor răspunde ulterior pe același tipic.. Pe de alta, înfățișează publicului (să zicem cel de pe net) un tablou în care acesta se proiectează - căci nu-i de colea un loc unde ești protejat, iar în paralel nu există marasmul din viața de zi cu zi.

Se înțelege că, prin așa vorbe ale mele, descopăr America la 500 ani după Columb. Dar poate meritau zise, cele de mai sus.

”Clubul primăriei a angajat un fost general M.A.I.

… cu pensie de 15.000 de lei”

Eu cred

…c-ar trebuie să mediteze tipii zice-se destupați din țara asta, cum de-s aceia la cîrma țării, și nu mințile lor cele strălucite. De-o contribuție/vină le-o fi și lor...

**

Un cititor ce are nevoie a-i fi scris mare (drept catch) ”Incredibil !”, din ce categorie de inteligenți/tractoriști face parte?

La chestiune, există inși care nu asudă motorizat pe tarla, ci manevrează roaba, ori duc sacul în cîrcă..

Îmi zboară mintea la vorba 'destin'.

În DEX se vorbește într-un fel de ea, dar omul normal amestecă niște mere cu pere în ce o privește, cît să-i iasă lui (foarte) bine.

Pe de o parte, stabilește el locul (cu verdeață terestră) unde duce. Și în general se simte bine, cît jonglează cum dorește cu noțiunea. După aceea trage către ea pe Dumnezeu, ca veghetor să fie totul cum dorește acel om normal.

Bănui că ultimul execută operația nemîncat, nebăut.

Un material al criticului Alex Ștefănescu

.. despre Nichita Stănescu.

Înainte de orice, de noțiuni abstracte precum Adevărul ori inteligentă informare, avem nevoie să ne simțim bine. Unii o fac prin intermediul relatărilor precum mai sus (și grație cărora se proiectează în personajele roze). Alții, precum subsemnatul, se simt bine cu șapcă de paznici ai adevărului etc.

Dar dincolo de toate se află acea vamă sufletească, dincolo de care trece doar simțitul bine al ființei noastre.

Prima dată

…cînd am strîmbat din nas la ideea de patriotism, am avut în paralel un sentiment al sacrilegiului. Apoi mi-a trecut.

Iar azi observ tot mai clar un lucru. Este un ceva stabilit de alții, și care ți-l impun ție. Nu se obosesc a te întreba. În cel mai rău caz spun că matale te afli unul, și deci nu e cazul a schimba partitura (agreată - din conformism - de oile din jur).

În schimb, chestia aia (cu pretenții de nemaipomenită, bașca susținută de Dumnezeu)) se află suficient de fragilă pentru a-i pica prost măcar un singur ins ce iese din rînd.

.Și-ajungem la ideea-sperietoare. Cum că ne ocupă cutare sau cutare străini, dacă nu luăm ideea de patriotism în brațe. La o adică, ceva adevăr este în chestia asta cu ocupatul, dar ea comportă o nuanță. A existat la chestiune un precedent, numit 1907. Cînd balamucul prilejuit de tragica răscoală a generat o stare anarhică. Iar Austro-Ungaria a plănuit a ne ocupa, dar asta și pentru că nu ținea a se extinde așa ceva pe teritoriul ei - care deja abia stătea în țîțîni.

Cam așa și cu patriotismul. Teama este de anarhie, de necimentare între componenții sociali. Și care - barim teoretic - se poate extinde peste granițe. Și la care se ivesc automat doritori,agreați de comunitatea internațională chiar, să vină a face ei ordine.

> Nu zîmbiți! Bănuiam noi anterior, că vom ajunge la o situație precum aceea din 22 decembrie 1989? Nu aduce anul ce - și cum - aduce ceasul...
>
> .

Ultima situație este una ce poate părea de poveste, dar știu că toate statele se feresc de ea ca de dracul. Asta și pentru că acele state au sumedenie de supuși în locuri călduțe, și pe care nu vor să le piardă. La chestiune, ceva pe-aproape am trăit în 22 decembrie 1989 și zilele următoare, cînd a scăpat șaua de pe armăsarul popular. Și a luat ceva timp, pînă a fost repusă, pe animal.

Paralela mea este un pic exagerată, întrucît nu se afla tulburat în acel moment patriotismul. Ci doar anarhismul nostru structural.

Pînă la urmă

… cum o fi rămas cu resetarea sistemului politic, de care se țipa grozav acum doi ani? Și mai cîte nu se spuneau atunci...

Este drept că ajungem aici iar la îndemnul cuiva (nu spun cine), că la vreo vorbă mare de azi s-o privim și peste niște ani. Și, complementar, să cercetăm azi vorbe de-acum doi ori n ani.

Să înțelege că treaba asta e valabilă și la zisele tuturor, inclusiv ale subsemnatului..

PS

„Sa va fie rusine! INCREDIBIL si sfidator. Astia nu au nici macar puterea de a simti compasiune.”

Of, domnule X... Deci să le fie acelora rușine, de vreun ceva, iar dumitale - care însăilezi precum mai sus - nu... Și iar of.

PS2

Cînd cineva ne sfidează, problema nu e la el, ci la noi. Care dăm în tremurici din așa ceva, fără îndoială datorită unei nemaipomenite imagini de sine...

„Infractor condamnat definitiv"

Se înțelege că e vorba de dl Dragnea (ce le vine - unora mari sau mici - a-l socoti așa, se poate discuta)...

E plină istoria noastră de așa condamnați. Aș cita C.Z. Codreanu (altminteri nu am simpatii legionare), Ion Antonescu, Iuliu Maniu, Lucrețiu Pătrășcanu..

Și unui Brîncoveanu i s-a tăiat capul tot în urma unei așa decizii a justiției (epocii). N-a scăpat unul, fără patalama din partea amabilului judecător, al cui era mai tare la momentul acela.

Nu mai știu pe ce pîrleaz din București

…(mai exact pe un ziduleț de beton) am văzut zilele trecute scrisă vorba: „*Mai iartă și tu*" (să fie un autor-frate, cu suporterii lui "Isus vine"?) Urgent mi s-a făcut păr de lup, pe spate... (am căscat într-atît gura spre Caragiale, c-am început a simți și eu monstruos).

Am privit textul. Mai exact partea conștientă din mine a făcut-o. Și tot nu-mi plăcea ceva la el.

Mai exact, se află acolo necontrazicere - că nu ai avea dreptate, în acea supărare ce nu vrea să ierte. În paralel, miroseam fratele mai mare (ori un părinte zice-se mai apropiat - nu neapărat ai mei, cît conceptul), pe care îl încurca - așa virulență a lui prîslea - în ale lui.

Puteți zice liniștiți aici despre proiecțiile deșteptului (cu ghilimele) de față, dar parcă n-aș da la gunoi iute, așa intuiție. Mai puțin intuitiv, și mai pe-cuvinte stă întrebarea dirtectă, da' dă ce să iert?

Răspunsurile vin iute, dar din categoriile precum: „Nu e frumos" „Așa scrie în Bibliiieeee..." „O să ajungi rău" etc, toate avînd legătură directă cu întrebarea anterioară mai mult de-o grămadă.

Iar de aici se poate sonda ce-i vine repondentului, a spune cele de mai sus.

**

La toată problema de mai sus, am trecut zilele trecute prin cartierul unde-am viețuit cinci decenii. Plimbare (și fără să-mi fie țintă a zilei, dar așa m-au dus pașii). Între altele, am străbătut Bulevardul Pake, la doi pași de Piața Iancului (cu toate, în București). Acolo mi-au rămas ochii la o bucată de trotuar.

Unde la finele clasei a cincea am avut o durere cu profesorul de matematică. (care, să completez, s-a dovedit în afara standardelor mele - de supraviețuire - și în alte prilejuri).

E…. Se află 46 ani de atunci. Dar nu-l iert pe amicul nici în ziua de azi. (următoarea pe listă cred că-i Georgeta Filitti).

Așa mărturisire nu poate pica decît prost, domniile voastre. Dar se află acolo două categorii de lucruri.

1. Așa simt eu, și zău că nu joc teatru ori trag de păr nemulțumirea de altădată.
(putem discuta aici cîte altele, refulate, se agață de prilej pentru a ieși din fund de suflet...).

2 Ce e rău că vreunul din jur nu iartă? Ne simțim și noi, ceilalți (altminteri nu prea sfinți), amenințați? Că ne-ar trata acel paria la fel, respectiv al zgîlții pușcăria unde avem arestate și noi, iritări de lungă durată?

„Nu este oare misterul

…calitatea cea mai înaltă a feminității?”

Este, dar numai în cărți. În realitate, lucrurile îmi par (mie, satir bătrîn barim) niţeluș diferite. Există doar umana dorință de-a încăleca (poate și fizic) pe celălalt, în acest caz bărbatul/viitorul soț.

Mă puteți acuza la așa zise, și-n cel mai bun caz, că mă aflu îngrozitor de-al dracului. Dar plîng de pe-acum domnii care iau în serios zisa citată. La o adică, misterul cu pricina se află precum iubirea, niște invenții (inevitabil false) de făcut viața frumoasă umor animale captive.

> Nota bene.
> A fi captiv nu îndepărtează puseurile totalitare din noi, prin cușcă existînd destui cu șanse a fi mai slabi decît noi.

PS1

Chit că nu-i semn prea bun, pentru viitor, mă uit la producțiuni culturale și descopăr Americă (la cinci sute ani după Columb). Pe acolo, interes primordial nu este a prezenta - dacă se poate și exact realitatea, - ci de a făuri - din cuvinte - un fel de cocoon unde-i plăcut a vieți.

PS2

Mărturisesc a fi deschis siteul Observatorului cultural cu alt scop, dar pînă una-alta mă împiedic de diverse, de-acolo...

„E foarte important să te întrebi dacă ești tu cel adevărat în ceea ce faci“”

În corp articol, descopăr un șir de vorbe doritoare a face plăcere - chiar și via fals (altminteri nici nu se putea, în ale sufletului) - cititorului. La o adică, se pleacă într-o cheie de făcut plăcere, respectiv făcînd parte dintre sloganele pe care Societatea impune să le folosim (de ce, se poate studia).

Dincolo de asta, pun două întrebări.

1. Putem fi noi, adevărați în ceea ce facem? Mai exact, ne lasă realitatea, piața joburilor mai exact ?
2. Adevărul despre noi (și în baza căruia să fim noi cei adevărați în ceea ce facem).

N-am idee cît a dat doamna autor pe la cursuri de psihologie, dar ți se face părul măciucă, descoperind cine sîntem cu adevărat. Iar asta ar fi nimic... Căci știința reală despre noi este legată strîns de știința asupra înconjurătoarelor, ce ridică împreună la pătrat disconfortul.

PS

Îmi cad ochii, în textul de mai sus, la vorba „dialog viu”. Există și dialog ne-viu? După cum, am sentimentul că expresia de mai sus se străduie a conferi viață unui dialog care - centrat pe stilul de mai sus - tocmai de viață e lipsit.

În paralel, mă aflu primul care să admit că viața socială - parte a căreia se află cultura - impus un retezat din vitalitatea noastră (cea foarte animalică în fond).

Care o fi diferența

între vreun tren ce scapă - să zicem - pe un viaduct (și lasă vreo 70 oameni morți) și cei răposați în Clubul Colectiv? Este că nu ar fi plînși cu același sîrg cei dispăruți în prezumtivul accident feroviar?

Simt și de ce, s-ar întîmpla astfel.

[X] a răbufnit!

…Întrebare deschisă pentru membrii PSD: 'Cum suportați să fiți colegi cu doi nesimțiți?"

O să mă priviți cu neîncredere, dar vorba aceea magică - adică (a declara pe alții) nesimțiți - își are mesajul ei, despre cine o folosește.

Totodată. A face pe altul nesimțit nu e o garanție că noi ne aflăm opusul acelei vorbe.

Apropo. Ce e aia nesimțit? Întreb asta retoric, întrucîtștiu că am de-a face acolo cu o expresie vizînd inconștientul. Și care, deci, nu le are cu oferirea unor detalii inconștiente.

Asemenea tip de condamnări nu le au de fapt cu ale lor vorbe-vehicul, ci reproduc starea copilului care am fost cîndva, în fața adultului de ispravă care folosea acea acuză. De aceea nu putem oferi detalii, despre 'nesimțit' și compania, iar încercările de-a drege situația (în fața unui comentator ca aici) avînd puține șanse de-a drege lucrurile.

Dacă vreodată izbutesc

a publica vreun volumaș cu năzbîtiile-mi de aici, îl voi dedica celor 150 de amici Fb.

O sută cincizeci. Nu m-am întovărășit cu oricine (în sensul potrivirii de idei, nu că s-ar afla vreunui mai breji că alții).

Mă strădui pe-aici

…pentru ca să devin personalitate culturală a neamului românesc, dar investitorii în vreun post de televiziune trebuie să fie nebuni la cap, să mă cheme sub reflectoarele lor... Le-ar fugi toți spectatorii (iar dacă rating nu e, nimic nu e!).

Ziceți că la TVR nu-s investitori? Așa e, dar acolo ar pierde mai mult, apropo de frumoasele-mi gînduri despre patriotism și Neam... Poate doar în vagon plumbuit să mă primească în calea Dorobanți, ca nemții pe Lenin, cînd i-au admis tranzit prin Reich, spre Finlanda...

Făcusem invitație

…la un exercițiu de imaginație. Cum ar fi fost dacă nu la Colectiv, ci într-un accident (să zicem feroviar, undeva prin țară) s-ar fi înregistrat 70 morți. Este că nu ar fi ieșit același tărăboi?

De unde intuiesc a conta foarte mult CINE a murit, și unde.

Au murit niște inși interesați de cluburi. Ferească Sfîntul a vedea aici lucrurile precum niște bisericoși, acum doi ani! Atîta doar că rude ale interesaților de cluburi - mai exact din București - arată (și se comportă altfel) decît apropiații unora morți în acceleratul (să zicem) Sibiu - București. Deci altă părere de sine, alte pretenții de la viață, respectiv de la oficialități. Plus altă știință (fie și-n parte inconștientă) în a profita de ocaziile ivite în viață.

Pe așa fond, și apropo de locul tragediei, una e să duci coroane de flori în cîmp la vreun Costești, și alta-n buricul Capitalei. O catastrofă-n mijlocul urbei e mai mișcătoare, pentru public, decît între dealurile Piteștiului...

> Peste toate astea s-a lăsat o umbră.
>
> Nu a lui Mircea la Cozia, ci a președintelui Iohannis, peste jobenu-i din care a fost scos Dacian Cioloș.

Unul dintre lucrurile tare condamnate social

…se află a privi insistent spre nurii unei femei atrăgătoare (trec aici și accesoriile care fac deliciul altor huliți, și anume fetișiștii). Societatea își vrea masculii precum caii împiedicați, în neputință de a alerga, căci pot face doar pași mici-mici.

Nu condamn, cît constat.

Oarecum la chestiune, privesc spre Evele ajunse la vremea împerecherii. Observ la cele cît de cît puternice tendința de-a cuceri tipul de bărbat pe care să-l controleze (domine?) în viitorul cămin. După ce o secundă mă jenez eu singur, a emite așa vorbă, realizez că e absolut normal, mai ales pentru că nici bărbații vizați nu sînt că în cărți.

Întrebați care-mi pare trăsătură principală a acelor domni în floarea vîrstei? Păi, simt a fi vorba de eliberarea seminală. La chestiune, JJ Rousseau avea o vorbă: "Nu acuzați femeile a fi false. Altfel nici nu ar putea gestiona legătura cu o persoană atît de capricioasă, cum e bărbatul" (am citat din memorie).

Două sentimente

…asupra cărora mintea noastră nu prea stăruie. E vorba de-a fi intimidat de alții, respectiv a ne fi (cruntă) rușine.

A vorbi precum aici, despre ele, se află totuși în altă lume, de cît aceea în care ele operează. Ies de acolo scurt, însă devastator și rudă cu moartea. Și, implicit, nu prea ai ce pipăi, ce gestiona - chit că poate ne dorim asta.

Dar tot e bine să cunoaștem asemenea detalii, decît să fugim îngroziți / orbi de biciul acelor două sentimente.

Poate-i lucru important

… să ne cunoaștem slăbiciunile...

„Da' de murit cum vom muri, domnu Ordean - dăștepți sau proști?!”

Se înțelege că proști. Sau, altfel spus, nepricepători asupra lumii acesteia...

„Nu ești serios.. Zici astea de sanchi, pentru a face curte damelor la viitorii 80 ani ai matale!...”

Simt că l-ai citit pe Cioran.

„Închinători la ochiul dracului...”

Dacă eu am chef a mă închina la ochiul dracului, dacă nu la dracu personal (știți ce mișto se pricepe - Aghiuță - a juca șeptic?), aia e totuși treaba mea. Nu a domniilor voastre. Asta, pentru că nici eu nu sosesc la domniile voastre, a vă spune pă unde să mergeți pîn' viață...

Nimeni nu mi-a explicat

…ce e rău să te uiți, la siteuri porno. Doar mi-a interzis.

Ce-o fi rău, să casti gura la ele, de la 12 noaptea încolo?

Se înțelege că-ntreb astea de-al lui Aghiuță ce sînt. Și-n așteptarea sadică a explicațiilor cu pricina (care numai bine vor sosi în următoarea mie de ani).

PS

Că veni vorba, m-am luat ceva la palme azi-dimineața, pentru zisa-mi cu iubit de domni, de ieri. Astăzi, m-a părăsit, acel disconfort. Căci acel domeniu se află ceva mai complex, decît mers de la declarație la dormitorul cel păcătos.

Parcă nu m-aș jena în exces

… pentru anterioarele-mi zise - despre site-urile, despre activitățile umane deocheate... Mamă, cîte poți cunoaște pe-acolo despre propria persoană...

„Păi cine are nevoie a cunoaște despre propria persoană?”
Păi am așa am auzit, că e o chestie, să te cunoști. Așa am citit, și în multe locuri.

„Înțeleg că matale iei în serios, zisele despre autcunoaștere… Ha1 Credeam că te pricepi la ființa omenească, mai exact cît gargarisește Dînsa...”

Poate nu-i lucru mai tîmpit

… decît a fugi de bucăți din noi înșine.
La chestiune, de unde pînă azi dimineață considerăm străin și absolut de blamat pe cel care eram - și făptuiam diverse - acum niște ani, azi am acceptat că e acolo fratele meu, cel mult diferit.

Discuție între doi șmecheri

… în metrou matinal:
"Acuma io n-oi fi tîmpit, să-ți zic în vorbe ceea ce-ți pot transmite pe căile inconștientului...".

'Tu-le mama lor, de inițiați...! Nu mai ai loc de ei, pe stradă!

Lume a dracului...

Mesaj către o importantă editură bucureșteană.
"Vă trimit ultimele mele producțiuni. Să mă anunțați cînd sînteți entuziasmați de ele!"

Mare om

… acela care se recunoaște - destins - a fi ins slab.

Nu izbutesc să uit un lucru

… în cazul sălciei ăsteia... Patru ani (ultimii, mai exact) a avut în preajmă unu sau două blocuri. Dar, anterior, a bifat 30-40 primăveri în care a stat singurică în mijloc de cîmp (cu porumb sau ba) al sudului Bucureștiului.

Vara arșiță, iarna ger.

Privindu-i scoarța bătrîioară, stau și mă întreb dacă n-a fost martoră și cînd, pe un alt cîmp din preajmă, niște oameni începuseră a roboti pentru ceea ce s-a numit IMGB. Și după care, la ceas de seară, îi vor fi fost mișcare-n jur doar tramvaiele goale, de pe linia 22, îndreptîndu-se cu zdrăngănit spre apropiatul 'capăt' (abia apoi a apărut metroul).

Ca să vedeți și dumneavoastră, cu ce-și bat unii bucureșteni capul!

PS

La Brăila am văzut recent un tramvai ce încă luptă-cu-cîmpii, în sensul că iese kilometri buni din oraș, undeva spre SV, pare-se către un stabiliment industrial.

Inteligența emoțională. Aceea din cărți

Există o problemă, acolo.

Noi ne aflăm oameni educați. Și cu o mulțime de protosentimente (admiteți termenul, acuși inventat) șezînd bine mersi, în inconștient. Adică refulate la greu. Cînd acelea binevoiesc a țîșni la aer, ne-am scos. E vorba de noi, cei cu frumosul volum despre inteligența emoțională în brațe.

Zic toate astea privind la sumedenia de suceli fizice care vor a se manifesta taman cînd te afli între oameni (să zicem în metrou). Dat din cap, strîmbat, îndurerat, schimonosit etc. Cum să gestionezi, ceva care nu are voie să fie?! Căci se află gesturi îngrozitor de naspa. De… aiurea! La coș cu ele!

Noiembrie

…îmi pare să fie cea mai nesuferită lună din an.
Dar, fără ea, poate nu am putea gusta frumusețea - multă/puțină - a celorlalte...

Ce chestie!...

I se spune cădere psihică, dar acolo e o biată cunoastere aprofundată a realității.
Cum se ajunge la asa ceva e discutie mai lungă. Si de care orice om cu scaun la cap se ferește. Idem suciții politicoși.

PS
Intrucît îmi arde a deschide aplicația de față, eu nu mă aflu în *c.p.* Deci iluziile mi se află bune prietene. Sper că si vorba cu "Ce nu te omoară, te întărește...".
.
PS2
Eu înțeleg că dl. Creator poate zămisli și lucuri mai urîte.
Dar tot mă întreb ce i-o fi venit, cu astea din jur...

"Iar te-ai uitat, domnu', la Matrix?!".
Nu.

Tîmpit lucru

Să-ți vezi (mult) reduse șansele de a fugi. De tine. De realitate.
Dacă ar fi interesat careva de așa subiect (ce bănui să posede stadii accentuabile, de complexitate), aș cerceta la subiectul „Omenirea și angoasa-i existențială”.
Simt că fugim toată viața, de Ea.
E un pic hazos că seamănul care se poate proteja de așa ceva nu ți se va alătura unei discuții, în vreme ce doborîtul (presupunînd că există, viu) numai de asta nu are chef a bîrfi.

> Priveam ieri la scrise Cioran (am și eu o idee fixă...) și realizam că dacă poți scrie despre disperare, stai totuși bine cu interiorul...

[”Je n'arrive point a faire de quelqu'un vivant un dieu

Ou je tiens tel sentiment seulement pour moi.”]

Nu pot să privesc un seamăn ca pe un zeu. Iar dacă mă traversează cîteva secunde așa gînd, îl țin doar pentru mine.

Îmi fuge mintea acum, și drăgăstos, spre doi bărbați - mai copți decît mine și duși - în același - de pe astă lume. Din start recunosc a-mi fi total subiectiv sentimentul. Și deci greu să rezoneze altcineva cu el. Dar e ceva din categoria gingășiei. Și a mîinii stîngi puse ușor, peste inimă.

Întrebați dacă nu am ceva similar și pentru o femeie? Cred că am (întîmplător, acum cîteva zile îi priveam din depărtare balconul apartamentului unde a locuit). E un pic diferit. Iar în același timp simțăminte de așa tip vin și pleacă, în intensitate. Nu-s ca în cărți.

Nici depresiile nu mai sînt ce-au fost

Altminteri, se află niște chestii care nu te întreabă nici cînd te iau în brațe, nici te eliberează dîndu-ți un șut.

Azi voisem a prelungi măcar nițel, dar băgat-am un pic degetul în mierea Facebook-ului. Și s-a rupt firul, cel dorit, al groaznicului. E ca la spartul somnului. E mai greu să te întorci în același vis, cînd te-au apucat zorii trezirii...

Dacă stau să mă uit, depresia se află totuși fază 'safe'. Te uiți la vreo nasoală din sufletul tău, e îngrozitor (la pătrat/cub) dar totuși în odăiță e cald, frigiderul e onorabil. Simt, la chestiune, că există și faza cînd te afli și mai aproape de belea - dar acolo e foarte posibil să dăm în bîlbîială, și atît.

Aș încerca, în minutele, orele următoare să revin în marasm. Să văd din nou pe dracul, cum s-ar putea spune metaforic. Să-mi simt acele interioare (dar și exteriorul) ce-mi scapă gînd: „Cu așa ceva, nu am cum să scap...”. E ca în bancul, pardon, cel cu ursul: „A început să-ți placă, văd...” Să vedem, dacă se poate, și dacă n-am profitat numai, pentru atrage aici post zice-se deștept.

„Sărbătorirea Marii Uniri e cu totul legitimă.

E legitimă şi o doză de mitologie: toate naţiunile o au! Dar avem nevoie, dincolo de comemorări şi de simbolistica eroică, şi de o istorie făcută fără prejudecăţi, în spiritul unei abordări critice. Cel puţin din partea istoricilor profesionişti!

Ne trebuie în tot cazul o istorie europeană. România nu e o insulă, e parte a unui ansamblu. Nu ne putem izola, nici în interpretarea istoriei, nici în modul cum ne raportăm la ziua de azi ori de

mâine. Dacă privim izolat crearea României Mari, riscăm să facem abstracţie de evoluţiile globale şi totul să ni se pară minunat. În fapt, România Mare a evoluat pe o scenă extrem de fragilă, cu primejdii răsărind la tot pasul – şi, desigur, istoria încă nu s-a încheiat.

Calea europeană nu înseamnă revenirea la vechi frontiere, ci, ca ţel final, dispariţia frontierelor şi transformarea Europei dintr-un continent până nu demult conflictual într-o casă în egală măsură primitoare pentru toţi locuitorii săi. Miza, pentru noi toți, nu e trecutul, ci viitorul.“

Dincolo de caracteristicile postului meu precedent, pur și simplu eliberam calea pentru zisele de aici.

Îl stimez pe dl Lucian Boia (ba parcă mai mult, de cînd am lecturat un recent interviu al 'concurenței', respectiv al academicianului Ioan Pop). Aș avea totuși niște observații. Și care țin de un unghi pe care nu pot să mi-l reprim, dar de care știu a nu se potrivi firii omenești (motiv pentru care mă trec mai abitir în categoria anomaliilor umane).

Dl Boia vede acolo lucrurile destupat, dar strict din unghiul său. Care nu-mi pare să ia în seamă a exista și altele - la fel de onorabile (prin prisma lui A Fi) - prin jur. Ce spune acolo distinsul autor sună frumos, de pildă despre Europa cea lipsită de frontiere. Atîta tot că se află pe Scenă, pe de-o parte, și care nu agreează acea Europa. Eu nu-i pup pe frunte, pe ultimii, însă nu pot face abstracție că există. În paralel, dl Boia (repet, dînsul se află cel normal, nu eu!) îmi pare a nu avea-n calcul că viitorul poate furniza multe. Inclusiv nepotrivite cu vorbele noastre cele frumoase de azi.

Tot eu, dau voie a exista omenească nevoie de concluzii, îndeobște unele care ne ajută în supraviețuirea noastră socială, cât și psihică..

Bazat pe aceeași anomalie interioară

…a subsemnatului, priveam la un recent articol al lui Cătălin Tolontan, despre regele Mihai. Sesizam scurt două lucruri, pline pînă în gît de omenesc.

E vorba de părtinire, într-o luare de cuvînt spre semeni (mai exact unii-s descriși drept albi la suflet, iar alții pe dos), cît și uzajul întorsăturilor sentimentale din condei, menite a spori efectul pledoariei respective.

Se înțelege că lipsește, datorită aceluiași omenesc, interesul de-a sesiza (și altfel decît pentru a plasa apoi anateme morale) motivul pentru care vreun inimic procedează precum o face.

Un ziarist

…(Cătălin Striblea) aduce în discuție ideea umilirii seamănului.

Mamă, ce m-aș așterne la un eseu despre așa ceva, dacă nu aș avea atîtea de rezolvat / de ne-încurcat prin viața-mi!

PS

Am impresia că iar se umflă tărîța așa-numitului Eu fals, în subsemnatul.

E ca dracul. Nasol cu el. Idem fără.

E ceva diferență

între cuvîntul 'umilință' / 'umilire' și ce sfîrtecă uneori teribil, prin vintrele / corpul / ființarea noastră (penultima vorbă fu inventată acum, ca utilă contextului)

Adevărul ne poate fi util

… dar primordiale ne sînt nevoile sufletești.
Acestea din urmă vor prezentată realitatea ca mai jos.

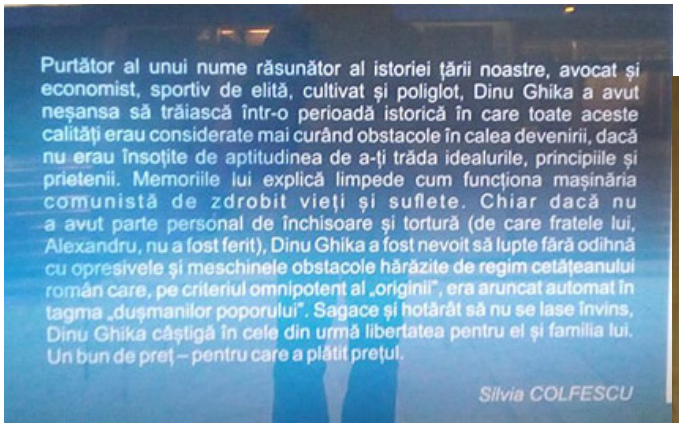

"Nu văd România de astăzi

…ca pe o moştenire de la părinţii noştri, ci ca pe o ţară pe care am luat-o cu împrumut de la copiii noştri." (Regele Mihai I de România)

Probabil de la Adam încoace, există multă grijă de viitorul copiilor personali (inclusiv în formule pur oratorice). Înțeleg perfect că așa preocupare dă bine - mai exact sufletului cel grijuliu de odrasle. Dar tot cred că viața se află imprevizibilă, în vreme ce educația dată copiilor se va afla și ea - vorba cuiva - inevitabil imperfectă. Ba aș spune că aceia interesați de discursuri în genul celui reprodus se află mai puțin atenți la urmași, decît semenii care nu au nevoie de-așa vorbe.

Depresia se află

…un banal nas în realitate, dar unul fără îndulcitorii care ne țineau departe de ea.

Că veni vorba, mă tulbură la un șase seara, pe podul Străulești, negrul locului prelungit spre nesfîrșitul cerului. Și-am realizat că infinitul perceput ochiului și simțurilor e doar unul, căci dincolo de existență mai există o filă, tot nesfîrșită...

Ziceți de ce nu mă țin și eu de lucruri mai serioase, asemenea lui Mircea C., talentatul literat urmînd să-și publice jurnalul (se înțelege că acela strict personal!) din adolescență? Păi..., eu nu sînt dumnealui. Mai exact, pe mine nu mă publică nimeni.

Pentru că nu intru în horă. A rozului care ferește de depresie.

Într-o dimineață superbă

… (parcă, iulie 2009) coboram matinal de la Refugiul Coștila, spre gara Bușteni.

La primele case din Bușteni, cumplită gheară m-a luat... Mai exact, cum că oamenii de-acolo au muncit din greu, izbutind a sui case, în vreme ce pierde-vreme de subsemnatul n-a realizat nemica. Cam în aceeași perioadă, mă trecea năduful inferiorității, la trecerea prin preajma vilei din localitate a lui Eugen P., confrate montaniard.

Poate pentru c-am îmbătrînit, asemenea chinuri interioare m-au părăsit, în răstimp. Și accept cît de cît că mă aflu din alt aluat, decît acei supraoameni.

Săptămîna și modelul (cel uman)

În aste șapte zile am în ramă pe Jimmy Page, de la Led Zeppelin.

Să convenim ce a aia model. La origine, se află o chestie lansată de Societate, pe care mulți o aplaudă ori chiar vîntură - însă dacă-i întrebi cum stau în acel domeniu, al reperelor, au ceva probleme în a răspunde... Căci așa funcționează (din motive de înțeles) lucrurile între noi: pompoase și goale.

Alții - maturi chiar - se-apucă a stabili modele, însă realizează că la mijloc e doar un drog, și nu vreo șansă de-a urma genul de pași ai modelului (îndeobște ins reușit prin viață, nu vreun stîlp de cafenele). Dar tot își stabilesc (ba chiar unul pe săptămînă, și fără a renunța la precedentele). Căci așa ceva face bine la suflet. Iar a merge prin viață nu se poate fără (inclusiv) așa mici

amăgiri. De pildă, că vei fi uman-icește precum amintitul Page, iar în paralel vei avea bafta lui (căci va fi fost, așa ceva... Putea sosi un camion, ca peste M. Sebastian, și gata postul ăsta!).
Asta mai sus o fo introducerea (va urma și-o încheiere, mai încolo - mai de făcut părul măciucă, mai precum o piesă LZ, ca desfășurare neanticipabilă).

Recapitulînd anterioarele, legat de modelul uman visăm a obține și noi (dacă se poate bătînd din palme) traiectoria aceluia - s-o spunem! - pînă la succesul social și material. Mi-aș dori și eu unul precum al lui Page, chit că locurile și domeniul diferă, iar dumnealui avu totuși o doză de salvatoare modestie (în vreme ce alții-s, fuduli și dominatori. îs păscuți de locuri dramatice).

Întrebați ce moaș-sa făcu acel *Peigi*? Îmi place la el că s-a canonit ca muzician de studio, apoi ca membru în ceea ce s-a numit Yardbirds, pentru ca finalmente (și nu pentru că a căutat-o cu lumînarea, cît pentru că l-au lăsat colegii cu ochii-n soare) să pună de un grup al lui. Și unde distanța față de ce se făcuse anterior, respectiv ce s-a făcut în deceniul următor să fie imensă. Și asta raportînd la nu doar la Yardbirds, dar și la un Doors ori Deep Purple, altfel simpatice semnatarului de față.
O să ziceți aici că ce mult rămas în urmă îs. Se poate. Dar tot compar cu ce-a rămas - din deceniul opt, nouă scl și nu cred că numitul grup e doar o năzărire valorică a subsemnatului.

**
Am ajuns la încheiere. Și unde vă rog a trage cutia cu calmante aproape.
Scrisele de aici mi s-au tras de la un comentariu (sau mai multe?) făcut la două rînduri ale țintei mele favorite, dl Andrei Pleșu. Și în cazul căruia, iertîndu-mi domniile voastre nemodestia, mă uitam precum LZ la Yardbirds.

Întîiul calmant de luat... Și curios aflîndu-mă. Presupunem că altul se află mai breaz decît o valoare acceptată a momentului. Ce trebuie să facă acela, în opinia dumneavoastră?
Ziceți că nu v-ați pus niciodată problema? O fi cazul a persevera, și a nu lua în seama omenești descurajări de prin jur? Iar în paralel a plăti el nota, dacă își socotește prost pașii (și putirințele) în depășirea ștachetei - despre care se laudă...

Apoi (și-al doilea calmant reclamînd)
Visul de mărire de care pomenesc se află la adică biată rotiță în funcționarea unui ins. A unui seamăn, a unei alte făpturi a lui Dumnezeu - zic astea pentru a vă capta interesul, cel sensibil la vorbe mari....

Vremuri frumoase.

12 Mb la download (iar alții or sta și mai bine!).
Acum zece ani, veneau pe țeava subsemnatului 256 Kb. La un 2002, ne aflam la stadiul a ceea ce se numea dial-up, cu informație venită pe cablul telefonic

„Imaginează-ți ce va fi, însă, peste 10 ani...”

Nu pot. Sînt om, și mi se sperie gîndul...

Pe undeva

… atenționez niște încîntați de tinerețea lor petrecută (și) la „Preoteasa” (adică bucureșteana Casă de cultură a studenților) că nu-i rău să uite cine fu acel (Grigore) Preoteasa.

Îmi replică cineva că vreau să-i stric bucuria.

De la așa remarcă,îmi aduc aminte încă o dată că prin diverse familii realitatea fu alta decît în cărțile roze (ori chiar din aprecierile favorabile ale - de fapt - agresați pe-acolo). Nu cred că am vrut să-i retez vreo bucurie, aceluia. Dar unul dintre părinții lui pot paria că se îndeletnicea cu așa ceva. inclusiv (ori mai ales?) față de propriile odrasle.

Notez astea și amintindu-mi cum o apropiată persoană mă asigura că nimeni nu mă suferă, în ditai blocul cu 70 de apartamente. Dădeam a-i spune ce relație amicală am cu ăla ori ăla, dar sosea asigurarea: „O fac de formă!”... Nu, nu mai sînt împreună cu acea doamnă.

Ziceți că se află al dracului de geocentrice scrisele subsemnatului? Așa e. Însă vreun autor (Proust?) ori alți semeni, în viu grai, au voie a se găsi centru al universului?

„Păi ce, tu ești ăia, bă?!”

Răutatea de prînz

Mă aflu om nu chiar entuziasmat, de dumneaei Cultura. Asta, pentru că suporterii ei se poartă precum Gessler, cel din "Wilhelm Tell".

Și în cazul Culturii e reperabil totalitarismul ființei umane. Ferească Sfîntul să te îndoiești a fi cum vrea el, acolo!

(va urma, mintenaș chiar)

Pînă nu-apucă depresia

…a mă trage îndărăt în urîta-i groapă, fac haz de ceva.

Și anume de eventualitatea ca vreunii, peste 50-100 de ani, să-și dea doctorat pe tipic ”Relația intelectuală între dnii Pleșu și Ordean”...

E formulă elegantă privind mușcăturile de posterior ale subsemnatului, spre domnia sa).

Cînd cineva se uită mirat la așa obrăznicie, partea nosttimă-i că nu poate oferi motive, pentru care așa ceva nu ar fi posibil (dumnealor cunosc doar a nu fi frumos ca un ins de rînd să afirme așa lucru. Asta, și-n cheie socială vorbind, pentru că se poate trezi oricine a trata asemănător mărimi din prin jur, ori cu-o ierarhie ne aflăm datori, nu?),

N

(urmează)

Mi-au căzut în paralel ochii pe material din imagine.

.

Păi...

Rar am întâlnit atîtea pastile persuasive pe frază!

(altimnteri, și dincolo de lăcrămoase, acolo se află entitate care vizează business)

.

Legînd de postul meu anterior. am sentimentul că dumneaei Societatea s-a insinuat în cîmpul disconfortului nostru existențial (admit... Posed o idee fixă cu ultimul - dar la o adică n-am de ce să mă jenez. El se află precum aerul. Nu stai cu gîndul la el / nu-l simți, dar este, ba chiar primordial!)

.

În cîmpul respectiv, Societatea vine cu un aparte demers. Și anume, plantează (am impresia că și sub amenințatea violenței) în mintea supușilor ideea că dacă respectă pastile de-ale dumneaei, le va fi bine.

De pildă cele cu Țara.

Dar și unul nițel mai apropiat de ins, și anume 'binele NOSTRU' (se înțelege că, noi aflîndu-ne tembeli, nu ne întreabă nimeni dacă sîntem de acord cu acel bine decretat.)

.

Dincolo de toate, cînd ascultăm de acele comandamente (ale altuia), ne scade angoasa.

.

Că niște șmecheri/oameni speculează așa situație, se află mai mult decît de prevăzut.

.

PS

Sînt curios ce față ar face susținătorii demersului de mai sus, dacă aș veni cu ideea să lăsăm a veni pakistanezi și alți ăia la noi, prin deschidere de granițe. Iar dumnealor - aciuindu-se local - să susție sistemul nostru de pensie.

Știu că exagerez nițel, dar tot trebuie să fie de zile mari, chipul acelora, la așa idee...

**

Priveam zilele astea la titlul de piesă teatru, a unui teatru cu pretenții de avangardă (altfel, și nihilist fiind, acolo văd doar un mod de-a răzbi al unor invidizi - căci nici gînd de avangardă, acolo-așa...). Și anume: „Demnitate”.

Eu unul, în timp, mi-am făcut o anumită părere despre ideea cu pricina, despre cine o flutură în general. Nu știu ce-mi vine însă în prezent și încerc a rezona cu modul în care o vede - de e vorba de demnitate - suporterul acelei vorbe (adică omul normal).

Nu prea avansez în demers... Apuc să miros însă două lucruri. Omul cu pricina, deși dominat de afecte, are probleme în a le descrie / trece în cuvinte.

Pe așa fond, el proiectează niște așteptări personale pe cîte o vorbă cu circulație socială. De fapt, proiectează, iar în paralel preia ce simte că pun alții sub acea pălărie. În cazul de față, *demnitatea*.

Aici, și comițînd încă o răutate, am a spun că eu vă în demnitate o atitudine mult apropiată de a caprei rîioase. E un fel de mimare a încrederii în sine, plus situație socială mulțumitoare, care în paralel se irită iute și mult, dacă-s puse la îndoială.

.

Dincolo de ultimul lucru, într-un anumit mediu sportul respectiv funcționează. Cu precizarea că e un mediu cît de cît public. Altminteri, nu te-apuci să spui în cearta cu familia vecină că-ți lezează demnitatea. Din ce motive, așa abținere, se poate discuta.

.

Ființa umană

Adică îi regăsești primitivismul, agresivitatea sub orice hlamidă poartă pe umeri...

Scrisesem pe-aici

…despre numele atribuit inclusiv azi (fie și neoficial) Casei de cultură a studenților din București. Și anume Grigore Preoteasa, fruntaș comunist din trecutele decenii cinci și șase.

Ne aflăm oameni. De pildă, nu ne interesăm cine a fost Alexandru Moghioroș. Dar îi folosim din greu numele, ca reper bucureștean (fainã denumirea, *'Moghioroș Residence'*!). Ori Leontin Sălăjan. Nu ne deranjează, căci reprezintă o chestie din trecut (iar noi trăim acut în prezent, ca tot omul normal), iar la o adică eventuale rele ale aceluia au fost făcute pe pielea altuia.

În paralel, există moda pusului la zid al comunismului (plus decretatul altora drept comuniști ori „Ciumă roșie").

Cele două situații nu se bat deloc cap în cap. În cazul furiei pe comunism, există două componente.

1. Acela este decretat dinspre fruntea societății drept rău-de-rău (iar noi ne aflăm oameni ascultători, cu Stăpînirea).

2.În paralel, și poate neatenți fiind la eticheta concretă a nefericitului, noi sîntem încîntați c-avem înspre cine înjura (acela, se înțelege, neputînd replica...).

Pe undeva, o afirmație

…pe care o reproduc aproximativ: „Eu cred în..." (vintage spus: „Crezul meu...")

Nu mi-am pus niciodată problema, în ce cred... Iar asta pare a mi se trage din pusul insuficient al mîinii pe carte, în sensul că m-am ajuns a năvăli prea tare acelea în mintea mea, și cît să le iau astfel pe nemestecate.

Nu pot stabili în ce cred... Asta, mai ales pentru că se vor legate scurt, la așa vorbă, noțiuni precum dreptate, adevăr etc. - ori barim așa le-am văzut eu înlănțuite la vehiculatorii lor curenți.

Dacă aș încropi un piiic de-o credință, imediat simt c-ar năvăli din adînc sentimentul că trebile-s foarte schimbătoare pe lumea asta, deci nu pot ști ce aduce ziua de mîine, prin ograda de unde-mi pot trage concluzii - că-s aia ori aia. Poate cei din exterior să mă vadă mai bine (le acord această prezumție, chit că și la dumnealor se află inevitabil subiectivism...).

O porcărie! / Dulcețuri

„Împărțeau țara cu noi cu tot! Doar că "voi" aplaudați și o pupați în cur pînă la buric!” (dacă înțeleg eu bine scrisa unui simpatic poet, venerată s-a aflat Elena U.).

Mă uit la aste zise, cele cu mersul buzelor dintr-o parte a corpului, în alta... E interesant că o vorbă chiar dură lasă loc - cam totdeauna - de-o replică și mai și... Iar asta nu pentru că-s invocați mai mulți Dumnezei (al mamei celuilalt, se înțelege).

De pildă: nimic nu-s mai excitante, spun savanții sexologi americani, decît chestiile interzise..

Zic asta psihologii de renume, nu eu - carele-s om serios (și cititor de cărți cu misionari).

Vă rog

Îmi permiteți o părere despre regalitatea autohtonă, pornind de la ultimul incident (dintre moștenitori și Nicolae)?

Eu nu îngrop acea instituție, urmare a prestației membrilor săi în ultimii 27 ani. Dacă la vreun moment dat se va ridica din trupul său un aventurier cu farmec, pe fondul unui nechef al nostru pentru republica cea clasică, vom duce în triumf la tron, pe-acel nou Salvator (dacă nu, nu...).

Cum o fi apoi, cu M.S. pe tron, e altă discuție (dar cred de pe acum că urmașii noștri vor scăpa teferi din orice).

PS

Privesc spre istoria acestui neam și-mi pare carte cuminte, pe lîngă ce fu la sîrbi ori greci, ce să mai spun de ruși (cei hăcuitori de întreagă familie imperială)?

Părinții

…sînt cei față de care am fost prea ocupați pentru a discuta suficient, la vremea cînd trăiau.

Încap aici însă și două nuanțe. Dacă nu dăm, atenția cu pricina părinților avem toate motivele să o facem, raportat la felul în caresîntem noi raportați atunci. După cum, pe cînd ne pălesc nostalgiile, mintea noastră DIN ACEL MOMENT (adică la n decenii după ducerea acelora) e dornică de vorbă cu bătrînii.

De la zisa cuiva...

(arăta așa: „Am înțeles eu corect? Organizațiile PSD vor organiza demonstrații de protest? N-au aflat că sunt la guvernare? Noaptea minții!”)

...m-am apucat a medita dacă nu cumva starea de frustrare a rezistenților din 2017 nu e mai mare decît a înaintașilor din 1990 (am în vedere pe cei din Piața Universității).

La prima vedere pare aiurea ca niște inși stînd mai bine și cu materialul, și viețuind totuși într-o societate așezată instituțional (mai exact în sensul democratic) să fie mai zdruncinați - îmi permit s-o spun - decît hăbăucii abia ieșiți din comunism. Apoi realizez că frustrarea, iritarea de ce ni-i prin jur se află totuși fenomen complex, cu surse diverse.

Cum îmi spunea cineva, legat de interbelic, uneori poți fi iritat inclusiv de prea mult bine. Asta pentru că, nestrunită, partea noastră primitivă își urmărește mai dihai unul din scopuri, și anume a domina prin jur. Am sentimentul că ne găsim precum niște copii alintați, crezători că lor trebuie să li se permită multe, ca să nu spun totul.

Mi-i o părere, nu dau cu parul... Totodată, subiectul cred că e de extins. De pildă pe linia: de ce cred rezistenții că ei sînt cei îndreptățiți a stabili mersul lucrurilor în societatea românească, și nu alții (asta, cînd rezistenții realizează că există și alții, .pe plaiul mioritic)

Posedînd

…fără îndoială anumite necazuri în prima copilărie, mă țin precum colții cîinilor vagabonzi - de pulpana cîte unui condeier.

Săptămînile astea-s dedicat (în stilul amintit mai sus) unui realizator tv. În paralel (și de fapt aici voiam să ajung), nu mai știu la ce post tv am auzit aseară despre fenomenul 'trolilor' - sper că am grafiat bine -, montați de ruși în majoritatea țărilor europene. Și 'cercînd a suplini diviziile militare lipsă.

Auzisem eu vorba (sub formă de acuză) între comentatorii de facebook, dar nu o luasem în seamă. Acum, cu termenul punctat de alții, m-am simțit deodată cu muscă pe căciulă, cum că mîzgîlelile mele de pe aici se află ca ale trolilor cu pricina.

Ce mișto... Să te plătească unii să tastezi pe net...

> *„Da, dar ăia nu scriu chiar ce le dă prin cap, ca dumneata... Și în general au un șef...”*

Daaa? Atunci nu mai vreau să fiu trol.

Să demisioneze cine?

Noi proteste in tara si in strainatate: Dragnea e pe cale sa isi piarda libertatea. Jocul se poarta de acum pe viata si pe moarte

Guvernanții? Dacă e așa, foarte-moralii din stradă se fac a uita că Dragnea și ai lui se află democratic acolo.. Mai exact au cîștigat niște alegeri (acum nici un un an) cu 50%.

Mi se sperie nițel gîndul, de frații care-s în spatele protestelor. N-au ăia vreo treabă cu democrația! La vremi mai tulbure, cred că mai mult ar tremura aprinzîndu-și țigara (să nu se ardă la deșe), decît să ia o viață de om.

PS

E fain că dintre supărații pe Dragnea unul nu suflă de alegeri anticipate... De vox populi (în schimb plimbă steagul național de parcă ar fi numai al lor).

PS2

Ce școală are în el fratele cu pancarta! Auzi, vom protesta în țară *și diaspora*! Și iar îmi fuge imaginația cum o arăta biroul, cum or arăta tipii care stabilesc ce se face, ce se strigă... Iar în paralel dumnealor răbufnesc: „Cu ce dracu-l putem speria pe Dragnea?!... Că e om și el, trebuie să cedeze la toate astea..... Cristoșii mă-sii!”

> Asta cu Cristoșii... am pus-o din dor de literatură...
> La 2017, curent e băgatul. În morții mă-sii, respectiv (nu spun ce anume) în gura adversarului

Relația dlui Liiceanu cu publicul

(mai exact partea aceluia convinsă deja de valoarea sa) îmi duce mintea la o eminesciană: „Lăudîndu-te pe tine, lustruindu-se pe el”.

La o adică, așa ceva se află la baza vieții sociale (aceea croită pe grupuri, căci nu merge a debita cele de mai sus vreunora neconvinși deja, ori - Doamne-feri! - adversari ai noștri) ...

Să mă iertați, dar eu unul văd cultura ca fiind născută strict din simpaticul nostru snobism. Zic asta cercetînd prin jur dacă minunățiile din textul dlui Liiceanu l-au făcut pe dînsul mai puțin primitiv. Și idem populația din țara unde stă prin biblioteci acea valoroasă traducere.

PS

Apropo de Liiceanu, Kleininger și alții (din Calea Victoriei 120), observ că-s minți tare fine, dar în paralel nu se obosesc a sesiza un lucru. Și anume că al lor Grup pentru Dialog Social nu a făcut în viața lui ce scrie în titulatura-i. Adică *dialog social*.

Mai exact, știu că nu a făcut ce spuneam..., dar enteresul li-i mai mare să tacă, despre a puncta acea fățișă inadvertență...

Stau uneori

…și mă întreb dacă nu umblă după fericire (prin definiție, zic eu, entitate strict livrescă) tocmai aceia care nu-și mai acordă șanse a întîlni plăcerea banală, dar intensă, furnizabilă de - pardon - viscere.

Pomeneam ieri că Societatea / regulile sociale ne furnizează etichete, de folosit inclusiv în ale sufletului. De fapt, nu o dată furnizează substitute, surogate de folosit în ale sufletului (fericirea, cred eu, e unul dintre ele)... De acord, milioane de inși aderă la așa sistem, dar eu unul tot mă uit curios, la situațiune.

În context, priveam niște zisele ale lui Marcel Iureș. „Cred că orice viață are în ea ceva simfonic” (în general actorul servește la greu acolo, ce dorește celălalt să audă). În altă parte: „Împreună scriem povești cu viitor fericit” (rețineți, povești, doritoare să aibă rezultat fericit *concret*). Cu riscul de-a părea fudul (chit că-s primul a recunoaște că mă aflu vai de steaua mea), cred că nefericirea e ceva mai răspîndită sub soarele bunăstării, decît am crede...

„Și uite-așa ajungem iar la angoasa existențială... Ori, după zisa lui Cioran, neajunsul de a ne fi născut” (pentru neavizați, aici e un interlocutor inventat de mine, pentru a mai aerisi curgerea textului...)

PS

Revăzînd scrisele de mai sus , iar îmi fuge mintea prost... Dacă statul se teme de anarhie, societatea se ferește ca de dracul de ceva întrucîtva asemănător.. Mai exact ca pe supușii dumneaei să nu-i ia groaza, ce moaș-sa-i cu ei sub un cer plumburiu la pătrat. Poate din acest ultim motiv se dă într-una cu apă de trandafiri, a la Fericire (să fiu iertat, dar zboară pîrdalnica minte spre mirosurile fabricate de supraviețuitori, pentru a atenua alte odoruri, din localitățile pălite de ciumă)

Să mor dac-am pilit ceva, ori am vreo zi tare proastă.

De-ale mele...

Priveam spre o caracteristică a *Scenei* pe care ne aflăm. Pe numele ei *Viața*.

Dincolo de zisele unor cărți vesele, să vrei și nu te poți schimba. Cel mult te modifică vreun prag de sus, în care n-ai avut cîtuși de puțin chef a da dureros cu fruntea.

Mă uit

…la niște poze personale vechi, cu niște persoane, și-apare un disconfort vag (dar dureros).

Realizez că la mijloc se află teama de-a mă îndrăgosti de careva de pe-acolo (aici sînt două domnișoare).

Nu cred că spun tîmpenii, la o adică e sentimentul oricărui copil, care se amorezează inițial de părinte, cel/cea care-l rezolvă toate probleme. Cînd mai crește și încep dezamăgirile (cei din preajmă lăsînd-o inerent mai ușor cu rezolvatul), apare dezamăgirea. Plus refularea ei (mai ales

în cazul celui care va ajunge matur). Că în așa frunzăriri de imagini pot exista și complexe diverse (demarate tot la vîrste mici), e altă discuție (poate exista și contrariul: „Cum îți permiți, a-ți plăcea o persoană /de condiție/ inferioară??”)

PS

Am ajuns la acea poză pe cînd căutam altceva, cu treptele lui Gabony din Brașov. Se află cu toatele, pe un vechi așa-numit rolfilm

Abia azi

…am citit faimoasa prefață a lui Nae Ionescu la cartea "De două mii de ani", a lui Mihail Sebastian. Și care nu-i prea vorbită de bine.

Mie mi se pare interesantă. Asta nu înseamnă pupat pe frunte, cît pus minte în mișcare, pe fondul unei citiri plăcute.

Neașteptat, mi-i foarte simpatic Sebastian, dar îl simt prăfuit, în raport cu verva lui Tata Noe (Nae)...

Nu știu alții cum sînt

Dar eu, la așa articol, am ca primă reacție criticismul accentuat (altminteri nu chiar degeaba, căci și semenii mei se află oameni).

Apoi, mă traversează sentimentul că beția cu parul și-o avea șarmul ei, dar trec astfel pe-alături de niște lucruri bune. Cele din textul autorului, dar și din viața celor pe care-i urechează acesta.

Numai *ordean* (adjectiv deja...) să nu fii.

În rest, apuc a realiza că așa contradicții gonesc totuși plictiseala, dintre naștere și o altă aia...

Ce dezinvolt sînt pe Facebook...

Mi-ar place să fiu astfel și în viața reală!

„Dezinvolți sau ba, tot la Belu ajungem...”

Alt mod de-a remonta pe alții nu ai?

„Îmi pare rău, dar pentru mai avansați în vîrstă nu se găsește altceva. Doar gustatul preventiv din mai-rău”

**

Cînd am citit prima dată dostoievskianul Mare inchizitor, m-a mișcat binișor o idee surată cu spiritul dialogului (inventat) de mai sus. Teoretic lucrurile se află din zone diferite, dar mi-aș menține paralela...

Acolo, în nuvela lui D., un prelat fie și avansat în vîrstă îi freacă ridichea lui Iisus.

> Pînă să mi se spună că nu pricep eu finețurile acelui capitol de Karamazovi, ideea de bază ce rămîne unui om simplu este chelfăneala iconoclastă aplicată ditai Mîntuitorului. Mai exact, perdaf / dă-te mai încolo ce nu credeam a fi posibil nici măcar livresc!
>
> De fapt, aveam - ca tot creștinul - refulată așa ipoteză. Refularea fiind o chestie realizată prin intermediul fricii acute de moarte
>
> Și uite-așa refac cercul cu zisele-mi din deal...

Se înțelege totodată că jonglatul pe Fb pe-acest subiect e una, iar groaza care se va pogorî cîndva (odată cu firmanul lui Thanatos), nițeluș altceva.

> În context, și fără să o fi inventat eu*: „Cu moartea, pe moarte călcînd”.*

PS

„Cu dezinvoltura scrisului pe aici, iar afară mîță speriată, cum rămîne?”

Rămîne nasol.

„De ce ar fi statul paralel mai real decât un unicorn?"

Dacă stau să mă gîndesc, nici Luceafărul cel eminescian (căruia ne prosternăm) nu-i real... Ori dumnealui, Luceafărul, nu se pune, cînd e de făcut comparații - convenabile nouă - cu Statu' paralel?

„Nu se pune (inventez tot eu, Ordean, de-un răspuns), căci la acela avem interes a fi, iar aici tot interesul ne cere a cataloga drept aiurea o creație a dușmanului...” [Am găsit mai potrivită contextului formularea 'dușman', și nu 'adversar'.]

Ziaristul Cătălin Tolontan

…face trimitere la zisele unei scriitoare, Rebecca Solnit pe nume.
"Optimiștii cred că va fi bine fără implicarea noastră [...] Iar pesimiștii adoptă poziția opusă; dar ambii sunt scuzați de a acționa".

Tot ciuguită din media (fie ea tipărită și aparținînd unei prefețe a lui Nae Ionescu: „*Difference engendre haine"* (fr.) Adică diferența (de fire) a oamenilor naște ură, între ei.

**

La TVH 2.0 (cred că e postul tv al Universității Spiru Haret), un film pe care-l descopăr a fi grozav. Nici nu-mi dau seama de ce peliculă e vorba, căci lipsesc datele în zona info a canalului...
Românesc și de-o naturalețe teribilă. Undeva pe la Salonta un musulman destul de copt vrea s-ajungă la fiul său din Germania. El nu știe boabă românește, iar rumînul (cu fire apropiată lui K. Iohannis) care se nimeri cu el în ogradă nici pe atît...
Fac cercetări și aflu că e vorba de „Morgen".
Să aveți o seară frumoasă!

Din nesfîrșita-mi înțelepciune

… spuneam azi cuiva că dragostea e oarbă. Și deloc surată cu rațiunea. Cu 'Așa-i-frumos-să-fie'.
Dacă spun de-astea, altora, nu înseamnă că eu mă aflu vaccinat. Trei zile la rînd n-am ascultat altă muzică decît o piesă a Beatles-ilor. Și încă un banală. "Old brown shoe". Așa a vrut sufletul...
În paralel, că tot mă uit (acum) la TVH 2.0, avea acolo emisiune un domn pentru care sentimentele mele n-au fost și nu-s dintre cele agreate în biblie. Nu, nu-i vorba de sodomisme. Ci de mai rău.

Iraționalul nostru cică-i orb. El fiind bucata aia deloc mică din noi, dar foarte de capul ei.
Apropo de lucruri de capul lor, la un articol al lui Cătălin Tolontan m-am dat azi deștept. Cum că nouă ne place-a ne face planuri și speranțe (se înțelege că privind scena numită realitate), dar asta merge doar cum vrea ea. Bineînțeles că nu-i frumos a spune-așa ceva (oricum, ăia la jumătatea vîrstei omenești nu te cred)..
Că veni vorba, dintre ideile de care am aflat la jumătatea vieții (adică acum 30 ani) era că vorbele tinerilor îs pentru urechile vîrstnicilor (și invers!) precum un sunet ininteligibil, ca de butoi gol. Este drept că nu mă jenez grozav, privind la scrisele din textul dlui T. (inclusiv comentariile) și avînd convingere că de planurile BENIGNE de acolo se va alege exact nimic.
Iar din vorbele mari, nimic la pătrat

> De pildă: „Speranța este convingerea că ceea ce facem contează, chiar dacă nu știm cum și când va conta." Sună frumos, dar tot în categoria drogurilor (și implicit de fugă de-o realitate căreia nu-i găsim soluție) intră.)

Știu în paralel că unul dintre cele mai hulite lucruri este să strici buna dispoziție existențială (cîtă e) celor ne-vîrstnici. Simt totuși că stilul meu e totuși diferit de al senecților. Nu mă plîng de tineri, nici că a venit lumii sfîrșitul lumii, raportat la vremurile cînd spărgeam nuci cu o anumită parte a corpului...

Apropo. Ăia care scriu pe ziduri „Iisus vine", sînt vîrstnici?

PS

La final de-așa zise (cu mult cap și coadă) zic și eu precum cei de la paraziții: „Am comis-o din nou..."

Izbutesc a sta cuminte un ceas, două, cel mult o zi, apoi fiara din subsemnatul se produce cu așa texte. Și pentru care un dur paznic interior se va pune la tras de urechi. Și măcar de-ar fi numai atît. Dar nu se va schimba nici firea-mi neputincioasă a tăîi între oameni...

Mie unuia, ca aflat în Lună

… îmi pare de rîsul-plînsul cum ființa umană încearcă a-și înșela seamănul folosind haina corectitudinii, respectiv a reproșurilor că adversarul său este incorect.

Deși el însusi se află poamă, în ale obrazului.

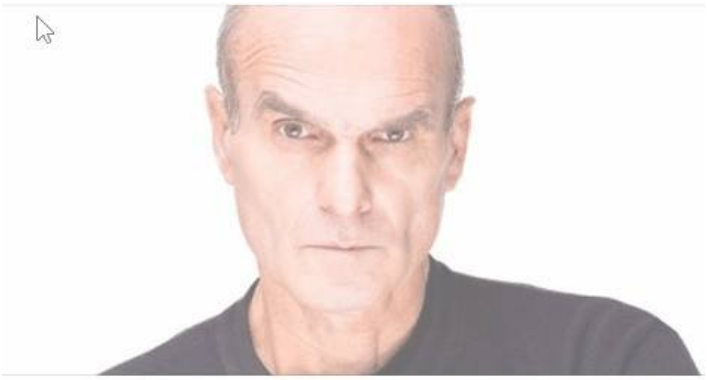

Dl Dragnea, luptător neînfricat cu Statul Paralel, este membru al Statului Parale

PS

Dintr-o amabilă discuție la comentariile articolului în cauză am mai învățat ceva, ori barim am mai dăltuit la o impresie un pic mai veche. Ocupație importantă a unui om în discuția-i cu altul este să-l zăpăcească într-un fel sau altul, cît acesta să-și uite țelul (via abureala practicată de celălalt), respectiv să-i diminueze încrederea în sine.

„Liviu Dragnea, apărat de jandarmi…

… în faţa sediului DNA."

Cu riscul de a greși, în prefer pe Dragnea altora. Ori măcar spun că Dragnea e un personaj util, pe scena noastră politică/românească. De chiu de vai ține balanța în echilibru.
Una, recunosc, a fiarelor.

*

În rest, agresivitatea - reperabilă inclusiv la comentarii pe net - ne este probabil perenă. *De cînd lumea*. Zic astea privind spre modul cum e luat Mihail Sebastian la un 1935, pentru niște scrise totuși benigne (nu dăduse cu parul, doar zisese una-alta, și încă livresc). După cum notează el în „Am devenit huligan", toată lumea, de la dreapta la stînga,de la finuți la mitocani, se făcu o apă și-un pămînt. Ultimele, în ton cu Gustave LeBon. Adică după chipul și asemănarea celui mai toporist dintre cei adunați...

În paralel, eu știu că ne sucim ușor. Dar tot îmi zboară mintea ce-am face la vreun caz de nevoită uniune națională. Probabil vom fugi în *piața endependenți*.
Mica problemă va fi că vreun ceva destabilizator al țării se va ivi de data asta mai insidios.

„Rareș Bogdan, avertisment dur

… "Azi, băieții răi din PSDragnea trec la asaltul final""

Sînt interesante corzile pe care apasă cei precum d. Bogdan! Asalt. Și final.
Simt că totul se joacă însă la nivel inconștient. Creînd un pericol mortal, insul din public dă-n fibrilație, dar se destinde - după așa tremurici de maximă frică. Și-i finalmente destins.
Se înțelege că zonele din interior unde-i de tratat așa rămîn sensibile. De unde nevoia curîndă (am inventat eu vorba) de alt material că „Uite, bre, venit-a sfîrșitul lumii noastre, romîne!..."

Muzica, muzica!
Și proiectul pe care ni-l pune Doamne-doamne în brațe, cînd ne dă șutul către lumea asta..

"Probabil c-ați auzit

…că Bucureștiul merge repejor spre o criză a gunoiului. Asta e la noi. Alții au depășit cu brio momentul. "
Mă uit la chestia asta că la alții e mai bine. La o adică, tot e bine a crede că doar la tine e insuportabil.
Deci prin lume există oaze de mai bine, și doar ghinionul de a te naște aici, plus răutatea unora din jur (altminteri aflîndu-ne cu toții lăudați români) ne privează de rai pe pămînt.
Altminteri,și cioranian vorbind, la mijloc e doar neajunsul de a ne fi născut.

PS
„Probabil c-ați auzit că..."

Asta e o formulă strict oratorică. Și care merge la aceia care nu au auzit deloc. Cine a auzit, s-a enervat ori a decelat deja subiectul,așa că nu ar mai avea nevoie de materialul omului de televiziune citat.

Cineva se miră

…de opinia-mi, de a-l vedea pe L. Dragnea util în politica românească. (vezi, la chestiune, postul meu anterior).

Unii strîmbă din nas (la greu) de existența lui Dragnea pe eșicherul politic, dar cred că dincolo de toate contează cît de important este acesta partidului din care face parte. Altminteri, putem strîmba din nas oricît, la adresa unui adversar politic (ceea ce-i absolut normal, la o adică).

Utilitatea respectivă poate fi verificată și la alegeri. În sensul că un mare număr de compatrioți îl pot găsi util.

În rest, nu spun că dl cu pricina s-o afla perfect, ori nu va fi comis o 'politicianistă' românească (în sensul lui a nu fi rezistat să-și rezolve vreo personală, într-un spirit deloc nou meleagurilor noastre...). Poate va ajunge și la zdup, căci așa e cînd partida geostrategică se află pierdută. Dar tot nu mor de plăcere observîndu-i tipul de inamici, și ce fac ei.

Că veni vorba, și din memorie judecînd. Promisiunile pesediste țin ele un pic de pomană, dar parcă-s mai terestre și mai puțin eroice decît ale Opoziției, respectiv lumii bune de la noi.

Mai spun ei cîte ceva de Soros ori patriotism, dar marile ofuri asupra moralei de la opozanți sosesc.

Privesc spre ziariști

De pildă o doamnă Ondine Gherguț, cînd afirmă: *„DRAGNEA și TĂRICEANU ne aruncă în prăpastie! Dacă planul le reușește, ne așteaptă prăbușirea economică din cauza instabilității politice. Totul pt a se salva de răspunderea penală*!"

Noi oamenii, din motive de dres tensiuni interioare, avem nevoie a face previzibilă evoluția celor din jurul nostru - dacă se poate și după cum prinde bine sufletului nostru personal.. Totodată, există o nevoia de-a descărca din frici, fie și pe cale indirect (momentul în care am căpătat cucuiul refulat fiind altfel plecat de mult). . Ca urmare, nu ni-i deplasată ideea că poate exista o prăbușire economică.

Pe acest fond, ziariștii duc ștacheta și mai sus. Căci au ei înșiși plăcere a modela plastilina (realității, la fără frecvență), iar în paralel umori personale de purjat.

Ascult 'Regină pentru o zi'

… piesă a Donnei Summer. Mi-s la inimă de ani buni... Melodie și solistă.

În paralel mi se sperie un pic gîndul. Face parte dintr-un album lansat acum 40 ani. La așa constatare, și dincolo de jena trădatului de vîrstă în ce mă privește, gînd dintîi îmi este că nu rămîn cu gusturile (doar) la 1970-80.

N-am idee de unde mi se trage, dar mă sperie poziția de nostalgic. Unul tip avînd în brațe niște plăceri din vremi cînd se afla forțos. Nu știu de ce-am oroare de așa pozițione.

Să aveți o zi frumoasă!

PS

Apropo de trecutul anilor, nu m-aș jena în exces de interesul pe care li-l acord.
I-aș zice, dacă nu mă aflu prea solemn, o provocare interesantă. Nu-i precum mănușile aruncate vieții altădată, dar produce un șarm care-i mai bun, decît deloc.

Legat de acel *deloc*, mă întrebam ieri dacă există siteuri unde discută oamenii în vîrstă. Parcă n-am întîlnit. Unde să vorbești de reumatisme, de cum o puneai cu Lili la 25 ani și cum e cu groaza ante portas (de data asta ale extincției)..

Cred că-i experiență aparte

… să întîlnești pe stradă un tip animat lăuntric de așa idei. De așa convingeri.

Traversăm cum putem tipsia asta, a vieții...

„Azi la ora 11.00

… băieţii răi din PSDragnea trec la asaltul final”

Să știți că, acolo la PSD, toți sîntem băieți răi.

Pentru cine ne-arată cu degetul, îi rog respectuos a lua la întrebări ursitoarele. Eventual pe Doamne-doamne, căci nu ne-a trimis pe lume buni-foc, iar apoi devenit-am noi ticăloși...

**

Ca aiurit ce mă aflu, descopăr tîrziu modul de organizare a lumii. Mai exact al oamenilor.

Nu ne putem manifesta ca oameni (în sensul real al cuvîntului) decît dacă ne găsim într-un grup. Necesara coeziune a aceluia se asigură inclusiv vorbindu-ne de bine, ba chiar inventîndu-se de foarte bine, despre noi și (semi)zeii noștri.

În schimb, cînd - în ton cu firea umană de care aminteam - punem tunurile pe cei din afara grupului/găștii, se petrece un fenomen invers. Ăia-s răi și ticăloși.

Orice asemănare cu postul de aici se află absolut întîmplătoare.

Admit din start

…că observația de mai jos mi-e subiectivă. Bașca atacabilă la vreo afirmație ori alta. Asta, pentru că mă aflu om.

Lecturînd materialul distinsului autor...

> *„Există în sociologie un instrument clasic pentru măsurarea gradului în care membrii unei comunităţi acceptă relaţionarea cu un alt grup (aici, etnic) – scala distanţei sociale (Bogardus). Ea a fost utilizată în cercetarea din 1994 citată mai sus, dar şi într-o serie de studii, ultimul din anul acesta, realizate de Kantar-TNS pentru Institutul Național pentru Studierea Holocaustului din România „Elie Wiesel“. Găsesc că interpretarea dată de autori, că „se menține un număr destul de scăzut (sub 2 din 10 respondenți) care ar accepta să aibă în familie sau în grupul de prieteni persoane care aparțin unor minorități etnice“ este exagerată, pentru că 1) itemii din scală fiind cumulativi (acceptînd pe cineva în familie se presupune că-l accepţi şi ca prieten), procentajele înregistrate trebuie însumate;*

... erudiția dînsului în domeniul aborbat îmi este indisuctabilă. Iar aici în reproșez că, îndemnat de umorile personale, nu dau atenție informației oferite.

Ca observație a subsemnatului, vorbesc prea mult lecturile dlui Kivu, ți mai puțin conlucrarea dintre ele și inerentul neșcolit ce rămîne etern în noi. Lipsa ultimului, coroborată cu supușenia spre comandamente sociale face ca scrisele autorului să rămînă totuși limitate.

Spun asta și dînd ochi spre pasajul:

> *„Acum, cînd un cadru didactic care admonestează public o studentă purtătoare de hijab stîrneşte valuri de simpatie şi solidaritate în mediul online. Mai credem oare despre noi înşine că sîntem un popor eminamente primitor? ”*

Simt aici lucrurile plasate în patul procustian al îndemnurilor sociale. Unde există 'patul' dat, apoi reprosul că vreun gest)al altora, din jur) nu se vrea tratat acolo.

Ideea cu poporul primitor este destul de complexă. Mai exact, pînă să fim noi primitori ori ba, există un (inerent) gol existențial căruia Societatea - în nevoie a ne uni, cît și a supune ca indivizi - i-a adus drept plasture ideea că ne aflăm primitor, față de străini. Apoi, ideea cu pricina este de

grad diferit, în păturile sociale, contînd totodată și momentul cînd nevoia împinge a face apel la ideea aceea.

Mai exact, în medii umane mai primitive se poate face apel mai des la idee. Atîta doar că nu știi niciodată cînd prinde bine vreunui ins mai civilizat dintre noi a face exact aceeași afirmație.

Admit, în paralel, că vorbe ca ale mele nu coagulează social.

„Răzvan Burleanu este răspunsul care anunță viitorul

..în care vor trăi copiii noștri, dacă vom sta pasivi." (C. Tolontan)

E-o vorbă irezistibilă, asta cu grija de viitorul copiilor noștri! Nu ne dau însă prin cap niște lucruri...

Nu știu dacă sloganul se află de multe ori ceva numai declarativ. De ochii lumii, adică. Așa demers împacă două filoane interioare: grija în sine de copiii noștri, respectiv s-ascultăm de regulile sociale, între ele fiind și obligativitatea de a ne ocupa de acei urmași.

Vehiculînd lozinca aceea, pe linie socială vorbind, ne scade din angoasa existențială, căci acolo e și ascultare de Reguli, și sentiment - băgat în cap cînd eram mici - că vom fi prezentați lumii drept băieți de treabă (mai exact superiori celorlalți puștani - în inconștient, așa stau lucrurile...) De unde și tentația de-a vehicula în public asemenea slogane.

Dincolo de asta. Faptul că vrem a face bine copiilor nu-i obligatoriu cu a ne și pricepe, în direcția cu pricina. Mai exact poți voi ceva, și să nu iasă nimic - iar asta se întîmplă în cazul urmașilor din mai multe motive.

De două asemenea motive am punctat mai sus. Intervine apoi neștiința asupra viitorului, cum va fi lumea, iar în așa situație perfect să fi construit ceva - întru plodul nostru - și tot se va găsi acela în nepotrivire cu mediul, dacă e să urmeze ideile noastre. Apoi, facem abstracție de firea copilului. Care-i posibila nu fi, nici acum, dar mai ales în viitor, cum o bănuim noi.

Trec aici peste faptul că acel copil va întîlni - de pildă - o nevastă, un crescut de copii al lor apoi, care-i foarte posibil să-l scoată din șabloanele stabilite de noi.

.

PS

Idee tîrzie.

Nu pariez a lipsi în spatele amintitei pastile speranța de-a ocoli viitoarea moarte a noastră prin acea grijă de copii, mai exact că vom fi scutiți de dispariție dacă rămînem a-i veghea.
Umblă altminteri prin psihismul nostru compensări și mai neașteptate decît aceasta..

O cunoștință aduce vorba

…de shakesperienii Romeo și Julieta.

Meditez subit că subiectul unor așa opere este luat deseori de reper, deși el prin definiție se află în afara vieții. a realității. Mai exact, a fost creat pentru a astupa găuri la inimă inșilor sociali (adică supuși regulilor de viață aferente).

Prin urmare, așa opere nu le pot avea cu realitatea. Ci doar cu visarea (ce și cum, putem discuta), respectiv cu încîntarea că Societatea ne aplaudă, deoarece îi respectăm valorile, ideile...

Meditam la atracția / dragostea homosexuală

Religia spune că e păcat (brodînd apoi diverse..). Alții apreciază lucrurile zice-se rațional, cum că există pericol de extincție a speciei. Acestea fiind, totuși, păreri.

În practică se află doar sentimentul de care pomeneam inițial. Ce-o rezulta acolo, nu știu, dar acela îmi pare singurul lucru (pardon) palpabil.

Că veni vorba, și intrînd eu acum la păreri. Cum o fi mai bine: fără pasiuni, ori cu una homosexuală (h. însemnînd, a nu se uita, și între două Eve...)?

PS

Se înțelege că eu-s într-o ureche, plus pervers, cu așa idei.

.

PS2

Ptiu! Îs pervers la pătrat. Căci găsesc subit a fi necesară o expunere despre perversitate. Nu, nu despre ce fac ticăloșii în pat. Ci despre ce le-o veni altora să pună asemenea ștampile.

"Toți pentru justiție!"

"Toți..." acela e formulat ca să taie din frica respectivilor, că se află prea puțini.

„Telespectatorii şi-au spus părerea despre televiziuni

… într-o ediţie specială a emisiunii Vorbeşte corect! dedicată Zilei Mondiale a Televiziunii.”

Și dacă nu vorbim corect, care e problema?

Întreb asta de curiozitate, să văd ce răspund partizanii vorbirii corecte. Răspunsul constă din legatul dezinvolt al vorbelor - pe amintitul subiect -, respectiv în ce e decriptabil non-verbal.

Admit însă că paragrafu-mi de mai sus e un pic sadic. Știu că nu au cum să se descurce aceia, la micile mele condiții, respectiv mesajul non-verbal le va fi tare furios.

Lucrătura acestor grijitori de vorbire corectă e mai simplă. Există o regulă socială, că să vorbim corect. Asta, pentru că Societatea se teme de ne coagularea membrilor, iar așa ceva crede remediabil prin vorbire uniformă (se înțelege că nu altcineva stabili-va care este exprimarea ok / de manual).

La așa situație, aburcă iute niște tipi doritori de-un mic cîștig, dacă servesc acele nevoie ale Societății. Cîștigul este unul practic, în sensul că că au ce scrie pe aici ori propovădui în vreo emisiune tv, cît și unul interior, decurgînd din încîntarea / scăderea angoaselor ce decurge din respectul regulilor sociale.

Apoi, pe cînd dumnealor scriu/vorbesc cele de mai sus, oamenii cu pricina nu au în calcul că va veni cineva care să-i contrazică, de pildă cum o face subsemnatul. Prin urmare, intervenția ultimului îi va surprinde mai mult decît neplăcut. Îi va deruta. Îi va descoperi fără replică. Iar astfel pradă unui penibil, pe care îl bănuie în ochii neutrilor din jur, ce pînă atunci îi luaseră de foarte pricepuți.

„Ca la noi la nimeni

…Si ne miram ca am ajuns in lumea a 3-a in sport. La mai multe clanuri si mafioti” ..”.

Sînt curios. De ce am fi în crema sportului mondial? Ce ne-ar îndreptăți la treaba asta? Doar pentru că are dînsul popor mare nevoie a-și drege un și-alta, la inimă?

PS
Mamă, ce ne-am face și noi clanuri de mafioți, dac-am putea!...

„Panouri mobile de protecție

…pentru suspecți și inculpați astfel încât să nu fie filmați sau fotografiați de presă. Este una dintre propunerile controversate ale unei comisii din CSM care vrea să limiteze drastic accesul presei la informații din dosarele penale...”

Poate-s eu Gică Contra. Dar tot aș spune următoarele...: Ce are intratul (fizic) la DNA cu accesul la dosare? Și de ce ar avea presa acces la dosare? Acestea-s treaba Justiției.
.

După cum: *„Mircea Toma, liderul unui ONG reprezentativ de media: „De ce să nu le facă tunele?”* Ca om vorbind, cred că au destule pe cap respectivii convocați acolo, pentru a le mai sosi și comportamentul cel atît de original - al gazetarilor sau adversarilor.

Recunosc

…a mă afla ins al dracului.

„Dumnezeu să-i dea veșnica bucurie pe care a inspirat-o la rândul ei în lumea aceasta.” (Dacian C.)

De curiozitate. Urarea de mai sus e frumoasă, dar oare care va fi decizia lui Dumnezeu, legat de răposata actriță Stela Popescu? În același timp, oare cume să ai veșnică bucurie? S-o ții la nesfîrșit cu așa simțământ?

Dincolo de calitatea pecare mi-o recunosc mai sus, e și-o chestie de minte elementară, să-ți pui problemeasupra vorbelor care-ți ies în cale. Mai ales cînd e vorba de unele mari, pe care un copil mititel ca mine le tratează cu maxim respect. Diabolicul pomenit răsare exact cînd descoperă cum arată reacția maturilor cei nemaipomeniți, la așa mirare. Sînt și neamabile, și jucîndu-se cu vorbele - deși de la dumnealor aș fi avut pretenții...

”Un ultim si sincer omagiu

… Dumnezeu sa o odihnească în pace...”

Am sentimentul că cine-apucă a se descurca aici, în viață / pe pământ (nu e cazul subsemnatului) are mari probleme cu cele din afara acestui Cerc. Asta chit că se află blindat cu (ditai credința în) Biblie.

Dacă apari cu vreo dorință a dezvolta - vorba cuiva de la iUmor...- așa zise/idei (de pildă, odihna de după...), se lasă cu blocaj.

Veți observa că aici nu vin cu contraziceri, cum că După e altfel decît e menționat în zise ale Sfintei Biserici. Nu. Ci accept că după e moarte e odihnă la loc cu verdeață, ori chin veșnic în cazane cu smoală.

.

Care blocaj la rîndu-i, din cel puțin două motive, naște iritare teribilă.
Pe tine, curiosul.

Pe-o felie media

…se spune că Stela Popescu a avut 81 ani. Asta înseamnă că e născută în 1936.

Pe așa idee, mă întreb scurt de cîte ori o fi pronunțat (se înțelege că elogios) numele lui Stalin pe scenă.

Stați un pic. Nu mă aflu neam prost cu așa zisă. Asta, pentru că pot înțelege și accepta un om, mai ales dacă nu a țipat în exces contra incorectitudinii altuia.

Presupunînd că aș *spiriti* (adică a face spiritism) deseară cu dînsa, cred că mi-ar expica: „Așa au fost vremurile". Scurt zis, pentru că era o persoană activă, și deci o aștepta de făcut ceva. Și aș crede-o..

Problemele legate de observația mea (cu Stalin) apar de la admiratorii dumneaei (pot veni și de la neutri, tulburați că cineva strică chilibrul lucrurilor din jurul lor). Fanii, ori măcar acei plîngînd (în sensul socio-media) moartea actriței. Ăia se bășică tare. Și nu țin deloc a sta de vorbă cu tine. Ci să te intimideze, cît să taci , respectivi să te îndurerezi, ca orice pedepsit - pentru ce ai comis.

„Păi io de unde să știu că nu e voie de așa ceva??
„Trebuia să știi. Să prinzi din aer, că aia e voie/obligatoriu, și ailaltă nu!"

Pe lîngă purul omenesc din așa atitudine, a dumnealor, se mai află un dedesubt. Pe cînd ne-apucă a lăuda vreun așa dispărut (altminteri fiind mai greu, de la o vreme, a peria măreț - și public - pe careva în viață), ni se mișcă în interior două glande psihice.

Prima este a egalității cu cel mărețit (dacă nu mai sus, căci uite ce bine îi faci...). Iar a doua semnalul demn de aplauze pe care simți că-l adresezi celor din jur.

Așa construcție se află însă foarte vulnerabilă la orice i-ar strica vraja. Și ultima poate fi distrusă ușor. De pildă prin vorba-mi cea cu Stalin (prin extensie, cu poporul muncitor, exploatatori, pace mondială etc.). La acele construcții - X se află perfect și uriaș - pică prost pînă și adiere de vînt contrar. Căci nu e loc acolo de 95% minunat, și 5% nițel cenușiu.

Săritura în sus a acelui constructor are loc și-n baza unei banale trăsături omenești. Și anume totalitarismul. Nu vrea, acela, să cedeze. Să spună că da, idolul (zilei respective, căci mîine sosește altul, uitînd complet de actualul) a avut o imperfecțiune mică-mică...

Poate că omul nostru se ferește de-așa pas înapoi întrucît se teme a se ridica altul în jur, cu o poveste (nu neapărat despre Stela Popescu), și să-l eclipseze pe dînsul. Iar la acel nivel, vorba unei cărți de formare socio-profesională, dacă nu ești utilajul terasier compresor, te vei ala bitumul cel frumos aranjat pe jos.

Mircisme.

„Suporterii se numesc așa pentru că suportă, suferă”, crede Radu Cosașu. Tot el s-a uitat la TV și a născocit acum câteva săptămâni în Gazetă vorba ”analiști și banaliști”, pe care de ani de zile o gândim toți, dar n-am știut cum s-o prindem în trei cuvinte..

Când Andrei Pleșu l-a întrebat ”Ce pierd dacă nu mă uit la fotbal?”, Radu Cosașu i-a răspuns: ”Nimic nu pierzi. Dar nici nu știi cât ai câștiga dacă te-ai uita la fotbal!”

Avem nevoie de idoli (se poate discuta de ce). În așa demers, le umflăm calitățile, respectiv nu le observăm scăpările.

Prima vorbă reprodusă de mine sus se vrea nemaipomenită, dar merită adăugat și pentru ce suferă suporterii. Și suferă pentru că încearcă a-și drege altele din viață prin ideea că echipa lor va învinge mereu. Cum s-ar spune, e o proiecție a propriei persoane, ce caută un loc unde nu e învinsă niciodată: De-aia suferă.

Altminteri, asemănător pot fi explorate și celelalte zise - din citatul meu - ale dlui Cosașu. De pildă: „*analiști și banaliști*, pe care de ani de zile o gândim toți, dar n-am știut cum s-o prindem în trei cuvinte.”

Nu pot pentru ca să nu v-o spun. Nu există banaliști. Ci doar analiști supărați că aplauzele așteptate de dumnealor merg ori ar putea merge spre acei așa-ziși banaliști. Dacă un lucru e banal ori ba asta hotărăsc autorul lor ori publicul acestuia. Nu vreunii care au tot interesul a nu le umbri (fie și în propria imaginație) acela edificiul. În consecință, nu cad lat că ce vorbă minune a găsit dl Cosașu, acolo unde redacționiștii Gazetei și-au bătut capul ani de zile.

”Într-o lume în care se citește tot mai puțin, sînt recunoscător personajelor, tot mai rare, care se străduiesc să dea de citit...”

Cineva trebuie, poate, să i-o spună dlui Pleșu...

Nu pariez că se citește mai puțin. Iar dacă s-o citi, este pentru că așa e particularitatea vremii. Cu alt gen de preocupări, de atracții. Dincolo de astea, de ce simt eu, în textul autorului, supărarea-i că lucrurile nu stau cum îi prinde bine dumnealui? Legat de așa lucruri care ne prind bine, e omenește să vrei a le decreta adevăruri universale. Și implicit, a fi adoptate ca atare de ceilalți.

Parafrazînd o melodie din vechime a grupului Phoenix ...: „Omule, *ăsta ești tu*...”.

„Ascendența iudaică (după mamă)

… a marelui călugăr Paisie Velicikovski, cel care a adus în Moldova „rugăciunea inimii“, face parte din temelia duhului ortodox, ”

Lucrurile astea sună tare frumos, dar nu văd la dînsele dram de îndoială, că realitatea ar sta altfel decît ne prinde bine autorului/admiratorilor săi. De exemplu că *Rugăciunea inimii* ar fi o scrisă oarecare, ba chiar și Biblia. Religiosul, totalitarul nu pot accepta că ceea ce le prinde lor bine se află discutabil. Și nu bătut în cuie, plus universal valabil.

Mă voi înmuia însă, dacă îmi veți spune, domoli, că sufletul nostru are mare-mare nevoie de așa povești... Și chit că ele rămîn povești. Simt însă că nu-mi veți zice așa ceva. Bănui și de ce.

Pe undeva, bîrfesc despre Destin

Am sentimentul că o vorbă e cu atît mai mare, cu cît are de umplut o gaură sufletească mai mare. Ultima e creată de lopețile numite oroarea de lipsa vreunui sens în existență (chit că varga-i se simte doar cînd și cînd), respectiv frica teribilă că belele din jur nu se vor sfîrși niciodată.

Ce chestie...

Cînd te exprimi așa, nu cred că se află acolo caracter (admiteți să folosesc vorba asta) diferit de al celui pe care-l pui la zid.

Oare de unde vine pornirea, criticului? Chiar nu simte că se află aceeași făină (să nu spun o apă și-un pămînt?)

Zîmbesc singur, descoperind că apar întrebări în textele mele (le evit, căci le-aș folosi doar pentru a tulbura pe celălalt, dacă nu ofer răspuns... Într-adevăr, întreb uneori retoric, dar acolo răspunsul este deja străveziu). *Ce le vine*.... În așa situații poate-i de intuit în ce context, de zi cu zi, se comportă un om așa. Unul reclamînd pe altul (se înțelege că hulitul nu-i de față...)

Simt că-i reacția unui ins copleșit de greutăți. Care nu se înțelege acasă, e obosit și plictisit de-ale muncii și uite-așa... Așa ceva e greu a exterioriza, către semeni. Și atunci te folosești de pretextul acceptat social, că X a comis cutare mîrșăvie.

Îl urechezi pe acela că a fost animalic. Deși te afli la fel. Dar așa vrea un compartiment din noi.

În rest, dați liniștit cu lupa peste subsemnatul, că nu mă supăr. Aș descoperi grație dumneavoastră una și alta, iar asta mai gonește din plictiseala traiului sub cer...

Mă ia gînd de comparație

... custeihardtianul 'Jurnal al fericirii', mă ia și gnd de comparație cu acela.

Mărturisesc a sta bine, pe picioare, la așa cîntărit valoric, dar îmi socotesc singur ca (totuși) nesărate rîndurile, în fața unui cititor normal. . Dincolo de explorările poate interesante în culisele unui gest ori atitudini, mie-mi lipsesc jongleurile cu oameni, epoci, noțiuni (vezi, la îndemînă fiindu-mi acest pasaj,la PS2)

În același timp, mă privez de atrăgătorul melanj dintre zeu și plebeu, în aceeași persoană. În sensul vreunui Sergiu Al. George, erudit dar socotind exact la dînsul Adevărul (cu aroganța de rigoare)...

PS1

Timpul, inevitabil, trece. Mult mă dăduse gata cîndva o bucată i-aș zice clasică, din volumul amintit... Și anume:

> *„Pentru a ieşi dintr-un univers concentraţionar - şi nu e neapărat nevoie să fie un lagăr, o temniţă ori o altă formă de încarcerare; teoria se aplică oricărui tip de produs al totalitarismului [există, dincolo de aceea mistică, religioasă] trei soluții...”*

Steinhardt le descrie și le botează după numele lui A. Soljeniţîn, A. Zinoviev și Vladimir Bukovski.

Mărturisesc a mă fi dat mult gata acele file din *Jurnal*, dar astăzi le-aș aduce mai multe obiecții. Și care-s legate poate de vîrsta atinsă, de mine. Recte, că-s vorbe-drog ce prind tare bine la vîrsta de mijloc.

N. Steinhardt
Jurnalul fericirii

TREI SOLUȚII

Testament politic

Pentru a ieşi dintr-un univers concentraționar - şi nu e neapărat nevoie să fie un lagăr, o temniță ori o altă formă de încarcerare; teoria se aplică oricărui tip de produs al totalitarismului - există soluția (mistică) a credinței. Despre aceasta nu va fi vorba în cele ce urmează, ea fiind consecința harului prin esență selectiv.

Cele trei soluții la care ne referim sunt strict lumești, au caracter practic şi se înfățișează ca accesibile orișicui.

Soluția întîi: a lui Soljeniţîn

În *Primul cerc,* Alexandru Isaievici o menționează pe scurt, revenind asupră-i în volumul I al *Arhipelagului Gulag.*

Ea constă, pentru oricine păşeşte peste pragul Securității sau altui organ analog de anchetă, în a-şi spune cu hotărîre: în clipa aceasta chiar mor. îi este

Oarece paradox face ca ele să fie nemaipomenite categoriei de vîrstă pomenite, dar asta - cred eu - se datorează mai degrabă nevoii de a compensa prin intermediul lor goluri interioare.

PS2

> *”Alt moment incomparabil în opera lui Balzac. Acela cînd, în Colonelul Chabert, eroul renunţă la toate drepturile şi pretenţiile sale în favoarea soţiei şi nu-şi mai susţine procesul din clipa în care-şi dă seama că e necorectă şi de rea credinţă. îl apucă aşa silă şi scîrbă şi dispreţ faţă de remăritată „contesă Fenaud" încît nu se mai opune, nu mai luptă şi cedează totul. De scîrbă, de silă. Tocmai pentru că ştie. Nu încrucişează spada cu cine s-a dovedit a nu-i fi egal.*
>
> *Corolarul I: nedreptatea, cînd îţi este făcută ţie, ai dreptul - dacă-ţi dai seama de prea marea josnicie a potrivnicului — să cedezi, cedarea în acest caz fiind palma cea mai cumplită. Nu te baţi în duel cu omul care nu-i vrednic să-i verşi sîngele. Chinezii care-şi cunnă viaţa pe pragul împilatorului spre a-1 sorti oprobiului veşnic. Şi gestul colonelului Chabert care - Dumnezeu să mă ierte dacă hulesc - evocă tăcerea lui Hristos în faţa şmecherilor hotărîţi să-1 lichideze, potrivit sfatului dat de marele preot Caiafa, şi se fac, pasă-mi-te, că-1 judecă.*
>
> *Corolarul II: nedreptatea, cînd ţi (exprimarea poate părea greşită, dar nu e fiindcă orice nedreptate şi nouă ni se impune) se face nu ţie, ci altuia, trebuie denunţată, doborîtă, îndreptată. Aşa procedau cavalerii rătăcitori. Don Quijote.”*

„Iorga: ,,Ai dreptul să ierţi numai ce s-a făcut în paguba ta."

Noi, oamenii

Buna cuviință îndeamnă să spunem despre un proaspăt seamăn dispărut că acum călătorește prin ceruri. Nu și cum le-o fi călătoria celor plecați mai demult, și pe care i-am condus la fel de reverențios.

”Declinul portului tradițional

…s-a accentuat odată cu dezvoltarea economiei de schimb şi a legăturilor cu oraşele.
Și nu numai costumul popular a intrat în malaxorul globalizării, ci mai toată cultura populară (inclusiv casele) transmisă de milenii din generație în generație. Ce mai căutăm și mai găsim azi prin unele sate, e mai ales un surogat. Fie că sunt costume autentice dar folosite doar de câteva ori pe an și mai ales de vârstnici, fie că nu mai sunt create manual, ci industrial, stilizate, ”updatate”., chiar ”kitch”-uite..”

Mai dădusem ochi spre ideea de tradiții, dar nu știu de ce abia acum îmi sar în minte două caracteristici. Altminteri perfect omenești (în sensul biologic zis). Și anume: ”Vrem să fie lucrurile cum vrem noi, plus aplicabile tuturor”.

De la așa constatare, era inevitabil să devin interesant care e motivul acelei atitudini. Cred că la mijloc se află teama individului cît de cît răsărit social, de a nu ține pasul cu schimbările din jur și, implicit, să nu fie eclipsat de alți semeni - în pas cu noul, poate și mai dotați calitativ, ca oameni.. Și în fața cărora să piardă privilegiile deja acumulate, coborînd în paralel la arbitrarul noului șef - cel adaptate mai bine noutăților ivite în mediu.

Din acest punct al discuției, putem explora dimensiunea categoria oamenilor reticenți, a nu sosi alții mai destupați ca ei. Se pare că e mai mare decît s-ar bănui la prima vedere, fie și grupînd exemplare umane încă neîmbătrînite, însăreticenți la compania cuiva mai destupat ca ei.. În paralel, există multă lume supusă, care face în vreun fel pentru că așa i-au spus, vorba unui banc, popa, primarul și toți oamenii de treabă ai satului.

Toate acestea nu ar valora mare lucru dacă nu s-ar bucura de sprijinul Statului, din acel loc. Care Stat, dincolo de faptul că e format el însuși din eșaloane conservatoare și supuse ierarhic totodată, are interes a încuraja curentul tradițional, care coagulează societatea umană avută în păstorire.

PS

„Și nu numai costumul popular a intrat în malaxorul globalizării, ci mai toată cultura populară (inclusiv casele) transmisă de milenii din generație în generație”

Am sentimentul că plînsul după casele de acum un mileniu, dacă nu mă înșeală senzorii, ține mai degrabă de frica de moarte, decît după vreo utilitate a acelora perpetuate pînă azi.

**

„Malaxorul globalizării”.

Fără acela nu am mai fi avut net, computere și limbă engleză (cea atît de utilă descifrării informației de prin lume).

”Clubul scriitorilor de la Rahova

… lansare de carte la Gaudeamus.”

Ca părere a mea. Nu știu ce material uman concret le e reproșat respectivilor, celor trecuți pe la Rahova (deși am îndoieli a fi fost și autorul acelei cărți lansate, la bulău). Dar eu unul nu m-aș simți deloc bine alături de tipii ce reproșează așa ceva.

La chestiune, niște observații. Cine-a trecut prin închisoare și-a ispășit pedeapsa. A plătit pentru ce-a făcut, cu alte cuvinte. A-l arăta cu degetul apoi nu ține de îndreptarea ori de pedepsirea justă a aceluia, ci de-un debușeu al firii noastre, cea mult umană.

Nu știu ce-mi vine, ca gest altminteri perfect inutil, a mă gîndi cum arată scena c-un așa acuzator, pe cînd se află - adolescent răsărit - pe ulița mahalalei sale. Faptul că va fi crescut la bloc în Pantelimon nu schimbă scena pe care-o propun (și care-aduce mai degrabă cu una din „Groapa”). Zic astea cu gînd a observa mai lesne materialul omului. Care aici nici măcar nu se mai înfășoară în principii, a la Justiție atacată de pesediști.

Ce glumă... ”Scena 9.”. Adică nouă / recent ivită sub soare.

Ferească doamne de-așa drum nou, pentru toți!

Plînsul de alții

…nu le rezolvă pe-ale noastre. Dar ajută la suflet...

Dincolo de concluzia

… mea (decurgînd din zisele reproduse) că în grupul de pe acolo, de la Colectiv încoace, nu a existat unire - ci tocmai acum s-a ivit ea...

Îmi pun problema dacă acuitatea la măgării mi-i nouă, deci nu funcționa la tinerețile din Piața Universității 1990. E posibil să nu fi fost, atunci, la fel de atent la întorsăturile din vorbă ale unor comilitoni. Dar și gradul de informare era diferit. Plus miza ceva mai mare, pentru a închide ochii la vreun derapaj ori altul. Mi-era prea mare sperietura atunci, de un revenit la ce fusese înainte de decembrie 1989.

Dar astăzi, fie și ca bonus al senectuții, mi-e greu să nu văd cu cine am de-a face.

Nițel la chestiune, aș puncta două trăsături ale omului (să-i spun) brut. Dreptatea e la fel, plus încearcă a o impune altora.

**

În paralel, și riscul de-a vă deveni absolut nesuferit, văd o mulțime de inși care oferă producții (scrise de pildă) stimabile, pînă le apare în drum ocazie de scos animalicul la soare.

Vorba aceea, „Si vous grattez le Russe, vous trouverez le Tartare” (în traducere liberă, dacă îndepărtezi ambalajul frumos al vreunui om, dai de un urît clasa întîi).

Poate-o fi valabil și la mine, dar nu m-am uitat atent, în oglindă.

PS

E haios că un ateu ca mine ține cont de îndemnul cu paiul și bîrna, dar cei care se declară creștini la recensăminte nu...

Hm... Simt că ateii se află credincioșii ce fură dezamăgiți de pactul mental (impus ori ba de Societate) ce încheiaseră cu vreo divinitate. Dar e posibil ca ei să mai aibă în minte comandamentele de care ascultaseră, dar mai-marele ceresc nu sosise cu răsplata.

Oare cultura

…ține tot de formele fără fond, pomenite de Titu Maiorescu?
Ăsta da eseu, pentru o revistă culturală...

„Un moment emoționant

…pe scena Ateneului Român: campionii i-au aplaudat pe jurnaliști”

Cînd întîlnesc așa formulare, din categoria „Emoționant!”, mă aflu sigur că nu s-a emoționat nimeni și că-i zisă de sanchi. Faptul că o vîntură Cătălin Tolontan (în pagina-i Fb) nu schimbă datele problemei.

În răstimp, și întîmplîndu-se a mă afla în afara Cercului, privesc spre modul de funcționare al unui asemenea Grup (grupînd altminteri peste 90% din populație). Cred că mai degrabă el semnalizează un cocoon unde agresivitatea se află la cote minime - pentru aderenți (și privitor la relațiile dintr ei). Se înțelege că e acolo un mod de-a menține coeziunea Grupului.

Inerent e de spus că acela se află *grup* pentru a oferi protecție celor aderînd la el, iar în paralel (căci nu va lipsi ocazia) a combate exteriorii care aduc atingere intereselor omenești ale respectivilor.

La chestiune, să ne imaginăm că un așa Grup intră în coliziune de interese (căci, inevitabil, despre așa ceva e vorba) cu ceva din exterior. Simt că aici există două genuri de atitudini.

Una privește adversar din cadrul acelorași granițe, și față de care se practică acuza de-a fi posesor de defecte, cît și minoritar numeric. Față de exteriorul granițelor, vehemența este oarecum similară, dar totul se practică totuși de la adăpostul unor frontiere neatinse. Dacă, să zicem, acelea se prăbușesc, muzica supărată cu pricina încetează.

Nu putem suferi

…insul despre care inconștientul ne semnalizează, a nu fi șanse de pus - fie și via imaginație - a trage la căruța noastră (fie și pe principiul echitabil al mîinii care spală pe alta).

Acela nu are nevoie de tipul nostru de farmece/calități.

Îmi stă gîndul

…pe noțiunea „a ne/te simți cu musca pe căciulă”.
Nu-i o stare foarte plăcută. Ridici căpiat din umeri, ca protejînd un mic și neplăcut foc din plex.

Dincolo de asta… Simțitul cu pricina decurge din a nu putea rezista nici azi, prin adînc, la acuza (venită în copilărie) că acea naturală este un cap de țară. De fapt, mai rău, ci motiv justificat pentru a fi ucis (prin adînc, așa se pun lucrurile).

Ca de obicei, în acest tip de corijări se află răutate, respectiv superficialitate din partea educatorului (de altădată).

Bineînțeles că nu-i o treabă a-l crede pe acela ticălos, iar pe noi înșine - care-am mirosit chestia de mai sus - îngeri.

PS

Cred (și presupunînd a se putea) că și în acea muscă pe căciulă se află un steguleț... Pe care scrie:

„Încearcă să stai nițel pe durerea produsă... Și pe reproșul care ți se aduce... Vei vedea apoi că nu-i un cap de țară. Și deci vei scăpa în viitor de-așa pumn pe care ți-l tragi singur în cap - spre marea bucurie a vreunuia...”

Pomeneam la un moment dat

…că nu înțeleg marii angajatorii, care dau anunțuri unde ți-e prezentată realitatea jobului mai mult decît roz (între care că s-ar găsi mai-mai un loc de joacă). Nu pricepeam, cum naiba stăruie în așa stil, deși - ajuns în angrenajul profesional respectiv - salariatul va realiza curînd (dacă nu o știa deja) ce-l așteaptă.

Cred că se mizează mult pe neputința de-a mai da înapoi, odată ce ai actele de angajare completate, iar în paralel facturile îți dau ghes, a fi plătite.

Pe de altă parte, și între oameni aflîndu-ne, simt a fi vorba de-o atitudine din categoria unui inspector de poliție din schița caragialiană „Accelerat no. 17” (no-ul acela se află prescurtare franțuzească a ideii de număr). *„Apoi, de cand ma freci, amice! cat o sa umblu dupa d-ta?...* ”

Ca unul care urmăresc și joburile medii/joase, descopăr deseori ceva oarecum asemănător asemănător. Și unde puitorii de miere vorbesc de condiții foarte bune și de salariu valoros.

Acolo, cel puțin în cazul meu, intervine o teamă de insul agresiv capabil să înșire așa povești. De aceea, n-am izbutit niciodată a telefona unui asemenea și a-l întreba, ca primă chestie, care este acel salariu nemaipomenit.

Alții, însă, pot gusta liniștiți iluzia, iar apoi să nu se deranjeze că întîlnesc acolo altceva. probabil sînt obișnuiți cu așa întors pe degete, poate și pentru că-l practică ei înșiși, în situații din viața lor (ori l-ar practica fără ezitări ca patron, dacă li s-ar oferi situația) .

N-am postat niciodată

… chiar venite din partea altora, îndemnuri să fie făcută aia ori aia. Dar zisa de-aici mi-a plăcut... Cred că acolo se află fericirea, în a face pentru ea..

Simt că, dacă învățăm o o dobîndi astfel, o scoatem din vocabular. Dar o trăim (însă una diferită de cum bănuisem altădată).

Că veni vorba. Nu am căutat fericirea, cît plăcerea. Una multă.

Abia după un timp am auzit de principiul plăcerii, respectiv al necesității, pentru ca finalmente s-ajung la vîrsta cînd nu mai am ce face: plăcerea (sănătoasă) vine cînd depui cu scîrșnet nefericire în contul ei..

Legat de partizanii Fericirii, e posibil (și nu o spun cu rea voință!) ca ei să-și dea voie mai puțin - chestie de educație, poate - a gusta din plăcerea frustă. A ștersului cu mîneca la nas, vorba aia! Altminteri nu văd ce face diferența, între cele două stimabile grupuri...

„Dacă ai respectat un om

… nu faci din moartea lui [e vorba de Stela Popescu]..”

Eu unul n-am respectat-o pe Stela Popescu. Cel mult aș simpatiza, un alt seamăn.

Despre ea, îmi aduc aminte cu plăcere de niște fapte actoricești ori atitudini sociale, după cum de alte gesturi ale ei nu sînt încîntat. Utimul lucru, inclusiv pentru că intervin diverse interioare, inconștiente - care-s de capul lor, dar nu pot fi date la gunoi.

A respecta. Simt în acest termen că e vorba de-a trece cu vederea cuiva, în numele bătrîneții ori al vreunei imposibilități.

Interesant la chestiune este cine (ce gen de terț) și cum impune altuia, să respecte. Căci așa simt a fi sădită atitudinea cu pricina. De către unul sau altul, dar privind un terț. Doar mafioții vor

direct a fi respectați, de către vreun seamăn, șantajul cu folosirea violenței fiind mai mult decît străveziu.

PS

Mai socot un pic și admit că există și respectul reciproc, între doi parteneri egali. În cazul indicat mai sus, nu știu ca Stela Popescu (nu o spun cu răutate) să mă fi respectat vreodată. Și-a scris partitura ori interpretarea ei cu socoteala ei, de-a plăcea publicului pe care și l-a ales. Nu a scris pentru mine. Sună grandoman ce spun, dar sufletește am niște așteptări. Pe care S.P. și similar nu le pot satisface întotdeauna... Deci nema putință de a reacționa cu aplauze.

Menționez că a nu reacționa elogios nu înseamnă fluierături.

Mica problemă este însă că vreun om face din S.T. idol, se proiectează astfel în ea (nu în Stela cea răposată...) și e supărat că nu te lași pus într-un pat Procust din care ieși pe-o dimensiune ce trebuie neapărat să emită aplauze / respect.

Se cere demisie

A PSD.

Mi se pare mie ori dumnealor se află cîștigători de alegeri democratice? Ei nu pot pleca, pentru că o strigă niște inși din stradă (și convinși că adevărul e la ei).

Admit în paralel că poziția-în-stradă e una foarte plăcută. Sub acoperirea acelei sfidări a autorității (nu neapărat doar cea instituțională), omul trece la o a doua fază a simțitului bine, și anume a solicita tot ce-i dă prin cap (se înțelege că în ton apropiat cu revendicările locului).

E ca la beție măricică (stadiul leu, mai exact, după cum ar fi zis Al. Beldie). Dar acel sentiment teribil că ai dreptate și că poți face ce vrei nu reprezintă totuși adevărul asupra lucrurilor.
Mai exact că e treabă normală gonirea de la guvernare a unei coaliții cîștigătoare de alegeri.

„Să zicem că sînt un milion de oameni

…care aleg să nu mai tacă în 2018 – fiecare cum vrea. Am aduna, astfel, trei milioane de antităceri – trei milioane de gesturi mici, de corecții palpabile, făcute cu scopul explicit de a reseta relația dintre cei care guvernează și cei care sînt guvernați. ..”

E interesant, a privi dincolo de aparențe. Și la cele de mai sus existînd un crunt paznic, cum că naiba te ia dacă nu pui botul la minunății, ci vii cu vreo observație ori două...

Nimeni nu-și pune problema că, dacă abandonezi tăcerea (de ce au preferat-o respectivii anterior, e de discutat...), aia nu înseamnă că strigătul tău e neapărat just - la nivelul concertului cu 20 milioane de soliți., ai țării. De acord, te afli în ton cu interesele tale (de cele mai multe ori primitive), însă doar la copiii mici asta egal a deveni justificat faptă / realitate.

Șmecherul orator se face a nu-și pune o problemă aritmetică. Acele trei milioane de volci olimpiene tot lasă loc de alte 17, care au ales să tacă bine-mersi.

Cum? Aceia e proști? Și nu-și cunoaște interesul?

**

Tot din categoria omenescului.

Țîr la ușă. Un aproape-adolescent. E cu tată-său și vor a-mi vorbi (favorabil) despre penticostale. Mai mult decît interesant, modul de a-ți înmuia inimă. Și anume printr-un serafim. Care altminteri te trimite la pastorul lor (ce face acela n-au apucat să-mi zică într-un cît mi-am deschis răspunsul cu un zîmbet larg...)

Într-un film vizionat în parte aseară, niște fundamentaliști adunau megieși în calitate de scut uman. La așa ceva mi-a fugit mintea, văzînd pe cei doi, tată și fiu...

La prima vedere ai o strîngere de inimă, apoi realizezi c-așa-i pe pămînt. Insul cel vîrstnic intervine în viața (momentanului) serafim. O face, așa rezolvare de personale, în ideea că a dat și dă acelui copil cele necesare traiului, dar că vrea și el ceva în loc.

Poate acela, tînărul, o avea alte importante în viață. Foarte posibil a renunța la ele însă, și-a porni pe drumul tatălui, mai ales că așa traiectorie hrănește mult sufletul. Una e să fii ales al lui Iehova, și alta supus între mulți alții ai ortodoxiei locale.

Ne-am despărțit amici

„Nazbatiile si jocurile copilariei

…ne-au facut tuturor viata mai frumoasa si mai plina de tot felul de amintiri de neuitat!”

Mă uit la așa scrise. Observ (cu riscul de a mă și înșela, se înțelege) ceva șabloane.

Cu sau fără ele, sînt curios cum ar arăta acele amintiri, dacă i s-ar solicita respectivului să depene din ele. Simt că nu ar avea mare lucru de expus.

Veți spune că-s rău (dacă nu chiar greșesc/insult îngrozitor cu așa zise).

În paralel, la o mezelărie oarecare, se iscase deunăzi dialog încîntat între vînzătoarea rebegită și-un mușteriu. Subiect era copilăria de altădată, cu zăpada multă și joaca nesfîrșită prin ea. M-am frecat discret la ochi. Poanta am auzit-o în copilărie la (mai) vîrstnici. Apoi, la cogenerii mei ajunși maturi, pentru ca acum să-mi răzbată dinspre generația fiilor mei (adică inși de 35-40 ani ani). Eu unul amintindu-mi, de la un 1965 încoace, niște zăpezi normale...

După un timp am dat subit mai multă atenție unui vechi distih, al lui Francois Villon, cel trăitoriu pe la 1450. „Unde-s zăpezile de altădată?” Te pomenești că nu e vreo licență poetică în vînt acolo, ci omenescul întîlnit inclusiv la mezelărie...

**

De fapt, oarecum la chestiunea rememorărilor aveam altceva pe limbă zilele trecute...

Fiul meu cel mic a făcut 17 ani. Am zis să-l felicit inclusivi prin intermediul unei piese muzicale. Căutat-am ceva pe stilul clasicului „Mulți ani tăriască!”, dar n-am găsit aranjamentul pe care mi-l doream. Finalmente Yutube mi-a scos sub ochi o melodie din adolescența mea.

Nu mai rezonez la fel azi, la acordurile acelei piese. Dar îmi aduc aminte măcar vag cum tulburau în adolescență (fie și pe fondul neputinței de-a le putea înmagazina în vreo sculă cu aceeași ușurință ca azi).

Multe bucăți muzicale tulburară pe-atunci actualul senect Ordean. Îmi place să cred că măcar o parte din ea o pot resimți azi...

Lucrurile se întîmplau în adolescență. Am melodii care-mi plăceau și la pubertate, dar parcă nu tulbură ca cele auzite în jurul a 16 ani.

Mă iertați de voi meapărat a vă mai spune ceva?

Cel mai tare mă flutureşte prin piept (preiau și eu vorba asta...) amintirea persoanei pe care-am iubit-o (platonic) la acei ani.

Mă sperii un pic

… în paralel cu ceva întristat...

Speriatul vine din a depista primitivismul din lumea zice-se bună (și de la care, în caz de vînt aiurea al istoriei, pot sosi multe...).

Iar tristețea, ea sosește din singurătate...

Căci pînă și amintita lume bună gîndește complex de nu mai poate (și cu parti-pris-ul aferent...):

> *”Urmeaza un an al sarbatorii din care sper sa iesim mai uniti, mai aproape unul de altul, ca romani,” a spus ministrul Romaşcanu și apoi a dat drumul la artificii. Ciudat, acestea au luminat capătul unei coloane de mii de oameni care cred că nu mai e cale de unire între cele două lumi. […]*
>
> *Două lumi care se ciocnesc și care trăiesc în bule diferite. Care este sentimentul care le desparte? Care este de fapt acea linie pe care unii vor să o tragă, iar alții vor să o facă dispărută. Mi-a explicat dimineață un ascultător la radio într-o propoziție foarte scurtă. ”Am sentimentul că oamenii cinstiți nu mai au loc în țara asta.”*
>
> *Da! Asta simt cei care ies în stradă. Că lumea nu este croită drept...”*

Relația omului

…cu ceea ce Freud a numit SuperEgo.

Scatoalcelor aceluia nu ne putem (îndeobște) opune. Prin urmare, simt util a ne aplica mai degrabă noi înșine acele pedepse, fie și mentale (dacă e caz de bici fizic, asta e - noi să fie aerisiți la cap, în ziua aceea).

La chestiune, și chit că n-oi observa eu primul tărășenia, masochismul îmi pare o acțiune pe resortul pomenit de mine mai sus...

Poate ați auzit, poate nu

…de incidentul de la tîrgul de carte Gaudeamus, despre care vorbește și ziarul Adevărul. Acolo, o reprezentantă de frunte a editurii Humanitas a protestat față de lansarea cărților avîndu-i ca autori pe Dan Voiculescu și Adrian Năstase, dezacord materializat prin demisia din Asociația Editorilor Români.

Acea doamnă, Lidia Bodea pe nume (director la H.) și-a susținut gestul în modul următor:

> *„În discuţie nu e, desigur, dreptul legal al unui editor de a publica ce-i place şi de a-şi comenta fapta editorială cu cine-i place. În discuţie e însă moralitatea. Mai există şi aşa ceva pe lume. În numele cenzurii morale, noi nu umblăm goi pe stradă. Iar în raport cu ea, ceea ce se-ntâmplă acum la Gaudeamus e mai mult decât poate suporta bunul simţ: este expunerea urâţeniei în mijlocul unei mulţimi care a venit acolo pentru splendoare, nu pentru abjecţie. ”*

Nu mă aflu între fanii dlor Năstase și Voiculescu. Dar cred că dumnealor pot publica ce vor, mai ales că nu există gest uman, sub soare, cred eu, de la care să n ai ce învăța.

În ce privește scrisele doamnei Bodea, eu cred că unii ne aflăm suficienți de mari pentru a nu porni după ceea ce aș numi fentă. Vorbele pe care le emite domnia sa or merge la inimă (a unora barim), dar pot citi și dincolo de ele. Și acolo, după ambalaj, se află moralitate și nu prea.

Sînt un pic mirat că tocmai reprezentantul Humanitas execută așa gest, dar e vina mea, că nu am prevăzut a putea sosi și așa ceva, din partea lor. La subiect, nu cred că doamna Bodea a acționat de capul ei. Mai degrabă îmi pare o pornire a părintelui spiritual, și anume Gabriel Liiceanu. Nu cred că un angajat (mai ales de frunte) al editurii și-ar fi permis acea frondă, ce afecta inevitabil instituția. Iar dacă l-ar fi apucat din senin așa ceva, nu ar mai fi avut susținere mediatică a gestului, ba chiar ar și sosit și dezmințiri din partea editurii.

Dacă intuiția/raționamentul meu de pînă aici se află corect, este interesant ce i-a venit dlui Liiceanu, cu așa demers. Cred că el decurge din ceva scăpat cai, deși pînă la urmă o așa explozie este doar o cedare a barajului, în fața unui interior animalic existent de la prima noastră respirație, precum la noi toți. Dl Liiceanu, dacă îmi permiteți a continua explorarea, se află la o vîrstă dificilă. Pentru că nu-i departe de inevitabila extincție. În așa stadiu, se poate reacționa neașteptat. Inclusiv pretinzînd altora că te afli alfa și omega în cîmpul editorial.

Ar fi interesant de explorat și prin ce-l irită dnii Năstase și Voiculescu. Posibil să vadă în dînșii reprezentanți ai unei categorii umane care i-a făcut dumnealui - fie și indirect - multe probleme în copilărie. Și prin urmare îi dorește, cum s-ar spune, să nu mai scoată capul.

Mi-s niște supoziții, și sper să nu se prăvale cerul, dacă ratez o parte ori mai multe de adevăr.

*

Am mai privit o dată explicația doamnei Bodea.

> *„În discuţie nu e, desigur, dreptul legal al unui editor de a publica ce-i place şi de a-şi comenta fapta editorială cu cine-i place. În discuţie e însă moralitatea. Mai există şi aşa ceva pe lume. În numele cenzurii morale, noi nu umblăm goi pe stradă. Iar în raport cu ea, ceea ce se-ntâmplă acum la Gaudeamus e mai mult decât poate suporta bunul simţ: este expunerea urâţeniei în mijlocul unei mulţimi care a venit acolo pentru splendoare, nu pentru abjecţie. ”*

Simt acolo stilul dlui Liiceanu. De pildă în așa pasaj: „În numele cenzurii morale, noi nu umblăm goi pe stradă.”

Rămînînd cu ochii la pasajul reprodus, apelez la o vorbă pe care nu o prea folosesc. Și anume penibil. A fi penibil. Mai exact ceva din categoria unui senect ce nu mai știe ce face. Ceva a la ieșit fără pantaloni pe stradă (știu că poate fi psihanalizabil ce spun, spre mine,dar îmi mențin părerea). Iată bucata care ți-a tresărit așa impresie...:

> *”Expunerea urâţeniei în mijlocul unei mulţimi care a venit acolo pentru splendoare, nu pentru abjecţie.”*
>
> .

Nu înțeleg. Ești filosof. Vei fi auzit despre relativitatea lucrurilor, decurgînd din informarea noastră incompletă, din subiectivitate. Iar în același timp noi înșine nefiind perfecți. Și totuși dai drumul totuși ultimului citat...

Am sentimentul, deloc entuziasmat, că filosofia i-a fost dlui Liiceanu un banal vehicul, de umblat bine prin viață.

Abjecție... Am sentimentul că așa ceva există doar în mintea noastră, nu în cel pe care îl vizăm. Pînă să fie acela așa ceva, se află în noi amestecul primar ce simte nevoia să vadă lucrurile în așa cheie.

Așa vorbă, totodată, mă duce cu minte la nevoia acută (sub impulsul primitivului din noi) de-a tranșa iute confruntarea cu celălalt. Fiara nu mai apucă să gîndească (atenție, e vorba de un filosof acolo) la complexitatea situației. Și care cuprinde nu doar nuanțe, ci și motive pentru care realitatea este cum este.

Dumnealor, Liiceanu și interpusa, însă rezolvă scurt...: *Abjecție!* În paralel, tot dumnealor punctează ideea de splendoare... Uf. E aici nu alb și negru, ci unele la pătrat.

Spectacolul lumii...

PS

Pesemne am fire de buldog.

Abjecție...

Dacă ceri detalii la așa vorbă, mărturisindu-te nepriceput, ce-ți vor putea spune cei de la Humanitas (rețineți vorba, derivînd din uman!)? Zic asta retoric. Vorbele de genul ăsta se află din start nedoritoare a oferi justificări cu scaun la cap. Asta, pentru că ele-s adresate inconștientului, ca orice primitivă doritoare a tranșa iute. Slabe speranța a da aceia detalii, de cum e cu abjecția...

Și de ce crede lansatorul acuzei că se află acolo una.

Permiteți-mi

…a mai spune două vorbe despre incidentul de la tîrgul Gaudeamus.

> Unii spun „scandalul de la ...”, dar stau cu retincență la așa vorbă. Scandalul e chestia aia din care lumea iese epuizată, de vorbitul toți odată și descărcînd de fapt altele, din existența lor.
>
> Iar la capătul căruia lumea a învățat nimic din incident.

Cînd cineva formulează așa...:

„Joi, la Târgul Gaudeamus, au avut loc două lansări de carte care au determinat-o pe Lidia Bodea, director al Editurii Humanitas, să îşi dea demisia din Asociaţia Editorilor din România, motivul fiind unul care ţine de moralitate...” ...

...pentru mine nici nu se poate declarație mai clară, că NU e vorba de moralitate acolo. Ci mai degrabă, e-un obosit de-a fi încercat decenii la rînd să se poarte moral, mai exact să stea speriat de acel paznic plantat cîndva de părinți, în minte. E acreală, decurgînd în bună parte din dezorientarea prin existență.

Așa-mi pare mie, barim.

Spunea cineva: *„Cine face caz de moralitate e primul dispus s-o încalce”*

.

PS

Nu știu ce i-a venit dlui Cătărescu, a solicita boicotarea editurii RAO...: *„Pentru cine ma iubeste si ma urmeaza: de-aici inainte nicio carte de la RAO!”* Probabil ne aflăm alcătuiți din bucăți. Una scrie apreciate volume, alta scapă cai.

Devin brusc curios. Ce-au putut scrie Voiculescu și Năstase, în volumele lansate la Gaudeamus, de s-au cutremurat într-atît tăriile cerului? Au cerut acolo să umble jumătate de populație a României cu șișul în dinți, și să spintece cealaltă jumătate?

A lua lucrurile cum sînt

Nu e deloc ușor.

Cam toți scăpăm caii

… animalicului din noi, de la niște beri în sus. Am însă ceva disconfort la vederea double-face-ului unor intelectuali. Deși, poate că intelectual prin definiție înseamnă balans între vorbe mari și primitivul din noi (asta cînd de-a dreptul savanlîcurile nu ni-s doar mănușă peste mîna lui Scaraoschi, în sensul psiho zis)...

Admit din start că vine e doar a mea, și-n condiții în care lumea nu poate fi schimbată. Dar mă uit la domnul de aici. Autor de editoriale în *Cuvântul* parcă, în vremuri (anii 90) cînd subsemnatul lega cu greu două vorbe. Iar acum:

”Oare trădătorii de țară Dragnea si Tăriceanu au fost distinsi si cu Steaua României? [...]
Doamne, ce gunoi e Renate Weber! Romania nu l-a criticat pe Trump cand a propus zid la granita cu Mexicul, acum sa faca si el ciocul mic si sa lase mafia sa lucreze in Romania.”

Îmi pare că principala preocupare îi este aceluia lansatul - fără minimă glazură - de fiere.

O să spuneți aici că și subsemnatul se ocupă la greu cu treaba asta, dar zău că-s atent permanent la un fel de frînă - și încă una complexă.

Nu țin lecții de morală. Dar m-a hrănit mult timp speranța că pot găsi pe undeva vreo masă, unde să stai domol și deștept de vorbă cu vreunii. Poate nu umblu eu suficient prin lume, dar n-am prea întîlnit așa tipi, iar care mai viețuiește se află sleit...

O să spuneți că stau prost cu lipsa de modestie. Dar zău că-s doar amărît, de-a umbla și-a nu găsi ins cu care să stau frumos de vorbă...

`Furia îi scoate pe români în stradă

… manifestaţiile din România fac din nou înconjurul lumii”

Șmecheri. Furia nu scoate pe români în stradă, ci un număr de români (cam 1 din 400) în stradă.

În același timp, furia nu-i o treabă deșteptă de-a reacționa - la neplăcutele din existență.

„Cînd vrei să schimbi cu adevărat o societate

… investeşti în cultură!”

Privesc un pic în istorie, a noastră, și nu simt a fi schimbat cultura ceva...

Ca întîi exemplu în de acord cu ce spun mai sus m-aș duce la activitatea lui Spiru Haret, dar am sentimentul că nici aceea nu a schimbat lucruri, drept dovadă că ne-am purtat ulterior (pînă azi?) cam împiedicat, primitivul fiind-ne etern la putere.

Eu cred că există un mers al vieții, și cam atît. Cetățenii țării noastre nu au ajuns a urma, de la nimic, patru ani școlari, apoi șapte, opt, doisprezece pentru că s-a zbătut vreun inimos, ci pentru că o impunea realitatea.

În ce privește așa zise, ca ale mele, pot fi acuzat de multe... Dar poate tot e bine a semnala, și așa unghi.

Felie de realitate, soră bună cu istoria

Care istorie, meditez acum, nu ține cont de moralitate. Ci doar de forță.

Fotografii din ceea ce s-a numit Cimitirul eroilor sovietici, din Șoseaua Pipera (București).

Simt că unii vor a decide în numele României

… dar fără să întrebe și pe alții - din acel spațiu - dacă gîndesc precum dumnealor.

Cred că e o chestie foarte frumoasă...

Să crezi că dreptatea e la tine, iar în paralel că poți influența mersul unei țări întregi.

**

„Sute de oameni [...] care visează civism...”

Chestia asta sună irezistibil. Pînă întrebi ce e aia civism.

La chestiune, e de notat că în grupul de #rezistenți nu se dau explicații, despre civism (ori similar), iar în exterior - adică spre neutri sau adversari - e mai greu de ieșit, cu așa lămuriri.

„Mesaj din SUA

…pentru Romania: acum, ori niciodata!” (R. Turcescu)

Am depășit vîrsta la care luam în serios formularea „Acum ori niciodată”.

**

Îmi fuge mintea la vorba similară din imnul național. Or. Ne-am croit, atunci la 1848, altă soartă? Dacă stau să mă gîndesc, îndemnul e în glumă, căci în 1848-49 au fost alții mai tari ca noi, iar dacă am dres ceva în 1856-59 a fost pentru că mai puternicii de prin Europa au vrut-o...

Pastilă asemănătoare, tot acolo: „Pentru noi toti, pentru Romania, pentru viitorul copiilor nostri!” Vorba asta frumoasă m-a dus cu gîndul la un recent material...

Cînd cauți vreun exemplu istoric în care am fi decis minunat pentru copiii noștri, tentația reușitei din primul război mondial este irezistibilă. Stau însă și mă întreb dacă și atunci nu am fost ca azi... Întrebați cum anume, azi?

Păi luăm frumușel un caz de acum 100 ani, nu din rezonanță prea mare cu amărîții de atunci, ci pentru a poseda motiv de lovit în politicienii momentului.

La chestiune, a celor de acum o sută de ani, propun un exercițiu de imaginație. Ne aflăm pe întinsa zonă din hurul Hușilor. Mai exact, țărani în prima parte a lui 1916. Neștiutori și săraci. Plus care nu prea au văzut orașul la față. Iar gazete doar la vătaful locului (și el plimbîndu-le, altminteri, mai mult de ochii lumii) Și vine cineva de vă spune: „Vrem să ne unim cu frații din

Ardeal... E bine pentru copiii noștri!”. (să presupunem prin absurd că sosea un așa om, în sat, și pur și simplu nu bătea toba a cătănie, la primăria locului). Vă ardea de lăsat totul baltă (cu bărbat cu tot familia făcea deja foamea...) ca să mergeți la bătălie crîncenă, cu risc de dat viața pentru țară?

Știu că mă aflu sinistru, cu așa idei, dar tot nu le-aș da la gunoi...

Dacă eu i-aș spune

…domnului din poză „Deșteptarea!..”, se înțelege că în direcția care-mi prinde mie bine (și mai puțin lui), i-ar plăcea?

Cum, ziceți că tocmai dînsul a depistat sensul măreț al Istoriei și al Țării, iar eu nu? A se slăbi (apreciez că acela folosește, totuși, formula „vă rugăm”)

**

Analogia cu interbelicul românesc mi-e aici inevitabilă. Din același fond primar al ființei umane, și alți inși voiau a-și trece compatrioții strada (parcă mai nepoliticos ca acum, ce-i drept). Nu o făceau însă chiar de capul lor, ci grijulii la vîntul favorabil al istoriei. Da, da, mă refer la pleiada marilor intelectuali de dreapta de-atunci.

PS

Continuă să mă mire (dar numai un pic) ușurința cu care unii își trec drapelul țării în slujba lor - vezi culorile folosite de #rezistentul din imagine. N-au respectivii vreo tresărire, că acel steag reprezintă și alți compatrioți, care întîmplător nu le împărtășesc ideile. În rest, în virtutea unul prost obicei, îmi place să privesc ochii oamenilor.

Sînt cărți interesante. Și deseori în răspăr cu ceea ce afirmă ei.

(fotografia nu e a mea)

Nu sînt patriot

… dar nici nu hulesc spre locuitorii acestei țări, nici nu le cer să fie altcumva.

Situația contestată

…în filmulețul de aici reprezintă... banala realitate. Noi atît putem. A ne înfuria de asta nu cred că rezolvă ceva. Ba chiar cred că e mai neproductiv, decît a accepta că nu putem schimba realitatea (ce altminteri e doar de moment, pe liniștea așternută prin acea aparentă abdicare putînd răsări multe lucruri utile...)

.

Pînă la urmă, lamentările că nu sîntem precum occidentalii trădează neputința noastră de-a accepta realitatea.

Îi înțeleg totodată și pe realizatorii filmului. Dincolo de interesele strict pragmatice ale Petrom, finanțatorul proiectului din spatele peliculei, avem nevoie de iluzii, că putem schimba lucrurile în mai bine, pentru noi. N

Pe undeva, în *www*

… sînt prezentate elogios statuile (și personalitățile) lui M. Sadoveanu și O. Goga.

Cu așa prilej, îi felicit pe naționaliști/patrioți pentru genul de minte din dotare. Căci eu nu pot lua-n brațe legende (false), fie și pentru că am idee cum a fost firea adevărată - cu de toate... - a acelora.

Cineva e mîndru de ziua națională.

Dincolo de faptul că zilele naționale (asemenea imnurilor statale) vin și pleacă, Am rezerve legat de a mă mîndri cu ceva. Dacă înțeleg eu bine vorba, nu mi-e suficient că am un lucru (presupus valoros), trebuie să vadă și vecinii că eu am acel lucru, mai exact umblu nițeluș țanțoș cu el pe ulița comună.

Din ce motive, se poate discuta.

Mă uit la ideea de respect

…de pildă spre marea soprană X și soțul dînsei.

Și care, simt, presupune să acordăm respectaților o poziție superioară (celei a noastră)

În același timp, respectul nu-mi pare a încuraja căldura, simpatia (umanul, la o adică) în acea relație.

Zic și eu.

„România trebuie să aibă un ideal

… idealul unei țări suverane și prospere, respectate în lume”

Liviu Dragnea dixit., cel pe care-l mai apăr pe aici.

Dacă aș fi interesat de vreun ideal, el ar avea treabă cu.persoana mea, nu cu țara.

Privesc un pic mirat, la zisa citată. La situația care-l generează. Cineva te trage de urechi dacă te dorești atent primordial la ființa ta. La faptul că ea ți-i centru al megauniversului. Al vieții tale. Și vine să te ia de mînă (cînd nu se stropșește din prima) că nu e frumos a da atenție Societății, eventual idealurile de jertfă (a ta!) de acolo.

Îndrăznesc a vedea aici o banală impunere a celui mai tare. Cel slab fiind astfel și pentru că a fost modelat anterior - ani la rînd, și dăltit din toate direcțiile - spre așa poziție.

„Tokes Laszlo nu a fost impotriva lui Ceausescu

…si nici erou al revolutiei, el a fost si este impotriva Romaniei".”

Simt că-n spatele zisei de mai sus se află atitudine perfect omenească. De a-ți închipui că România e a ta, iar apoi - pe așa bază - a emite judecăți în numele ei. Ce i-i bine, și ce nu.

Cum ziceam, e absolut omenește / de junglă (pădure) așa ceva...

„ Orice român trebuie în clipa asta să răspundă

…la întrebarea dacă vrea cu Dragnea, cu Nicolicea, cu Tăriceanu, cu Iordache sau cu Statele Unite?”

Dacă îmi aduc bine aminte, dumnealui acuza cîndva pe alții, a fi lichele. Or, nu-mi pare deloc departe - el, Liiceanu - de acea categorisire...

În rest, îndemnul citat sună paradisiac, dar numai în cercul compatrioților gîndind ca tine. În afara lui, se rupe firul... Asta, chit că folosim 'românii' doar cu articol hotărît. Adică toți (și urmînd să facă ce vrem noi)

Cu gînd spre „Apelul către lichele”

… cel din 27 decembrie 1989, al lui Gabriel Liiceanu, m-am dus la DEX, să nu mă aflu cumva în răspăr cu dumnealui, pe cînd aș trata pe cineva de lichea (ori aș îndemna pe altul să nu se grăbească la așa acuză).

Acolo, în DEX, scrie așa: „LICHEÁ, lichele, s. f. Om fără caracter, lipsit de demnitate, netrebnic; secătură. – Din tc. leke - nerușinare...”.

Nu știu de ce mise pare insuficientă explicația... Lichea îmi pare a fi ceva nițel diferit / mai complex. Poate însă că așa lucrare nu se poate întinde însă cu explicațiile, însă opinia-mi este că individul sortit a fi (rar, des) lichea se află mai complex.

**

Scuze a vă face capul mare, cu toate tîmpeniile, în sfîntă zi națională...

Și i-am spus ursitoarei a treia...: *„Lasă-mă, fă, să mă bucur și io dă viață...! Stai, nu pleca, nenorocito!...”* (o mai trăi, azi, acea ursitoare?)

„Intră, dumneaei ursitoarea aceea, în categoria lichelelor, domnu O.?”

Nu. Cam acră și obosită.

Le-o verifica cineva, vreun șef? Ce relație or avea ursitoarele cu Dumnezeu?

PS

Zilele astea: „La Multi Ani, Dragi ROMANI! ”

De prăpădit tot ne-om prăpădi, la un moment dat... De *La mulți ani*-s pline drumurile. Aștept pe cineva care să mă învețe cum se poate trece mai puțin îngrozit-la-cub, Dincolo...

Mîndria de-a fi român

E aici o anumită ramură a mîndriei...

La vremea cînd ne complexa un seamăn mai răsărit n-am zis pîs, iar acum - teoretic ieșiți din minorat - ținem a umbli țantoș prin fața aceluia, cum că e ceva și de capul nostru.

Mai există – dar nu la neamul amintit – mîndria de tip fudul, mai exact cînd se întîmplă a defila prin fața altora (ca să nu fie discuții, admit că subsemnatul excelează în ambele)

PS

Patriotismul cere multă elasticitate. Să lauzi Unirea și să ascunzi că Mihai (Viteazul) a legiferat șerbia. A românului, către român.

Facsimil dintr-o postare a lui Constantin Vica.

„Fiece rumân să rămâie veșnic în această stare", zicea profetic unionistul numărul unu al istoriei noastre, Mihai aventurier Viteazul")

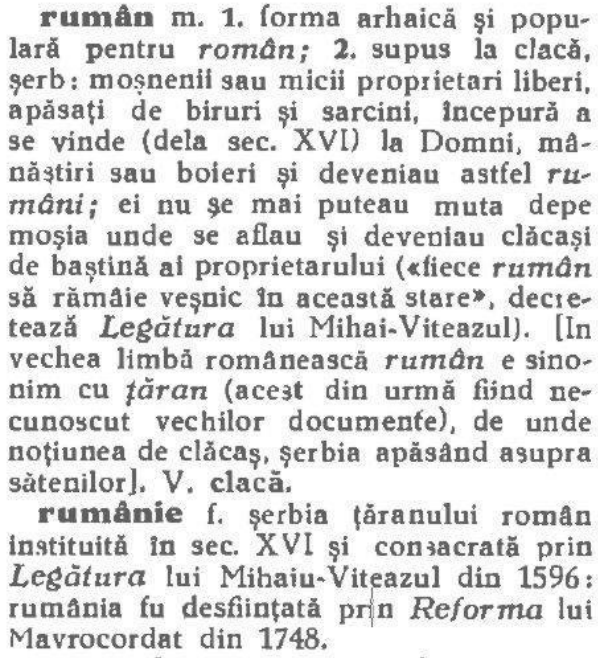

rumân m. 1. forma arhaică şi populară pentru *român;* 2. supus la clacă, şerb: moşnenii sau micii proprietari liberi, apăsaţi de biruri şi sarcini, începură a se vinde (dela sec. XVI) la Domni, mânăstiri sau boieri şi deveniau astfel *rumâni;* ei nu şe mai puteau muta depe moşia unde se aflau şi deveniau clăcaşi de baştină ai proprietarului («fiece *rumân* să rămâie veşnic în această stare», decretează *Legătura* lui Mihai-Viteazul). [In vechea limbă românească *rumân* e sinonim cu *ţăran* (acest din urmă fiind necunoscut vechilor documente), de unde noţiunea de clăcaş, şerbia apăsând asupra sătenilor]. V. clacă.

rumânie f. şerbia ţăranului român instituită în sec. XVI şi consacrată prin *Legătura* lui Mihaiu-Viteazul din 1596: rumânia fu desfiinţată prin *Reforma* lui Mavrocordat din 1748.

Îmi pun deseori problema

…cui prodest patriotismul. O fac de curiozitate (iar dacă demersul pica prost altora, e treaba lor)

Nu am lucrat prin etaje ale Statului, dar tot bănui cum stau lucrurile. Patriotismul, dincolo de vorbele mari (și care, dregând la suflet, sînt luate-n serios de dumnealui popor), este un lucru ce prinde bine păturii conducătoare. Mai exact, acolo ai ce pierde, dacă instituția România (să zicem) pică. Și anume poziție socială, plus bănet (să nu-mi spuneți că-s de colea...). De chiu de vai, potcovarul o duce bine și cu ocupantul. Dar în locul matale de dregător vine altul, fie și nu chiar imediat.

A te afla între, pardon, mădularele statului cred că oferă și-un sentiment de plinătate. Nu ești oricine. Ești amploaiat al unui Organism. În fruntea căruia, vorba americanilor, stau cele En (la ei sînt 400, parcă) familii. Cei care au ce pierde, la caz de... Pierdutul cu pricina nu poate surveni cu una cu două, dar teama că ai putea pierde sporește, simt, odată cu înălțimea nivelului atins.

Bon, omul simplu cîștigă asta, din patriotism. Dar mai e o roată, pînă la dumnealui Patriotism. Iar aceasta îmi par a fi dumnealor, ștabii nevăzuți. Încrengătura, care deseori nu ține să iasă-n evidență. În care-s și cei ajunși cu șansă sus, la două pensii de general, și care doar în coșmaruri se întorc de unde-au plecat (e ca și cum mi-ar plăcea a reveni pe pămînt, după un stagiu în rai)

Toate astea m-au apucat privind spre Mihai zis Viteazul. Dinspre el sînt luate niște fapte și mînărite frumos. Despre legarea de glie („veșnic"!) a compatrioților nu se suflă însă cuvîntel.

Se înțelege că ne animă Adevărul, iar deasupra veghează Dumnezeu cel Drept... Cu cine ai de-a face realizezi cînd contrazici fie și cu atîtica, opiniile dumnealor...

PS

Apropo de Mihai Viteazul. Un academician citat de mine recent, Simionescu, pomenea că dumnealor - nemuritorii locali - păstoresc 'Istoria adevărată'. Acel Simionescu se află om ce are de pierdut, dacă pică de unde este. Inclusiv ideea de *Rost*, ce mai drege dintre neajunsurile capătului de viață

PS2

Zisele-mi pot părea nițel dezlînate, dar copilul-idee se află abia ieșit din pîntecul minții.Și deci plin de zoaie. Spălat, peste o vreme, va arăta altfel.

Nimeresc pe fila Fb a Academiei Române

Prăfuită, plus reacționară (sic) instituție (că face bine unor milioane de compatrioți, la fără frecvență, e treaba lor)!

Pe undeva: *„Stimate Domnule academician Spinei, ce ar trebui să reținem noi la 100 de ani de la inaugurarea lucrărilor Sfatului Țării?”* E și asta o chestie, să ai nevoie să-ți zică alții, ce e reținut din vreun fapt de viață... Noi singuri nefiind în stare de așa ceva...

PS

Vorbeam recent despre liderii statului. Cei cărora le prinde foarte bine instituția patriotică (fără de care îi paște pericolul unei funcții de conțopist, într-o gubernie) Dumnealor nu se descurcă singuri, ci au nevoie de popi,. plus culturnici, în genul celor de la Academie - necesari pentru a ține poporul în ascultare, cît și pentru a drege goluri personale (ele subzistă și acolo, sus...).

Să fim optimiști. („Adică se poate și mai rău?!") Da.

Mă mir că dl Șora nu a aflat...

Lucrurile se află ceva mai complexe, sub soare.

Acolo nu e nici un Injustice. Ci un mers al realității.

Azi e unul mai tare, și își impune situații din care are de cîștigat. Mîine vor veni alții, de pildă liberalii, a căror primă grijă va fi să favorizeze (în afară de dumnealor înșiși) pe angajatori, pe procopsiți în general.

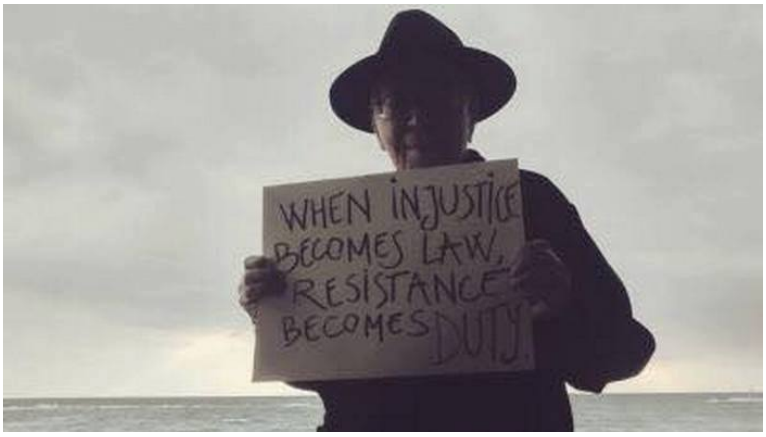

.

Cum spuneam și sus de tot, mă mir că dl Șora nu are așa ceva idei, în mintea-i de zice-se filosof.

La o adică. Să confecționezi filosofie în baza chiar a mii de lucrări citite (ale altora) nu conferă certificat de obiectivitate asupra celui mai palpabil dintre lucruri: realitatea.

PS

Președintele Klaus Iohannis: "Unii politicieni vor să ţină România captivă. Văd teme paralele cu aşteptările românilor".

Dl Iohannis se află un pic neserios. Mai exact se face că uită un lucru mic. Românii (adică toți) nu au aceleași teme de interes. Ci diverse. Iar destulora dintre ei lupta împotriva corupției nu le spun absolut nimic.

Fiind om, dl președinte e părtinitor și cu ochi maaare la interesul propriu.

Deranj de violența bărbaților împotriva femeilor

Asemenea organizații/oameni, dincolo de un ban cinstit cîștigat ca ONG, îmi trădează că violentatele ar purcede și ele la șuturi către bărbați, dacă ar putea. Realizez asta inclusiv din nevoia de patru semne de punctuație consecutive: *„Cate cazuri sunt,, statistic,, vorbind de bărbaţi agresati si câte cazuri sunt de femei agresare..????”*

Răspunsul vine la curiozitatea-mi, dacă au sondat și cazurile invers. Aceia și-au adus aminte a exista, așa ceva, abia după ce le-am semnalat-o...

.

Violența f spre m este mai insidioasă, decît de la domn de la doamnă. La o adică, ea se află la baza psihismului masculin, care - pînă să devină leul cartierul - s-a aflat un ăla micu pe lîngă fusta mamei (ce să mai spus de stadiul înfășat strîns, pe lîngă o mamă nervoasă pe viață).

Am urmărit pe unul dintre canalele Digi

…un documentar (i-aș spune artistic) foarte interesant. Era vorba despre un tablou al lui Ion Andreescu, făcut cadou în 1947 liderului comunist iugoslav Iosip Broz Tito. Și pe care un critic de artă a încercat să-l revadă. pentru a-și completa o monografie a pictorului amintit. Am revăzut - nu chiar cu plăcere - o epocă, motiv pentru care mă aflu încă o dată încîntat a trăi azi, și nu în anii 50.

Mă întrebați dacă am și alte lucruri bune de subliniat, prin jur? Păi... Am privit cu multă simpatie un curelar dintr-o piață bucureșteană. Simpatie, pentru că era un om destul de amărît cu sufletul. Nu putea nici să zîmbească dacă cineva îi spunea o vorbă bună (s-o fi ars cu ciorba, altminteri).

După cum. Poate mi-i semn de bătrînețe, dar privesc cu multă simpatie copiii mititei. Ba și pe mamele lor, pentru multele griji ale vieții lor.

Am întîlnit totodată un fost coleg. Era muncitor necalificat la o tipografie. Nu prea ne-am înghițit, atunci (am și ceva explicații pentru acea respingere). Cert este că reîntîlnindu-ne, pe rulantă a unei stații de metrou, ne-am redescoperit alții, și chit că nu-i anul, decît luam leafa din același loc...

Sentimentul încîntat de 2017-le românesc mi-a cuprins inima și pe cînd urmăream un reportaj despre China lui Mao...

„Este un târg cerut de Inspectoratul Școlar

.. susţine Primăria, dar reprezentanții societății civile au criticat decizia şi i-au cerut primarului general al Capitalei ...”

Interesantă vorbă, ”Societatea civilă.” Cît și modul cum vreunii se erijează în reprezentanți (se putea altfel...?) ai întregi Societăți civile..

Multă vreme s-a considerat că ea urmărește cu predilecție scopuri politice ale Dreptei. Ceea ce nu-i exclus. Mai apoi situația lor a devenit mai complexă, respectiv fiind preferate domenii ne-politice. A rămas însă un obicei. De-a vorbi despre Societatea civilă în întregul ei, și întîmplător susținînd punctul de vedere al oratorului. Or, plaja organizațiilor neguvernamentale nu poate fi decît (foarte) diversă, ca interese și direcții.

Puteți spune că-s eu invidios

… pe succesul dlui Popescu. Dar. Îmi pare că băieții cuminți de la Digi execută un fel de compensație, cultivînd în prezența dlui Popescu ceea ce le lipsește dumnealor. Adică animalicul. Nezăgăzuitul.

Eventual, pot fi interesați interior cum a răzbit CTP la acea vîrstă, dumnealor fiind terniți de prezentul cel tăietor de aripi vitale.

Din unghiul meu privind lucrurile

Ghicesc în ce-l privește pe autor multe lecturi, nu și plusvaloare adăugată lor, de sensibilitatea proprie.

Acele lecturi nu sînt oricum unele aerisite. Simt asta după cum le scrîșnesc ideile, ba și curgerea strict literară.

Materialul - punctez iar, că e văzut dinspre o minte ca a mea - respectă ideile sociale. N-am frecventat mediul universitar prea mult, dar simt că acolo au trecere. Prin urmare, un ins probabil disciplinat precum d. Vică nu a ținut să le iasă din cuvînt. Ori să le verifice, în experiențele-i de zi cu zi. Lucrurile, în același timp, îmi par ca văzute dinspre vîrstele tinere (care în sine sună frumos, dar ele sînt totuși grăbite în a nu verifica ce le cade sub ochi).Așa ceva coexistă cu un fel de drog al pomenitelor vîrste, care conferă viață unor platitudini ori chiar neadevăruri.

Este drept că întreg mediul cultural posedă apetit pentru vorbe mari, dar nu neapărat prietene cu adevărul, cu mintea limpede. Privesc de pildă această înșiruire:

> *„Meditație sau rugăciune, curățare a simțurilor sau întărire a conștiinței, scopuri diferite instrumentează aceeași tehnică a suspendării rostirii pentru o mai mare libertate a (non)gîndirii.”*

Dați-mi voie a nu cădea extaziat de ea, dimptorivă. Asta și pentru că, dacă soliciți detalii cum e cu acea întărire a conștiinței (dacă se poate fără formule preluate din cărți) se va lăsa un pic de liniște - plus uimire - peste dl orator.

Și-s multe astfel, în pomenitul text... (barim privite din unghiul meu, de paria).

**

Ca un făcut, săptămînile acestea rămăsesm cu mintea la un citat circulînd pe net: *“Worrying is a waste of time. It doesn't change anything. It messes with your mind and steals your happiness.”*

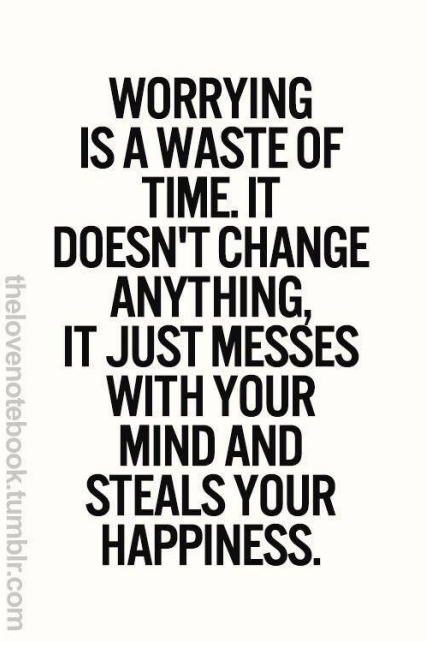

Sună frumos, mi-am zis într-o primă fază, gata să-l preiau de îndreptar pentru ceva schimbare în mine. Apoi, brusc, am realizat că și-o avea totuși socoteala lui interioară, acela care se grăbește.Plus că, încercînd a merge pe-așa drum de îndreptare, e posibil ca adîncul meu să facă tot cum vreau eu...

La o adică, aici se află fundamentul atitudinii subsemnatului... Un fel de *laissez-faire*. Cine-i angrenat însă în mecanismul social (și intelectual) nu poate refuza un fel de filosofie a coagulării, dintre aderenți - deloc deloc-puțini altminteri. Acolo, principală preocupare este, pe lîngă respectul regulilor existente, favorizarea a tot ceea ce ajută la coagulare. Trec aici și închisul ochilor cînd vreun potentat cultural bate cîmpii.

PS

„Are România nevoie de indianistică?”

Ca părere a mea, de ins simplu, România nu are nevoie de așa ceva. De indianistică, adică. Asta, întrucît că nu cred s-ajute la scăderea volumului de coji de semințe, pe stradă.

Altminteri, admit că-i posibil să existe fațete care să-mi scape. Este drept că nu unele în ton cu explicațiile să le zic oficiale. Ci unele din categoria: dacă un lucru există, are toate motivele să fie așa. Inclusiv pentru că omul simplu, vezi Mircea Eliade, are dorință de-a se proiecta în tot felul de mărimi - dintre cele favorizate/încurajate de Societate..

PS2

„La cărţile Orientului – în amintirea lui Sergiu Al-George”

Abia acum văd că e pomenit Sergiu Al George... Țin a puncta aici o diferență între rătăcitul care mă aflu, și dumneavoastră cei de la Dilema - ființe sociale… Eu nu izbutesc, legat de amintitul, să-mi îndepărtez din minte părerea pe care mi-am făcut-o din Jurnalul fericirii, al lui N. Steinhardt. Mai exact că SAG n-o posedat un caracter foarte înalt.

Categoric, nu mi-i semn de maturitate a vedea astfel lucrurile (adică întîi omul, și-apoi opera), după cum nu-s șanse să am vreodată o carieră înaltă printre oameni. Dar tot vă ofer acest feed-back, din partea unui privitor spre haine de împărat...

La o adică, și aici am cheia pomenită într-un comentariu anterior. A contribuit respectivul la scăzutul cojilor de semințe de pe caldarîmul țării?

Acum aproape 28 ani, tot în Piața Victoriei

Oare de ce scindarea între categorii ale populației românești a devenit vizibilă abia după 1989? Probabil însă că abia de-atunci am devenit conștienți că ne aflăm egali unii cu alții.

Acuzația de comunism, ciumă roșie și similar

N-aș spune că ni-i semn de minte multă, și a folosi o ștampilă de-acum mulți ani, și a nu observa că lucrurile nu-s aceleași ca-n vremea comunistă. Ultima neaflîndu-se altminteri drac, iar ne-comunismul înger.

PS
Eu aș sta mai domol cu vituperările la adresa comunismului, măcar și pentru faptul că la vremea-i n-am zis pîs, de împotrivire.

Undeva pe Bd. Preciziei din București

Ca sentiment strict personal, și contrazicînd poate Biblia (cum că necuratul fuge una-două de ale Ei), mie îmi pare că afișul de aici e creat de cu totulalt gen de ființe, decît cele îngerești.
Zăresc din scrisele acelea un tip acru, neguros la privire, iar totodată doritor de a-și stăpîni semeni, ușurîndu-i în paralel de bani...
Scuzați-mi calitatea joasă a unora dintre imagini, dar era oră avansată a înserării...

Undeva

… la o trimitere spre eroii amintiți de mausoleul din Mărășești.
Eu unul cred că niciun Ardeal (fie și adus la Marea Unire) nu valorează o viață de om.
Aici, mă pot așeza la socoteală cu alții, cîte vieți de pierdeau (în plus față de una), dacă românii ardeleni rămîneau în alte hotare. Și ce se întîmpla în general, în acea eventualitate - de ne-unire.
Partea prostă este că nu vei vedea curînd măreții patrioți a se așeza la vreo masă a discuției, pe-așa subiect. Pe diverse subiecte în general.
Pînă la urmă, facem ce facem și oferit jăratic existențial primitivului din noi. Care, între altele, nu crea să-i fie deranjate convingerile ce-i fac plăcere.

Plictisîndu-vă încă o dată cu subiectul... Patriotismul îmi pare genul de compromis între interesul acelei ființe nevăzute numite Stat (altminteri alcătuit din firea aleșilor care-l alcătuiesc) cu cel al omului de rînd.

Nu țin a destrăma state, țări, imperii. Doar o minte proastă (a mea) mă îndeamnă a gîndi la așa amănunte, iar apoi a spune și altora, acele observații.

PS

Sînt curios. Și ticălos.

Eu mă aflu la București, în anno domini 2017. Cu ce mi-ar fi diferită viața dacă Ardealul nu ar fi între fruntariile statului în care trăiesc?

Ce mă supără tare (admit asta) este că marii lei naționaliști nu se-apleacă a comenta așa idee. Ei doar refuză, plus tună și fulgeră (credeți-mă că le-am învățat firea...).

Da, mă aflu un ins singur - în ideile-mi (ca orice anomalie umană care se respectă...). La o adică, admit că s-au văzut și belele mai mari, sub soare.

N-am băut nimic. Doar cafeaua de dimineață. Dar mă simt bine. Ori măcar rezonabil, în aste momente.

Parcă Rareș Bogdan

… - deși nu cred a fi singur, în idee - face paralelă între Piața Universității din 1990, și a Victoriei de azi.

Or exista, nu spun nu, asemănări, dar și multe diferențe. Între altele, aș puncta calitatea nițel diferită a oamenilor, și în favoarea lui 1990 (altminteri nici cei de atunci neafîndu-se perfecți..).

În același timp, atunci existau lideri. printre care stimabilul Dumitru Dincă (echivalent al mediei umane de azi) se afla totuși mai la coadă... Între altele, nu știu ca pe atunci să se fi recomandat felație pasivă inamicului, dar poate se aflau aceia rămași în urmă. Un pic pe felie, parcă se făceau referiri la calitatea de (neo)comunist a adversarilor, și nu de om în general - că e într-un fel insuportabil ori altul.

În rest, pot înțelege și accepta a ne afla, cum ne aflăm, azi. E posibil să ni se tragă și de la democrație, în care toți - politicieni, media - ne gîdilă între coarne. cerîndu-ne, de pildă, părerea despre un eveniment din SUA să zicem, despre care informațiile ne sînt minime. Iar fudulia maximă.

Altminteri, nu spun că vine sfîrșitul lumii.

„Ziua Naţională a României

…este un moment în care trebuie să îi amintim pe Eroii Neamului care au luptat pentru libertate și solidaritate..„ (Vlad Alexandrescu)

Eroii neamului sînt aceia care avea în spate Curtea Marțială, dacă nu își dădeau viața?

Ce gargară avem în noi... Hai să ne imaginăm acei eroi. În tranșee. Este că gîndul exact la solidaritatea viitoare îl aveau?

Știu că vă sastisesc cu idieile-mi despre patriotism. Dar mi se pare o chestie cruntă, îngrozitoare, care face abstracție de viața reală pe care o vor fi avut soldații noștri în acel război 1916-18... și cuprinzînd inclusiv a-și fi dorit să fie cu familie în gospodăria săracă, și nu în noroi și frig - cu alde Curtea Marțială în preajmă - să spui că luptau pentru măreții care fac bine azi unor șmecheri. Ori nu deranjează pe insul simplu.

PS

Mă uit și la ideea de Horă a Unirii, în Piața Victoriei. Păi se află sumedenie de compatrioți care nu au chef a fi uniți cu #rezistentii! Pas de-i întreabă însă pe manifestanți, ce se fac cu-acei văzători diferit!

Omenesc.

Al României de 2017. Poate și al planetei, de azi și de mîine.

Omenescul cu pricina indică pe cei făurind așa materiale, respectiv pe cei care iau în serios, ce scrie acolo.

Dac-o exista vreun Dumnezeu în cer

.. de ce-ar fi neapărat unul bun? Doar pentru că ne prinde nouă bine?
Ziceți că dacă era unul rău ne rădea demult? Mmmm…

PS
Admiteți-mi astă dovadă de vanitate... Ați mai dat de scrise ca ale mele în literatura română? La o adică nu e neapărat vanitate... Mi s-ar părea aiurea să fiu eu primul care observă niște lucruri la mintea cocoșului (probabil că doar o mare teamă ne împiedică a le sesiza și zice semenilor...).

PS2

Mă ia dor de Dostoievski. Să văd cum își gestiona el nelămuriri asemănătoare, legate de scaunul la cap al operei divine.

Altminteri, nu mă tem grozav că mă voi scrînti la cap, cu așa gînduri. Nu, căci mi se află și altele, prin ogradă... De pildă piesa lui Chaplin, cu „This is my song”.

Fleacuri de seară

Toți cei care ne tragem din Adam (și Eva, se înțelege) avem nevoi sufletești. Nu e vorba aici doar de cele pomenite elogios prin cărți, ci și de îndemnuri primitive ce ne ies din adîncul personal. E rău dacă le punem cep, e rău dacă le dăm drumul nude pe sub ochii celorlalți.
Prin urmare - deși probabil nu auziți la mine întîia oară de acest fenomen - le alăturăm ambalaj care să le facă pasabile, în ochii Societății.

Între pornirile noastre animalice este dorința de-a ne domina semenii. Ea se face și construindu-ne un ascendent artificial asupra acelora. Nu ne este permis a spune îngura mare să ne aflăm mai deștepți ca altul, dar socialmente e permis a condamna derapajele/neascultările vreunora de la regulile convenite. În așa cîmp putem galopa dezinvolți, căci nu e greu a găsi scăderi altora, iar în paralel nu ne contrazice nimeni, întrucît avem grijă a cuvînta doar între amici.

Există și alte nevoi personale. De pildă unele în direcția dezinvolturii sub acest cer, despre care psihologii experimentați spun că se află în realitate mai cenușiu decît am crede. E sănătos a emite dezinvoltură personală către exterior, căci un așa om îndeamnă mai puțin la agresivitate din partea semenilor.

Uneori/deseori acea dezinvoltură ni-i mimată. Ea cuprinde și semnale - altminteri false - că ne aflăm nederanjabili de eventualele necazuri ale vieții, respectiv torpile sosite dinspre semenii.

Orice legătură a ziselor de mai sus cu textul dlui autor nu-i întîmplătoare.
A bașcăli pe altul e un mod care combină cele două porniri interioare de care pomeneam mai sus. Și anume nevoia de a poza în superiori altora, respectiv de-a semnaliza dezinvoltură (una imbatabilă)

Noutăţi de toate felurile - Dilema Veche

De curînd, la Tîrgul de Carte, s-a pus de un scandal. Și au lansat cărți domnii Dan Voiculescu și Adrian Năstase (pînă de

DILEMAVECHE.RO

”Sandy i-a spus ca este nesimțit

… și că așa se comporta comuniștii psd-isti,”

Atare optică se află unul dintre motivele pentru care nu mă aflu alături de mișcarea #Rezist. La 30 ani de la căderea comunismului, să nu ai idee și că lumea a evoluat, și că în general se află complexă...

Eu unul am o problemă

… cu apreciatul/admiratul operelor lui Brâncuși (ori alții asemănători). Asta și pentru că mă aflu paria. Și-un needucat, la îngenuncherea spre ce mi se spune că-i minunat și de uriașă valoare.

Prefer a privi o frunză. Ori o palmă de sol, cu iarbă uscată. Sau cerul. Și în general ce-mi place mie, nu ce-mi spun alții.

Înțeleg însă că entuziasmatul de Brâncuși face bine funcționării Societății.

PS

Dacă nu ni s-ar spune că piesa cutare a unui Brââncuși e nemaipomenită, am băga-o în eamă, dacă am zări-o în vreo curte din mersul nostru ?

Întreb retoric.

„Dacă nu ai cui să spui o poveste

… povestea nu există.”

Eu tot nu înțeleg de ce nu relatăm altuia o felie de realitate, și-avem nevoie a spune/asculta o *poveste*... Ne e așa groază de mediu, de lumea maturității în general, încît ni-i imperioasă nevoie a ne reîntoarce la vîrsta cînd evitam realitatea prin povești?

Observatorule (Cultural), nu știu cît de acru sînt eu, punctînd cele de mai sus... Dar, ca aflat în afara cercului dumneavoastră, nu pot să nu observ asemenea lucruri... Ori faptul că de foarte multe ori se fantasmează la greu, prin scrieri, iar apoi se dorește a fi luate în serios acele (totuși) neadevăruri...

„Gabriela Firea, atac furibund la adresa premierului Tudose...”

Eu unul nu agreez formulele de tip furibund (fabulos, tulburător etc). La o adică, mai degrabă trădează starea interioară a cititorului, decît a potentatului pus la zid.

Eu-s mai cinic, de felu-mi

Ca urmare întreb. Cu ce-au schimbat oameni precum Doina Cornea și Corneliu Coposu firea poporului român? Unde, privind azi la acel popor, se află urme ale respectivilor?

Tot pe acolo: *„Iliescu ne transmitea îndrumările lui Mihail Gorbaciov la şedinţele FSN“.*

Păi și de ce nu le-ar fi trimis? Între noi fiind vorba. Eu cred că cine-a redactat materialul de aici se găsește mai cu gaură în obraz decît hulitul Iliescu. Nu de alta, însă ne aflam în orbita rusească atunci. Mai mult, cu puține zile înainte scandam numele lui Gorby, să vină a ne scăpa de Ceaușescu.

PS

Am sentimentul că făurirea unor așa mituri se află un fel de proiecție a primitivului din noi, că am da cu barda-n Dumnezeu și nu ni se va întîmpla nimic, sosind însă visatele aplauze sociale.

„Eroul de război

…a cărui fotografie a produs o emoţie imensă, în mai 2015, a murit. Generalul Constantin Didulescu, pe atunci în vârstă de 93 ani, a plâns la o ceremonie la care veteranii de război s-au întâlnit cu elevii olimpici ai Liceului Militar de la Breaza. El îşi pierduse recent fiica..."

Mă acuz deseori a fi cîrcotaș. Observ însă că mă aflu îndeobște pornit pe-un anumit gen de vorbe/atitudini. Care-mi par superficiale, zise-n dorul lelii, și neacceptînd în paralel vreo atenționare, asupra pomenitului caracter..

De pildă, aici: „*Emoție intensă*" Să nu faceți greșeala de a întreba, cum s-a manifestat acea emoție intensă. Veți întlni scurt niște priviri ultraderanjate, deși matale doar fuseei făcut curios, de-acele frumoase vorbe. Mai exact, voisei a cunoaște, a îmbrățișa un așa moment nemaipomenit.

Tot pe acolo, te poți întreba (nițel precum copilul din 'Hainele împăratului'...) ce mare treabă e a plînge, după ce-ți repauzează fiica. Iar se vor uita frații din jur urît, din motive ce se pot sonda altminteri.

Spuneam că merg a reciti din Dostoievski

N-am ajuns, a deschide vreun volum al acestuia. Căci o făcusem cu un prilej recent.

Dumneavoastră puteți spune - la zisele-mi următoare - că mă aflu (între altele) grandoman și nevăzător de lung al nasului. Dar mie tot mi se pare al naibii de prăfuit, numitul Feodor Mihailovici... Iar de aici începe problema actuală...

Omul acela și-a avut momentul de glorie la (circa) 1865. Apoi, cățărîndu-se pe umerii operei sale, cît și a cogenerilor, următoarea pleiadă de mintoși a adăugat contribuții și mai mintoase. Fără îndoială, din punct de vedere al revoluționării momentului în care a trăit cineva, vreunul se poate să fi realizat mai mult decît cine-a sosit mai tîrziu. Dar din punct de vedere al ogradei de idei expuse, urmașul este mai dotat, cu idei, dar și apropiere față de realitate (de ce era un Dostoievski înclinat a pune între el și realitatea lumea religioasă, se poate sonda).

Ce spun poate părea ori chiar fi sacrosanct (deși nu pariez că în ultima atitudine nu se află nechef maxim de-a se umbla la niște clișee comode de funcționare a realității). Putem cerceta de unde așa reticență, a spune că X, totuși, se află în mare parte depășit (mă doare pe mine interiorul, la așa idee de explorare, ce să mai spun de aceia cărora le-aș pune rezultatele sub nas)

În paralel, nu-mi fac iluzii, că va știi cineva, a fi ridicat la 2017 un ins așa probleme... Așa unghi de-a privi, în jur... Altminteri, și presupunînd prin absurd că așa observații ar fi public luate-n seamă, peste o sută de ani și vreunul ca mine se va găsi în mare parte desuet (la chestiune, cineva propunea a ne sonda inconștient, în – strictă – cheie Freud. Or, cu mult părere de rău, orice asistent inimos la vreo facultate de psihologie cunoaște mai multe decît veneratul întemeietor al psihanalizei...

Ăsta e mersul lumii...

O idee trage pe alta

(și nu neapărat aducînd senin în suflet...)

Zisele-mi anterioare despre Dostoiesvki și Freud navigau (fie și nevăzut) pe ideea că societatea merge spre mai bine și mai aerisit (al minții). Brusc mi-a sărit însă în minte că nu e mare deosebire între prăfuirea unghiului religios din Rusia unui 1865 și acela de pe siteuri tradiționaliste din România lui 2017.

O să ziceți că ultimii nu-s de luat în seamă, dar nu aș scăpa din vedere că-s mulți, iar în paralel nu știi niciodată cînd tresare prost mersul lumii. Și,implicit, religioșii devin mai puternici, ba chiar le sporește numărul prin aflux de inși speriați de cele apărute în jur.

Un clip

Despre noul tip de automobil fabricat la Craiova. Din chestia asta, unii trag motiv de mîndrie (românească).

Eu unul continui să văd în mîndrit o atitudine a găinii - cea cu mărgica găsită. Mai exact, ținem a ne băga lumea în seamă. Noi aducînd mîna de lucru, la idei tehnice plus organizare ale americanilor. Căci mașina de la Craiova e marcă Ford.

În rest, se găsesc oricînd - contra bani/supraviețuire, oameni care să pară sinceri, în ce spun. Și care, dacă nu se schimba o roată în 1989, ne-ar fi vorbit acum la fel de sinceri, despre (cu totul) altele.

.

Staționez un pic, pe vorba mîndriei de-a fi români. Cea corelată cu fluturatul de steaguri, de către omul simplu, pe munte de pildă. Oare acum vreo zece ani de ce nu agita drapelul, și-o face acum? Ziceți că abia acum l-a năpădit val de patriotism? Mmm. Am îndoieli. Mai degrabă-mi pare a fi ceva stabilit de sus (sus fiind la noi, nu afară).

Oricum ar fi, îmi pun problema unde poate duce un așa proces de re-umflare a naționalismului. E discutabil că bine. Dar poate procesul cu pricina nu-și pune problema a duce la mai bine (termeni care prind bine la individ, eventual la massă). Ci doar trece un hop, iar apoi... vom vedea. Adică un demers diferit de tipul celor care au demolat interior (în anii '80) Uniunea Sovietică, pentru a-i oferi un cadru redus teritorial, dar mai sigur pentru existența renăscutei Rusii..

Nu pariez că mă aflu anti român

Pur și simplu văd altfel mersul rezonabil al lucrurilor, în spațiul geografic unde s-a întâmplat să mă nasc (iar în viitor să mor).

La chestiune, nu pretind a se afla adevărul taman la mine.

Oare există ură mai mare

… decît aceea dintre doi oameni care s-au iubit?

"Nu, nu există. Noroc însă a trece, în vreo zece ani..."

M-am cutremurat azi

…din toți rărunchii, pe cînd o idee ticăloasă mi-a săgetat mintea...: Textele, atitudinile patriotice în general se află sinonime cu demagogia?

Că veni vorba. Poate mi s-a părut, poate nu, dar steguleţe tricolore pe autoturisme (particulare) şi la pervaz locuinţe au fost anul acesta (şi) mai rare decît anul trecut?

Dincolo de asta, am o părere. Dacă nu există (minim) cult al drapelului la noi, nu e vina nimănui. Nici a Statului, nici a insului simplu. Aşa s-a întîmplat. Şi în condiţiile în care mediul / mersul lucrurilor nu-i obligatoriu a fi cum dorim noi. Aşa e la noi. Şi la vară cald.

Ziceţi că n-aţi mai întlnit om care să vă ofere aşa duşuri scoţiene? De criticism, respectiv înţelegere? Dar la ce v-aţi aşteptat, în cazul unei Balanţe...?

„Service-urile auto din România vor să angajeze chinezi

... Salariile, între 250-800 de euro net”

Mi-e teamă că deschizînd frontierele pentru chinezi, vor sosi nu doar mecanici auto, ci şi întreprinzători din acel domeniu (şi nu numai). Recte, concurenţă pentru proprietarii de service-uri ce vor acum s-aducă mecanici chinezi.

De curiozitate, De ce-ar veni un om din China pînă la noi, şi nu ar mai face doi paşi pînă în Germania? Idem, de ce nu se duce acel chinez calificat la Shanghai, ori la Tokio, şi ar prefera Bucureştiul??

„*Vax* populi: Mai sunteţi mândri că sunteţi români?”

Păi cînd am fost mîndru că-s român? Mai exact, cînd am tratat relaţia-mi cu vreun teritoriu geografic prin prisma mîndriei?

La chestiune, mie-mi plac Bucegii. În nişte decenii, nu m-am mîndrit niciodată cu ei. Doar m-am simţit tare bine, acolo şi cînd îmi amintesc de ei.

La #TVR1 începe o nouă ediţie a emisiunii Vorbeşte corect!”

Şi dacă nu vorbim corect, care e baiul? Iar de aici, îndeobşte, se lasă - din partea grijuliului de limba română oficială - cu încruntat/iritare. Nu şi cu răspuns domol - care e treaba dacă nu vorbim corect.

Se înţelege că aceia stabilind cum e vorbirea corectă nu se obosesc a cere părerea altora, dacă e certamente bine ce stabilesc dumnealor. De pildă, folosirea lui î din a, respectiv 'sunt'. N-au întrebat pe nimeni, la 1993... Au decis dumnealor, iar apoi au impus ca restul să-i urmeze, întru idee.

Şi-uite-aşa, între altele, vreo 95% dintre compatrioţi scriu azi cu sunt, dari pronunţă *sînt*...

A vorbi pe cineva

…de foarte-bine e garanție că vei trata curînd foarte-rău, pe un altul.

Cînd vorbim de foarte-bine pe cineva, de fapt nu vorbim de acela. Totodată, periile aduse public unui răposat de soi se află semn că-l vom uita (foarte) curînd.

Mihai I

Am multă strîngere de inimă pentru acest personaj tragic.
În același timp, nu cred că ar fi făcut ceva spre binele României, dacă la vreun 1992 ar fi fost reînscăunat. Asta, pentru că:
- ar fi avut de-a face cu Noi, cei pe care-i zărim în oglindă, pe stradă și la televizor (unii și în trafic).
- Mihai nu avea temperament pentru a se impune oamenilor (mai exact măcar în măsura cea strict necesară relaționării cu semenii). Totodată, el ar fi fost (doar) monarh constiuțional, într-o țară cu alegeri democratice.

„Rege în România rămâne neamprostia”

Simt că e vorba de neamprostia altora. Nu a dlui C.T. Popescu.
Nu o fi apucat (CTP) să citească, să audă, să simtă că a te manifesta dur despre mitocănia altuia nu-i semn de bună creștere? Sau i-i absolut la cîrmă omenescul? Care se folosește de absolut orice (inclusiv revoltă publică de neamprostia altuia) pentru a căpăta ascendent asupra semenilor, respectiv pentru a drege o sufletească personală ori alta...

Un îmbătat la pătrat cu apă chioară.

Știu că-i vorba de-un fruct al măreței Culturi, dar îmi mențin ideea. La o adică, așa scrise-s echivalentul drogurilor.
Îh... Nu-mi semnalizează deloc finețe a spiritului, vorba „adevăruri necruțătoare”… Te pomenești că în așa distihuri animalicul ni se află la pătrat! Asta, deși e primul afirmînd contrariul - că nu, că el se află Spiritul șcl...

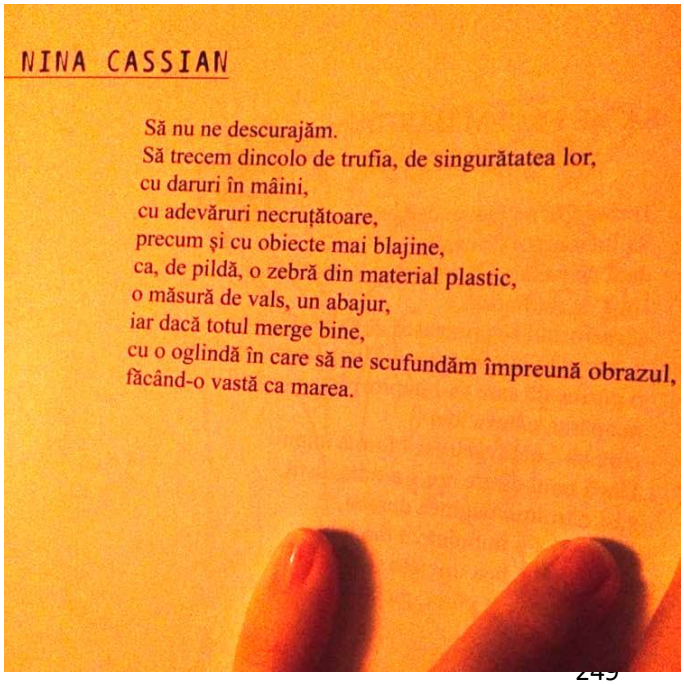

„Regele Mihai și istoria onoarei la români...”

E de rău. Căci nu izbutesc să iau în serios, vorba asta - onoare...

Asta, pentru că rămînem oameni, iar acolo o noțiune totuși livrescă. Apoi, mă uit la cei care vorbesc despre onoare. De pildă dl. Vl. Tismăneanu. Și nu-i simt perfecți, întru onoare ori surate ale acesteia.

Nici nu ar putea fi, la o adică. Dar dînșii vorbesc totuși despre onoare și compania. Asta, pentru că așa cere interesul. Al publicului, respectiv al dumnealor.

PS

Cineva se află panglicar:

> *„Aduc aici, [...] un omagiu celui care a apărat, in condiții de maxima vitregie, verticalitatea morală și curajul civic.*
> *Regele Mihai a fost simbolul continuității constituționale a statului român. Viața nu a fost deloc blândă cu acest om atât de blând. A avut un admirabil curaj in cateva situații extrem de dificile: arestarea dictatorului Ion Antonescu (cu trupele germane aflate in București) si greva regală declanșată ca protest impotriva abuzurilor nerușinate ale PCdR, la porunca directă a lui Stalin.*
> *A reprezentat o efigie a unei speranțe care refuza să sucombe timpurilor de mizerie sufletească și materială numite „construirea socialismului in România”.*

În paralel, punctam de curînd că cine înalță foarte sus (și inevitabil fals) un seamăn, va fi iute dispus a mult-coborî, un altul.

Uf...:

„Ttimpurile de mizerie sufletească și materială numite construirea socialismului in România*.”*

Nu mi-au fost dragi acele timpuri, dar zău că le simt a fi fost ceva mai nuanțate. Și meritînd o analiză mai complexă decît ștampila pusă de dl Tismăneanu.

„Nu văd România de astăzi ca pe o moştenire de la părinţii noştri

… ci ca pe o ţară pe care am luat-o cu împrumut de la copiii noştri””

Să spui celorlalți, ce vor aceștia să audă...

Mi se pare mie, ori în citat (din zise rege Mihai) se află demagogie? Sau demagogia se găsește doar la inamici, la noi aflîndu-se în schimb vorbe alese, de suflet?

PS

„Moldova nu e a mea ..ci a urmasilor...” (Delavrancea)”

Dincolo de conștiente, se află încîntată în noi acolo ideea că putem scăpa morții. Via urmași.

Cum vorba vine de la ditai Autoritatea socială (și nu de la Gogu din cîrciumă), avem mai puține motive a ne îndoi de adevărul ei.

Nu-i reproșez nimic lui Mihai I.

Ce-a făcut, ce-a fost se numește realitate. Doar pot emite vreo opinie personală, asupra vreunui fapt ori zisă a defunctului rege.

Sărind un pic de la una la alta, cele mai interesante scrise despre Mihai mi se par cele ale lui Const. Argetoianu (1871-1955).

„1866-2017 O epocă a regilor e pe cale să apună”

E posibil ca acea epocă să fi pornit de apus mult mai demult. Căci întotdeauna a existat opoziție față de această instituție. Așa ceva aflîndu-se în firea lucrurilor.

A contat mult, în acea dăinuire, faptul că instituția monarhică a avut puterea. În momentul în care nu a mai avut-o, automat supușii s-au dus după noul stăpîn. În același timp, instituția cu pricina se află din principiu nu foarte democratică. Întrucît în frunte îi e un om ce nu a dat examen, pentru acel post. Asta poate fi bine, dar și rău.

După cum.

În sprijinul nostru (idem dezaprobarea) pentru Mihai, se află nu atît statura acestuia, cît nevoi personale. În căutare de statui, dar și vreun urmat trendul mini-categoriei noastre sociale.

PS

Instituția regală a venit și-a plecat prin decret... Căci și la 1866 a fost unul.

Legat de Mihai I

… îmi permit a face o (neinvitată) precizare. Și venind de la om care lua pulsul în direct, al lumii de atunci. Cînd a venit Regele în aprilie 1990, retrimiterea lui urgentă peste graniță nu a mișcat prea tare, de pildă tabăra ce urma să anime Piața Universității. Cu atît mai puțin luările-i de poziție anterioare. Asta, și pentru că a surprins neplăcut vocea. Mai exact, în prima parte a anului 1990 Opoziția momentului s-a aflat încrezătoare că va rezolva sigură îndepărtarea de comunism.

Este drept că, în așa demers, are loc deja o primă separare a apelor, între partidele zise istorice și cei ajunși curînd neentuziasmați de ele, adică mai tinerii formînd 'Golaniada', iar ulterior Alianța Civică. Abia după mineriada din iunie a început toată acea tabără a-și căuta sprijine suplimentare. Pe așa fond are loc o îndreptare a privirilor spre regele Mihai (aflat pe moment în afara țării).

Atașamentul de instituția monarhică a rămas unul redus însă, în rîndurile Opoziției. Lucrurile s-au inflamat din nou la venirea regelui din aprilie 1992, pentru a recădea din nou în letargie. Cu timpul, regele s-a transformat într-un idol (al taberei opoziției din 1990-96), dar nu unul de readus în fruntea statului.

La nivelul celeilalte tabere, a ceea ce vor deveni social-democrații de azi, respingerea monarhiei a fost totală.

Un valoros amic punctează, ironic

„Ce de monarhiști, nene!”

La chestiune. La *ducerea* dlui Iliescu, oare cum va fi? Simt că nu prea roz, pentru imaginea-i postumă (noroc a se rescrie Istoria, peste epoci).

Ce chestie... Norocos de-atîtea ori la maturitatea-i, d. Iliescu a fost ghinionist la început, respectiv la sfîrșit de viață. Legat de sfîrșit, pică pe dînsul măgăreața de... țap ispășitor, al României de 2010-20 (asta, după ce tot Ea l-a idolatrizat, în prealabil...)

Se vîntură

…(deloc puțin) acuza de comunist/comunism.

Sentimentul meu este că respectivi inși amabili nu știu ce e aia. Cu atît mai puțin ce șanse de viață ar avea el, comunismul, la 2017.

În context, e-n multă vogă și învinuirea 'Comunistoidule!". Sună realmente frumos. Academic

De la monitoarele ce-atîrnă în stațiile de metrou

… aflu că la 1776 (abia luase Bucovina...) Austria stabilea pentru copiii obligativitatea învățămîntului de șase ani...

După un timp mă încearcă întrebarea: mai bine neștiutor la ai tăi, sau destupat în țară străină?

Lumea de mîine nu poate exista

… fără morală, fără credinţă şi fără memorie“ (Mihai I).

De ce pot paria aici că-i vorba de o memorie convenabilă unora, și nu altora? Idem întru morală sau credință, unde nu-i permis a naviga după cum ne-ar da prin cap...

Dar dacă eradicăm total corupția

… iar lucrurile merg (pe la noi) tot șontîc-șontîc? Ziceți că asta nu se poate, căci e contract să meargă țara mai bine, odată Corupția dusă dracului?

Vă cred! Ce bine... Îmi pregătesc de pe-acum hainele frumoase.

Despre sufleteștile ce ne-au legat (ori îndepărtat) de regele Mihai

… vor scrie alții mai mintoși ca mine. Nutresc totuși sentimentul că a contat mult, în simpatia față de dînsul, și tristețea, respectiv neputința pe care le emana. Și care i s-au accentuat la vîrsta a treia.

Ce frumos putea să fie în tinerețe... - mă refer la perioada de după 1940

Dacă aș fi religios

… i-aș cere lui Dumnezeu să-mi de-a puterea de a fi realist. Căci poți dori așa ceva, și să nu poți...

„Manifestanții s-au mobilizat pe rețelele de socializare

….și le cer socoteală parlamentarilor puterii pentru modul în care votează pe bandă rulantă legile justiției”

Frumos ar fi să vină și parlamentarii, în așa Ligă a băgatului prin treburile altuia, și să impună cum trebuie manifestat. *„Bă, tu ăla de-acolo!... Nu mai scanda Hoții, hoții!, ci altceva... Iar matale, ăla cu pancarta!... Să scrie pe ea...: Ca heruvimii, ziua...”*

Îmi pare oarece mineriadă - cu semn inversat -, ce se întîmplă acum în stradă, în țară. În rest, descopăr tot mai des în România postdecembristă că roata se întoarce, în favoarea taberei nedreptățite cîndva...

PS

Mă veți acuza aici că ignor nocivitatea legilor dorite de pesediști... Să acceptăm că-s nocive. Dar cine va profita de ele peste niște puțini ani - căci cine se află bătut în cuie, la putere?

După cum, cine se va considera îndreptățit, tot la vremuri mai bune pentru el, să procedeze similar pesediștilor de azi? Da, ați ghicit, Opoziția din prezent (și presupunînd că USR va apuca viitoarele alegeri).

„Doamne, unde ajunge, unde se va intoarce aceasta tara!?”

Oare ce-ar răspunde Prea înaltul (eu unul ne crezînd altminteri că El există), la așa simțită întrebare? S-ar foi un pic, în jilțul de-Acolo de sus? Iar apoi, cu glas dogit (căci fumează pe șest), ar lămuri: „Rarește... Păi... Nici io nu știu, bă! În rest, n-ai să-mi dai un pol pînă la leafă?”

La aceeași diatribă, citată (și anume: „Doamne, Doamne unde ajunge, unde se va intoarce aceasta tara!?")... Știu că nu-i deloc frumos., ca la întrebări oratorice precum mai sus să și răspunzi. Dar nu mă pot abține.

Cred că ne întoarcem la O mie opt sute doișpe. Nu, nu la cedarea Basarabiei. Ci la ciuma lui Caragea. Din așa frumos moment, vom realiza ce vremuri faine trăim, la 2017.

PS

Cînd te gîndești că toate aste vorbe mari au, dincolo de toate, gînd la ziua lefii... Și la fișicul plinuț ce sosește cu așa prilej.

„EXCLUSIV // GSP e în posesia unui raport uluitor…

..întocmit chiar de Ministerul Sănătății!"

Întreb și eu, căci de-aia mi-a dat Statu cap... Cred că există o problemă, pornind de la citatul inițial. Eu unul am îndoieli de rațiunea unui om ((fie și investigator de presă) care tratează lucrurile prin cheia lui „Uluitor". Cum că raportul ministerului X se află uluitor.

Zic asta pentru e greu a mai ședea rațional, echilibrat (și cu concluzii pe măsură asupra lucrurilor), dacă cele pe care le întîlnești în viață te uluiesc.

Nu aș afirma vreodată că posed bun simț.

… Deși, e posibil să adăpostesc nițel de-așa ceva, în mine. Totodată nu-mi vine nici a reproșa lipsa amintitului bun simț, în vreun altul. Asta pentru că nu-mi dă ghes un ceva din mine/adînc.

În paralel, stau prudent față de cei ce reproșează lipsa de bun simț, a altora. Cînd am timp, pot identifica și ce-i împinge, spre acele reproșuri.

PS

A reproșa lipsa de bun simț, altuia, posedă un ciudat al ei... Dacă acela nu posedă așa ceva, îl doare drept în cot de acuză. Mai degrabă văd acolo așteptat de aplauze, din partea 'celor ca noi', că ce spălați ne aflăm, și cum reproșăm totodată altora lipsa de bun simț.

Omului tare nu-i place, să-i pui o oglindă în față

Idem, nu agreează să-i tulburi cocoonul unde se simte important (îndeobște alături de amici întru spirit).

Multă lume e supărată pe deputatul PSD Șerban Nicolae, pentru cele adresate colegei de parlament Cosette Chichirău. Eu unul am sentimentul că doamna Cosette se putea comporta mai inteligent, adică fără să dea apă la moară lui Nicolae. Nu cred că solicit aici imposibilul, formațiunea politică a dumneaei find aceea ce ne asigura că sosește cu suflu nou și fin în politică.

Ultimul paragraf a deranjat cocoonul unei doamne sociolog, care îl trecea pe Șerban N. Dunărea, că de ce nu s-a aflat salon - cu o femeie.. Doamna-cea-om (adică avînd pojghiță subțiiiire de civilizație, peste adînc) se numește Mihaela Miroiu.

Admit din start că am o idee mică și fixă

… cu patriotismul, respectiv drapelul. Asta e, dacă tot nu mă pricep la lucruri mai bune. Pe-așa ticălos fond, priveam ieri la două manechine.

Știu că a gîndi nu-i treabă bine primită, îndeosebi pe teritoriul vorbelor mari. Dar o apă tot mă duce, spre așa ceva... Oare ce se întîmplă, dacă brusc nu mai fluturăm/afișăm prin urbe (ori pe munți, între altele) tricolorul? E un exercițiu de imaginație...

Întreb asta din motive de aritmetică elementară. Adică, cineva îndeamnă (cu forța oricărui Stat care se respectă) la acel afișat. Deci nu-i pică bine s-ar întîmpla fără acea acțiune.

> Cum, ziceți că e absolut întîmplătoare, acea dragoste de țară? Mmm... N-aș paria.

De fapt, ideea postului mi-a venit ceva mai tîrziu de luarea acelor poze. Mai exact cînd am deschis televizorul, și-am dat de un talk show.. *„Românii fac și dreg...”, „90% dintre români” și tot așa.*

Dincolo de probleme interioare cu Autoritatea, de care nu am pentru ce să mă jenez prea mult... Eu unul, nifilistul și paria, mă simt mai bine într-o țară unde se formulează „cetățenii țării/României”. Iar asta pentru că ultima atitudine trădează mai multă civilizație, și implicit siguranță, pentru speriații de bombe ca mine barim. Apelul la naționalism mi se pare un pas înapoi. Spre primitiv. În paralel, admit că pot surveni (ori întrevedea acut) probleme, pe care un stat le rezolvă după cum i se pare mai potrivit.

Revenind la ideea cea iconoclastă, că ce-ar fi fără tricolor prin urbe (plus apelativul „români-în-sus-și-în-jos”), mă întreb iar - din banală curiozitate - cum s-a prezenta categoria etnică majoritară fără acel liant...

Că veni vorba… Tendința cu pricina îmi pare tratament naspa spre cel care nu-s români, pe întinsul acestei țări.

PS

Să presupunem că mi-aș iubi țara. Cred că aș avea o mare problemă, să văd pe cineva - amorezat și el de Dînsa - că zice astea:

> *„Nu cred că există prea mulți români care să nu aibă o imagine preferată legată de patrie. De obicei, Ziua Națională o readuce în minte, împreună cu măcar un strop de sentimentalism. Cu acest prilej, cei mai mulți români își transmit urări de sănătate și la mulți ani. În România, Ziua Națională tinde la un specific. Partidele se întrec în patriotism și socotesc că este cea mai potrivită zi să își atace adversarii.”*
> .

Între altele, susținem fără vreo ezitare că ne transmitem urări de sănătate și la mulți ani... Totodată, reproșăm altora că atacă... (noi doar scriind într-un articol legat de ZN, că aceia atacă...)

Textul de unde reproduc, atitudinea în sine mă trimit la observațiile cuiva:

„Directorii de opinie îşi urmăresc propriile marote şi nu au instrumente să perceapă în profunzime ţara de sub ochii lor; oricum, nu mai mult decât politicienii pe care îi critică.

Nu se bazează pe argumente factuale, ci pe charisma exprimării; nu analizează, ci dau sentinţe; nu cercetează faptele ca să-şi formeze o părere, ci în cel mai bun caz selectează exemple cu care să-şi ilustreze părerile pre-definite, iar alteori nici atât.

Chiar dacă predicţiile lor se infirmă sistematic, supravieţuiesc şi prosperă mediatic în epoca neo-obscurantistă, post-adevăr." (Sorin Ioniță)

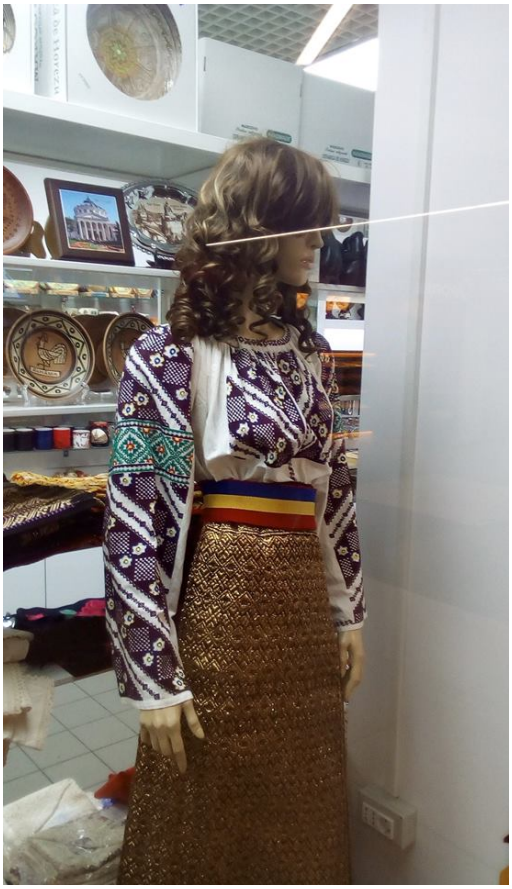

„Maimuțele se agață de Rege

…Vocea și organul SRI deplînge moartea Regelui și se lansează în meditații patriotice pentru a strecura o șopîrlă care a dominat toată perioada de după 1990. Că odată cu Regele Mihai moare pentru totdeauna monarhia românească. La gînditorii și la ofițerii care lansează aceste panseuri colcăie atîta mediocritate și suficiență, încît ei se cred cititorii eternității și deținătorii cheilor ei. O gîscă și mai înțeleaptă spunea în reprezentația ei de dimineață că „odată cu Regale Mihai moare și idea de monarhie". (Cornel Nistorescu)

Iertați-mă de lungimea extrasului anterior .. Fără îndoială, dl Nistorescu poate privi lucrurile după cum dorește. În paralel – și chit că scriu materiale precum anterioru-mi post – încerc să-mi dau seama de atmosfera din instituția cu pricina... (asta, din ciudată dorință de-a crede că știu mai bine, despre realitate, și nu pentru a pune pe careva la zid)

Cred că nu-i treabă foarte simplă,a gestiona contrarii... Unele fizice, în sensul că inșii aceia au putere, dar nici nu pot face orice... Unele istorice, în sensul că la 1990 a fost cuvenit să facă ceva, iar după 27 ani altceva (adică a transmite condoleanțe legat de cel oprit cîndva pe autostradă)...

„Dumnezeu sa binecuvanteze sufletul

…aceluia care ar fi putut sa pastoreasca acest popor, dincolo de ura, de invrajbire si dezbinare, in onoare si respect.”

Cînd noi cerem lui Dumnezeu să binecuvînteze (una, alta), acesta ce face? Nu prea am idee, dar simt că nimeni dintre lansatorii acelei formule nu-și mai pune vreo problemă - în următoarele secunde - despre ea. Dacă Înaltul a binecuvîntat, ori ba (îmi pare însă foarte atent la efectul dinspre oameni, respectiv dinspre Superegoul personal - dacă a procedat bine...)

Oare cum o sta în jilț (dacă-o avea) Dumnezeu, în vreme ce noi facem una ori alta? Dar o sta în jilț? Și-n general o fi atent la noi, căci la o adică lumea se află mai complexă, avînd și animale, fire de iarbă, magma de la kilometrul interior 55 șcl.

Au!... Acum îmi amintesc de existența a trei entități, în Dumnezeul locului... M-am blocat. Nu-mi mai pot imagina nimic, pornind de la acel trio.

Sau... o fi cerul gol? Și nimeni pe-acolo?

.

Văd eu, după ce mor.

Uneori meditez

…la urmele reale lăsate de Corneliu Coposu în viața României postdecembriste. Îmi iese un partid distrus finalmente, recte PNȚcd (căci a fost alcătuit după cum a vrut dînsul, C.C), asta după ce-a ajuns la guvernare datorită emoției publice provocate de moartea celui numit Seniorul.

Respectivul se află totodată miez al unui mit, ce prinde bine multora. Căci, grație calităților mult umflate ale acelei legende umane, se poate freca ridichea politicienilor prezentului. Cît și poza în fan al acelui mic Dumnezeu local.

20 de ani fără Corneliu Coposu și o lecție pentru azi: „Uneori, moralitatea și politica sunt compatibile“

La 11 noiembrie 1995 murea, la București, Corneliu Coposu, liderul PNŢCD. Zilele de după dispariţia lui au fost, poate, cele mai emoţionante momente trăite de români...

ADEVARUL.RO

„Niciunul dintre politicienii comuniști și postcomuniști

…nu a putut să ofere un model uman. Uitați-vă cum au arătat președinții României de după 1989 și vorbim aici doar de modelul uman, nu vorbim de politică, prin comparație cu Regele Mihai.”

I

Simt că au jucat, totuși, în filme diferite... Mi-a fost drag Mihai I, dar nu i-a fost greu a lăsa impresie de serafic, de moral din poziția unde l-a plasat soarta.

II

Ca opinie strict personală, și realizînd că omenescul subiectivism al dlui gazetar de aici se aliază cu al cititorului (de cucerit)... Nu mi se pare foarte serios, a ridica probleme de modele umane (și cărora, se înțelege, ăi de ne stau nouă în gît nu le ajung nici la degetul mic).

Nimeni nu e perfect. Ceea ce ar fi pasabil, dacă semeni precum dl Popescu nu ar trage discuția pe terenul vorbelor foarte mari. În așa situație, nu am cum să nu devin atent și la modelele propuse de dumnealor, de corespund standardelor vehiculate. Or nu prea ajung. Căci sînt și ei oameni. Aici, terenul se află totodată foarte minat, căci unii putem vedea drept criteriu de suit în anticamera nemuririi niște însușiri, iar alții altele...

În același timp, Iar aici eu făcîndu-mă mai catolic decît umaniștii. E chestie doar de baftă, că Mihai I s-a născut unde s-a născut, iar huliții politicieni postedecembriști în alte zone sociale..

PS

„Niciunul dintre politicienii comuniști și postcomuniști nu a putut să ofere un model uman”

M-aș bucura mult-mult ca dl CT Popescu să nu mai coboare înc-un pic în ochii mei, spunînd că înainte de comuniști avurăm politicieni de pus la rană...

La aceeași chestiune… Nu m-aș plînge de lipsa acelor repere morale cîtă vreme eu nu-s vreunul.

N

„Reiau, exasperat, un text

…apărut tot în Dilema veche, în toamna lui 2012. Exasperat, pentru că, năpădiți de corupție și incompetență, nu mai percepem vicii mai adînci, care ne mutilează sufletește și sînt surse ascunse ale păcatelor aflate la lumina zilei. Cel mai rău dintre toate e vanitatea. O mai spun o dată, după cinci ani. Știu că fără nici un folos.”

Eu tot nu văd care-s dilemele, pe aici... Zăresc, dimpotrivă, exasperare că lumea nu-i cum vrea d. Pleșu. Apoi, e de convenit dacă dînsul se află doar om (cu de-toatele acestei condiții - și despre care putem sta de vorbă), ori e pușlama... Ori limitat cu mintea.

La ultimele două vorbe o să spuneți că exagerez eu, dar hai să le dăm ochi… „Năpădiți de corupție și incompetență”…

Stimabile…

Chestia aia deranjantă se numește realitate. Și-i rezultanta perfectă a unei situații hipercomplexe, și anume naturelul românesc (rezultat din trecerea secolelor) la intersecția cu ale lumii prezente.

Dl Pleșu se află supărat de acest lucru. Care iritare, eu nu aș lua-o foarte-n serios însă.

Pînă la urmă (și mai ales cănd ai burta, totuși, plină) iritările ne pleacă din alte motive. Mai exact, evenimente exterioare sînt banali declanșatori a ceea ce avea, deja străns, prin suflet. Asta, pentru a identifica principiul, ce naște acele sărituri în sus. Acel neplăcut interior, ce simte nevoia a exploda, nu merge scos la aer nud. Are nevoie de principii, drept haină, mai ales că domnul de care discutăm are nevoie de și de atenție socială, spre dînsul (la o adică, și eu aș proceda la fel...). Așa c-alege idei ce dau bine, dînsului publicului nostru (că la alte publicuri nu ține...): corupția și incompetența.

Pe-așa fond, d. Pleșu nu are niciun interes a privi mai atent cele două vorbe, și cu atăt mai puțin plîngerea-i de ele.

În rest, admit că există și multe lucruri interesante, în scrisele de aici ale valorosului condeier. Lipsește însă de-acolo un lucru mic. Și filosofic. Anume, a încerca să iei precum se află, lucrurile din jur. Nu de alta, dar iritarea e ultimul lucru care să schimbe lucrurile neconvenabile nouă.

Înțeleg, altminteri, că vorbesc aici de lucruri sfinte. Asta, întrucît omul normal are nevoie de paratrăznete pentru a elibera tenisunile existențiale acumulate, iar în paralel e de-a dreptul sinucigaș a-i cere să renunțe la ideea că poate influența mediu.

PS1

În... vanitatea-mi, am sentimentul că-mi pot spune *Dilema 2.0*. Știu că-i naspa, a vedea așa pui de cuc pătrunzînd în cuibul dumneavoastră. Dar dracul m-a pus, cîndva, a căpăta simpatie pentru una originală publicație a epocii!

PS2

În textul dlui Pleșu există multe afirmații contestabile, mai ales că d. autor pozează a fi ins priceput în observarea lumii (și deci ești tenta a-l amenda mai mult decît pe-un iocanist oarecare).

Mi-ar plăcea să stau vreodată la o masă a discuțiilor cu d. Pleșu. Știu însă că asta nu se poate. Din ce l-am văzut și văd (dincolo de aparențele-i) nu agreează locul doi.

Știți de ce-ar ajunge pe locul doi, în vorbirea cu pricina? Pentru că viața l-a dus pe-un drum ascendent unde-a ascultat de valorile zonei decernînd premii (și chiar a luat, unul mare-mare). Partea proastă-i că acea zonă e clădită atît pe sistemul balonului plin cu aer (și deci sensibil la vîrfuri de ac), iar în paralel - din motive altminteri de înțeles - a cercetat prin jur, despre oameni și sub-Soare, doar pe direcțiile aprobate. Asta-l face pe distinsul d. Pleșu de locul doi, în vreo discuție cu un paria ca subsemnatul.

PS3

Mai e de amintit un lucru mic.

Vanitatea e-un ceva primar al nostru, ce devine v. doar la contactul c-un principiu socio-moral (se poatre discuta, ce și cum, spre ultimele). Cert este că acel principiu nu apleacă deloc ochi înțelegător asupra situației. Mai exact, de ce vanitosul se poartă astfel.

Repet, cu înțelegere. Cu pricepere că acel om este, totuși, o bărcuță pe undele fluviului (vieții).

Înțeleg perfect, în paralel, că atitudinea mea / propusă aici de subsemnatul taie îngrijorător din capacitatea noastră de adaptare la realitate,

Ultima însemnînd trai între oameni, unde e nevoie de oarece primitivism vehement (motiv pentru care atitudinea-mi nu e agreată decît în cărticele rătăcite, nu și în recomandările sociale (mai mult ori mai puțin văzute).

.

O boală letală: vanitatea - Dilema Veche

Nu scapă nimeni. Sau aproape nimeni. Lovește în proști (care devin fuduli) ca și în deștepți (care devin proști). Smintește, &icir

DILEMAVECHE.RO

Nu știu ce-mi venise

…acum vreo două zile pe stradă... Mai exact nu izbuteam și pace a-mi gestiona personalitatea...

Ultima chestie e *vînare de vînt*, vorba cuiva, dar uneori exasperarea din viață te împinge crede că-i posibil, așa ceva... (într-un fel, este-aici echivalentul vorbelor roze de pe net, te-agăți cu speranța de orice...).

Pe acel fond, am realizat brusc o treabă. Avem un fond primar, peste care intervine (din copilărie încoace) un permanent tratament cu parul - unul fizic, sau măcar nu foarte departe de așa ceva. Prin urmare, rezultă persoana cu carele umblăm printre oameni. Cea de treabă, cuminte, sărumînistă etc.La bază sîntem (vă supără a folosi pluralul...?) însă alții.

.În paralel cu așa meditațiuni, priveam la o pleiadă de tipi la locul lor, bașca uitându-se cu drag spre valorile Occidentului. Să zicem domnii Lucian Mândruță ori Vlad Petreanu (plaja fiind însă foarte largă). Care, în niște postări politice să spunem, se vădeau deloc civilizați și cumînți.

Nu m-aș revolta în exces de situație. Pînă la urmă, ne adaptăm situației, unde naturelul nostru are a-și face culcuș comod în particularitatea vremii. Aceasta din urmă fiind insul cu studii și la locul lui, numit îndeobște *corporatist*. Cînd putem (și departe de ce-am învățat la școala de jurnalism) scoatem animalul din noi, să mai ia o gură de aer.

Pe-același subiect, am sentimentul că-n interbelic ședeam exact pe dos. Atunci aveam a ne duce naturelul într-o zonă dominată de Siegfried (nu e vorba neapărat de eroul german ce-l fascina pe Hitler). Căci el se afla zeu tutelar al epocii.

Pe așa fond, vreun Cioran bate cîmpii conformist (sic) în „Schimbarea la față a României”, se înțelege că nefiind cîtuși de puțin singurul băiat cuminte al vremurilor. Că după război vântul modei s-a schimbat, iar fiecare fost entuziasmat s-a descurcat cum a putut, e altă discuție...

Nu mă aflu gură a naibii doar pe aici

Ci și prin urbe. Ca urmare, văzînd un tînăr cerșetor ce solicita ajutor (el avînd boală de plămîni - scria pe pancarta-i - , dar așezîndu-se-n vadul de clienți aflat exact în curent de aer!), mi-a venit să intru-n vorbă cu el.

Pe cînd meditam la idee, am realizat un lucru, pendinte de freudianul SuperEgo. De paznicul (nostru) interior. La al meu barim, esențial este să nu ridici tonul. Și să te afli amabil. Că-n așa așa haine acoperi un demers ticălos (voiam să-i spun acelui năpăstuit că și io am boală de plămîn, și că scuip sînge dimineața etc., interesat fiind să văd cum reacționează), acel departament nu mai are treabă.

Am băgat la cap (altminteri nu intenționam a duce-n practică acel discurs,, spre cerșetor).

.

Mda... E o problemă, a nu ajunge-n conflict cu vreo bucată din noi. Nu-i chestie simplă, nici foarte des realizabilă, dar poate e de încercat...

Aș preciza suplimentar că poate exista conflict între vreun bun simț perfect conștient, și vreo acritură ce țîșnește din adînc. Pas de-i împacă! ...

Ziceți că dumneavoastră nu simțiți, pe-acea caraulă din piept? Dar că sînteți revoltat pe mine? Că uite ce biet copil e acela? Și ce ochișori are? Și cum suferă... Și că cum dracului mă rabdă pămîntul?!

Eee… Acela este discursul Superegoului, care deja v-a preluat frîiele, de credeți că sînteți el... Care Sego preia de fapt un comandament social. Și care, din motive ce prind bine Societății (mai exact perpetuarea cu price preț), ne-a dat în sarcină și așa trimiși ai lumii cu pricina...

„Tudor Giurgiu, regizorul filmului despre moartea procurorului Panait

.. îndeamnă românii să iasă în stradă pentru a bloca modificarea legilor justiţiei şi „atentatul la adresa democraţiei“ care este dat în Parlament. <Cred, precum mulţi români, că o ţară fără o justiţie independentă e o ţară fără viitor>, precizează apreciatul cineast.”

Un pic pramatie, dl cineast. Pardon, apreciat cineast.

Ca participant la Piața Universității 1990, observ o chestie. Pe-atunci era teama de revenire a comunismului. Acum e una de lipsă a viitorului (altminteri, unii puteau lega două vorbe ca explicație a temerii lor, alții nu...„Și cum e, domne, fără viitor?”)

Să fiu iertat, dar vîntură frații spirituali #Rezist niște pastile... Românii să iasă în stradă... Nici gînd, că poate ăia văd lucrurile altfel, ori că au altă treabă... Nu, să iasă! [Căci dreptatea e la mine!]

PS

„Cazul tragic al procurorului Cristian Panait, care s-a sinucis la doar 29 de ani pe fondul presiunilor dintr-un dosar în care erau implicaţi mai mulţi politicieni.”

Mărturisesc a nu fi urmărit cazul Panait (iar filmul rezultat nici pe atît). Dar e foarte posibil ca și omul să fi avut o problemă... La bani mărunți, presiuni vor fi fost pe mulți, și uite că doar Panait și-a făcut seama...

> Oare în ce fel de familie a crescut acel Panait?
> Dacă nu m-aș afla om modest, aș afirma sus și tare că-i simt atmosfera, în nări...

Semn c-am intrat în anul morții

E vorba de-a nu mai lua drept literă a Evangheliei ce spune DEX-ul... Ori a medita de îmbunătățit notații de-acolo.

De pildă, mă uit un pic surprins la diferența din 'gînd' și 'a gîndi'. Primul e-o chestie de capul ei, fiu al inconștientului. Dumnealui umblă oarecum pe scena conștientă, dar e suficient de neclar pentru a nu putea pune de-o construcție solidă împreună (eventual se poate pune de-o amiciție, însă inevitabil după regulile ei. Și cu inteligență adusă de noi, partea conștientă).

În răstimp, a gîndi e un proces conștient.

Apropo de fericire

Am impresia că setea de așa ceva pornește din interdicția la plăceri, fie dintre cele necomplicate

Sentimentul meu

…legat de iritarea pe legile Justiției, de anticorupție în general este că taberele politice se află normale (raportat la coordonatele geografice ale locului). Și anume, fiecare încearcă a se descotorosi de cealaltă... Asta pentru a putea gusta singure mierea guvernării.

În așa demers, fluturatul de vorbe mari este inevitabil.

Am tot mai mult

…sentimentul că gestiunea diverselor filoane din noi aduce cu truda mamei, cea cu vreo 5-6 copii (cărîndu-și deseori pumni unul altuia). Unde ești lat(ă) seara, dar barim plozii-s bine, și fără cap spart (ori zobit) al vreunuia, de la baros părinte sastisit.

Cu timpul, progeniturile cresc / devin mai înțelegătoare, adică dumnealui Conștientul nostru se călește, în a lua mai cu binișorul fiarele din suflet.. Astea din urmă, precum un om, se poartă mai frumos dacă le respecți / le dai voie să fie cum se află

În context, nutrim nădejde a ne schimba una ori alta din noi, dar am impresia că se lasă cu mare scandal interior, dacă amenințI a schimba 'vreunul de acolo'. Mai degrabă e de luat cu binișor, cînd vrei să deprindă vreo conduită nouă: „Aaaa, nu, nu vreau să te schimbi,.. Ziceam că numai de sanchi să ne comportăm două secunde uite-așa... Nici o grijă, te las să fii cum îți place ție!”.

Al lui Ordean a început să vorbească singur. Mai exact o bucată din el discută cu alta.

Știre despre Congresul [numărul n] al Spiritualității Românești

Care, între altele, a subliniat necesitatea predării Istoriei Românilor în licee și Universități..

Mie unuia mi-e greu să nu-mi fugă mintea, la așa solicitări, că-i vorba acolo de-o Istorie aranjată după cum vor dînșii. De pildă, una văzînd în Adrian Păunescu ori Octavian Goga niște oameni nemaipomeniți.

Un timp îmi trăgeam pumni că-s eu Gică cel Contra. Acum realizez că nu aș putea sta alături de așa oameni. Iar asta din cîteva motive.

Primul e că nu ți-ar oferi detalii, dacă le-ai expune părerea-ți, că e aiurea a pune pe soclu niște inși cu bune și rele. Ba chiar s-ar uita urît, de întrebarea ta. Însăși ideea că vreunul o ține gaia matul pe acel subiectivism îmi dă ceva fiori...

Mai sperie și fondul primitiv al celui în nevoie de asemenea acțiuni (cele cu spiritualitatea, cu congres în numele ei). Dar poate-s eu mai cu naturelul simțitor…

PS

„Conștiința unirii e o realitate sufletească a românilor de pretutindeni”.

Cristoase! A stat panglicarul de Goga a explora ce și cum, între milioanele de conaționali, iar apoi a tras concluzia de mai sus? De unde! A gîndit doar ce-ar pica bine Stăpînirii românești, respectivi celor educați în spiritul ei.

**

La afirmația cuiva (teleast de felu-i) cum că înainte nu aveau curajul borfașii a ridica parul spre organele legii, îmi permit a mă îndoi că altădată lucrurile stăteau diferit (simt că și-n crunții ani staliniști, cînd i se punea vreunui muntean pata, nu mai conta nimic)

Apoi, îmi sare brusc ideea cum că și luptătorii anticomuniști din munți se aflau ridicători de armă la adresa oamenilor legii. La ultima remarcă, interlocutorul mă duce-n povești (dintre cele utile lui, altminteri).

„Faimosii luptatorii anticomunisti nu erau beţivi cu bâte. Erau oameni cu un ideal, cu o lupta de dus. N-are nicio legatura..”

Realizez brusc aici nostimada ideii de ideal. Ea, din motive de-a zăpăci pe cel mai slab de înger, e suită într-un mediu nemaipomenit, dar care nu mai are treabă cu explicațiile, în general cu rațiunea (nici nu și-ar dori, la o adică). Pînă să însemne una-alta, idealul și cele ca el sînt noțiuni ce refuză întrebatul de sănătate. În spatele ei poți identifica fără ezitare poama de om. De fapt, omul normal...

Ca să nu ziceți că mă aflu eu rău, cereți și dumneavoastră detalii ce și cum, despre ideal. În paralel, stați atent la ochii dumnealui. Vor fi acolo și surprindere, și neîncredere... Culmea, tu fiind acela de neîncredere, deși la mijloc e un dans pe-un fals. E neîncrezător nu atît în intrus, cît în succesul următor campaniei sale - de față cu acel spectator 'pas comme il le faut' (nelalocul lui).

O altă probă turnesol a unor asemenea tipi este tipul de gîndire. Mai exact tratatul lucrurilor în alb și negru. Ai noștri și dușmanul (cel rău, incorect și care va fi, totodată, bătut de Dumnezeu pestru asta).

Ghici.

Dacă luptătorii din munți sînt pomeniți precum în citat, care oare vor fi categorisiți dușmanii?

Încă un ghici...

Dacă prin absurd ar mai existat azi UTC (adică organizația de tineret a Partidului Comunist Român), cam pe ce palier ar sta domnul citat sus de tot? Eventual pe ce pagină a Scînteii Tineretului ar scrie?

Am rămas cu mintea la noțiunea de ideal

Oare de ce nu spunem mai simplu: scop de viață (al nostru)?

Păi, pentru că - încurajînd acea formulă - societatea te pregătește pentru poveștile ei. Mai exact, acelea care-i fac Ei bine. *Țara, Lupta eroicilor partizani în munți...*

Sînt perfect de acord că și nouă ne place mai mult 'ideal' decît banala 'țintă de viață', asta pentru că asemenea măreții temperează dintre opusul lor, ce ni se află în suflet.

Formula asta cu #Rezist se află interesantă

Că pe de-o parte ține laolaltă niște inși gata a lăsa totul baltă e una (altfel n-ar fi fost nevoie de acea pastilă). Numita are însă oarece succes și la neutri, cît și adversari.

Să exemplific. Neutrii dau de-o vorbă care ajută și interiorului lor... Nu că ar fi tentați dumnealor a fugi - unde văd cu ochii - din Piața Victoriei, însă simt a le veni deseori să iasă din realitatea, din viață. Vorba le dă un implus, a mai ședea Acolo.

Legat de adversari, ultima lucrătură interioară funcționează și la dumnealor. Căci sînt oameni.

Atîta tot că nu-și permit a recunoaște nici la nivel inconștient că le-ar putea fi utilă. De aici tulburare, ce sporește iritarea deja prezentă, pe #rezistenți.

Se poate pune problema ce au aceia, antirezistenții, cu vocalii din stradă (vorba unei cîntărețe: [îmbătați de] „Parfumul străzilor”). E de studiat, și oricum de inși mai mintoși decît subsemnatul.

> Hotărît lucru, mă aflu om rău - dacă emit cele anterioare.
> Dar tot ni-aș spune că bunătatea semenilor se află la fiece colț de... stradă.

Nu știu cum stă d. Dragnea cu obrazul

…dar nu garantez că ai dumisale hipercritici stau mai bine.

Privind lucrurile de mai departe, și inevitabil simplificînd, o tabără politică ține cu orice preț să îndepărteze de la putere o alta. Asta, pentru avantajele de-a te afla stăpîn. Pe lîngă acea tabără, unii se aciuiază din plăcerea de a-și elibera (parte a) animalicului din dotare.. Ultima chestie poate suna urît, dar în lipsa ei se lasă cu bube și ulcer.

PS

Idee fixă (altminteri rudă a lui Cato cel bătrîn, cel cu *Delenda est Carthago*).

Domnilor de la Republica.ro… Chemați-mă și pe mine la vreo emisiune a Digi, unde prezentați lucrurile ca mai sus.

Din decembrie în decembrie. De la Ceaușescu la Dragnea

Sigur ați auzit deja de sute de ori platitudinea că „istoria se repetă”. Nici vorbă. Istoria nu se repetă niciodată. Ea, așa cum magistral a spus-o Lucian Boia, merge inexorabil

Am impresia

…că mișcările antiRoșia Montană din 2012 au fost un antrenament - dirijat de niște compatrioți sus-suiți - pentru ce-a urmat, recte Colectiv și cele de anul acesta....

„Cand roata olarului invarte inimile copiilor”

Îndrăznesc la această stire, un exercițiu de imaginație… Inclusiv cum s-au aflat copiii respectivi după ce-au plecat de lîngă vîrstnicul meșteșugar. Cît li s-a mai aflat inima, pe lungimea de undă a olăritului.

Dacă traduc eu bine aici, niște mărimi (unele interesate...) se află îngrijorate că lucrurile ar merge prost, dacă nu am pedala pe tradiționalism. De-aici o campanie întreagă, cuprinzînd inclusiv panouri în subteran, cum că Metrorex urează românilor aia și aia...

> Sînt curios și dacă CFR oferă așa panouri.
> E posibil să nu.
> Asta, întrucît numărul de inși defilînd prin fața lor ar fi prea mic, iar apoi domnii rurali nu rezonează cu așa ceva. Mai exact nu le ține de foame.
> Orășenii în schimb, avînd burta asigurată, pot fi abordați pe-un palier superior al piramidei lui Maslow... Și anume cu gîdilitura: „Românii-s chestie de chestie!”...

Mă întrebam deunăzi de ce se întrec tineri și vajnici romțni a fîlfîi drapele tricolore prin piețe și la munte, nu și la fereastra casei personale. Cred că-i la mijloc nevoia de drum nou, nu de unul al înaintașilor. Pe acolo, noutatea posedă limite, căci nu răsare nimeni (n-o fi ordin...) cu ideea - să zicem - vreunei federalizări a țării, pe principiul zonei unde oltenii să se simtă minunat șamd.

***

„Cand roata olarului invarte inimile copiilor”

Zisele de acest gen nu te fac a deveni fan al olarului (ori similar) în chestiune. .
Dar educă - puștiulică aflîndu-te - în a nu striga precum un văzător la Împărat, cel cu haine lipsă.

(în sensul „Fac pe roata lui!! Io am treabă! Diriga n-a plecat?”) În paralel, pune sămînță pentru mai încolo. Mai exact pentru cînd, zburîndu-ți plăcerile tinereții, apare satisfacția plecării capului altora, spre jugul unde matale te afli deja - na, ce iute-au zburat deceniile!

PS

„Domnu Ordean... J.J. Rousseau s-a aflat copil mic, pe lîngă matale...”

Să nu-mi spui, coane, că-s și eu dușman al omenirii!

„Nuuu. Doar la pătrat”

Daaaa? Să înțeleg de aici că - peste vreo 25 ani - și opurile mele vor ajunge de mult căpătîi? Că doar ai văzut ce-a pățit „Contractul social”!

Marele lucru ce ne înfurie la deputatul Șerban Nicolae

…nu este că-i grobian (colega de ceartă Cosette fiind sfîntă), ci că nu ne șede preș. Căci ăsta a fost mesaj subliminal - foarte probabil din partea familiei - la vremea cînd asudam în a ne lăsa educația: "Țugulanii trebuie să ne fie preș, căci sînt proști...".

La o adică nu mă miră acel mesaj, cîtă vreme inconștientul trebuia - pe limba lui - momit, pentru a o lăsa mai moale cu vehemență naturală.

Iar mobilizare, pe net

… pentru manifestații în zona Parlamentului.
Oare ce formulă are Iohannis în buzunar, pentru vreun gol de putere?
Dacă mă gîndesc, o are de mult, dar nu vor ăștia să cadă. 'Ăștia', sînt cîștigătorii alegerilor.

Bine
Vor cădea. Însă ce va face cu tensiunea dinspre cei proști, dar mulți?
Am impresia că la asta nu se gîndește, care-i sforar al mișcărilor protestatare din țară. Pesemne că dorul de putere multă orbește și în acest caz.

Manifestațiile actuale

.Admit că există marea plăcere, de-a umbla pe străzi și de-a cere lucruri precum acelea (am trăit sentimentul în 1990-91). Poate din acest motiv nu vor să lase drogul din mînă, în sensul de-a discuta nepărtinitor lucrurile. Noi, oamenii, ne aflăm setați de la natură pentru a domina. Lume întreagă și semeni. Educația doar ascunde acest filon interior
În manifestațiile de acum, cei din stradă gustă satisfacția teribilă, de-a asculta acel imbold. De-a părea să stăpînești lumea, că ea ascultă ce spui tu.

O Platformă nou-născută: "Schimbăm România. Împreună."

Păi...
Cînd mai doriți a schimba România, întrebați și pe alții - dacă vor. În rest, cred că e un sentiment minunat - să crezi că Adevărul este tocmai la tine.

'Împreună' din citat este rudă cu '(#)Rezist'. Adică grijulie să nu fugă coagularea respectivilor.

Cînd aud vorbe mari prin jur

...sînt mai atent ca oricînd la buzunare. Ori măcar la mobilul inavuabil al oratorului.

Prin titluri de presă: 'Impresionant!'

Simt că semnalizează superficialitatea, respectiv (vorba francezilor...) je m'en fiche-ismul autorului, cît și al cititorilor marșînd la așa ceva.

Cineva reproșează francezilor faptul că încurajează (zice dînsul) relațiile sexuale cu copii de 13 ani.

> Simt din start că destule altele se află inavuabile, dincolo de așa reproș al respectivului.

.

În paralel, Societatea impune tăcere asupra subiectului. Acesta din urmă cuprinzînd idee în sine, dar și optica sinceră a fiecăruia (îi enumăr pe rînd): Satir, copil nederanjat, victimă de eventual abuz, tutore de eventuală persoană abuzată.

Prin 'sală' există și inșii ce reproșează unor scrise ca ale mele că pasămite oferă idei.

> Interesant subiect și ăsta, a da idei... (nu neapărat pe maidanul cu dragoste)

Supraomul

(Nietzsche nici n-a îndrăznit să viseze la versiunea de mai jos!)

E acela care poate spune "Am greșit", către el și alții, iar apoi să se ierte.

Viață e plină în dezamăgiri

De pildă a descoperi un post de radio ultraspălat de altădată, căzut acum în tabloid (cu inerentul mult parti-pris). Îl ascultam pe lungimi de undă: 16, 25, 31, 41 și 49 kHz. Numele? „Europa liberă”.

Se înțelege că eu sînt grobian, observînd astea...

PS

Îmi place că termenul 'grobian' - pus pe fruntea unui deputat pesedist - s-a ivit brusc și în mai multe condeie deodată. Independență, nu glumă... (simt că și acuza de bolșevism - între altele - a urmat aceeași născare în Centrul comun. Altminteri, epoca aduce nițel cu 1944-47, dar cu sens invers)

„ Cioloș își va lansa un partid... Cum vi se pare anunțul?”

Nu mi se pare viabil. Din mai multe motive (și nu neapărat noi, sub soarele postdecembrist). Simt că va repeta experiența dlui Nicușor Dan.

În paralel, dl Cioloș se ia cam mult în serios. Zic asta știind că dînsul a căpătat notorietate fiind sărit treptele pe carele-ar urma un politician. Iar asta îl va face tare vulnerabil - întru situații și oameni - în acțiunea pe care-o pornește. Dînsul - ca om foarte-public - e născut de o situație aparte, aceea de la finalul anului 2015. Or acum ține a răsădi acel tip de plantă în cu totul alt sol.

Altminteri îl înțeleg. E greu fără..., după ce-ai gustat o dată aerul înălțimilor sociale...

Înțeleg totodată și așteptările unei părți a publicului. Pentru că așa e sub soare, și ea - acea parte - se află imperfectă, dar voiește a trăi perfect (sau măcar foarte bine). Pentru asta, ia o iluzie și-o aruncă în realtate. Mai exact în ceea ce se vădește iute (a fi) văpaia ei distructivă...

Pe moment, probabil și ceva timp în viitor

… voi opina una alta despre Cultură. Pe care, la o adică, nu țin a o da la gunoi, dar nici aș ascunde ceea ce văd, cu păcătosu-mi simțitor.

La o adică, postul de-acum pleacă de la un banner pe care-l văzusem pe gardul Muzeului de istorie al Bucureștiului. Unde se se vorbește de regii (adică el și ea, ai) Unirii celei Mari.

Cultura (rudă, de nu identică așa-numitei Vieți spirituale) nu se simte bine dacă nu poartă mantie din materialul numit 'Nemaipomenit'. Pe de altă parte, are a servi de-ale ei - și spre publicul majoritar - în formă ce prinde bine ultimului. Și-uite-așa iau naștere notațiile de pe banner. Și legat de care, dacă emiți vreo observație-două, se uită urît (din niște motive) la tine dînsul confecționerul.

Apropo de acel tip de comunicare, priveam la un text: *„<Obiecte grăitoare> e despre drum și despre timp și mai ales despre ceea ce ne lasă timpul să facem. Despre căutare și echilibru, despre ceea ce desparte viața artistului de opera lui, dar mai ales despre ceea ce unește. Viața lui Ștefan Câlția este una cu ceea ce pictează și invers.”*

.

Vorbele de acest gen or da bine la unii, dar eu le simt - oricîtă frustrare existențială mi-ar fi pusă în cîrcă - a se afla totuși goale. Drept dovadă, și părintele unor așa scrise (unei așa instituții, în general) se va supăra, dacă îi ceri detalii. În cel mai bun caz îți va spune că te afli ntembel ori că mai ai muuult de urcat, pînă să ajungi în raiul acelei ascuțimi a minții.

Dincolo de asta, meditam la esența comunicării. În forma ei originală, a fost o treabă între doi. Cu particularitățile aferente. Lucrurile au fost, într-adevăr (și cu modificările aferente), extinse la grup. Deja însă în comunicarea publică, de peste grupuri, se ajunge la o mare diversitate a inșilor. Prin urmare, să vrei nu mai poți aplica caracteristicile duo-ului inițial, cel mai apropiat de comunicare vie. Și uite-așa, a încerca să legi / a ține în relație un mega-grup ajunge obligatoriu să apeleze la falsuri. La lucruri / idei/ formulări lipsite de scaun la cap. Dar care leagă (eventual nu încurcă, întrucît comunicarea cea în doi, de la origine, nu are nevoie și de alții).

Bineînțeles, apar niște particularități noi, în acel discurs public. între ele gîdilatul spre public, că ce deosebit este. Se află totodată și ceea ce aș numi legănatul. În sensul că îți sosesc la ureche vorbe care te fac a te simți bine, chit că nu apuci / nu ții să afli ce e cu ele. Dar, cum spuneam, leagănă. Asta inclusiv în direcția convingerii că te afli suflet fin - lucru ce mai înmoaie dinsconforturi din adîncul nostru...

Toate acestea se produc și pe fondul a ceea ce-a fost implantat demult inșilor sociali, prin educație, că are a respecta / lua în serios. De pildă, cele din citatul de mai sus.

*

Pe gardul aceluiași muzeu bucureștean, un banner. Care banner privește un tablou. Nu zic, unul frumos (în preajmă e și unul care nu m-a entuziasmat - voi pomeni mai jos de el...). Și acea pictură, zic eu, nu-i din categoria Mare, ci de articol-social-care-unește.

O să ziceți că-s eu tămîie în recunoașterea unei lucrări valoroase. Și că mai bine-aș tăcea naibii din gură! Dar știu ce zic.

În metrou, am dat de-o măicuță. Tînără, dar sleită (și încă de la naștere) Mi s-a părut o carte întreagă, cu tumultul interior aferent, în sufletul privitorului. Despre așa ceva nu poți însă comunica. Fie și pentru că altul nu posedă sensibilitatea ori dispoziția aferentă. Și-atunci intervin obiectele-ce-unesc.

La chestiune, e interesant că se pricep la tablouri (respectiv nu spun verde în față a se afla tîmpenii, barim conform naturelului personal) probabil 2% dintre cei care le consideră mari.

Intervin însă nuaia și morcovul vehiculate de Societate.

În sensul că ai deja în sînge a lua de bune zisele acesteia, asta și pentru că - acceptînd acea mică zeificare - te bucuri a te pricepe oarecum în așa domeniu înalt, al picturii, iar în paralel ești traversat discret de recompensa, că ai fost băiat ascultător cu Marea Stăpînă. E vorba de Societate, altminteri (admit!) rudă fie și vitregă cu Viața.

Totodată, e acolo un ceva pomenit în postu-mi anterior, și anume a gîdila primitive ale acelui ins domesticit... În acest caz, e vorba de vindecări miraculoase.

PS

În cazul celui de-al doilea tablou,eu unul nu izbutesc de ce nu m-aș uita la o poză bună a aceluia, dacă mi-ar fi simpatic. Și-ajung iar la o dură apreciere,cum că deseori Cultura se-ocupă cu a drege sentimentul lipsei de nobilitate. De-un 'deosebit' al ființei proprii, care să mai dreagă din micime, și implicit din angoase.

Puteți să-mi spuneți liniștiți că de fapt oi avea eu probleme cu acele angoase, dar ele se ală precum sîngele. Adică există și-s primordiale, chit că doctorul nu-ți vorbește decît rareori de el.

„O fiinţă caldă, care îşi iubea ţara şi poporul

…A pierit un om, un om întreg care trebuie scris cu majusculă! Un român, un patriot!” (Mihai Șora dixit)

Eterna gargară umană...

Dincolo de greu măsurabila noțiune a iubitului țară și popor. Dar cum moaș-sa le transformi, vorba unei reclame, în „un pic mai bine pentru dumneavoastră”?

Ca opinie a mea, mai degrabă ajuți țara nebătînd toba cu pricina, decît făcînd-o... Nu de alta, dar un supus al viscerelor (căci cam asta e nevoia de acele pastile) se va încurca inevitabil în ale realității țării, căci socotește a face unu și cu unu, trei...

Nu izbutesc să mi-l fac simpatic

…pe dl Radu Paraschivescu. Mi se trage fără îndoială de la invidia pentru palierul luminat unde se află, dar și de la omenească iritare că încearcă să (mă) înșele. Arată la locul lui, vorbește domol, fin - adică îndeajuns cît copilul din mine săs e pună la sperat... „Am dat de omul cu care se poate vorbi frumos...Raiule, bine-ai venit...” Iar apoi descopăr a se afla acolo doar o mască. Omul cu pricina fiind - e părerea mea - și rău, și prost (am comis-o, cu ultima vorbă, dar aveam a reproduce cît mai exact reacția copilului de care aminteam).

> *„Regulile de igienă din televiziuni au fost nesocotite brutal cu trei-patru zile în urmă. Cele mai multe posturi TV (inclusiv Digi 24, spre tristeţea mea) au decis să orneze moartea Regelui Mihai cu părerea lui Ion Iliescu despre cel dispărut. A face aşa ceva trădează o primejdioasă suspendare a conştiinţei şi a memoriei. A-l cita pe Ion Iliescu într-o asemenea împrejurare nu înseamnă a-ţi face meseria, cum cred unii dintre cei în cauză, ci, dimpotrivă, a ţi-o călca în picioare. A te mutila profesional...”*

La așa zise (și dincolo de sufletești tratabile separat, ca mai sus) există - din partea unuia ca mine - eventualele observații directe, apoi cercetare a motivului pentru care acela procedează după cum o face.

Din unghiul unei sensibilități poate exagerate (a mea, deși, la cum sare în sus, nici dl Paraschivescu ori alți oameni nu-mi par diferiți), mi se pare că oricînd oameni precum autorul poate veni și spre mine la fel de părtinitor/subiectiv, la fel de sub imboldul 'altora'. Ultimele fiind nedormite bine din noaptea anterioară, mai exact experiențe nefericite de altădată Căci mie unuia îmi sare iute-n ochi ultima situație.

În așa condiție, îmi rămîne a cîntări cantitatea de supărare (puteți pune și dumneavoastră lupă pre mine, nu mă supăr...) și-mi iese de necazuri familiale în anii 50.

Scurt

A da vina pe Ion Iliescu - indiferent pentru ce - ne trădează tendința de-a sta (rămîne?) în poziția celui care plasează sursa belelelor lui, la altul.

E plină lumea

…de oameni care ne vor spune că nu avem dreptate. Asta, deși e foarte posibil să avem, ori măcar ca adevărul să fie la mijloc.

Vorba de mai sus a plecat de o diferență de păreri, avută cu un domn ziarist. Cu așa prilej am mai constatat un lucru. De care auzisem în cărți (lectura ultimelor nu prea avînd treabă cu intrarea în conduită). Și anume extrema (totala?) credulitate a inconștientului nostru, în fața celor îi sînt aduse sub nas. E vorba de întîiul contact cu acea experiență, căci a doua oară pare să ne aflăm 'pățiți cît și pricepuți'.

E interesat că bunul nostru seamăn sesizează destul de iute care ni-s punctele sensibile. Acelea la care ne blocăm ori măcar chircim. Cam așa a procedat și interlocutorul meu, altminteri susținător al ideii de bună creștere (ca să-l citez, de ne-grobianism).

E, ce ne facem cu acele lovituri? E interesant că deja, acolo, nu se află defecte, ci răni. Decurgînd nu o dată din nevoi sufletești stringente, dar contrate (pot spune) dur, în trecut (nevoi sufletești nu-s neapărat precum în cărți, ci conținînd inclusiv primitive/neadaptate social. Pe care unii le iau cu binișorul, făcînd din ele amice). Prin urmare, cînd îți spui azi - după socoteală conștientă - că acela nu are, totuși dreptate, durerea rămîne. Și adîncul tău crede ce-a zis acela. Prin urmare e nevoie de ceva muncă, de ceva durere - a statului pe acele acuze - pînă să-și domolească din virulență.

Ce nu omoară, întărește (dar vrea pansare sufletistă, a rănii...).

Apropo de întîlnirea a trei grupări politice de Dreapta

Un singur om a reușit să depășească Stînga, și chiar atunci numai cu forcepsul. E vorba de Traian Băsescu. El si partidul său de atunci (PD, aliat cu PNL) venind din centru, dacă nu chiar centru-stînga.

Dreapta cîștigase și în 1996, dar tot cu aportul decisiv al pomenitului filon - să-i zic - centrist.

Spun asta apropo de șansele actuale, de înfrîngere a PSD. Și lipsind pe moment (îmi pare mie) o zonă intermediară pe scena politică românească. În paralel, dnii Orban, Barna și Cioloș îmi par văduviți de ceva cu multă priză la Stînga. Și anume charisma.

Ins cu capul în nori aflîndu-mă

… îmi pun uneori problema tratamentului aplicat de Istorie mișcărilor de stradă postdecembriste. Golaniada și mineriada din 1991 îmi par sa fi trecut testul. Poate și cele din 2012, legate de Roșia Montană.

Dincolo de clasicele oi negre cu mineri proFSN ori... PRM, nu-mi par să fi trecut totuși examenul cele care au condus la demisia cabinetului Boc. Astea ar lua un șapte, ca notă. Un pic mai prost cred că ar sta tumultul Colectiv.

Legat de ce-i azi, țin pentru mine impresia...

Omul toată viața învață

… (plecînd Dincolo, se înțelege, tot prost...).

Azi am aflat una-alta despre șantajul emoțional. Complexă treabă...

„UPDATE Filosoful Mihai Șora

… în vârstă de 101 ani, protestează duminică seară la Iași. <Oamenii trebuie să nu înceteze protestele, să nu accepte o guvernare cu care nu sunt de acord. Oamenii nu ies degeaba în stradă>”

Să mă iertați, dar mă minunez, Și nu în sensul bun... Care 'oamenii' (cu articol hotărît, lăsînd impresia că *toți*)? Mai exact cîți? (aflu din articol că azi, în toată țara, au demonstrat 15.000 persoane. Asta înseamnă aproximativ *unul dintr-o mie* de locuitori

Apoi: *„să nu accepte o guvernare cu care nu sunt de acord. ”*

Păcatele mele, păi cu guvernarea vor/vom exista inși în dezacord cît o fi lumea asta! În opinia mea. d. Sora se află precum împăratul fără haine. Nu are curaj nimeni, să i-o spună. Ori există interes, ca dumnealui să fie ținut precum proaspătul răposat la fereastră, pentru a induce în eroare factorul poștal aducînd lunar pensia.

Rămîn cu ochii la un text

„Nimeni nu a mai mângâiat cu o palmă atât de ușoară chipul țării lui ca autorul Poemelor luminii [...] Lucian Blaga face multe inovații. Ele sunt însă în spiritul limbii române și contribuie discret la provocarea unor emoții nemaiîncercate de cititorii de poezie....”

Mă uit la acele lăudate cuvinte (v. la PS), dar nu izbutesc și pace a rezona cu măreția atribuită lor. Așa că-mi pun brusc o problemă. Oare minunățiile culturale n-ar trebui, totuși, să cucerească și inși din afara cercului de inițiați?

Știu că așa ceva n-o fi simplu, dar parcă nu e o treabă - să-ți spui tu ție, cît de nemaipomenită e vorba (nou-inventată) 'umbratic'

Întrebarea mea e pusă însă, recunosc, de amorul artei, căci respectivii nu se vor obosi de-așa ieșire în masse... Le e preferabil a milita, pe aceleași canale ca pînă acum, a convinge conformiști și naivi, despre măreția producțiilor dumnealor.

PS

„Iată cuvinte formate de poet, pe care Aurel Hancu le identifică și clasifică fără ezitare, dând dovadă de sensibilitate și finețe analitică:

Derivarea cu sufixe:

- atic: umbratic adj. (<umbră: „Iubirea prinde rădăcini așa cum e umbratic joc"; derivat asemănător cu „păduratic");

- (/)cios: schimbăcios adj. (<a schimba: „Cronicar eram aici unui noroc schimbăcios");

-elnic: umbrelnic adj (<umbri: „Așa fu ieri și fi-va astăzi/ un ceas umbrelnic, prea amar"; derivat asemănător cu „prisoselnic");

Povestea cu extrasul ridichii imernse din pămînt. A. Hancu laudă pe Blaga, autorul din revista RL onorează pe A Hancu: „*le identifică și clasifică fără ezitare, dând dovadă de sensibilitate și finețe analitică*"…

Destui reproșează zilele astea

…declarația (favorabilă) a lui Ion Iliescu, despre defunctul rege Mihai. Cum că tot el, în aprilie 1990, a spus (cu totul) altceva, ba l-a și împiedicat pe monarh să intre în țară.

Or.

Intransigența în relațiile umane e o sabie cu două tăișuri. Mi se pare mie ori regele declara cîndva lucruri frumoase despre Fuhrerul Germaniei, Adolf Hitler? De exemplu cînd l-a vizitat în 1941.

Bineînțeles că Mihai I a declarat (după 1990...) a-i fi făcut Hitler o impresie proastă, dar simt că ar fi avut altă atitudine dacă germanii - să presupunem - cîștigau războiul.

„PSD. De ce nu se reformează"

Ca observator - profan - al scenei românești postdecembriste, am notat cîteva expresii folosite pînă la sațietate.

Tranziția. Reforma / A se reforma. Corupția. (poate-mi scapă altele, pe moment)

Cea cu reformatul m-a mirat teribil (dar nu în exces). Dacă un om are chef să se reformeze, o va face. Dacă nu, îndemnurile de acest gen sînt și de tip a trece strada cînd nu ai chef, respectiv din îndemn la sinucidere.

Zic ultima chestie pentru că de chiu de vai acela funcționează. A-l băga cu anasîna la schimbat (se înțelege că după tipicul ce ne prinde nouă bine...) poate încurca rău lucrurile în organismul respectivului.

**

Mie unuia nu mi se pare că PSD are nevoie de vreo reformă (cu atît mai puțin dintre cele propuse de inamicii săi). Pînă una-alta se află perfect ancorat în electoratul său, ceea ce nu e cazul vedetelor din partea dreaptă a scenei politice.

”Opoziția la ce este astăzi osatura politică cea mai importantă…

… sistemul politic cunoscut și pe care l-am avut treizeci de ani. ” (declarație PNL)

Ceva nu e în regulă aici. Sistemul politic îl schimbă alegătorii, nu niște inși care consideră - în înțelepciunea lor, că acel s.p. trebuie neapărat schimbat.

Atitudinea cu pricina îmi duce mintea la format de guverne în Cișmigiu, cîndva. Ori a spune mării (cea de la Constanța) să se dea nițel mai încolo, căci așa vrei tu. Mai sănătos ar fi pentru acea Opoziție să mediteze cum poate subtiliza bucăți de electorat PSD-ului. Din cîte mă pricep la oameni, nu se află la acea măsuță oameni cu așa proecupări.

Pornind tot de la citat. Mi se pare mie ori PNL se identifică perfect cu hulitul sistem?

Cineva își declară simpatia pentru raperul Ombladon

Prost în simpatia pentru Ombladon este modul în care-și rezolvă sufletul fanului de 15-30 ani neguroasele, într-o vreme cînd poate compensa una-alta din suflet cu frumusețile vieții. Prost mai încolo este că, pe acel drum, nu au cum să mai existe compensații-cu-oxigen. Căci omul nostru le-a ucis, cu acea preferință pentru domnii raperi români.

Poate bat cîmpii, da' un crîmpei de adevăr o exista în ce zic.

Simpatia pentru O. trădează un mod de rezolvare prin violență a existenței personale. Ceea ce-i frumos, în sine, atîta doar că după niște ani apar mai tinerii, de acum posedînd ei monopolul forței, în cartier, și nu noi.

Nu-i pun la zid pe-aceia. Înțeleg c-au avut motive (îndeobște familiale, mai ales ale scandalului de pe acolo) de-a opta pentru acea atitudine.

„Cu brutalitate, clavecinul a fost uitat într-o odaie

.. atunci când, în decembrie 1947, Regele Mihai I a fost alungat”

Alungat... Un clasic servit, de ceea ce vrea publicul să audă. Unul deloc educat.

La chestiune, mimez deseori uimirea, cum o categorie umană zice-se capabilă a simți marile finețuri ale Artei se descarcă năvalnic,precum inșii simpli, iar în paralel are nevoie de povești primitive, precum în citat.

În 1947 lucrurile au stat o idee mai complexe...

Mi-a rămas mintea la o zisă a regelui Mihai

Cum că, pentru a-i fi obținută abdicarea, Petru Groza l-a șantajat cu uciderea a 1000 tineri aflați în detenție.

Pretenția în cauză, a regelui, îmi lasă izul a ceva discutabil... Nu spun că Mihai I minte. Dar pe de-o parte (tot) le are cu oratoria. Nu spune oameni, ci tineri - deși pot paria că plaja de vîrstă a reținuților e largă.

Și care-s o mie. Nu opt sute, să zicem. Ori 1 200.

Presupunînd că regele nu minte... Cred că s-a întîmplat alt fenomen și care nu trădează mintoșenie a monarhului, la acel moment. Vorbele prim-ministrului din acel moment l-au dat gata, pe inerentul fond de (accentuat) stres al momentului. N-a mai stat să judece, că poate fi la mijloc o minciună.

Din ce spune Mihai I, nici nu a cerut detalii (la o adică, dacă îți trimiți la plimbare dinastia, sănătos este să știi din ce ți se trage).

> Ca joc al imaginației, să ne închipuim că rege era Carol (căruia, altminteri, nu-i ridic vreo statuie).
> Mai veneau Groza și Gheorghiu-Dej cu acea poveste? (simt însă că unui Carol i s-ar fi făcut în prealabil proces, precum lui Maniu)

Toate acestea mă duc cu gîndul la firea lui Mihai, din acel moment cel puțin..

Era un om foarte tulbure, interioricește. Nu avea - la fine de 1947 - aliați în interiorul țării, dar nici nu-s simt interesat (și avîndu-și motive) în timp să-și apropie sfetnici mai de Doamne-ajută. Totuși, unui [mareșal al Palatului] Negel nu i se dusese buhul de utilă personalitate. Nici reginei-mamă Elena.

PS

Chit că nu se obișnuiește...

Departe de mine, a mă revolta de parcursul prin viață al unui (dr.) Petru Groza. Mai degrabă prefer a remarca naturalul nostru, care încearcă a trăi cît mai bine. Oarecum la chestiune, urmăream ieri discursul unui activist de partid, în pelicula „Portretul luptătorului la tinerețe". Pînă să reprezinte acela omul partidului, vedeam în el umanul. Al insului energic de pe meleagurile noastre (cum e pe-afară n-am explorat). Cu primitivismul, cu agresivitatea lui. Vedeam clar acolo omul, interesele lui, și-abia apoi vorbele comuniste.

Ultimele nu ar fi fost posibile, fără atașamentul acelui tip de om. Ar fi fost - în cel mai bun caz - un banal Napoleon mort.

.

Mircea Ordean

Eu cred că

„Dacian Cioloș anunță că își va lansa un partid...

….Cum vi se pare anunțul?”

Nu mi se pare viabil. Din mai multe motive (și nu neapărat noi, sub soarele postdecembrist). Simt că va repeta experiența dlui Nicușor Dan.

În paralel, dl Cioloș se ia cam mult în serios. Zic asta știind că dînsul a căpătat notorietate fiind sărit treptele pe carele-ar urma un politician. Iar asta îl va face tare vulnerabil - întru situații și oameni - în acțiunea pe care-o pornește. Dînsul - ca om foarte-public - e născut de o situație aparte, aceea de la finalul anului 2015. Or acum ține a răsădi acel tip de plantă în cu totul alt sol.

Altminteri îl înțeleg. E greu fără..., după ce-ai gustat o dată aerul înălțimilor sociale...

Înțeleg totodată și așteptările unei părți a publicului. Pentru că așa e sub soare, și ea - acea parte - se află imperfectă, dar voiește a trăi perfect (sau măcar foarte bine).

Pentru asta, ia o iluzie și-o aruncă în realtate. Mai exact în ceea ce se vădește iute (a fi) văpaia ei distructivă...

Formula asta cu *#Rezist* se află interesantă

Că pe de-o parte ține laolaltă niște inși gata a lăsa totul baltă e una (altfel n-ar fi fost nevoie de acea pastilă). Numita are însă oarece succes și la neutri, cît și adversari.

Să exemplific.

Neutrii dau de-o vorbă care ajută și interiorului lor... Nu că ar fi tentați dumnealor a fugi - unde văd cu ochii - din Piața Victoriei, însă simt a le veni deseori să iasă din realitatea, din viață. Vorba le dă un implus, a mai ședea *Acolo*.

Legat de adversari, ultima lucrătură interioară funcționează și la dumnealor. Căci sînt oameni. Atîta tot că nu-și permit a recunoaște nici la nivel inconștient că le-ar putea fi utilă. De aici tulburare, ce sporește iritarea deja prezentă, pe *#rezistenți*.

Se poate pune problema ce au aceia, antirezistenții, cu vocalii din stradă (vorba unei cîntărețe: [îmbătați de] „Parfumul străzilor”). E de studiat, și oricum de inși mai mintoși decît subsemnatul.

Hotărît lucru, mă aflu om rău - dacă emit cele anterioare. Dar tot ni-aș spune că bunătatea semenilor se află la fiece colț de... stradă.

Pe moment

… probabil și ceva timp în viitor, voi opina una-alta despre Cultură. Pe care, la o adică, nu țin a o da la gunoi, dar nici aș ascunde ceea ce văd, cu păcătosu-mi simțitor.

La o adică, postul de-acum pleacă de la un banner pe care-l văzusem pe gardul Muzeului de istorie al Bucureștiului. Unde se se vorbește de regii (adică el și ea, ai) Unirii celei Mari.

Cultura (rudă, de nu identică așa-numitei *Vieți spirituale*) nu se simte bine dacă nu poartă mantie din materialul numit 'Nemaipomenit'. Pe de altă parte, are a servi de-ale ei - și spre publicul majoritar - în formă ce prinde bine ultimului.

Și-uite-așa iau naștere notațiile de pe banner.

Legat de care, dacă emiți vreo observație-două, se uită urît (din niște motive) la tine dînsul confecționerul.

Apropo de acel tip de comunicare, priveam la un text:

> *„<Obiecte grăitoare> e despre drum și despre timp și mai ales despre ceea ce ne lasă timpul să facem. Despre căutare și echilibru, despre ceea ce desparte viața artistului de opera lui, dar mai ales despre ceea ce unește. Viața lui Ștefan Câlția este una cu ceea ce pictează și invers.”*

Vorbele de acest gen or da bine la unii, dar eu le simt - oricîtă frustrare existențială mi-ar fi pusă în cîrcă - a se afla totuși goale. Drept dovadă, și părintele unor așa scrise (unei așa instituții, în general) se va supăra, dacă îi ceri detalii. În cel mai bun caz îți va spune că te afli ntembel ori că mai ai muuult de urcat, pînă să ajungi în raiul acelei ascuțimi a minții.

Dincolo de asta, meditam la esența comunicării. În forma ei originală, a fost o treabă între doi. Cu particularitățile aferente. Lucrurile au fost, într-adevăr (și cu modificările aferente), extinse la grup.

Deja însă în comunicarea publică, de peste grupuri, se ajunge la o mare diversitate a inșilor. Prin urmare, să vrei nu mai poți aplica caracteristicile duo-ului inițial, cel mai apropiat de comunicare vie. Și uite-așa, a încerca să legi / a ține în relație un mega-grup ajunge obligatoriu să apeleze la falsuri. La lucruri / idei/ formulări lipsite de scaun la cap. Dar care leagă (eventual nu încurcă, întrucît comunicarea cea în doi, de la origine, nu are nevoie și de alții).

Bineînțeles, se ivesc particularități noi, în acel discurs public. Între ele gîdilatul spre public, că ce deosebit este.

Se află totodată și ceea ce aș numi *legănatul*. În sensul că îți sosesc la ureche vorbe care te fac a te simți bine, chit că nu apuci / nu ții să afli ce e cu ele. Dar, cum spuneam, leagănă. Asta inclusiv în direcția convingerii că te afli suflet fin - lucru ce mai înmoaie dinsconforturi din adîncul nostru...

Toate acestea se produc și pe fondul a ceea ce-a fost implantat demult inșilor sociali, prin educație, că are a respecta / lua în serios. De pildă, cele din citatul de mai sus.

Scurt

A da vina pe Ion Iliescu - indiferent pentru ce - ne trădează tendința de-a sta (rămîne?) în poziția celui care plasează sursa belelelor lui, la altul.

Nu știu

…cum stă d. Dragnea cu obrazul, dar nu garantez că ai dumisale hipercritici șed mai bine.

Privind lucrurile de mai departe, și inevitabil simplificînd, o tabără politică ține cu orice preț să îndepărteze de la putere o alta. Asta, pentru avantajele de-a te afla stăpîn.

Pe lîngă acea tabără, unii se aciuiază din plăcerea de a-și elibera (parte a) animalicului din dotare. Ultima chestie poate suna urît, dar în lipsa ei se lasă cu bube și ulcer.

PS

Idee fixă (altminteri rudă a lui Cato cel bătrîn, cel cu 'Delenda est Carthago').

Domnilor de la Republica.ro,
Chemați-mă și pe mine la vreo emisiune a Digi, unde prezentați lucrurile ca mai sus.

Din decembrie în decembrie. De la Ceaușescu la Dragnea

Sigur ați auzit deja de sute de ori platitudinea că „istoria se repetă". Nici vorbă. Istoria nu se repetă niciodată. Ea, așa cum magistral a spus-o Lucian Boia, merge inexorabil înainte. Mereu înainte, ca și evoluția. Nu se oprește niciodată și pentru nimic.

REPUBLICA.RO

E plină lumea

…de oameni care ne vor spune că nu avem dreptate. Asta, deși e foarte posibil să avem, ori măcar ca adevărul să fie la mijloc.

Vorba de mai sus a plecat de o diferență de păreri, avută cu un domn ziarist. Cu așa prilej am mai constatat un lucru. De care auzisem în cărți (lectura ultimelor nu prea avînd treabă cu intrarea în conduită). Și anume extrema (totala?) credulitate a inconștientului nostru, în fața celor îi sînt aduse sub nas. E vorba de întîiul contact cu acea experiență, căci a doua oară pare să ne aflăm 'pățiți cît și pricepuți'.

E interesat că bunul nostru seamăn sesizează destul de iute care ni-s punctele sensibile. Acelea la care ne blocăm ori măcar chircim. Cam așa a procedat și interlocutorul meu, altminteri susținător al ideii de bună creștere (ca să-l citez, de ne-grobianism).

E, ce ne facem cu acele lovituri?

E interesant că deja, acolo, nu se află defecte, ci răni. Decurgînd nu o dată din nevoi sufletești stringente, dar contrate (pot spune) dur, în trecut (nevoi sufletești nu-s neapărat precum în cărți, ci conținînd inclusiv primitive/neadaptate social. Pe care unii le iau cu binișorul, făcînd din ele amice).

Prin urmare, cînd îți spui azi - după socoteală conștientă - că acela nu are, totuși dreptate, durerea rămîne. Și adîncul tău crede ce-a zis acela. Prin urmare e nevoie de ceva muncă, de ceva durere - a statului pe acele acuze - pînă să-și domolească din virulență.

Ce nu omoară, întărește... (dar vrea pansare sufletistă, a rănii...)

Am impresia

…că mișcările antiRoșia Montană din 2012 au fost un antrenament - dirijat de niște compatrioți sus-suiți - pentru ce-a urmat, recte Colectiv și cele de anul acesta....

Apropo

…de întîlnirea a trei grupări politice de Dreapta.
Un singur om a reușit să depășească Stînga, îm competiția electorală, dar chiar și atunci numai cu forcepsul. E vorba de Traian Băsescu. El si partidul său de atunci (PD, aliat cu PNL) venind din centru, dacă nu chiar centru-stînga.Dreapta cîștigase și în 1996, dar tot cu aportul decisiv al pomenitului filon - să-i zic - centrist.
Spun asta apropo de șansele actuale, de înfrîngere a PSD. Și lipsind pe moment (îmi pare mie) o zonă intermediară pe scena politică românească.

În paralel, dnii Orban, Barna și Cioloș îmi par văduviți de ceva cu multă priză la Stînga. Și anume *charisma*.

În titluri de presă: 'Impresionant!'.

Simt că semnalizează superficialitatea, respectiv (vorba francezilor...) je m'en fiche-ismul autorului, cît și al cititorilor marșînd la așa ceva.

Cineva reproșează

…francezilor faptul că încurajează (zice dînsul) relațiile sexuale cu copii de 13 ani.
Destule altele se află dincolo, de așa reproș al respectivului.

În paralel, Societatea impune tăcere asupra subiectului. Acesta din urmă cuprinzînd idee în sine, dar și optica sinceră a fiecăruia (îi enumăr pe rînd): satir, copil nederanjat, victimă de eventual abuz, tutore de eventuală persoană abuzată.

Prin 'sală' există și inșii ce reproșează unor scrise ca ale mele că pasămite oferă idei.

> Interesant subiect și ăsta, a da idei... (nu neapărat pe maidanul cu dragoste)

Ins cu capul în nori aflîndu-mă

… îmi pun uneori problema tratamentului aplicat de Istorie mișcărilor de stradă postdecembriste. Golaniada și mineriada din 1991 îmi par sa fi trecut testul. Poate și cele din 2012, legate de Roșia Montană.

Dincolo de clasicele oi negre cu mineri proFSN ori... PRM, nu-mi par să fi trecut totuși examenul cele care au condus la demisia cabinetului Boc (2012). Astea ar lua un șapte, ca notă.

Un pic mai prost cred că ar sta tumultul Colectiv.

Legat de ce-i azi, țin pentru mine impresia...

Supraomul

Nietzsche nici n-a îndrăznit să viseze la versiunea de mai jos! E acela care poate spune "Am greșit", către el și alții, iar apoi să se ierte.

„Moldova nu e a mea, ci a urmașilor...”(Delavrancea)

Dincolo de conștiente, se află încîntată în noi acolo ideea că putem scăpa morții. Via urmași.

Cum vorba vine de la ditai Autoritatea socială (și nu de la Gogu din cîrciumă), avem mai puține motive a ne îndoi de adevărul ei.

Viață e plină în dezamăgiri

De pildă a descoperi un post de radio ultraspălat de altădată, căzut acum în tabloid (cu inerentul mult parti-pris).

Îl ascultam pe lungimi de undă: 16, 25, 31, 41 și 49 kHz.

Se înțelege că eu sînt grobian, observînd astea...

PS

Îmi place că termenul 'grobian' - pus pe fruntea unui deputat pesedist - s-a ivit brusc și în mai multe condeie deodată. Independență, nu glumă...

> Simt că și acuza de bolșevism - între altele - a urmat aceeași născare în Centrul comun.

Altminteri, epoca aduce nițel cu 1944-47, dar cu sens invers)

Se face caz

…de expulzarea regelui Mihai, de către guvernul FSN, în aprilie 1990.

Hai să ne uităm un pic la situație. România este încă în sfera de influență a Uniunii Sovietice. Acceptau asta, la data respectivă, pînă și vesticii (mulțumiți că pot reîntregi Germania).

Dincolo de entuziasmul pro-Vest unora dintre români, nimeni nu putea garanta că nu poate surveni un switch, în situația internaționale (să nu uităm că nu trecuse un an de la Tien An Men-ul chinezesc!). De altfel, e de revăzut reacția destulora în momentul puciului de la Moscova, din august 1991, cînd pînă și țărăniștii au lăsat-o mai moale (amintindu-și brusc de îndelungata prietenie cu URSS)...

Deci.

În situația din aprilie 1990 Iliescu se afla întrucîtva în situația generalului Jaruzelski din Polonia. Mai exact, nu voia să indispună vecinul de la Răsărit, cît să ne viziteze (iar) cu tancurile.. Or. venirea regelui era privită ca putînd modifica balanța de forțe, din România. Cred că din acest motiv s-a apelat la chițibușul actelor în neregulă, ale monarhului.

Că așa gest servea și menținerea la putere a simpaticului ex-nomenclaturist, e altceva (altminteri teama lui a fost exagerată, căci FSN-ul său avea să cîștige - detașat și pe bune - alegerile din luna următoare).

Pe de altă parte, nu aș uita că în acel moment Mihai I nu reprezenta mare lucru pentru Opoziția momentului, îmbătată de iluzia că poate schimba singură tot ce vrea.

.

”Amicus Plato, sed magis...”

Destui reproșează

…zilele astea declarația (favorabilă) a lui Ion Iliescu, despre defunctul rege Mihai. Cum că tot el, în aprilie 1990, a spus (cu totul) altceva, ba l-a și împiedicat pe monarh să intre în țară.

Or, intransigența în relațiile umane e o sabie cu două tăișuri. Mi se pare mie ori regele declara cîndva lucruri frumoase despre Fuhrerul Germaniei, Adolf Hitler? De exemplu cînd l-a vizitat în 1941.

Bineînțeles că Mihai I a declarat (după 1990...) a-i fi făcut Hitler o impresie proastă, dar simt că ar fi avut altă atitudine dacă germanii - să presupunem -cîștigau războiul.

„PSD /.../ de ce nu se reformează”

Ca observator - profan - al scenei românești postdecembriste, am notat cîteva expresii folosite pînă la sațietate. *Tranziția. Reforma / A se reforma. Corupția.* (poate-mi scapă altele, pe moment)

Cea cu reformatul m-a mirat teribil (dar nu în exces). Dacă un om are chef să se reformeze, o va face. Dacă nu, îndemnurile de acest gen sînt și de tip a trece strada cînd nu ai chef, respectiv din îndemn la sinucidere. Zic ultima chestie pentru că de chiu de vai acela funcționează. A-l băga cu anasîna la schimbat (se înțelege că după tipicul ce ne prinde nouă bine...) poate încurca rău lucrurile în organismul respectivului.

**

Mie unuia nu mi se pare că PSD are nevoie de vreo reformă (cu atît mai puțin dintre cele propuse de inamicii săi). Pînă una-alta se află perfect ancorat în electoratul său, ceea ce nu e cazul vedetelor din partea dreaptă a scenei politice.

Pe undeva

„Flacăra revoluției (e vb de manifestații, n.MO) *se va stinge însă treptat”*
Revoluția este cumva chestia aia care se petrece *și* într-o țară unde majoritatea nu ține să miște?

”Opoziția la ce este astăzi osatura politică cea mai importantă…

.sistemul politic cunoscut și pe care l-am avut treizeci de ani. ”

Ceva nu e în regulă aici... Sistemul politic îl schimbă alegătorii, nu niște inși care consideră - în înțelepciunea lor, că acel s.p. trebuie neapărat schimbat.
Atitudinea cu pricina îmi duce mintea la format de guverne în Cișmigiu, cîndva. Ori a spune mării (cea de la Constanța) să se dea nițel mai încolo, căci așa vrei tu. Mai sănătos ar fi pentru acea Opoziție să mediteze cum poate subtiliza bucăți de electorat PSD-ului.
Din cîte mă pricep la oameni, nu se află la acea măsuță oameni cu așa proecupări.

PS
Pornind tot de la citat… Mi se pare mie ori PNL se identifică perfect cu hulitul sistem?

Cristoase!

Se află 45 ani de cînd a fost zămislită piesa 'Negru Vodă', a grupului Phoenix! Hotărît lucru, timpul zboară, nu se joacă...

„Mai ții minte ce iute-a trecut vremea, între-acum trei milioane de ani, și-acum (numai) un milion de ani?”

„Pe dl Dragnea l-aș fi crezut nițel mai șmecher...

Mă rog, nimeni nu e perfect…”

Îndrăznesc să identific o mare problemă a obrazului, în bucățica extrasă...

Deci d. Pleșu stabilește - fără să întrebe pe-acela - o ștachetă. Se întîmplă ca acela (respectiv d. Dragnea) să nu corespundă. Pe-acest eșafodaj apare o notă, din categoria neam-prost: „Nimeni nu e perfect”.

Nu regret a fi vorbit de neam prost, mai sus. Și chit că acolo (în textul purecat de mine) nu e un dat clasic cu parul, ci doar un făcut cu ochiul, amicilor.

Și ei stilați. Și ei văzători cîndva de „Unora le place jazz-ul”.

Vorba „a respecta”

Recunoști dacă o vorbă-i fiică a primitivului nostru uitîndu-ne cum stă cu nuanțele, în fișa postului. Or, mult lăudatul respect nu are-așa ceva.

Zic asta atent la un lucru. Dacă spui că nu ai respect pentru cineva ori ceva, ți se atribuie scurt ne-respect (eventual gînd de a-i pune bombe), în acea direcție. Cînd matale pur și simplu nu ții a ridica statuie.

Cred că-i de mare ajutor la casa omului

…să-și dea voie a ofta.

E foarte posibil ca acela să-și dea voie, foarte curînd, și a rîde cu mare poftă.

Am revăzut aseară pelicula „Lista lui Schindler”

Pot spune unii contemporani ce vor, dar am apucat vremuri nemaipomenite.

„Sunt sigur și știu că România va reînvia și va renaște”

Să fiu scuzat (și avînd toată înțelegerea în paralel). Dar Regele – adică emitentul vorbei de mai sus - se află demagog.

Pricep cum arată fișa postului, de rege. Înțeleg și nevoia multor supuși de-așa vorbe. Dar nu am cum să nu spun că acolo-s vorbe goale. Unele minunate, dar tot goale.

La ideile citate, devine sadism a întreba: „Cum va reînvia? Și cum va fi? Pe ce parte a drumului va curge mierea, și pe care laptele?”

> Chestia asta cu reînvierea se trage poate de la gogoașa pe care i-a lăsat-o Dumnezeu lui Adam, cum că-s șanse a fi reprimit în rai...

Se poate pune problema aici că-s eu aăla răul (la pătrat?), care vorbește așa cîtă vreme monarhul defunct nici nu fu încredințat țărînei. Pînă la urmă însă, deranjul/tulburarea de vorbe ca ale mele se află treaba respectivilor deranjați. Care altminteri nu au probleme în a umfla ori inventa calități.

PS
E totuși haios, că întreaga tevatură vine din partea (oficialităților) unei țări care nu l-a acceptat ca rege efectiv. Iar asta vreme de aproape trei decenii. Într-un fel, aici e ținut de răposat în geam (vorba unui bamc), pentru a mai trage un ce profit în ziua pensiei.

PS2
Cine se afla la vechii greci zeiță/zeu al Ipocriziei?

Oare cîți dintre cei

…care strigă zilele astea "Hoții", în stradă, au soft în regulă, pe computerele personale?.

„Am mai scris aici convingerea mea

…hotii au ajuns sa conduca România . Nu pot accepta ca doi penali sa conducă Parlamentul României ”

Poate propun finețuri excesive, spre așa text... Dar mă uit la vorba cu *penalii*. Puțini se obosesc a găsi sinonime. Și deci a nu fi în turmă.
La o adică, și din motiv de-a fi în turmă folosim vorbe de căpătîi, pe-acolo. În turmă putem lătra împreună, la luna adversarului.
Ce fain e-n turmă!

PS
Tipul cu pricina n-are vreo jenă că șefia Parlamentului nu-i treaba lui, constituțional vorbind...

PS2
Partea frumoasă în așa ridicări populare este că plebea și-l consideră dator/servi' pe acela ajuns în locul contestatului. Și să te ții nas mai pe sus, din partea inșilor caldarîmului...

Este drept că dînsul Stat are abilități aparte, în reteza nasul celor care se întind prea tare. . Asta, și pentru că Massei doar i s-a părut a fi ceva important. În realitate a fost doar o piesă pe tabla de șah a cuiva. Acel cineva fiind inși deloc proști, și cu putere.

Domnule președinte

Și apropo de datoria pomenită în textul dumneavoastră...

„Am evocat astăzi, în Parlament, cu profund respect, memoria unei mari personalități a istoriei noastre, Regele Mihai I al României. În lungul său exil, Regele a simbolizat speranța unei țări renăscute și libere, la care românii nu au încetat să spere. Prețuind memoria sa, ***noi toți avem datoria să*** *asigurăm o Românie stabilă, demnă și respectată în lume, prosperă și puternică, cu un stat de drept solid, în care nimeni nu este mai presus de lege. O Românie în care viața publică să fie dominată de responsabilitate, decență și competență. Fie ca amintirea Regelui Mihai I să rămână veșnică în inimile noastre!”*

Klaus Iohannis
11 decembrie 2017 la 16:24 ·

Am evocat astăzi, în Parlament, cu profund respect, memoria unei mari personalități a istoriei noastre, Regele Mihai I al României. În lungul său exil, Regele a simbolizat speranța unei țări renăscute și libere, la care românii nu au încetat să spere. Prețuind memoria sa, noi toți avem datoria să asigurăm o Românie stabilă, demnă și respectată în lume, prosperă și puternică, cu un stat de drept solid, în care nimeni nu este mai presus de lege. O Românie în care viața publică să fie dominată de responsabilitate, decență și competență. Fie ca amintirea Regelui Mihai I să rămână veșnică în inimile noastre!

„ Noi toți avem datoria să…”

Datoriile de obraz mi le stabilesc eu singur. Spun asta nu ca mitocan. Ci atent spre o zisă a fizicii. Forța căreia nu-i opui vreo stavilă are tendința de a se desfășura, hăt... Vă aflați instituție respectabilă, om așișderea, dar un tras reverențios de mînecă nu strică...

Tot ca opinie personală. Nu mizați în exces pe gesturi sociale cu succes în trecut.

Sînt curios

Dacă insul de rînd are datorii față de Țară, ultima cu ce se revanșează?
Oarecum în zonă, imaginați-vă indignarea (ori măcar surprinderea) unui dascăl de Educație civică, dacă dl elev ridică următoarea problemă de bun simț.
"Țara ce dă?"

Oare oamenii care pică

… în mult, imens, astronomic respect pentru defunctul Rege... Cîte știu despre viața aceluia? Se-adună de-o jumătate filă dictando?
Întreb retoric, întrucît nu poți proiecta decît în necunoscut. În ce lasă loc de băgat nevoile noastre sufletești.

Coșmarul cărților bune

Și anume că ne aflăm nimicuri, pe lîngă mintea acelor autori...
Noroc a nu dura prea mult, așa sentiment.

De fapt, el e semn că nu rămînem de căruță, în urma acelor (cad și eu în pastile mari) titani... Ci ne ținem pîș-pîș după ei.

PS
A se ierta vorbitul la plural. *Noi*...

De la o vreme

…are multă vogă ideea de a umili/ fi umilit (de obicei formulată în avantajul celui care-o pronunță).
Dau ochi mai atent, la tărășenie. Într-o primă fază, am, sentimentul că-i vorba acolo de un intervenit nedorit în ritmul (vital al) victimei. I-l modifici (sub o amenințare oarecare). Mai exact vreun repezit o lasă mai moale, iar un adormit mărește incomod strocu-i (termen privind numărul de afundări a vîslei în apa de lîngă barcă).

După ce spun astea, zeul ideilor pune sub nas subsemnatului Ordean altceva.
Cel mai ades e impus un ritm mai scăzut, decît al celui adus în malaxorul umilirii. Al ascultării nedorite de cineva. Asta, pentru că în așa mod i se și taie aceluia din vitalitate. Și deci putința de-a contraataca, în prezent ori viitorul apropiat.

În zonă, simt că se simt umiliți tocmai aceia care ar dori să stăpînească pe altul (dacă în așa demers dumnealor mai scapă vreo umilire, nu-i bai).

Dacă stau să mă gîndesc, urme (mari?) de umilire conține și a ne da lei, în fața vreunora.. Este drept că așa atitudine ne mimează inclusiv nouă înșine a ne găsi dezinvolți, în fața publicului, dar și a vieții în general.

Deci. Și de bine ce le-am zis celor de la dilema a mă afla ediția 2.0 a dumnealor (ăsta da, tupeu!) Scriu mai bine decît dl. Pleșu?

.

> *„Domnu Ordean... Vă aflați precum Obelix...”*
> Să înțeleg că am căzut de mititel în butoiul cu modestie? Bineînțeles că da! Și numai bine vreau să pun de-o conferință (cu nimeni în încăpere, se înțelege), pe tema asta!
> .

PS

Eu mimez aici destule, mai ales dau apă la moară unor anumite componente psihice. Dar stînd doar răsfățînd pe-acelea știu sigur că voi răzbate doar cu oiștea în gard.

Am în căutare/găsire și adjuvante ce temperează lucrurile...

Multă vreme

…(săptămîni? luni?) m-am uitat strîmb în oglindă, datorită afirmațiilor pe care cel de-acolo le făcea despre patrie și patriotism. Azi mi-am zîmbit însă, pentru prima dată. Căci e posibil să nu mă aflu eu, cel ticălos.

Mă uit la Slavici. Ion Slavici. Cel cu „Mara”, „Moara cu noroc”, respectiv „Închisorile mele”. Omul era nițel rigid, dar străduindu-se a fi corect. S-a aflat simpatizant al Puterilor Centrale, nu a ascuns-o, iar pentru asta a făcut ceva închisoare după 1918..

În paralel lui aduc pe Octavian Goga. Ăsta a fost panglicar. Dar el e în istorie mai vizibil, el căci se află *Poetul pătimirii neamului*, pe umărul lunii suspin toți șmecherii psalmodiind că munții noștru poartă...

Prea multe de Goga nu știu (după-amiază fug la bibliotecă după un volum de care nu m-am obosit pînă azi), dar îmi miroase a parvenit pus să urce iute scara. Opțiunea lui pentru poezia de inimă (patriotică) nu-mi pare deloc întîmplătoare...

După război, îi găsim același stil în politica unde se grăbește să ajungă. Cum pe acolo nu se iartă ușor, se va plafona în fruntea unui partid mititel. Are totuși șansa de-a se vedea prim-ministru, atîta doar că abia așa palier ne-arată ce se afla în marele poet. Dacă pînă atunci se afla spre extrema dreaptă doar cu vorba, la frîile Guvernului a făcut-o și cu fapta (e totuși nostim că are bulevard în București, chit că s-a aflat la originea primelor măsuri antisemite la nivel de guvern al României)

Dincolo de astă prezentare în tușe poate dure, țin a spune că Goga e acela aplaudat, în zisele patrioților! Nu Slavici cel cît de cît onest.

La așa stadiu al discuției, și de bine ce glosasem recent asupra caracteruluu umilirii... Patriotismul, dincolo de faptul că-i vîrît cu forța în om (se poate discuta ce și cum), are calitatea că lasă primitivii a se desfășura în plinătatea fizică. Mai exact,în trocul ce se stabilește, insul cu pricina ia ideile Stăpînirii și-n baza lor se prezintă pe sine drept nemaipomenit. Asta, în vreme ce

ține să îndrume (absolut uman!) pe aceia mai mici/slăbuți, respectiv să țipe la aceia care nu servesc sportul respectiv.

Se pune problema cum ar fi fără patriotism... Aici, nu-i ușor deloc, de pus concluzii... Probabil că de pe la un 1850 nu a mai ținut cu ucazul, că ai a merge și muri în oștire pentru că așa vor Domnul și boierii. De fapt, atunci clasa conducătoare deja era constituită sub cheia de boltă a naționalismului. Dar ar fi mers ceva mai greu.

Probabil că, în lipsa ideii cu pricina, ochii multor vajnici cetățeni ar fi arătat mai abulic. Așa, exista frumosul *Noi*. Nu noi zecile de mii iubitori de Zavaidoc, ci milioanele de români. Altă viață… Alt irigat al primitivului din noi...

Se înțelege că acel proces nu făcea mulți bani dacă nu mai umbla la o glandă. Și anume că sîntem cei mai breji de pe suprafața pămîntului. Vezi de pildă Dl Vucea, cu predate la școala primară cum că românul e mai deștept decît cei din jur (dacă mintea respectivilor și-ar fi închiuit lumea mai mare, s-ar fi trecut fără ezitare - simt eu - la superiorități asupra franțuzului ori inglezului, căci acela nu venea să verifice spusele de la noi...

Nici noi nu mergeam acolo, pentru a vedea ce și cum..

PS

Unul din motivele pentru care nu mă jenez prea tare de-așa năstușnicii este faptul că eu nu m-aș feri de sta la o masă a discuțiilor, asupra ideii. N-o să vedeți însă distinși patrioți a-mi sta prea curînd la voroviri... Iar asta pentru că li-i vulnerabilă construcția, iar pe de altă parte sperau a fi găsit pe-acel cîmp un loc unde să fie cum vor dînșii.

E interesant

… că tocmai un popor foarte creștin și-a ales ca efigie a Evului său mediu pe Vlad Țepeș... Între intimi cunoscut drept cel Pașnic. Și cu Obraz (asta apropo de plata creditorilor otomani).

„Da, domne, dar pe cine a-i văzut să rezolve atît de iute din nevoile noastre? S-adune dujmanii și să le dea foc?”

Păi, aia e într-o poezie, scrisă la patru sute de ani după...

„Nu contează.”

De ziua Muntelui

… un distins prieten vorbește de respectul ce-l datorăm acestuia...

Păi...

Eu n-am respectat niciodată muntele. Doar m-am simțit uneori bine ori nemaipomenit acolo (iar alteori naspa, căci fură și-așa momente)

„..Este suficient si ca l-ai iubit...”, mă asigură cineva.

E-acolo treabă de suflet.. Iar asta se lasă mai greu trecută în vorbe. "Fascinat" ar fi pe aproape, cu mențiunea că legătura-mi cu muntele a avut și destule laturi neplăcute.

Risc, oboseală (de moment ori a vîrstei înaintate), recunoașteri („Nu e o treabă, ce fac eu pe aici...”). Iritare că nu ai bani pentru el. Jenă/grijă de la herniile inghinale *reloaded*… Fu amestecat.

Dar.

Și precum spre răposatul rege Mihai… Nu l-aș putea iubi (cît/cum o fac), fără să-l iau cu toate ale lui...

Regele Mihai nu mi-ar fi fost drag

…(pe cît de ne-beton și inconsecvent poate fi sentimentul acesta) dacă nu aș fi simțit că suferințele ghicite la dînsul se îngemănează cu ale mele.

Teoretic, pot detalia, dar celor de sus li-s suficiente, cîte sînt deja spuse...

PS

Un detaliu tot găsesc necesar... Suferințe proprii înseamnă și cele de-ale părinților, pe care le-ai preluat prin simpatie față de ei.

"Dăinuim" (cuvînt-mesaj unic, pe o copertă)

Ardelenii tradiționaliști îmi par să aibă mari probleme de suflet. Asta deși e deja un secol de cînd - îi citez - se află stăpîni în țara lor. Îi simt un pic precum pe comuniștii dinainte de-a lua puterea. Sînt permanent în echivalentul unei stări de asediu.

Pe undeva

… cineva pune - pios - o imagine a mareșalului Antonescu.

Am sentimentul că ne stabilim idoli exact persoane pe care le simțit și reci, și incapabile să obiecteze ceva la tratamentul de păpușă pe care li-l aplicăm. Totodată, nu ne stabilim mituri în tipi care-au avut vreo liotă de prieteni. Ceva gen Mircea Dinescu.

Ca banală curiozitate

….de aspirant intelectual, am gîndit cum arată un component al Statului. E vorba de acea construcție (frate bun altminteri cu Societatea, despre care mai bat eu uneori cîmpii) care are imensă nevoie a supraviețui dincolo de intervalul de existență al păstoriților, cei în carne și oase. Nu izbuteam să ies dintr-o zonă (i-aș spune) teoretică, legat de acel spirit.

Am căutat însă detalii despre un personaj istoric apărut întîmplător în lecturile mele. Este vorba de maiorul Victor Verzea, considerat spion al Puterilor Centrale iar după WWI condamnat la greu. Am nimerit o filă net a unui simpatic militant de dreapta. Scrie acolo:

„Din nefericire [...] aveau să primească românii o lovitura mişelească, prin activitatea unui mare trădător de ţară, colonelul Victor Verzea, agent al spionajului german si austro-ungar.”

E o sută de ani de atunci. Nici gînd să scadă însă iritarea acelui condei/om… Precizînd din start că respectivul confrate nu-mi pare deloc un component al Sistemului cupricina, ci mai degrabă un asiprant/simpatizant. Simt acolo o identificare de castă, cam neguroasă într-adevăr. Și care nici după o sută de ani nu iartă abaterea. Nu iartă, căci dumnealor se află *gardieni ai Țarcului* (cum am zis, am în vedere un aspirant, dar caracterizarea poate fi extinsă întregului aparat inferior, al Instituției)

Ziceți că încep să miros a Orwell?

Simt nevoia unei precizări.

Ultimul lucru pe care și-l doresc scrisele mele este de a se considera deținătoare ale Adevărului, respectiv bătute în cuie. Ele pot conține premise bazate pe „Cred...”, „Simt...”, dar se constituie înainte de toate într-o invitație la studiat subiectul. La extins ceea ce se numește, nobil, Cunoașterea... Cîștigul? Îmi pare a fi rostul, prin viață, al acelora.

Sînt precum zăvoiul de pază. Au a veghea la ceea ce-au primit, și implicit a duce înainte, în timp, Construcția. Pe boierii din Ea. Le e mai dragă, la o adică, acea construcție decît țara pe care-o păstorește ea.

Cum e cu boierii de pe acolo? Păi, simt că la dumnealor primează nu neapărat spiritul de santinelă în frig. Ci al muncii nepregetate, În slujba a ce spuneam, și anume buna funcționare a Organizării, acelui loc. A ordinii (într-un sistem democratic, o idee mai laxă). Dincolo de toate, e sentimentul a te afla într-o plapumă care are grijă ca treburile să meargă bine, pe acel teritoriu. E o extindere, poate, a grijii șefului de familie, de trib de altădată.

Cum le arată ochii, ăstora? Pe moment nu-mi pot da seama. Mai ales că nu prea am umblat, pe acolo... (poate dacă-i eram apropiat, nu aș fi intuit cele de mai sus.

Apropo. Orwell umblase, prin acel Mecanism, ori scria ca mine, la fără frecvență?

PS

Apropo de ranchiuna peste veac către V. Verzea. Îmi aduc aminte de-o definiție a urii. E furia împotriva cuiva care ne-a intimidat.

Îmi revăd texte

…din ultima perioadă și dau de acesta:

”Cineva: *„Liviu Dragnea e puțin disperat”*

Ordean: *Dacă președintele PSD dispera din orice, nu mai era unde e. Legat de dînsul, simt că - spre deosebire de ceilalți președinți PSD - va fi un om consultat, stimat de succesori...”*

Cunosc pericolul ca viitorul să infirme din pretențiile noastre la un moment dat, asupra realității. Mi-aș asuma însă riscul de-a susține în continuare că destui comilitoni îl vor consulta pe L. Dragnea, după ce nu va mai fi lider. .

În paralel, mai aduc o previziune (Cristoiu o să mă fac, atunci cînd voi fi mare!) Nu se va zbate să revină în fruntea PSD.

La mintea cocoșului.

Prefer un (așa-zis) incorect, dar destupat, unuia lipsit de ultima însușire.

Prin apropierea ideii...: se va entuziasma istoria de vreun politician contemporan? De domnii Dan și Orban, ori de doamnele Gorghiu și Turcan? Am îndoieli, deși numita istorie are un talent grozav de-a face (vorba unui popor vestic) măgarii să danseze, în ochii urmașilor...

Am și eu idei fixe...

De la un tip ca Dragnea aș avea ce învăța, de i-aș sta observator discret prin preajmă. Simt că nu și de la opozanții săi politici. Orban, Gorghiu etc.

Nu cred că aș avea de 'furat' de la Nicușor Dan. Căci știu și eu s-abandonez iute, la greu (noroc a nu mă pune la zid, pentru asta).

Iohannis? Nu știu dar (recunoscîndu-mi subiectivitatea din observație) îi simt o încrîncenare proastă, spre-negru în ultima vreme.

Una, că tot mă joc eu spre acel personaj literar, de Mare inchizitor dostoievskian. În sensul căutăturii în jur (la o adică, mai trebuie să treacă nițel timp, pentru a fi leit aceluia). Dacă tot îndrăznisem a-i oferi recent o sugestie, aș mai păși un pic pe-așa cale a pierzaniei... *Finis coronat opus*... Atenție la ce vă va fi la urmă... La ce vă paște a deveni în ultima parte a mandatului / mandatelor... În sensul uman zis, nu că l-ar spînzura careva.

Deși...

Dl președinte nu-mi pare speriat de perspectiva singurătății... Va fi fost așa, îndelungat, și-n copilărie...

.

PS

Că tot am luat-o razna pe cîmpul literar... Pentru un pic mai încolo, aș sta atent de-o paralelă între d. Iohannis și regele lui Vlahuță, cel din '1907...'. Este drept că (și) aici fac o paralelă discutabilă, între un personaj livresc și-un ins în carne plus oase. Dar aș urmări, că tot avem a ne umble cu ceva trecerea sub soare, dacă vădi-va autismul din finalul acelei poezii... „*Și tot nu înțelege”.*

PS2

Teritoriul în care pătrund, cu așa zise, e foarte minat. Căci poți să nu le nimerești.

Esențial este însă, în așa fază (și putîndu-se împlini alte predicții, căci chiar idioți nu ne aflăm...), să recunoști că ai greșit. „Mă aflu și io mic, o mai iau pe arătura minții...”

La chestiune, e-atîta foame-n noi (din niște motive oarecare...) de-a spune celălalt c-a greșit, iar totodată nu sîntem obișnuiți cu așa atitudine, că rămînem paf, dacă nu ne vine a pupa pe frunte acel ins (foarte modest...).

„De ce idealizăm și astăzi interbelicul?”

La plural? *Idealizăm?* Noi toți? Sau e vorba doar de grupul dumneavoastră, simt că nu prea mare... (trec aici peste faptul că a idealiza ceva nu-i semn de sistem nervos forte)

În rest, eu pricep mai greu o parte mai mare ori mai mică a intelectualilor. Aceea în nevoie de subiectivism.

Legat de dumnealor, eu stau prudent în a-i trata cu seriozitate (mai ales cînd mesajul nonverbal al imaginii dumnealor mai spune cîte ceva...)

La chestiune, îmi mărturisesc oboseala - decurgînd din punerea în lucru a unui aparat interior, care cercetează ce e adevărat și ce doar face plăcere sufletului, autorului de acolo.

„Amendamente distrugatoare pentru justitie:

… Suspectii de coruptie nu mai pot fi arestati preventiv/ Procurorii nu mai pot comunica nici un fel de informatii din dosare” (Hotnews)

Mărturisesc din start a mă afla pesedist doritor să stric Justiția. Măreața Justiție. Divina. .

Plus idealurile acestui Popor, atît de încercat!

Dar. Și la cele de mai sus zicînd...

I

Dacă eu sînt numai suspect, deci nu dovedit, cu ce ocazie să suport plăcerile unei detenții?

.

II

De ce nu am afla doar verdictul judecătorilor, cu argumentația aferentă?

În așa ultimă variantă, zic eu, nu s-ar mai bucura can-canul din noi, iar în același timp ar mai putea fi influențat mai greu procesul judiciar de acolo Mai exact, ar fi greu de spus: „*Nu vezi bă, judecătorule, ce urlă-n uliță lumea aia de treabă?...* Ia-i gîtu lu coruptu, ce mai stai?!””.

Omul rămîne om

… dincolo de școli urmate și de hainele frumoase în care-și acoperă animalicul.
Orice legătură a părerii de mai sus cu scrisele din acest articol nu-i întîmplătoare.

Posedăm niște nevoie sufletești. Trei dintre ele se află:
- confecționare de mituri, pentru trai interior mai destins
- obținut foloase de la semeni, inclusiv pe calea servitului de povești plăcute (dar inerent nu tocmai adevărate) acelora
- agresiunea din relativ senin, pe semeni.

> *„Am crescut cu poza sa în biblioteca din sufragerie şi cu poveştile părinţilor şi bunicilor mei despre Majestatea Sa. Spre deosebire de primii, am avut şansa de a învăţa la şcoală istoria adevărată a României, în care Majestatea Sa ocupă un rol crucial, şi nu varianta falsificată care ne-a fost impusă timp de jumătate de secol de inventatorii fake news, care a trecut sub tăcere realizările regilor României. /…/*
> *Istoria va reţine din acel episod un nume: generalul Valeriu Rozoleanu, şeful Direcţiei Generale Paşapoarte, unul dintre trepăduşii slugarnici care îndeplineau ordinul noului preşedinte al Republicii,”*

Legat de ipocrizie.
Aș ruga pe respectivii supărați să ia în calcul că și Mihai I a vorbit de bine la vreun moment dat pe Hitler și pe Stalin (nu-i exclus și regimul legionar), iar apoi a sucit-o.

Ferice de acela

.. care se poate îngrijora din toată inima. Din toți rărunchii. Eventual și încuraja - conștient - așa ceva.
Căci, astfel, își face ordine în interior.

Am încercat azi

…a sta de vorbă cu care-o fi mai mare, peste scena vieții.
Nu i-aș spune 'Dumnezeu', și pentru că aș patina inevitabil spre religie (și nu țin...), iar în paralel ar reteza din naturalul foarte util, unei așa încercări de contact... Recunosc, are un ceva aparte, așa căutare de vorbă, Ăluia care-o fi sus...
Aș minți să spun că am insistat prea mult, ca timp, cu atît mai puțin că mi-a răspuns vreun Glas.. Îți oprești așa demers inclusiv din lipsă de încredere. Că vei da de El. Că te-ar asculta.

Repet, nu e vorba de cel creștin ci de-un ceva încropit pe loc, căci vorbit spre gol nu ține...
Oricum ar fi, e-o tulburare interesantă (sună sec și poate la mișto, dar, mmm!, n-aș da la coș...)

Oare l-oi vedea vreodată, pe-Ăsta care-i mai mare, peste tot?

Pînă una-alta, m-am simțit o idee mai bine, după aceea încercare. Și chit că cerul zilei se afla destul de cenușiu...

> Nu mai știu ce voiam să-l cer (folosesc majusculă pentru a puncta că e totuși din altă lume, despre care n-aș putea spune mare lucru. Doar că e alta, decît a mea). Să m-ajute a depăși problemele (deloc simple, ale) momentului, parcă.
> E rușinos să recunosc așa ceva?

E ceasul vorbelor

,,,despre dusul rege Mihai...
Un vîrsnic amic din Sinaia, născut în 1909 (și povestindu-mi mie la etatea-i de 80 ani), mi-a spus despre o vilă primită cadou de tînărul monarh - să fi fost 1942 - la Predeal. Motiva generosul: „Știu că-ți place schiul... Să ai unde să-ți usuci ciorapii, după ce vii de pe pîrtie”

> Prietenul cu pricina (Florin Ștefănescu, d. 1992[1]) se afla om politicos de felu-i, așa că-i păstrez adresarea cu persoana II singular, la adresa regelui

Cine și cum era acel donator, nu mi-a zis (erau relatări la gura sobei, în acea casă de pe șoseaua ocolitoare a Sinaiei).

"Mii de români aduc un ultim omagiu..."

Am ideea mea fixă. Ceva ar merge din prost spre mai prost, dacă am formula 'cetățeni' în loc de 'români'. Altfel nu văd de ce atîta osîrdie, în acel pedalat.
Între noi fie vorba, mi se pare un dat înapoi, ca civilizație, a ne întoarce în secolul 19.

Mi se pare și o impolitețe, față de localnicii care nu se află români (și ne mai mirăm că n-au secuii chef de brava limbă majoritară). Dar dacă altfel nu se poate, a coagula populația noastră, aia e...

PS
Oare de unde se trage, acea lipsă de coagulare, probabil fruct al istoriei, cît mai ales al condițiilor din ultimele (două, socotesc eu) decenii? Și cum arată situația socotită catastrofică, evitată prin cădelnițat cu 'români în sus, români în jos"? Din ce îmi zice instinctul, e la mijloc teamă că, intrucîtva de pe o zi pe alta (în sensul duratei Istorice), nu ar mai fi românii majoritari.

Ziceți că e o tîmpenie, ce spun?

---

[1] Nea Florin a fost cabanier la casa TCR Cristianul Mare, dar și administrator la Peleș, respectiv la vila Consiliului de Miniștri de la Snagov, în vremea mareșalului Ion Antonescu.

Poate.

> Rîd ca prostul...
> *Poate* de mai sus are mult efect persuasiv. Și deloc în sensul acelei dubitații aparente.

„Ce putem face, azi

… pentru Gheorghe Crăciun? Nimic. Doar pentru opera lui. George a lăsat manuscrise de mare valoare. Între toate, se detaşează un teribil, extraordinar jurnal”

Fără îndoială, nu va sta lumea culturală în loc, pentru că un zăpăcit așterne cele de mai jos...

Ce nu înțeleg eu la scrisele culturale cu pretenții (le puteți adăuga inclusiv cele patriotice) este nevoia lor de vorbe mari. Pe acea plajă umană, simt, nu e de ajuns să spui: „E o lucrare tare frumoasă...” Ci e nevoie de 'Extraordinar'. De 'mare valoare' și similar.

Altminteri am întrebat mai-marea aceștei reviste culturale ce fel de rudă li-i acel scriitor, pe care îl preamăresc des. Mi-a răspuns superior că nici vorbă de așa ceva, doar se află acela foarte valoros. M-am făcut mic, la așa observație matură, dar apoi am dat un search, să nu mor prost. Și-am dat de acest articol.

Hai să-mi faceți prezumție, de feed-back la locul lui. Mai exact o părere din exterior și de bună credință, asupra acelui fapt cultural (la o adică aici e ca-n comunism, ori în religie, deja cineva din afara corului e văzut cu circumspecție).

Deci, e una opinie din exterior.

Nu știu ce mi se par prăfuite, materialele din România Literară (cum e cu alte publicații, se poate discuta) Și implicit textele pe care le aduce în paginile ei.. Cum este cel din care am extras mai sus. Curge textul acela (mai exact o scrisoare) adormit, prăfuit... În schimb are doza nelipsită de livresc. De trimiteri - hodoronc-tronc - la Ahile...

Am sentimentul că acești oameni, partizanii culturii, se uită prea mult în bibliotecă, asta pentru că în domeniul lor așa ceva se află valoros. Eu unul aș avea o problemă să-mi scrie un amic la fel de - aș spune - didactic. Stai uneori și te întrebi dacă autorul are treabă cu tine, și nu înșiră potrivit Regulior, eventual pentru un public ce va citi acele lucruri, cîndva.

Ziceți-mi cum vreți. Invidios, într-o ureche, căutat-frondeur - dar tot simț nevoia - în nemernicia-mi, a le pomeni aici.

PS

Mă întreb uneori ce va urma după această fază-mi de „Nu” (zic asta cu gând la volumul lui Eugen Ionescu - singurul în românește, înțeleg). Nu că m-aș apuca a scrie în altceva... Ideea este că, în mod normal, dacă nu vrei să te scrîntești la cap o lași mai moale după un timp.
Cel ajuns Ionesco și-a dus filonul interior spre manifestări ce-au născut așa-numitul teatru absurd.

Nu spun că voi păși pe-acolo, dar mă intrigă așa fază ulterioarăm „Nu”-ului cel vehement.

În fine... Mulțumiri multe-multe pentru amabilitatea de-a lecturat cele de aici. Să fiți iubiți.

Și mai mult!

PS.

N-aș spune că mă aflu imun la eventual penibil. Prin urmare, zăbovesc pe caracterizarea de „prăfuit”, adusă bucății de viață literară de care vorbeam.

Ea poate fi legată de unghiul unde mă aflu. Unul ieșit din ziduri nesfîrșite de cărți, iar în paralel aflat în afara jaloanelor permise insului la locul său. Din acel *afară*, îți permiți a pune mai multe ingrediente (ba și de viață, îmi place a spune) în ce ți se întîmplă a pune pe hîrtie.

M-am apucat să mă dau deștept

… ieri, cum că Iliescu și Roman s-au dovedit (în opinia mea) oameni de stat, cînd au refuzat intrarea regelui în țară, în decembrie 1990. Nu mi-e rușine de ce am afirmat, asta și pentru că - de chiu, de vai - vorbele acelea erau un pas în plus pe drumul raționalului, față de textul lui Cătălin Tolontan de la care plecasem...

Ulterior, am citit mărturia regelui Mihai, legată de acel moment. Iar de-acolo zisele anterioare mi s-au părut un pic caduce. Să v-arăt în ce sens.

Regele povesteste cum, pe șoseaua spre Curtea de Argeș, coloana lui a fost oprită de-a dreptul fizic, de un stîlp tras în mijlocul drumului. Și unde reprezentanții statului (polițiști și ce vor fi fost) se purtau destul de agresiv. La așa amănunte (plus altele din text), nu mai e suficientă explicația anterioară, cu a proteja țara cea în nevoie de Constituție (cu atît mai puțin a țipa revoltat, și părtinitor, precum *Evenimentul Zilei*).

Mie unuia mi-i mai interesant a înțelege ce se petrece. Chit că uneori te sperii un pic, în fața vehemenței umane (am fost suficient de diplomat) pe care-o miroși acolo... Totul îmi pare a se învîrti în jurul dorinței de putere.

Urmașii comuniștilor (nu o spun cu acreală) o aveau și nu doreau să-i dea drumul, iar regele voia să revină la vremurile de glorie ale dinastiei sale.

La așa stadiu, intervin niște amănunte. Cam toți se joacă de-a vorbele mari. Regele, de pildă, cum că mergea să se închine la mormîntul strămoșilor. Ori că voia a-și prezenta la Timișoara omagiul spre martiri... Fără îndoială exista și-un pic dintre acestea. Dar mai mult decît tot se afla acolo mesaj interesat spre public.

În paralel, nici regele, nici liderii români ai momentului nu se găseau chiar de capul lor. Ci într-un concert mondial (nu în sensul muzical...). Pînă să vină în țară, regele va fi consultat vreun șef occidental ori altul. Ale căror răspunsuri - și presupunînd că se ajunsese realmente la cei importanți - să fi vrut și nu puteau fi foarte clare, căci situația mondială se afla astfel.

Mai exact, ursul sovietic își ceda greu din posesiuni, chit că avusese loc o Malta.

În paralel, modul în care oficialitățile române reacționează cu acel prilej (eu bănuind că vameșii inițial avuseseră acceptul cel puțin al premierului Roman) - amabili inițial, iar apoi duri, cu pistol automat la vedere și stîlp în drum - îmi indică un solicitat de opinie exterioară, al liderilor țării.

Interese vor fi avut fără îndoială cei solicitați, în varii direcții, dar și ei fuseseră luați din scurt. Așa că vine dintr-acolo (după ce vor fi stat aceia, estici și vestici, inclusiv de vorbă între ei) o decizie, dar și tulburarea insului nesigur că face perfect, în raport cu interesul statului său. Această stare se transmite inferiorului ierarhic (oarecum) de la București, iar de-acolo celor trimiși să rezolve lucrurile pe teren - conform dorinței mai-marilor planetei.

Va fi existat și vreo zisă:; „Dracul vă ia dacă vă scapă!”, a mai-marilor țării, asta în condițiile în care ei se aflau stresați ca dracul (inclusiv de ideea că dacă vin alți stăpîni ai țării în cel mai bun caz își vor pierde posturile grase).

Și-uite-așa e readus urgent grupul regal la Otopeni, și trimis acasă.

Aș mai sesiza un amănunt. Regele nu vine singur, ci cu o echipă de jurnaliști. Un pic nostim, avioneta care îi aduce e închiriată de unul dintre aceia. Fotograful X pune la dispoziție, fie prin închiriere, avionul cu care sosește ditai regele României.

Se înțelege că e aici un fapt de viață, dar nu pot face abstracție de situație. Totodată, văd aici și interes nu tocmai pios pentru imaginea călătoriei. Și ăsta o fi normal, dar tot îl reținn...

Cele de mai sus reprezintă un punct de vedere, al subsemnatului, și-atît.

A fi om

… înseamnă să n-ai vreo jenă în scrie așa ceva: „Reacția unui copil la funeraliile Regelui Mihai: „Regele s-a dus și am rămas cu comuniștii”. Pe-așa drum, și cînd interesul îți solicită, poți reproduce (și presupunînd că zisa puștiului e reală) orice iresponsabil.

În rest, pedalați domniile voastre pe ideea de comuniști, și riscați a pierde și următorul rînd de alegeri.

Legat de mult hulitui articol

…(din septembrie 1991?) lui Sergiu Andon. Eu i-aș privi tonul. Apoi, pe acela al multor materiale de azi favorabile regelui Mihai. Nu văd mari diferențe. Se află aceeași (inerentă) fiere umană, dincolo de vorbe.

În paralel, și conștient fiind că nu-i deloc ușor.... Aș medita un pic, la cum va fi privită o scrisă peste un deceniu. Este drept că altă (multiplă) groază nu ne-ar mai trebui, decît să luăm în calcul așa ceva...

PS

Poate nu-i chiar ipocrizie... Dar ciudățenie totuși se află în modul ditirambic în care scrie despre fostul monarh tocmai siteul... Republica.ro.

Fir-ai al naibii, Majestate!

Fir-ai al naibii, Majestate, că rău mă mai speriași ! Păi ce cauți Matale, ca și anul trecut, tot pe furiș, aproape de granița României, taman acum, cînd se afumă Capitala cu petarde și lacrimogene, cînd minerii, mîndrii bărbați ai adîncurilor, și-au lăsat trăscăul ca să mișculeze cocteiluri Ribbentrop sau Molotov, că tot aia e ! Tocmai acum să vrei să vii Matale coșcogeamite căpățîna încoronată, p-aci printre anarhiști și zăpăciți de cap, de foame și de privatizare, să ce ? Să faci ordine ?

Eu ți-am mai scris vreo două-trei scrisori, dar văd că nu le-ai luat în seamă. Că te rugam să nu mai ne vizitezi pis-pis, pe față, ca un bun român, viță nobilă și personaj legat de istoria neamului ce ești. Dar iată că nu mă asculți și demonul nerăbdării iarăși te-a copleșit.

Poate crezi că glumesc, dar vorbesc foarte serios. De cum am văzut că mîndrii ortaci sparg pepenii și vitrinele privatizării rămînd „Jos comunismul !", și mai ales după ce-am băgat de seamă că brațul lor de fier începură să doboare stîlpii puterii legale unul după altul, ca pe popice, m-am întrebat : Bine, bine, dar după ce edificiul puterii o să fie un morman de moloz, pe cine-or să pună dînșii mai mare peste dărîmături ? Pe domnul Miron Cosma ? D-apăi nu, că Domnia-Sa are de dat socoteală pentru accidentul mortal de circulație săvîrșit acum vreo luni. L-am face Președinte, dar țipă copilașii orfani ai orașelului aceleia din Rovinari, borșită de viteza autoturismului său.

Și mi-am dat seamă, că singura personalitate potrivită să conducă peste o țară fără Consiliu de Miniștri, fără Președinție și fără Parlament și s-o potolească pe doamna Doina Cornea, care și-a ieșit din nou din minți în seara asta ai fi Domnia Ta. Iată de ce m-am decis să-ți observ mișcările.

Așa am aflat că nu mai ești la Geneva. Și am aflat că în seara zilei de joi, cînd tocmai eram de serviciu la ziar, un avion chiriaș a pătruns în spațiul aerian al țării, în condiții nu tocmai în regulă. Să știi, Sire, că în România presa chiar a devenit cea de-a patra putere în stat și le află imediat pe toate, iar cu „Adevărul" nu te joci ! Cunoscînd deci că avionul acela zbîrnîie prin spațiu fără permisiune de aterizare, am trimis imediat un om pe aeroport la Otopeni. Între timp, se aflase că zborul se efectua în urma unei vize din acelea pufnoase, ciupite la nu știu ce consulat, dar oricum admisibilă cu bunăvoință, iar din tabloul aerian debarcau cîțiva colegi de-ai mei de breaslă, recomandați ca jurnaliști francezi. Aflat probabil, Majestate, că s-a permis să intre în București și să contemple cît poftesc de nivel a ajuns democrația noastră a coastelor rupte și cadrelor sparte.

Dar un demon interior îmi șoptea că eu, personal, dac-aș fi fost rege, și-aș fi vrut să mai încerc o dată marea cu degetul, poate că n-aș mai fi aterizat direct, ci aș fi organizat înainte un „de zbor" de recunoaștere, să aflu dacă la frontiera Otopeniului sînt ofițeri adevărați or niște papă-lapte, ca anul trecut. Vă-i Matale că Otopeni-ul e țapăn străjuit, te-ai făcut vînător. Și, scriu aceste rînduri și în urechi îmi răsună corul scris de Carl von Weber, iar pe Domnia Ta mi te imaginez în pantaloni tirolezi, cu ciorapi albi și pălărie verde pe cap. Aflu, Majestate, că, împreună cu alți patru „vînători", ai închiriat și matale un avion-charter și ți-ai anunțat sosirea pentru amiaza zilei de vineri, la Tîrgu Mureș. Să știi, dragă Rege, că întrucît erai deja plecat din Geneva, un alt coleg de-a meu de la ziar m-a pus pe jar că urma să sosești în noaptea de joi spre vineri la ora două, dar greșea. Că matale voiai să te întîlnești cu răhățelul ăla de guvern transilvan, format în arondismentul XVIII al Capitalei ungare, pentru care i-am dat cu tifla jul Petre Roman zicîndu-i că bate cîmpii, scrîndu-i eu însumi că se sperie de un Zambra Iosipescu. Dar iată că, indiferent de toate păcatele pe care le are, P.R. știa el ce știa, inclusiv că o coadă de topor se poate ciopli pentru o scurtă nevoie și din lemn de salcie.

Avînd randevu și neaflînd vești despre cum sînt primite cursele charter, îți pregăteai pușca (vînătorească) nu pentru ora două noaptea, ci pentru ora paișpe și ceva, urmînd să aterizezi nu la București, ci la Zagreb-Mureș, în inima Transilvaniei.

Dragă Majestate, dă-mi voie să-ți spun, ca unul care te-a adulat în alte condiții istorice, și care te-a plîns la abdicare (dar între timp s-a învățat republican), că de aici încolo ați fost tuturor, Matale și ceilalți „vînători", în foi de viță. S-a întărit paza aeroportului din Tîrgu-Sava (scuzați, că mă tot duce gîndul la Croația, am vrut să zic Tîrgu-Mureș), precum și a întregului spațiu aerian al REPUBLICII ROMÂNIA. Nu V-ați potolit și V-ați programat escală la Oradea, sau Nagy-Varadin, cum v-or fi spus gardele. Armata română, care devine armată de adevărți ostași, Majestate, s-a grăbit să concentreze cele necesare pe malul Crișului.

Te felicit, Sire, că ai aflat toate acestea la timp. Te felicit că, aflînd că ți se cunoaște toate mișcările, ai pus flinta în cui și ai dat drumul vînătorilor să viziteze Insula Margareta.

Acum, încheiem micile mele rînduțe, că se lasă seara, vine sîmbăta și duminica, pînă luni nu mai apar ziare, iar pînă marți nu știu ce se mai întîmplă. (Colegii de la un ziar evident promonarhic, pe care-i stimez pentru profesionalismul lor și le recunosc dreptul de a proslăvi forma de guvernămînt ce care o cred ei mai bună, au tras toată ziua de noi să pregătim pentru luni ediție specială : fuseserăm de acord, dar n-au acceptat tipografii, decît contra unor prețenții bănești cam piperate. Bag-sama că muncitorimea — mai puțin minerii lui Cosma — este în mod instinctiv republicană. Ziceam, însă, că, pînă luni, se pot întîmpla multe. Am scris recent, cînd cu puciul moscovit, că bunele lovituri de stat se dau în week-end. Așa că poate pînă luni vom avea o dictatură militară, căci către ea (dacă nu către monarhie) ne împing ortacii din văile Jiului și Dîmbovitei. Nu mă bucur deloc, după cum nu mă bucur nici de supraviețuirea guvernului Roman pînă la alegerile grecești. Dar, între trei rele, îl prefer pe cel mai mic.

Cu salutări vînătorești,

Pescarul Sergiu ANDON

Curiozitate… Dacă autorul Sergiu Andon ar fi avut vreo 26 ani la un 2017, cum credeți că ar fi scris? Și invers. Vreun rubicond și cu ochi morali foc de la republica.ro, cum s-ar fi produs gazetărește? La 1991 ori, mai rău, 1951?

Sîntem oameni. Deci avem de trăit bine, și de durut în cot de cele din jur.

Că asta e realizează bătînd în toba principiilor, deja cu mai contează.

Judec oarecum simplist

Mai exact, la articolul Hotnews, respectiv la mișcările de stradă identific rea-credință. Vezi de pildă acuza de cenzură, dacă nu mai primește media materiale, legate de o anchetă judiciară *în curs*.

> ***Amendament PSD- ALDE. Cenzura totala.***
> *La articolul 4, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alin. (3) și (4) cu următorul cuprins:*
> *”(3) În cursul urmăririi penale și al judecării cauzei în procedură de cameră preliminară sunt interzise comunicările publice, declarațiile publice precum și furnizarea de alte informații, direct sau indirect, provenind de la autorități publice sau orice alte persoane fizice sau juridice referitoare la faptele și persoanele ce fac obiectul acestor proceduri. Încălcarea acestei obligații reprezintă infracțiune și se pedepsește, potrivit legii penale.*
> *(4) În cursul procesului penal este interzisă prezentarea publică a persoanelor suspectate de săvârșirea unor infracțiuni purtând cătușe sau alte mijloace de imobilizare sau afectate de alte modalități de natură a induce în percepția publică că acestea ar fi vinovate de săvârșirea unor infracțiuni.*
>
> *Explicatie. HotNews.ro a scris inca din data de 22 noiembrie despre intentia CSM de a limita drastic accesul presei la datele din dosarele folosind acelasi pretext, Directiva UE*

De acolo, stau prudent la ce-mi cade sub nas, din partea opozanților. Și nu-mi mai pot scoate din cap ce am zis inițial. Că aceia-s de rea credință. Că nu-i animă dorul de dreptate, ci altele.

Sînt simplist, și poate rău. Dar ăsta mi-i unghiul.

Și veți vedea că, fie și-așa, nu se înghesuie mulți a-și flutura iritarea pe Dragnea și compania, în fața unuia ca mine.

Și aceia - #rezistenții - sînt oameni. Cu umorile aferente. Iar modificarea Codului Justiției li-i doar un pretext, pentru a masca defularea de altele..

Foarte posibil ca și la mine să stea lucrurile asemănător. Dar subsemnatul nu se jenează a o spune. Că se află om.

Nu reușesc și pace

… să tratez dispariția Regelui Mihai prin cheie a durerii, respectiv prin una patriotardă. Asta, întrucât oamenii se mai și duc (o va face și subsemnatul cândva), iar în același timp cred că vorbele mari se află semn ori de naivitate, ori de lichelism.

*

Vorbele mari nu înfățișează un personaj real, ci o construcție livrescă ce ne prinde bine (idem Societății). Tot ele, au oroare să le întrebi de sănătate.

Cuvintele cu scaun la cap nu au cum să-ncînte sufletul. Căci nu au trecere (cînd nu-s respinse de-a dreptul, cu huo!) în adîncul cel generator de plăceri.

Legat de cele două categorii, vorbele mari - prin definiție subiective - se irită dacă le pui la îndoială. Cele cu scaun la cap nu.

Ce pot înțelege eu

… din simțirea populară - la funeraliile regelui Mihai - este că oamenii respectivi au nevoie de așa ceva. De vorbele pe care le emit, de lumînările așezate sute/mii în fața Palatului regal etc.

Teoretic, e un pic aiurea (pomeneam anterior că aceia nu știu mare lucru despre regele acum adulat), dar aceea e realitatea. Așa sînt ei, așa se simt bine dumnealor.

Micile paradoxuri...

Aceia care vorbesc mai tare despre Țară sînt și cei pe care-i doare ăl mai mult în cot, de Ea... Dar sînt precum preoții Bisericii... Îți dau sentimentul că acea entitate nemaipomenită există și te protejează.

„Ion Caramitru: "E o tragedie națională

… că Regele nostru moare la o vârstă care ar fi asigurat 25 de ani de monarhie în România".”

Sună frumos, dar bănui că d. Caramitru n-are vreo jenă, în a stabili tragedii legate de-o întreagă națiune. Cred că toată viața nu i-a dat prin cap, pe cînd lansa pastile (interesate sieși) a vedea dacă cei din jur tratează lucrurile precum dumnealui.

Panglicar.

**

Mie mi-i simpatică monarhia, dar privind prin istorie avu destule hibe. Un prim rege care, totuși, a contribuit la un 1907, un urmaș jucat pe degete de nevastă plus sfetnicul liberal, un Carol II neam prost, iar finalmente un Mihai I destul de mototol.

Simt însă că de-ăi ca mine vor fi chemați în veci, în fața vreunor camere de vederi, cu așa idei nepatriotice.

”Imaginea unei țări

… ce nu iubeste si nu a iubit niciodata comunismul, roROMANIA #maibinemortdecatcomunist”

Oare ce face la Curtea de Argeș, de 103 ani, regele Carol I? Carele umblă peste răzoare pe-acolo-i, noaptea și în neființă?

Recunosc. Mă aflu măgar. Dar nu pariez că distinsul gargaragiu - citat în deal - se află mai onest.

Apropo. De ăia de la Times New Roman ce se va alege, pentru o sută de ani?

Întrebați ce se va alleg, de asemenea, din al lui Ordean? Aici ne putem întinde cu mare drag la vorbă... Io oricum mă aflam doar în trecere, între o dimenisune și alta...

Oare cum va da ochi

… tata Dumnezeu, la Giudecata-i de-apoi, spre un Rareș Bogdan[2]?

Admit că față de unul ca mine a trimis vorbă clară: „Îți rup picerele, când te-oi prinde pe-acolo, Ordene!”

[2] Realizator TV, la postul Realitatea.

”Cred că tot ce le rămâne

…celor care l-au iubit, l-au admirat, l-au prețuit pe Mihai, fie ca monarhiști, fie ca republicani, este să continue să-l iubească, să-l admire, să-l prețuiască dincolo de lumânări și tunuri.”

O spun din punct de vedere personal. L-am iubit pe regele Mihai. Dar e aici un sentiment al meu. Și real cît să nu țină a bate toba, ce-i cu el. E o stare aparte la inimă.

De admirat nu l-am admirat, însă. Căci mă aflu om mare. Și nu neapărat vanitos, cînd lipsit de nevoia proptelelor sufletești de acest gen. Pot avea relație sufletească spre tragicul monarh și altfel decît în cheie infantilă.

Dincolo de toate, și acceptînd dreptul celor de la Republica a-și cîștiga o pîine (adică servind publicului lor ce dorește respectivul să audă), regele Mihai s-a aflat om cu de toate. Inclusiv cu mare ghinion în viață.

PS

Ce chestie... Circulă vorbe precum acelea citate, nu și ale lui C. Argetoianu.

Despre cum a venit pe lume Mihai. Mai exact cum e foarte posibil să fi fost conceput el.

În linii mari, și reproducînd din memorie după C.A., tată-său principele Carol se afla stătut la femei, cînd i-a fost propusă de nevastă principesa Elena a Greciei (revenise dintr-un voiaj în jurul lumii, executat pentru a uita de pasiunea feminină anterioară, Zizi Lambrino). A 'carambolat'-o, pe Elena, într-un fotoliu. Foarte probabil și viitoare acuplaje dintre cei doi au decurs asemănător.

Mihai se naște la șapte luni după căsătorie. Ulterior, principesa va ajunge să se ferească precum de dracul, de făcut amor cu augustu-i soț (tot Argetoianu, ministru de Interne în acel moment, notează în *Memorii*).

Nu spun încîntat cele pomenite mai sus. Doar punctez că acolo-i posibil să se afle mai multă realitate decît în gargara înaltă a acestor zile.

Ai de ales între a stima un ins real, respectiv o făcătură mediatică/propagandistică.

**

La același citat, din CT Popescu…

”Cred că tot ce le rămâne celor care l-au iubit, l-au admirat, l-au prețuit pe Mihai, fie ca monarhiști, fie ca republicani, este să continue să-l iubească, să-l admire, să-l prețuiască dincolo de lumânări și tunuri.”

Dintre cei care l-au dus entuziasmați-pioși la groapă pre Corneliu Coposu, la 1995, a preluat careva vreo bucată din conduita *atribuită* acestuia?

Întreb retoric.

PS

Mi se sperie nițel gîndul, cum arată /e construit vreun tip care să-l admire, prețuiască șcl pe Mihai I. Vorbele de acest gen vizează doar a circula superficial. Asta, și pentru că au drept sarcină a încînta iute sufletul, cel însetat de roz...

Am devenit republican

Asta chit că dintotdeauna am fost susținător al monarhiei.

Va fi contat faptul că regele Mihai are urmași precum Margareta ori Nicolae, în care mai ales de la o vreme nu mai am încredere. Dar mai mult decît orice contează un amănunt. Dacă nimerești prost, după alegeri democratice, vreun demnitar, îl schimbi la viitoarele alegeri. Cu un rege e mai greu.

Mi se pare aiurea totodată, la 2017, a spune că regele e unsul lui Dumnezeu. Creadă cine-o vrea așa ceva, eu nu pot.

Altminteri simpatizez spre Carol I, Ferdinand și Mihai, iar în Carol II văd o delicioasă bestie. Am înțelegere în paralel spre oricine, de la Margareta pînă la d. Lambrino. Însă atît.

Un personaj al lui G. Călinescu

…are o vorbă: "[Cutare] alunecă spre dreapta..." (aceea politică).

Subsemnatul simte că alunecă spre Stînga. Asta, întrucît o simte mai puțin intolerantă, decît surata ei..

Cine își lucră mintea

…pentru a produce așa slogan nu-mi pare ușă de biserică. GHai să privim împreună. la dedesubturile-i.

Dincolo de toate, se află (nietzsche-iana/omeneasca) sete de putere...)

"Ion Iliescu și Petre Roman

… sau, în ordinea contribuției la samavolnicia din 25 decembrie 1990, Roman și Iliescu..."

Dl autor are de servit un vinovat, publicului său. În așa situație, nu se va încurca in explorări cît de cît amabile, de ce s-or fi comportat cei doi cum au făcut-o.

Nu am fost foarte atent la acel moment istoric (refuz de viză parcă, pentru regele Mihai), dar am acum impresia că huliții Iliescu și Român s-au comportat ca doi oameni de stat. O mai zic o data: doi oameni de stat.

Era un val de manifestații (și eu fiind in stradă, între altele scandînd: " Nouă lei o pîine / Ați votat un cîine!"). Venirea regelui ar fi inflamat lucrurile. Și ar fi întîrziat elaborarea unei Constituții, căci nu aveam pe moment una. După acea elaborare urmau alegeri generale, iar acolo Opoziția momentului n-avea decît să cîștige, dacă se află realmente forte (a reușit să le piardă, după ce cîștigase localele, respectiv regele putuse veni în țară)

În oarece altă ordine de idei .. Cei cărora le e destinat citatul de sus, cît habar au de istoria cu pricina? Întreb retoric asta... Dacă aveau habar, nu ar fi simțit nevoie sa citească pe Cătălin T.

Nu cred că aș fi putut fi ucenic

…unuia ca Noica. Mi se pare cam arid, întru fire umană.

Hazul dracului face ca subsemnatul să fi fost, în unica-i... ucenicie, oarecum fascinat de un om apropiat firii lui Noica. Atîta doar că acel om relativ rece era amorezat ca și mine de un tărîm fizic plin de viață. Și nu de filosofi - ba chiar unii din aripa seacă, a îndeletnicirii cu pricina.

Dar acea etate-mi de 30 ani s-a dus. Iar azi nu mai simt nevoia vreunui mentor (chestie de virstă, fara îndoială).

Şcoala de la Păltiniş – refiltrarea filosofiei lui Constantin Noica (I)

30 Noi 2017

Oarecum în alta ordine de idei...
Dintre admiratorii prezenți in imagine, s-o fi străduit vreunul să-l depășească pe Noica?

PS
Rog respectuos să mă iertați, dacă postul a derapat in mult egocentrism...
Toată dragostea, pentru domniile voastre…

„Eroii nu mor niciodată!”

Bănui că se află mult neam prost, a solicita amănunte la vorba asta... Dar, totuși…: oare peste o sută de ani, ce vor face eroii de la 1989?
Iar aici e simplu de răspuns...
Ce se vor face însă la la 2389? Vor avea loc pe stradă, de eroii de la 2289?

Apropo.
Cu Gyorgy Dosza (apud patrioți români, Gheorghe Doja) cum rămîne, expiat și el în eroica Timișoară, la 1514? A murit (căci erou s-a aflat), ori nu?

”Odihna vesnica a Majestatii Sale Regele Mihai”

Oare peste patru'ș'patru de catralioane de ani, de odihnă veșnică, Mihai I s-o plictisi, de-atîta odihnă??
Apropo. Oare ce făcea dumnealui, acum - să zicem - două infinite de ani?
Dar eu o, ăsta care bîrfesc pe-aci?

Ca(u)t a înțelege

… pe cînd urmaresc o emisiune tv omagiind regele dispărut.

Unul nu-mi pare echilibrat, pe acolo... Dar nu pot să nu accept. Că face bine, la sufletul oratorului, să te joci cu acele vorbe mari, după cum mai vine un car de simțit mega-bine, cînd vezi efectul - la publicul care te urmărește.

Singurul lucru prost, în așa procesiuni, se află a sosi un tip care să le puncteze că multe vorbe de pe acolo, și atitudinea in general, se găsește nerealistă. Ați ghicit că ar fi vorba de un drac precum subsemnatul. In acea situație, s-ar lăsa iute cu iritare a majorității căci acea construcție oratorică se află totuși mult fragilă...

Se înțelege că există situatii in care-i lași pe-aceia a-și gusta plăcerea, chit că ei au bunul obicei de-a dori ca toți să gîndească precum dînșii (eventualii contestatari fiind categorisiți iute drept ticăloși la pătrat).

Firea umană...

”Șeful Serviciului Omoruri, vizibil emoționat

… despre modificările legilor justiției: Va trebui să punem pedofilul față în față cu victima...”

…Și ce e rău în asta?

Eu nu spun c-ar fi neapărat bine, dar vreau să văd cum răspunde dl cel emoționat la întrebarea-mi.

Există afirmații precum aceea citată. Și care doresc, dincolo de toate, să tranșeze lucrurile - în favoarea insului care-o emite. Acele voroave nu-s mari pentru că așa se prezintă realitatea, ci pentru că emitentul vrea să tranșeze iute demersu-i, în a obține ceva.

Apoi. Cînd pui întrebare precum a mea, nițel de mai sus, explodează diverse, de la domnul cel cu vorbe lăcrămoase... Să te ții spectacol.

Șeful Serviciului Omoruri, vizibil emoționat, despre modificările legilor justiției: Va trebui să punem pedofilul față în față cu victima

REPUBLICA.RO

„Oamenii care au iesit in strada merita respectati.”

Tare-mi place vorba 'respect'... E acolo, prin definiție, a trata reverențios un tip cu de toate. Mai exact, în baza unui merit al lui să uităm de ce inerente defecte o poseda. Și să-l elogiem. Respectivul abia tratîndu-ne (în urma unor așa slăviri) cu-o privire, din înalturi. Corectați-mă dacă greșesc.

Nu spun că cei ieșiți în stradă se află mafioți {în sensul italian al vorbei). Dar îmi fuge gîndul... De ce-or avea, Corleone și compania, nevoie de respect ca de apă?

**

Tot eu, apropo de respect pentru cei ieșiți în stradă... Aici e ca o indulgențele emise de papii catolici, cei care l-au iritat pe Luther. Dacă le acorzi respect, nu mai e de întrebat dacă vor fi greșit ceva, prin opțiunile lor trecute (acelui moment), prezente ori viitoare.

Ca obicei în sine, am impresia că acela care solicită respect (ori similar) pentru altcareva nu-i chiar străin de ce beneficii ar urma să-i sosească acelui terț...

PS

Respectul, îmi pare la final, readuce în postura de copil mofturos. Bineînțeles că e de văzut cum stau dedesubturile fine, în așa acțiune...

Fain mesajul non verbal

…al actualei perechi regale..

La o adică, înțeleg că nu era obligatoriu să se privească-n ochi nici primele trei cupluri monarhice ale României... Să zicem Carol cu Elisabeta Ultima a și întins-o o vreme la mă-sa, la Wied...). Maria o întindea numai pînă la amanți. Cum a fost cu principesa Elena, întrebați pe alții...

Ziceți că-i urît lucru, a cunoaște istorie a României, și-a strica în consecință corolă cu minuni a Nației?

„După mai mult de un sfert de secol de la evenimente

… Revoluția Română este încă o sumă de necunoscute...”

Nu există necunoscute legate de 1989 al nost', ci doar (acut) neconvenabile, *îndeosebi pentru dînsul popor*. Căci nu-i ușor, a recunoaște că te afli mic și ușor de întors pe dește, pentru instituții locale ori puteri străine.

Cred că unghiul popular, că n-am aflat încă cine fură teroriștii etc, în detrimentul incomodului adevăr prinde bine liniștii sociale. Din așa ceva cîștigă Statul, cît și televiziunile dobîndind un ban din spus publicului ce vrea acesta să audă.

„Mircea Ordean, votanții PSD-ului nu au știut

… că penalii din vârf se vor ocupa de subjugarea justiției...”

Ai discutat, dl Bogles, cu acei votanți ai PSD? Fie și total nepoliticos, îmi permit eu să răspund în locul dumitale: ”Nu.”

Dincolo de dificultatea de-a sta de vorbă cu milioane de oameni, de pe latul întins al țării, dacă ai intra în contact cu ei ai observa că judecă realitatea în altă cheie. Iar asta nu pentru că ar fi răi sau proști. Ci pentru că lucrurile se văd altfel, din unghiul lor.

Urmează să înapoiez bibliotecii publice

… volumul "De două mii de ani", al lui Mihail Sebastian (1934). La despărțire, mai dau un ochi spre interiorul său.

Mă intrigă nu doar faptul că mari minți au pedalat pe ideile epocii (cele de tip "Pe culmile disperării"), dar și că se vor fi aflat rarisimi care să observe că erau doar idei ale vremurilor de atunci. Și că, inerent, peste niște decenii se vor ivi altele. Căci așa a fost oricînd în istorie.

La ideea-mi de aici pot fi întrebat dacă în vremea comunistă îl vedeam pe acesta, dus... Admit că nu.

Apropo de azi. Oare la ce ne vom închina ca idei, peste vreo 70 ani? Acum fiind în funcțiune legile SUA, cu nuanțe vest-europene. Care, vă mărturisesc, mie îmi plac. Dar tot nu le cred eterne.

„Cioloş, mesaj pentru cei care privesc cu detaşare

… şi indiferenţă distrugerea Justiţiei”

Domnule Cioloș, îmi dai voie a-mi stabili eu singur prioritățile? În context, unde scrie că dumneata vezi bine realitatea, și că nu o văd eu (la o adică, realitatea se află prea complexă pentru mințile amîndurora)…

Îndrăznesc a spune totuși că dumneata te afli un pic mai neam prost, decît subsemnatul. Căci vii a da sfaturi, clasei politice, indecișilor etc., cîtă vreme nu știu să fi venit aceia (ori subsemnatul) a-ți arăta pe unde să treci strada...

Mă uit la noul mod de protest

… cu zice-se mutenie, și meditez cum vor decurge lucrurile în spațiile unde-s puse ele la cale. Cum socotesc frații, în acele birouri nu chiar puchinoase, ce-ar mai prinde bine. Cum mai dau un telefon-două, acei sforari, la comilitoni (și ei îmbătrîniți în rele).

Cum îi sună vreun șef, ori sună ei spre dînsul, să afle dacă e bine ce fac. Totul, pentru a se ridica alții de la puterea țării, și a se așeza dumnealor.

Dacă dumneavoastră aveți explicații (mai) poetice la tot ce se întîmplă, ceva cu justiția, Țara, Adevărul etc., cu regret nu pot să vă fiu alături. Nu de alta, dar am depășit faza la care-am învățat că unu și cu unu fac doi.

> Și încă n-am dat printre protestari, pentru observații mai de-aproape. Pe linia lui ce spun ochii respectivilor.

Multă lume

… - fără îndoială de bună credință - e mirată că nu văd marele pericol reprezentat de noile legi ale Justiției.

Pînă să-l văd (eu altminteri mai servind - de la 1990 încoace - niște capete iminente de Lume), observ un sărit ca ars în sus, de niște lucruri care nu ni-s, totuși, experiențe directe. Căci așa le denumesc psihologii. Prin urmare, identific altele de prin sufletul nostru (altminteri înstărit materialicește), care-au găsit ocazie să iasă la lumină - aceea a manifestării deschise, fie și pe o cale ocolită față de refularea inițială.

În paralel, după cum poate am mai spus-o, la chestiune de află și impulsul de-a încerca să influențezi mersul lumii. În stradă, și mai ales cînd lupți cu stăpînirea, ai din plin mulțumirea (extazul?) satisfacerii acelui impuls.

„Presa din România

… în primul rând televiziunile, de data aceasta ele merită toată admirația noastră, a făcut un efort uriaș pentru a furniza publicului prezența la evenimentul înmormântării Regelui Mihai.”

Știu că sună urît, ce spun... Dar dacă serveam ideea dispariției unui rege și fără de televiziuni grandioase, care era problema? /.../ Oare cum ar fi arătat acea situațiune?

La bani mărunți, întreaga tevatură e semn că un banal dus la groapă al suveranului ar fi fost știre neinteresantă...

PS

Sînt curios.

Cum cuantifică specialiștii de profil ai Statului român, scăderea de tensiune din rîndul populației, prin intermediul megaacțiunii derulate la moartea lui Mihai I?

Ziceți că nu există așa specialiști? Și că intuiesc eu greșit?

Noi, bărbații

… discutăm rar cît de tare ne poate tulbura o femeie frumoasă.

Mai ales cînd e îmbrăcată sexy.

Întreb

Tipii ăștia, cu #Rezist, ascultă vreodată punctul de vedere al adversarilor?

Simt că nu. S-ar duce naibii giudețul lor interior (cel foarte doritor a pune pe careva a zid), dac-ar face-o...

La chestiune, eu îi mai înțep - pe dumnealor zavergii de pe uliță -, dar abia de la o vreme casc urechea ce spune inamicul lor, Antena 3. Chiar tîmpenii nu spun, pe-acolo.

Se înțelege, însă, că și dumnealor se află oameni.

Oare cum va scrie

… pe lespedea lui Mihai I?

Sec, precum pe aceea a lui Carol I, ori locvace (și cu hiperlaudele de rigoare), precum pe-a reginei Maria?

Se aduce des

…taberei pesediste acuza de bolșevism (altminteri cu schepsis aleasă...).
Din ce-mi aduc eu aminte despre începuturile bolșevismului, caracteristică a lor se afla acțiunea mai mult decît hotărîtă a unui grup în sine mic. Deci, cam ce vedem în stradă, acum cu inerenta pretenția de-a vorbi în numele poporului). Prin urmare, hoțul strigă hoții!

Legat de ce va fi fost în Rusia sovietică după 1917, bolșevismul inițial s-a alterat în altele. Mai degrabă aș numi ce-a fost acolo drept sovietism (nici comunism nu a fost, căci acesta își avea niște reguli, niciodată atinse altminteri).

O editură aduce vorba

… împăcării cu unele momente din trecutul personal.
Simt că la fel de importantă este conviețuirea dintre bucățile antagonice de personalitate - ale noastre și din prezent.

Schimb de păreri

… în zonă a mersului pe munte, cît și religioasă.

X:
„Rugăciune...
În această ascensiune, Doamne te rog să fii cu mine, să mă ocroteşti şi să-mi călauzeşti paşii.Dar și de voi umbla prin Valea Umbrei Morții, eu Doamne, nu mă voi teme...căci Tu ești cu mine. Tu ești turnul meu de veghe și cetatea mea de adăpost. În Tine mi-e credința, în Tine mi-e nădejdea. Iar de-i va fi dat Morții să mă întâlnească astăzi, fă Doamne ca ea să mă găsească sus, printre stânci, cu ochii spre creste și cu brațele larg deschise, îmbrățișând cerul albastru, pe care îl iubesc atât de mult . Amin”
.
Y:
„N-am apucat niciodată a spune "Doamne ajută!" (la vremurile-mi de religiozitate, și pe coclauri montani aflîndu-mă).
Nu-mi ardea pur și simplu, de așa ceva, în care-aș fi văzut doar un mod de distragere a atenției, de la problemele tehnice ale momentului.
În schimb, mulțumeam Înaltului pentru locurile faine întîlnite prin abrupt (pe urmă, Dumnealui a dispărut ușurel din viața mea...).”
.
Z:
„Din fericire ptr mine, am avut ocazia sa Îl descopăr cu adevărat, în vârf de munte. Și tot acolo, mă simt cel mai aproape de El.”

Privesc un text al unui montaniard

… foarte favorabil spre Dumnezeu (e vorba de cel creștin). În altă parte, cineva simte nevoie a trimite spre melodia Mirabelei Dauer (versuri de CV Tudor?): „Îți mulțumesc, iubită mama…”.

Fără îndoială, nu voi schimba eu lumea. Dar tot spun, privind acele gesturi umane, că acolo nu se află naturalul nostru, cît nevoia de-a servi lucruri plăcute celor din jur. De exemplu eu, dacă aș avea vreo relație cu Cine-i Sus, aș efectua-o direct și doar între noi doi. Plus (cam) în liniște.
Este drept că eu nu-s dumnealor, cei care găsesc normal limbajul pomenit mai sus.

Cred că a existat inițial o nevoie de coagulare. Aceasta în condițiile în care - de nevoie - am fi stat alături (de teamă diverse) dar fără liant. Iar atunci a fost inventat / s-a ivit de la sine un limbaj comun, fie el și fals, în sine. Este drept că fals pare unui observator extern, nu și din mijlocul Grupului. Acolo, la vreo observație din afară, se va replica destins că așa stau lucrurile. Cele care le stau demult în sînge.

La vorbele Mirabelei, imaginați-vă cum decurg trebile încasa unde o fiică se adresează mamei astfel. E precum luna de miere. Ține o oră, două, nouă, dar pînă la urmă tot explodează ceva în sens invers.
Probabil acolo este sindromul copilului premiant. Care acceptă să emită una-alta, cu scop de-a da gata asistența (cea numeroasă). Și unde simțideja coatele pe care vreo mămică le îndeasă copilului, cum că să facă și el așa ceva.

Peste toate îmi pare a veghea vechea mașteră... Angoasa existențială. În sensul că ne există o convingere interioară (să nu spun pai de agățat), cum că dacă respectăm regulile sociale ni se va face senin etern în ființă...
Ceva mai sus, spre conștient,există părerea (în parte confirmată de realitate) că sîntem priviți cu suplimentară stimă, *în cercul nostru*, dacă executăm acele gesturi sociale.
Zic și eu...
Astea-mi să fie cele mai plictisitoare vorbe, pentru dumneavoastră, sub soare!...

Să mă iertați

… dar nu pot fi suporter al taberei dumneavoastră, a celor cu *#rezistat*, respectiv *#continuat*. Asta, și pentru că pot citi ale omului, de după aparențe. În paralel, apropo de continuăm - mi-e greu să uit că aceia se află în cel mai fericit caz doi la mie, dintre locuitorii țării. În același timp, nu simt să se fi pogorît adevărul absolut tocmai la dumnealor. Ci doar niște omenești înclinații.
N-am idee cum a tratat Gustave leBon subiectul, dar în stradă există un sentiment uluitor. Și pe care vreun textier de muzică ușoară l-ar numi „...Și lumea e a mea!” Pe-așa fond, trag sfori niște băieți discreți dar puternici, ce doresc mai multă putere.
Intermediari între aceștia și tipii din stradă se află diverse canale TV.

N-am pretenția a-mi fi aici mai mult de-o părere subiectivă.

PS

Poate mă aflu eu demodat, ori născut înainte de vreme, dar nu pot agrea idei de tipul: *„Tehnici NKVD-iste de intimidare a magistraților...”*

Observați acolo și eternul articol hotărît... *Toți* magistrații.

Nu-i o treabă

… s-o spui public... Dar dincolo de dorința băgatului în seamă (a lumii, către subsemnatul), există și-un chef de-a discuta cu semeni despre idei oarecare... De pildă următoarea.

O duc un pic mai prost în ultima vreme, cu ale profesiei. așa că m-a trecut gînd a vorbi cu care-i mai mare, peste lumea asta.

E o chestie... Să stai singurel, cu ochii minții spre sus. Și încercînd a deschide un canal prin care să ajungeți voi doi unul în fața altuia (chit că noțiunea de distanță kilometrică nu mai există, pe-acolo...)

Să vedem... Treabă simplă nu-i...

Privesc spre acțiunile Opoziției

La modă fiind ieșirile mute, de pildă a Asociației Studenților în Drept.

Am impresia că există un trăgător de sfori, deasupra tuturor mișcărilor.

Asta am mai zis-o, de fapt. Simt însă acum că tipul are un grafic. Cu ce-i de obținut/înșfăcat adversarului, pînă la data de...

În acel plan, multe îmi par a fi stabilite cu ochi la elemente pendinte de calendar. A la studenții nu-s plecați în vacanță, ori sîntem în decembrie cel cu comemorat eroii revoluției...

.

Se înțelege că pot fi trimis la doctorul de paranoici, dar tot n-aș da la coș ideea...

Din diverse motive

… lecturez tîrziu multe cărți valoroase. De pildă Raportul final al Comisiei prezidenţiale pentru analiza dictaturii comuniste din România (2006).

Mi se pare un op foarte instructiv, și chit că probează ură și părtinire poate nițel în exces...

Legat de ultimele, nu aș nega dreptul istoricilor la sentimente. Atîta doar că fructul muncii lor e foarte posibil să fie mai îndepărtat de realitate, decît s-ar fi aflat la caz de obiectivitate.

Admit, în paralel, că unii semeni (poate chiar numeroși) au nevoie de istorie și pentru a descărca dintre cele adunate în beciurile inconștientului.

Inconștientul

Al omului…

Ieri ceva din minte se-apucase a fredona din interbelica Rina Ketty (și-al ei „J'attendrai”). Azi, asemănător, vrea mp3-ul cu „Îți mulțumesc, iubită mamă”, al Mirabelei Dauer.

La chestiune. Nu e o treabă simplă, a relației cu mama... Asta din principiu.

O să-mi spuneți că la dumneavoastră șed lucrurile paradisiac, eventual o să mă trageți de mînecă a mai asculta încă o dată pe Mira Dauer. Ori pe Fuego. N-aș descuraja însă în reticențele-mi anterioare (dînd drept, în paralel, a face dumneavoastră precum vi-i mai bine). Mama ne rămîne totuși o persoană străină (asupra coeficientului de-acolo se poate discuta). Are mersul ei.

Priveam uneori, cu oarece lacrimă egoistă în ochi, spre copiii mei care și-au luat zbor prin viață. Ne-am aflat cîndva tare apropiați, dar acum sînt alții. Ne întîlnim, respectăm, iubim, dar sînt planete pe picioarele lor. Și independente sufletește de tată, cel care-i duce copăcel, cîndva.

Probabil așa va fi văzut și propriul meu tată lucrurile.

PS

Din eleganță, n-am pomenit nimic mai sus - drept inevitabilă sursă a alienării de mamă - de complexul freudian al lui Oedip.

Cu tot ce cuprinde acesta.

Sînt ultimul om

…care să se entuziasmeze de militărie și de militari. Însă revăd cu nemaipomenită plăcere - via Facebook - pe cel care s-a întîmplat a-mi fi cîndva comandant de pluton...

Dan Ristoiu, ofițer din arma geniu.

.

Viața face a-mi fi devenit foarte simpatic în timp (îl reîntîlneam prin București), poate și pentru că părea a deține secretul surîsului și al veșnicei tinereți.

Dincolo de asta, dintotdeauna mi s-a părut un om corect.

„Ateii trăiesc doar pînă la moarte”

E frumos ce spui dumneata. Iar eu aflîndu-mă ateu.

Ca sfat strict personal, evită a lansa acea afirmație. Căci poate sosi vreunul care să ridice, elegant, ceva probleme incomode.

Mă crezi pe cuvînt, ori e nevoie să înșir, acele idei (atee) de care-ți spun?

PS

Zisa-mi de mai jos poate părea necuviincioasă., și-mi cer anticipat scuze dacă rănește. Nu sînt religios și pentru că am oroare (scuze, iar!) a sta alături cu oameni care pun problema ca dumneata. De fapt, dincolo de toate, ți-i deplinul omenesc, în ceea ce spui...

E mare chestie

…să nu te iei la șuturi, pentru caracterul pe care nu tu ți l-ai ales, la venirea pe lume...

„Romania nu moare si nici nu se predă!”

Adversarii noștri întotdeauna s-au speriat de așa zise...
Admit însă că ele produc tare bine, la suflet românului obișnuit.

PS
De curiozitate. Acel predat, la cine ori ce se referă?
Bafta patriotismului este că se produce în zone exclusive, unde nedumeriri precum cea de mai sus se află interzise.

„Vă invit

…să așteptam Crăciunul la Mănăstirea [X]. Un strop de liniște în care discutăm despre speranțele românilor și tradițiile care i-au ținut laolaltă.”

Apropo de tradiții. Am impresia că acolo nu-s tradiții în sine, ci ceea ce convine Stăpînirii (cea perenă, altminteri) pentru a ține coagulat poporul, conform intereselor Ei.
Se înțelege că interesele celor două tabere nu pot fi tare departe. Dar punctez amănuntul.
O caracteristică a situației este că oamenii simpli se produc propagandistic, despre acele tradiții. Vorbind, sau măcar ne găsind nimic aiurea să se vorbească precum în citat.

PS
Nu știu de ce-mi pică prost, ideea de *tradiții*.
Iar aici nu cred că-i vreo reminiscență a ce voi fi trăit altădată în familie. Tradițiile mi se par lucruri vechi, prăfuite și ținînd lucrurile-n loc. La revolta-mi se adaugă faptul că aceia nu vor a modifica nimic. „Așa am apucat...” Bașca un pic de „Știm noi mai bine...”, respectiv că li se află Dumnezeu deasupra.

> Îh.
> Poate li-i Dumnezeu deasupra, dar nu m-aș recunoaște în el.

Întrebați cum arată Dumnezeu al meu? Păiiii (și-n răstimp dînd ochi spre cer) parcă nu-i vreunul, cu mine.

Nu știu ce-o să se aleagă cu așa mîzgălituri (deși nu le simt mai puțin interesante Jurnalului lui M. Sebastian), dar psihologii de la un 2100 vor avea savuroasă pită de mestecat..
Le-aș putea furniza de pe acum niște idei de cercetare, dar poate-ajunge un ciocan la carul cu oale, pe ziua de azi.

Am nimerit la televizor

…pelicula „Viața lui Pi”.
Urgent mi-a fugit mintea la arca lui Noe, cea biblică. Iar de-acolo la ideea că-i nițel dificil a îmbarca pe-o corabie reprezentanți ai fiecărei specii animale.
Asta și pentru că lumea era ceva mai mare decît și-o imaginau autorii Vechiului Testament. Bașca faptul că era nevoie și de reprezentanții lumii vegetale. Iar cu toatele să reziste acelei călătorii (trei săptămîni?).

De aici, concluzia mi-a venit repede, că am de-a face cu o minciună, în acea bucată a Vechiului Testament.
Ceea ce nu ar fi o dramă, dacă acea carte și susținătorii ei nu ar avea pretenția ca se află sfîntă. Și Dumnezeu deasupră-i.

Nu știu că mă aflu eu aici al dracului și cît iau în serios (inițial) o zisă a unor tipi cu multe pretenții de onorabilitate.
După așa duș rece, nu vă mirați că-s pus a demola orice șmecherie pe-așa tipic.

Se înțelege însă că lumea merge înainte, cu sau fără cîrcotiri precum mai sus...

Finis coronat opus.

Altminteri.
Înțeleg că dl Liiceanu se adresează unor inși care au nevoie de trezit emoții primare, din dumnealor. Dar nu pot lua în serios păreri asupra realității ce vin din partea unui om inflamat, precum autorul de aici.
Să pleci din areopagul marilor filosofii și s-ajungi a scrie așa ceva... E de studiat cum ni se află sufletul, dacă ținem la așa itinerar personal...

> *„No, hai!” e un îndemn care scoate poporul român la lumină. Acum avem prilejul să arătăm că nu suntem o adunătură de oameni așezați între granițe de borfași. Ieșind în stradă cu sutele de mii, ne vom așeza ființa pe tipsia națiunii care suntem și o vom arăta lumii întregi. ”*
> *Etc.*

Mie unuia îmi se pare aici oratorie de care d. Iancu Cațavencu ar fi invidios.

Dincolo de asta.
Oare cîtă foame de putere li-i unor compatrioți (altminteri cu bani gîrlă) mai puțini văzuți?

„Un excelent argument

…pentru o reconstrucţie identitară românească ”

Ca părere a mea… Dincolo de frumoasele haine, zăresc primitivism, respectiv limite ale minții.
Ne putem întinde la vorbă, de ce spun asta.

PS1
Și dacă nu ne reconstruim identitar, ce se întîmplă?
Mi-ar face plăcere să cunosc opinia autoarei intro-ului de mai sus..

Altminteri, articolul dlui Martin îmi pare din aceeași făină.
.La chestiune, privesc spre : *„La fel, nu trebuie să uităm că trecutul României nu se reduce la comunism și fascism”*

Mare poamă. Cum îmi arată dînsul, ce trebuie să nu uit… Bănui a nu-i da prin cap, respectivului, că unii ne putem alege și singuri ce-i de uitat și ce ba.

În același timp.
Pe dumneaei *Asta-din-jur* (o puteți numi și Viața, ori Realitatea) o interesează mult, ce nu vor unii a uita?

PS

Oare ce întreb eu, pe aici, se află *Cultură*? Ori numai iscuțime (modestă...) a minții?

„Șeful statului

…a arătat că "dacă cineva își imaginează că ce se întâmplă acum cu legile justiției va rămâne fără urmări, e căzut din lună"

Era bine dacă o tabără politică oarecare (ce cuprinde din 2014 și actualul președinte) nu apăsa în exces un anumit accelerator. Nu ar mai fi avut reacția PSD de azi. Dar dînșii, din amintita grupare de putere, s-au aflat oameni. Și doritori a reteza iute gîtul adversarilor, în drumul lor spre fotoliile înalte.

Lipsa de lideri în fenomenul *#Rezist*

…îmi semnalizează, pe-acolo, o mulțime de lideri mici, întâmplător și foarte discreți.
E chestie de aritmetică. La vreun 1990, emiteau idei Marian Munteanu și-alții. Cu toții, *în lumină*.
Azi, pomenita lumină pare să prindă prost.

Pe undeva

"Revoluţia lui Ion Iliescu. Loviturile din 1989 şi 2017
"Pentru ce? …" Două cuvinte, atât! Iată cât de zgârcită este conştiinţa fostului preşedinte Ion Iliescu când vine vorba de morţii Revoluţiei, cât de durabil se dovedeşte a fi oţelul stalinist din care îi e forjat spiritul şi, până la urmă, cât de simptomatice pot fi doar două cuvinte în raport cu activitatea politică de o viaţă a unui om... "

Mi-e tare dor, de oameni (ori măcar unul!) cu care să discut de-ale lui 1989 românesc - vorba istoricilor - sine ira et studio... Fără ură și părtinire... Iar asta nu din goală dorință morală, ci pentru că doar așa apuci a cunoaște realitatea...

Începe să-mi devină drag (cu două-trei rezerve) Alex Mihai Stoenescu...

**

.

Legat de pornirea contemporană pe Ion Iliescu… Nu știu alții cum sînt, dar găsesc aiurea pornirea pe un nonagenar. Nu mă aflu între cei ce respectă necondiționat un vîrstnic. Dar aș pica eu prost, în ochii-mi, a nu fi găsit adversar mai acătării, decît pe-un foarte vîrstnic...

Apoi (I)

Iliescu e cel votat la greu (87%!) de părinții noștri, în 1990. Asta, după ce tare ni l-am fi dorit - în anii 80 - în locul lui N. Ceaușescu. Și pentru asta, aș sta mai domol - cu toroipanul.

Apoi (II)

Începe să nu mi se mai sperie mintea.... Tipii ăștia / acești oameni perfecți care dau pietroaie spre un Iliescu se află (îmi permit s-afirm) și genul care s-a pus în slujba huliților comuniști victorioși, după 1944. Sînt cei care chinuiau cu plăcere, la Pitești și nu numai. Care au scos ochi (apud HR Patapievici) la Jilava, în noaptea 21-22 decembrie 1989.

Să-mi iertați această mărturisire...

La un 1990 deschideam ochii asupra unei lumi noi, reprezentată de conținutul revistelor culturale ale epocii. Mai că priveam de mici zei, atunci, condeierii care se produceau în filele lor. Între aceștia fiind și dl Horasangian (ori un Sorin Șerb, actualmente le Europa Liberă).

Nu pricep ce s-a întîmplat între timp... Am suit eu? Au coborît dumnealor?

> *„Constituția încropită după 1989 și votată de o majoritate iliesciană agresivă – chiar am uitat acele luni cînd se striga că vine Regele și taie pensiile și Coposu o să ia pămînturile țăranilor români, pe fondul unei propagande deșănțate pline de minciuni?! – a tranșat după capul ei chestiunea. Fără consultare populară, fără referendum.”*

Interesant, pe subiect, este că m-am format în funcție ce îndemnau acele publicații, de la începutul anilor 90. De pildă, la respect pentru așa-numitele Reguli de la Oxford, ale polemicii oneste. Ori de-a verifica, ce așterni pe hîrtie. Plus a nu considera adevăr absolut ce afirmi, ci doar o părerea ta, în universul populat cu opinii ale altora.

Hotărît lucru, frustrarea actuală din ființă mi se datorează și descoperirii că acei oameni nu sînt precum propovăduiau.

Am întâlnit

… o vorbă, privind împăcatul cu momente (dureroase ori neglorioase) din trecutul propriu.

Interesant zis... Să rîd ori să plîng, c-am fost în acele ceasuri tragice doar slujbaș conștiincios, la fabrica-mi?

Florine, mă plec, la ce-*ți va fi fost dat să mori* acolo... (căci mi-e greu a spune că acolo s-a trăit. Noroc a fi urmat, pentru unii, învierea de a doua zi...).

PS Mi-e imposibil să uit scrisele lui HR Patapievici, despre aceeași noapte...

„BUCUREŞTI, LIVE de la Curtea de Apel Bucureşti

... Magistrații protestează. Aceste legi nu sunt nici ale noastre, nici ale lor și nici ale justiției. Sunt doar... ”

Sînt curios. Rezistenții în chestiune ascultă vreodată și 'altera pars'? Ori (întreb retoric) văd din start Adevărul de partea dumnealor?

Cred totodată că li se află în comportament o clară beție... Aceea de-a crede că pot să influențeze lucrurile, în materie de țară. Nu le simt dram de atenție la ce-i dincolo de cercul unde se simt bine, nici la viitor.

De pildă, dacă așa acțiuni - care-i satisfac pe dumnealor - au același impact la nivelul insului simplu de lîngă Cugir. Ori Topoloveni.

”La 28 de ani de la Revoluţia Română

…, gândul meu se îndreaptă către românii care s-au opus în stradă dictaturii şi au luptat pentru libertate şi democraţie. Ei sunt eroii care au făcut posibil, prin sacrificiul și curajul lor, miracolul eliberator care va rămâne pentru totdeauna în cărţile de istorie...”

(vezi, la PS, textul integral)

Privesc acest text. Am îndoieli că dl președinte rezonează în vreun fel cu cele despre care vorbește.

O fi avut vreodată inimă, dl Iohannis?

Altminteri, vor fi existînd poziții sociale unde un om precum dumnealui se află util.

**

.

Azi îmi pun pentru prima dată problema / exercițiul de imaginație cum ar fi fost cu Victor Ponta președinte. Mda. O altă partitură. Tot umană.

PS

> *”La 28 de ani de la Revoluţia Română, gândul meu se îndreaptă către românii care s-au opus în stradă dictaturii şi au luptat pentru libertate şi democraţie. Ei sunt eroii care au făcut posibil, prin sacrificiul şi curajul lor, miracolul eliberator care va rămâne pentru totdeauna în cărţile de istorie. Am aşteptat prea mult ca adevărul să iasă la iveală. Investigațiile din Dosarul Revoluției trebuie finalizate, iar crimele şi abuzurile din decembrie 1989 pedepsite pentru ca victimelor să li se facă, în sfârşit, dreptate. În 1989, românii au cerut în stradă „Jos comunismul!”. Astăzi se aude din nou acest strigăt. Este semnalul hotărât dat acelor politicieni care dovedesc în aceste zile că nu vor să se desprindă de metehnele trecutului. Apărarea idealurilor Revoluției Române înseamnă apărarea instituţiilor statului de drept, apărarea valorilor libertății și democrației, precum și respectul pentru cetățean.”*

„Azi se implinesc 28 de ani

… de la “schimbare”…nu mai pot zice revolutie, pentru ca revolutie a fost doar pentru cei care au iesit pe strada, infruntand regimul, pentru o dorinta de libertate si pentru un viitor mai bun. Pentru restul a fost doar o oportunitate de a captura puterea, de a duce mai departe viziunea comunista, de care nu vor scapa pana la moarte. Amintesc entuziasmul in momentul in care am deschis radioul dimineata si am auzit o voce schimbata. Am trecut atunci de la o frica, pentru ca parinti au fost cu o zi inainte “pe baricade”, la o bucurie de nedescris.

Din pacate in acesti ani de dupa, am ramasi captivi trecutului...”

Voi indispune poate amicul din rîdurile cărora am reprodus pasajul de mai sus...

Încerc să descopăr cum gîndesc oamenii normali. Și români, *de 2017*.

Normali aflîndu-se unii, e normal să preia stilul - a se scuza expresia! - plebeu al epocii. Care arată, stilistic, precum mai sus. Cu 'dorință de libertate', „viitor mai bun” etc.

Îi sînt atașate apoi - acelui discurs în pregătire, pentru facebook - sufleteștile. Care au nevoie de vinovați pentru neplăcutul ce-avem în suflet, azi.

În același timp, același interior al nostru are nevoie să agreseze un seamăn (subsemnatul nu face excepție, chit că umblă cu altă haină, peste umori).

Așa rezultă cele de mai sus.

La așa discurs, și presupunînd că ajungi a strînge oratorul cu ușa contraargumentelor, e util de stabilit după cît timp ajunge el la 'Afirmații de tip tribal', le-aș spune. Mai exact, unele ce deja nu mai privesc scena socială (pe care o viza discursul reprodus), ci interlocutorul cel incomod.

„Ce naiba, domne, le iei apărarea ălora?”

De aceea spuneam 'tribal', mai sus. E vorba de-a ne trece noi între noi cu vederea, pentru a putea izbîndi asupra tribului străin.

În așa cheie trebuie pus și discursul în cauză. El pleacă spre trib (nu în afară!), eventual spre indecis rătăcit din interior, respectiv spre un mai slab de înger din apropierea exterioară a zidurilor tribului.

Spunînd toate acestea, nu port vreo pică.

Altminteri, genul de scriere este poate de analizat și cu alt prilej (e de văzut dacă așa cercetare ajută la ceva, dar cu ceva trebuie să-mi umplu timpul, deceniile astea pe care le am de petrecut sub Soare...)

„În 1989

…, românii au cerut în stradă „Jos comunismul!”. Astăzi se aude din nou acest strigăt. Este semnalul hotărât dat acelor politicieni care dovedesc în aceste zile că nu vor să se desprindă de metehnele trecutului.”

Am îndoieli că dl președinte / Iohannis se află din altă făină decît cei pe care-i critică mai sus.

Să ne iei cu jertfele etc, pentru ca apoi să aduci frumușel vorbă spre interesele grupului politic din care faci parte... Parcă nu e o treabă. Îmi pare rău să v-o spun...

PS

Aiurit. E vorba de subsemnatul. Uneori mă întreb dacă n-am derapat prea tare spre eprsonajul Marele Inchizitor. În sensul răcelii, al ignorării umanului personal. Privind spre dl președinte, mă părăsesc așa temeri. Dînsul se află mai în față, spre acea postură dostoievskiană...

Discuție spălată pe undeva

… despre Isus și Barabba.

Mărturisesc a mă găsi prudent, întru informațiile aduse de Biblie. Știu că asta mă face ăl mai mare satanist de sub soare.

> Mă mir că nu-s și multicei intelectuali, cu reticență ca a mea. La o adică, și dincolo de aplecări academice spre Descartes, mai la baza construcției lor psihice se află interdicția teribilă, de-a se îndoi măcar un pic, de biblice...
>
> .

PS

Prin viață-i bine a griji, ce ne dorim.

Vreau să mă afirm, drept condei deștept, dar sper totodată a nu ateriza în postura unui Rushdie autohton...

‘Om vedea…

„Practic, tot ce-a putut da mai bun PSD românilor

… la președinția Comisiei Juridice de la Camera Deputaților este un personaj care a făcut în 3 ani în loc de 4, la Drobeta, o facultate de drept neautorizată, la distanță, cu examene-grilă aranjate pentru măcar nota 5, și căruia statul român i-a recunoscut diploma abia în 2015, printr-o ordonanță de urgență dată de un coleg de partid (apropo, nevasta dlui Nicolicea lucra la Guvern în perioada respectivă, ce să vezi, chiar la Cancelaria prim-ministrului, ce convenabil).”

Domnule [om de media] X,

Mă aflu om suficient de mare pentru a ști că altele te indispun, legate de dl. parlamentar pesedist. Vorbele de mai sus se află doar haina (socială), necesară pentru succesul dorit - la o anumită categorie de public. Putem da ochi și spre ultimul, de ce-i pică bine așa zise.

Un lucru blamat

Să încerci a obține considerația semenilor pe căile dorite de sufletul tău, și nu de cărțile roze.

Apropo

...de intervenția unor ambasadori la București ai unor state europene.

Îmi plac argumentele cele frumoase (ale dumnealor), dar pentru că ne aflăm oameni - cu nici 99% inconștient în noi - mă uit și spre care le vor mai fi fost motive, ale unui demers ori altul... Orice s-ar spune, sosirea statelor est-europene în Uniune a dat impresia vechilor membri a fi tutori ai noilor veniți, respectiv sentiment a se afla superiori acelora.

Prin urmare, amenințarea detașării acelora de Uniune le crează și disconfort, materializat inclusiv prin acea scrisoare.

PS

Veți observa la zisele-mi de mai sus că nu conțin îndoială, cum se cade oricăror relatări de viață cărora nu le-ai fost, totuși, martor. Îmi permit așa atitudine pentru că-i vorba de-o aplecare discretă, dar totodată absolut umană.

Pe același subiect, al componenților Uniunii, am pomenit în trecut că hazul făcut de unii membri despre necazurile prilejuite Marii Britanii de ieșirea din tovărășia continentală ascundeau de fapt altele, din categoria teama de-a fi abandonați, respectiv că nu au ales totuși drumul bun.

Vorbesc de cei rămași în UE și căinînd viitorul englezilor.

Permiteți-mi a stărui nițel

pe aceste zise ale d-lui Vlad Petreanu:

"„Practic, tot ce-a putut da mai bun PSD românilor la președinția Comisiei Juridice de la Camera Deputaților este un personaj care a făcut în 3 ani în loc de 4, la Drobeta, o facultate de drept neautorizată, la distanță, cu examene-grilă aranjate pentru măcar nota 5, și căruia statul român i-a recunoscut diploma abia în 2015, printr-o ordonanță de urgență dată de un coleg de partid (apropo, nevasta dlui Nicolicea lucra la Guvern în perioada respectivă, ce să vezi, chiar la Cancelaria prim-ministrului, ce convenabil)."

Nu toată lumea avut-a noroc a se naște la București. Într-o familie înlesnită.
Și să aibă, foarte devreme șansa unui post de prezentator la Tele7bc (dacă îmi aduc bine aminte). Alții se născură mai departe. Și s-au școlit cum au putut.
În același timp, și abordînd o butadă... Dl Nicolicea se află purice viu. Iar vreun absolvent de Drept la Harvard, din tabăra #Rezist, un Napoleon mort. Zic asta pentru că pentru a sui la funcția dlui Nicolicea e necesar a fi pus umăr important la o formațiune politică, mai exact una care a cîștigat alegeri. Unele democratice, altminteri.

Revin la ale subsemnatului

Și apropo de piesa pe care v-o propusesem în ultimul meu post.
Nu-i cel mai tonic sentiment din lume, să privești trecerea anilor... Și ce poate ajunge un june șarmant de la vreun 1982. E vorba de George Michael (chit că nu-i el neapărat în clip).
Cum ziceam, al naibii de neplăcut simțămînt... Al lui *Fu și se duse*. În același timp, e util s-accepți lucrurile. De multe ori, sub bagheta aritmeticii altminteri, a suporta o neplăcere mare aduce încîntare pe măsură.

La chestiune, poate și foarte îngrijorat de viitor, nu șed a privi înapoi. Coroborat, privesc uneori drept străin pe cel care-am fost pînă și ieri, ce să mai spun de cel de-acum niște decenii. Poate asta mă ajută să fiu cît de cît apropiat de eul (nu în sens psiho zis!) zilei.

Dacă cele de aici vi se par savantlîcuri aruncate la mișto, îmi cer scuze.

Posibil să mă aflu ins provocator

… (din stirpea reclamată cîndva de Elena Ceaușescu) ori un banal iscoditor de situații...
La un panou publicitar, mă întreb din senin care-ar fi fost problema, dacă editura Humanitas n-ar fi existat / nu ar fi publicat titlurile care i-au dus faima.

Pot intui, la așa idee, că unii s-ar înfuria fără argumente, alții ar spune a fi de rău pentru nație - acea inexistență -, iar vreun rătăcit ar declara că nu știe ce să spună, căci el e mic (neavînd citite decît vreo 450 cărți, și alea de la talcioc

Apropo de inconștient

La ceva vin (are fiul cel mare un mic depozit de butelci, să-l tot vizitezi!), revenit-am spre casă cu taxiul. Acolo, alături de simpaticul uber-ist, m-am apucat a mă da mare că-s 'formator de opinie' (v. PS).

M-am jenat nițela doua zi (și cu aburul alcoolic risipit), de-așa pretenție. Apoi mi-am amintit un lucru. Mi s-a întîmplat a zice la viața-mi destule năstrușnicii la trăscău, de care - după o vreme - nu m-am mai jenat. Asta și pentru că deveniseră realitate, iar cerul nu se surpase din asta...

Dacă acea idee s-ar fi aflat absolut aiurea, inconștientul (căci el e șăf, în spate la toate...) nu l-ar fi scos la aer. Căci nu ar fi existat, într-însul. E vorba însă de-un copil neajuns la nouă luni. La chestiune, a Ordeanului cel (viitor) formator de opinii ale altora...

Rege peste așa idee,actualmente, se află jena. Că cum am îndrăznit să cred, să afirm așa ceva.

De unde mi-a sosit acel paznic în minte se află de discutat Cert este că dela durerosu-i stadiu se află săgeată spre un lucru. Nu neapărat realizabil. Dar stînd scris pe-acea săgeată: *„Îndrăznește, forțează-te să înfrunți acea descurajare. Vezi cum e..."*

> Iar aici, deja,acel vorbitor interior îți oferă o arvună de simțit tare bine..., ca ce te așteaptă, urmare a respectivei îndrăzneli).
>
> .

Se înțelege că, dincolo de acea îndrăzneală, viața își va păstra raportul între plăcute și neplăcute Ba chiar va fi un pic de lucru, în a identifica genul diferit de probleme, ale visatului palier. E vorba aici de cele strict interioare, sufletești, respectiv deloc comodele ce vor sosi din partea dragilor semeni mursecați ori deranjați subsemnatului.

Vom vedea...

Cum spuneam recent, cu ceva trebuie să-mi umplu deceniile ce-am a vieții, sub aiest Soare... Și care pot aduce inclusiv foarte-prost. Sănătos îi a sta pregătit, și pentru așa alternativă.

PS

Eu unul folosesc încadrarea în apostrofuri pentru a semnaliza idei (de-aș fi avut clasice italice la îndemînă, aș fi apelat la dînsele) Ghilimele clasice sînt pentru reprodus pasaje din scrieri ale altora.

Că veni vorba, și-n răspăr cu dl Andrei P., uzez rar de ghilimele în demers depreciativ, la adresa ziselor cuiva.

PS2

Am ezitat pînă să ilustrez cu poza alăturată (luată undeva, între bucureștenele Camil Ressu și Calea Vitan). Dacă zice lumea că am sufletul (plus situațiunea de zi) precum a motanului din poză?

Și care e problema, mi-am răspuns? Asta e! Mă aflu motan negru la meclă, ca acela.

Între noi fie vorba, mai greu mi-a pus a pune poză cu mutra mea de sexagenar. Cu doza de degradare aferentă.

> *„Matale în mod sigur o s-ajungi strigoi! Căci numai ăștia vehiculează cu dezinvoltură lucruri neplăcute bieților oameni... Sigur ești ins viu?”*

La bani mărunți, și cu multă vanitate afirmînd următoarele, doar scrierile atipice traversează secolii...

„trupele comuniste sau regrupat

… au schimbat sloganul în democrație și libertate și au condus tot ei ..”

Facem și noi ce putem, dragă doamnă... Știți ce grea e viața, de trupe comuniste? Fir-ar mama ei de egzistență, și cine m-a repartizat la naștere a fi comunist, iar apoi să bat pas de defilare, în

trupele lor! Arză-l-ar focul, pe cel care nu m-a trimis și pe mine în cămin sălăjean, cu părinți destoinici, precum ai dlui Dacian C...

Ooof, viața mea...

PS

„22 Decembrie, ora 12.06, acum 28 de ani.
Dictatorul Nicolae Ceaușescu a fugit cu un elicopter de pe sediul Comitetului Central.
Acel moment a fost prima speranță de democrație și libertate, prima speranță că o viață mai bună poate exista pentru fiecare român.
Prima speranță, obținută și apărată cu sânge de oamenii uciși în stradă, oameni care strigau "Jos Comunismul!"
A fost primul gust de libertate pentru generația mea. O libertate redată. Mai târziu am învățat că libertatea redată e doar o fundație, pe care se construiește libertatea asumată.
"Democrația și libertățile nu sunt câștigate pentru totdeauna. Omul își câștigă în fiecare zi dreptul de a avea un <<mâine>>." Sunt cuvintele Regelui Mihai I, ultimul Rege al României, de care ne-am despărțit de puține zile. La funeraliile lui, românii au strigat, din nou, "Jos Comunismul!"
Comunismul și gustul dictaturii nu au murit în decembrie 1989. Au supraviețuit în toți acești ani, hrănindu-se din comoditatea, indiferența și tăcerea noastră. Vor continua să existe atât timp cât vom sta cu fruntea plecată, acceptând să fim conduși prin impostură și minciună.
Nu există mod mai onorabil de a cinsti sacrificiul celor care au murit în 1989 decât acesta: asumarea și apărarea libertății și democrației, în fiecare zi, în fiecare ceas.
Aceasta este esența naturii noastre interioare, este datoria fiecăreia și fiecăruia dintre noi, a celor care am trăit în dictatură și comunism, a celor care am sperat, am muncit și muncim pentru o Românie mai bună, a celor care ne-am născut în democrație și libertate. ”

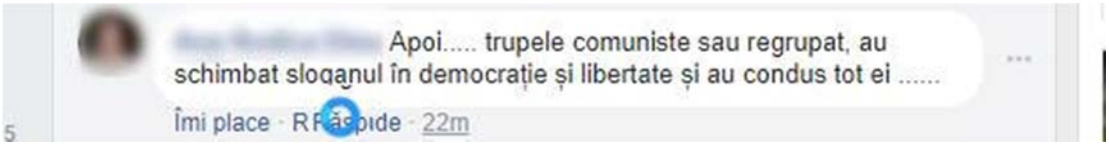

Mă apuc pe undeva

…să-mi dau cu părerea despre inconștientul uman. Cineva mă pune la punct:
„Mircea Ordean inconstientul prin natura lui nu se poate controla.daca taceai doar pareai prost,asa ai vorbit si ai confirmat.”

„Mențin ce-am spus. Dacă te-ai fi aflat ceva mai băiat de treabă, ți-aș fi dat detalii. Așa, rămîi liniștit - la stadiul a ceea ce-ai aflat din manuale.
Care manuale, eu le-am servit mai demult. Apoi, am încercat a le produce plusvaloare, fie și pentru uz strict personal.
Ca arvună întru idei, afirm că inconștientul este pitit/dușman mai ales celor care nu-i dau dreptul a fi, cum este. El fiind, s-o spunem, tare dominator din fire (chit c-altminteri putem vorbi doar de niște biete beculețe de semnalizare, dinspre mașinăria ce ne robotește-n adînc)”

Teroriștii din decembrie

1.

(cele de la acest punct le-am expus și cu alte prilejuri)

Eu simt că a fost o acțiune utilă. Da, ați citit bine.

Din motive istorice care se pot discuta, la prînzul zilei de 22 decembrie totul se afla zob, ca instituții ale statului român. Iar anarhia (care în realitate e mai neplăcută decît în cărți) la doi pași.

În așa situație, îmi pare mie, a pornit acțiunea Teoriștii. Care a conferit credibilitate armatei, iar în paralel a tăiat suficient din avîntul mulțimii, cum că totul i-ar fi fost permis (ultima atitudine fiind oricum una cu loc de mai rău).

Nu spun că a fost lucru frumos, acei morți 'de după 22', dar nu am avut contract cu nimeni, că nu putea fi mai rău, în acele zile, cu Miliție desființată practic, iar Armata purtînd tinicheaua foarte proaspătă, de-a fi tras în popor. În condiții de lipsă a Autorității, puteau demara între oamenii simpli destule. Ce să mai spunem de vreun suiș la cîrmă al vreunei tabere politice revanșarde.

Întîmplător sau ba, pe acel val - cu teroriști - a urcat echipa Iliescu, singura care a părut de încredere - inițiaților din interior, cît (mai ales) de afară. Ea a știut să se facă apoi plăcută majorității populare (se poate vorbi ce și cum, la subiect)

2.

Îndeobște, morala publică te obligă să admiri, respectiv să te revolți de ce îți spune ea. În răspăr cu dînsa, eu privesc cu doar interes domol spre organizarea acelei acțiuni teroriste. Mai exact ea în sine, cît și legătura - pe cît de discretă, pe atît de eficientă - cu alte instituții al statului român. De pildă armata, care elibera la foc continuu teroriștii capturați.

Au existat și rateuri, a la capturat zbuciumați cu trei hanorace pe ei și voind a rupe ulterior paturile de spital de care au fost legați, dar pînă la urmă s-a ieșit cum au vrut organizatorii acțiunii. Adică nici un terorist capturat, plus un ridicat nonșalant din umeri - vreme de decenii, la un fenomen deloc de colea.

Așa-mi par mie - ins oarecare - a se fi petrecut lucrurile.

Pomeneam de curînd

…, despre decemebrie 1989, să-i foarte dificil (imposibil?) omului simplu să-i accepte așa-zisele *ascunse*. Pe pildă, că am fost inevitabil, atunci, roți într-un angrenaj mai puternic decît noi..

Admit a nu fi treabă simplă. Să accepți că ești neînsemnat, iar în paralel că ți-ai dat viața, fără vreo înălțime reală, între tic-tac-urile Marii vieți (adică acea cumulînd existențele noastre-fum, cît și realitatea palpabilă). Zic asta cu ochi la un dureros text....:

> *”Dan Mănescu e azi în Cimitirul Eroii Revoluţiei. Mă plec şi îi mulţumesc lui şi tuturor celor care au stins cu izvorul vieţii lor iadul celui mai groaznic lagăr.”*

via scontent.fotp3-3.fna.fbcdn.net

La astă situație, mă pasc două îndemnuri. Să mă îndoiesc de ce văd/simt/judec. Respectiv să nu spun

acele idei, dacă ele se dovedesc exacte (iar eu simt din plin, că sînt adevărate - drept dovadă stilul d-ea dreptul clasic, deranjat, în care vor fi refuzate).

PS

Un distins amic Fb (pe numele mic Florin) a scăpat, de la Baricadă. I-am urat La mulți ani, de *Re-birth*.

Mă trecuse azi vagă dorință

… a sta de vorbă cu Dumnezeu.

Ideea nu a prins decît vag contur (dacă pot reproduce, acea stare, în vorbe...), după care am meditat de ce Arta nu abordează scurt, fără floricele, așa idee. Dar mi-am dat seama că Arta n-ar mai fi artă, de-ar proceda cum spun eu... Și anume să se lipsească de floricele, respectiv să trateze franc subiecte existențiale.

„Nu exista niciun dubiu

…că imediat dupa ’89 fosta Securitate a acaparat in intregime atat puterea politica, justitia si implicit puterea finaciara, reusind astfel sa ne tina prizonierii sistemului cripto-comunist inca aproape 30 de ani pe langa cei 45 pe care ni-i furasera deja.”

Nu subscriu unor asemenea afirmații.

În primul pentru că nu cred a fi acaparat acea categorie... Apoi, pentru că - dacă ar fi realmente așa, mai degrabă aș identifica o categorie umană care s-ar fi descurcat în orice regim. Și deci iese din 'securism', pentru a intra mai degrabă în 'dinupăturism' (chit că doar în nuvela lui Negruzzi fostul vătaf sfîrșește prost).

La o adică, e-un compliment pentru securiști, dacă s-au descurcat în două regimuri totuși mult opuse ca esență. În cel de față, nu a mai existat spaima, ierarhia militară...

Oare Caragiale

… cînd zis-a vorba (epistolară altminteri, deci nu excesiv de elaborată) cu „Simț enorm și văd monstruos”, i-o fi intuit potențialul?

Cu multă modestie spunînd, e posibil ca și vreo zisă a subsemnatului să se afle abia punct de plecare, în tratamentul realității, al vreunora din viitor... Ideea mi-a venit dînd ochi la debutul unei *Teme*[3], a lui Nicolae Manolescu. Un autor pentru care am avut / am simpatie.

[3] Volumul „Teme”, 2000, Editurile Universalia, pag. 266.

Am observat acolo, din debut, afirmația că ființa umană (adică noi toți) e călăuzită de sensul frumuseții. Mi-am zis, cu înțelegere, că așa s-o discuta între intelectuali, mai exact făcînd afirmații în numele întregii specii și punîndu-i în brațe o acțiune.

Mai încolo, am dat de un reproș - ba clamîndu-și totodată îndreptățire - făcut aceleiași ființe umane, cum că e orb la hazardurile vieții cotidiene (eu unul crezînd totuși, că nu se cade așa acțiune, din categoria trecut băbuță strada, cînd respectiva nu are chef de așa ceva ...)

Acum simt că înțelegeți de unde ideea-mi inițială, cu a vedea (poate corect), dar cu efect monstruos pentru viața socială a respectivului. Și care-ajunge precum un cretan Midas, nu transformînd obiectele atinse în aur (inclusiv hrana), dar observînd una-alta, de genul pomenitelor în amonte.

Întorcîndu-mă la Caragiale. dubiul meu că va fi cunoscut amploarea vorbei în cauză pornește de la faptul că dumnealui, fumînd grozav, pare să fi fost un om ce refula din monstruozitățile reperate de naturelul personal.

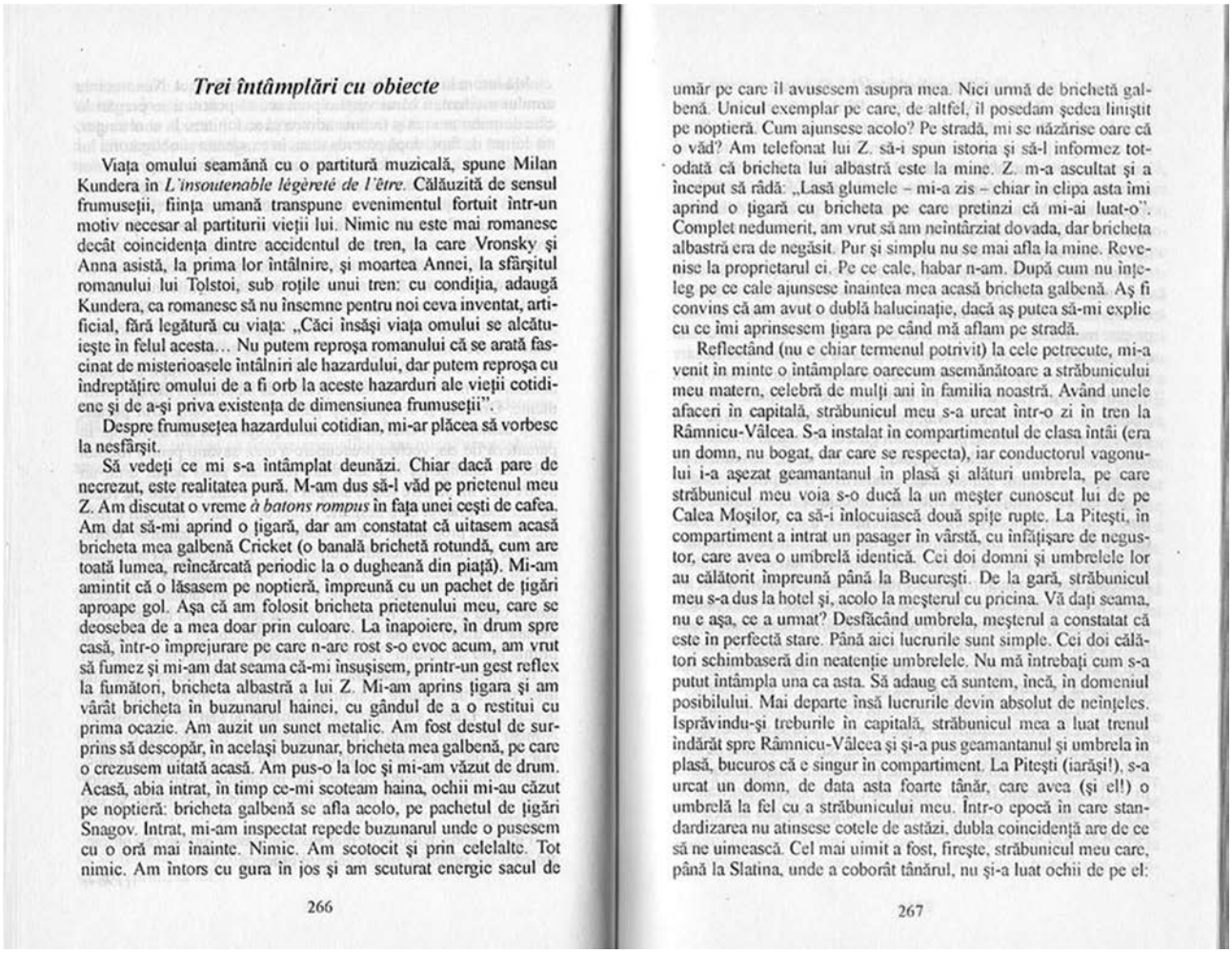

Trei întâmplări cu obiecte

Viaţa omului seamănă cu o partitură muzicală, spune Milan Kundera în *L'insoutenable légèreté de l'être*. Călăuzită de sensul frumuseţii, fiinţa umană transpune evenimentul fortuit într-un motiv necesar al partiturii vieţii lui. Nimic nu este mai romanesc decât coincidenţa dintre accidentul de tren, la care Vronsky şi Anna asistă, la prima lor întâlnire, şi moartea Annei, la sfârşitul romanului lui Tolstoi, sub roţile unui tren: cu condiţia, adaugă Kundera, ca romanesc să nu însemne pentru noi ceva inventat, artificial, fără legătură cu viaţa: „Căci însăşi viaţa omului se alcătuieşte în felul acesta... Nu putem reproşa romanului că se arată fascinat de misterioasele întâlniri ale hazardului, dar putem reproşa cu îndreptăţire omului de a fi orb la aceste hazarduri ale vieţii cotidiene şi de a-şi priva existenţa de dimensiunea frumuseţii".

Despre frumuseţea hazardului cotidian, mi-ar plăcea să vorbesc la nesfârşit.

Să vedeţi ce mi s-a întâmplat deunăzi. Chiar dacă pare de necrezut, este realitatea pură. M-am dus să-l văd pe prietenul meu Z. Am discutat o vreme *à batons rompus* în faţa unei cești de cafea. Am dat să-mi aprind o ţigară, dar am constatat că uitasem acasă bricheta mea galbenă Cricket (o banală brichetă rotundă, cum are toată lumea, reîncărcată periodic la o dugheană din piaţă). Mi-am amintit că o lăsasem pe noptieră, împreună cu un pachet de ţigări aproape gol. Aşa că am folosit bricheta prietenului meu, care se deosebea de a mea doar prin culoare. La înapoiere, în drum spre casă, într-o împrejurare pe care n-are rost s-o evoc acum, am vrut să fumez şi mi-am dat seama că-mi însuşisem, printr-un gest reflex la fumători, bricheta albastră a lui Z. Mi-am aprins ţigara şi am vârât bricheta în buzunarul hainei, cu gândul de a o restitui cu prima ocazie. Am auzit un sunet metalic. Am fost destul de surprins să descopăr, în acelaşi buzunar, bricheta mea galbenă, pe care o crezusem uitată acasă. Am pus-o la loc şi mi-am văzut de drum. Acasă, abia intrat, în timp ce-mi scoteam haina, ochii mi-au căzut pe noptieră: bricheta galbenă se afla acolo, pe pachetul de ţigări Snagov. Intrat, mi-am inspectat repede buzunarul unde o pusesem cu o oră mai înainte. Nimic. Am scotocit şi prin celelalte. Tot nimic. Am întors cu gura în jos şi am scuturat energic sacul de

umăr pe care îl avusesem asupra mea. Nici urmă de brichetă galbenă. Unicul exemplar pe care, de altfel, îl posedam şedea liniştit pe noptieră. Cum ajunsese acolo? Pe stradă, mi se năzărise oare că o văd? Am telefonat lui Z. să-i spun istoria şi să-l informez totodată că bricheta lui albastră este la mine. Z. m-a ascultat şi a început să râdă: „Lasă glumele – mi-a zis – chiar în clipa asta îmi aprind o ţigară cu bricheta pe care pretinzi că mi-ai luat-o". Complet nedumerit, am vrut să am neîntârziat dovada, dar bricheta albastră era de negăsit. Pur şi simplu nu se mai afla la mine. Revenise la proprietarul ei. Pe ce cale, habar n-am. După cum nu înţeleg pe ce cale ajunsese înaintea mea acasă bricheta galbenă. Aş fi convins că am avut o dublă halucinaţie, dacă aş putea să-mi explic cu ce îmi aprinsesem ţigara pe când mă aflam pe stradă.

Reflectând (nu e chiar termenul potrivit) la cele petrecute, mi-a venit în minte o întâmplare oarecum asemănătoare a străbunicului meu matern, celebră de mulţi ani în familia noastră. Având unele afaceri în capitală, străbunicul meu s-a urcat într-o zi în tren la Râmnicu-Vâlcea. S-a instalat în compartimentul de clasa întâi (era un domn, nu bogat, dar care se respecta), iar conductorul vagonului i-a aşezat geamantanul în plasă şi alături umbrela, pe care străbunicul meu voia s-o ducă la un meşter cunoscut lui de pe Calea Moşilor, ca să-i înlocuiască două spiţe rupte. La Piteşti, în compartiment a intrat un pasager în vârstă, cu înfăţişare de negustor, care avea o umbrelă identică. Cei doi domni şi umbrelele lor au călătorit împreună până la Bucureşti. De la gară, străbunicul meu s-a dus la hotel şi, acolo la meşterul cu pricina. Vă daţi seama, nu e aşa, ce a urmat? Desfăcând umbrela, meşterul a constatat că este în perfectă stare. Până aici lucrurile sunt simple. Cei doi călători schimbaseră din neatenţie umbrelele. Nu mă întrebaţi cum s-a putut întâmpla una ca asta. Să adaug că suntem, încă, în domeniul posibilului. Mai departe însă lucrurile devin absolut de neînţeles. Isprăvindu-şi treburile în capitală, străbunicul mea a luat trenul îndărăt spre Râmnicu-Vâlcea şi şi-a pus geamantanul şi umbrela în plasă, bucuros că e singur în compartiment. La Piteşti (iarăşi!), s-a urcat un domn, de data asta foarte tânăr, care avea (şi el!) o umbrelă la fel cu a străbunicului meu. Într-o epocă în care standardizarea nu atinsese cotele de astăzi, dubla coincidenţă are de ce să ne uimească. Cel mai uimit a fost, firește, străbunicul meu care, până la Slatina, unde a coborât tânărul, nu şi-a luat ochii de pe el:

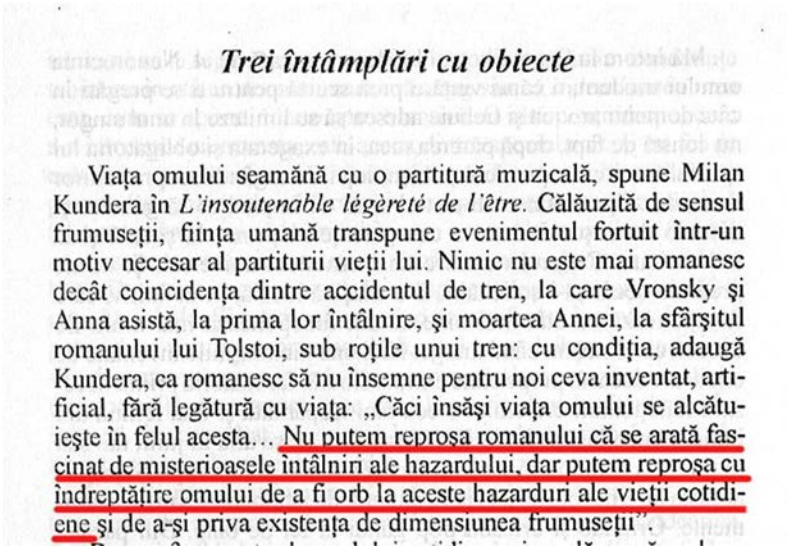

Trei întâmplări cu obiecte

Viaţa omului seamănă cu o partitură muzicală, spune Milan Kundera în *L'insoutenable légèreté de l'être*. Călăuzită de sensul frumuseţii, fiinţa umană transpune evenimentul fortuit într-un motiv necesar al partiturii vieţii lui. Nimic nu este mai romanesc decât coincidenţa dintre accidentul de tren, la care Vronsky şi Anna asistă, la prima lor întâlnire, şi moartea Annei, la sfârşitul romanului lui Tolstoi, sub roţile unui tren: cu condiţia, adaugă Kundera, ca romanesc să nu însemne pentru noi ceva inventat, artificial, fără legătură cu viaţa: „Căci însăşi viaţa omului se alcătuieşte în felul acesta... Nu putem reproşa romanului că se arată fascinat de misterioasele întâlniri ale hazardului, dar putem reproşa cu îndreptăţire omului de a fi orb la aceste hazarduri ale vieţii cotidiene şi de a-şi priva existenţa de dimensiunea frumuseţii".

O filă net

…(ajunsă sub ochii mei via sugestii facebook) solicită: „Salvați copiii"

În nesuferitu-mi stil, comunic acelora a nu fi treaba mea, să scap copiii Țării, de belele. Sună irezistibil ce clamează frații, dar totuși nu-i treaba/obligația mea, a pune umăr acolo.

În paralel, întreb acolo ce-o învîrti tata Dumnezeu, cînd plozii au probleme, prin lume...

O doamnă mă ia scurt:

"Vă suportă pe Dumneavoastra...24 din 24 de ore"

„Aveți contract cu cineva, dragă doamnă, a nu fi dumneavoastră așa ceva, pentru Bunul din Ceruri?: Adică o naspa de suportat, sub soare?...

Altminteri vă înțeleg. Ca oameni cu de toate, îmbrățișăm situații garnisite cu povești mari, unde alții n-au îndrăzneală a trage de mînecă, pe șmecherii vînturînd acelei idei glorioase... La mijloc, aici, e un Stat care vrea natalitate mare (din ce motiv, se poate discuta), dar nu are bănet pentru a susține așa acțiune.

Iar atunci acceptă intervenția ONG-urilor. Unde niște tipi întreprinzători văd (materialicește) și de ei, și de subiectul la care nu se descurcă Statul.

Și-uite-așa o mînă spală pe alta. Amîndouă sînt deranjate însă (mult) cînd intervine-n preajma horei un nedumerit ca mine... Ele necataxidind a răspunde la obiect, ci ca mai sus (ori prin liniște).

Noul val de politicieni

Altminteri din aceeași făină a unui Dinu Păturică.

Cu precizarea că dl Nasui are o fizionomie de copil cuminte (vorba e tot a lui Costache Negruzzi), dar care fură ouăle de sub cloșcă fără ca aceasta să simtă ceva.

„În 2018 statul va cheltui 1,334 lei pe lună pentru fiecare român.”

Dacă, în loc de 'român', formulați, 'cetățean al țării', se lasă cu cap de lume? Zic asta pentru e totuși o mică problemă, a folosi în secolul 19 un liant social numai bun cu 200 ani în urmă...

”România a fost făcută de oameni care nu au stat deoparte”

Spuneți-mi dacă ghicesc bine. Eu trebuie să fiu entuziasmat de ideea României, respectiv a celei care au făcut-o

V-ați întrebat vreodată că poate unii au trecut de poveștile clasei pregătitoare (căci deja acelea primare se află prea evoluate, pentru așa idei...)?

PS

De ce pot paria, domnule Nasui, că ne-statul deoparte nu-i unul oricare, ci taman în folosul dumneavoastră?

Legătură cu Dumnezeu

Ori ce văd eu la așa subiect, și azi - 30 decembrie 2017 (căci părerile omului se schimbă precum ciorapii...). Cu oarece efort mental, de a pătrunde în așa domeniu înalt, se poate lua oarece relație - de moment - cu Dumnezeu. Partea proastă-i că ulterior nu va ține nimeni cont de ceea ce ni s-a părut nouă a fi o cerere / rugăminte trimisă Lui.

Pînă la urmă, mie îmi pare că dorința de-a transmite ceva lui Dumnezeu ține de banala producere de drog existențial, de care am îndrăzni a pomeni prin posturile mele...

O să ziceți aici: lasă c-o să vezi tu, la caz de boală ori de apropiere a morții... Păi... E posibil să văd o groază, nu și vreun Dumnezeu. Faptul că atunci oi glăsui amarnic spre El nu-i garanție că și există.

Aș crede multe vorbe mari

… dacă suporterii acelora, zgîndăriți un pic, nu s-ar purta ca fiarele.

Mă aflu tentat

a trata mica dispută dintre dl Gabriel Liiceanu și un tînăr realizator TV într-o cheie aparte.

În suflet, avem dorințe. Mă refer la acelea depozitate în adînc, adică nu tocmai avuabile, pentru că ni se află imense, plus nesociale... De pildă, tendința de-a domina tot, lăsată cadou la naștere, și tuturor. Căci altfel, am supraviețui mai greu ori deloc.

Acea fiară din suflet se zbate permanent. Vrea să (ne) iasă la aer. La manifestare nemijlocită. Dar așa ceva nu-i posibil. Căci ne-ar fi mai rău, din partea semenilor, decît cu obositoare priponire a ei, în adînc de suflet.

Operația beneficiază multă vreme de îndulcitoare, între ele aflîndu-se amînarea. Mai exact, speranța că la un moment dat, în viitor, sosi-vom în dorita poziție. De-a fi noi peste toți.

Așa ceva nu se poate însă. Și sosește un moment cînd realizăm că acel lucru nu-i posibil. Iar că pîn-atunci ni s-a aflat doar amăgire. Pe fondul slăbirii gratiilor cuștii, fiara de care vorbesc devine mai vehementă. Și începe a strica atmosfera din întreaga 'casă'.

Pe-așa fond, simt eu, ajunge dl pomenit sus de tot să afirme:

.

> *”Domnul Costache are, se pare, un proiect TV compact cu crema infractorilor, cărora, uneori, li se adresează cu „domnule premier”, lăsând să se înțeleagă că invitatul e acolo, în fața lui, în calitate de prim ministru, nu de infractor.” notează Liiceanu. El adaugă că emisiunea este imaginea cea mai coerentă a României în care ”scursurile lumii noastre, ieșite de la pușcărie mai obaznice decât erau înainte de a intra, ajung directori de conștiință, emit judecăți de valoare, ne fură cuvintele care-i caracterizau și le întorc împotriva noastră. Și asta sub oblăduirea președintei Televiziunii.”*
>
> .

În ce privește tînărul om de televiziune, și îndrăznind eu a privi lucrurile în același unghi… Fără îndoială și dînsul are o fiară. Dar e tînăr, și are ce cărnici dulci să-i dea acelui animal, pentru a ședea liniștit.

În același timp, e posibil ca dînsul să vină dintr-un mediu familial unde fiara din dotare se afla mai domoală. .Înaintașii dlui Liiceanu par să fi avut însă un parcurs mai dur, sub soare. Iar fruct al situației se află și vehemența fiarei din apreciatul filosof.

Oare cît de primitiv

…le va părea Facebookul de azi, celor care vor intra în viața măricică peste un deceniu?
Ori două.

Zic asta cu ochi la niște materiale pe care mi le adun, pentru viitorime (grandoman/nerealist, ca de obicei).

Ideea de Facebook sună minunat actualmente, dar peste niște ani inevitabil va fi precum Yahoo Messenger ori – și mai rău - MIRC, văzute din 2017...

Cîrcotășeala pe Facebook

…implică și să-ți parvină amabilități, de la unul ori altul. De pildă, dacă ni-i plăcută mutra pe care-o vedem în oglindă.

La așa prietenească atenționare, întîi m-a traversat neplăcut (și psihanalizabil) pumnal. Motiv pentru care, pentru a nu mă mai trezi curînd cu-așa sentiment în brațe, mi-am zis că-i cazul a privi mai amical creatura cu pricina - adică din oglindă.

Azi, pe cînd îmi sortam niște selfie-uri (care-s barometru pentru starea interioară) am realizat o chestie. Antipatia ori simpatia pentru mutra din dotare decurge din banal număr de priviri pe care le aruncăm în oglindă. Dacă ultimele-s numeroase (se înțelege că-i de evitat aici narcisismul, cel în dauna privitului spre exterior), n-ai nici un motiv să te indispună mecla respectivă. Asta, întrucît intervine fenomenul familiarității. E-o mutră cunoscută.

Zic și eu, ca să treacă astă după-amiază de 31 decembrie mai frumos...

Altminteri, pe unde pitreceți? Tabacioc este? Dar vin fain? Iar amorul? Bine, sănătos?

PS

Mă întorc nițel, la neplăcutul subiect. Ăl mai naspa, pentru cine ridică problema mutrei groaznice pe care o avem, e marșatul pe acea idee. „Știi, domne, cît dă îngrozitor mi-e, să mă uit în oglindă. Și uite dă ce...” (și-i arăți cum bateți, tu și Freud, pas al defilării împreună...

Sînt convins că a doua oară nu-i mai trebuie, tipului, să aducă vreunuia vorbă de așa ceva!

Să fi fost 1994

… cînd ascultam o emisiune la ProFM. unde admiram priceperea întru oameni a dlui Călinescu.

Azi privesc un pic surprins, de pildă spre nevoia de diminutive - în adresarea de/spre alții... *Carmensita* [e vorba de Carmen dan, ministru de Interne, n. MO]*, Livulică*...

> *„Carmensita, mi amor, pai, daca Mazare a disparut in Madagascar, in lanu' de vanilie, si tu esti ministra la interne, cum facem? Sau ereai sub casca la coafor?*
> *O demisie, ceva?*
> *Livulica, pai, toate organele, nu e toate ale voastre?”*

I

Interesant este cum o sucește dl Călinescu, în fața observațiilor. Pe de o parte se face că plouă, pe alta încearcă să intimideze:

„Nu. Dar e sub SUPRAVEGHERE judiciara. *Pricepi*?”

Iar mai încolo: „Înca o incercare [de a mă face să pricep]: omul era liber sa circule dar OBLIGAT sa revina si sa se prezinte la program. Acum e infractor cu acte in regula.

În momentul în care punctez că dna ministru nu avea obligație să vegheze la graniță asupra plecării celor precum d. Mazăre, se lasă cu liniște, din partea celui doritor să-l priceapă alții.

II

Ajung iar la o idee mai veche...

La vîrsta cînd avem a ne face un rost (asta înseamnă de foarte multe ori a crea resurse pentru familie, respectiv senectutea noastră) îmbrățișăm lucrurile spălate care aduc un ban (în plus). Ulterior, naturelul ne revine la frîie.

„Talpeș, securistul!”

Apropo de cei care vorbesc (inevitabil ca acuză) de comuniști ori securiști, am îndoieli a fi acolo ceva mai mult decît niște fiare în libertate. Și care, la vremi tulburi, ar dori cu mare plăcere să intre

în instituțiile cu pricina (Partid, DSS). Dar nu ar fi acceptați, acolo, decît eventual ca temniceri (ori paznici de noapte).

PS
Nu m-am aflat, în acele două blamate categorii umane…

Ca părere a mea

… d. Filipescu vădește aici o umană înclinație. Aceea de-a caută vinovați Mai exact, unii umani.
Lucrurile îmi par a fi stat însă mai complexe. La originea a tot, din decembrie 1989, s-a aflat viața.
Eventual și Acela în care spunem toți a crede: Dumnezeu.

Disidentul Radu Filipescu: Cine sunt responsabilii pentru victime după plecarea lui Ceaușescu?

La 28 de ani de la Revoluție disidentul Radu Filipescu rememorează la RFI evenimentele din 21-22 decembrie pe care le-a trăit din plin în București – de la...

Pomeneam cîndva

… că-n momentele periculoase de la munte nu am stat a mă gîndi la Dumnezeu. Cam așa și în opinări despre decembrie 1989. Ni se risipește (putem vorbi, de ce...) liniștea ce permite existența lui Dumnezeu, în sufletul omului.

La chestiune, poate mîngîiem cruciulița de la gît înainte de-a ne aventura peste parapetul tranșeului, pentru atac la baionetă. Dar odată pornit pe scara de-acolo, s-a terminat cu gîndul la Dumnezeu (altminteri liniștind oroarea de moarte). Poate abia apoi,. fie și sfîrtecat pe undeva, revine dispoziția pentru gîndit/apelat la Dumnezeu.

Despre ultimii 28 ani: „Au trecut degeaba”

Observ asta. Că au trecut degeaba. Ne aflăm fiare și nemintoși, exact ca-n decembrie 1989.
Eventual ca și la Facerea lumii - altfel, cum naiba am fi putut supraviețui în pădure/junglă, .milioane de ani (trei?)...

Vorba asta că a trecut degeaba răstimpul de la Revoluție este și de copil comod, și de zvîrlitor cu vinovăția.
Spre alții.

Nu am pretenția

… a mă fi identificat vreodată cu Istoria... Dar are ceva fascinant a te vedea nemijlocit în malaxoru-i (sau măcar fluviul ei nemijlocit)..
Zic astea, cu gîndul la dimineața zilei de 22 decembrie.

Mulțime, în fața unui cordon de militari, aproximativ la 100 metri de rondul din Piața Universității. Băgător de seamă pe-acolo, subsemnatul. Pe-acolo, tot tacîmul (l-am descris cu alt prilej). Amintesc doar salvele trase în aer (se află și situații mai plăcute, sub soare).

Fac legătura aici cu ceea ce spune Istoria că s-a petrecut în acele momente, în centre de putere. Cred că atunci, după ce fusese beștelit cu noaptea în cap de Ceaușescu (și somat să tragă, aducă tancuri etc.) ministrul Apărării, Vasile Milea, își trage glonțul spre inimă. Căci cam asta era ora, la vreun 9 fără un sfert.

După un timp, cordonul (cu răcan plîngăcios, respectiv ofițer fioros) se dă la o parte. Și mulțimea, unindu-se parcă cu surata-i venită dinspre sud, se duce spre gura străzii Cîmpineanu de azi, respectiv a străzii Dobrescu actualmente.

Barajele de aici - taburi și militari - nu dispăruseră. O vor face după 10-15 minute.

> Am aici o mică nelămurire.
> La 9,07, generalul Stănculescu - chemat urgent de-acasă, după sinuciderea ministrului Milea - dă mesajul de retragere a trupelor în cazărmi.
> Simt că doar lui în baza lui cedaseră (altminteri disciplinat) cei de la Agricultură.
> Ori de aici simt că au existat două rînduri de ordine. Ori poate al doilea baraj nu avea comunicații radio (cum pățiseră cu o seară înainte, dacă rețin eu bine informațiile oferite de istoricul A.M. Stoenescu).

Personal nu mai știu cum s-au scurs ceasurile. Spun asta pentru că, de chiu de vai, a mai durat ceva - pînă la zborul elicopterului prezidențial, de la 12 și ceva... Nu mai știu ce revistă străină pomenea de 10 și ceva (opt minute:), cînd a cedat al doilea baraj.. Înseamnă că două ore Piața Palatului / actuală Revoluției a fost plină, și cu scandări (posibil ca cele anticomuniste să fi apărut mai pe seară). Dar cu Ceaușescu în clădirea C.C.

Lungi trebuie să-i fi fost acele ceasuri (probabil și celor din jur, pînă la portar...

În acele momente, nu știu să ne fi gîndit că Ceaușescu e în CC. Se cerea judecarea lui, dar familiaritatea cu acel colos de beton e foarte posibil să fi apărut mai încolo. Deja era nemaipomenit, și de savurat, a fi acolo, și-a face ce făceam.

După un timp, intervenind plictiseală, m-am dat spre ceea ce-am aflat ulterior a fi Direcția V, la intersecția străzilor [Dobrescu] și Boteanu. De acolo am văzut ceva tras de ușile metalice ale CC, partea aferentă. Și larga lor deschidere, după cîteva minute.

N-am ținut a intra acolo, poate și de ceva teamă.

Totul era un spectacol nemaipomenit. În parte mi s-a estompat sentimentul uluitor, înlocuit cu aste meditații despre Istorie.

Apoi am luat-o spre casă, căci mă aflat *schimbul doi* la serviciu. În vremea asta, Ceaușescu a trecut prin Primăverii și Snagov, urmînd a fi lăsat în cîmp, pe la un 4 după-amiază.

Se cade rău, de sus...

PS1

În dimineața acelei zile nu am avut curaj să iau aparatul foto cu mine. Căci comuniștii au avut mare oroare de-a fi pozați, mai ales în vremuri neconvenabile lor. O voi face abia a doua zi.

PS2

Încă o dată, toată gratitudinea dlui istoric Alex Mihai Stoenescu. Cu care n-am avut altminteri onoarea, de-a face cunoștință.

„A fost Lovitura de Stat sau Revolutie?”

Vorba asta e ca și cum ai cere unui autovehicul să fie format (să spunem) doar din volan și roți… Intervin sumedenie de altele..., între cele două.

„*Adevărul despre 1989 nu poate fi decît neconvenabil*.”
Nu neg. Altminteri dînsul nu-i complicat. Devine însă de nesuportat cîtă vreme dorești să faci din acel moment istoric un fel de bîlci, făcător de bine tîrgoveților care-i bate ulicioara.
Pot părea elitist în ce spun, dar îs un banal tip ce nu ține a căuta între coarne, ne-elitistului. N-am așa glandă (dar în paralel privesc invidios spre cei care-o posedă, și se realizează în viață).

Revenind la subiect, mă uit și-n sens invers, cum ajuns-a ase naște așa întrebare (aceea citată inițială) . Cred că se află acolo comoditate mentală plus interes. Cea dintîi are oroare de nuanțe, iar a doua stabilește salvatorii (pentru sufletul nost') vinovați.

PS
Posibil ca în imagine (a subsemnatului) să fie unul dintre cele două-trei autoturisme nevinovate peste care o luase un blindat în noaptea de 21-22 decembrie 1989, în urmărirea supraviețuitorilor de la baricadă.
Locul pare a fi actuala stradă JL Calderon, la intersecția cu Bd. Carol (denumirile sînt cele de azi, pe atunci erau Al. Sahia, respectiv Bd. Republicii).

Mi se pare neserios

… să critici dur ceva.

E interesantă atitudinea insului simplu (și-uite-așa devin sinistru elitist...). El nu-și poate declara domol a poseda atitudine diferită. Are nevoie să critice dur.

Ce zîmbet de, pardon, escroc are domnul (occidental și elevat) din imagine.
Deseori mă bucur a se fi inventat citirea mesajului nonverbal (chit că aglomerează nițel viața observatorului).

„Dumneavoastra ce credeți?

…Au confiscat Ion Iliescu, Silviu Brucan, Amiralul Cico Dumitrescu, Victor Athanasie Stanculescu, Petre Roman si Gelu Voican-Voiculescu revolutia sinceră a romanilor?”
Să mă iertați, dar zisele de mai sus se află mult neserioase... Să vă spun și de ce. Soliciți o părere (ca să citez o ulterioară, de acolo: 'sinceră') din partea publicului, dar deja ai pus torpila: „revoluția *sinceră* (s. mea) a românilor”.

Dincolo de ideea, cum o fi o revoluție nesinceră... .
Pe cînd Brucan și-ăilalți ticăloși confiscau revoluția, românii cei sinceri (bănui că și foarte deștepți, după cum spun naționaliștii) cu ce-și pierdeau vremea?

Cred, cu nesimțirea-mi de rigoare, că aici se află caz clasic de a *nu* învăța din istorie...

**

'Care este adevărul despre Revoluție?'
Îmi permit, aici, a investiga spre animalicele din spatele vorbei...
Găsesc acolo dorința de-a freca ridichea cuiva... Așa ceva, deși blamabil în sine, ascunde o belea și mai mare: agresivitatea primită cadou de la natură. Și exercitată către semeni.
Și de care nu-i frumos, a ne-o recunoaște...

La ideea de Revoluție, pot observa că acolo este și haină, care dă impresia omului simplu a fi participat (mai exact la toate măruntaiele dînsei). Există acolo și mare drog existențial, revoluția fiind o chestie peste trăirile curente / ale vieții de zi cu zi.
Ce compensează dumnealui, ar fi de tratat asemenea, în acel dicționar fără cititori.

„Reusind astfel sa ne tina prizonierii

… sistemului cripto-comunist inca aproape 30 de ani pe langa cei 45 pe care ni-i furasera deja.”

.

Cu tot respectul, dați-mi voie a zăbovi încă un pic asupra ideilor reproduse mai sus…

Poate vorbesc din cărți. Și nu neapărat bune. Dar dacă stai să te plîngi de alții, ba și inventînd dintre ei (din ce motive, se poate explora), slabe speranțe a te adapta mai bine, mai eficient la cele din jur.

Ceea ce se află în jur se numește realitate. Nu o tipsie cenușie de unde ne-au furat vreunii prăjiura (venită anterior de-a gata)

Mi-a rămas mintea

… la vorba / acuza de securist.

Curiozitate.

Cînd vituperăm astfel spre careva cît ne e acolo supărare pe represivitatea (vorbă ce vrea s-adune caracteristicile instituției pe care o va fi servit acela) acelui tip, și cît oftică pe altele, ale respectivului? Mai exact, că e bine plasat de pildă, într-o ierarhie a bunăstării.

Pe acea scară noi fiind, întîmplător, mai jos...

Altminteri, e frumos. Și mult curajos. Cîtă vreme s-au aflat aceia la putere, treceam pe trotuarul opus de frică. Acum am devenit lei...

Interesantă construcție interioară

… a cuiva ce adună adeziuni pentru declararea lui Avram Iancu drept *Man of the Year.*.

Anul nefiind 1848.

Acuza spre diverși

…că-s în vreun mod infamant ori altul comportă riscuri...

Mai exact, ne putem trezi cu nesimțitu ăla că spune:

„Ai dreptate, șefu... Și-ncă ce bine le vezi! Dar dacă tot te-am prins, dă-mi voie să-și vorbesc despre această latură neagră/diabolică a personalității mele, pe care cu osebită acuitate ai remarcat-o... la loc...”

Cine i-o fi inventat (și) p-ăștia, sub soare?! Crucea lor!...

„Umblă vorba prin tîrg

ca un pseudo Nae Ionescu uns cu toate cremele e foarte suparat ca, desi si-a luat special pentru ocazie o camasa verde nou-nouta, camarazii cei tineri nu l-au vrut langa ei la intalnirea cu premierul." (acel pseudo-Nae Ionescu fiind Gabriel Liiceanu)

Mă duce mintea aici la un anumit joc. Și anume cum vor scrie tinerii inchizitori de azi, peste vreo două decenii.
Iar dacă dintre acei inchizitori se află oameni copți, ce făceau ei acum două decenii.

Spun astea pentru că îndeobște avem etape, prin viață. Iar aceia care se produc la anul X în vreun fel, nu o fac și înalte epoci - ale vieții lor. Zic asta în baza micii experiențe pe care-o am, despre viață...
Îmi veți spune aici că traiectoria - prin existență, a - subsemnatului contrazice aiureala propusă mai sus. Probabil mă aflu un accident... Ori am fost atent a nu consuma chiar haplea bunătățile polemice...

Oare de ce ne e jenă

…să răspundem (la întrebarea ce vom face în minivacanța de Anul Nou) că vom bea un pahar cu dînsul Eros?
Pot bănui de ce evităm, așa răspuns.

Mă aflu om rău

Căci nu izbutesc (și zău că fac eforturi!) a vedea realitatea și altfel decît în nuanțe de gri.
„Nu ieşti uăm/om, bre."
Îmi admit fiara primitivă, din dotare. Bașca sadismul. Dar nu-i vina mea că alții-s (lesne) rănibili, prin banale nuanțe.
Asta se întîmplă pentru că dumnealor (oamenii...) au nevoie ca de apă ori de alb, ori de negru.

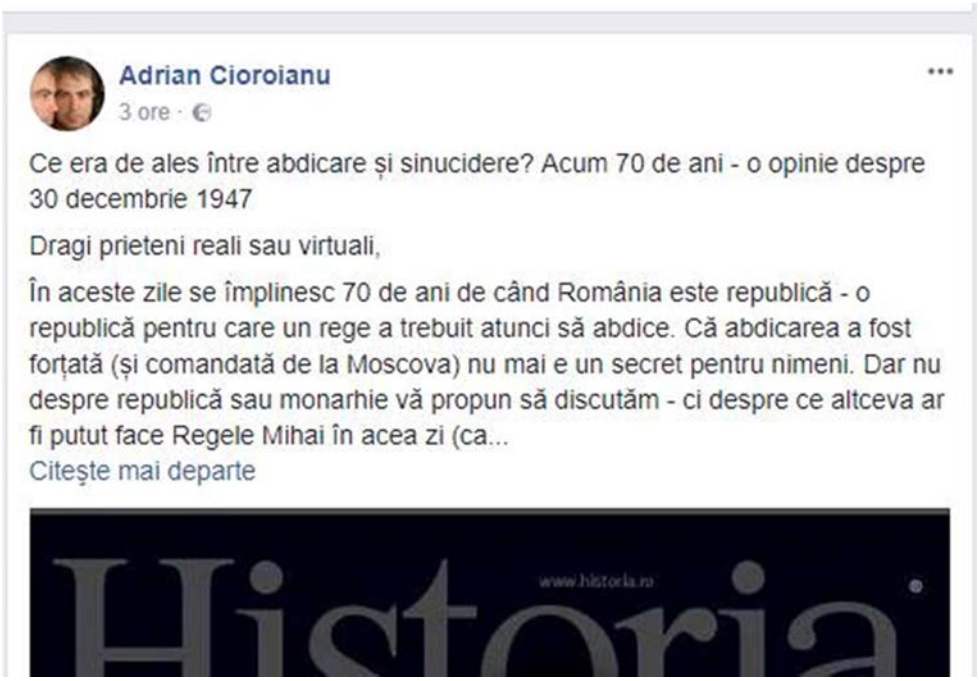

Uneori îmi vine a face ciocul mic

…(vorba unui secretar general al Guvernului, de altădată). Mai exact că nu se cade ca tocmai eu, adorator de pietre montane (fie ele de înălțimea Caraimanului, Coștilei ori Morarului), să fac haz de cei care - zic ei - își iubesc țara.

Adică România.

Este drept că de-o diferență tot există, între mine și aceia. Mie nu mi-a zis nimeni, ce trebuie să iubesc (cu atît mai puțin nu a sosit vreun teleast Rareș B., să-mi amintească a nu uita să iubesc, obiectul amorului).

Rămîne însă de-o relație, cu respectivii. Mai exact o antirelație. Necheful de-a sta alături de tipii normali (în stare a mima că iubesc țara), m-a făcut să-mi iau cîmpii/munții...

Nu spun cele de mai sus cu răutate spre respectivii (ori cu autoaplaudat spre subsemnatul). . E-o constatare, și-atît.

PS

Apropo de țară, n-o să mă vedeți (pe mine, cel care nu o iubește...) curînd că mă plîng de ea. Ba nici de oamenii ei. Dumnealor sînt cum sînt, și gata (că mai scriu eu una-două despre dumnealor nu schimbă datele problemei,.mai ales că nici subsemantul nu se află perfect...).

A nu poseda iubire pentru ceva nu-i obligatoriu să te trimită în extrema opusă (cum gîndesc apostolii neamului). La o adică, relația-mi spre zona de limbă unde m-am născut este de alt tip. E acolo banală (dar încîntătoare) obișnuință / parte din mine

Nu iau în serios vorba „Ciuma roșie”

…și care-l atribuită de adversar Stîngii mioritice). Asta, pentru că identific iute acolo limitare a minții, plus răutate.

Nu spun asta cu... răutate. Ci doar voi a puncta situația.

În paralel, fu o chestie doar de șansă, ca subsemnatul să vadă lumina vieții într-un gen de familie, și nu în altul.

SONDAJ IRES | Aproape jumătate dintre români

…spun că 2017 a fost un an mai prost decât 2016. Pe cine consideră vinovaţi de felul în care merg lucrurile în ţară:”

Omul nu va fi niciodată, la noi și-aiurea, mulțumit de ce i-i prin jur.

La chestiune… Despre sine însuși, cît de mulțumit se află românul? (simt că nu și-a pus niciodată problema asta. Căci e mai simplu a te declara nemulțumit de altele...)

PS

Frații de la Digi procedează asemeni lui Pristanda:

„Pupă-i în bot, și papă-le tot!” (via reclame, trecute prin fața telespectatorului captat cu cele de mai sus)

N-am făcut un secret

…din simpatia pe care o am pentru Liviu Dragnea.

Așa simțământ nu are treabă cu rațiunea (iar cînd are, nu se spune ce și cum, căci dă prost).

.

E.

Acea simpatie va da examen important în momentul în care dumnealui, plecat de la șefia PSD, va scrie sau ba precum un înaintaș al său în acel post, și anume d. Adrian Năstase. Ori se va agita (sau ba) în stilul predecesorului Victor Ponta.

M-aș bucura să nu.

Să ne rîdem

„ Mircea Ordean esti autor moral al loviturii de stat din 1989 . PSD = CRIMINALI . Trebuie sa fi pus pe lista neagra alaturi de mizerabilii : Ilici , Roman , Voiculescu , Dinescu , Caramitru .....”

Numai al loviturii de stat din 1989? Mă jignești! Păi ai idee, bre, cîte alte nemernicii am pus io la cale, în secolu 20? Ai auzit matale dă masacru de la Katin? Da' de ăla de la Malmedy, al SS-iștilor? E, io le-am aranjat pe fiecare (lista fiind mai lungă, inclusiv trădarea lui Isus de către Iuda fiind pusă tot dă mine la cale - din acei 30 arginți mi-a dat mie paișpe, căci așa fusese înțelegerea prealabilă)

De pe altă parte, să-mi spui dacă ai ceva timp liber, ca să-ți înșir ce nemernicii pun la cale pentru viitoru secol și jumătate... Zici dacă nu-i cam mult, 150 de ani? Nu e, căci io-s dracu pe pământ.

PS

„A malin, malin et demi” Adică, dacă celălalt se vrea șmecher în relația cu tine, fii tu un șmecher și jumătate.

„PSD = criminali”

Privesc spre vorba asta. Ori similare.

Stau în dilemă, asupra a ce-i în în spatele acelei acuze... Căci, în cazul vreunui ins căruia nu-i va fi murit nimeni la Revoluție (dac-ar fi fost așa, nu-i mai ardea de spusele citate!), ele decurg din strict sufletești personale.

Am de ales între a-l crede pe acela amenințat de moarte de ceva (motiv pentru care e pus pe reacționat ultravehement), respectiv de-ai fi la cîrmă (fie și, inerent, refulată) primitiva dorință de-a ucide dumnealui pe careva. După ce privesc o vreme așa alternative, am impresia că e vorba de-a doua eventualitate.

În rest, respectivul nu și-a ales configurația, cînd a fost trimis în lume... De către Dumnezeu, se înțelege (precizarea e necesară, după un recent post tare glumeț al subsemnatului).

Șir de taxiuri

… în preajma hotelului bucureștean Intercontinental. Unul dintre ele are semețit un steguleț tricolor. Celelalte șase-șapte, nu.

Cu toții își au justificarea lor, în a ridica ori ba așa stindard. După cum justificată este și situația din țară, care conduce spre acea lehamite, chit că și și alții ca noi (nu alții!) alcătuiesc această țară - citez din clasici - de rahat.

**

Sorin Roșca Stănescu vorbește despre politichia momentului.

Nu-mi pun problema dacă-i exact în ce spune, cît realizez o mare scindare, între noi. E vorba de cetățenii țării.

În toate acestea consider a fi realitate, și nu vreo dramă. Ori dacă e vreuna, decurge din (ceea ce un mai deștept ca mine numea:) a ne fi născut...

„Sfîntul an al Centenarului nostru

… 100 de ani de istorie, 1918-2018!”

Am momente în care mă întreb din ce fel de birouri - discrete, dar ultraputernice - se dă tonul-la-cîntec, de așa campanii. Cum este a Centenarului Unirii.

Apropo de acțiunea în cauză, o aritmetică elementară a situației mă face să cred că fără acea campanie ne-am afla în situație insuportabilă (pentru acei diriguitori discreți). Ultimii îmi duc gîndul la Marele inchizitor dostoievskian, care veghea la bunul mers al mulțimilor aflați în puterea sa.

Mă întrebați cum îmi fu vinul de-azi noapte, de scriu aieste? Mmm, onorabil.

PS

Apare, mai sus, vorba, 'sfînt'...

Privesc uneori cum arată istoria oferită publicului larg. Rămîn puține reale, pe acolo. Asta pentru că esențial este a servi o poveste frumoasă omului de rînd, care să ducă mai aproape situației voite de diriguitor.

E un fel de mînă ce spală pe alta.

Altminteri, situația omului de rînd îmi pare apropiată de-a animalului domestic (minus sacrificarea). Respectă regulile țarcului, avînd prin urmare un ocrotitor.

Ce nevoie are ocrotitorul de acel echivalentu al animalului domestic? Păi, pentru că dumnealor (fiind mai mulți) se simt mai bine ajunși la un nivel unde decid asupra altora. Mai exact asupra mersului unei țări întregi (pe paliere mai înalte ori mai joase aflîndu-se aceia).

Cu ochii la așa statuie

… cîte un fascinat de istorie îi poate fi alături generalului de Gaulle, în momente ale unei vieți fascinante. Poți să vezi aievea - în preajma-i (tot istorică) - și mari lideri ai lumii, cu care generalul francez a venit în contact.

Apoi sosește un pic de tristețe, vazîndu-l surghiunit intrucîtva, la vreme rece și de noapte, plus singur și imobil, într-un parc oarecare al planetei...

Legat de acel Apel

El s-a ivit la finele lui 1989.

De atunci, în cele din jur cît și în mintea noastră./ vreunora s-au schimbat nu puține. Pe de o parte cunoaștem mai multe despre comuniști, oponenții acestora cît și dl Liiceanu în sine. De asemenea, oratoria de acum 28 ani poate avea fisuri, în ochii oamenilor ce nu au stat în loc.

Tot la ideea unui asemenea material, e de spus că alcătuirea socială are nevoie a ține de moaște scrieri precum a dlui Liiceanu. Asta, pentru a-și crea (cu orice preț) ancore, în timp. . Orice lucru este, după o vreme, depășit, însă amintita Societate îl ține în continuare la (mare-mare) apreciere.

**

Privesc prima parte a frazei ce deschide acel material (vezi imaginea). Îmi pare rău s-o spun, dar e acolo oratorie, cît și nepotrivire cu realitatea… Nu pot să nu observ, încă o dată, nevoia noastră de idei plăcute sufletului. Și care, inevitabil, sînt mai mult ori mai puțin depărtate de realitate.

În așa sete, nu doar acceptăm ca adevărate spusele de acolo ale dlui Liiceanu, dar le păstrăm drept moaște peste mulți ani.

În același timp, găsesc interesant cum Societatea preia un material - declarîndu-l clasic pentru o națiune - deși acesta, la vremea lui, a reprezentat doar o parte dintre supușii Ei.

Eu mă aflu paria

…(dac-aș crede în respectiva noțiune, aș completa că al spiritului). Din așa unghi, observ că, că juni ori mai puțin juni, la vreun 1930 ori 2017, jucăm aceeași partitură.
Adică a lucrurilor istorice convenabile.

Există și relatări mai puțin glorioase, despre ce-a fost în WWI. De pildă despre niște simpatice surori medicale dintr-un loc numit Coțofenești. Asta, pe fondul luării unor bărbați de la vatra lor (cea cu neveste, copii și viață oricum amărîtă) și duși - via groaza de Curtea marțială - în tranșee toride ori înghețate, unde să moară de șrapnel ori tifos. Le-a ținut de cald acelor oameni simpli, că vom ori am dobîndit Ardealul, tare mult... (la o adică, toată treaba acolo a stat la mîna zarului, căci în WWII aceeași mișcare nu a mai ținut, noi mergînd pînă la Stalingrad degeaba).
Toată treaba asta, pentru ca niște fruntași să se simță mai bine, că au de păstorit o arie geografică mai extinsă (face bine la suflet, căci și acei.lideri se aflau oameni, cu nițică angoasă existențială de domolit)

Privesc la domnișoara din imagine… Are de trăit (sper a nu comite un pleonasm) o viață. Dacă se poate binișor sau bine. Așa că îmbrățișează valorile *angajatorului*. Adică ale Societății. Și se străduie a le oferi credibilitate, în ochii/urechile publicului. E om (...et nihil humani puto).

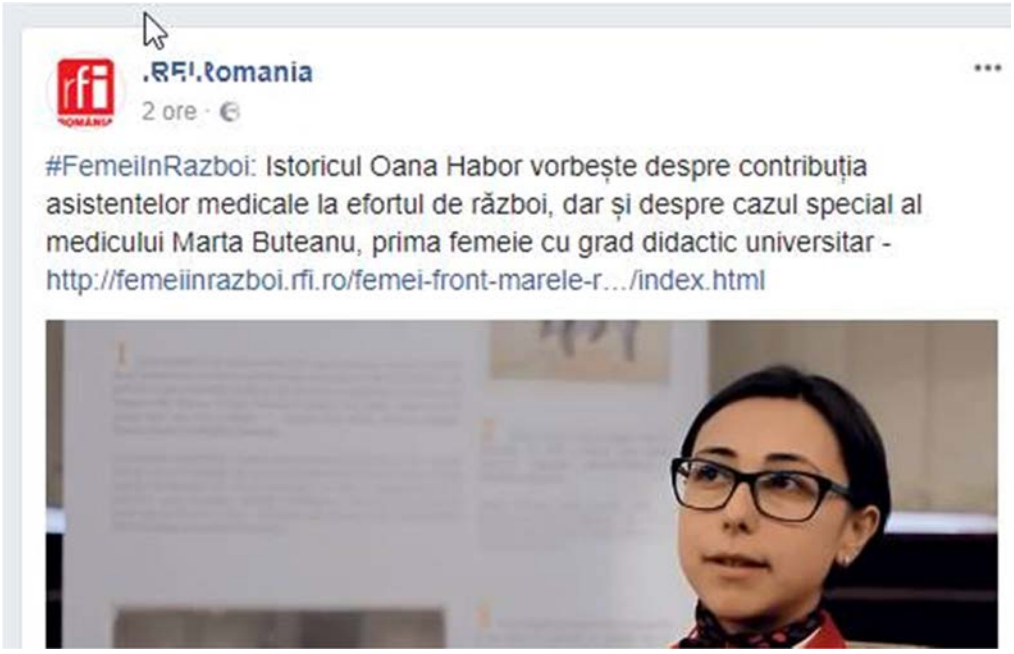

Nu vă jenați a mă corecta, dacătele simțiți că greșesc pe undeva, mai sus.. Partea proastă este că Societatea e mare/forte, e sforăitoare în zise, dar posedă o mică problemă. Aceea de-a admite discuție asupra gogoșilor Ei.

PS
Pentru a face hapul și mai nesuferit, privesc spre bravii compatrioți de după 1918. Nu-mi amintesc să fi văzut vreunii lucrurile, precum subsemnatul mai sus. Asta, pentru că le-a prins bine poveștile roze. Care le lucrau bine la suflet, iar în paralel îi fereau de pus rău cu Stăpînirea.

Cu tifosul din tranșee și familia rămasă fără sprijinu-i principal rămîne însă cum am stabilit.

Dincolo de toate, Societatea are pretenția a i se afla în brațe / deasupra Adevărul la pătrat, respectiv tata Dumnezeu.

De niște ani buni

… mă aflu ateu (asta, nu de-al dracului, ci pentru că mi s-a părut a nu exista Nimeni, deasupră-mi). Anterior, am simțit un Dumnezeu, deasupra existenței mele. Totodată, nu mi-am considerat atitudinea din ultima vreme drept bătută în cuie. Mai exact că nu mă poate păli vreun ceva sufletesc, și să m-apuc a crede iar...

> Parcă nu m-aș înghesui la religie, chestia cu cărți și intermediar uman, dar nici pe acolo nu știi ce-ți poate sosi - cîtă vreme este vreo zece ani nu aș mai fi eu, cel de azi, ci altul...

Pe-așa fond, și pentru că am nimerit liniștea ianuaricului parc Herăstrău, am simțit nevoia a mă adresa căruia o fi mai mare. I-am zis „Doamne”. Și l-am rugat a-mi da ajutor, în ale profesiei.

Vă mărturisesc a fi existat și adresare mai reverențioasă, prin lumea asta, către Înaltul. Decît a mea, de azi. Mai degrabă fu zisă amicală, către un tată de gașcă.

Cred că nu s-a supărat.

Dar de răspuns nu mi-a răspuns însă, nemică. Așa e Dînsul...

Dar am suficientă minte pentru a mirosi că tot fu o treabă, a purcede la așa vorbire,. spre sus... Altora, ba și mie în alte clipe, îmi fu prea multă ceață cenușie pe ochi, pentru a-mi mai arde de-așa ceva... De vorovit spre Înaltul.

În paralel, și lunecînd spre obișnuitele-mi ticăloșii, e interesant c-alde credincioșii clasici folosesc cuvenitele clișee, nu și mărturisiri de acest gen. N-aș vrea să fiu în locul dumnealor, în inerentele momente cînd cerul li se pare gol.

Nu știu cum izbutesc

…unii supraoameni, a trece dragostea/iubirea într-o definiție. Zic asta cu gînd atît la particularitatea fenomenului (aflîndu-ne bordeie și obiceie), cît și la putința de a-l trece în vorbe.

Hotărît lucru, am s-ajung rău, cu-așa tăiat de fir în paișpe

Mă uit la o fotografie a Ecaterinei Teodoroiu

Și-ncerc a intui cum se comporta, în viața-i... Cum vedea lucrurile, prin jur...

E interesant că onor Stăpînirea (am și eu o idee fixă, rămasă din prima-mi copilărie...) nu gustă unghiuri originale, legat de valorile pe care le vîntură. Mai exact, la eroina de la Jiu se cade a servi ideile din articole patrioate, respectiv din vreun film făcut în anii 80. Dacă-ți pui problema ca

mine mai sus (inclusiv privind atent la ochii domnișoarei), se uită strîmb - acel mare Vătaf al plaiurilor noastre...

E interesant că prezența Ecaterinei Teodoroiu (și a tuturor poveștilor propagandistice) nu i-a împiedicat pe adversari să bată la noi ca la fasole, pînă au sosit francezii să ne dea o mînă de ajutor... În 1918, după ce ne-au părăsit rușii, iar n-a făcut doi bani marele patriotism local, în fața dușmanului, către care merserăm a cere pace....

PS

Presupunînd că acel cuplu scăpa din război, cum ar fi arătat viața lor casnică, la vreun 1928?

Facem des caz de prostie. A altuia

Un comentariu al cuiva îmi trimite gîndul la o zisă. Cum că slab-cu-duhul cuiva rămîne vizibil chiar dacă-i însoțit de știință. Un exemplu: *”României sa i se dea ce i-a fost luat: monarhia și istoria!”* Dacă nu ar fi reținut acele zise (socotite drept înalte, și deci izbăvitoare de ființă), acel om n-ar fi ieșit în relief...

La o adică, studiile țin totuși de-o bucățică a psihismului nostru. Restul de 99%, al acelei zone, continuă a fi dirijat de primitivul nostru.

PS

Adîncul nostru e infantil. Asta, dincolo de poveștile roze, înseamnă comod și rău.

Zic astea după ce-am mai privit o dată vorba: *„României sa I se dea ce i-a fost luat: monarhia și istoria!””* Tradus, arată așa: *'Istoria e cum vreau eu. Cum îmi prinde bine. Să mi se dea înapoi!'*

Posed un caracter infect

…Dar poate tot îs de zis, din cînd în cînd, și chestii precum următoarele...: ”*Colette Lahovary-Plagino a urmat, încă de la izbucnirea Primului Război Balcanic, cursuri de infirmieră.”*

E interesant aici că nu se pune problema dacă am făcut bine, a intra în acel război. Așa amănunt nu interesează, cîtă vreme jurnalistul are de confecționat un Ceva, în care să se proiecteze cititorul... Și care, încîntat, să revină ulterior pe fila noastră.

Corectați-mă dacă greșesc.

http://femeiinrazboi.rfi.ro/regina-maria-front-c…/index.html

Afirmația regelui

…. Dacă se află reală, îmi pare neserioasă. Churchill nu ne-a vîndut nicăieri. Pur și simplu a căutat să gestioneze situația, aceea în care Imperiul britanic nu avea resurse pentru a lupta cu sovieticii. A preferat Grecia, nouă, pentru că aceasta îi asigura securitatea rutei spre India, a Mării Mediterane în general (Egiptul era atunci colonie britanică).

Și pe noi ne-a animat cu precădere interesul țării. De pildă trădînd aliatul de pînă la 23 august 1944. Ori pe acela avut din 1883, pînă în 1914-16.

Regele Mihai: Nu pot să-l iert pe Churchill, care ne-a aruncat în mâinile rușilor

Cotidianul spaniol El Pais l-a vizitat, la sfârșitul anului 2011, în Elveția pe regele Mihai al României, care le-a povestit jurnaliștilor madrileni cum și-i amintește pe Hitler și pe...

HISTORIA.RO

Despre gîndirea pozitivă

Mai exact cu ochii un tip ajuns la vîrsta a treia…

Primele două treimi ale vieții beneficiază de-un fel de drog. Grație lor, la vreun impas (cînd sîntem mai mai aproape neplăcutul vieții), poți spori - conștient ori ba - acea cantitate de drog, care acoperă disconfortul. Iar prin urmare poți merge înainte, ignorînd eventualele insurmontabile concrete, cît și vreun disconfort existențial general, ce nu ne părăsește cît respirăm sub soare.

Fenomenul permite ceea ce, livresc zicînd, e numită gîndirea pozitivă.

Ulterior, îmi pare a slăbi debitul acelui izvor de drog. Prin urmare, simt că problema se pune de-a gîndi negativ. În sensul identificării, simțirii tuturor groaznicelor ce par a păstori acea acțiune a noastră, ori viața noastră în general. În așa demers, poți ședea terifiat un minut, zece, însă pînă la urmă totul se află în mintea noastră (și chit că solicită un tribut de durere, în contul refulatelor de altă dată).

Așa-mi pare mie, barim, la astă etate (pe care o numesc întîia jumătate a ultimei... treimi de viață). Cum (îmi) va fi mai încolo nu am idee. Doar mă sperii un pic (deși, vrînd nevrînd le vom duce pe toate).

Stau cu mintea, nițel

… la un seaman centenar (istoric, de felu-i) de care am auzit că se află la pat.

Acolo belea! Deși, la momentul cu pricina e posibil să vedem altfel lucrurile (fie și-n baza neuronilor rămași).

Teoretic, eu văd aici lucrurile groaznic, aiurea, insuportabil. Dar nu am adus nimic de-acasă. Mai exact toate astea-s proprii vieţuirii, în acea ultimă etapă. Că par eu aiurea ori ba, se află nelipsite fiinţei umane. Căci, intelectual ori ba, depozitul de sentimente primare ni-i acelaşi.

După cum, a purja (precum locomotiva) aşa temeri te lasă apoi mai destins, şi cît s-alergi spre încîntat spre prima floare, ori spre gleznele partenerei, pentru a depune omagiu al buzelor.

În filele unei inimoase publicaţii culturale

…găsesc un articol despre iubire.

Într-o primă fază purced la o serie de observaţii, să le spun punctuale (am îndrăznit a le reproduce la PS1). Apoi meditez o idee mai amplu, la fenomen. Mai exact al ziselor despre iubire.

Mie unuia, tipii precum autorul materialului mi se par alături de subiect. *De iubit*. Atîta doar că dumnealor se află mulţi. Asta nu înseamnă precum în zisele vornicului Moţoc, ci că şi-or avea un rost, de judecă aşa. Şi de care-mi fac eu mea culpa, a nu-l fi identificat pînă acum.

Am sentimentul că cele mai temute - de către Societate (v. definiţie, la PS2) - însuşiri ale insului primitiv se află agresivitatea, respectiv sexualitatea. În cazul ultimeia, mai exact sexualitatea (să-i spun) primitivă, primită de la Specie. Şi care încurcă socotelile pomenitei vieţuiri în comunităţi.

Acea dorinţă de reproducere are o hibă, din punct de vedere social. Caută noutate, iar aşa ceva cauzează ordinii sociale. Unde nevoie de familie, mai exact o entitate stabilă care se ocupă cu creşterea urmaşilor - o bună bucată de vreme incapabili a se descurca singuri în realitate.
A urma imperativele sexualităţii înseamnă, ca masculul (căci la dînşii e beleaua) să lase baltă femeia pe care-o însărcinase cu ceva timp în urmă şi să se ducă după o femeie - necunoscută şi atrăgătoare. Nu o dată ultima se află cu un copil în grijă, iar vreun asalt erotic din exterior ameninţă familia aceleia, viitorul copilului de acolo.

Prin urmare, Societatea a impus în timp o descurajare a manifestării vehemente a sexualităţii, în favoarea unui surogat al acesteia. E vorba de *iubire*. Care nu prea are legătură cu realitatea relaţiei dintre un bărbat şi o femeie. Dar se află rău mai mic, pentru funcţionarea societăţii. Existînd în paralel compensaţii, pentru aşa scopire a sexualităţii primitive, acest fals devine adevăr al inşilor din organizarea umană. Inclusiv înscrierile pe care găsesc de cuviinţă să aştearnă pe hîrtie.

Scrierile din articolul pomenit aici se află fruct al acestui fapt. Nefiind singure (ba chiar aflîndu-se majoritate). În paralel, fiind hulite reprezentările sexualităţii vehemente, de pildă pornografia.

Toate cele de mai sus comportă o serie de nuanţe, dar în mare simt c-aşa stau lucrurile. În paralel, n-am de plasat judecăţi - de bine ori rău - legate de situaţie.

PS1

”Eu aş stima asemenea autor, dacă şi-ar trece spusele - din start - în categoria poveştilor. Are şi fizionomie de răsfăţat al iubirii...”

[„Urît si nedrept comentariu”]

„Păi, doamnă… Şi lăsînd deoparte altele din acel articol. Dl care ne învaţă mai sus ce e cu iubirea, vi se pare un răsfăţat al Ei? Mie nu, şi dacă nu mă credeţi cercetaţi-i privirea. Vi se pare un om căruia iubita să-i sosească, la masa de lucru, lăsîndu-şi palmele delicat pe umerii dumnealui, iar după o vreme de linişte (însoţită sau ba de sărutări negrăbite pe creştet) să-l întrebe: „Cum merg lucrurile, la *Iubi* al meu?”... Omul îmi pare a vorbi exclusiv din cărţi, legat de

acel domeniu. Al iubirii. Dar servește lucruri pe care vrea să le-audă publicul său. Și el tare priceput la amor.”

PS2

Societatea se află paznic al întinderii unde invidizii trăiesc (în mai multă) siguranță decît dacă ar vieți de unii singuri prin pădure/junglă. Faptul că subsemnatul strîmbă din nas la adresa dumneaei se datorează unei anomalii de construcție a nesupusului în chestiune.

PS3

Aș minți s-ascund că deseori îmi descopăr eu însumi privire tristă, dezorientată și sticloasă, precum în imaginea de-aici a autorului...

Fără îndoială

… habar n-au avut cei de la The Fans, ce carieră va face piesa lor („Ole Ole Ole (The Name Of The Game”) în tragicul decembrie 1989, la niște unii din Estul Europei...

Au, cum se putea auzi al nostru „Ole, ole, ole / Ceaușescu nu mai e!...”, din mijlocul acelei mări de oameni din Piața Palatului / Constituției (de azi)! Și-acum mi se face pielea de găină... Era, în acel loc, dispariția unui diavol ce păruse etern (ce sărace-s vorbele!...). E vorba de comunism.

Aș minți ascunzînd mica gheară

… de invidie, ce mă ia la etalarea de erudiție, de mintoșenie a acestui autor (invidia fiind fruct al naturalei porniri de-a stăpîni și domina, se înțelege că tot...) Dar am a face niște observații - cred eu oneste, și deloc puitoare la zid, a scriselor de acolo.

Fără îndoială e o exagerare să dorești ca vreo scriitură culturală să-ți prezinte realitatea. Asta, pentru că-i absolut normal ca alții să fie interesați (cu precădere ori total) de-a întoarce frumos cuvintele. Și nu de a oglindi realitatea. Cert este că unul ca mine are de băgat în priză un fel de aparat mental, ce dorește a separa grîul de neghină. Zic ultima vorbă nu în sens depreciativ. Așa pot intui cum va fi stat realitatea istorică, iar în paralel cît e frumos sănius stilistic al autorului (înclinație care, din parte-mi, are tot dreptul la manifestare, căci dînsul se află om).

Altminteri, articolul e mai mult decît interesant!

PS

Rele din sufletu-mi mă fac a sta critic pre producțiile celor de la revista `Observator Cultural`, însă realizez brusc, acum, că există publicații culturale de-a dreptul neinteresante, pentru Aghiuță care mă aflu. În sensul că-s prăfuite (cazul României Literare) ori ascunzînd cu greu, dincolo de haina noțiunilor înalte, primitivismul propriu speciei noastre...

Continui a lectura cu mare plăcere

…din opul „Capcanele istoriei”, de Lucian Boia.

Pe lîngă corectitudinea informației, apreciez acolo cantitatea de viață a relatării. Legat de ultimul concept, țin a preciza că de citit (imens) o fac mulți. La destui însă, le simți însă a nu fi ingurgitat îndeajuns acel material documentar. Prin urmare, la cîrma expunerii noastre ulterioare - în baza acelor documente - par a se afla el (materialul brut de prin biblioteci), și nu personalitatea celui care le așterne.

Observasem stilul opus dlui Boia, recent, la un condei destupat (și pentru care am - pe moment barim, căci omul e schimbător - multă simpatie). Unde simți clar că noțiunile extrase din cărți se află preponderente.

„PSD a mai făcut un lucru meschin: și-a stipendiat bine cadre din administrația publică și funcționărime și a atacat zonele vulnerabile (prin nesindicalizare, prin legiferare ostilă) deja: salariile medii și mici din privat. PSD este în mod cert, fără nici o altă nuanță, inamicul oricărui individ de stânga normal la cap. Semnalez un text (AICI e integral) care poate demara o dezbatere foarte serioasă despre ce mai e de făcut în țara asta, asta dacă am și avea partide care să reprezinte pe cineva, și luptă democratică măcar de fațadă. Țapul ispășitor de serviciu e săracul și angajatul semisărac. Iar privilegiați de diverse confesiuni se bat în noroiul corupției/anticorupției."

Faptul că spun cele de aici despre scrisele ultimului autor nu-i scad valoarea, nici nu suie un cîrcotaș oarecare...

Oare Caragiale

… dacă ar fi apucat rețelele sociale de azi, ar fi fost suspendat pentru limbaj nefericit?
Simt că nu, chit că sub soare multe-s posibile.

Nu reușesc și pace

… să (mai) văd lucrurile ca acum 28 ani, la vremea Zonei libere de neocomunism. Iar la versurile lui Pațurcă mi-i foarte vizibilă șarlatania.

De pildă: "Mai bine mort, decît comunist". Or, la miezul nopții, între 21 și 22 decembrie 1989, nu ne-a mai rămas picior de protestatar în fața gloanțelor. Deci am preferat comuniști, și nu morți...

Teoretic, eu-s aici măgarul. Dar simt că nu pun chiar rău problema...

„În câteva momente

… la #TVR1 începe a doua parte a Concertului de Anul Nou de la Viena"

Cred c-aș avea o problemă, dacă - din tinerețe (să zicem) pînă acum - aș adora niște piese muzicale de acum 150 ani. Mi s-ar afla astfel o premisă perfectă pentru anchilozarea minții.

Așa atitudine (a celor sosiți an de an în frumoasa incintă vieneză) are însă și avantaje sufletești, pentru respectivii. Care se află clădiți interior altfel.

O minunăție, gratis

E vorba de soare.
Bașca cerul albastru.
Și respirația domoală, dar amplă...

„Ce ne leagă [pe noi, românii]?

…Deocamdată, mai curînd ceea ce ne deosebeşte de ceilalţi. Ne uneşte – vorba lui Noica – ceea ce ne lipseşte: sărăcia şi nevoile şi neamul…”

Cred că ne leagă oroarea (mica / mare...) de spațiile unde se vorbește altă limbă. Ne mai leagă că, aici, putem jongla cu cele despre românism ori patriotism, și care dau tare bine - inimii.

În context, ne leagă nevoia de-a fi majoritari - situație (nu spun vreo noutate!) mult mai comodă decît aceea de-a fi minoritari..

Ne mai leagă și vrerea Statului. Care-i alcătuit din compatrioți de-ai noștri mai răsăriți, și încîntați să conducă ei căruța Neamului (așa ceva face bine la suflet).

> Acea vrere a statului se propagă la poporenii simpli în diverse moduri.

Apropo de stat, mă uit la tămăbălăul legat de centenarul Unirii și mă traversează bănuială, cum vor fi fost convocați mari patroni din media pentru a pedala pe acea idei. Fără de care, simt, am fi dat semn de insuportabilă fragilitate națională (raportată la așteptările acelor diriguitori).

La ultima idee, inevitabil îmi fuge gîndul la Marele inchizitor dostoievskian. Acei diriguitori discreți, dar foarte puternici, știu mai bine ce ni-i utill, nouă - inșilor simpli. Altminteri, simt că nici dumnealor nu-s foarte fericiți, acei lideri. Pur și simplu urmează îndemnul de prin copilărie, cum că să se facă mari și să aibă grijă de subalterni - din palierul unde vor ajunge.

Să aveți o zi bună, alături de celelalte 364 ale lui 2018!

PS
Cineva însoțește numele dlui Pleșu de formula „maestrul”…
Eu unul m-aș feri de așa vorbă. Mi-ar trăda și șmecherism (îmi place a inventa cuvinte...), și nechef de-a (mai) sui, din nivelul unde mă aflu.
Nu știu dacă acel apelativ trădează multă mintoșenie. Ci mai degrabă vizează un interes personal, al fructelor decurgînd din periere. Îi este acolo conformism, și implicit necuraj. Respectivul lăudător evită să observe (și spună) că un om se află inevitabil format din bune, și mai puțin bune.

Cineva se entuziasmează de imaginile făcute la Alba Iulia

… cînd cu Marea unire de acum o sută de ani.La chestiune, mă scarpin în cap, auzind că e vorba de un singur pozar, respectiv de cinci imagini mari și late: *„N-aș spune că ne era semn de civilizație, așa situație*."

Îmi vine răspuns, din partea aceluiași domn Vlad Petreanu: *"Ce comentariu trist"*

Mda, tristețea... E-o chestie care marchează, s-auzi de ea (asta, probabil, pentru că ne ferim să auzim de dînsa...). Și mai ales cînd ți-e pusă în brațe. Și chiar te știi nițel cu musca pe căciulă. A o poseda.

Apoi realizez esența vieții ne-triste. Este ca, în cazul acelei Unirii, să iei doar ce-i vesel, ridicînd apoi la pătrat acea miere. Prin urmare, mă întreb care stă mai prost cu tristețea. Vreunul ca mine, zice-se răzbit de ea, ori aceia care fug la greu de coasa-i?

O zisă a regelui Mihai

Cum că, pentru a-i fi obținută abdicarea, Petru Groza l-a șantajat cu uciderea a 1000 tineri aflați în detenție. Pretenția în cauză, a regelui, îmi lasă izul a ceva discutabil...

Nu spun că Mihai I minte. Dar pe de-o parte (tot) le are cu oratoria. Nu spune oameni, ci tineri - deși pot paria că plaja de vîrstă a reținuților e largă. Și-s [exact] o mie. Nu opt sute, să zicem. Ori 1 200.

În aceeași cheie, a supoziției că mpnarhul nu minte. Cred că s-a întîmplat alt fenomen și care nu trădează mintoșenie a monarhului, la acel moment. Vorbele prim-ministrului din acel moment l-au dat gata, pe inerentul fond de (accentuat) stres al momentului. N-a mai stat să judece, că poate fi la mijloc o minciună. Din ce spune Mihai I, nici nu a cerut detalii (la o adică, dacă îți trimiți la plimbare dinastia, sănătos este să știi din ce ți se trage).

Ca joc al imaginației, să ne închipuim că rege era Carol (căruia, altminteri, nu-i ridic vreo statuie). Mai veneau Groza și Gheorghiu-Dej cu acea poveste? (simt însă că unui Carol i s-ar fi făcut în prealabil proces, precum lui Maniu)

Toate acestea mă duc cu gîndul la firea lui Mihai, din acel moment cel puțin.. Era un om foarte tulbure, interioricește. Nu avea - la fine de 1947 - aliați în interiorul țării, dar nici nu-s simt interesat

(și avîndu-și motive) în timp să-și apropie sfetnici mai de Doamne-ajută. Totuși, unui [mareșal al Palatului] Negel nu i se dusese buhul de utilă personalitate. Nici reginei-mamă Elena.

Ca de obicei, mi-i în așa zise un copia abia născut, cu zoaie.

PS

Chit că nu se obișnuiește... Departe de mine, a mă revolta de parcursul prin viață al unui (dr.) Petru Groza. Mai degrabă prefer a remarca naturalul nostru, care încearcă a trăi cît mai bine.

Oarecum la chestiune, urmăream ieri discursul unui activist de partid, în pelicula „Portretul luptătorului la tinerețe".

Pînă să reprezinte acela *omul partidului*, vedeam în el umanul. Al insului energic de pe meleagurile noastre (cum e pe-afară n-am explorat). Cu primitivismul, cu agresivitatea lui.

Vedeam clar acolo omul, interesele lui, și-abia apoi vorbele comuniste. Ultimele nu ar fi fost posibile, fără atașamentul acelui tip de om. Ar fi fost - în cel mai bun caz - un banal Napoleon mort.

Dacă tot a pomenit cineva

…de el, mă duc să dau ochi pe un site zice-se al Kremlinului. *Sputnik.md*.

Mi se pare din același material uman (dacă nu chiar o idee mai spălat) cu cei care-i blesteamă existența. *Estem cu toții oameni*.

În paralel, ca într-un banc avînd copii sovietici și americani pe malurile Pacificului de Nord, cineva face-n sîc:

> *„Niciunul dintre politicienii comuniști și postcomuniști nu a putut să ofere un model uman. Uitați-vă cum au arătat președinții României de după 1989 și vorbim aici doar de modelul uman, nu vorbim de politică, prin comparație cu Regele Mihai."*

Model fusese/este decretat și Corneliu Coposu. N-am însă văzut picior de urmaș spiritual al său! Simt că la fel se va petrece și în cazul pretinsului model Mihai I.

Îmi fuge brusc mintea

…spre ideea de vinovăție (asta, de bine ce-mi aruncase tata SuperEgo uite-atîta gheară, în piept / suflet...).

Vinovăția îmi pare a prefera să te pedepsești tu singur, decît s-o facă altul. Deduc de-aici că e mai neplăcut a sosi altul, cu toroipanul, spre noi.

E de reținut, și chit c-alde cantitatea de neplăcut, - sub soarele ăsta - va rămîne inevitabil aceeași...

Eu unul privesc nuanțat

… cele legate de acel așezămînt maramureșean.

Căci ne aflăm cu toții oameni. Adică avînd bine și rele.

Iar în paralel clamînd că noi ne aflăm albi precum crinul, iar dușmanii noștri negri precum catranul.

.

Ca psiholog amator privind lucrurile, am impresia că dna Blandiana și-a proiectat umana sete de putere clădind așa stabiliment. Căinînd politicienii morți la Sighet, s-a simțit mîngîiată pe creștet de aceia, și deci ajunsă în Olimpul politic (mi-i, aici, strict opinie personală).

În rest, e posibil ca nu doar, vorba unei trupe, Țara să ne vrea proști. Ci și susținătorii acelui Memorial. Căci, dacă te uiți prin istorie, vei observa că destui duși acolo nu s-au aflat deloc îngeri, pe cînd ședeau la frîiele României.

Răfoiesc fila Fb a dlui Mihai Șora

Sînt multe contestabile, prin zisele de-acolo.

Dincolo de toate admit că sufletul publicului are nevoie de povești frumoase. Ultimele, prin definiție, neputînd ține într-o mînă și-un al doilea pepene. Acela al adevărului.

Am îndrăznit să comentez totuși două zise ale filosofului... (dintr-un articol la care se face trimiterem, pe acea filă)

I

„Mihai Șora: *E imposibil să fii cetățean al lumii, dacă nu ești cetățean al cetății”*

Păi de ce-aș fi interesat să mă aflu cetățean al lumii? Poate mă simt bine și fără așa titlu. Și doar interesat să pricep mai bine realitatea mea. Care-i pendinte de două lucruri foarte importante.

Și anume persoana mea (chit că așa ceva-i hulit la greu, de slujbașii plus educații social), plus o realitate nealterată de clișeele altora.

II

„Faptul că nu a încetat niciodată să aibă întrebări, fără ca acest fapt să fie o deformare profesională.”

Mie nu mi se pare că dl Șora își pune multe întrebări, legate de pildă de realitatea anilor 2017-18.

...Abia acum îmi cade fisa! A-ți pune întrebări despre Jur se poate face cu grad diferit, întru onestitate (e valabil inclusiv la filosofii fini). Căci o poți face, să zicem, asupra pesediștilor, și să nu se lase cu vreo serenitate a înțeleptului...

„După '89

…când Regele a apărut din nou în viața noastră. Dacă am fi fost înțelepți, am fi rectificat atunci greșeala istoriei și dintr-odată am fi făcut parte din clubul european al monarhiilor” (un actor plus europarlamentar)

Dincolo de înțelepciunea vorbei „Dacă...”, prin istorie și nu numai. Dar de ce nu ar fi fost și Mihai mai înțelept, în vreun moment ori altul al vieții sale?

Mă uit la acest de relație, cu vreun idol, și simt că la mijloc se află vechea teamă, de un adult (și pe cînd eram noi copii). Ori măcar dorința noastră de-a primi de la dînsul afecțiune, cu orice preț. Altfel nu văd de ce l-am menaja atît... - că e mare, că la el nu se pune problema a schimba ceva în comportament.

PS

„Din păcate, este destinul nostru să recuperăm singuri decalajele.”

Știu că-i greu de acceptat, dar eu nu cred că vom recupera vreodată decalajele față de Vest. Asta, pentru că noi nu sîntem cei de acolo...

La o adică, e un pic de comunism, să te crezi egal - întru structură civilizatorie - cu occidental

„Ce cred că face cartea asta

…*e să pună o oglindă celui care citește, să îl întoarcă spre sine* - Petronela Rotar”

E interesant, ce coarde ale cititorului ating, așa zise ale dnei autor. *Oglindă către tine*...

.

Probabil privire a tutorelui de altădată, cea insuficientă... Și care lasă eventualului cumpărător al cății, de azi, iluzia că poate sosi sosi măcar acum, după decenii, acea rîvnită atenție

Pe cînd servește posibilului cititorul așa iluzie, doamna autor se crede la doi pași de a-și aranja dumneaei o interioară... De același calibru cu a cititorului.

Purceaua profesională mi-i moartă-n coteț

… dar tot mă dau deștept din cînd în cînd.

Nu mă aflu antisemit, dar nici nu mă înnebunesc după excesele contrare - precum acest intro: (restul n-am mai lecturat, ca orice ins superficial care se respectă...)

> *”Filmul lui Radu Jude intitulat Țara moartă (2017) a readus în atenția publică realitatea violenței colective pe care Statul român, cu largul sprijin al populației locale, a implementat-o în anii ’30 și ’40 împotriva evreilor.”*

Gen de articol pe care l-aș servi doar cu Nae Ionescu (prefața la „De două mii de ani...”) alături.

Știu că nu e de bon ton s-afirmi în acești ani vreun dram de simpatie pentru acel text. Care înainte de toate, pentru subsemnatul, temperează în mintea-mi excesul provocat de intro-ul de mai sus. Căci adevărul îmi parea fi la mijloc. Între cele două excese (datorate naturii umane, deloc temperate).

În opinia-mi, excesivi rămîn mulți dintre cei care vorbesc de bine evreii, în contemporaneitate. Iar asta, pentru că se află oameni.

Altminteri, fiecare ne ducem... crucea (nu o spun în sens de prozelitism!). Evreilor celor goniți în 70 e.n. le fu scris într-un fel, iar celorlalți de pe planetă, altfel.

PS

Nu-s dintre cei ce neagă imensele suferințe ale evreilor, din deceniile patru și cinci. Nici nu contrazic 'violența colectiva pe care Statul român, cu largul sprijin al populației locale a implementat-o în anii ’30 și ’40 împotriva evreilor”

PS2

Am privit totuși, pînă a urmă, în acel material. Acolo, spre final:

> *„Un instrument util pentru profesorii universitari și pentru studenți în alcătuirea listelor de lecturi pentru cursuri, dar și o lectură atractivă pentru publicul larg din România, publicarea acestei cărţi capitale pentru înțelegerea mecanismelor genocidale implementate de Statul român și de populația locală în Basarabia și în Transnistria ocupată ar trebui să fie una dintre prioritățile viitoare pentru orice editură din România care se respectă.”*

Nu simt în citatul de mai sus minim interes persuasiv, pentru publicul românesc (cel care își are sensibilitățile lui...). Ci autorul îi pune în brațe, acestuia, o sarcină. Să ingurgiteze așa articol/idei. Care s-or afla corecte din punct de vedere al corectitudinii informației. Dar tot ascund nițel spirit primitiv al animatorilor. Ceea ce nu mă miră la o adică. Respectivii, fiind și ei, oameni.

Supărare mare

… vizînd un pedofil.

E interesant că dacă soliciți justificare, a respectivei furii, mare explicație nu capeți. Doar furie la pătrat, plus alt deranj, că vii matale cu respectiva curiozitate (în cel mai bun caz, argument vine: "Dacă ar păți copilul tău așa ceva...!?", dar detalii la tărășenie tot nu ți se dau).

Nu laud acel pedofil, dar mult animalic la pătrat se ascunde în noi, cei supărați pe dumnealui. Ar avea ce studia un psiholog, la așa tendință a Majorității...

Poate-s eu hipersensibil... Dar nu m-am învățat nimeni, nimic, despre pedofilie. Și ce e rău în ea (nu spun c-o fi neapărat ceva bine...). Dar mi se cere să sar în sus, să mă revolt, să cer moartea păcătosului.

Ciudat lucru, alcătuirea socială... E aici precum la cățelandri, care se-apucă și ei să latre, dacă hămăie vreun seamăn dintre ai lor.

PS

Am sentimentul că Societatea nu oferă detalii la situația amintită și din totalitarism ("Să faceți cum zic eu!!!..."), și pentru a nu da idei. La chestiune, n-am urmărit statistici, dar cît o fi la pedofili dor de violențe sexuale asupra copiilor și cît banal dor de afecțiune (a copilului lor interior), executat pe ocolită cale?

„Ce e mai frumos ca bucuria copiilor?!”

Mai frumoasă e bucuria mea, a insului în general - care nu stă să grijească la a altuia - fie el om mare, ori mic. Societatea vrea să meargă înainte însă și dincolo după extincția individului…

În această grijă pentru copii, a maturilor, se află și speranța inconștientă că ne vom sustrage morții avînd grijă de mititeii în cauză.

Am zis că stau cuminte

...în materie de comentarii (tipice subsemnatului), dar simt că fac oarece ulcer, fără un opinat spre două treburi...

Filele preluate sînt dintr-o carte (altminteri) foarte interesantă: „Aici Mircea Carp, să auzim numai de bine!”. În pasajul reprodus de mine, autorul se miră de pretenția unor bătrîni basarabeni, care se considerau moldoveni, nu români.

Intrăm într-un sat, care seamănă aidoma cu un sat sărac moldovenesc. Pe bănci, în faţa caselor, moşnegi şi babe privesc impasibili defilarea noastră. Profit de o oprire ca să intru în vorbă cu ei: «Bună ziua!», «Bună ziua!», «Sunteţi români?», «Nu, noi suntem moldoveni», «Dar vorbiţi

româneşte», «Nu, vorbim moldoveneşte!», «Rămâneţi sănătoşi!», «Mulţămim!». Feţele moşnegilor rămân împietrite, niciun semn de interes, nicio emoţie.

Aşa am aflat, pentru prima dată, că Stalin a inventat o limbă şi o naţiune moldovenească.

Mi-e greu să-mi amintesc toate câte s-au întâmplat în săptămânile cât am stat cu tanchiştii în Transnistria…

Dacă numai se mira, era ok. Dar adaugă și comentarii nu tocmai onorante, la adresa acelora, bașca săgeata spre Stalin, că a inventat limba moldovenească..

În realitate, lucrurile îmi par a sta așa. Basarabia se desparte de cealaltă parte a Moldovei la 1812. Peste niște decenii, moldovenii neajunși sub ruși decid a se unii cu muntenii, formînd 'Principatele Unite', devenite la scurtă vreme 'România'. Or basarabenii se știau de moldoveni, cum și-au spus statal, pînă în secolul 19, și cosîngenii din dreapta Prutului. Și care au decis/acceptat a-și numi limba drept română.

Basarabenii nu au urmat (fie și datorită rușilor care îi cuceriseră) așa proces, deci au rămas la ce știu: că limba lor e cea moldovenească... Iar țara, Moldova/Moldovă (dacă îmi aduc eu aminte bine, Basarabia este numele purtat inițial de partea sudică/din preajma Dunării a Moldovei dintre Prut și Nistru, apoi denumirea fiind extinsă la întreaga zonă pierdută de noi la 1812.

Oarecum la chestiune... Și apropo de dragoste țară, plus dor de unit cu Basarabia cea surată și sfîntă.

Am văzut într-un documentar niște soldați români luați prizonieri la Stalingrad. Niște căciuli mari, mițoase (or fi aparținut ținute militare) în cap, și tremurînd ca naiba, plus groaza morții în ochi, la acel 1943. Zică patrioții ce-or vrea, dar cred că aceia rezonau niet (dacă le-o fi dat, oricum, vreodată prin cap de acele minunății propagandistice) cu vorbele mari despre unirea cu frații ori Cruciada împotriva bolșevismului. Partea dureroasă este că îi dăm azi înainte cu acele palavre, fără să gîndim la tragedia acelui tip de oameni (cosîngeni!), duși să moară la dracul în praznic, lîngă o Volgă de care nu știuseră anterior nimic...

După cum.

Despre iritarea că ne-au trădat unii la Yalta veți fi auzit.

Dar.

Britanicii luptă de unii singuri împotriva Germaniei, un an în cap, pînă cînd Hitler n-are de lucru și atacă Rusia sovietică. Ultima se află în situație oarecum asemănătoare, în sensul că în Europa doar ei

rezistă colosului nazist, vreme de doi ani (1941-43), pînă la debarcarea anglo-americanilor în Sicilia. Or, în răstimp, noi nu doar că n-am oferit vreun ajutor, dar luptam și contra lor.

Putem vorbi aici despre dezrobirea Basarabiei, dar din unghiul acelor luptători de unii singuri se prea poate ca lucrurile să se fi văzut altfel, cînd - la Moscova - Churchill i-a întins lui Stalin un șervețel oarecare... Trec aici peste faptul că grăsunul premier al Albionului, anticomunist vehement, și-ar fi dorit să nu avanseze rușii spre vest (motiv pentru care a vrut ca aliații să debarce nu în Normandia, ci în Balcani). Dar nema putirință a-i opri, pe sovietici! Așa că a propus socoteala cu pricina, care păstra măcar Mediterana în sfera britanică de influență (asigurînd legătura cu posesiunile Imperiului.din Orientul Mijlociu)

PS

Am sentimentul că hulită divizie Tudor Vladimirescu a fost alcătuită cu precădere dintre cei căzuți prizonieri în iadul de la Stalingrad.

După cum. E deosebire între a muri de călăi comuniști și a o face în întinsul Rusiei, în WW2?

E la mare modă

…a vorbi despre ura celuilalt. Noi, cei care o sesizăm la inamic, aflîndu-ne porumbei ai păcii....

Cu trecere este și vorba 'poveste'. Și nu doar la copii mici (asta dacă puștii n-o vehicula majoritar vorbe specifice maturilor...).

Mă acuz uneori a fi cu capul în nori, dar e posibil ca destui semeni - cu picioare zice-se bine ancorate în realitate - să mă întreacă-n clasament.

PS

Alt șlagăr: a declara că ai *oameni frumoși* în jur. Fără îndoială gîndesc prea mult (și-o să ajung rău din cauza asta), dar tot mă întreb cum se simte în realitate un ins avînd nevoie de-așa declarație, cum că e om frumos...

Ne creăm cocoon-uri de simțit bine

Teoretic false, deseori și neoneste, dar care se constituie în bariere împotriva neplăcutului existențial. Zic asta cu ochi la postarea cuiva, ce declară pe răposata montaniardă Dor Geta Popescu drept înșer și altele asemenea.

Amintesc respectivului (cu invidia aferentă probabil, că nu-s eu ăla băgat în seamă...) că nu-i caz de popularizat întrucît copila aceea a murit tragic. Autorul de Fb cu pricina revine însă cu c-un post unde îndeamnă doar oamenii de bine să-și dea cu părerea, prin înălțătoare (la cer?) vorbe...

Omul cu pricina se simte bine în acel balon. Fără el dă nas cu ceea ce spuneam, sus de tot.

Se înțelege că și al lui Ordean are așa protecții! Ia să vă legați de vreo convingere a mea, și să vedeți sărit de doi metri în sus! Îs om!!

Dor Geta Popescu, un copil extraordinar care acum este, înger printre îngeri. Un exemplu pentru toți copiii ce încă nu cunosc sentimentul, ambiție, pasiune, devotament. Cu iertare că mi-am permis să fac această postare, dar acest minunat copil nu ar trebui uitat. Materiale motivaționale, create cu viața și realizările copilului Dor Geta Popescu, ar trebui să existe în școli pentru cei mici. Nu sunt competent decât pentru a aduce această sugestie celor cu putere de decizie. Eu cu mâna pe inimă declar acest mic îngeraș, exemplu pentru țară, pentru o nouă generație de copii luptători și ambițioși.
Dumnezeu să o odihnească în împărăția lui, este un înger și Dumnezeu a decis să o ia înapoi mult mai devreme. Cu tot respectul și mâna pe inimă voi zice Dor Geta Popescu, un copil care merită să fie în istoria României.

O să mai scriu odată, vă rog foarte mult, fără analiză, fară învinuiri și alte comentarii de genul. Aceste postări sunt strict în amintirea minunatului copil Dor Geta Popescu, dacă doriți să faceți altceva decât să vă arătați respectul în amintirea ei, vă rog să o faceți în altă parte.

Admit

…că cel mai bun titlu de emisiune tv, ce-ar putea fi repartizată unuia ca mine, ar fi „Nenea căruia îi pute tot”...

Nu cred că există rău, ci realitate. În momentul în care cineva folosește vorba că e rău, îi pot vedea frumosul animalic ascuns după vorbe mari (și plăcută grupului din care face parte).

Știu. Mă aflu inuman.

*

„Intelectualii au fost eliminați din politică”.

Neserios, d. Patapievici... Simt în zisele-i infantilism, unul ce combină idei simple, primitive (numai bune pentru inconștientul suporterilor), cu neonestitatea de-a te face că plouă de multe nuanțe ale situației.

Mi-or puți mie toate, dar nici frații asupra cărora fac observații nu-s ușă de biserică (chit că dumnealor își doresc să pară asta)...

Cînd te joci cu vorba șoc

… riști să ai probleme.

Deci doi oameni se simt bine, într-un fel oarecare. La care vin alții și spun că nu e bine, ba și-i fac de... rahat pe primii.

Ca opinie a mea, acolo nu e treaba Societății. Care n-are decît să-și gestioneze mai deștept, mai.uman oroarea că acei doi tineri dau exemplu prost - mai exact în condițiile în care Numita e speriată foc, c-ar putea răposa din lipsă de progenituri suficiente ale supușilor...

PS

E interesant că reclamăm a nu avea trai ca în Vest, dar ne purtăm cum am apucat de secole, pe aceste meleaguri...

PS2

N-ai vedea inși care să se intereseze domol...

Măi băieți, înțeleg că n-ați intilnit sub soare alte situații care să vă dacă bine la suflet... Pe acasâ cum v-am fost? Părinții cum vă sînt?...

Am impresia că întîiul pat deformator nu a fost cel al lui Procust, ci organizării umane. Și aplicat ca acum, la noi. Cu parul.

Scandal sexual șocant într-o școală din România. Doi băieți de 13 ani au fost prinși făcându-și sex oral în toaleta instituției de învățământ

ADEVARUL.RO

Cînd pricepem cît de cît cum e cu viața…

… nu ne mai arde să tratăm subiectul. Inclusiv față de noi înșine..

La antipod se află scrisele de genul unora (nu ale autorului!) din *Orașul cu salcîmi*, al lui Mihail Sebastian: *„Viața începe cu a, și se termină cu mor. Deci primordial în ea se află amorul.”*

Un exercițiu al minții

…nu foarte comod.

Să-ți imaginezi cum te bîrfesc ceilalți..

Singurătatea aparte

…a tinerelor femei însărcinate...

Ele și burtica rotunjoară.

La destupatul post Europa FM

…se relatează despre Elisabeta Rizea.
N-ai vedea minimă îndoială, la acei oameni de radio, că respectiva ar fi debitat inclusiv neadevăruri, că ar fi fost subiectivă in general...

În general, n-ai vedea o relatare echilibrată a vieții Elisabetei Rizea nici să dai cu tunul...

> Ce premisă haioasă in materialul linkat..:
> *"O vorbă spune că..."*
> Asta da argument, bașca punct de plecare al unui articol serios! Așa tip de prezentare ii adună pe naționaliști, cît și inerentele (oportuniste) gulere albe...

N-am știut

…că, din 19 decembrie 2017, parcului Herăstrău i se spune „Regele Mihai I”...
E un pic nostim, legat de fostul suveran. Nu l-am mai dorit la tron, de la 1990 încoace, n-am vrută nici monarhie, dar îi tragem elogii din greu…

De ce pot paria

… c-atunci cînd careva ne solicită *a ne implica*, directia-i una - întimplător - foarte utilă acelei distins panglicar?

Legătura aici cu-îndemnul unei doamne parlamentar USR nu-i deloc intîmplătoare.

A lăuda România noastră dragă

…se traduce, cred eu, prin complexe de inferioritate - față de cei viețuind in afara ei. Dar cine nu șede grumaz plecat, sentimentului cu pricina...?

Naționalismul îmi pare a fi apărut nu doar pe valul unei mode europene, ci din înlesnirea putinței de-a călători, în acele timpuri. Abia atunci am putut avea sentiment mai acut de stranietate, a celui diferit de noi.

Zic și eu, chit că niște mii de condeie vor fi trata subiectul mai inteligent ca mine.

Cred că există doi Dumnezei

… mai exact două rînduri de scripturi. Cele religioase, respectiv cele sociale.

De ultimele îmi aduc aminte văzînd sloganul cum că un partid oarecare încalecă Justiția. Ultima acțiune ne-a fost băgată în cap (alături de multe-multe altele, a nu fi o chestie frumoasă).

Similar, priveam un afiș publicitar în metrou, unde ingineri IT erau poftiți spre o firmă ce se ocupa cu traiul verde al planetei (cu salvatul ei, la o adică).

Aș preciza doar că, în cazul regulilor sociale, există o doză de plăcere mai mare. De (posibil) extaz. La cele religioase treaba merge mai greu, pentru că acolo e de tratat și ideea morții, ori măcar a tristeții sub soare.

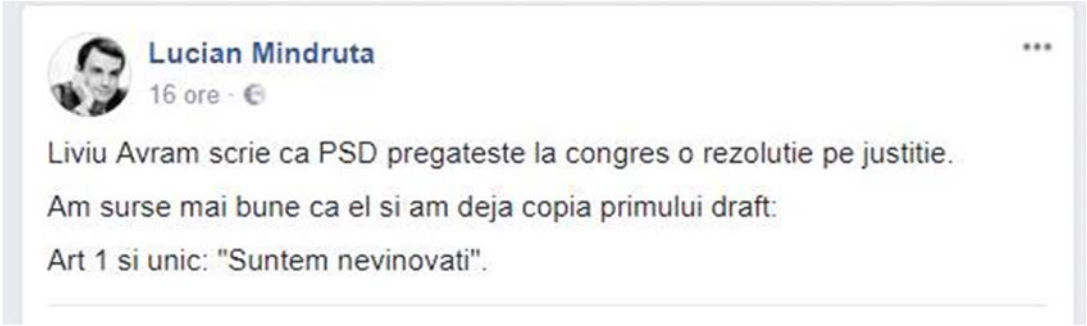

Mă întrebam ieri, serafic...

Oare cîți dintre vehiculatorii ideii de '44 pahare', pentru ziua de 9 martie, au pus la viața lor mîna pe Biblie?

Ne-ar mai încînta primăvara,

…acă nu ar preceda-o întunericul înghețat al iernii?

Trăim cu iluzii

Că va fi mai bine.
Zic astea privind la un recent vis.
Teoretic e vorba de un progres. Dacă-n trecut mi se spărgeau țevi de apă (cum ziceam, noaptea și doar în minte) într-o zonă destul de ascunsă a casei, vizibil fiind doar lichidul scurgîndu-se alarmant, acum instalați-i vizibilă, relativ solidă, iar urmările acvatice neînsemnate. Mica belea, constat tot în vis, e de la un robinet (altminteri accesibil), mai exact de la o garnitură improvizată (ca formă și material). .

Stau însă prudent, din motivul indicat inițial. Asta, pentru că un ceva din noi atașează urgent gînd că va fi mai bine, la visele pe care le producem.
Există vorba, cum că dacătele vrei pace, e bine să fii pregătit pentru război. Cam așa, probabil, și-n ale vieții... Dacă vrem un strop de bine, sănătos este a ne aștepta (cine poate!) la mai rău...

Nu. Nu mi-i ora neagră.

Stau cu tunurile polemicii

…pe-un realizator oarecare, de la Realitatea TV (asta, pe fila Fb a aceluia, nu în vreo emisiune pe sticlă - de care, fără îndoială, eu nu am față).
Fac eu mișto de dumnealui, dar un strop de minte tot îmi supraviețuiește. De fapt, de ce o fac (întru motive greu avuabile), respectiv cu cine din îndepărtata-mi copilărie execut eu, de fapt, acea gherilă. Ultima treabă nu-i lesne de identificat, întrucît lucrurile acelea par - folosesc aici termenul psihologilor - bine refulate. Și capăt idee de ele doar prin intermediul așa-numitelor proiecții, mai exact al bănuielilor că mezinul meu e pus exact pe-așa gherilă, față de mine.
Nu, nu cred c-aș comite o imprudență, zicînd toate astea. Posibil să prindă chiar bine (altminteri într-un șirag al iluzionării că va fi mai bie, de care tocmai pomenisem, în postarea precedentă).
Ziceți că filosofez în exces? Posibil. Există însă și suceli mai mari, prin viață.

Stau și mă întreb

…dacă am întîlnit, prin drumurile-mi, femei fericite. Mmmm (adicătele *parcă nu*)...

Am dat de femei - la trecătoarea dumnealor pasă bună - încîntate, bucuroase, vesele, îndrăgostite, iureșe (sic!) etc, dar fericite, parcă nu.

Acelea ajunse mirese se apropiau, întrucîtva, de-așa deziderat... Însă îmi reamintesc mai atent așa clipe și le simt mai complexe, decît supuse ideii de fericire.

„Dom'ne, matale ne strici plăcerea de-a trăi... Să-ți fie rușine!”

PS

Simt că fericirea nu există, ci-i acolo doar o vorbă socială, voind a uni (pe supușii instituției amintite, adică Societatea), iar în paralel a-i îmbăta nițel cu apă rece.

Cred că vorba de bază, reală, este a te simți bine. Cu variațiile foarte-bine ori nemaipomenit-de-bine (a nu se uita că există și opusul lor!). Ideea de fericire este precum rochia albă de mireasă. În sensul că i se atribuie o glazură de extraordinar (unul tras de păr), după care ești iremediabil zvîrlit(ă) în cenușiu, ce fi-va prezent pînă la toaca din urmă.

Psihologie

Cu cât e mai fericită femeia, cu atât se îmbracă mai simplu

Cu cât sunt mai fericite, femeile preferă un stil vestimentar mai simplu. La această concluzie neașteptată ne duce recentul raport anual al ONU despre nivelul de fericire în lume.

Supărare, pe undeva

… că nu avem autostrăzi precum alții.

Într-o primă fază mă întreb dacă și aceia se află iute-s sus săritori, ca noi. Și furtunoși-distructivi în luările de poziție.

Tot pe-acolo, aș pune de-un sondaj. Asupra procentului în care diferite nații europene dau vina pe alții, pentru nerealizările lor.

Și:

„Vom avea <autostrăzi de pământ> ca în statele foste sovietice.”

E posibil să greșim, cînd credem că locul ni-i alături de vestici, și nu de ex-sovietici. Dacă n-ar fi așa, am avea deja rîvnitele autostrăzi...

Mă întreabă un valoros amic

… la o discuție oarecare, dacă mă aflu:

„1 Ironic?
2 Reacționar?
3 Conservator?
4 Nostalgic?”

Ironic mai sînt, și-mi recunosc în spatele ei oarece sadism plus lașitate. Cît și lene.

Cu restul nu am însă vreo treabă. Asta și pentru că mă aflu prea necoagulat pentru ele. Adică pot fi azi un pic din ele, iar mîine ba.

În paralel, mă interesează primordial să accept realitatea, nu să mă supăr că lumea e rămasă în urmă ori se află dusă prea tare înainte.

Nostalgic?

Parcă nu. Iar asta pentru că, spre deosebire, eventuala rememorare a unor clipe bune de altă dată mai mult m-ar irita. Și oricum, socotesc acele clipe bun duse, și gata.

Bineînțeles că poate interveni aici ceea ce savant e numită refulare, adică să-mi ascund de mine însuși cît de mult mi-a plăcut cîndva, și idem cît mi-ar dori să revină acele clipe.

Bon

Filosofat-am destul.

Hai să ieșit și la soare (cu speranța a nu ne prăji prea tare, căci există riscul...).

În paralel, tresăream ieri - pe cînd umblam spre locul de zăcut - că-i o priveliște nemaipomenită, o mamă cu tînăra-i progenitură. Cu acel pui de om neajutorat. De fapt, amîndoi sînt tare mergători la sufletul privitorului, fiecare cu nesiguranța teribilă că se va descurca (dar o face, s-o spunem...).

Mai fac eu pe misoginiul și duru' pe-aici, dar posed de toatele, întru palete ale inimii...

.

„Soarele nu-și ascunde petele, ci caută să emită mai multă lumină...”

Vine vorba într-o discuție

… despre ură. Poate-am citit cîndva în vreo carte, poate-mi vine ideea de mai jos doar acum…

Întîlnisem o definiție a ei, și anume: „... este furia neputinciosului, în fața intimidării venite de la alt seamăn”. Pentru că nici opiniile nu ni-s eterne, pe lumea asta (ori barim mie...), simt că totul ni se trage - pe cînd urîm - de la o banală supărare că nu ni-i satisfăcută o cerință elementară. Mai exact a copilului mic, din noi (numit și 'copilul interior'). Și care privește un 'ceva' (nu tocmai avuabil) pe care ni l-am dori - de la acela ori de la natura -, dar drumul este barat (căci îi afectează interesele) de acel tip. Pe care, în consecință, ne punem a urî.

Ce chestie! Iar aici mă puteți acuza liniștiți de lipsă a modestiei…

Acum 30 ani mă uitam la scrisele lui Teodor Mazilu (din „Ipocrizia disperării”, 1972) ca la a opta minune a lumii. Nu spun că mi-au devenit azi de doi lei (și implicit de dat cu dispreț la gunoi), dar multe din zisele lui - de pildă despre ură - mi se par contestabile, ba și nițel primitive.

La chestiune, mă uitam la un distins alpinist cum laudă niște înaintași ai breslei. Dînsul poate gîndi/ține discurs cum dorește, dar simt că-i totuși o problemă, a scăpa din vedere că acela a și

greșit... Că avut-a de toate (la o adică, primordial vreunei dragoste spre acela este să-i faci media decurgînd din defecte și calități, iara cela să iasă bine...)

Dincolo de faptul că respectivul Z.T. (amicul cu periile) îmi pare acolo orator - cu ochi țintă spre interesul propriu - , mi-a mai sărit în minte un lucru. Unul remarcat și la jobul unde am onoarea să robotesc de niște săptămîni.

E vorba de-un tip de atmosferă cazonă. În sensul așa-numitelor cicluri de altădată. La care o jumătate a cătanelor în termen (cele cu vechime) agresau pe cele mai recent sosite. Cam așa și-n discursul amicului pomenite. Azi vă pupăm noi undeva și nu primim mare lucru-n schimb, dar cîndva fi-vom noi 'veterani', și țintă a unor elogii deșănțate (la care ne vom obosi minim a răspunde amabil).

Apropo de T. Mazilu. Nu-i lucru simplu, să reziști în nuanțe, și să nu dai pe careva la gunoi, dacă i-ai descoperit în producțiile-i cîteva chifle/banalități, nedemne de statuia unde-l cocoțasei pe-acela...

PS

Am zis să vă ofer extrase din cartea pomenită acolo, și m-am trezit că nu-i tratată ura, acolo. Precum mi se păruse mie... Poftim aiureală, a minții subsemnatului!

Pomenesc însă încurcătura pentru a puncta încă o dată că nu-i sănătos deloc, să apeși tare acceleratorul, cînd depistezi vreo greșeală/demodare etc. a altuia. Asta, din banalul motiv că și noi ne-aflăm oameni, deci putem de asemenea, a comite erori... Chiar de n-am comite, n-am fi sfinți în viață, ci banali oameni, pe care atmosfera de rai îi părăsește - odată ce lasă deoparte tastatura. Și reintră în ale disconfortului diurn...

Cînd cineva îți solicită să te implicit

… poți paria că-i într-o direcție care-i prinde lui bine (trec aici peste faptul c-acela n-are minimă îndoială, c-a identificat la fix mersul adevărat al lumii, respectiv realitatea).

De ce punem (pardon!) botul la așa ceva? Cred că din două motive. Primul dintre ele decurge din convingerea, de mult ajunsă-n străfund de suflet, că dacă dăm curs pastilelor sociale se va îndulci ori chiar va dispărea disconfortul existențial. Apoi, mai ales cînd ne mai coacem, realizăm că putem uza și noi de-aceea șmecherie oratorică, față de semeni mai puțin destupați...

Vorba cu pricina poate fi și-un liant al micii ori marii comunități, pe care intenționăm s-o folosim ca autobuz (nu mai țin minte a cui era expresia!) către zona cu bunătăți sociale pe are o vizăm, mai mult ori mai puțin conștienți,

PS

O carte deschisă, ochii distinsei politiciene... (Ziceți că și-ai mei-s așa ceva, și încă nu de bine?! Asta e.) Văd în ei stilul Nicușor Dan. În sensul: „Las c-aranjăm noi doi, să ne fie mai bine decît comilitonilor...” (de inamici ori neutri, ce să mai vorbesc!)

Se înțelege că așa inși adresează *tuturor* speech-ul discret cu pricina... Iar finalmente se lasă cu praf de pe tobă, de pe urma acelei promisiuni a ochilor...

Nu iau foarte în serios

…termenul de geniu. Dar, dacă o există așa ceva, o însușire principală cred că îi este ideea că poate greși.

Nu puțini ne cantonăm însă în ideea că nu greșim (asta, din motive psiho de înțeles), eventual că mediul e prea ticalos cu noi, altfel să vezi ce minunății sub soare am făuri...

Nu-i treabă simplă

…să pricepi o generație mai tînără decît a ta (mai ales segmentul îndestulat al acesteia, unde ți se nasc inevitabile duble-invidii)...

Ferice de acela

…care nu se rușinează. Ci-și spune scurt că a greșit, mai mult ori mai puțin...

Tipul de ins Gică Contra

…are faimă proastă în societate.
Se scapă din vedere aici că respectivul cîrcotaș nu-i deloc lipsit de argumente, iar în paralel el e chitit pe un ins ce nu-i dispus a renunța iotă, din pretențiile la pretențiile sale...

Aici, e util a menționa că GC umblă și dup-un pic de afecțiune. Ultima chestie se află lucru despre care nu-i frumos să vorbești, că există, respectiv că nu puțini umblă/umblăm în limbă după ea. Mai repede este admis să discuți despre diavol și - să zicem - cum miroase el (îh, sinistru umblet prin nări!) .

Lipsa de afecțiune.
Golul din suflet datorat ei...
Și strigătul, pentru a căpăta așa ceva.

Nu. N-am băut nimic. Poate doar-s un pic sadic.

Privim atît de rar spre nefericire

A noastră mai ales. În schimb stăm revoltați că-n locul cutare sînt omorîți cîini. Și chit că acolo se află de fapt nefericirea noastră, și nu a patrupedelor în cauză.
Oare-i soare mai frumos decît acela de după furtună? Ori primăvara de după iarnă?

Visez azi noapte

…că se prăbușește un avion. Răposați din plin (eu cică doar privesc lucrurile).
Traduc pe cît mă pricep. Oare față de cine voi exploda prost, azi, pe la job?

PS
O idee mai luminoasă decît precedentele... Vis de ieri. La Mamaia euxină, o claritate rară a atmosferei face vizibili niște munți nemaipomeniți dincolo de mare (simt, în vis, a fi unii din Crimeea - nu vă împiedicați aici în argumente geografice...)
Aș fi tentat să dau un drum spre acolo, atîta doar că există grăniceri maritime, spre acolo (de un mers terestru nu-mi dă prin cap). Unii destinși, dar fermi in a interzice accesul.
Deduc a nu-mi sa voie nici să visez (în sensul de scop în viața diurnă) către scopuri mai înalte.. (interesant că sînt și mai departe, de-a crede posibil un drum 'terestru' - spre scopuri/iluzii mai înalte, din existență...).
Se mai întîmplă…

„Tot in Dilema veche scrie

…și persoana cu probleme psihice serioase - Cristina Tunegaru”

M-aș feri să spun despre cineva, altcîndva decît la trecătoare furie, cum că posedă probleme psihice... Asta, pentru că găsesc mai util a decela acele zise probleme, iar apoi a le trata măcar în parte cu înțelegere. E acolo, la o adică, o felie de realitate, și atît (noi înșine, altminteri, aflîndu-ne imperfecți).

Sînt de părere c-alde critica (care-i agresivitate naturală frumoasă învelită) duce rău, dacă-i lași complet hățurile personalității tale. Cu ceva trebuie diluată, compensată, altfel distruge în cel care o practică 'pe nemîncate'.

Totodată.

Acuzele de tip „persoana cu probleme psihice serioase” vor doar să tranșeze iute un conflict, respectiv un oferit de victime, către pașnicii noștri semeni.

PS

Om cu probleme etc. La o adică, acolo e un fapt natural (și de care acela-i mai puțin responsabil decît s-ar crede), dar aflat în coliziune cu regulile sociale.

**

Că tot adusesem vorba... Despre criticism.

Mi-l privesc privesc, uneori...

Fără îndoială nu-s perfect. La chestiune, foarte probabil posed agresivitate precum orice om normal. Dar. Nu mai știu ce psiholog puncta că în spatele gesturilor noastre se află o dorință primară în suferință. Așa ceva zăresc de pildă, cînd îmi sosește sub ochi, că statul n-a făcut nimic, pentru ca locuința lui să fie afectată de inundații.

Acolo, în acea lamentație, identific niscaiva subiectivitate. Mai exact, reclamantul nu se întreabă dacă acel gospodar n-a construit cumva în zonă despre care știa că poate fi vizitată de ape. Dacă ridici așa problemă complementară, acel îngrijat de suferința seamănului se irită. Mult. Iar subsemnatul filozof de doi lei simt brusc în el un agresor. Un văzător doar al intereselor lui, și de la care te poți aștepta la orice. Disconfortul cu pricina (mai exact al copilului interior) se materializează în tipul de scrise care mă caracterizează..

Nesiguranța sub soare...

Nu mai țin minte care autor

…(căci sosim pe lume cu globul minții gol, după care preluăm accelerat, de la unii și alții)

... sfătuia să privim dincolo de sentimentul de vinovăție.

Ce chestie... Simțămîntul cu pricina e unul foarte neplăcut, dar dincolo-ul său e și mai naspa. Dar nu-l simțim, pentru că e foarte posibil să intre deja în rândul a ceea ce-s numite refulate. Sentimente / perspective neplăcute, pe care sistemul psihic le ascunde (cu prețul aferent, al 'depozitării').

Teoretic apucînd a spune, sentimentul de vinovăție lasă impresia că, dacă ne-am comporta altfel, ar fi bine. Or, dincolo-ul de el e lipsit de-așa speranțe. Că am putea gestiona acea felie de realitate.

Ziceți că tîmpită dimineață voi fi nimerit, de scriu aieste'? Se poate. Dar și aici e precum la SV, cel pomenit în amonte.... E loc de mai rău.

Pornind de la 'imaginea României în lume'

… punctată de compatrioți incîntați de performanța arcticului Urșeriu.

Dincolo de faptul că pe mapamond se află vreo 200 state, care de care mai egocentrice... Fiind oameni (trec aici și organizarea umană), în cazul gesturilor celor din jur suntem interesați doar a coborî pe altul. Eventual vorbim de bine spre exterior cînd am identificat acolo putință de O mînă spală pe alta...

"Asta e țara pe care o vreți!?"

Eu unul iau țara cum e. Nu o doresc in vreun fel oarecare, căci asta ar insemna să pretind ca unu și cu unu sa facă altceva decît doi.

Un oarece paradox... Nu iubesc România, dar o iau cum e.

Ponire mare pe Liviu Dragnea

… la Realitatea TV.

Dincolo de toate, simt acolo o convingere cu uz biblic: "Bate-voi păstorul, și se va risipi turma...".

În rest, e interesant sa te uiți un timp oarecare la pomenitul post, apoi să urmărești oposite-ul său, Antena 3.

Pomeneam ieri

…că nu-mi iubesc țara, însă o iau cum este. Mi-a venit să dau un ochi îndărăt, să văd cum am tratat subiectul și-n trecut.

Păi, cred că n-am reușit niciodată, a da viață scenei geografice în care trăiesc (e ca și cum aș vedea însuflețită o sală de teatru, iar eu să m-apuc a discuta cu dumneaei, de una ori alta). Am

avut doar nemulțumiri legate de starea politico-socială, din spatial țării. Dereticîndu-mi acum prin minte, iese iritare de pe la 12 ani, că de ce condițiile școlare nu-s mai laxe. Adică să nu existe (e vorba de-un 1971) uniformă și să ne lase-n moda vremii, mai exact cu ceva podoabă capilară mai lungă.

O a doua iritare aproximativ asemănătoare mi-a venit la 29 ianuarie 1990, odată cu marea scindare observată atunci (nu doar de mine!) la nivelul societății românești. (vezi însă și PS). Cam atît. Dacă, să zicem, Opoziția anului 1992 a pierdut niște alegeri legislative (pe care le și vedeam cîștigate), n-am avut de dat vina pe mine. Ci eventual doar am privit bizar spre un Corneliu Coposu, care s-a pus prompt, atunci, a vedea scrutin falsificat.

Cu atît mai puțin nu stau azi a găsi vinovați, de ce-i prin jur... Eventual aș chema 'la bară', întru detalieri asupra socotelilor Sale, pe-Acela de sus, dacă o exista vreunul...

PS

Apropo de ianuarie 1990, hazul face ca azi să mă simt în altă parte a eșichierului politic, recte poate mai apropiat de urmașii hulitului FSN (Front al Salvării Naționale, succedînd oarecum PCR). La așa poziționare, nu m-aș pune la zid, în sensul: „Vezi, bre, ce bine le zicea Caragiale, cum că devenim în timp conservatori?".... Mai degrabă am căpătat oroare de panglicile ot / de la 2018 ale așa-zisei lumi bune, școlite... Fără îndoială se va fi schimbat ceva și-n mine, nu spun ba, și legat de avansul în vîrstă.

„Să zicem că ești pompier

și ești trimis să ajuți la consolidarea unui dig! De existența lui depind viețile oamenilor dintr-un sat. Și te grăbești, tu și colegii tăi, să ajungeți acolo...îți mai anunți și familia că nu vii acasă! Iar când ajungi în satul respectiv găsești birtul plin de oameni care...BEAU! Fără nicio grijă, fără nicio treabă ...doar te ghidează spre locul unde este digul! Intreb și eu pentru tine, cel care citești, ***tu ce ai face in locul pompierilor****?"*

Nu vă supărați, îînsă cred doar ce văd cu ochii mei. Aici nu mi-i moft, cît a fi bine informat (ascultînd mai mulți de pe acolo) - iar abia apoi să trag concluzii. Ultimele, încercînd subsemnatul să nu-i ascundă prea tare - de fapt... - alte nemulțumiri existențiale.

După cum. Și pentru că ne aflăm oameni... Pe fila acelui revoltat, șade sus un mesaj mai mult decît înălțător... Că să fim mai buni între noi.

N

Apropo de imagini asemenea acesteia... Mă uitam ieri la un set ce remarca frumusețile României... Era acolo ceva ca-n reviste... Playboy (la o adică nici nu mă miră, firea umană fiind universală)... Mai exact, erau alese doar peisaje convenabile, asuopra cărora intervenea suplimentar (spre a le face minunate) și măiestria fotografului. Erai îmbiat apoi a iubi... Deși tărășenia de-acolo avea mică legătură cu România in integrum...

La o adică, și supunând unui dur viol ideea de corolă cu minuni a Țării, la fel o fi și-n dragoste. Nu poți iubi decît dacă tragi din condeiul imaginației roze persoana aleasă, eventual te învăluie drogul pe care Specia nu l-a lăsat de nebună, între fiii și fiicele sale...

La așa idei, mă veți acuza de văzut în negru șcl. Poate-așa e, dar sper totodată să n-ajungă crimă a vedea lucrurile cum sînt, și nu altfel...

Mi-a plăcut cartea

…la ai mei 30 ani. Azi nu stiu de ce, dar o găsesc tare primitivă...

Ceea ce-i normal, volumul fiind din 1860 parcă, iar subsemnatul cu niste decenii de acumulări (asupra vieții) in plus. Și la 2018 trăind. Bașca posedînd o fire păcătoasă. Nu condamn însă, acea carte. Dau voie totodată, cuiva de la 2168, să mă considere limitat la minte.

Admit totodată existența în zidu-mi, care face afirmațiile de aici, a unor importante cărămizi datorate lui FM Dostoievski.

Cît i-o fi inerentul sentiment de groază

…în fața morții, d-lui Șora? Nu, nu-s eu neapărat neamul prost, aducînd așa idee... E o banală curiozitate, pendinte altminteri de știința numită filosofie... Dacă vi se par sinistre zisele mele, să știți că e loc și de alte meditațiuni / simțiri asupra problemei.

Nu cred că vorbesc aiurea, cîtă vreme decenii bune d. Șora tăcu, asupra societății românești. Și-l apucă (perfect simplu!) exact acum - nici nu mai contează de care parte a baricadei...

„Teleorman, iadul sărăciei. Doar aerul a rămas de furat”

Admit că vorbesc nițeluș din cărți (și minim din simțire proprie) despre oroarea cu pricina. Dar poate că tot e bine după cum o fac, lăsînd altora cochilii goale de conținut, a la Marea Trecere. Cu atît mai puțin nu țin a umfla viața cu pompa, cum se face în societate.

Întîmplător aflu azi

…că Alexander Dubcek are (o mică) statuie în București, lîngă Sala Palatului. Este vorba de liderul comunist ceho-slovac, din vremea a ceea ce-a fost numită Primăvara de la Praga (1968)

Pe cînd mă uit la chipul în piatră al respectivului, îmi pornește gînd dacă n-ar binemerita asemănător și vreun alt lider est-european, al acelor decenii. Imediat îmi apare chipul ungurului Janos Kadar... Teoretic, ultimul ar fi de aplaudat și nu prea, întrucît el este marioneta din spatele căreia sovieticii au înnăbușit insurecția anticomunistă a maghiarilor, din 1956. În același timp, el a inițiat reforme în țara vecină, care au permis acolo o viață cît de cît omenească, iar la 1989 o tranziție de aplaudat la societatea necomunistă. *Na, dilemă*!

Nu meditez aici la Dubcek, cît va fi slăvit comunismul și stalinismul, pîn-a ajuns șef comunist, la Bratislava (a fost mai-mare al comuniștilor slovaci). Ci la Kadar. Și la condiția noastră de bărcuță pe valuri... Ale istoriei. Vrea ultima s-aibă la modă stalinismul, în anii 40-50, păi ne ducem într-acolo. Suflă vînt de liberalizare în țară? Imediat ne surîde postura de părinte care-ar putea duce spre libertate poporul... Un ceva din noi ne împinge cît mai sus, mai-josul fiindu-ne probabil insuportabil.

Cred că primitiv

…se află omul ce nu admite, că e așa ceva.

Mi se sperie gîndul

… că aș putea fi mai acru, mai deprimat - decît acum cinci ori zece (sau douăzeci?) de ani.

O voce din off: *"Păi nu-i normal să fim la 60 ani mai ciufuți decît la 40?"*

Oare de ce nu apuc și eu

… asemenea atîtor oameni, să spun că omenirea / România merge prost, iar totodată să identific (sigur pe mine) motivele?

Probabil îmi lipsește o glandă. Îs incomplet, ca om...

Fie și de la un site

…de care nu mă așteptam (și unde căutasem recent niște rețete de slăbit), îmi sosește newsletter, cu titlul „Lista rușinii”.

Dincolo de faptul că așa țidulă se va fi referit la adersarii politici ai respectivilor, dacă nu cumva banii sînt lipsiți total de miros, iar aceia (de la site) gata să vitupereze spre oricine... *Rușinea*. Cred că e un fenomen asupra dedesubturilor căruia trecem cu mare ușurință. El apare în mediul familial, de la un părinte, și conține forță distructivă datorită diferenței de vîrstă / de-a ne putea descurca singuri în viață.

Datorită acelui ecart, inițial nu e nevoie neapărat de spectatori (care accentuează durerea celui supus rușinării), deși o dată sadismul nelipsit nici prin părinți nu se poate lipsi de așa galerie.

Procedeul este preluat la vremea școlii, mai exact în cursul primar (ulterior se riscă o explozie necontrolată a celui supus refecului). Nu o dată, umilirii conferite de simpla prezență a colegilor în jur îi este adăugat apetitul (altminteri perfect uman) pentru înjosire al unora dintre cogenerii prezenți.

Rușinarea de altădată ne rămîne toată viața în suflet, chit că în ascundem mai bine, eventual parăm mai fericit așa gen de atacuri. Rănile de prin inconștient îmi apar a nu avea zid de protecție. Dor, chit că ne apărăm ori refulăm (și deci nu avem cunoștință de ce se petrece sinistru în noi).

Bineînțeles că discuția despre subiect nu poate fi lăsată doar la stadiul de mai sus. E de luat, oarecum, și partea agresorilor. Părintele de pildă. Care nu a fost și va fi ca în cărțile roze.

Ori în volumele împănate cu „Trebuie...!”. Nu o dată și pușiul este insuportabil, căci și el are-n suflet agresivitate, respectiv dorință de-a domina.

.

PS

Nu-i îndoială, că lucrurile în viață nu ies cum ne-am dori. Dar legat de-o rubrică ce mi-o doresc la o revistă oarecare, așa ceva aș scrie acolo. Știu, pentru a prelua formula zisă ieri respectivilor, că atari rînduri ar fi precum rezervarea unui loc liniștit unui drac, în rai. Sau invers. Eu m-aș afla îngerel, și intangibil, prin suflul iadului.

PS2

Da, iar am dat chix cu jobul.

În ultimii ani, mai toate îndepărtările subsemnatului de pe la joburi par să aibă un numitor comun. Supărarea unor potentați (mai mici ori mai mari) de acolo că eu am scăpat cît de cît întreg dintr-un tip de malaxor care i-a deformat dureros pe dumnealor.
Sau, măcar, de care nu au putut fugi.

Altminteri subsemnatul n-a scăpat nescărmănat,.atunci, de unde firea-i mai firavă, în ale vieții. Bafta fu c-a putut scăpa - vie un job norocos, ori vreun ban idem picat din cer - de-a reveni în acel sinistru mecanism.

Să vedem ce iese... La chestiune, mă întreb de vreo două zile ce e mai bine. Descurcîndu-te prin viață și (inerent?) clacînd la un moment dat, ori paria, dar încă suflînd? Zic astea cu gînd la ducerea unui coleg de clasă (altminteri mereu zîmbitoriu și descurcîndu-se bine profesional), ori a celui tare sigur pe sine Andrei Gheorghe...

„Despre curajul de a ne lăsa văzuți”

De ce am eu elitistul sentiment, c-atunci cînd cineva sosește cu așa titlu (eventual și cu așa grafică - altminteri în sine destupată), nu prea le are cu acel curaj... Idem cititorii, entuziasmați de-așa lucrare.

Mărturisesc a nu fi răsfoit opul, dar mi-s destule semnale că nu vorbesc aiurea...

Da. O fi un pic de sadism din parte-mi, ca pricepînd o idee mai bine lumea, să reproșez vreunaltuia că n-a fost dus de valuri și el, acolo... Mi-i și-un pic de invidie, însoțită ce-i drept de-un disconfort pomenit recent în alt material al subsemnatului. Și anume neplăcerea de-a nu avea cu cine să schimb o vorbă, legat de cele din jur.

Legat de ultimele, se poate pune problema dacă și zăresc bine, unele și altele. Or, cred că nu văd rău, atîta doar că se află la mijloc fenomenul căruia i s-a pus Matrix...

Dincolo (dar și legat) de asta... Există lucruri care fac bine omului normal. Mai exact, ultimul are nevoie de iluzii, care-l ajută sp treacă peste inerentele neplăceri ale vieții.

Aici stă și chestia aia urîtă (prin frecvența pe care-o aduc în discuție!), și anume angoasa de-a trăi. Aceasta este (cît de cît) destinsă inclusiv prin iluzia că putem privi în noi - demers de care ne ferim, îndeobște -, iar acolo găsi vreun ceva care să ne scape (ever!) de balamucul fricilor neclare.

> Cu riscul acuzei că-mi universalizez propriile experiențe, menționez că am trecut și eu pri faza asta... Iar la o adică inclusiv scrisele-mi cică destupate de aici intră-n aceeași categorie - ceea ce nu mă miră..
> .

Deci.

În opinia mea, titlul, cît și grafica-s alese exact pentru cei care, de fapt, n-au vreun chef real a umbla în el, în infinitul (nu tocmai plăcut, oricum) de acolo. Ca să nu scriu chiar pe nevăzute, caut pe net bucăți ale opului.

Într-o primă fază, dau de-o cronică a volumului.. Care, neputînd părăsi fenomenul (de-a ne simți bine, eventual a scoate un ban și-o poziție socială superioară), e una favorabilă...:

> *„O limpezire a felului în care vezi lumea, dar și pe tine însuți nu e doar o chestiune de igienă a sinelui, ci și una de datorie. Dac-o apuci la un moment dat pe drumul ăsta, Dragoș Bucurenci e un excelent partener de călătorie. E cineva care-ți povestește cu onestitate despre propria maturizare și despre bucuria de a-și cunoaște și asuma slăbiciunile."*

Îmi sare în ochi (nu-i chiar singura,,,) ideea de datorie. Și care trădează limbaj social, acel util, dar totuși fals la pătrat mod de-a vedea lucrurile...

Șcl.

Sînt primul care să miroasă ceva răutate în rîndurile mele. Ceva critică justificată, dar avînd la bază iritare. Frustrare.

Dar, dincolo de vreo primară nesatisfăcută (cine moaș-sa apucă a și le satisface? Și la o adică de ce servesc destui semenilor ceea ce doresc aceștia să audă...), mi-i insatisfacția de-a nu putea discuta în unghiul propus aici...

Voisem inițial a trata aici

… în inimitabilu-mi stil. despre cei șapte ani de-acasă. Dar m-am răzgîndit, cu dor de-a glosa ceva plecînd de la o zisă a lui HR Patapievici.

Pe cînd caut însă acea spusă, dau ca imagine main, pe fila cuiva, de o chestie (vezi foto 1, de mai jos)...

…Care mă face să revin la cei șapte ani de acasă... Și de care mă lovisem - nu neapărat lipsindu-mi mie - pe cînd căutam de-un job.

Cu acea idee mare pleca anunțul despre slujba cutare...:

.

„Ambalator colete /administrator depozit, /.../ Nu este nevoie de studii superioare, dar cei 7 ani de acasa, DA. Program 10:00-19:00 L-V...”

Nu este nevoie sa aiba studii superioare, dar cei sapte ani de acasa, da;

Ii place sa faca lucrurile bine;

Varsta nu conteaza, dar atitudinea, da!

Descrierea jobului

1. Ambalarea produselelor pentru livrare
2. Gestionarea produselor in depozit.
3. Inregistrarea in sistemul de gestiune a fluxurilor de marfa (e simplu si te
4. Stie sa lucreze curat si sa pastreze curatenia.
5. ...lasam loc pentru ce ne mai vine in minte pe parcurs.

Mi-am zis (mea culpa...) a exista certamente, acolo, o oază de bun simț. M-a întîmpinat apoi însă o listă lungă de ceea ce-i solicitat candidatului. Dar nema, ce i se oferă bun, respectivului.

Și cum colivei nu-i putea lipsi o bomboană, șade scris la final: ”. ...*lăsăm loc pentru ce ne mai vine în minte pe parcurs”…* Prin urmare, cînd noi masochiștii vom căuta vreun loc întru desfătare, la dumnealor aceia vom merge cu siguranță...

Ca opinie strict a subsemnatului (el însuși imperfect), nici reproducătorul templului cu măreții latine nu se află departe de spiritul angajatorilor de care tocmai am pomenit... E acolo un banal mod de-a ne mulțumi interiorul aceluia (căruia îi pare a fi mai mare, dacă stăpînește și vîntură spre alții așa idei), respectiv de-a înșela vreun ordean, într-o primă fază...

Admit că-i tare urît, ce spun. Și nu aduce deloc salvator bine, la ego-ul din dotare.

Fără îndoială mă apropii de-o vîrstă tare proastă

…(asta, dacă nu am intrat deja în ea...), aceea la care îmi pute tot. Este drept că poate fi vorba și de maladia ce-a lovit cîndva pe IL Caragiale. Aceea cu simțul enorm...

De bine ce-mi mărturiseam simpatia pentru alpinistul german Reinhold Mesnner, dau peste-o zisă a lui: ,,*Oamenii nu pot invinge MUNTELE, pot invinge cel mult slabiciunea din ei, ridicandu-se pentru o clipa la inaltimea muntilor."*

Cristoase!

Întîia-mi dezamăgire îmi vine din faptul că un ins cu figură așa de treabă n-are jenă s-apeleze la așa vorbe... Să cîștige un ban cinstit de pe urma gargarei, respectiv a pasiunii pentru munte.

Bineînțeles, e-aici vina mea, că nu m-am adaptat la idea existenței unui așa tip uman... Hai să ne uităm mai atent... Oare cine-a inventat ideea asta cu a învinge muntele? Și a-l cuceri în general?

Se poate pune aici problema cine are nevoie de așa pastile? În opinia mea, destinatari sînt aceia care n-au umblat pe munte. Dar care sînt împinși de viață (din diverse motive existențiale) la o manevră. Și anume proiecția într-un alt seamăn, acțiune grație căreia pot dobîndi fructele unei acțiuni mărețe - e vorba de aceea din mintea lor, și promițînd Eden, ori măcar Nirvana.

Pe de altă parte, observați vorba *a cuceri*.

În mod normal, cine suie pe munte are în minte a explora - asta inclusiv pentru că-i prudent, și cunoscînd că necunoscutul geografic poate scote în drum mari probleme, în materie de prezervat viața noastră. Pentru cine privește de-acasă însă, treburile devin mai simple. Prin urmare, el împinge limitele (asta dacă-i mai subzistă vreuna...). Și leagă situația, în același timp, cu nereușitele de acasă. Unde-i mititel, față de alții, și de viață în general./

Așa cred că ia naștere sintagma *a cuceri munții*.

Bineînțeles că la vreun secol 19 se punea problema cu pricina, în sensul dobîndirii de colonii, dar ea stătea mai puțin pe buzele celor trimiși de metropole în așa acțiuni, care rpeferau să fie atenție mai degrabă la tufișurile de unde putea țîșni săgeata vreunui boșiman ori cataroiul vreunul bengalez...

Slăbiciunea din noi. Și a o învinge (ce frumos și pentru inconștient sună aici nuanța „pentru o clipă”...).

La modul general, și trăgînd lucririle în zona-mi, nu am mers la munte pentru a-mi învinge vreo slăbiciune, ci pentru banalul a mă simți (mai) bine - pe diverse paliere ale acestei noțiuni. Odată zisă aceasta, e de cercetat ce-i vine altuia a glăsui precum în citat. Păi. Și ca strictă părere a mea... Avem nevoie de considerația celorlalți (eventual de banii care pot sosi pe cărțile noastre, cele către publicul larg/ignirant). În așa situație, facem abstracție de ce vom fi simțit noi înșine, pe coclauri, și ambalăm lucrurile strict în formule dragi dînsului, Publicului.

Ce i-o veni însă ultimului, a îmbrățișa niște (nișel) aiureli, pentru o minte cu scaun la cap. Păi, am sentimentul că aici intervine educația. Aceea socială. Ea nu are treabă cu pericolele, pe cînd umbli pe teren. Ci știe doar să te împingă... Asta, spre ceva care-i prinde bine. Adică *a cuceri*. Proces în urma căreia are de cîștigat ea, căci îi va sosi bănet din cucerita Indie, să zicem, dar și organizarea umană pe care o păstorește.

Știu că vă par a fi băut ceva de dimineață, dar vor totuși în organizarea socială o ființă, barim întru manifestări. Și m-ar mira să nu fie așa, cîtă vreme e alcătuită din oameni, totuși.

.

Cum ziceam și-n amonte de tot, n-o să ajung bine...

> Ziceți că mă aflu un panglicar, deoarece lamentațiile de acest gen trădează un timp descărcîndu-se interioricește, și care prin urmare are șanse a trăi mult, spre deosebire de aceia care țin în ei - fie și cu mult zîmbet optimist pe buze?
> Nu-ș' ce să zic... Vom vedea.

PS

"...ridicandu-se pentru o clipa la inaltimea muntilor."

De la un ateu citire...: Dumnezeule! Care înălțime a munților?!! Păi, încurcăm aici niște borcane.. Înălțimea fizică e din alt film, decît aceea a metaforelor care ne fac bine la suflet!

O să ziceți, a cîta oară?, că să aflu sinistru de cîrcotaș, dar la ce mi-aș pune dop ideii? (nu știu cum se face că aceeâia în dezacord cuc e spun pe-aici se-aruncă rarisim în discuții contradictoriu, referînd în cel mai bun caz să spuie că-s frustrat, și alte alea...). Ca părere a mea. Nu poți vorbi de înălțimea spirituală a munților. Asta din banalul motiv că, dacă te-ai apucat a-i colinda, ai vedea că ei nu conțin minunății spirituale, ci mai degrabă pericolele. Ori, poate și mai naspa, sentimentul că te-ai dus cu eforturi pînă pe cocoașa lor, iar acolo golul din interior ți-i același...

Cum spuneam, toată poeziile despre Ei iau naștere departe de dînșii, din stricta dorință de-a face plăcere neofiților... Pot părea prost dormit, cu-așa ne-amabilități, dar poate-i și cazul a descifra ce și cum, sub acele măreții literare...

Pomenisem într-o recentă postare

…despre vorba caragialiană, cea cu „Simț enorm și văz monstruos” (și provenind din schița „Grand Hôtel <Victoria Română>”)

Se înțelege că nu voi glosa despre ea în cheie obișnuită (și totodată elegioasă). Îmi pare din categoria „România dodoloață...” etc., adică o scrisă/zisă banală, dar pe care publicul (prin vîrful său de lance, intelectualii socio-naționaliști) o ridică ulterior la stadiul de moaște.

> La așa vorbă a mea, accept că mă aflu frustrat la greu, și deci iute dătător cu parul în tot ce mișcă în jur (mai ales acum, la again pierdere de serviciu...), dar zău că observațiile în cază nu mi-s chiar aiurea...

Ce-aș avea de zis, despre acea vorbă I.L. Caragiale... Păi simțul respectiv e discutabil, cîtă vreme apucă a-l trece în vorbe. Dacă erau unul nemaipomenit (diferit de ce simt ori vîntură-ca-idee oamenii normali), nu i-ar mai fi permis inconștientul să-l scoată la aer.

Cred că la mijloc se află (și) aici nevoia noastră de extraordinar. De-a dumnezei (admiteți verbul...) cîte ceva - din motive reclamate de suflet. Sufletul e al individului, dar și al Societății.

PS

`Zece ceasuri... Să mă culc... […] Un neastâmpăr nesuferit îmi furnică din talpă până-n creștet... Insecte!... Iute jos din pat!... Iau lumânarea să văd de aproape... E grozav!... Un popor întreg, ca la un plebiscit... și umblă și aleargă pe cearșaful alb încoace și încolo uimite de lumină! Ce să fac?... Trebuie să dorm!... În pat imposibil... Trag cearșaful, îl scutur bine pe fereastră și-l întind pe covor în mijlocul odăii; desfac un pachet de tutun, presăr pe cearceaf și mă culc pe jos... Îmi arde toată pielea; nu pot adormi; sunt amețit, nervii iritați - simt enorm și văz monstruos. Lumânarea îmi dă drept în ochi... Mă scol s-o mut și apoi m-așez la loc.

.

PS2

E frumos a expune pe gustul publicului una ori alta (altminteri pe-o limbă ce nici aceluia nu-i e proprie, ca individ în parte). Dar cred că intervine o problemă. Și anume sinceritatea a ceea ce afirmi.

Cînd scrie bucata de mai sus, există un fond al percepțiilor proprii, dar este deformat la greu de amintitul interes al publicului, respectiv de-a aranja totul conform solicitărilor literaturii. Da, mă aflu rău, dar e de șezut pe ideea-mi.

Arhivo, știi ce pricep eu mai greu

… privind exprimările-ți de gen „Comorile din...”? Păi, e vorba de cîți bani poți da pe priceperea de-a înțelege așezat, a publicului ce-are nevoie ca de apă, de-acea idee din povești?

Adicătele comoară? Dacă meditez bine, pînă la urmă în spatele unei așa acțiuni (și a celor similare) se află altele. De pildă grija pentru coeziunea / funcționarea socială.

E un subiect nu chiar simplu, pentru care oricum nu m-ar chema nimeni a conferenția - căci ar mult-strîmba din nas auditoriul...

.

PS

În rest, apreciez eforturile celor de la Arhinele Naționale de-a ne-aduce în preajmă o mulțime de documente istorice...

Cînd cineva stabilește

… că o pictură e valoroasă, întreabă și pe careva dintre cei cărora, ulterior, le reproșează zisa din articol?

MAI DISTRIBUIE CINEVA PICTURĂ ROMÂNEASCĂ?
Câteva mostre pentru weekend!

Cum, el e deștept, iar (noi) ceilalți idioți?

Dacă stau să gîndesc mai înțelegător. cultul unor așa producții umane proliferează din două motive:

- conformismul nostru social
- tendința de-a ne refugia sub aripa unor lucruri îndumnezeite social.

O televiziune scoate de la arhivă

…un documentar al recent-răposatului om de emdia Andrei Gheorghe. Unul din categoria Mari români, și privind pe M. Eminescu.

Oare i-o fi dat prin cap ultimului, ce cult national ii va însoți numele? Eventual, ce părere o avea din cer, acum, privind situația?

Ca opinie a mea, nouă ne-o da bine a șede sub aripele unui așa mit, dar e posibil ca dînsul sa fie mai puțin entuziasmat. Asta, pentru că nu i-ar fi rezolvat cele avute pe suflet, in trecătoarea-i viață..

Cînd ne enervează ceva

… există acolo o situație insuportabilă (nouă), și pe care nu o putem schimba.

Apropo de *Drum lin spre ceruri*...

N-ar fi bine să așteptăm decizia Celui de sus, unde se duce onorabilul? Eu spun c-așa e normal. Să-l socotești pe blîndul la gură Andrei Gheorghe, ca fiind în drum spre Cer, e un mod de-a forța mîna Stăpînului divin - chestie care-i posibil să nu-L încînte.

Că veni vorba. Înțeleg că mai marele din cer este de fapt... trei. La masa Judecății de apoi or veni toți? Sau, Doamne-feri, vine pur și simplu Allah ori vreun altul de pe acel palier?

PS

Ca opinie strict a mea, inteligența se însoțește nu chiar des cu onestitatea. De obicei îi e la braț doamna aia bine, *Fudulia* pre nume.

Barim așa văd eu în oglinda mea, de om modest...

Mă aflu un pesimist

…privind viața... Adică există sumedenie de lucruri pe care nu le putem schimba. Iar în paralel mulțime de iluzii, pe care le credem viabile - și nu sînt.

Între chestiile de care nu-s încîntat, se află iluzia că dacă descopăr vreun dedesubt al vieții, o să-mi fie mai bine. Aiurea! E doar un mic drog, ce m-ajută s-avansez încă un pic prin existență, fără a-mi smulge părul din cap, cu privire la Scena unde mă aflu.

La c(h)estiune!... Mă uit tot mai des în ultima vreme la nevoile inconștientului, ce apar în gesturile, în vorbele noastre.

Pomeneam de curînd, în context (era vorba de-o scrisă pe-un geam de librărie), cum că în adîncul sufletului fac bine niște construcții lexicale de care inși cu scaun la cap s-ar feri. De pildă asta: ”Dacă nu ți-ai pus întrebări, o să îți pui...”

Eu unul cred că o fi importantă punerea de întrebări, dar țel principal poate-i bine să găsim și ceva răspunsuri. Bune ori rele. Totale ori în parte. Ne place însă acel lăsat în aer...

PS

Ziceți că ce urît am putut glăsui, în prima parte a postului? Mai exact chestiile alea cu viața cea naspa? Mmmm... Poate nu-s cel mai rău lucru din lume.

> Tîmpit de tot îmi pare - este cînd nu-ți mai arde a vorbi despre ce simți, eventual alegi o coborîre mai rapidă decît cu liftul, de pe o clădire înaltă...).

La o adică, meditam zilele trecute că - de pildă - acelora ce-ntind mîna după o țigară, ori spre paharul cu trăscău, păi observații asemănătoare îi traversează prin adînc (dar n-au curaj a ieși în conștiință).

Ce nu omoară, întărește. Și observațiile naspa asupra vieții, de care nu fugim, prind bine, simt eu...

Promit să revin cu postări mai luminoase... Mai tonice.

Mai amîn un pic

…tonica postare promisă.

Omenesc.

E vorba de modul cum persoana-mi o tratează pe aceea a președintelui țării.

La început (în 2014, mai exact) mi-a fost simpatic. M-am bucurat că e acolo, în fruncea noastră. Apoi au intervenit două chestii.

Din motive de ego supraevaluat eu, i-am scris cum că-l pot ajuta în civilizarea țării (chiar foarte mult nu m-aș jena însă de ce i-am spus, altminteri). Se înțelege că mi-a răspuns nimeni (iar la o adică poate e mai bine așa, căci cine știe ce nefăcute mai executam și pe-acolo).

A doua chestie e legată de ceea ce pățesc mulți, după ce-și pun iluzii prea tare în careva. Ajung să fie dezamăgiți, pentru că ființa ascunsă din noi a pus un pogon de nevoi nesatisfăcute în brațele acelei ființe exterioare - ce bineînțeles nu au cum fi rezolvate.

Pe-așa fond, am început să fiu mai critic cu domnia sa. Să-l văz și-n cenușiu, ba chiar de nuanțe întunecate... De pildă la vederea-i din poza atașată

Estem oameni...

PS

Ca un făcut, acum cîteva zile d. prezident cerea ajutor întru (exact!) civilizarea țării.
Poate pentru că m-am mai copt între timp, am luat demersul drept strictă demagogie, dacă nu-i acolo naivitate.

În rest, sper s-ajung la dramul de înțelepciune de-a accepta c-ale vieții nu se rezolvă, totuși, suind la vreun palier tare înalt. Atracția unui așa nivel e teribilă, irezistibilă, dar ea pare să fie doar contraponderea ororii existențiale care ne mai gîdilă din cînd în cînd.

La chestiune, mă uitam la primărița Firea ce naiba ne-mpinge, de mergem într-un post cu muncă multă, frecat ridichea dinspre alții, iar la urmă un inerent gust amar în gură, dacă nu chiar vanghelică stare după gratii...

La așa observație, gîndu-mi zboară scurt spre înalturi, spre Doamne-doamne, cum că nu se putea - totuși -a face o lume mai bună. Mai liniștită, căci îs convins că nu-i era imposibil a clădi așa ceva. Partea proastă îmi vine odată cu bănuiala, că sus nu e nimeni. Ci pur și simplu o logică a nebuniei ăsteia, ce-mi scapă mie...

Ah! Iar întind vorba… Știți ce e interesant? Un văzător ăn negru ca mine poate trata așa subiecte. Un ins zice-se echilibrat și cu picioarele pe pămînt o ia la goană însă, la așa idee...

Dincolo de neînsemnatul amănunt

… că vorbele de mai jos vor rămîne vorbe, iar tendința de care voi pomeni se va afla tot acolo.

Cel puțin la unii dintre oameni, avansul în vîrstă se soldează - în fața ultimei treimi (a vieții) - cu oarece disconfort existențial. Și care încearcă să se domolească, prin speranță de considerație sporită, din partea celorlalți. În așa sete se poate lăsa cu excese, ca să nu spun cu-oleacă de penibil (asta deși sportul e vechi de la Adam, și puțini scapă de el.

O situație apropiată (cu acest solicitat aproape pe față) sînt reproșurile aduse tinerilor. De pildă cum că poartă un anumit tip de pantaloni, care lasă vizibil slipul. Întregul demers dorindu-și educarea tineretului (sic), deduc faptul că dorința de considerație poate viza și cogenerii vîrstnici, eventual mama Morală socială.

N-am jenă în exces, să admit că-n prima categorie figurez și eu.

Dacă mi-ar apărea vreodată Dumnezeu

…în drum (în ce variantă s-o nimeri: creștină, musulmană etc.), i-aș cere să mă facă om. Să pot fi și eu la greu subiectiv, mai exact. Să zic fără jenă, că sublimul e la mine...
Dar cerul e gol - (barim la un 2018, și din unghiul meu privind.

Întreabă cineva

.. mirat(ă) de reticența-mi în condamnarea proștilor...: *„Nu ai intilnit niciodata un prost? In gindire, in comportament.”*

Acum realizez că vorba 'prost' (despre altul, bineînțeles...) se află teribil de superficială. Oricare om, avînd comportament reprobabil sau ba - și de care aș minți că nu mă înfurii și eu - se află personaj complex. Cu multe. Bune. rele. Prezent. Trecut (poate și intuibilul viitor).
Puteți aici spune că vorbesc să nu adorm, ori de sanchi - căci nu mă voi supăra.

PS
Dacă stau să privesc vorba 'prost', ea mai degrabă mi-i legată de compasiune.
Că veni vorba, poate păcăli - drept prost - figura vreunui cerșetor din tranzitul între stațiile de la metrou Unirii, din București. Și care ține-o pancartă cu scrisa: „Mi-e foame!” Dar acolo e numai un ambalaj. Căci tipul e mai complex. Și, de pildă, rîde sănătos (plus șmecher) cu-o cutie de bere în mînă, cînd ajunge în parcul de deasupra...

PS2
”Nu ai intilnit niciodata un prost? In gindire, in comportament... Nu pot nega ca nu exista, e lumea plina... Si, da, ma simt cu mult si multora superioara, pentru ca ma consider desteapta”
Tocmai pentru că sînt o idee mai destupat, știu și-n cîte direcții sînt inferior, acelor zice-se proști!...
Mai e pe-acolo o chestie de care nu pot face abstracție... Insul acela e mai sărăcuț cu mintea întrucît așa-l vru Creația, nu c-a ținut el neapărat (plus să se nască la bucureșteana Glină ori în clujeana Pată Rît).

Motto e și-aici

…zisa aia cu ajunsul rău. Al subsemnatului...

„Domne, nu e bine, te autosugestionezi negativ! Ce naiba!”

Pe undeva, niște scrise din Pablo Neruda. În care văd eternul om din noi...
„Moare câte puţin cine se transformă în sclavul obişnuinţei...” (poetica urmare, la PS)

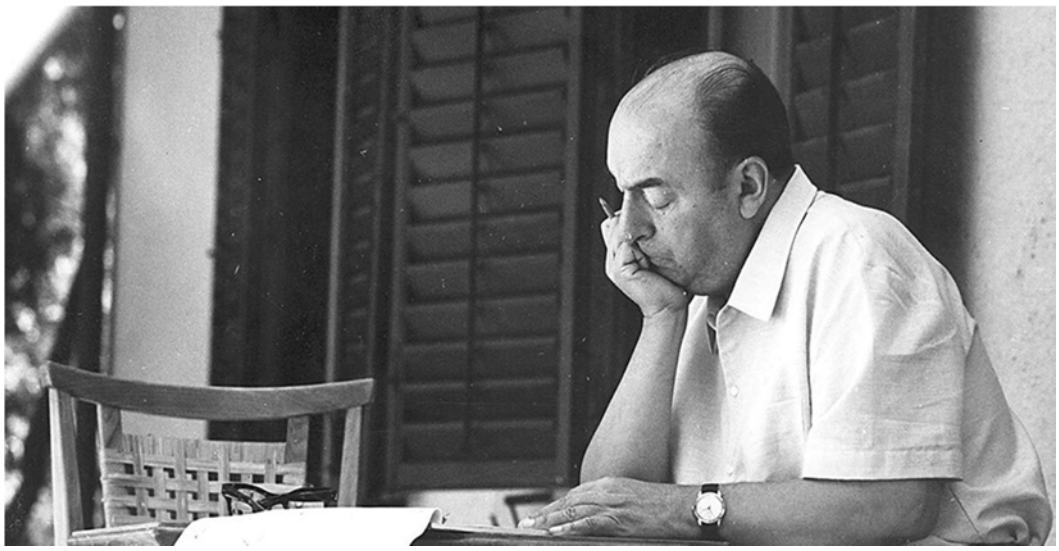

Ce mi se pare aiurea acolo este că acela, transformat zice-se în sclavul obișnuinței, nu execută asta pentru că-i face plăcere, ci pentru că are motive interioare cu carul. Așa că văd în acel îndemn un banal băgat nas în ciorba altuia, mai exact a-i spune aceluia ce să facă (asta, absolut întîmplător, în ton cu ce ne pică nouă bine). Se înțelege aici, că literatului chilian i-ar pica tare prost, dacă i-ar spune cineva să abandoneze obișnuința scrisului - cel aducător de faimă și bănetul aferent...

Cred că tot ce facem, spre semeni (și valabil inclusiv la subsemnatul) este un acoperit cu haine/idei acceptate social a vehemențelor noastre animale. Prin urmare, văd în zisele lui P.N. o banală (dar dublă) încercare de-a lua semeni sub control/stăpînire. E vorba de cel căruia is e freacă ridichea, respectiv de cei în neputință de-a crea așa versuri plus idei, și care - pe cale de consecință - îl admiră.

PS

„[Cine moare...]
urmând în fiecare zi aceleaşi
traiectorii;
cine nu-şi schimbă existenţa;
cine nu riscă să construiască ceva nou;
cine nu vorbeşte cu oamenii pe care nu-i cunoaşte. ”

Poezia e lungă, și-mi pare total supusă opiniei mele de mai sus. A mototoli pe vreun tip, că nu e cum stabilești tu din condei, totul sub ochii unei galerii de admiratori...

Înțeleg în paralel că așa zise încîntă sufletul, din două ori mai multe motive.

PS2

Doritor să mai și citesc, nimeresc de curînd niște osbervații ale lui Sorin Lavric, peste decenii și la adresa (scriselor) lui Emil Cioran. Mi-a fost imposibil să nu mă simt cu musca pe căciulă, cum c-aș sări și eu peste cal, cu zise de-ale mele.

„Cu un minim efort, oricine poate imita retorica otrăvită din Razne, reţeta fiind străvezie: alegi o listă de cuvinte sugerînd decrepitudinea (ruină, prăbuşire, neant, năpastă, expirare, ratare, descompunere), le adaugi un pomelnic de substantive ce surprind reacţia subiectului la spectacolul paraginii (scîrbă, scuipat, dispreţ, suspin, scîncet, blestem) şi închei cu o a treia listă în care lipsa de măsură e ingredientul principal: dezlănţuire, vijelie, descătuşare, dezlegare etc. Din amestecul celor trei poţiuni lexicale iese un coctail al nimicului declamat cu o mină revoltată, al cărui iz, pe jumătate scîrbit, pe

jumătate radical, împrumută autorului aerul unui apucat iremediabil. Cioran nu se joacă, nu ştie de glumă, vrea să pună capăt tuturor greşelilor firii: vieţii fiindcă e absurdă, universului fiindcă există degeaba, omului fiindcă e idiot, şi în genere fiecărui fir de iarbă pentru simplul fapt că nimereşte sub ochii scîrbiţi ai lui Cioran. Filosoful e un Midias în varianta dezgustului. Tot ce atinge se preschimbă într-o mîzgă sordidă căreia nu i se poate prevedea decît o unică soartă: să dispară cît mai repede în abisul dumnezeiesc. ”

Apoi, m-am liniștit, cum că nu-i obligatoriu, a derapa precum Cioran în textele incriminate. Asta nu înseamnă că prin viață, oricui, ce-i mult nu strică...

Stăruind un pic pe observațiile dlui Lavric, nu pot să nu observ că și dînsul emite potop de furii, iar în paralel are nevoie de stilistică pentru a-și convinge publicul, de cele atribuite lui Cioran. Într-un fel, și dănsul procedează exact precum criticatul Cioran. Iar din acest stadiu, oprivind în paralel oglinda, am impresia că pornirea vehementă pe semeni are la bază altă rană, ce răbufnește la un anumit gen de manifestare al celorlalți. Și care, deseori, copiază patosul, temperamentul, vitalitatea adversarului.

Poate, pe aici, ne scoate măcar în parte din rahat vorba: *„ E posibil să fi greșit...”.*

Păcatul de-a bîrfi zisele altora

…mi-i de neextirpat.

Mă uit la articolul din care extrag cele de mai jos.

”Se dedică această istorie, din păcate adevărată, celor atît de mulți cărora organul rușinii pare să le fi fost extirpat odată cu tăierea moțului; în primul rînd celor care urinează zilnic cu nonșalanță nu în propriul lor pat, ci peste capetele semenilor lor, cărora le conduc, chipurile, destinele; celor care își varsă peste noi ignoranța și obtuzitatea lor sfidătoare și vor trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți, fără a fi încercat, măcar o dată, gustul rușinii. ”

Pe de o parte, aș trata mai prudent vorba de rușine. Care mi se pare a fi implementată în noi cu multă duritate, și exclusiv de către apropiați.

Apoi, și observînd că autorul csrie publica sub egida Humanitas *Educațional*, privesc mirat asupra acelui gen de educație, existent în paragraful de produs de mine. Și unde, de fapt, e-o banală atitudine de trib (dar cu haine doctorale) unde sînt identificate - cu subiectivitatea aferentă - defecte ale celor ce nu-s în gașca noastră.

Că veni vorba, într-un alt articol de pe-acolo o doamnă îl laudă pe tată-său. Că ce om de treabă li intelectual fin fu... Unde naiba, decît în gașca noastră, se apucă vreun careva a lăuda un de-al nostru? Știu că sună urît ce zic (în condițiile în care ducem lipsa ca de apă în deșert, de considerație dinspre alții), dar meditați la ce spun...

„Cum apar revoluțiile morale ale umanității…

… și ce anume stă la baza lor? Într-un exercițiu intelectual provocator, Kwame Anthony Appiah”

Poate nu-i bine ce fac, însă rămîn prudent atît la vorbe mari, din categoria morală, cît și atent la semnalul ce-l dau vorbele de tip 'provocator' în vreun text oarecare. Adică formule de gîdilat inconștientul.

> Cu riscul de-a greși, eu, mă mir de ce autorul nu folosește vorba 'interesant'. Exercițiu intelectual interesant. El vrea însă provocator... Simt că a vizionat nu puține entități media tabloide.
>
> *Cele pomenite imediat mai sus sînt un motiv în plus de-a trata cu reținere succesiunile de opuri importante, ce pasămite ne hrănesc sufletul și spiritul...:*
>
> .
>
> *„...Kwame Anthony Appiah (How Moral Revolutions Happen, 2011) aplică modelele lui Thomas Kuhn despre revoluțiile științifice sau ale lui Paul Feyeraband în fizica cuantică pentru a explica modificarea concepției și reprezentărilor despre lume. ”*
>
> .

O să ziceți că mi-s strugurii mintoșeniei acri, dar îmi mențin părerea. Cred, totodată, că pricep și ce ne vine, a flutura așa liste, așa subiecte.

Și-ajung la ideea de morală. O tratez cu prudență. Pe de o parte, pentru că mi se pare lipsită de nuanțe (și chit că-i recunosc merite, în a nu ne da unul altuia cu par în cap, deși la o adică tot sîngerările, aplicate nouă de educatori - care ne-au obligat s-O acceptăm)..

Între altele aș fi atent (mi se pare mie, ori precizarea de mai jos lipsește din numărul dvs. tematic?) că imoralele se află totuși părți din noi. Nu spune nimeni să ieșim la brat cu ele, prin urbe, dar nici nu-i de ignorat că se află bucăți din noi înșine. Și care segmente suferă, fie și animalice găsindu-se, sub biciul moralei sociale.

Am mai observat că mult grăbitorii a pomeni vorba 'morală' se află tipi destul de primitivi, mai exact grăbiți pune pe alții la zid că nu O respectă, respectiv că nu le apreciază, prosternați, superioritatea.

Ne putem uita împreună spre așa scrise, de pildă cele din acest număr al Dilemei.

PS

Dac-aș scrie vreodată la Dilema, ca aici (în aste postări) aș face-o. Se înțelege că altă grenadă nu i-ar trebui revistei, în casă...

(va urma)

„În numele poporului Basarabiei

… Sfatul Ţării declară: Republica Democratică Moldovenească (Basarabia), de azi înainte şi pentru totdeauna, se uneşte cu mama sa, România”

Pînă la urmă ce s-a ales cu acel „pentru totdeauna”?

Cred că-i treabă frumoasă, a te găsi patriot... Dar tot nu știu de-i o chestie, să nu observi, ori să nu vrei să observi că acel 'pentru totdeauna' a făcut exact cît o ceapă degerată în 1940. Iar astăzi nu prea ține de cald, majoritatea basarabenilor nefiind interesați de unire cu România (dacă erau, ne aflam deja împreună acum, ca stat).

Probabil-s eu ființă aiurea, dar nu izbutesc să realizez cum e să fii între patrioți. Cum le arată ochii, cînd vîntură așa formule. Cum sar în sus, dacă vreun altul nu-i de acord cu flașnetele lor...

Omenirea îmi pare alcătuită din triburi. Doar în așa incintă poți debita lucruri (mistificări?) ce-ți pică bine. Cum ai ieșit de acolo, s-a dus cu adevărul lor absolut, cu valabilitatea lor universală.

Corectați-mă dacă greșesc.

**

Amicus Plato, sed magis...

De ce n-o fi declarat Sfatul Țării treaba cu pricina înainte de sosirea trupelor române în provincie, pot doar bănui. La o adică, lucrurile s-au petrecut precum adeziunile prosovietice apărute după 26 iunie 1940. Prin urmare, omule, Forța fie cu tine...

Cînd o fi descălecat Bogdan

… (sau Dragoș?) din Maramureș, o fi găsit locuitori în actuala Moldovă? Asta apropo de cîte poate realiza insul care-i mai tare, la un moment dat.

Dacă stau să gîndesc, ungurii sînt nașii principatului Moldovei. Căci descălecătorul le era supus. Și pînă s-a dezvoltat cît de cît în noul teritoriu, a putut face caz de faptul că-i sînt suzeranii alături.

”Mintea e lașă, ea refuză contactul cu realitatea...”.

O spune Teodor Mazilu, pe undeva. Iar eu, azi, mă conving încă o data de justețea ei…

Mai exact, vreau să pun la treabă un compartiment al minții, și anume imaginația. Cum că să afle cît de nasol mi-ar fi în situația cutare. De pildă la un job pe care imensu-mi ego îl găsește inferior. Și unde-aș fi obligat să stau între oameni, nu izolat sanitar de dînșii, cum o fac îndeobște.

Nici gînd să se înhame mintea însă, la așa ceva! Deduc de-aici că visele-s îndeobște treaba conștientului, în vreme specialist cu furnizarea sperieturilor (zice-se aiurea / din senin) se află frate-său, inconștientul.

Să vedem ce se poate face... Aș insista nițel, pe-acea imaginație... negativă. Deși simt că-i al dracului de greu, de... imposibil.

De multe ori

…un posibil angajator m-a întrebat de ce-am plecat de la ultimul loc de muncă.

Nu mi-a dat prin cap să mă interesez similar (într-o formă elegantă, firește), de ce le pleacă oamenii, și prin urmare se află în căutarea altora.. Sau măcar să am în minte că nici dumnealor nu-s perfecți, cum ești tentat a crede, cînd le treci pragul...

Ziceți că nu vă mai mirați, de ce nu strălucesc - în așa-numitul *Cîmp al muncii*?

Dl Tolontan e posibil să nu le fi avut niciodată

…cu dictonul: „Sine ira et studio”. Adică, 'Fără ură și părtinire'.

Dumnealui se află gazetar și inevitabil interesat a mulțumi subiectivismul cititorului. Acesta din urmă, la rîndu-i și între altele, dorește a fi de partea învingătorilor istoriei. Îi mai place, publicului, a găsi și vinovați, ticăloși etc. - ceea ce-l fac să se simtă bine.

Președintele Emil Constantinescu în Dosarul Mineriada: ”Minerii au distrus aparatul de Raze X din Universitate și au lăsat înfipt un târnăcop în el!”

TOLO.RO

Ca părere a mea, și altminteri 'golan' la vremea aceea... Fără îndoială s-au petrecut lucruri urîte atunci. Dar ele își au rădăcinile în trecut (legat de care d. autor trece cu ușurință). Între altele, cei bătuți în Piața Universității ocupau ilegal un loc public, asta inclusiv după ce niște alegeri libere oferiseră o largă majoritate parlamentară adversarilor celor din Piață.

Dacă vrei să găsești vinovați pentru cele din 13-15 iunie 1990, mi-e teamă că ajungem la făcătorul lumii. Nu sînt nici fatalist, nici părtinitor cu vreo tabără a acelui moment…

Mi-a fost inevitabil să nu meditez

… la poza / ideea din poză spre două lucruri.

Că totuși, acea epocă (ce-a născut asemenea obiceiuri) e dusă. Dar că așa rămășițe rezistă doar prin contribuția materială a statului.

Echivalentul ei ar fi ca noi, orășenii, să umblăm precum bonjuriștii secolului 19.

Fără îndoială că toate aceste lucruri au o explicație.

Simt, la chestiune, că așa gesturi contribuie la cimentarea (pe cît e posibil) a nației. Din ea cîștigă omul simplu, cât și acea organizație numită Stat (la o adică, oamenii interesați - materialicește, dar și spiritual - care-l compun).

PS

Oare cum e doamna din poză în realitate? Ca zîmbet de zi cu zi, ca fire-n general?

Nu știu cum se face

…că adversarii pornografiei dispar subit, dacă-i inviți la o discuție domoală pe acel subiect.

De fapt, e plină lumea de așa interdicții (ori invers, că să faci neapărat cutare lucru). Asta pentru că ele vin strict din inconștient. Dînsul neavîndu-le cu discuțiile/dialogul, ci doar cu parul, care le-a semănat în noi, ordonînd totodată a le păzi, să existe și la alții.

Dincolo de studiile, respectiv de mintoșenia domniei sale

… dna psiholog Aurora Liiceanu rămîne om. Și avînd în două spate două (irezistibile) nevoi primare. Și anume agresivitatea către seamăn, respectiv dorința de-a se prezenta pe sine superioară altor membri ai speciei.

Cele două sînt satisfăcute tratînd lucrurile într-o cheie convenabilă, și care plasează pe cei din afara tribului (intelectual) propriu într-o categorie mai mult ori mai puțin blamabilă.

> *Voyerism, fudulie, bârfă, lăcomie - toate s-au lipit de românul de astăzi.* [...]
> *O lume care consumă, dar în gol. Fără dorințe reale. Doar ca să fie văzută, să se laude, să bârfească.* [...] *Cu un perpetuu complex al săracului, românul n-are vreun dubiu privind acțiunile sale. Preferă împrumutul de la instituții, nu din familie. Preferă călătoriile și lucrurile scumpe. Nu se-ntinde niciodată cât îi e plapuma. Rezultatul: deposedare, anxietate, viața în realități paralele.*

Altminteri, și poate voind eu prea mult de la meseria/bosa de psiholog, fudulia (să zicem) e pomenită doar pentru a fi pusă - ea și posesorul - la zidul dezaprobării.

Nici gînd de înțelegere a respectivului, a celor care-l împing la așa ceva.

PS

N-as vrea să se creadă că la cîrma ființei mele se află altceva decît cele două trăsături pomenite mai sus - agresivitatea și dorința de-a fi mai răsărit între semeni! Atîta doar că eu pot discuta despre ele,le pot accepta. Ceea ce mi-i tot o formă de incorectitudine/agresiune, întrucît alții nu-și pot permite a trata astfel lucrurile.

„Declarația adoptată de Parlamentul României

… la 100 de ani de la unirea cu Basarabia: România și cetățenii ei sunt și vor fi întotdeauna pregătiți să vină în întâmpinarea oricărei manifestări de reunificare”

Au întrebat cetățenii țării și-au aflat că sută la sută vor acel lucru?

Mi se pare neserioasă acea afirmație. Bașca formula că vor fi întotdeauna (am mai auzit-o inclusiv la declarația din 1918 și-a durat exact pînă s-au stropșit un pic sovieticii la noi, în 1940!)
.

Nu știu cît îs eu aici nedormit bine, și cît mă simt prost în preajma unor tipi care gogoșesc în halul ăsta...

Discuție pe-aici

… (prin această aparte poiană - a lui Iocan...), despre *a primi lecții*. Sau a evita cu orice chip, să ajungă cineva a ne da lecții.

Înțeleg perfect cît de neplăcută ni-i acea stare (de inferioritate), pe care-o conferă sosirea de lecții, de la alții.

.

... Oare învățăm ceva prin viață, fără lecții (unele ca la școală, dar nu neapărat)?

Lecțiile... A primi lecții. A recunoaște (inclusiv vreunul ca mine) că ne aflăm din nou ăla mic de altădată. Poate și singur, în fața celui care dădea lecții. Și care le dădea... omenește. Cu tărăboi, dorind să umilească, iar totodată sastisit de prezența noastră, a pușiului...

Ziceți că exagerez? Aia să fie unica problemă!

Ajung iar cu ochii

…pe coperta unui volum, intitulat „Despre lucrurile cu adevarat importante”.

Cred că m-aș feri, să stabilesc așa ceva. Eventual aș spune că ele se află astfel (importante, adică) strict pentru subsemnatul. Nicidecum pentru restul lumii (prin urmare, nema 'carne', pentru vreo carte...)

Cred că nici n-aș explica pe trei pagini, de ce scriu. Mi-ar fi de ajuns o propoziție scurtă: „Pentru că mă simt bine / descarcă ceva din mine”. Admit totodată că există o categorie de public (mult majoritară, recunosc) ce are nevoie de zisele, de atitudinea acelei cărți.

Asta, din niște motive nu chiar greu de stabilit. Și care țin de omenesc.

PS

O vorbă din aceeași carte mă face a prelungi comentariul...

„În ce cred?”

Eu unul nu pot spune în ce cred. Mă strădui a-mi vedea bărcuța dusă pe valuri, și cam atît (ceea ce nu-i obligatoriu puțin, și nici total neeroic). Ne aflăm însă oameni. Care trecem însă

printr-o (înaltă) educație. Și unde diverse nevoi umane, amestecate cu altele sociale, fac să capete viață / importanță / naturalețe așa idei. Cu a crede în ceva.

Știu că eu par aici aiurea și/sau distrugător. Dar vorba aceea este totuși goală, cînd o scuturi mai tare. Hainele ei minunate prind însă bine cînd ai de luptat împotriva problemelor vieții, cea sub cerul căreia sîntem aduși a trăi, o vreme...

PS2

Continuă să mă uimească (mea culpa!) ușurința cu care Al. Paleologu vorbea de imbecilitate. A altora, firește.

Mă aflu azi buldog

…cu d. Dacian Cioloș.

„Pentru a arăta copiilor că trăiesc într-o societate care-și asumă prezentul și viitorul...”

Le ai și dumneata cu pastilele, nu te joci! Tare-mi place, între altele, așa-zisa grijă pentru copiii noștri... Propunîndu-vă un exercițiu de imaginație, închipuiți-vă părinții noștri - avînd grijă cum să ne fie lumea noastră *de azi*. Ar fi făcut planuri la o Chestie (e vorba de mersul lumii) pe care ar fi durut-o în cot de-așa planuri.

Ca să te ocupi de viitorul societății viitoare presupune că ai idee ce alte variabile vor interveni acolo. Or nu e cazul să mirosim noi (chiar genii fiind) la un 2018 ce va fi la un 2050.

PS

„ Pentru a arăta copiilor că trăiesc într-o societate care-și asumă prezentul și viitorul”

Haios foc, d. Cioloș. Pe de o parte vorbește de asumarea trecutului, pe de alta (în altă parte a discursului său) deplînge lipsa reperelor umane. Reperele fiind cel mai bun exemplu al unui trecut neasumat! Asta, pentru că nu ne acceptăm *toate*, ale respectivilor.

Cînd mă uit

…la cîte așa-zise compulsii am avut nevoie pentru a străbate vîrstele de mijloc, mi se sperie un pic gîndul, legat de ceea ce-mi urmează...

Ziceți că să stau liniștit, căci nu-s întîiul care trece pe-acea stradă?

Ne arătăm deseori interesați

…de viitorul țării, îndeobște îngrijorați că-l distrug adversarii noștri politici (dacă nu au făcut-o deja, spre chinul copiilor și nepoților noștri). Dar la al nostru personal meditățm, ce și cum va fi?

E interesant că așa grijă au generațiile ceva mai coapte, și nu tinerii, să zicem proaspeții părinți. Sau nu cumva acea teamă de venitorele țării sosește pentru că n-avem curaj a ne uita spre al nostru?

Mai exact, îl bănuim naspa... (căci așa pare să se întîmple cînd ni-l dăm la anticipat)

**

Pomeneam e proiecția viitorului personal (spre care nu avem curaj a privi) in acela al țării… Similar îmi par a sta lucrurile cu iritarea că se taie păduri.

Probabil e supărarea maturilor privați în exces de naturalul ființei lor.

Zic asta sesizind că dumnealor sînt total împotriva tăierilor forestiere, deși așa ceva se face de cînd lumea, iar în paralel de vreun lemn în gospodărie vom avea pururi nevoie.

Legat de aniversatul Nichita Stănescu...

Tîmpită situație! Te vorbesc toți de bine, dar asta ți-o ține de cald, pe unde te găsești, Poete, mai mult de-o grămadă... Iar la vremea respirațiilor tale, totuși nimeni nu ți-a putut întinde o mînă. Motiv pentru care te-ai prăpădit fugind prin alcool.

De groaza vieții.

Mă uit la succesiunea de chipuri ale lui Nichita (v. Google), de-a lungul vieții, și inevitabil mă întreb, ce moaș-sa intervine de ne schimbăm precum el...

O să ziceți că meditez eu macabru, dar prefer să nu mă ia pe nepregătite, vreo mașteră, din Rostul lumii...

Nici în sfîntă zi de Florii

… nu mă astîmpăr...

Am rămas cu mintea la o formulare, prezentă în banda sonoră a unui documentar tip Memorialul Durerii (mai exact despre închisoarea Sighet).
Cum că acolo au fost duse elitele.

Fără îndoială practic un sport neplăcut. Ori măcar unul spre care lumea nu se înghesuie. Dar eu unul, cînd îmi plimbă careva așa formulă, mă uit iute la buzunare. În sensul că cineva dorește să mă plimbe cu prețul. Elita e-o vorbă care, folosită aici, trădează omenescul văzut în alb și negru (absolut întîmplător albul fiind al nostru, iar negrul al dușmanilor).
Zic asta pentru că acea vorbă nu moare de plăcere, să fie scuturată nițel. Și cu așa ocazie să vezi că aceia - elitele - nu erau niște ființe perfecte. Aveau cenușii plus chiar negre destule.
Trec peste faptul că nu văd ce mare personalitate va fi fost vreun C.I.C. Brătianu. Iar în paralel că vreun Mihail Manoilescu n-avea rețineri în a fi ministru al unui rege, totuși, ucigaș cu sînge rece (fie și prin intermediul altora).

Într-adevăr, cu toții nimeriră un val prost al Istoriei, dar n-au decît să se certe (aceia și admiratorii lor) și cu Dumnezeu, că ce-i veni, cu amintitul prilej.
Nu spun că asupritorii/ucigașii lor se aflară oameni minunați. Dar hai să privim nuanțat lucrurile. Inclusiv la faptul că democrații de pe-acolo au ținut-o - mai ales în deceniul patru - numai în stări de necesitate (cu suprimarea aferentă a drepturilor omului, cîte erau). Iar în așa atmosferă, puteau pune mitralierele să toace-n carne la Grivița, doar pentru că niște oameni făceau grevă, una poate îndreptățită.

Dincolo de asta, la ce servește acel prezentat în alb-negru? Păi, pe de o parte, simt că publicul (cel finalmente interesat de prezentare) se proiectează în acel demers. Și își animă astfel plăcut mai multe de prin suflet. E alături de victime, iara sta face bine la Sego și nu numai. E în pas, cu trendul epocii (pînă la un 1970 era la modă suferitul vizitînd muzeul Doftana).
Plus că te simți egal cu acele elite. Iar totodată răsfățat de realizatorii emisiunii/acțiunii.

Ultimii, că tot veni vorba, își au și ei socotelile lor interioare. Între care nu pe ultim loc se află reflectoarele sociale (veți observa că demersul este în ton cu direcțiile sociale ale epocii, și nu de capul său, ori folosind nuanțe - ultima chestie dînd prost, oamenilor normali...).

Privesc și spre dna Blandiana (care-a animat întreaga acțiune). Adică ce i-a venit.
Mai exact, și chit că am mai sus-o pe undeva, ea nu produce acel muzeu la vreo pușcărie a plebei, ci la elită (cu subiectivitatea de care pomeneam, altminteri) Deci îmi pare și la dînsa-i o proiecție, în locuri neaccesibile în realitate.
Fără îndoială va fi contat în atitudinea ei faptul că tatăl ei a stat în închisoare, și încă mult.. E interesant cît a preluat poeta din visele de mărire (conștiente sau ba) ale aceluia.

PS
Wikipedia, ca lucru totuși omenesc, e un lucru de tratat cu prudență. De pildă la scrise ca următoarele, ce par frumos scrise, dar posedă totuși (mult) partizanat:
„După instaurarea regimului comunist în România, preotul Coman a fost arestat ca "dușman al poporului". Ca fiică a unui deținut politic, a trebuit să aștepte patru ani până când autoritățile comuniste i-au permis înscrierea la Facultatea de Filologie din Cluj.”

Asemănător am descoperit pe fila dedicată lui Ion Mihalache:
„După venirea la putere a comuniștilor, prin guvernul condus de Petru Groza, Ion Mihalache este arestat cu ocazia diversiunii cunoscute sub denumirea de „Înscenarea de la Tămădău”

Diversiune, înscenare... O fi fost înscenare, dar mintea păcăliților pe unde-o fi umblat?

La o adică, să fiu eu sănătos cîte înscenări au executat și cei care au fost interbelic la putere, către dușmanii lor politici, de pildă comuniștii.

Teodor Mazilu spune pe undeva

...că ”mintea e lașă, ea refuză contactul cu realitatea...”. Mă conving azi din nou, de treaba asta.

Mai exact, vreau să pun la treabă un compartiment al minții, și anume imaginația. Cum că să afle cît de nasol mi-ar fi în situația cutare.

De pildă la un job pe care imensu-mi ego îl găsește inferior. Și unde-aș fi obligat să stau între oameni, nu izolat sanitar de dînșii, cum o fac îndeobște. Nici gînd să se înhame mintea însă, la așa ceva!

Deduc de-aici că visele-s îndeobște treaba conștientului, în vreme specialist cu furnizarea sperieturilor (zice-se aiurea / din senin) se află frate-său, inconștientul.

Să vedem ce se poate face... Aș insista nițel, pe-acea imaginație... negativă. Deși simt că-i al dracului de greu, de... imposibil.

Cînd declarăm pe altul dobitoc

…(ori similar) e posibil să nu avem argumente, pentru a-i contracara afirmațiile.

De fapt, ne obosește inclusiv a spune domol, de ce anume acela se află dobitoc...

Trec aici

… peste atitudinea domnului care postează acea situație.

Cert este că acei tineri focșăneni (și de-o caracteristică umană nu ca-n visele noastre) mi-au trimis gîndul la niște consilieri de municipalitate.

Într-o primă fază am (re)descoperit pe Google Map că există parcul Regele Mihai I. Adică Herăstrău.

La chestiune, auzisem pe undeva trebuie să treacă niște ani (trei? cinci?) de la decesul vreunei personalități, pentru a-i fi preluat numele de vreun loc citadin. Or acum lucrurile par să țină de alte reguli. Și ceea ce, la o adică, nu-i cum cap de țară - reglementările fiind nășite de oameni, și pentru a corespunde intereselor dumnealor, la vreun moment oarecare. Iar dumnealor, probabil de la Consiliul General al Bucureștiului, au decis să dea imediat numele răposatului monarh. Din motive ce pică bine inimii dînșilor.

Cam în aceeași cheie am privit și o statuie din Piața Presei (pe unde un am trecut de ceva timp). Am aflat că acea operă voindu-se de artă e un omagiu adus luptei anticomuniste.

.

Aici expunerea se poate lungi un pic, deoarece acel stil de opere privește și alte exemplare, de pildă din Piața Palatului (cea amintind de Iuliu Maniu, ori Scobitoarea cu măslină, de care nu știu pe cine pomenește).

Dincolo de vreun simț estetic ce-mi poate fi discutat, eu unul tratez lucrurile într-o cheie oarecum simplă. Și anume, cum vor privi urmașii asemenea lucrări. Iar aici îndrăznesc să am deja răspunsul. Ba și-n baza a *două* argumente. Și anume, că ce-i la modă la un moment dat (caracteristică ce-a animat în mod sigur pe-artiștii în cauză) va fi curînd tare demodat. Apoi, consilierii municipali ai deceniilor ori veacurilor viitoare se vor dori și ei originali/moderni (raportat la 2050, 2075 etc.), prin urmare vor înghiți greu ori deloc ideile altor năstrușnici.

În rest, acei edili, respectiv acei artiști și-or avea socotelile lor interioare, dacă purced precum o fac. Și pentru care am toată înțelegerea.

Nu(-mi) găsesc deplasată paralela între tinerii exuberanți din autocarul vrîncean și consilierii cu pricina. Îi simt din aceeași stofă. Și nu văd de ce ar fi altfel. Dau ochi și văd fructe (umane). A stării de lucruri de la noi. Pentru care nu țin altminteri a găsi vinovați. Starea aceea *este*. Dacă strîmb eu din nas, nici n-o schimb, nici nu-i semn că m-aș afla eu altceva decît o rezultantă a drumirilor și locurilor pe unde m-a dus viața.

(va urma)

(Continuare)

Trec pe lîngă așa-numita Vilă Minovici, din preajma gării Băneasa. O plăcuță ne lămurește ce și cum, cu ea.

Cînd e pomenit numele respectivului, e menționat că a fost profesor și doctor. Grafiat așa, mai exact: „Profesor Doctor.”, cu majusculă inițială la fiecare cuvînt (fie el și prescurtat).

La un stabiliment sanitar bucureștean, titulatura completă se află: Spitalul Universitar de Urgenţă Militar Central “Dr. Carol Davila”. Iar exemplele de acest gen pot continua sumedenie (vezi de pildă fosta Academie Militară. Ori Muzeul Satului - la ambele fiind la mare cinste ideea că-s Naționale).

Puteți spune liniștiți aici, că-s eu deranjat - a nu primi asemenea așa exemple de considerație. Și așa este! Dar. Cred că avem o mică problemă, în epoca actuală.

Foarte posibil ca îndestularea materială ce-a ajuns a ne însoți să nu fi rezolvat altele, din sufletul nostru. Eventual să le fi sporit chiar.

Nu aș reproșa

... cuiva lipsa de inteligență. Asta, și pentru că e acolo o noțiune destul de laxă.

Orice ins zice-se neinteligent stăpîneste felii ale vieții, pe unde alții-s total nepricepuți.

Și oricum, nu e vina aceluia că s-a născut fără minte zice-se brici.

„Ce este Românismul?”

Românismul este pentru noi prima condiţiune ca să putem iubi Umanitatea. El este pentru noi prima condiţiune ca să putem iubi Libertatea. El este pentru noi prima condiţiune ca să putem iubi Adevărul. Românismul este Umanitate, Libertate şi Adevăr.”

Să fiu iertat, dar e-o demagogie clasa întîi, acolo. Privesc de pildă la o condiție (sic!) a iubirii de țară. Și anume să te faci că plouă cînd observi ceva aiurea, să zicem în așa texte.

De pildă: *„El este pentru noi prima condiţiune ca să putem iubi Libertatea”.* Or, Doamne-iartă-mă! Ce are libertatea mea, cu vreo condiție conducînd la românism? Iar acesta la iubit umanitatea? Etc.

Inevitabil aici mă uit cum arată golul din noi (inclusiv cei de la vreun 1860) de-are nevoie de-așa texte?

HAȘDEU DUPĂ...HAȘDEU

Marele enciclopedist roman din sec al XIX-lea, Bogdan Petriceicu Hasdeu a fost, numai cateva luni, judecator la Cahul-Republica Moldova de azi; destituit, ulterior, din cauza ideilor sale progresiste, inclusiv pentru unionism si romanism . «Ce este Românismul? se intreba el. Romanismul este pentru noi prima condiţiune ca să putem iubi Umanitatea. El este pentru noi prima condiţiune ca să putem iubi Libertatea. El este pentru noi prima condiţiune ca să putem iubi Adevărul. Românismul este Umanitate, Libertate şi Adevăr."

http://www.rri.ro/ro_ro/hasdeu_dupahasdeu-2579190

PS

„ [...] este Umanitate, Libertate şi Adevăr."

Cînd văd pe careva perorînd despre Adevăr (despre care pot paria că se află exact la el...), sentimentul mi-i că acela e ori șarlatan, ori dus cu capul.

„Nu, domnule Ordean. E doar om. Și nu doar supt vremi,. ci și sub existența asta care ne-a fost dată..."

Dar eu pot să-mi refuz a spune, că negrul e alb?

„Poți."

PS2

Ca opinie a mea, pur și simplu Hașdeu pedala pe o temă la modă în epocă. Asta, pentru a dobândi o bucată mai mică ori mare, de succes social.

La o adică, pentru exact așa ceva se zbate subsemnatul, cu rînduri ca acestea-mi.

E fain să te afli om normal...

Căci nu te apuci să verifici de adevăr vreo zisă (măreață, firește) a reginei Maria, ce îți ajunge sub ochi. Și nici nu strîmbi din nas la vreun articol al ziarului "Adevărul" (sic), alcătuit exclusiv în baza unor așa-numite surse.

Apropo de producții precum ale reginei Maria, observ că popularizăm din greu diverse însăilări ce ne prind bine, și trimitem mai rar spre rînduri ale Bibliei (nu că mi-ar fi devenit mie dragă ultima...). Asta, întrucît cartea cu pricina se află mai rigidă. Mai puțin de scos cum vrei tu din ea, cu atît mai puțin de inventat (și încă la greu) în domeniul ei...

Rămîne totuși loc de jonglat, pe acolo, de pildă cu afirmații atribuite vreunui Arsenie Boca.

Prin urmare, a fi om rămâne perfect suportabil...

.

PS

Apropo de Boca. Am impresia că a putea inventa afirmații ale cuiva e legat de volumul operei aceluia. Cînd e redusă sau inexistentă, te poți produce nestăvilit...

Tizule (Mircea Diaconu),

Mă crezi sau ba. Însă eu văd destulă subiectivitate, destul omenesc și la partizanii Memorialului cu pricina... Trec aici peste faptul că și dna Blandiana a debutat în poezie cum a făcut-o. Cu versuri elogioase, Partidului. Nu o spun cu răutate, dar nici n-aș uita asta.

Citînd din alții, și eu am memorie. Ba chiar și înțelegere mai multă. Căci o înțeleg pe [Otilia Coman], ce-i veni la 17 a scrie cum a făcut-o. La dînsa, azi, simt însă prea puțină dorință onestă de-a înțelege, de ce unii fură supt vremi.

Pe undeva

... un documentar TV despre așa-numita *Evanghelie a lui Iuda*.

Extrapolînd inevitabil subiectul, realizatorii vorbesc și despre scena din grădina Ghetsimani, cînd Iuda - printr-un sărut - indică forțelor de ordine romane pe Isus. Mie unuia momentul mi s-a părut aiurea, în sensul că identificarea celui de arestat se putea face în moduri infinit mai realiste, mai eficiente... De aici, am realizat încă o dată că nu-s un om să iau pe nemestecate ce mi se pune sub nas. Ci verific.

Faptul că-i pe-acolo (în cele patru evanghelii consacrate) o lucrare zice-se sfîntă ori acceptată de vreun miliard de oameni nu-mi tulbură așa prudență. De care, la o adică, nu mă jenez - chit nu-i o cheie a viețuitului destins între semeni.

"Românii vor plăti crunt experimentul PSD

..., partidul care girează catastrofa va dispărea de pe scenă în urma furiei populare..." (Ion M. Ioniță)

Afirmațiile despre români în bloc, și prevăzînd cu siguranță una ori alta nu au darul să mă cucerească.

Apoi, PSD se află rezultantă a firii, respectiv dorințelor electoratului său. Dacă prin absurd formațiunea d-lui Dragnea s-ar prăbuși, i-ar lua locul una la fel. Nu văd electoratul pesedist să devină brusc interesat de PNL ori USR. La o adică, cel mai bun semnal că o formațiune politică se află pe ducă este apariția disidenților, ori măcar a vocilor critice, din interior. Nu e cazul PSD actual.

„Cel care lipsește

…până aproape de final este Dumnezeu însuși."

M-ar fi mirat să nu lipsească, acela... El fiind doar o creație (între altele etică) a suflet-minții noastre...

Zic asta observînd ștacheta pe care ne-o creăm, iar apoi ne raportăm la ea. Chit că e vorba de ceva fals. Fals, dar binevenind la suflet, firește...

PS

La un 2010-12, am avut sentimentul că statul român arată pisica, BOR. În sensul că a inițiat în media atacuri împotriva unei entități ce anterior nu fusese atinsă nici cu o floare. Acum s-a revenit la o atitudine prudent-umilă, a autorităților.

Asta, probabil și pentru că e Stînga la putere.

Poate mi se trage de la senectute

... dar nu izbutesc să rezonez cu operele de artă. Mici, mari sau uriașe. Mai degrabă o fac c-un fir de iarbă.

Orice s-ar spune, interesul / entuziasmul nostru pentru opere de artă vine din educație. Ultima instituție fiind o chestie complexă, ce-și arogă (dar îi este și dorită, din partea elevilor) o doză de dumnezeire. „Dacă nu faci ce spunem noi, e de rău...", îmi pare a-i fi dedesubtul.

În rest, și legat de relația fir de iarbă - catedrală, coeziunea socială dintre oameni este realizată inevitabil prin falsuri. Dar altfel, probabil, nici ar putea fi.

Zic asta și după ce-am privit recent o zisă a unei reclamă, unde cutare piesă (parcă a teatrului Avangardia) era lăudată ca trezind - între altele - emoții. Eu unul am îndoieli că dac-apucăm a scrie promo-uri precum acela mai avem vreo treabă cu emoția, barim la spectacolul acela de teatru... Dar tărășenia unește. Crează un limbaj totuși comun. Și oferind avantaje.

Aflîndu-mă vorbă lungă

... ca de obicei, am observat că de multe ori intervențiile / producțiile noastre au pretenții de-a trata mari finețuri intelectuale, dar sînt foarte atente și la servit total-neintelectualul nostru primitiv. Asta e valabil inclusiv la înalte texte literare, unde interesul țintei - îmi pare mie - nu poate fi trezit fără uzul de vorbe mari, a la extraordinar și compania.

Observam asta inclusiv la Al.Pal., în „Despre lucrurile cu adevărat importante", cînd laudă un conațional literat .

Că veni vorba, primitivismul nostru se ascunde în cele mai neașteptate lucruri. De pildă cînd scrie așa ceva:

> *„Serioșii (pretinșii serioși) se sperie de frivolitate, fug de ea ca dracul de tămâie și rămân la nivelul clișeelor și platitudinilor grave. Contrariul frivolității nu e seriozitatea, contrariul frivolității e superficialitatea, pe care Wilde, după marea lui experiență penitenciară, o declara viciul suprem. Nu există teme grave și teme superficiale, există numai privire superficială și privire pătrunzătoare, profundă, indiferent de obiectul ei…"*
>
> .

Dincolo de toate, e acolo încercarea de-a ne ridica valoric peste alții (din ce motive, nu insist acum).

Ioan Aurel Pop a fost ales președinte al Academiei Române

De multe are nevoie o țară, pentru a sta coagulată... Coagulatul evită pornirile distructive ale mulțimii, iar în paralel protejează interesele celor ajunși (mai mult ori mai puțin) la mierea pozițiilor sociale înalte. Aș minți să nu punctez că omului simplu îi e mai bine în așa țarc, decît în cine știe de organizări idealiste...

Viața conține multă străduință

... - a noastră - de a nu afla ce e dînsa, cu adevărat. La o adică, o cunoaște doar acela în pragul extincției (și care n-a dat, evident, în vreo comă...).

Nu m-aș lua la palme pentru așa afirmații. Simt că inșii mai copți ce evită să realizeze asta nu mai ies din casă.

Mda, o obsesie a mea... Vîrstnicii care nu mai ai chef să iasă din casă (ceea ce face ca străzile să fie parcurse doar de tineri - de pildă în astă Vinere mare).

Lecturez un material

...despre cum te poți pune bine cu / agăța o hipsteriță.

Cu nimic nu te poți face mai mult de baftă, decît întrebînd cum vor arăta aceia (fante plus domnișoară) peste 10 ori 20 ani.

Apropo. Oare eu cum mă voi înfățișa peste două decenii? Bănui că precum dracul, la mutră, respectiv acreală a sufletului.

"Academia Română, cea mai importantă instituţie de erudiţie

... de consacrare, de cercetare şi de creaţie din această ţară, trebuie să reinstaureze încrederea în ea şi în celelalte instituţii ale statului pentru ca numele de România să ajungă din nou pe buzele tuturor, cum s-a întâmplat acum 100 de ani..."

Ființa umană (să zicem aceea de pe teritoriul României) și nevoile ei... Toarnă cîrnatul de minunății privitor la Academia română, apoi vine cu ideea infantilă cum că la 1918 alții nu aveau altă treabă, decît să privească (ba și favorabil) la noi...

Mai concret, mă uit în istorie și nu-mi par să fi existat națiuni care să ne privească încîntate (în cel mai bun caz au fost dezvoltate de noi). Luați harta, bașca istoria. Nici slavii de sud nu vor fi fost încintati, după pretențiile lui IIC Brătianu la întreg Banatul... Ce să mai spun de Bulgaria, Ungaria, Rusia...

Hotărît lucru, eu-s om rău (și nepatriot) - cu așa afirmații... Dar tot simt că Țara nu te vrea doar prost, ci și incorect.

Mă uit un pic la vîrste

..., ale vieții.

Nu doar căm ce te strădui a comunica la un moment dat, păi simți că nu mai aduce satisfacție. Dar ideea în sine a comunicării spre semeni poate deveni neinteresantă.

Aceeași viață pare să ofere însă meu ceva interesant, dacă abandonezi ceva perimat... Vorba unui Jean-Jacques (de care eu-s primul uimit că nu se află... perimată!): *”Alergînd după plăcerile care fug, le pierzi și pe cele rămase.”*

Mai exact, dacă nu te sperie bucata de gol / neant ce-ți este adus de viață, la un moment dat, păi e posibil să apară altele (altminteri îngrozitoare anterior) care să prindă bine.

Adică inimii din dotare.

Ce fain e!

… să nu-ți pui întrebări legate de cele din jur... De pildă, despre cele din noaptea Învierii creștine.

Simt că băiatul acela de Sus de Tot a avut pică pe mine, de mi-a pus în brațe beleaua de care vă spun - a iscoditului de una-alta...

PS

"Băiatul ăla de sus de tot nu e unul, ci trei..."

Daaa? Păi zi și mie ce și cum, că-s curios...

"Nu mă pricep, dar cred..."

Ok.

Vanitate?

M-aș strădui să produc eu poezii mediocre, decît să citez din genii ale domeniului.

Mulți fac mișto de preoți

… însă la bătrânețe își vor schimba opinia, iar totodată la înhumarea personală vor avea unul la căpătâi...

Vorbele de genul celor reproduse mai jos

... îs nemaipomenite, o adevărată scară spre Dumnezeu, bașca nemărginirea (plăcută, a) Universului.

O singură hibă au, totuși. Nu le place să te îndoiești de adevărul absolut pe care și-l pretind. Nici gînd pe-acolo, să fii accceptat pe-acolo, a spune: *„Știi, la chestia asta, eu mă aflu un pic mai domol, în entuziasm...”*.

O să se supere amicul meu cel chitit pe respectul eroilor, dar am tentație a vedea ce nevoi sufletești îi ies - sub acele haine mărețe - în lume.

Pot fi în dezacord cu o latură a cuiva

... dar să-i laud o alta. Iubitorii de eroi nu le au însă, cu așa finețuri / elasticități. Ei te roagă urgent să nu mai comentezi pe-acolo...

Sînt pățit.

Trec pe lîngă bucureșteana stradă Mărțișor

Unde-a locuit Tudor Arghezi. Și meditez că i-a pus Dumnezeu mîna-n cap (materialicește vorbind), la o vîrstă total proastă (adică de la 70 în sus)...

Nu spun că e bine, atunci, a ședea fără mînă divină în cap. Dar tot te întrebi de ce moaș-sa n-a picat pronia ceva mai devreme, dacă tot ai luat șutul în fund de-a te naște...

În paralel, mi-e imposibil a nu-mi alerga mintea la un președinte de Uniune a scriitorilor. Da, e vîrstă cu probleme. Și rareori anticipabilă, ca ce scoate-n cale.

La chestiune, și rugîndu-vă a lua un scăunel din preajmă, pentru a nu cădea ca lada, den picioare. Dau ochi (al minții) spre un vecin de altădată, foarte de treabă. Pîinea lui Dumnezeu. Și cu noroc, de pildă, la 80 ani, cînd robotea în comitetul de bloc - care altminteri avea doar 320 apartamente.

Apoi (pe la 90 ani) s-a lăsat cu gagarisit. Iar aici las deoparte detaliile, ce și cum (spun doar că îngrijitoarea tocmită îl făcea în toate felurile, în sine total aiurea pentru noi, vecinii care trăgeam cu urechea prin pereți).

.

În rest, și dincolo de jena produsă de așa-mi zise, paaarcă mi-aș menține părerea. Că viața e făcut din *tot*.

Simt că așa afirmație nu pică bine, dar cu ceva trebuie să-mi ocup și eu timpul, în astă primă zi de înviere a domnului..

„La orizont, întrevăd un pic de speranță

…(re)intrarea pe scenă a dlui Cioloș. Poate ne va livra un pic de normalitate. ”

Volumul lecturilor mele se află tare subțire. Între altele, am citit „Tom Sawyer”, al lui Mark Twain. Unde, potrivit rigorilor așa-numitei școli de duminică, tinerii opului reproduceau din Biblie.

Un așa pasaj glăsuia: „Omul născut din femeie are viața scurtă și plină de griji...”

Insul din citat mai are o însușire. I se pare că normalitatea îl caracterizează, nu și pe alții din jur.

**

„ La orizont, întrevăd un pic de speranță: (re)intrarea pe scenă a dlui Cioloș. Poate ne va livra un pic de normalitate. Sper să-și găsească echipa de care are nevoie.”

Eu unul aș sta mai temperat cu așteptările, față de dl Cioloș. Asta, pentru că dînsul se găsește pe terenul unde să vrei nu poți fi Albă ca Zăpada. Căci, chiar și de-ai fi, ai zbura de acolo, în sensul că diversele bucăți de electorat nu au ce face cu tine.

Între altele, e un teren unde inevitabil promiți în exces, iar apoi - logic - nu poți pune în practică. Iar de aici dezamăgirea copilului aparte, care este omul normal (și care, multiplicat, alcătuiește electoratul).

Însăși faptul că dl Cioloș pătrunde în cîmpul politic, unde purcede - ca toți ceilalți - a livra panglicile locului (putem observa împreună zisele dînsului...), mă face a nu fi convins de prestația dumisale. Dînsul a fost un om la locul său (îi fac astă prezumție), căruia o ascensiune politică nemeritată a produse inerentul urcat la cap... Cum că e demn de nivelul înalt al zonei. Atîta doar că domnia sa nu plătise prețul celui care asudă pe picioare proprii, pînă în acel Olimp. Dar tot i se pare că a ajuns acolo - la 2015 - datorită priceperii din dotare.

Poate simplific în exces lucrurile... Fiind oameni (inclusiv subsemnatul), avem nevoie a coborî valoric pe alții, fie asta și doar verbal, plus exclusiv în fața cercului de amici. Coborîtul cu pricina se face ducînd discuția sub faldurile unui cod de valori care ne avantajează.

În așa cheie văd articolul de mai sus.

„Intelectuali contra agramați

…si analfabetii functionali din guvern ,parlament ,etc”

.

Eu unul aș sta mai domol cu acuza spre alții, că se află agramați. Pe de o parte, pentru că putem fi și noi luați la purecat, de vreunul mai destupat, iar nota să ne fie, inerent, nu prea mare. Apoi, poate acei agramați ne solicită a trata situația în altă cheie (la care se pricep de această dată ei), nu neapărat a științei de gramatică.

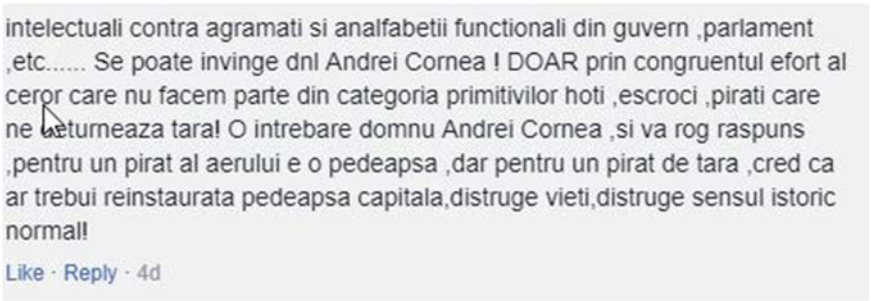
intelectuali contra agramati si analfabetii functionali din guvern ,parlament ,etc..... Se poate invinge dnl Andrei Cornea ! DOAR prin congruentul efort al ceror care nu facem parte din categoria primitivilor hoti ,escroci ,pirati care ne deturneaza tara! O intrebare domnu Andrei Cornea ,si va rog raspuns ,pentru un pirat al aerului e o pedeapsa ,dar pentru un pirat de tara ,cred ca ar trebui reinstaurata pedeapsa capitala,distruge vieti,distruge sensul istoric normal!

Like · Reply · 4d

Supărare a destulor inși cu burta plină

... (tineri, școliți altminteri) de pe la noi, pe vestici.

Dacă stau să mă gîndesc, un hîc interior asemănător trimitea intelectuali interbelici (deloc puțini) a strîmba din nas, la democrația de stil occidental. Ce le-a ieșit finalmente, e altă poveste.

Pînă la urmă, ca la orice iritare din noi, la bază ni-i supărarea că nu ni se află satisfăcute solicitări inconștiente. Unele care vor marea cu sarea, a supune pe alții, iar totodată noi a nu făcea nimic.
De acolo îmi pare a veni deranjul de răul cel mic.

Vrem a demola organizarea ce nu ne satisface dorințele inconștiente.

.

La chestiune, nu-i nici o supărare dacă plasați inclusiv revoluționarisme ale subsemnatului în așa categorie, chit că-n așa caz burta nu-i neapărat plină...

.

PS

Nu urez nimănui ce-au pățit intelectualii români interbelici, de care pomeneam mai sus. La aceia, nu doar că stilul propus (altminteri în ton cu ce se vehicula pe continent) s-a prăbușit la un 1945, dar a sosit pe cap și beleaua comunistă, care i-a trimis în închisori (dacă nu în locuri mai rele, mai cu verdeață).

Chit că așa ceva nu servește

... prea mult, în ale vieții diurne. Mi s-a făcut dor de cărțile lui Lucian Boia.

Că veni vorba, am impresia că dumnealui deranjează din două motive (ordinea lor e arbitrară). . Trădează adversarilor și o minte superioară lor, și-un suflet mai liniștit (care-i foarte probabil să nu vadă inamici la orice colț de stradă).

Totodată, scrierile lui dinamitează producțiile (întru istorie, via naționalism fervent) ale adversarilor. Ultimii, și chit că pot fi de înțeles (bașca mult majoritari) se află la stadiul totalitar - c să nu spun perfect omenesc. Și anume, acela în care vrei să existe doar punctul tău de vedere.

Asta din urmă pentru că-i plăcut a te ști depozitar al adevărului asupra lucrurilor, respectiv pentru că pretențiile acelora - dincolo de morgă - se află foarte fragile în fața altui punct de vedere.

O precizare.

Ca-n foarte multe situații, se află corifei vehiculînd un punct de vedere, respectiv oameni simpli care se identifică ziselor / persoanei celor dintîi.

PS

Apropo de sentiment inferioritate, la vederea vreunui seamăn pe care-l simți superior/blagoslovit de viață, priveam ieri pe un trotuar al Piperei ilfovene la mașinile procopsite care-mi treceau prin față. Și la cei care le stăteau la volan.

N-am idee cum arată chinurile iadului, dar nici cu acelea nutrite la respectivul peisaj nu mi-a fost rușine...

.

PS

Omul normal nu poate spune: „O părere despre...” Transilvania”. Ci „Adevărul despre...”.

Deduc de-aici că nu doar subsemnatul e psihanalizabil.

Multă lume

… încîntată de prilej, sare la gîtul dnei premier Dăncilă, pentru modul cum a rostit cifra 2020.

Dincolo de faptul că licențele întru rostire pot fi permise oricui, și nu doar literaților, ori comentatorilor pe net... Nouă ne-ar plăcea să facă cineva (nevrotic) haz pentru faptul că spunem, de pildă, întîi martie, în loc de unu /respectiva lună, a anului/? Căci dacă folosești numeralul ordinal 'întîi', normal este a folosi și "al doilea", al 21-lea etc. martie.

Uităm, în general, că oricînd poate sosi un atent la vorovirea noastră, care să ne dea cu roțile în sus, în materie de erori depistate...

Stau și mă întreb dacă, în pornirea noastră pe mărimi precum Viorica Dăncilă, Liviu Dragnea ori atîția alții, nu se află de fapt supărare pe părinții noștri, ori chiar pe Dumnezeu... Cum că n-au stat a le scuipa în cap, după cum ne-a cerut sufletul nostru nevinovat, de copil...

În rest, puteți *căta* (ardelenește spus...) liniștiți, cu cine se războiește subsemnatul, cu materialele de pe aici. Eventual pe cine voiește să impresioneze, dintre contemporani,. duși de pe lumea asta ori chiar Tatăl ceresc.

Tîmpite-s momentele

... în care avem a ne recunoaște că realitatea e mai tare ca noi...

O voce din off. *„Am impresia că n-ai apucat a cunoaște totuși, amarul Respectivei... Dacă dădeai cu nasul de el, nu-ți mai ardea a scrie aici..."*

Se prea poate să ai dreptate, voceo...

Cineva se plînge că nu înțelege femeile

Eu unul cred că nu e mare lucru, a le pricepe. Partea delicată începe cînd e vorba de acceptat, ce găsim acolo. Lucru altminteri valabil și bărbaților, cînd îi cercetează urmașele Evei. Sau vieții, în general.

La ultima chestie... A vorbi despre viață grea e una, a o simți pe piele alta. În ultimul caz nu-ți mai arde de scris, ce și cum. La o adică, ideea este valabilă și în sens contrar, de pildă cînd cineva scrie despre fericire. Mi-e teamă că nu ajunge a o simți, realmente. Căci nu i-ar mai fi ars de scris (treabă care mai degrabă vizează obținerea unei iluzorii simpatii din partea semenilor, și mai puțin vreunui contact strîns al aceluia cu fericirea, ori alte minunății de care pomenește).

Cînd ne plîngem de lipsa de cultură ori moralitate

...a vreunora, asta nu înseamnă că acelea ne dau afară din casă. Dimpotrivă. Trec aici peste faptul că cele două noțiuni se află croite special pentru oamenii mai slabi de înger.

Nu, nu țin a da cultură și moralitatea la gunoi. Ci doar indemn a le manevra cu prudență.

Poate-i util

… să-ți recunoști că posezi un caracter dificil / complicat / fragil.

Mda... Constatările pe care le ținem pitite, pînă și de noi înșine...

Un articol oarecare

Și din aria culturii.

Am sentimentul că slujitorii și partizanii acelei zone creează din vorbe măreții, pe care apoi le iau foarte în serios (și se irită pe măsură, dacă nu ești de acord cu ei...)

De pildă: „la propoziţiile despre natura adevărului ale lui Camus”

Eu unul (a se ierta, dacă puteți, egocentrismul vorbei) nu m-aș putea nici măcar apropia de acea noțiune... În cel mai rău caz aș spune: „În situația / felia cutare de viață, mi se pare că...”.

Este drept că autorul de acolo nu agrează așa atitudine:

> *„...Reţinere[a] de la articularea remarcilor personale vine, deci, din… „Alice în Ţara Minunilor”; o spune Mircea Ivănescu însuşi, în interviul pe care i l-am luat pentru acest volum, atribuind-o lui Tweedledum ori Tweedledee. Eu am găsit-o rostită de Alice însăşi în capitolul al VII-lea („You should learn not to make personal remarks, Alice said with some severity; it’s very rude”); ”*
>
> .

Revenind la ideea-mi inițială, și cu ochi la o altă afirmație...

„Între toţi oamenii pe care i-am cunoscut, el este, poate, singurul cu geniul dialogului”

În sfera culturală, nu poți spune: „Mie mi-a plăcut mult cum vorbea X...”. Ci este cvasiobligatoriu a formula precum mai sus. Căci altfel ar lipsi beția, cea care ne leagă.

Alegerile pentru șefia Federației de fotbal

Unde candidatul pus la zid de media, cît și de potentații fotbalului a primit - total neașteptat! - de două ori mai multe voturi decît adversarul său (altminteri, deloc un oarecare în fotbalul românesc).

Situația aduce un pic cu acea din politica românească. Mai exact, și după spusa unui Cătălin Tolontan, 'există o bulă a Facebook-ului și a televiziunilor', a unor oameni care nu au habar ce se întîmplă în afara ei. Mai exact că există nevoi cvasi-primare ale unor oameni, pe care vreun actor (politic sau ba) le satisface.

„Urmărit penal pentru infracţiuni contra umanităţii.”

Cele de mai sus privesc pe ion Iliescu.
Simt că procurorii de azi se află foarte apropiați ca spirit, confraților care-l judecau pe N. Ceaușescu, la 25 decembrie 1989...
În paralel, sînt atent la publicul care are nevoie de așa formulare/încadrare (pentru alții, se înțelege...).

Apropo de judecarea lui I. Iliescu și colaboratorilor săi din decembrie 1989, stăm atenți la ce au greșit ei, nu și unde am fost împiedicați (întru mintoșenie) ori incorecți noi, ceilalți ce apucarăm acele vremuri... Poate-i inevitabil ca lucrurile să stea așa, dar e aici semn că ne așteaptă și alte praguri de sus, în viitor.

Înțeleg că în vremea Sfîntului Gheorghe existau balauri, iar astăzi nu

E interesant că-i pus la zid acela care nu ia în serios poveștile. Unele gogonate chiar.

"Da, bre, dar ne fac mult bine la suflet..."
Ok.

Ies de undeva

...și ochii-mi fug spre cerul de seară, cu ceva bineveniți nori.
Ciudat... Nu mă ia groază, și nici măcar vreo teamă, simțind (eu și-atît) Cerul gol. Doar oarece dezamăgire. De copil trimis singur prin lume.. Prin realitate.
Prin tot.
Cum îmi va fi prin viitor, la așa poziție, nu știu.

N-am urmărit cîmpul poeziei. Se tratează acolo subiecte, precum mai sus? Posibil să nu.

PS
Nu mă aflu cîtuși de puțin la vreo depresie. La o adică, mai naspa e cînd omul refulează la greu așa constatări.

Am rămas cu mintea

…pe zisele unui înfocat naționalist oarecare.

Nu spun un secret că natalitatea țării se află în scădere. Iar, dintre cei plecați în afara țării, un procent important nu ține a se întoarce, pe glia străbună. Pe așa trend, oare cît va fi populația țării (pardon, românii!) peste 10, 20 etc ani?

În răstimp, eu unul nu văd a spori natalitatea. Mai exact nu simt familiile locului (tradiționale ori ba) pornind a produce trei ori mai mulți copii. Pe așa fond, inerent va sosi clipa cînd ori nu ne vom mai putea opune presiunii unui val de emigranți, ori vom avea de-a dreptul nevoie, de aceia. .

Atunci va fi nostim de văzut, cum vom mai sta cu naționalismul.

La chestiune, noi rîdem de occidentali, că ce i-au năpădit reprezentanții (întunecați la epidermă, ai) lumii a treia. N-aș face totuși haz pe chestiune, căci ne poate fi - nouă, românilor - mai rău. Adicătele o implozie de-a dreptul. Adus-a istoria, la o adică, surprize mai mari.

La acel ipotetic moment, va fi de văzut și ce s-a ales din campania (numită de mine) „Românii-s sus, românii-n jos”, pornită de statul român cam pe la 2010.

Vrem să fim ca alții

… mai îndestulați de prin lume, uitînd că noi nu posedăm calitățile acelora, eventual și că n-avem șanse a le dobîndi - multe decenii de-acum încolo (poate nici ulterior...).

„Cîtă luciditate, atîta suferință…”

Or noi avem nevoie de iluzii, ca de apă.

Mă uit uneori

....cît de mare este distanța între realitatea istorică (ori pe cît o pot desluși specialiști de bună credință) și forma aceleiași pentru marele public.

Exemplului clasic, Revoluția română, i-aș adăuga pe-acela al Pieței Tien An Men, din China comunistă (1989).

Știu că voi sfîrși prost...

(La o adică cine-o termină strălucit, sub soare...?) Dar mă uit la acest pasaj din Herman Hesse, cunoscut autor din care subsemnatul nu s-a obosit a lectura deloc, pînă acum.

.

„Se știe sau se intuiește: când gândirea își pierde puritatea și vigilența, iar respectul față de spirit se stinge, atunci vapoarele și automobilele circulă anapoda, valabilitatea și autoritatea riglei de calcul inginerești, ca și acelea ale matematicii băncilor și bursei se clatină, apare haosul. A durat totuși destul de mult până când și-a făcut drum recunoașterea faptului că și laturile exterioare ale civilizației, ca și tehnica, industria, comerțul și așa mai departe au nevoie de aceeași bază generală constând din moralitate și onestitate generală." („Jocul cu mărgele de sticlă")

Mi-e teamă că realitatea se află ceva mai complexă, decît în zisele de mai sus.
În paralel, mi-e lesne a descoperi în extras omeneasca tendință de-a furniza seamănului ceea ce dorește acesta să audă (cu subiectivitatea aferentă...). Observ asta în forma, cît și în fondul textului cu pricina.

PS
Eternul uman mai conduce la o situație... Creăm zeități false, dar ne punem apoi să le adorăm.
La prima vedere, îmi pare o aiureală, o 'zmecherie' șucară acolo, dar apuc a simți că totul compensează / îndulcește un altceva. ce însoțește permanent existența noastră.

PS2
"„Se știe sau se intuiește: când gândirea își pierde puritatea și vigilența, iar respectul față de spirit se stinge..."

Dacă văd eu bine, premisa pasajului din Hesse-i „Se știe sau se intuiește"... Cristoase! Ăsta da argument. La bani mărunți, și respectivul autor, în lipsă de argumente (potrivite publicului ales), calcă pe formulări de succes la vremea tribului... Și anume „Cei din jur gîndesc astfel, deci nu poți judeca tu altfel..."

Totodată. Dacă vreun lucru se știe, la cel-l mai aducem în discuție?
Mare panglicar, herr Hesse!

Totodată, cum o fi aia gîndire pură?
Ori pierderea spiritului?!!

Vorbește acolo, in citat

... partea conștientă din Salome.

Din acest punct, putem accepta că glăsuiește minunat în privința unor înalte noțiuni livrești, dar că, inevitabil, nu are treabă cu fenomenul inconștient.

Dl Salome se adresează unui public educat. Mai exact, hrănit cu concepte sociale. Iar din acest motiv aflat poate departe de complexa noastră natură.

Mi s-a întîmplat

... - niște zeci de ani (2,5?) - să țin un jurnal, mai mult ori mai puțin intim. Și la care am renunțat acum vreo zece ani, în favoarea însemnărilor precum cele de aici. Adică avînd cît de cît un public.

În ultima vreme, am tratat drept inutilități, drept pierdere de vreme acele vechi notații. Dar s-a întîmplat zilele acestea a răsfoi un fișier (căci ăsta le era suportul), intitulat „Suflet 2008". Fără îndoială tăia fir în patru dacă nu 16, dar mi s-a părut că nu scriam prost.

Pe-așa fond, mi s-a redeschis o rană. Mai exact mi-am amintit de precaritatea multor jurnale publicate de alții, dar cu mare trecere în lumea culturală postdecembristă. De pildă al lui Jeni Acterian.

Fără îndoială, poate vreau prea mult de la viață. Dar mi-e un pic de oftică, a fi apreciate acelea, dar nu și ideile mele.

> N-am idee, zic de sanchi, de ce lumea se ferește a-și recunoaște așa disconforturi. Fie și nițel rude cu invidia.
>
> .

Îmi admit că virulența-mi contestatară (în ciuda formei zice-se urbane, cuminți, politicoase) se datorează inclusiv acestei frustrări.

În rest, am grijă a nu sta multă vreme ancorat în așa oftică, întrucît se mai află și altele în viață. Inclusiv belele de depășit, în drumul pînă la exit.

Pare să se fi reînodat

…interesul subsemnatului pentru lectură (alta decît obiectivă istorie). De pildă răsfoiesc „Timp mort" al lui Cristian Tudor Popescu (altminteri op nu chiar recent, ci din 1998).

Între altele, pune tunurile acolo pe Horia-Roman Patapievici. Mai exact pentru afirmațiile aceluia din categoria „poporul român are o inimă ca un cur".

Gazetarul îl face de-a dreptul varză pe bietul filosof. La așa situație, ceva din mine se crispează. Am pus-o, îmi spun, dacă CTP se pune cu așa analiză pe subsemnatul, (dacă mi-o fi vreodată a se alege ceva de capul meu).

Apoi îmi trece. Pînă la urmă, critica omului normal spre altul se bazează pe reacția celuilalt. mai exact că ultimul se jenează, se teme. Se crede inferior ori *greșitoriu*.

Pe așa fond (pendinte foarte probabil de copilul de altădată, ce adăpostim în noi), nici nu mai apuci să te uiți atent la acuzele aceluia, ori la faptul că dumnealui însuși se află imperfect.

.

În cazul amintit, , dincolo de acuze poți cerceta spre ce a iritat, de fapt, pre temutul polemist. Care-i baiul, de fapt, că oponentul vedea (la un an anume și într-un anumit cadru, epistolar) poporul român, precum o făcea.

Iar de-acolo bătălia intră - de două ori - în zona joacăi de copil.

Atît tot că simt nevoia aici a repeta o zisă ce-mi țîșnise în minte acum cîteva zile. Niciodată, în polemică/dezacorduri de idei. nu-i bine a călca pînă la blană pe acceleratorul argumentelor duse în luptă..

Barim așa se văd lucrurile dinspre firea subsemnatului. Poate-s eu de cercetat, dar nu-i o treabă a da pe pămînt cu celălalt. Sau, cum se spune, a dori moartea (pretinsului) păcătos. Face bine, de asemenea, și la suflet personal (al meu, nu și al dlui CTP, carele altminteri se află tot Balanță!), și la poziția-ți în disputa de acolo...

Sesizam zilele trecute

...cît de multe grupuri rock românești au plătit în ultimele două decenii comuniste prețul de conformism, față de puterea politică a momentului. Roșu și Negru (în varianta Tudan), Semnal M, Progresiv TM, pentru a enumera doar unele...

A existat însă o excepție majoră, în acel concert de artiști care nu voiau să piardă avantaje. Și anume Phoenix. Fără îndoială deloc întîmplător, și muzica ultimilor rezistă cît de cît, în timp.

Aseară, la Realitatea TV

... se încinsese discuție pornind de la un material al istoricului Mădălin Hodor, privind colaborarea cu Securitatea comunistă..

Domeniul îmi pare de tratat cu prudență, deși firea noastră vrea concluzii clare, și de obicei acuzatoare / vehement apărătoare spre vreunii. Adică simpla prezență a cuiva pe un tabel al Secu nu face din acela un turnător înfierbîntat (mai ales cînd nu i-a fost descoperit un așa-numit angajament).

Dincolo de toată discuția, n-aș scăpa din vedere un lucru. Un 1985 (ce să mai spunem de un 1965) nu e precum 2018. Comunismul părea bătut în cuie/etern, pe atunci. Prin urmare, era precum aerul. Mai exact putea accepta vreunui să scrie un articol (favorabil stăpînirii) ca cel mai natural lucru din lume.

INTRARE
Nr. 006977
Anul 1985 luna 05 ziua 14

T A B E L

cuprinzînd colaboratorii care sînt
în legătura unității noastre.

Nr. crt.	Numele și Prenumele	Data și locul nașterii	Profesia și locul de muncă
X 7.	ANDREESCU HORIA	18.10.1946 BRASOV	muzician, FILARMONICA DIN PLOIESTI

REVISTA22.RO

Ioan Aurel Pop, Cornel Nistorescu si Dorel Abraham, pe lista colaboratorilor Direcției Securității Statului

S-a prăpădit caricaturistul Mihai Stănescu

Aflîndu-mă urmaș de daci, nu spun cu Dumnezeu să-l ierte, ci că pare să fi fost o mare figură.
Adaug și un comentariul cuiva:

> *Daniel Ganciulescu*
> *Prin 1987-1988, dupa ce am stat vreo 2 ore la coadă (eram obișnuit cu fenomenul) am văzut, la Galeriile Eforie, o expoziție de caricatură amuțitoare pentru Epoca de Aur. Absolut toate caricaturile, din cele 2 săli ale Galeriei, mușcau cu sarcasm din realitățile glorioasei Epoci Ceaușiste. Nicio caricatură cu frizeri, chelneri sau vânzătoare. Autor : Mihai Stănescu*
> *Caietul de impresii era o operă de artă în sine. Niciodată n-am vazut desenate, la un loc, atâtea perechi de cătușe. În epoca aia erai liber să spui ce vrei, problema era că nu mai erai liber și dupa aceea.*
> *N-am înțeles niciodată cum a scăpat.*
> *Mi-a rămas pe retină una din ele : pe un vârf de munte, un turist se uita în zare și cugeta :*
> *"dacă nici ecoul nu se mai întoarce..."*
> *Din păcate, e la fel de valabilă și azi, ca*
> *și-atunci.*
> *De-acum, nici Mihai Stănescu nu se mai întoarce..."*

Legat de cum a fost posibilă acea expoziție (și carte tipărită!), altă explicație nu văd decît mîna unor lideri ai Securității, interesați a da jos pe Ceaușescu, pentru a supraviețui ei și instituția. La vremea aceea nici ei nu prevăzuseră însă (nici oamenii simpli) megacutremurul din 1989.
Mi-e strict o părere.

PS
Între multele caricaturi haioase mi-amintesc afișul pus la plaja maritimă: "*Program apă caldă: 10-12, 18-20"...*
Stănescu e precum grupul Phoenix. N-au făcut compromisuri, și-au rămas (cît de cît) în istorie.

„Expresia integrală a sufletului românesc“ (Iorga)

… şi „poetul naţional“ (Călinescu), apoi, ceva mai tîrziu, de-a dreptul „omul deplin al culturii româneşti“ (Noica) şi „românul absolut“ (Ţuţea).”

Din punctul meu de vedere, al unui ins atipic... Mie ideea de român și românism mi se pare deja un exces, în sensul că văd acolo o construcție dorind a coagula social - din nevoia locuitorului simplu, respectiv a autorităților. Apoi, ca în consumul de droguri, apare nevoia unei doze în plus (pe un teren unde și nimica mișcă, dar și sînt binevenite excesele).
De pildă vorba cu *românul absolut*.

O să ziceți că-s pus a bombrda cu orice preț, dar și la vorba 'deplin' (atașată noțiunii de om al culturii românești) stau prudent, chit că pot înțelege ce resorturi interioare - autor, public - au nevoie de acea construcție.

Apoi... Poet național.
Pînă să mă uit dacă E. a fost sau ba așa ceva (nu cred că aș putea da un răspuns), nu pot să nu văd că cineva - societate, cetățeni - are nevoie să existe acel post, și inerent să fie ocupat de cineva, ca un zeu o-ide-mai-mic peste aceste locuri.

Din punct de vedere al omului ce nu laudă hainele împăratului, sesizez destul primitivism în vreo vorbă gen: „„„Expresia integrală a sufletului românesc“ (Iorga)

La final.
Puteți glosa liniștiți despre frustrările care mă îndeamnă la așa tip de criticism...

„La șapte ani de la publicarea celor 24 volume de manuscrise

… facsimilate – operaţie care a costat statul român suma de 900.000 lei –, am încercat să aflăm cîți tineri, așa cum și-ar fi dorit Noica, caută aceste cărți în sălile publice de lectură și care sînt bibliotecile unde acestea pot fi accesate.
Bilanțul a fost deprimant și dezvăluie dezinteresul şi lipsa de organizare cronică a Academiei Române.”

Criticismul (inclusiv al subsemnatului) comportă riscuri. De pildă, cînd pui la zid 'dezinteresul și lipsa de organizare cronică' ale Academiei..
Mă uit că doamna autor folosește drept criteriu al nemulțumirii sale numărul scăzut de tineri care au căutat acele opuri în biblioteci. Asta, inclusiv pentru că un zeu al nostru (adică C. Noica) aprecia acel criteriu. Or, viața e posibil să nu țină cont de așa ceva. Și să trimită tinerii a se ocupa - în marea-marea lor majoritate - cu altele.
Sună urît ce spun, dar n-aș da înapoi în apreciere...

PS

Simplifîcînd lucrurile (și precizînd, iar, că subsemnatul se află de asemenea om). Avem nevoie ca de apă, a ne exterioriza agresivitatea față de semeni. Iar în paralel, a ne urca valoric persoana proprie (se înțelege că așa ceva e posibil doar în fața publicului favorabil...).

Cum nu putem merge direct cu parul, e confecționată o ștacheta valorică plus morală la care ținta să nu ajungă...

Privesc tot mai circumspect

... asemenea stil de invitație la job*: „Candidatul ideal / Cautam persoane entuziaste si dornice sa lucreze intr-un mediu placut si tehnologizat. /.../ . Daca consideri ca poti fi candidatul potrivit, te asteptam in echipa noastra!”*

Am sentimentul că acolo se află un prim test de disciplină, pentru candidat/posibil angajat. Mai exact să nu spui nimic, cînd acela bate cîmpii în interesul său (de firmă în sine, respectiv de suflet boss).

Eu unul nu cred că există oameni mari

Ci oameni cu bune și rele, pe care viața (în baza calităților pe care tot Ea le-a adus cadou acelora, la naștere) i-a dus o vreme, pe un pisc ori altul. Înțeleg, în paralel, că ființa umană are nevoie ca de apă, de scrise precum mai sus - asta, din motive care se pot explora.

Că veni vorba, la titlul de mai sus îmi fuge mintea la rîndurile mitropolitului Bartolomeu / Valeriu Anania, despre Iustinian Marina, căruia i-a fost apropiat. Nu-mi aduc aminte să-l fi declarat om mare, deși simpatia, stima, afecțiunea față de acel patriarh i-au fost reale. Dacă stau să mă gîndesc, atunci cînd scrii din inimă (și echilibrat) despre cineva, nu mai ai nevoie a-l declara om mare.

Ca părere a mea, cînd scrii despre oameni mari, e pe-acolo (de fapt) multă indiferență despre acei semeni. Și, de fapt, multă dorință a capta iute interesul cititorilor, ei înșiși posedînd aceleași însușiri. Adică (omenească) superficialitate plus nevoie de-a ne drege iute din nevoi interioare..

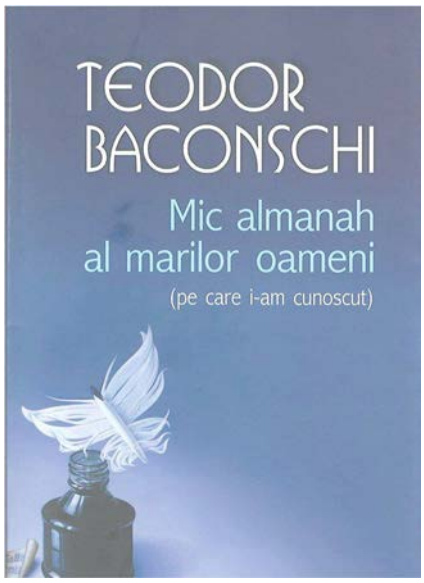

PS

După ce-am scris anterioarele, m-am acuzat de răutate. De injustețe. Așa că am dat o fugă pe fila Fb a dlui Baconschi (aș minți s-ascund că n-am schimbat cîndva, cu dînsul, cîteva opinii)

Acolo, undeva: *„Scandalul public nu modifică raportul valoric dintre personalitate și nulitate. Prima e pasionantă și fără scandal, cealaltă te adoarme oricum...”*

Încerc să-mi dau seama cum arată publicul încîntat de-așa zise... Bănui că-i vorba de unul uman, interesat să facă din vorbe. Pe adversar într-un fel, pe dînsul altfel.

Discuție despre articolele de gazetă ale lui Eminescu

Care ar fi nemaipomenite. Eu unul stau însă prudent în privința lor, chit că așa poziție îmi va aduce citate din Poet - cum că mă aflu mititel, și care se lustruiește pe sine...

Gazetăria lui Eminescu adăpostește două trăsături pe care nu le-aș ascunde... În primul rînd e gazetărie, iar așa îndeletnicire cuprinde mult subiectivism (și chit c-or exista pe-acolo multe date utile).

Apoi, cînd vine vorba de Mihai E, și de producțiile sale, s-a terminat în general cu obiectivitatea, în favoarea proslăvirii. Și a convingerii că avem de-a face cu cel puțin un Dumnezeu.

În același timp, dînsul scria la un 1875-80. Poți fi ultrageniu, dar cine vine după tine îți va prelua munca înaintașilor, se va destupa la minte în baza ei și inevitabil va produce lucruri superioare valoric. Sau barim mai adaptate vremurilor în care se află omenirea la momentul său.

Mă aflu conștient că al meu unghi încurcă grozav două lucruri. Și anume nevoia de zei sociali, iar în același timp supușenia față de comandamentele (tot) sociale. Ajungem să preluăm acele două tărășenii ușor-ușor în sînge, via educație, pînă la a le propovădui cu multă vehemență celor care nu le-au ajuns încă supuși.

Am rămas cu ochii minții

...la imaginile cu Ion Iliescu (88 ani), pe cînd se îndrepta ieri către Parchet. Aduce nițel cu Ceaușescu cel ieșind din TAB.

În rest, m-oi afla nițel sentimental, dar nu cred că e o treabă, acel proces. Asta, pentru că simt realitatea a fi fost ceva mai complexă (în 1989), decît o tratează azi procurorii.

Apuc să realizez însă că idealismele sînt una, iar imperativele urmate de slujitorii dreptății altele. De pe margine ni-i ușor a face pe idealiștii, ceea ce nu-i cazul celor aflați în iadul (sic) necesităților sociale (îmi fuge mintea aici la responsabilitățile Marelui inchizitor dostoievskian).

Pe palier cu romantismul de care pomeneam se află ideea cu învățatul din istorie. Și care nu cred că ne există, legat de 1989. Apoi realizez că la mijloc e o noțiune mai mult decît cu capul în nori (sau în inima/comoditatea) personală. E acolo o noțiune, metaforic zis, în 2D, în vremea ce realitatea se află poate la *4D* (acceptați licența). Nu se repetă pentru că noi sîntem alții, iar totodată rîul realității nu poate fi oprit, cînd se pune în coliziune cu noi.

Trec aici peste faptul că faptele istorice doar par identice, în raport cu vreunele din trecut.

Discursul președintelui francez Macron, de ieri

Și entuziasmele pe care le-a născut, întru reformarea fericită a Uniunii Europene, cea amenințată de populism/iliberalism.

Eu zic să mai discutăm peste cinci ori zece ani ce s-a ales cu fructele acestui frumos discurs. În același timp, ideile cu pricina mi se par totuși un pic precum în bancul cu trecut strada.

Există o realitate. Dl Macron vrea ca toți cei care o susțin (establishment plus electorat) să o lase baltă și să treacă la ideile sale. Păi, dacă aceia se aflau copți pentru ideile dlui Macron, purcedau și singuri pînă acum, în acea direcție.

La chestiune, și trăgîndu-mi singur șuturi cît de cîrcotaș pot fi, mă uit un pic în istorie - să zicem aceea interbelică - ce- s-a ales din discursuri idealiste.

Corect! Eu sînt omul rău. Și acru. Dar tot m-aș gîndi, cum va fi privit la un 2080 discursul de ieri al simpaticului președinte francez.

Cineva mult școlit

… și într-o publicație intelectuală: „Visez la o cunoaştere care să nu fie nici literar-artistică, nici ştiinţifică " nici ficţiune, nici eveniment " ci şi una, şi alta, împingînd reportajul vieţii interioare de la veritabil la verosimil, dîndu-i un înalt grad de exemplaritate." (Ion Vianu " Stil şi persoană)”

Aici, în viteza prestidigitației, nici nu apuci să vezi că acel lucru e - totuși - doar vis. Deci de netranspus în realitate. Căci, dacă se putea, ar fi existat deja - și n-am mai fi visat la el...

La o adică, meditez, viața (mai ales a ființelor sociale) e o prelungită fabricare de iluzii frumoase, pe care să le 'vindem' celorlalți, în schimb primind / ori sperînd să primim unele ori altele. Materiale ori ba.

Iluziile cu pricina, cred eu, se adresează în principal inconștientului, chit că deseori poartă o haină ce se pretinde cît mai îndepărtată de animalicul din noi. Și anume a formulelor deprinse prin școli, fie ele și înalte.

Legat de așa producții, spre alții (și cu mobilul pomenit deja, mai sus), ele hrănesc iluzia a ne afla persoane deosebite. În fața semenilor, ori chiar a mediului/naturii. Ceea ce-i valabil la orator, cît și la cei care-s ascultă - ultimii simțindu-se părtași la priceperea vorbitorului, și pe care o bănuie ca domolind ori chiar desființînd angoasele vieții.

PS1

Poate nu mă duce suficient mintea, dar privesc cu multă neîncredere - ca și cum aș avea în fața mea un escroc - vorba *exemplaritate*. Cu atît mai mult cînd se află legată de un vis:

„...Împingînd reportajul vieţii interioare de la veritabil la verosimil, dîndu-i un înalt grad de exemplaritate."

Apropo de limitele minții, mă uit și la ideea trecerii de la veritabil la verosimil... Ori a cunoașterii via ficțiune (pe acolo, excepțiile doar confimă regula). La o adică, pe cînd ascultăm asemenea orator, publicul se proiectează inclusiv în ușurința/puterea aceluia de-a debita foarte sigur pe el aiureli. Ultimele fiind altminteri chestii ce fac bine adîncului, în genul bîr-bîr-ului din buze produc de copilașul aflat în pătuț.

PS2

„volumul autobiografic Exerciţiu de sinceritate"

Eu unul stau din start prudent, în fața unui ins care afirmă așa ceva. Că e sincer, mai exact. La o adică altele șed pe-acolo, iar un doctor al minții - precum d. Vianu, și dacă se străduie - ar putea identifica mai bine ca mine, ce anume...

Apoi. Și legat de titlu („Exerciţiu de admiraţie"). Sună fără îndoială nemaipomenit, și-i de cercetat ce glande adînci calcă... Între ele, simt că se află aceea - via proiecție - de a ne crede noi înșine admirați...

Dincolo de marele succes al vorbei admirație (spre cineva) în sine, nu știu dacă e o treabă. Căci condamnă a rămîne veșnic mai mic aceluia.

Admit că ultima postură e una frumoasă, căci se trage din speranța de a redeveni plodul cel mult grijit de alții.

Firea omenească

…ne face iuți în a da vina pe alții, și deloc grăbiți în a vedea dacă nu am greșit și noi pe undeva.

A mi se scuza

…ochiul de vultur (unul rău...) către vreo scrisă ori alta...

..

> *„În 1995, la editura Anastasia, a apărut cartea lui Aleksandr Soljenițîn, Chestiunea rusă la sfîrșit de secol XX. Prefața, semnată de Alexandru Paleologu, rămîne și astăzi una dintre cele mai fierbinți declarații de admirație pe care un intelectual român le a făcut vreodată față de marele rus”*
>
> .

Or.

”Dacă vrei să admiri, privește din depărtare. Dacă vrei să cunoști, privește de aproape”

Înțeleg perfect că dl Al. Paleologu avea de vîndut o carte, dar să admiri pe cineva e semn sigur că nu te vei apropia de statura aceluia (cît e, în realitate).

**

> *„Neputîndu-se contesta geniul lui literar și exemplaritatea lui zdrobitoare în ordine morală...”*

Însăși faptul că A.P. folosește termenii de mai sus mă face să tratez cu prudență persoana lui Soljenițîn (care altminteri se va fi aflat și el om, nu zeu).

Exemplaritate zdrobitoare în ordine morală...

E posibil ca nu doar țara să ne vrea proști (în paralel, pot înțelege autori și public ce-au nevoie de așa exprimare).

**

> *„Din Soljenițîn putem să înțelegem sensul unei replici a personajului principal din filmul lui Tarkovski, Călăuza: „Slăbiciunea, fragilitatea înseamnă frăgezime și viață, puterea, asprimea înseamnă rigiditate și moarte“.*

Eu n-am prea urmărit pe Tarkovski, cineast/om pe care multă lume îl vorbește de bine.... Dar zisa de mai sus mi se pare urmărind în exces poeticul (și implicit satisfacerea sufletului), în dauna nuanțelor cele necesare, în observarea realității.

În acel pasaj, mai simt, e ceva laudă de sine, pentru tine neputinciosul, cu invidia aferentă către cel care se află mai sus (puteți să mă treceți și pe mine în ultima categorie, căci nu mă supăr...)…

Zi tare frumoasă de primăvară...

în București... Simt că în rai e la fel de frumos.

„Celovek est' celovek“

… – „Omul este om“, acest principiu etic însemna pentru Soljenițîn că individul nu poate fi umilit de aparatele statale, că demnitatea sa este non-negociabilă, că ea nu poate fi trunchiată și înjosită după cum își doresc funcționarii Răului.”

Eu unul cred că Soljenițîn s-a aflat autor important. În același timp, privesc la acest pasaj. Există o tendință a noastră de-a literaturiza (de fapt mai mult de-atît, și anume de-a servi inconștientul autorului și cititorului):

„Demnitatea sa este non-negociabilă”. E ceva tras de păr aici. O exagerare. Iar în același timp un adus pe scenă de noțiuni totuși dsicutabile. Ori reclamînd barim un pogon de nuanțe.

.

Într-adevăr, atitudinea-mi riscă să distrugă ceea ce un poet a numit corola cu minuni a lumii...

**

„...Ea nu poate fi trunchiată și înjosită după cum își doresc funcționarii Răului.”

Dincolo de faptul că acei funcționari o pot trunchia din plin, din ciuda declarației citate… Formula „Răul” mi se pare totuși exagerată, oricît de ticăloși se află aceia. Căci împiedica a accepta viața. Realitatea. Și acceptul că așa sîntem. Iar, în plus, că așa furăm trimiși pe lumea asta, de Dumnezeu ori de Nimicul supreme..

.

Poate exagerez, în scocioríș - spre o esență ce-i posibil să nu apară niciodată - dar poate-i util de văzut lucrurile și din așa unghi, mai ales într-o revistă care se vrea a minții fine...

.

”A fost un scriitor de geniu

... recunoscut ca atare de intelectuali atît de diferiți...” (V. Tismăneanu dixit)

Scriitor de geniu. Sau om, de-acel tip...

Eu unul n-aș putea să spun așa ceva, despre un om. Aș spune că interesant, că e e nemaipomenit - în sensul entuziasmului juvenil - , dar a-l numi geniu deja scutură ceva prost în mine (și nu-i vorba neapărat de complexe).

A declara pe cineva geniu este precum admirația. Dacă ultima, simt eu, taie putința din a egala ori depăși vreodată pe-acela, a declara geniu pe careva este a-ți reteza posibilitatea de a-l înțelege, pe cît cere sufletul, pe acela.

Îmi pare că ideea de geniu apare dintr-o necesitate a scenei publice, care preia totodată o glandă a primitivului din noi, și anume nevoia de-a dumnezei, oameni și situații din jur.

Firea noastră

... a celor care am revenit (urmare a terapiei de șoc aplicată în 22-25 decembrie 1989) la inerentul căpăstru social, deținut de dînsul Stat.

Citeam despre perioada imediat următoare anului 1866, cînd locuitorii României căpătaseră o Constituție. Una foarte liberală, în sensul libertăților pentru cetățeni (chit că la vot era admisă doar o mică parte dintre ei). Urmarea a fost un - aș numi eu - tras de șireturi cu oricine. Inclusiv cu domnitorul (altminteri adus de noi), e vorba de Carol I von Hohenzolern.

Simt că, într-un fel, și acum posedăm o Constituție, o Permisiune mai mult decît amplă - decît ne-ar da voie arta noastră de-a ne struni animalicul interior.

În paralel, îmi limitez comparațiile cu perioada 1866-71 la caracteristica de care pomenesc...

Contextul istoric nu e același. Și prin urmare e foarte posibil să nu ne vină mintea la cap cînd echivalentul unui Carol I ne-ar spune că ne lasă baltă, cu moravurile noastre (cele răsfățate de constituția ultra-democratică),. și pleacă la casa lui.

Lăsîndu-ne cu pofticioasele Rusia și Austro-Ungaria pe cap.

Altminteri, nici gînd să prevăd, eu al lui Ordean, un sfărșit al lumii, de la cum sîntem și facem azi... Bucuroși le-om duce toate.

Poporul are întotdeauna dreptate

Dar eu unul tot am o strîngere de inimă, oprivind spre Panteonul marilor figurilor figuri ale neamului, și așa scrise.

Unele aparținînd unui politician nu chiar de dol lei - e vorba de Barbu Catargi:

> *„Brătianu [...] este o fîntînă de aberaţii inepuizabile, un recepta-col al tuturor extravaganţelor, al tuturor nebuniilor şi, în acelaşi timp, al tuturor îndrăznelilor care au germinat creierul tuturor nebunilor şi tuturor sceleraţilor secolului al XIX-lea, acest secol, vai, atît de bogat în nebuni şi sceleraţi de tot felul"*
>
> .

La chestiune, poate-i de gîndit un pic, spre cum va trata istoria (populară) niște mult huliți ai acestui moment, de 2018...

Fără îndoială mă aflu un mizantrop

Mai exact, un reticent în privința oamenilor, mai ales cînd e vorba de aceia adunați sub stindardul unei instituții - să spunem naționalismul.

Pe undeva, cineva ține să puncteze invenții tehnice pe care România le-a dat lumii. De pildă stiloul atribuit lui Petrache Poenaru. (Mai) nimeni dintre onor compatrioți nu face - însă - listă cu ce ne-a dat omenirea nouă, urmașilor lui Decebal.

Pe ultimul l-am trecut intenționat în discuție... Căci, privindu-i imaginea unei statui de pe malul Dunării, am realizat scurt că bărbosul a sfîrșit mai mult decît prost, cu capul într-un sac dus imperatorului Traian, la Roma (altminteri amîndoi figurează în imnul național, braț la braț)

PS

Autorii noștri literari s-au aplecat asupra a nenumărate subiecte istorice, inventate sau ba. Din motive pe care le pot bănui, nu a scris nimeni despre cum va fi decurs călătoria capului lui Decebal, din Carpați pîn' pe Tibru. Cu ce mirodenii i-or fi dat, ca să nu pută ca dracul. Ori ce va fi zis centurionul cu hangii, în seara unei zile de călărit, către palatul divinului Traian...

> Oare ce-o face prin cer, acesta și acum? După regulile creștine, e ori la smoală, ori la Eden... Avem talentul de-a lansa vorbe mari, iar apoi a nu sta secundă să le privim atenți. Să le verificăm, de scaun la cap...
> *„Dacă ar avea ce spui matale, despre scaunul acela, nu ar mai merge la suflet... Iar lumea reală e-atît de văduvită, în plăceri...*

Mi-a plăcut să dau uneori ochi, spre viitor

Mai exact al omului/subsemnatului.

Despre o zisă a lui Teodor Mazilu de pildă v-am vorbit. Aceea cu „După o vîrstă a omului, deșertul înflorește mai rar”. La chestiune, îmi aminteram azi interesul cu care citisem cîndva un material din „România Liberă”, cum e cu moartea - din punct de vedere al unuia de la Institutul medico-legal. Urît, dar instructiv.

Nu toată lumea-i așa însă. Alții, în deceniul patru de viață să zicem, e interesată de zisele vreunui psiholog Jacques Salome, ce identifică:

> *„6 răni de bază, pe care le-a tot completat de-a lungul anilor. Cele 6 răni sunt: umilinţă, trădare, abandon, nedreptate, neputinţă, respingere. Fiecare dintre noi s-a simţit la un moment dat trădat, umilit, respins, etc., numai că uneori situaţia a fost atât de dificilă, încât a lăsat în noi o rană puternică, aşa că ne vom comporta ulterior din mijlocul evitării suferinţei ei.”*

Mă pun întîiul la zid, cînd sînt tentat a critica așa zise. Dar mă reține inclusiv o regulă de bază între oameni, și anume a nu strica plăcerea de-a trăi (respectiv a suporta viața) a celor pe care existența nu i-a cocoșat.

În același timp, realizez că raportul - de la un copt de viață spre generații mai tinere - se petrece inclusiv între ultimele și alții mai tineri, decît dumnealor. Ultimii putînd spune:

„Ce dracu-ți bați capul, domne, cu așa aiureli despre rănile sufletești? Care răni, moșule? Vino și trăiește, domne!... Iubește! Du-te cu Fifi în crîng și mîngîie-i fesele, ori catifeaua interioară de care nu se vorbește... Lasă-l dracului pe Salome!”

Oare ce diferență este

... între felul nostru de a vedea lumea, de acum, raportat la cum priveam acum un an? Privind în oglindă personală, parcă aș vedea un 5 la sută modificat / diferit. Poate-i inexact a pune situația în cifre, dar diferență e...

Pe la voi cum stau lucrurile?

Înțeleg că a murit Doina Cornea

Pas de explică admiratorilor dinsei, ca s-a aflat totuși om... Iar viața - inclusiv a societății -, complexă.

Zic asta inclusiv privind la niște zise ale Doinei Cornea, din 1982:

“Scrisoare catre cei care n-au incetat sa gandeasca.”
Am devenit un popor fara o scara de valori morale si spirituale. Un popor hranit doar cu lozinci reductioniste, steriotipe, omogenizate si care inabuse, prin secventa sa obsedanta, orice deschidere spre adevar, spre innoire, spre creatie. Cred ca acest proces de secatuire spirituala sta la baza tuturor neajunsurilor pe care le traim, caci prin forta lucrurilor, societatea decade cand indivizii se degradeaza”. (1982)

.

Mă laud deseori, eu al lui Ordean, că mă aflu înțelegător cu cei din jur. Dar, la vorbe ale destulora, nu pot sta nici de lemn Tănase... Cele ale dnei C., de mai sus, or suna frumos, dar mi se par din topor. Și rezolvînd totuși nimic, prin jur (acela al deceniului nouă, dar și ever).

Totodată, nu posed spirit vadimist (al lui CV Tudor), care imediat după 1989 se apucase a găsi mari bube-n cap (altminteri reale) celor care cîștigau o pîine pe drumul democratizării țării. Dar nici nu pot Închide niște ochi (cred eu,d e ins care a apucart să afle cîte ceva despre mersul lumii - românești ori mondiale).

Eu unul am îndoieli că dna Cornea ar fi făcut pui de disidență, de n-ar fi avut spate solid asigurată dinspre Vest. E de aritmetică elementară că, fără așa ceva, opozantul dispărea urgent din România anilor optzeci, domnii securiști plus compania neavînd vreun scrupul în așa demers.

.

Pe aproape, ca idei... Poate lumea largă (adică majoritară) preferă valorile perene... Dar eu unul cred că o chestie cu trecere la un 1982 e totuși demodată, depășită de experiența întru viață pe care o societate o dobîndește în trei-patru decenii...

PS

Rîndurile-mi de mai sus sînt fruct al unei atitudini pe care disidenta clujeană o lăuda, și anume *a gîndi*...

„Doina Cornea a salvat onoarea acestui popor”

Am reticențe în privința vorbei onoare, în care văd banal artificiu al prestidigitatorului social... (este drept că produs strict în fața vreunui public încîntat, de-acea vînturare a mîinilor/ ideilor/ formulelor oratorice).

În zisa dlui Pleșu – reprodusă mai sus - se află o clasică pastilă, ce-are probleme măricele, dacă soliciți detalii. „Și cum ar fi fost, dom'ne, fără acea onoare? Am fi umblat cerniți, de la Rădăuți-Prut la Zimnicea? Totodată, zi ziceți că, prin eforturile unui singur om, noi am căpătat pomenita Onoare? Iar dacă da, cu ce ne ține ea de cald azi?”

Mă și sperie uneori, ca nevrotic ce mă aflu, să văd nume mari din organizarea socială jucîndu-se cu vorbele mari, altminteri din banală urmărire a interesului propriu.

PS

Departe de mine să fac apologia vreunui Fănuș Neagu ori Iulian Vlad. Dar aș trage de mînecă tabăra „22” că idolii săi sînt doar ai unei zone din societatea românească. Și că, oricît ni i-am lăuda de tare, ceilalți rămîn... .

Încă sînt mirat

.. (dar probabil îmi va trece) de nevoia sufletului fin care se află Gabriel Liiceanu de-a judeca în alb și negru... În paralel, realizez încă o dată că poți spune orice, dacă ai un public atent selectat (i nu neapărat cu anasîna, ci întru ejusdem farinae), care să te aprobe.

Tot pe acolo, mMi-i interesantă astă pornire umană, de-a dori ca lucrurile să fie în jur cum vrei tu. Mai exact, să nu dai voie vreunuia a *nu* ridica statuie Doinei Cornea, mai ales în termenii din articolul acesta.

.

PS

Imediat după 1989, în tabăra proocidentală (recent apărută) existase ideea de-a ierta sprijinitorii regimului comunist, dacă aceștia își vor face oarece mea culpa. Asemănător ca spirit, și eu aș vorbi de bine azi vreo doamnă Cornea, dacă nu ar fi prezentată excesiv de laudativ. Iar aici nu mi-i vreo excesivă pornire demolatoare, cît o banală știință că toți ne aflăm oameni.

Dar, dincolo de toate, ne place a ne pune sub faldurile vreunui zeu confecționat, unde ne aflăm căpătăm conștiință înaltă despre noi înșine, cît și drept de-a stuchi de-acolo asupra altora (motive se găsesc).

Nu știu alții cum sînt

... dar eu unul privesc nedumerit la vorba că să odihnească Dumnezeu, pe vreun recent decedat! Meditează vreunul că e de căpiat, să odihnești pe lumea ailaltă? Cred că alt iad nu trebuie, acolo, decît să odihnești întruna.

În paralel, apucă cineva a-și pune problema, ce vom face peste o mie ori un catralion de ani, tooot odihnind (iar răutăcioși ca mine tot scăldîndu-se în smoala lui Scaraoschi)?

„Imn vieții”

Știu că mă aflu atipic, plus ticălos (adecă doritor a strica altora mierea existenței). Dar nu-i foarte posibil ne descoperim al naibii de singuri, plus nepregătiți, cînd va sosi în existența noastră opusul vieții? Din eleganță, nu spun despre cine e vorba...

Pe de altă parte, simt un alt 'ce', prin sufletul nostru (nu mai contează cum îi spun psihologii), cînd - fie și mai tineri - avem nevoie de închinat imnuri vieții...

PS

Dacă m-ar duce mintea, mi-aș da doctorat întru *A servi altora ce vor dumnealor să auză*. Știu că este ceva perfect natural (și cu mobiluri de identificat). Este drept că-i între naturalele care pică prost, dacă vorbești de ele...

Nu e o treabă simplă

.. să-ți recunoști nevoia de a fi băgat în seamă...

Un magazin Kaufland

Ca la el acasă, un porumbel șade comod pe covorul scării rulante, care-l suie la nivelul superior al locului. Și unde pășește apoi foarte sigur pe sine. Bună dispoziția ii este alungată curînd de o ingrijitoare (umană) a locului, care-l hușuie cu o mătură.

Amicul poumbel nu-i peste măsură de tulburat, căci se îndepărtează în salturi mici. Iar finalmente urcă pe o grindă din partea de sus a acelui spațiu.

Fiind pasăre, se pune curînd a-și griji penele.

2018.

Mda...

Ne e ceva distanță între ceea ce credem a fi, și ceea ce ne aflăm cu adevărat.
Zic asta privind cum mă dau deștept spre vreun literat, în timp ce vulnerabilitățile din viața de zi cu zi se află bine mersi...

Încă îmi vine, a filosofa despre viață

Va sosi o vreme în care nu-mi va mai arde însă de așa ceva. Prea voi fi nas in nas cu ea.
E vorba de viață - nu vă gândiți la altă Ea...

„Cum nu înţelegi orice pagină din Hegel sau din Kant

… nu poţi înţelege nici orice declaraţie a domnului Dragnea“
Dincolo de mobilurile interioare care-l fac pe dl Pleșu a pomeni de mari filosofi, într-un material doritor a pune la zid pe ticălosul compatriot Dragnea... Realizez subit că, dacă dorești a înțelege din pagini ale vreunei somități, pică prost a înțelege ce vrei tu, ce se potrivește minții tale. Ci trebuie să obții fructe stabilite de alții, Unele mărețe, firește, și foarte stufoase. Vreo concluzie mai lapidară, și nu neapărat ortodoxă, despre aceia e hușuită urgent.

ADEVARUL.RO
Andrei Pleşu: „Cum nu înţelegi orice pagină din Hegel sau din Kant, nu poţi înţelege nici orice declaraţie a domnului Dragnea…

.

Fain!...

Pînă la urmă, scrise / afirmații ale personalităților țin de Hainele împăratuiul. Totul este să li te afli supus, și nu vreun copil zbanghiu al satului, pe unde trece acel monarh - pomenit de Hans Cristian Andersen...

A declara pe altul prost

…se petrece în baza unui cod de valori care, absolut intimplător, e mai mult decât favorabil celui considerîndu-se deștept.

Pe așa cîmp al subiectivitătii, si cel zice-se prost poate pune stachetă unde se pricepe el, iar altul ba

Puteți afirma liniștiți

… că ce fire de buldog ratat adăpostește al lui Ordean - și care hămăie una-două la care-i mai răsărit prin jur... Dar tot mă uit la aste zise ale unei doamne recent plecată, și miros acolo o glandă primară, a ființei omenești. Aceea care la un 1883 dădea naștere personajului (fie și strict literar) Nae Cațavencu, iar peste un veac ziselor facsimilate în acest post...

> Dincolo de acea glandă primară, e de spus că există inevitabil și o felie de auditoriu, căreia îi pică bine la suflet afirmațiile amîndurora.

„Noi l-am creat pe Ceaușescu, noi, cu lașitățile noastre!”

Știu că cea mai proastă atitudine este aceea de-a încerca să nu fii părtinitor. Căci, astfel, ajungi miel care nu se hrănește de la nici o oaie… Dar nu pot să nu observ că orice orator își alege o zonă de public. Căruia-i servește ce cade bine aceluia.

Inevitabil, discursul cu pricina se află indiferent ori - deseori - este mult huiduit în exteriorul acelei arii 'sanitare'.

Autorii și simpatizanții se străduie mult a decreta că adevărul e la ei, că se află mult majoritari la scara societății - în paralel adversarii dumnealor fiiind decretați din topor drept ticăloși. Faptul că între ultimii s-a aflat un deloc pașnic Nicolae Ceaușescu nu schimbă datele problemei / oratoriei de stilul amintit.

Ce frumoase-s domnișoarele

… pînă capătă o sarcină!

În rest, admit că Specia ni-i stăpînă tuturor...

Sînt momente în care

.egat de vise, prefer coșmarurile clasice. Și nu ceea ce aș numi 'visele cu mesaj'.

La coșmaruri, îți ies ochii de sperietură pe moment, dar apoi - în crucea nopții - te ștergi de sudoare și finalmente te culci la loc.

Visul cu mesaj te poate arăta dornic să preiei tu volanul autoturismului (teoretic, unul conjugal) și să ai apoi baftă cu carul, că nu te-ai strivit de vreun stîlp, din cauza vitezii nestăpînite. Tot pe acolo este să ai un breton lung-lung, să zicem pînă pe la brîu. Și care acoperă complet putința de-a vedea, în jur/realitatea.

Norocul este că, dincolo de-așa semnale, viața merge înainte.

Chit că nu rezolvă din ale vieții

… privesc spre semnalele pe care le trimite interiorul personal... Mai exact unele pe cale unor melodii ce-ți pornesc a fredona singure, prin minte.

Acum cîteva zile era: „De-ar fi să mă mai nasc o dată”, al lui Gică Petrescu. Acum umblă de capul lei, prin minte, piesa „Cine m-a făcut om mare”, a Deliei...

Legat un pic de ce pomeneam și în precedentul post… Pot veni așa mesaje din partea acelui univers interior (vorba nu-i una livrescă, ci 'din carne', i-aș spune), iar viața să meargă înainte, cu marile ei probleme (din nou, nu o spun pe stil cărți). Cu nerezolvatele, cu surprizele, cu ineditul ei.

Glumind un pic, cred c-aș putea da de Dumnezeu, la vreo răspîntie a vieţuirii, iar asta să nu influențeze prea mult viața de zi cu zi. Căci O văd mai tare, mai prezentă decît pe El.

Nimeresc peste niște poze din 1990

… și mă ia gînd despre viață și moarte (la modul benign, nu că meditez la vene și lamă de ras...).

Ce chestie! La așa atitudine, insul e acuzat a vedea lucrurile în negru, deși e un banal mai-complex, asupra lucrurilor. Mai exact, privind la imaginea unei tinere femei care avea să se prăpădească nu peste mult timp (raportat la amintitul an), mă întreb care-i diferența dintre parcursul ei sub soare și al unei alte cogenere, care ne părăsi de curînd? Ce mai înseamnă acei 23 ani în plus, odată ce ne iese-n drum Marea Trecere?

PS

Nema Blaga ori alt filosof, care să vorbească despre Marea Intrare (în viață), la o adică și ea tot o Trecere - de speriat teribel gîndul,...

Nu cred că m-aș întinde vreodată

… la perorațiuni, asupra dragostei / iubirii șcl. Dar nu pot să nu observ că ceea ce a mișcat - la 14 ori 33 ani - mi-i la fel de tulburător și azi.

Pe la dumne(a)voastră cum stau, așa treburi?

Ziceți că nu e frumos, a vorbi despre așa lucruri?

PS

Apropo de amorul adolescentin, să fiu eu sănătos cît (complex) Oedip se afla acolo, cu interdicție a medita eroticește - la înlocuitoare de mamă... Idem, a nu-i face vreun rău.

Dar gheara la inimă - în sens lipsit de bine ori rău - rămîne aceeași...

Îmi pun deseori problema

… cam ce chestie interioară îmi defulez, atacînd distinși precum dnii Pop, Pleșu, Liiceanu și-alți vreo doi-trei. Căci nu-i de secret a fi, la baza unui așa criticism, neputința de altădată, de-a executa reproșuri spre vreo apropiată persoană, din familia unde mă aflam copil. Dar, la bani mărunți, cred că-i îndeletnicire răspîndită, așa ceva. Părintele revistei Dilema, de pildă, are ce are cu d. Liviu Dragnea.

PS

Altminteri, îmi merge în viața profesională (pe care catadixit-am a urni din nou, de curînd) ca-n pasca măsii...

N-aveți niște cianură ecologică, pîn' casă?...

Revăd pe undeva

…acuza de prostie (adusă altuia, firește, nu oglinzii...). Simt din nou că ea conține omenești agresivitate spre seamăn, respectiv lene.

În cazul ultimei, e greu să obții de la aceia o definiție/explicație, ce-i aia prostie.

PS1

O să mă trageți aici de mînec', cum că și eu am așa derapaje, de pildă a declara pe altul pușlama (cazul unui șef de Academie Română). Însă, parcă aș putea pune de-o explicație - nici două ore nu mi-ar lua... -, de ce cred acel lucru.

PS2

Pe cînd scriu acestea, îmi redescopăr firea de Hangerliu, personaj din călinescianul „Biet(ul) Ioanide”. Mai exact îs dur cu mărimile, dar tremur la contactul cu inși simpli...

Cînd declarăm pe alții cretini ori proști

… nu ne dă prin cap că pot sosi în preajmă inși mai destupați, care să facă haz asemănător, de noi...

„Cred cu convingere

…că garanția progresului în România este votul cenzitar”.
E o afirmație atribuită - de C.T. Popescu - lui Horia-Roman Patapievici. Fie ambele și rostite acum mulți ani.

Ideea de mai jos am preluat-o de la alții (între alții Teodor Mazilu). Oricîte savantlîcuri am lansa prin viață, la cîrma minții, a personalității noastre continuă a ședea animalicul. Nevoile lui. Care-și iau o haină de dat bine socialmente, deasupra lor. De pildă, grija pentru bunul mers al societății.
Pe-așa drum, răzbate în manifestare umana dorință a individului de a domina mediul. De-a stăpîni ce-i în jur - oameni, timp , spațiu etc.

În Adevărul, un articol despre Ion Gavrilă Ogoranu

Scris de-un om care se numește / e socotit executor testamentar al făgărășeanului.
Pornind de la remarca-mi că e multă subiectivitate în acele rînduri, se ajunge la o ironie, a cuiva:

> *”Eroi nu sunt cei care rezista, dezinteresat, apoi tin in sah Securitatea vreme de un sfert de veac. Toti am luat armele impotriva comunismului, toti am fost rezistenti in munti, e o banalitate! Ogoranu nu e un erou. Eroi sunt, de exemplu, militarii romani morti in Afganistan, platiti gras pentru a merge acolo, stiau unde merg, cateodata omorati de vreun rezistent afgan, apoi intorsi acasa cu onoruri militare, decorati, avansati post-mortem, etc.Mie imi suna a mercenariat, adica unii care isi vand viata pe bani multi, iar cand o patesc (ca doar e teatru de razboi!) sunt ridicati in slavi. Astia da eroi!”*
> .

Eu unul aș evita să uzez de vorba *erou*. Ori *dezinteresat*. Prefer a privi atent spre vorbele și faptele unui asemenea om. Eventual și spre părerile celor din tabăra opusă (chit că nici aceștia nu se aflau sfinți)
După ce fac toate pomenitele imediat mai sus, e posibil să nu mai simt nevoia a declara sfinți și ticăloși. Ci (doar) oameni supt vremi. Eventual și sub cîrmuirea unui Dumnezeu de-a cărui înțelepciune am motive a mă îndoi..

Este drept că zisele-mi de aici nu fac do bani în fața cuiva care simte nevoie de sfinți. Mai exact de-a se identifica lor. Ori măcar de-a sluji unui Mai mare, și-a scăpa astfel de teama că dinspre acela pot sosi fulgere, ucigătoare nouă.

„Îndobitocirea generațiilor viitoare

…prin eliminarea culturii naționale și generale din educație: nu mai știu ce să creadă despre Mihai Viteazul...” (prof. Ioan Aurel Pop)

Îs vorbă lungă...

Legat de Mihai (domnind între 1593-1601), n-ar fi mai bine să lăsăm adăugirea „Viteazul” deoparte? Și să lăsăm pe fiecare a studia istorie, iar apoi să-i puie ce completare dorește?

Ziceți că nu oricine are vreme de buchisit istorie? Și c-avem nevoie neapărat a pune acea voroavă, cu Viteazul - din nevoie a poporenilor, respectiv a celor care cîștigă un post și-un ban cinstit de pe urma unei așa prestidigitații?

PS

Oare cînd s-o fi ivit acea completare, cu „Viteazul”? Ori „Cel Mare” adăugată lui Ștefan (1457-1504) șcl? De ce simt că nu înainte de vreun 1820? Pînă atunci s-a putut vieți bine mersi fără ea. Și-n general fără trimiteri eroice la trecut..

Totodată.

Mă uit pentru întîia oară la ochii lui Mihai, din pictura alăturată.

Au!

Nu-mi par a transmite vitejie, cît un anumit tip de inconștiență, a celui care depășește orbește belele (pînă apare vreun Basta, firește) - nu ca noi, *ordinary people*...

Hotărît lucru, al lui Ordean nu are nimic sfînt... Dar e frumos făcutul de sfinți din rahat (în cel mai bun caz, tină, aceea a omenescului deplin), cum procedează alții?

Neam prost

Eu.
Căci lecturez așa zise...:

> *„Discover România / 100 DE PAȘI ÎN TIMP - 100 DE FAPTE ISTORICE / Crucea Eroilor Neamului / Monument dedicat eroilor neamului cazuți la datorie în Primul Razboi Mondial..”*

.
... și meditez că s-ar afla interesant un sondaj, la al nost' 2018.:
”V-ar plăcea să vă dați viața pentru patrie (devenind eroi ai Neamului)?” (cu urmare, vorba golanilor: „Ăla io, ăla io...”)

Pomeneam de idoli

Cred că am avut unul singur, pe Niculae Baticu (1909-1998). Care de fapt nu fu idol clasic, cît generîndu-mi oarece fascinație, atunci cît și ulterior.
Subiectul, al admirației, e termen ce comportă un car de nuanțe.
În primul rînd, nici nu știu cît e admirație, și cît un ceva în suflet, greu a trece-n cuvinte. Și pe care nu l-am avut față de alții. M-aș minți (și implicit e dumneavoastră) dacă n-aș recunoaște din start, la chestiune, că nea Nae a sosit foarte probabil - la un 1983 - în calea căutărilor mele de un tată ideal. Că prea se afla scund și subțirel, asemenea părintele meu biologic!

> Ultimul nu s-a găsit vreun om de dat la gunoi, dar așa ne-o fi firea - iar în baza ei probabil căscăm gura și spre cer, către vreun Dumnezeu).
>
> .

Dincolo de asta, în atracția-mi spre nea Baticu a contat mult a fi găsit în dumnealui un ins complex, iar asta - inevitabil pentru dezvoltarea amintitului interes - într-un domeniu care mă interesau. Mai exact muntele/Bucegii, inclusiv pe latura istoriei mersului omului pe-acolo.
În același timp, și pentru că ne-am aflat oameni, ne-am luat și-n bețe... Deseori dur, și amintirea cărora nu-mi face neapărat plăcere azi.
Dar mă bucur că ne-am despărțit cît de cît amici

PS1
Mă uit la vorba admirație... De ce-am sentimentul că-i acolo vorbă goală, dar cu eterna tendință umană, de-a face plăcere seamănului?
Spun asta pentru c-am încercat - minutele astea - a mă transpune în locul unui ce-admiră, și cele de pe-acolo n-au fost chiar ca-n povești…
.
PS2
Subiect delicat. Sau chiar foarte…
Stabilirea de idoli e inevitabil legată de două lucruri.

1.
Ce-i de fapt în spatele ideii.

Iar acolo fiind dorința copilului mic (din admirator) de-a da de-un - pardon! - părinte, care să-l scape de belele. În vreme ce el, junele fragil, nu face nimic,

2.

Cum vede, cel ales drept idol, chestiile de la punctul 1...

Dar nu puteam ignora, acel dedesubt demn de canapeaua freudiană (și de opurile din biblioteca apropiată ei).

PS3

Ca-n filmele cu proști... (altfel n-am putut îndulci hapul ce urmează...)! Mă uit la ochii (dintr-o veche poză) unei doamne pe care o iubea NB și nu pot să nu-i remarc teribila tristețe... Apoi îmi zboară gînd la mama.

Ziceți că decît așa admirator, răsucind în cuțit teribile viscere, mai bine deloc?!

Pe un peron de metrou bucureștean

… îmi răzbate ieri la ureche zisa ușor glumeață a unui adolescent din preajmă: „*Liceul Saligny... Respect!”*

Mi-a rămas mintea pe ultima noțiune. Cea cu *Respect!...*

Gîndurile (de fapt instinctul) mi-au curs apoi în două faze. În prima, întrebatu-m-am oare ce oferă cel respectat, în schimbul acelei atitudini. Și mi-a ieșit că nimic. Cel mult detașare superioară.

De aici părerea-mi că în cazul respectului, și în lipsa unor compensații terestre/utile pentru suoușii lui, sînt inventate niște calități ale aceluia. Cum avem de-a face cu un fals, sînt necesare ingrediente care să facă uitată baza situației, respectiv să confere totuși plăcut celor meniți să aplaude respectuoși, acea statuie mai mică ori mai mare. Iar acel ingredient se află ideea de măreție, de semidivinitate a respectivului.

În cazul nostru, sentimentul este indus și pe calea educației - din fragedă vîrstă pînă azi. Chit că nu se spune, și apaludacii în acea direcție (a respectului spre alții) vor gusta din asemenea apreciere, cînd va înainta în vîrstă - de la maturitate încolo, mai exact. De fapt, poate părea statuie unuia și mai mititel, ca vîrstă.

> Dincolo de toate, cel respectat se cuvine a emana morgă. Oarece privire mult matură.
>
> .

Mai apoi, ideea de respect m-a trimis spre Marele inchizitor dostoievskian, mai exact al unui om care și-a abandonat plăcerile omenești, pentru a veghea cu toată ființa la binele celor păstoriți de el. Poziția, indiscutabil, nu-i vreuna comodă, chit că o întîlnim îndeobște în cărți. Or în realitate la cazuri de oameni care și-au isprăvit rîul plăcerilor, prin viață - la motiv de epuizare prin exces al aceluia, ori. pentru că educația le-a impus așa gen de sacrificiu, (zice-se) pentru alții.

Azi este ceea ce-i numită Înălțarea Domnului

Sună de acreală mizantroapă din partea mea (bașca de nimic schimbătoare prin jur), dar mă aflu un pic uimit sesizînd superficialitatea celor ce respectă așa sărbătoare. Dar o fi ceva omenesc. Să nu-ți pui întrebări (ferice cei care pot, asta!).

Oarecum pe subiect, citeam deunăzi un reportaj al unui gazetar român ajuns în ceea ce-i numită Țara Sfîntă.

.

Dl autor, dacă înțeleg eu bine, se află ateu.

> *„Eu, raționalistul sălbatic și disperat, fără alt dumnezeu decît kilogramul și ceva materie cenușie de care dispun, caut adierea lui Iisus în pustiurile Iudeei, pe malurile Mării Moarte...”*
>
> .

Dar se apucă a vorbi înalt, între altele mai jos:

> *„Trimiterea pe lumea cealaltă a lui Iisus de către semenii săi este, la urma urmei, firească. Nicicînd în istoria umanității nu a existat o asemenea prăpastie între logosul unui om și restul lumii. Leonardo da Vinci este, desigur, superior ca inte-lect tuturor trăitorilor pe Pămînt odată cu el. La fel Einstein sau Kant. Dar ceea ce spune Iisus este atît de orbitor altceva decît puteau pricepe contem-poranii săi – să ne imaginăm de pildă cum ar fi reacționat răzeșii lui Ștefan cel Mare dacă le-ar fi vorbit Constantin Noica ! –, încît nu rămîne decît ca el să fie suprimat potrivit străvechiului prin-cipiu omenesc : „Distruge ce nu înțelegi !” El poate fi distrus, nu însă și sistemul de operare cu relee de timp pe care îl construiește cu clipele vieții sale pe Pămînt. Acest software mitic este proiectat să acționeze nu asupra mîinii de primitivi din Israelul acelor vremuri, ci asupra a generații succedate în secole. Secvența de decopertare a semnificațiilor ascunse în acest soft nu s-a încheiat nici în ziua de astăzi. Generația care va înțelege complet și intim mesajul lui Iisus este încă departe în viitor. Cînd se va naște, această generație va fi poporul ales – un popor în timp, nu în spațiu geografic...”*
>
> Mă iertați de lungimea citatului...

Am un pic de mirare, că lumea ia în serios zisele Bibliei fără minimă prudență. Inclusiv ateii precum dl Cristian Tudor Popescu..

Ultimul, asemenea marii majorități a intelectualilor locurilor noastre, se apucă și a glosa înalt, despre zisele din cartea de căpătîi a creștinismului.

Pot intui ce se întîmplă ce există în mintea unui așa condei (inclusiv că servește ceea ce dorește al său public să audă). Dar tot nu-mi scapă eventualitatea unui tras de păr, dintr-un fals.

Pe cînd zic astea, privesc spre reticența-mi de care vorbeam. și care pleacă de la prudența în sine dobândită asupra producțiilor / afirmațiilor semenilor, dar și de la aerul mai mult decît desuet, cînd nu-i suplimentar artificial de-a dreptul, raportat la meleagurile unde am trăit.

În plus, nu pot avea amiciție și pace ptnru personajul Iisus, care-i de-o măreție (în sine discutabilă) ce-mi pare trasă de păr, mai exact a insului convins că lui i se cuvine a ne prosterna, a-l lua în serios în general.

Aici o să ziceți că-s eu neam prost, bașca faptul că nu miros sfințenia afirmațiilor din Biblie. Dar îmi privesc senzorii, și-s mulțumit de ei, în paralel știind că măa flu produsul unei uzine biologice, și nu neapărat al iadului cel hulit de creștini.

În paralel, sentimentul că nu-s aiurea îmi decurge și din faptul că lumea zice-se cu scaun (religios) la cap se ferește a discuta poziții precum a subsemnatului, asta cînd nu refulează de-a dreptul observații asemănătoare...

Totodată, admit că există o socoteală, dacă aceia trateză lucrurile precum o fac...

PS

Tot legat de-a accepta, chit că am ghinionul a nu fi de acord.

Ne există multă dorință de:

- a emite concluzii
- (iar oarecum în răspăr cu precedenta înclinație) a bate cîmpii. Asta simt inclusiv în cartea de unde-am extras mai sus.

În paralel, existînd minim dubiu, că e putem înșela, ori că realitatea - sireaca... - poate admite mai multe rezultate la aceeași adunare a unor factori ai săi.

O să mă întrebați aici dacă eu însumi nu mă aflu cam sigur pe ceea ce afirm... .
Păi, nu neapărat. Admit prin definiție că pot greși, c pot exista mai multe rezultante, iar în paralel că peste vreun an ori zece voi vedea lucurile diferit. Căci așa a vrut Rîul vieții care mă duce. Vorba cuiva, că eu nu voi mai fi eu-ul cel de azi - ca vedere asupra lumii, ca alcătuire în general....

„Caragiale n-a vrut să răspunză

… – dezvăluirea secretului lui nenea Anghelache”

Că părere a mea, și de care urmează ca ăi precum dumneata - autor Florin Iaru - să mediteze de-i bună întru feedback (simt că 95%, nu).

Eu vin din afara Cercului. Mai exact (și recunoscîndu-mi fibră de Gică contra), mă aflu needucat clasic. Intre altele, citesc ori observ realitatea în afara clișeelor de apreciere prin literatură, care se deprind la școală. Deci, și posedînd oleacă de minte, e posibil să am rezerve, bașca alte lucruri de mirosit in acel text.

În același timp, văd că nu contestați măcar vreun sfert de punct, al textului caragialian, ca fiind negenial. Ori, vreun privitor neavizat la haine ale împăratului poate mirosit destule ciudățenii, pe-acolo. Ori măcar să fie interesat a cerceta in directii neclasice.

Ziua Eroilor

Am impresia că ideea de eroi impune să lași deoparte de două lucruri. Inteligența și corectitudinea. Întîia se ocupă cu-a verifica ce i se spune sub ochi (asta cînd n-a ajuns deja a mirosi de la o poștă mistificarea). A doua privește să respingi ce descoperi, în așa tărășenie.

Mereu îmi fuge mintea cum vor fi arătat locul, oamenii, dispozițiile superiorilor ce îndemnau la vreo făcătură ori alta... Mă refer la un departament de propagandă.

Priveam ieri la un documentar, despre scufundarea în WWII a unei nave-spital. Și legat de care premierul englez Churchill a decis să nu fie informat publicul, căci ar fi scăzut moralul. La chestia cu propaganda despre Mușat, Teodoroiu șcl lucurrile-s nu chiar departe, vizând și ea moralul nației (la vremea cu pricina).

Tot legat de un film istoric (documnentar despre WWI), la declanșarea acelui război mulțime de recruți plecau încîntați pe front, asta - pentru că se vedea și învingând, și scăpînd ok cu sănătatea. Asta, pentru că ultimul război serios fusese cu 50 ani în urmă, iar în cîrca lui se .brodaseră multe povești frumoase.

Cam așa și cu Ziua eroilor, la un 2018.

Avem idee de eroi doar la fără frecvență (iar totodată noi proiectînd legat de ei,. cum că și nouă ne sosește slava cu pricina).

Să admiri pe cineva

.. e semn că nu-l vei depăși vreodată. In paralel, admit primul cum că la loc cu verdeață nu contează, de-ai depășit ori ba pe vreunul, la timpul respirațiilor noastre...

„În atâția ani și atâtea rânduri de alegeri

… am văzut scoși în față prin vot numai inși încadrabili în una sau mai multe dintre categoriile: hoți, escroci, mincinoși, sceleraţi, megalomani, mârlani, ignoranți, imbecili, iresponsabili… Am crezut că a vota se învață și că oamenii pot greși, dar nu vor persevera în greșeală. Că vor fi de din ce în ce mai bună conștiință și mai greu de prostit.”

D. Cristian Tudor Popescu se află, în opinia mea, mare pușlama - ori măcar om, deci urmărindu-și interesul (dar sub frumos ambalaj de gogoși înalte).

Ce mă miră un pic (cu invidia aferentă) este că dumnealui se află condei în primă importanță al neamului. Dar umblă cu povești nițel ticăloase, de pildă mai sus.

Cînd se plînge de politicieni, uită sumedenie de nuanțe, pe care o minte destupată - în opinia mea - nu are cum să le scape din vedere (și tăind implicit din ardoarea nemulțumită de-acolo).

În același timp, mă uit ce parșiv o întoarce din vorbe...:

> *„Am crezut că a vota se învață și că oamenii pot greși, dar nu vor persevera în greșeală. Că vor fi de din ce în ce mai bună conștiință și mai greu de prostit.””*

Nu-ți pune problema o secundă, acolo, că situația relatată se află realitate, deci e de adaptat dumneaei (asta cuprinde inclusiv a căuta siluții - de-or fi posibile - pornind de la la ea, și nu de la iluzii - ultimele fiind garanție certă a sosirii cu oiște în gard). Mai mult de-atît, folosește o licență cu trecere la inconștient, cum că el a vrut binele șcl, dar s-au opusără ticăloșii. Nu realitatea. Nu unul plus unul fac doi, al locului nostru.

Mă aflu un tip cu capul în nori.

Și invidios pe 'terești'.

Este dreptul că ultimii-i posibil să nu fie ceea ce par. Dovadă interesul lor pentru formule gen „Povestea lui X...” (în loc de relatări întru acel subiect). Sau „Muntele legendelor” (Ceahlău, mai exact).

Și-uite-așa ajung iar la părerea că omul sănătos este acela capabil de refulări sănătoase, a ceea ce nu-i convine prin jur. Eventual în stare a grămădi așa numite *adicții*.

PS

Altminteri, cum vă mai merge? Sănătoși, voinici?

Cu amorul, cum vi-i? Puparăți partener pe tîmplă, în dimineața asta?

„Micul meu Jurnal, tu eşti cel mai fericit

… căci tu nu poţi simţi, nu poţi şti ce nenorocire s-a abătut asupra noastră”

Strict ca părere a mea... Nu știu cît vor fi intervenit editori interesați, în eventualul jurnal al copilei. Dar n-aș paria că îți arde de-așa gen al scriselor, în vremurile cu pricina... Iar dacă, totuși, îți arde, n-aș pune bază pe ce spune acela...

Ca vorbă lungă ce mă aflu, mai privesc la un lucru. Clișeele intervenite pe calea socială/a educației sînt mai mult decît vizibile, în textul reprodus mai sus. Prin urmare, e posibil ca trăirile sincere, pendinte de adîncul nostru (cel combătut prin educație) să lipsească în bună parte...

.

PS

Înțeleg că te poți alege cu adversari mega-puternici, dacă te lansezi în afirmații precum ale mele, dar nu m-am putut abține...

Privesc spre ideea de Holocaust

… spre cum este relatat azi îndeobște despre el, și am sentimentul că evreii nu-și pun problema dacă n-au greșit și ei pe undeva, în toate cele care au condus acolo.

M-ar fi mirat să o facă, în condițiile în care firea umană e cum e, iar aceea a mulțimilor și mai și.

În paralel, citeam de curînd hulita prefață a lui Nae Ionescu la volumul "De două mii de ani", al lui Mihail Sebastian (1934), și mi s-au părut că spune multe lucruri decente.

Cînd socotim pe altul prost

… avem idee cîți pe lume se află mult mai deștepți (trec aici peste relativitatea noțiunilor în discuție...) ca noi?

Zic astea pe cînd buchisesc la o carte a unui cunoscut gazetar...

PS

A lăuda cartea (în cazul cuiva) nu înseamnă că vreunul ca mine se pierde în admirație oarbă. Nu. Căci pe-acolo pot exista și multe lucruri discutabile. Dar poți separa una de alta și să te declari încîntat.

Uf. Iar pornesc a paradi corolă cu minuni a lumii...

Sentimentul entuziasmului ne este unul foarte plăcut. Dar prin definiție el este trecător. Mai exact, nu după mult timp, obiectul entuziasmului ne apare fad, cînd nu înfurie (căci ne-a promis etern dulceața lumii, și nu se ține de cuvînt).

Cam așa și cu vreo carte. Ori vreun lucru întîlnit în drum.

Ziceți că aș comite aici un lucru tare urît, și anume descurajarea interlocutorului (să presupunem că se produce așa ceva).. Mmmm... La o adică, marile noastre datorii la bănci pe așa cale se produc. A iluziei - barim prin adîncu-ne - că plăcerea inițială nu se risipește.

Un alt moment în care invidiez grozav...

Mai exact pe aceia care pot admira vreun seamăn, și inerent avînd spiritul critic suspendat. Teoretic, ultima chestie - prudența - se află chestie hulită, dar din principiu ferește de multe belele...

Interesant subiect. Ce ne vine s-alergăm a ne pune la umbra unui zeu. Eventual a vinde povești cu așa glorios abandon, altora...

.

> *„Matale nu ești om, domnu'... Mai exact bănui că Dumnezeu se afla cu gînd hămesit la apropiata pauză de masă, pe cînd te plămădea...”*
> .Nasol.

Apropo de așa zise, și-n pas cu ideea că „Țara [între altele] te vrea prost”… E absolut normal ca un superior (ins, instituție ori ditai țara) să aibă nevoie-n subordine de-un tip limitat. .
Altfel, ai acolo un minunat geniu, dar carele încurcă al dracului de tare - lucrurile...

Revenind la ideea de eroi, armie și alte cele. Dacă nu ne-am fi războit, respectiv n-am fi avut deloc armie, care era problema? Întreb asta nu din limite ale minții, ci pentru că-s curios de-o explicație, dinspre aceia ce laudă armie, patriotism și toate cele.

Iar aici ajungem iar la o trăsătură umană, pare-se fundamentală. Deranjul de-așa curiozități. Respectivii fiind mari, puternici șcl, dar tulburîndu-se teribil de nedumeriri precum aia de mai sus.

Este și motivul pentru care s-au străduit și se străduie a face neauzite, în vreun fel mai mult ori mai puțin violent (e decisiv aici momentul istoric în care te pălesc atari curiozități) asemenea guri.

Oare de ce se jenează bărbații

…să privească foarte admirativ către o femeie?

La o adică, morala e mai îngăduitoare cu privirile golănești, libidinoase (adică promițînd agresivitatea de tip cotoi)...

Simt că dumneaei Societatea preferă contactele fugitive, iar asta in baza ideii de "Hai, iute, c-avem treabă!..."

Se înțelege că există îndemnurile la romantism, despre care n-aș uita că n-au treabă însă cu realitatea, ca finalitate. (Iar) simt că ele-s un mod de-a te declară aderent la regulile Numitei, ceea ce nu i--l deloc puțin.

Ferice de-ăl care poate

… să-și dea voie a fi nefericit.

Ce chestie! Cîte nuanțe comportă vorba, de-a fi nefericiți...

Una dintre ele privește faptul că-n materie de zise / conștiente lucrurile stau într-un fel, iar în adîncul unde sălășuiesc gheizerele ființei se află de-a dreptul altă lume.

Una nelivrescă.

Vă pomeneam de-o discuție…

pornită de la un articol al lui Florin Iaru, despre schița „Inspecțiune” a lui IL Caragiale. Aceea cu nenea Anghelache (care, la urmă, 'nu vrea să răspunză').

Spuneam legat de dînsa, că intenționez a da un ochi spre ea, mai exact privire din afara *Cercului* - cel unde există entuziasm maxim despre vreun Caragiale, respectiv mijloace asemănătoare în privirea către jur.

Or.

E interesant că acolo se pleacă (totuși) de la o ficțiune. Și anume schița cu pricina. Care poate fi nemaipomenită ca realizare, însă tot ficțiune rămîne.

Intervine apoi analiza tărășeniei, care se face încă o dată prim mijloace subiective, mai exact unele convenite într-un mediu oarecare, pentru a putea funcționa ok acela.

.

> Numai bine meditam ieri că primordial nu-i nevoie de adevăr, între oameni, cît de lucruri care să creeze/mențină coeziunea. Abia după aceea te străduiești a nu încălca prea tare adevărul.

Deci avem o ficțiune peste ficțiune.

Zic asta într-o atitudine ce poate fi ștampilată cu-o expresie la modă: ca să știm *despre ce vorbim*...

Mai în practică. în acel mediu - fie cult, plus lungind mult și frumos voroavele - intervine punctul nevoia de cocoon. De simțit bine în viață, prin crearea unui spațiu plăcut.

Pentru ființarea și nașterea a așa ceva, se pune din burtă un (recunosc, necesar) praf-de-sfințenie. Mai exact, la baza categoriei se află aprecieri din astă zonă::

> *„O analiza originala, surprinzatoare, extraordinara a schitei Inspectiune de I. L. Caragiale. Florin Iaru ofera prin reconstituire detectivistica cheia marelui secret al lui Nenea Anghelache. ”*

Totodată.

”Caragiale n-a vrut să răspunză – dezvăluirea secretului lui nenea Anghelache”

Dezvăluire. Secret. Plus *răspunză*.

Să fiu iertat, la așa zisă devin curios cărui compartiment compartiment din om se adresează vorba. Și cît de serioasă este aceea, respectiv dispusă lungului excurs (din articol).

PS

Pe undeva: *„E atît de odihnitor să vezi că oamenii se uită la ce încerci să faci cu pasiune! ”*

Mă uit la vorba 'pasiune'. Ce chestie! La origine se află un făcut ceva cu plăcere, în ordinea naturală a ființei noastre. Cînd această stare iese în social, capătă o tentă nițel diferită - recte 'pasiune'.

Dacă privesc bine, se află adăugat acolo (ce pierde pe parcurs, nu am apucat să observ) un fel de idee nemaipomenită... Un fel de oarece-sfințenie. Și necesară înainte de toate creării de apropiere între oamenii aduși ori urmînd a fi aduși aproape unii altora. Noi, la origine, fiind aceia din familie - cu atmosfera ei (altminteri diferită de aceea a scrierilor roze, la chestiune).

Vorbele-mi de imediat mai sus se află, admit primul, precum copilul abia născut. Cu zoaie, dar copil, și viu. Iar vreunora util.

Oare-a stabili o definiție inteligenței e semn de inteligență?

Zic asta cu ochi la o introducere...

Puteți spune liniștit c-am ce am cu academicianul Pop. Iar eu voi admite din start că mi-i acolo vreo nerezolvată cu propriul meu tată, dacă nu o banală trăsătură de viață - și anume un pretext pentru a elibera din agresivitatea-mi primară.

Dincolo de toate, numitul e om. Mai exact, le are la greu cu gogoșile...

PS

Dincolo de povești, mi-e lesne a observa că albul se află la noi (mai exact în articolul indicat), în vreme ce negru-i la dușmanii noștri.

Deci, se află acolo un om normal...

PS2

> *„O vorbă memorabilă de la Preşedintele Academiei Române, Profesorul Ioan-Aurel Pop, via Inochentie Micu-Klein: “Doar din pământul Patriei poţi învia cu adevărat!””*

Nu știu cum stau tipii cu vocabular bogat, în materie de finețuri. Dar eu unul (sărăntoc în lexicul uzitat) observ în citat adjectivul 'memorabil'. Și din carele deduc a fi insuficientă - publicului naționalist - doar zisa „O vorbă...”.

În rest, îmi place că intelectualii precum dl Pop nu le au cu îndoiala afirmațiilor. De pildă, acelea cum că se învie doar din pămîntul Patriei. Și că în general înviem, după cuvenita moarte...

O să mă întrebați aici dacă eu însumi nu-s cam sigur, în privința pretențiilor emise. Poate da, poate nu - cert este că-s dspus a mă așeza la amabile discuții, despre ele...

Nu e cazul magistrului pomenit în articol.

„Sfânta Cruce! Crucea de pe Caraiman. Altitudinea de 2291m. Vă place?

Rugăm pe toți cei ce văd acest clip să ne ajute să promovăm acestă minunăție ”

Multe drege la suflet, dumnealui naționalismul... Zic asta și observînd ideea promovării, de mai sus...

Subsemnatul șade rău, în materie de gol - al nebăgării în seamă. Dar la frații patrioți de mai sus se află cam la fel, îndulcit cu ideea că un promovat via amici Fb va duce la atenție străini. Iar aceia urmînd a năvăli cu reflectoarele considerației spre Sfînta Cruce, și implicit spre noi - care lansăm frumosul îndemn...

Noi ne plîngem

… (reproșînd în paralel situația, altor compatrioți) că nu trăim ca-n Vest. În paralel, voim a-i ajunge pe occidentali, ca bunăstare (cu jumătate de gură se spune că și întru civilizație).

Poate-ncep eu (datorită senectuții) a vedea lucrurile în negru, dar am îndoieli de realismul unor așa aspirații. Ideea îmi este întărită orele observînd încă o dată aplecarea unei mari părți a compatrioților, spre cele religioase.

Or, dacă apusenii o duc mai bine, este și pentru că-n trecutul lor nu și-au pus toate ouăle - unei posibile reușite - doar în panerul Domnului. Au mai dat din mîini, iar în paralel au părăsit corabia instituției religioase care-i dirija în favoarea uneia noi (destui, în timp, părăsind de-a dreptul așa 'umbrelă')

Totodată, am impresia că că ei se află *altfel* decît noi (ori care-o fi mai la est de noi). Asta e urmare a geografiei locurilor, dar și a unui hazard - care se împarte, cum are el chef.

Se înțelege că destui alți oameni vor fi tratat subiectul mai inteligent, decît mine aici...

"Hoinăriți fără vreun scop, iar frumusețea lumii vi se va dezvălui.. "

N-am idee cîtă dreptate are tipul citat, dar nițel s-a potrivit ieșirii mele de azi.

Luat tren spre munte. Nechef. Coborît Crivina și căscat gura la maci.

Apoi mers pe Ialomița-n amonte vreo trei kilometri. Plajă, pe undeva. Plus un mic baraj pe rîu. Și soc de cules (cînd nu-s prea multe urzici prin jur).

Luat apoi spre gară. Întrucât am vrut să văd sat din preajmă, pierdut la fix tren spre casă. Că atare mers pina la Ploiești. Care arată frumos. Dar începe ploaie.

Refugiat lîngă niște amatori de table și remi. Băgat și scos aceștia, cu dezinvoltură (spre niște plozi pe măsură, din jur).

Cafea ieftină, la automat. Tei înflorit, pe strada Domnișori.

Să fiți iubiți. Mai mult că pîn-acum. (Credeați că cujet numa-n negru? Nuuu, am și scurte pauze)

"Unde ne ducem?"

Spun un lucru urît, recunosc asta... Nu putem ști unde mergem, deseori nici ca individ, cu atît mai puțin ca nație/țară. Avem însă mare oroare de așa neștiință/neclar asupra lucrurilor, motiv pentru care tărăboim de bețe-n roate, puse de ticăloși, în mersul nostru spre raiul terestru...

Vă pomeneam

…de ochiul personal ce aruncasem asupra unul articol al lui Florin Iaru, despre schița caragialiană „Inspecțiune”.

Am eu ceva aplomb în afirmații, însă deseori, inițial, mă întreb dacă nu văd greșit lucrurile. Iar ceilalți, bine.

> Reproduc probabil, aici, atitudinea copilului de altădată, neîncrezător că ar putea el dreptate, și nu adulții cei cu morgă.ifose din jur...)

Unul din criteriile pe care mă bazez este acela al nevoilor primare care se află satisfăcute, printr-o afirmație sau alta (se simte aici influența profesorului meu Matei Georgescu, chit că nu i-a dat cu siguranță prin cap, de faptul că tomnaticul său elev îi va aplica metoda prin polemici...).

De asemenea, și în apropierea acelei chei (a depistării primitivului din spatele hainelor civilizate), s-a aflat identificarea vorbelor ce fac plăcere adîncului... Care sînt gen „extraordinar”, 'nemaipomenit', 'valori' etc. Și/sau prezintă interes pentru judecată în alb-negru, dacă nu măcar mult apropiată...

Este cazul privirii spre Caragiale, unde nu-i identificat (în acel material al lui Florin) negru nici cît sub unghie - deși eu unul am dat ochi spre magistru, și avea destule contestabile - în scrise ori conduită.

Prin urmare, tare-mi doresc a mă afla om, în existența-mi viitoare. Să am și eu parti-pris. Și gașcă, unde să ne periem unuii pe alții, spre bunăstarea sufletului din dotare....

A fi om.

Să vii cu astă trăznaie a lui Petre Țuțea, și să-ți intitulezi în paralel fila Fb 'Prietenii adevărului'...

Cum pasca măsii măsurați iubirea de țară, fraților?! (iar dacă o măsurați bine, ce vă faceți cu alții care indică alt om?) Și dacă nimeriți vreun așa iubitor, de unde știți că acela va conduce și bine țara?

În rest, și apropo de primitive dindărăt, e sport mondial, universal, galactic a da sfaturi (nesolicitate) altora. Căci astfel se ivește sentimentul de-a și stăpîni, pe-ăi din jur...

PS

Stau și mă întreb dacă acea zisă nu e inventată, și pusă în gura lui Țuțea... La vremea ultimului, alte pastile făceau furori. Asta cu politicienii e modă nouă (și decurgînd, cred eu, din eternul urît uman, cu binele)

Dincolo de faima lui proastă

… manipulatorul oferă vorbe/gesturi de care sufletul nostru duce mare lipsă...

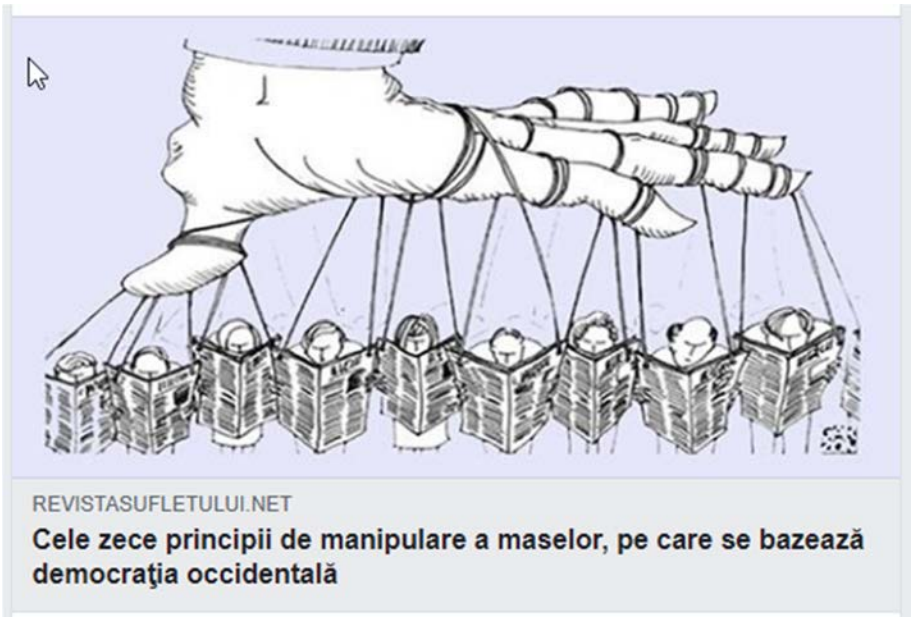

Observații, la rînduri ale dlui Pleșu...

I

1. „Noi purtăm război contra tuturor ideilor proeminente de religie, stat, ţară, patriotism.“ (Marx, dar blamat de d. autor Pleșu)

2. „Nu mi-l băgați pe gît, ca misionarii isterici ai unui cult, dispuși să excomunice tot ce rămîne neafiliat la splendoarea lui absolută. Pe scurt, nu-mi luați capul pentru că – vorba lui Marx – „nu sînt marxist“…

Imaginați-vă că nu aș fi adeptul ideilor de religie, stat, țară, patriotism. Nu-i că v-ar apuca dor a-mi lua capul, ori măcar ceva pe-aproape? Iar asta, pentru că socotiți acele lucruri splendori?

*

De la dumnealui (Marx) așa - cum pomeniți mai sus - se vedeau lucrurile.

De la autorul materialului, altfel.

Iar la acest stadiu al discuției mă întreb subit dacă n-ar trebui să întrebăm vreun Tată din Cer, de ce-a făcut lucrurile cum le-a făcut? Ori spre dînsul trimitem doar gîdilituri, că ce mare și tare este? Eu așa am auzit, că nu mișcă fir de iarbă fără voia Lui... Prin urmare, dacă se născură Marx și Lenin, iar apoi ideea comunistă prinse în Rusia (cea vai de steaua ei...), fu un pic și responsabilitatea Amicului de sus...

II

„Engels, Anti-Dühring: „Dragostea universală faţă de oameni este o absurditate. Libertatea politică e mai rea decît sclavia cea mai rea.“

Ați întîlnit vreodată asemenea drăcii la Kant, la Hegel, la Heidegger, la Husserl, la Aristotel sau la Platon...”

Mai exact.

„Dragostea universală faţă de oameni este o absurditate”

Nu știu de-i absurditate, dar termenul în sine - dragoste (și universală) față de semeni - îmi pare dubios. O da bine la urechi mai neatente / cu capul în nori, dar eu stau prudent în fața ei. Legat de filosofii amintiți, or fi fost oameni destupați, dar nu aș uita că ei prind viață în interiorul unei oarecari comunități de idei.

În afara aceleia nimerindu-te, e posibil să nu te lase lat afirmațiile dumnealor. Ori să vezi drept discutabile măcar o parte dintre pretențiile lor. Cam cum face d. Pleșu cu opera lui Marx (căruia altminteri eu nu-i sînt admirator).

PS

„Ați întîlnit vreodată asemenea drăcii la Kant... ”

Ca părere a mea, îți poți formula dezacordul - cu zise ale cuiva - și exprimîndu-te urban... Și bănuind totodată că adevărul universal e posibil să nu se fi pogorît tocmai la tine....

Am sentimental

… că oratorii nu-și bat capul în exces cu adevărul aciuat în vorbele lor. Ci-s interesați exclusiv a plăcea publicului ales - acesta fiind dat gata prin subiectivisme, și nu prin opusul lor... (altminteri ultimele-s foarte lăudate, prin discursurile respectivilor..).

De pildă, dl președinte al Academiei Române.

În baza acelui tip de discurs, respectivii nu țin a convinge pe toți, ci doar o parte .a publicului. Satisfăcuți fiind aceia, acel fruntaș de oameni se poate merge către Împărțirea bucatelor, reclamînd că are *n* (vajnice) suflete în spate.

„Am ajuns să fim conduși de niște agramați

… hoți și mincinoși proveniți, atenție, dintre noi și votați de noi cu mânuțele noastre...”

Înțeleg mai greu de ce nu se lansează în politică cei deranjați de agramați etc.

În același timp, sigur dumnealor cunosc istorie, cînd se-aruncă în implicita afirmație, că altădată nu erau conducători inculți, respectiv incorecți?

Multă lume tratează inchizitorial

… (ori măcar în derîdere) perioada comunistă.

Se uită însă că acolo a existat o lecție, și anume despre ce sîntem în stare, cînd viața ne duce prin situații dificile...

Într-un necrolog...:

„Ca director, Lucian Pintilie a patronat realizarea unui documentar despre protestele din Piața Universității, în regia lui Stere Gulea. E, cred, pînă în ziua de azi, singurul film documentar serios despre acest episod. ”

Nu am o părere grozavă despre acea peliculă. Asta pentru că e părtinitoare.

Apoi, au trecut de atunci 27 ani, iar în astă perioadă se acumulară multe informații noi, despre așa-numitul fenomen Piața Universității (cel din 1990). Și care, în cazul inșilor de bună credință, conduc la opinii ceva mai nuanțate, mai puțin eroice...

Legat de ultimul aspect, mă întuie în ultima vreme o idee. Și anume că societatea, poate și firea umană în general, au envoie a ține cîte-o reușită.de la un moment dat al lor precum pe tataia

răposat în fereastră (pentru a-i mai aduce poștașul pensia). Și cîte un autor ori lucrare poate fi prăfuit tare (valoric) odată cu trecerea timpului, dar e ținut acolo, în galantarul nostru cu valori...

Puteți zice liniștiți aici cum că, precum de obicei, sînt pus a distruge prin jur
La chestiune, autorul din care am citat pomenea recent, evlavios, de immanuel Kant. Nu spun nu, o fi avut minte brici neamțul, iar în paralel o fi asudat mult la operele-i. Dar eu stau prudent la afirmația: *„Două lucruri îmi umplu sufletul cu mereu nouă și crescândă admirație: cerul înstelat de deasupra mea și legea morală din mine.”*

Chestia cu legea morală a suna frumos, dar o văd mult nuanțată. Iar în paralel, privesc ciudat spre tipul ce pretinde a o poseda. Nici spre ideea de rațiune pură nu mă cucerește, chnit că teoretic pot fi acuzat că nu-i cunosc chițibușurile, cele înalt filosofice.
Fără îndoială, trag aici lucrurile spre 'chei' care îmi convin mie. Dar ele nu se află chiar aiurea, ci pur și simplu în răspăr cu genul de coagulare căutat de omenire, ce simte nevoia unui lest, acela al valorilor, dorite a-i face suportabilă călătoria prin viață.

PS
Mă scarpin singur în cap, de neșlefuirea anteriorului meu paragraf. Din așa idee, meditez la un titlu de carte.
„Zoaie de copil recent născut”

O vorbă a dlui Dacian Cioloș

„Pentru a arăta copiilor că trăiesc într-o societate care-și asumă prezentul și viitorul...”
.
E interesant cum își fac drum (social) așa formulări...
Nimeni nu explică. ce-i aia a-ți asuma viitorul. Mergi în vreo incintă (școlară etc.) unde se vîntură - cu extaz - acea vorbă. Și o preiei pe nemestecate. Dacă apoi purcezi la carieră alta decît a omului simplu, începi s-o plimbi și matale, prin discursuri. Tot fără a oferi detalii.
Se înțelege că Dumnezeu e băiat bun și nu-ți scoate în drum vreun tip care să se ne-dumirească de ea.

Ca sens al formulei cu pricina, a-ți asuma prezentul mai e cum e, ca posibilitate. Dar viitorul? Păi intervin acolo un car de imprevizibile.
În general simți acolo un fel de gheară a leului. *Societate. De-a întregul. Care-și asumă etc.*
Leul de care pomeneam e unul panglicar.

Mă amuz un pic

… dar și stau uimit de un lucru... Credincioșii nu prea au treabă cu amănuntele, despre religia pe care și-o declară drept bază a ființei... Paradoxul face ca mai-puțin (ori deloc) religioșii să dea atenție ziselor de pe acolo.

În așa lumină, meditam cum o arăta judecata de-apoi - de pildă a ălora ca mine. Mai exact e una unde ajungi cît de cît nesperiat-foc, și ai parte de-un proces așezat, ori ești din start terorizat, în neputință a contesta condamnare, și-avînd totodată-n față niște entități totalitare (la pătrat, cub etc. - c-așa-i foarte posibil, acolo?

Pe de altă parte, am bunul simț (nu cel moral) de-a sesiza că așa gînduri ale mele țin de un anumit palier. Cel conștient. Existînd însă și alte niveluri. De pildă cel inconștient, ce rareori (și doar după ceva antrenament / acceptare a situației, că ic-ul e boss / mai apropiat de viață) se pupă.

Un altul îl pot doar bănui, fiind pendinte de situații dramatice, din preajma extincției (ori măcar pe cînd viața ne duce a-i da tîrcoale).

Dacă nu ne-ar turui la școală

…și-n media despre (măreția lui) Eminescu, am avea habar de el? Respectiv interes sufletesc pentru producțiile lui? Întreb, nu dau cu parul.

PS

Mi se pare de-o mare mitocănie, să reproșezi acelui tip - viețuit în cine știe ce colț amărît al țării - că n-are habar de Eminescu...

.

PS2

Ce motto aparte are poza!: *Terapie prin pamflet și veselie*... Veselie de altul...

Dintre lucrurile la care nu-i frumos să umbli…

Și anume textul la imnul național. Iar implicit la actualitatea lui, într-un 2018.
O să mi se spună că și mult-respectata Marseilleză face afirmații mult discutabile, azi...

PS
Îmi privesc așa remarci și identific iute disconfortul tipului ce vrea să fie alături de ceilalți, dar îi e imposibil s-o facă, atîta vreme cît se află - totuși - mult diferiți. E interesant că imnul național e intonat ostășește mai rar prin orașe ale vechiului Regat, și mai des prin Ardeal.
Deduc de-aici că unii - dincolo de mîndre afirmații - încă stau prost la capitolul teamă de vechii asupritori. Se înțelege că nu-i de bon ton a pomeni despre acea slăbiciune. Nu-i patriotic, între altele.

„Această fată poate să fie un model

…pentru toți tinerii din această țară, o țară aflată în derută, cum este țara noastră. Simona [Halep, jucătoare de tenis] a arătat ce înseamnă, deci nu numai că a câștigat, cum a câștigat!
A arătat ce înseamnă să muncești, să înveți, să crezi în steaua ta, în ciuda a tot ce ți se întâmplă, dur, ostil și să învingi. A fost o victorie a caracterului, a inimii, a sufletului. Asta este important, dincolo de o rachetă, dincolo de mâini, de picioare.”

Am sentimentul c-a fi om înseamnă că ne aflăm și pramatii. Ce produc texte precum cel copiat mai sus. Și anume, unele născînd plăcere - din categoria pe care o indic mai jos - altor ființe umane.
Plăcere naște și o mică glandă, pe care ne-o lăsă care-o fi Creator pe lumea asta. Și anume să ne închipuim că dacă ni-s trecute pe la nas vorbe precum vorbe de model uman, iar apoi înșirate calitățile aceluia, deja le posedăm.
Acest hocus-pocus (altminteri fără urmări de durată) face bine în fața harpiilor ce însoțesc existența, și anume angoasele.

Un alt fluturat salvator este a declara țara în derută. Afirmația prinde bine prin speranța pe care-o lasă, cum că altădată nu era așa, iar în viitor sînt șanse - de asemenea - să nu mai fie. Iar aici iar ne lovim de vorba-mi urîtă (și ultraurîtă) de mai sus. Și anume Angoasa asociată vieții.
Altminteri, omul ce lansează așa salvatoare panglici nu le are cu respectul pentru acele vorbe mari. Doar scrie și-și ia leafa (foarte posibil nu chiar mică). Eventual se încîntă că poate jongla cu acele vorbe, spre o masă de oameni.
Asta, pentru că e om.

Ca părere a mea, viața nu e frumoasă. Ci cu de toate.
Pas de afirmă însă asta, omului normal!

Mircea Ordean

Prin mileniul 3

Ce ne facem

… dacă nu numai noi, ci și adversarul nostru l-a citit pe Sun Tze?

Oare-i cel mai rău lucru din lume

… a recunoaște că viața ne depășește?

„Nu. Și mai naspa-i să nu te prinzi, de chestia asta.”

Care-i diferența

…între dragoste nemărginită, și una fără acel adjectiv?
Păi, posibil ca ambele să nu se priceapă la dragoste. Căci e o treabă de servit în doi, și nu de clamat lumii.

Nu pot acorda seriozitate

.., vreunui autor ce ține să relateze fapte istorice, iar în paralel gîdilă respectuos bucăți de inconștient - ale publicului din prezentul său...

PS
Pristanda. Mai exact, îndemnul nevestei acestuia.
Cel cu „Pupă-l în bot, și papa-l tot!”.

Sentimentele la nivel conștient

… nu-s (cam) deloc același lucru, cu echivalentul lor în palier inconștient.
De pildă îngrijorarea (de acela al dragostei / iubirii, de că mai spun...).

Lumi diferite. Și totuși ale noastre - ambele.

PS
Facebook nu apucă, fiind lent, să mă-ntrebe ce gîndesc....

„În satele din România

…se produce o crimă în masă: dispar câte 100 de biblioteci comunale și peste 230 de biblioteci școlare în fiecare an.”

Neserios.
Și care-i, mă rog, crima în masă?
Care-i menit a întinde mîna dup-o carte, o va face oricum. Și invers.

Apoi. Și poate fiind eu demodat... Observ cici publicații precum Newsweek (fie și varianta românească) nu se pot abține de la tabloidism.
La o adică, aici e un pic de nonsens... Uzezi de formulări tabloide, iar apoi te miri/revolți că dispar biblioteci...

În viață, admit

… te obișnuiești cu multe.
Dar nu cred c-aș putea să cer voie de la stăpînire, pentru a umbla prin masivul Piatra Craiului (deunimt acum *Parcul national…*).
N-aș mai merge pe-acolo, și gata. Căci ar fi împotriva ideii mele despre libertate.
Și în răspărul eternei mele porniri, pe dumneaei, Autoritatea.

La țanc am ajuns bătrîn!

PS
Am sentimentul că reglementările în exces ale epocii moderne se află defulare a agresivității potentaților - autorități, respectiv neveste de tipi cu miliarde multe.

În viața-mi actuală

… ma simt ca la teatru. Si unde nu aș sta să privesc doar spre o parte a scenei.

Stau atent la o zisă a lui Confucius, cum că *Ceea ce facem, sa facem din toată inima*.
Văd acolo o desăvîrsita vorbă goală (nu vă indispun cu amănunte...). Dar foarte utilă virstelor cind si nimica mișca (sufletul, in sens benefic - al trecerii destinse prin Chestia numită existență)

Specia îmi pare să interacționeze in doua moduri cu (ideea de) angoasă existențială. Pe de o parte o atenuează pe aceea propriu-zisă prin încîntarea ce-o infuzează (via glande specializate) individului ne-vîrstnic, la contact cu idei precum a lui Confucius.
În paralel, tot Ea induce automat angoasă individului, de care acesta nu poate scăpa decît urmînd comandamentele ei de conservare. De pildă, că ai de făcut și crescut copii. Ori a respecta aia și aia.

„Potrivit unei cercetări realizate de specialiști germani

… aceste becuri conțin agenți cancerigeni toxici care ar putea cauza cancer.”

Eu unul aș face chetă pe la jurnaliști și-aș ridica un monument. Unul închinat zeului *Poate / Ar Putea*.
Și care scapă breasla de povara responsabilității.

Inflația acelui zeu îmi pare a se fi produs în condițiile amenințării eventualelor procese de calomnie. Dar și al faptului că publicul devine tot mai însetat de informații care să i se plieze pe nevoile sufletești (realitatea nedînd brînci, a satisface pe-acolo..).

Contrar accepțiunii curente

… am sentimentul că nu gîndesc suficient de negativ.
La o adică, psihologul tratează inși cu aceeași problemă.

> Nu spun, altminteri, că-i treabă lesnicioasă a judeca un pic mai negativ. Dacă era, o făceam deja și dl Augias ne-ar fi fost recunoscător

„Căile vechi nu-ți vor deschide uși noi”

Se poate a sta lucurrile precum în zisa reprodusă mai sus…. Dar, în parallel, nu-i deloc simplu, să te angajezi pe drumuri noi...

Putem discuta cam ce rărunchiuri, și cum anume, se revoltă la îndemnul de mai sus..

Nu sentimentul inferiorității

… (ori soră-sa, invidia) ne ucide, ci teama de a ni-l recunoaște

Poate exagerez eu

…, dar nu pariez că-i de bine, a nutri iubire (post 1990) doar față de strămoșii daci. Nu și față de cei romani, între altele amatori de exactitate, respectiv băi publice.

Simt că ni se trage inclusiv de la deschiderea granițelor, cînd am putut constata că Roma avut-a și alți copii, nu doar pe noi.

Or mama Dacie ne are numai pe noi.

Ale adîncului...

La urarea cuiva, cum că „Dumnezeu să le dea sănătate...”, simt că există două reacții proaste, pentru ăl ce emite vorba.

Una e să spui direct: „N-o să le dea, bre, stai cuminte...”

A doua picată prost, este fie și doar să întrebi: *„Oare o să le dea sănătate, urmare a acestei dorințe?”*

Asta, pentru că ambele variante - fie și respectabile raționalmente - dinamitează un gest ce prinde bine adîncului nostru. Și anume acea vorbă, în sine discutabilă, pusă pe altarul interior - și unde produce mult bine.

.PS

„A doua picată prost, este fie și doar să întrebi...”

N-am mai răsfoit de mult gramatică oficială, dar socotesc necesară plasarea întîiei virgule, în textul reprodus. Simt că dozează util, tensiunea între componentele frazei.

Nu-i lucru simplu

.. să te uiți în ochii cuiva care te iubește.
Asta, mai ales în relațiile cu oameni ce nu pot fi legiuite la Starea civilă.

Nu. Nu mă puneți lazid, pentru așa vorbe.
Aceasta, pentru că ideile nu întreabă, dacă ne plac sau ba, pe cînd țîșnesc în conștiință.

În același timp, nu bănuiți în relația pomenită una homosexual. Nu. E una mai neplcută (din punct de vedere al așezaților social).
Dar n-aș da-o la coș.
„Îți aduce folos doar ceea ce îți opune rezistență”
Ceea ce doare/indispune/îngrozește (și nu fugi, îngrozit…), aș complete.

PS
Despre nerealismul subsemnatului veți fi auzit. În baza lui (greșeala recunoscută fiind pe jumătate iertată, nu?), mă crispez nițel, socotind cum ar trata niscaiva exegeți de peste decenii zisa din debutul postării.
Asta dacă acea pornire n-ar constiui banalitate, la vreun 2100.
Este drept că-I posibil a nu fi, nici atunci.

Meditam ieri de-o categorie

.. întru vorbire între oameni. Și căreia i-aș spune (categoriei!), după expresia vulgară, „Te-a văzut mai prost”.
Ideea mi-a venit cînd, preumblîndu-mă prin cartierul copilăriei, am trecut prin apropierea casei unde-a locuit cîndva un fost profesor de-al meu. De gimnaziu. Și pe care, observam ieri, nu izburesc să-l iert (nici nu mă strădui, altminteri). Mai exact îl urăsc grozav și azi, chit c-o fi rămas o mînă de oase dintr-însul.
Lumea se supără de două ori pe-așa tip de mărturisire. Una pentru că pot veni prin cap așa mîrșăvii, iar apoi - dacă tot se ivesc - de ce moaș-sa e spusă și altora. Ura avînd faimă tare proastă, între oameni (deși, putem cerceta cîți ne îndeletnicim cu ea). La origine, se află însă o banală stare interioară - pe care nu noi ne-am cerut-o la naștere, ci ne fu pusă în suflet, cu acel prilej.
Iar dacă la vreun moment dat ne-o acceptăm, se află din două motive pentru care n-aș trece cu ușurință. Este vorba de involuntar(iat), al acelei porniri, respectiv om avea și motive, pe ținta umană a dumneaei, urii.

Pe un blog oarecare, am descris ce și cum, cu-acel profesor.

Revenind la categoria de care spuneam, botezată de mine după cum spuneam sus de tot… E interesant că multă lume stropșește despre ură, dar eu unul văd acolo atît - horrible dictu - prostie (ori măcar superficialitate comodă), cît și răutate.

În primul rînd li se lasă cu liniște în ochi, pe buze și pometi cînd îi întrebi care-i de fapt problema, cu ideeea de ura (și cînd matale, la o adică, n-ai mers a da foc vilei aceluia, ori a-i pîngări mormîntul). Iar apoi se înfurie. Asta, din motive care se pot cerceta.

Că veni vorba, sînt foarte interesante interdicțiile de prin societate. Unde ți le țipă vreunul, fără să-ți spună - cu vreo onestă seriozitate - de ce e rău a face cutare lucru.

La chestiune (a vreunei interdicții) simt și-un procedeu din categoria o mînă spală pe alta. Adică, azi/tinerețe ne freacă altul nedrept ridichea, pentru a purcede ulterior noi înșine, cu așa dire povești, spre altul mai mic din preajmă.

Tot în zonă, priveam spre un reproș: „De unde atîta ură!??". După care se lăsa liniște. Adică nema cercetare - dacă tot ai întrebat - de unde izvorăște tărășenia cu pricina.

Este drept că I se rezolvau aceluia, acolo, altele. De pildă semnalizatul spre semeni că respecți valorile locului (alea de care vorbeam că-s impuse cu duritate, nu și cu explicații). Căci nu avem vreme de explicat domol (ori ce cercetat, pîn-s-apucăm a lămuri pe altul)

Iar totodată așa s-a procedat și cu noi, cîndva.

**

Și aici, după un dat cu părerea asupra vieții, îmi pun eterna problemă: *„Bă, Mirceo, nu exagerezi cumva...?"*.

Nu cred. Căci mulți condamnă ura (altminteri din purăf ică față de educatorii sociali), dar nimeni nu întreabă: *„Domne, te-a durut rău ce ți-a făcut ăla, de nu-l ierți nici azi?".*

Nimeni.

PS

Altminteri, purceaua profesională a subsematului se află moartă în coteț. Să vedem ce moaș-sa o să iasă.

Pînă una-alta am dat fuga la bibilioteca publică. pentru memoriile celui ajuns mitropolitul Bartolomeu al Ardealului. Vă dați seama că dac-un ateu ca mine (în mileniul trei scurs pînă acum barim) e încîntat de scrisele-i, o avea omul calități.

Între altele povestește o scenă din grădina lui Arghezi. Și unde, întrebat ce e poezie, gazda o trimite pe fiica Mitzura după un volum de Verlaine. Din care citează: „Nuance, rien que la nuance" ("Nuanță, nimic altceva decît nuanță...")

Să aveți o zi frumoasă...

Credința se află lucru interesant

Dumnezeu o fi el mare de tot, în Cer, iar religia fiindu-ne a strămoșilor etc... Dar ultima are nevoie de multe ingrediente, pentru a supraviețui între oameni.

La mare parte a acestora, contează ca ea să fie majoritară, pe meleagul cunoscut de dumnealor - în cazul nostru România. Totodată, semnele ei trebuie să fie vizibile la tot pasul (să zicemt troițe la margine de drumuri, dar și în munți), ca să nu simtă creștinul că locurile cu pricina nu-s păzite de Cineva.

Au multă trecere amenajările religioase pe înălțimi, să zicem pe vreun deal din Banat ori pe Caraimanul Bucegilor. Asta, pentru fi vizibile, și dînd impresia că stăpînesc depărtări.

Merită luate un pic în discuție ceea ce aș numi cruci-cu-pui. Adică avînd în corpul lor și altele mai mici, pe cele patru brațe, de pildă. Recordul în materie îmi pare a-l deține o cruce din partea vestică a țării, care cuprinde 27 de pui (sper c-am numărat bine, chit că mi-a obosit ochiul).

Inevitabil mă întreb aici care era problema dacă se găsea fără pui. Ce-i fu insuportabil autorului ei, de-a preferat stilul mușuroi. O să spuneți aici c-avu un disconfort din categoria care mă împinge pe mine a nota aceste nelegiuri.

PS

Tipii care pun cruci hodoronc-tronc n-au vreo problemă, că alții poate nu le au cu religia, ori poate - ca la fotbal zis - țin cu alți dumnezei.

Nu, se simt majoritari/dominanți, și profită.

„Democraţia românească a intrat în pericol

.. de cînd nostalgia pentru comunism (adică pentru un regim autoritar/totalitar) i-a contagiat pe tineri. Suma de clişee despre comunism din piaţa publică este puternică, în mintea elevilor şi a studenţilor. Bunicii, vecinii mai vîrstnici, bătrînii din autobuz, din tramvai povestesc că „era mai bine înainte, pe vremea comuniştilor“. Clişeele despre comunism sînt preluate şi transmise mecanic mai departe: „Toţi oamenii aveau serviciu, toţi oamenii aveau o casă de la stat, şi în România era mai multă linişte şi siguranţă pe străzi.“ etc.

.Nu știu de ce textul articolului – apărut altminteri într-o revistă destupată - mi se pare primitiv. Ceva rigid, a la nisip între dinți. Altminteri recunosc cel dintîi, că se află acolo muncă, erudiție, foarte probabil și bună credință.

> *„Şi cîtă vreme şomajul în rîndul tinerilor care termină facultatea, lipsa oportunităţilor şi criminalitatea supramediatizată sînt realităţi postcomuniste, imaginile-stereotip favorabile fostului regim îi pun pe gînduri pe tinerii cărora li se povesteşte prea puţin despre teroarea Securităţii, despre cenzură, despre „Cîntarea României“, despre cultul personalităţii, despre foamea cotidiană, despre raţionalizarea alimentelor, despre frigul şi întunericul din apartamentele comuniste, despre imposibilitatea de a călători în străinătate, în special în Occident, despre marea minciună a regimului comunist.„*
>
> .

Mi-aș explica tot eu...

A face parte dintr-un sistem (fie el și universitar) impune un fel de disciplină, de funcționare în sine a locului, dar și voind să coaguleze, să uniformizeze în limbaj pe cei de acolo. Așa îmi pare să apară un stil ce nu-i departe de limbajul lemnos clasic.

Opus acestuia ar fi cel din inimă, și totodată independent ca optici, dar acesta riscă a șubrezi (ori chiar dinamita) edificiul de care pomenesc.

Nu departe ca idee, producțiile sistemului nu-și permit să fie mult destupate. Asta, pentru că țintele lui se află deloc formate la minte, iar totodată animalul-Sistem nu poate fi decît unul (totuși) primitiv, ca orice spirit al unei mulțimi.

Totodată, în așa producții e de respectat sloganul epocii. De pildă, cum că el, comunismul, a fost rău (în tușele nemintoase de care pomeneam). Nu știu exact cum ajunge Societatea a-și făuri cuvintele-i de ordine, de pildă acelea actuale privind comunismul, dar cert este că le fabrică, ba și cu grijă (chit că, totuși, e atentă și dacă nu se opun vădit particularităților mulțimii din acel moment).

Poate scrisele-mi de mai sus se află copil nou-născut cu zoaie, ori mort de-a dreptul, însă bănui că poate fi util un așa punct de vedere, de ins din afara Sistemului (și nu spun ultima vorbă precum diverși strîmbători din nas, la Dînsul. Îl mai critic eu, dar nu-i neg dreptul perfect justificat la existență).

PS1

Visam acum vreo cinci ani, cu ochii la numele ilustre de pe un banner al Universității bucureștene, că aș vrea să țin și eu așa voroviri, cîndva... Și chit că studiile-mi prin viața asta îmi vor sta limitate la liceul meu de mecanică (și la seral).

N-aș băga mîna-n foc a nu se întîmpla așa ceva, vreodată. Zic asta privindu-mi din exterior stilul.

PS2

De-aș avea mai multă minte, respectiv aș fi citit mai mult, m-aș înhăma și eu la vreun material de revistă, privind comunismul în România. Aș marșa însă mai mult (și gîndindu-mi cititorii astfel) pe fatalitate, și mai puțin pe descoperit vinovați.

Cred că pot înțelege perfect ființa umană, însă a condamna comunismul e totuși garanție că nu ai învățat din lecția-i de viață. Și anume că ne aflăm bărcuță pe ocean.

Iar, în paralel, dacă vreun lucru se petrece sub soare, are toate motivele să fie cum este, și nu cum ne pică nouă bine, oamenilor normali.

La revedere, primăvară...

Ai fost minunată, ca întotdeauna.

Or păți mulți, treaba asta?

Adică să descopere omenesc, în tot mai multe locuri?
O apropiată persoană e convinsă că doar părerea ei e justă. În paralel, apelează la manipulare: „Hai, las-o mai moale (în a urmări și interesul meu), că mi-ai amărît seara...” Altcineva face haz de ceea ce consideră agramatismul unor lideri PSD, și - la observația-mi - îmi spune că el are voie să fie mai puțin gramat, căci nu e demnitar al țării.

Că veni vorba, de simplificări, cineva pomenea ieri (cu desconsiderarea aferentă) de sloganul din ianuarie-februarie 1990: „Noi muncim, nu gîndim!”
Dincolo de faptul că n-am întîlnit pînă acum privire ceva mai nuanțată, mai atentă asupra vorbei... Care, la o adică, reprezenta părerea vreunuia / vreunora, din acea tabără conservatoare (așa i-aș spune, fără să fac din asta blam). Iar alții, pasămită meditatorii (în sens de a medita înțelept, asupra lucrurilor), o extindeau asupra unei mari-mari categorii umane.
.
Întîia reacție a fost să mă gîndesc dacă adversarii acelora au gîndit (mult) la vremea cu pricina. Or, dincolo de o străfulgerare partizană a minții mele, nu mi s-a părut. S-a văzut, se vede pe undeva, acel pretins gîndit în plus (bașca de calitate, aș aduga eu)? Cred că nu.
În paralel, în baza căror criterii, cine stabilește dacă vreunul gîndește, iar altul ba? Zic asta, pentru complexitatea se găsește acolo în mai multe direcții. De pildă aceea cantitativă (dacă deja eu însumi nu spun aici o contestabilă!). În același timp, e totuși greu să acuzi vreun inginer susținător FSN la 1990 că nu gîndește...

Apoi, avem de aruncat ochi spre fenomenul în sine al gîndirii. Cît depinde el de noi, de partea noastră conștientă - și deci în stare a mînui fenomenul -, și cît se desfășoară de capul ei, în acest ultim caz fiind nițel aiurea să ne atribuim mari merite, fiind acolo fructul unui mecanism independent de noi...
După cum, independent de noi.a fost să ne naștem într-un mediu unde (să acceptăm ideea!) se gîndea, și nu într-altul pasămite sterp, la acel capitol...

”Na, gramatică!”, se încheia un textuleț atribuit lui Caragiale.
Na gîndire!, să vă săturați!

Nu mă aflu perfect

Dar tot văd în tipi precum Tudor Gheorghe ori Horațiu Mălăele doi panglicari...

„Plecați de-aici / Ați luat o țară de mai mare dragul / Și i-ați distrus averile și steagul...”

Dincolo de discutabilitatea ideii că a *zulit* careva țara, averi etc., să vezi ce-o să plece acei ticăloși, dacă poetul (altă poamă!) ori actorul le recomandă s-o întindă...

Apoi:
Respectiv:
„Tot ce-i românesc nu piere”

Dincolo de stilul Pristanda, al pupatului în bot etc., e util de cercetat ce dorește s-astupe (în sufletu-i) omul simplu interesat de-așa vorbe.
La socoteala din urmă iese că își simte șubrezită inclusiv șandramaua sub care se refugiase spiritual, și anume naționalismul. Așa că-i pică bine cînd vreun șmecher îi declară că acel acoperiș (cu TOATE ale alui, căci așa dă bine la inconștient...) nu piere...

PS
Pe undeva:
„Dacă ești mândru că ești Român...”
Eu nu mă aflu mîndru (mai exact, că m-am născut pe teritoriul României). Asta, și pentru că nu tratez lucrurile în cheie de-a fi mîndru (ori ba). A fi mîndru comportă și ceva dispreț la adresa altora. Or, nu izbutesc să observ cu ce aș fi superior vreunora, din exteriorul fruntariilor noastre.
În același, dacă nu-s mîndru de acele lucruri, asta nu înseamnă că aș strîmba din nas la ele. Pur și simplu nutresc altă modalitatea de-a privi în jur.

„Optimistul cică spune mereu

… „şi-o să fie şi mai rău!“. Dar de data asta i s-a-nfundat şi lui, căci, măcar din câteva puncte de vedere, mai rău ca azi nu se poate, decât dacă ne arestează pe toţi şi ne pun în celulă, zi şi noapte, la difuzor, discursurile doamnei Dăncilă.
De pe vremea când, prin 1950, erau luaţi oameni direct de la strung şi de la mătură şi puşi în conducerea ţării n-am mai avut o clasă politică mai abisală-n prostia ei. Dacă prostia ar durea, parlamentul ar deveni un cor măreţ, wagnerian, care ţi-ar zbârli părul de pe braţe. C’est de la boue, cum spune francezul, sau după zisa profetică a lui Nino Stratan (poetul optzecist Ion Stratan, decedat în 2005 – n. red.): „Aici unde-am ajuns e mai bine ca binele./ Egali în prostie. Aici este finele“.

Sînt zise ale lui Mircea Cărtărescu, om apreciat drept cel mai valoros condei românesc al momentului...
Mi-e un pic de neînțeles diferența dintre partea de minte care scrie romane mult apreciate, și surata ce emite afirmații precum mai sus... Iar în ultimele aflăndu0se nu minte, ci clasice, umane viscere... Probabil pe respectivul ia vreun val, în condițiile în care nu găsește aiurea, să îmbine cele două filoane pomenite. Adică finețea spritului, cu vehemența animalului din noi.

Și măcar de-ar fi numai nevoia de-a defula omenești (le putem expolora...), pe un vinovat care ni se năzare în jur…
.

Mie unuia mi se pare că - accept subiectul ridicat de M.C. - intervalul de la 1950 încoace merită discutat mai domol, mai echilibrat. Mai... scriitoricește (în sensul paletei de nuanțe aferente, nu al subiectivismului).

În primul rînd, cele din intervalul respectiv se află realitate. Iar așa ceva nu-i deloc înțelept a trata cu parul. Apoi, poți privi complex (cu așa-zis bune și rele) liderii în chestiune, după cum destupat este a privi fără prejudecăți (de această dată favorabile) liderii care i-au precedat.

Mă uit totodată la modul cum viscerele preiau postura 'main', punîndu-și în slujbă cele dobîndite prin intermediul culturii. Mai exact, la căruța ideii că liderii post1950 se află îngrozitori, sînt aduse vorbe șlefuite, respectiv citate din nume înalte.

Rugînd să fiu iertat de expresie, mi se pare multă răutate în vorba aceasta:

„Dacă prostia ar durea, parlamentul ar deveni un cor măreţ, wagnerian, care ţi-ar zbârli părul de pe braţe”

Ca de obicei, un acuzator de prostie (spre altul, evident) nu privește cum stă el însuși, la acel capitol. Îîn cazul reprodus, ar sesiza că - pînă la urmă - acuza de prostie se află o părere a fiecăruia, în condițiile în care doar vanitatea ne face să credem că exact opinia noastră este cea justă, bună, valoroasă... La fel de bine poate privi vreun altul spre noi, spre zise de-ale noastre, și să facă trimiteri la prostie...

Ce chestie...

Întreaba construcție oratorică din ultimul citat - inevitabil produsă exclusiv pentru gașca noastră - e construită pe un 'Dacă...'.

Pe-așa sistem, și nimica mișcă / va mișca, în sprijinul intereselor noastre...

Sînt multe de zis altminter, la zisele valorosului scriitor, din acel interviu ...

De pildă: *„N-am mai avut o clasă politică mai abisală-n prostia ei. Dacă prostia ar durea...”*

Acuza de prostie ascunde mai multe, ale celui ce uzează de-așa termen. E-acolo grabă, superficialitate (de-a cîștiga disputa, în ochii amicilor ori doar al neutrilor neavizați), răutate. Dincolo de faptul că proști se află întotdeauna alții, și nu insul pe are-l privim în oglindă... Prostia e-un mod clasic de-a hrăni fiara din noi, iritată că acela nu a acceptat o poziție inferioară față de noi.

În același timp, vei avea mari probleme să obții un răspuns, dacă întrebi un așa înflăcărat ce-i aia prostie. I se rupe firul, din momentul în care te vede funcționînd în alt registru, decît cel al viscerelor. În cel mai bun caz acela va pune de-o propoziție, inevitabil mult discutabilă, ca argumente oneste, calme.

Apoi o va întinde, mormăind furios, din acel loc.

PS1

„Autenticitatea lui (a unui jurnal personal, n. MO) *– principala calitate a unui astfel de text – n-a suferit din cauza asta, cred, ci dimpotrivă: sinceritatea, autenticitatea, naturaleţea nu sunt atribute ale scriitorului amator, începător, ci dimpotrivă, ale celui foarte experimentat...”*

Afirmația e discutabilă. Poți mînui plăcut condeiul, iar în paralel să nu fi trecut pe la un psihanalist. În același timp, sinceritatea de care se vorbește elogios în articol are inevitabil limite. Și care decurg din grija de a nu irita cititorul.

În ce privește jurnalele, nu știu cum stă dl Cărtărescu la acest capitol, dar aș avea reticențe în a-mi publica jurnalele de acum - să zicem - 30 ani (create altminteri deloc-deloc cu gînd la publicare). Asta, pentru că sînt alt om și mă aflu diferit și față de eu-ul lunii trecute, darmite de vreunul mai vechi.

Revenind la ideea de sinceritate, cred că cine se laudă cu așa ceva o face pentru a adormi prudența interlocutorului, și mai puțin pentru că s-ar afla tare sincer. Trec aici peste faptul că de multe ori noi înșine nu ne cunoaștem, pentru a putea fi apoi sinceri cu alții. Într-un film, parcă 'Safe House' (2012), un tînăr vorbește elogios despre adevăr. Fiind temperat de mai vîrstnicul interlocutor: *„Adevărul incomodează. Și dă insomnii".*

Auzisem despre bulgari

…că sînt mai înapoiați ca noi, dar am putut verifica pe teren ideea abia zilele trecute.
Faptul că pe toate drumurile au monumente patriotice (și pe care-i posibil să le ia în serios mai mult ca noi, pe-ale noastre) m-a făcut să le dau atenție... Și-am observat că ele tratează cu precădere perioada 1876. Vasil Levski, de pildă, e pe toate drumurile., dar și generali a la Karțevo sau Toșev.
Bineînțeles că te întrebi iute, văzînd lauda către acele momente eliberatoatore - de sub turci - , ce naiba au făcut în precedentele secole, de robie musulmană mai exact (cum nu au făcut nimic, nu e de punctat asta, prin monumente...)

În rest, am putut intui (fie și nespecialist aflîndu-mă) dorință a națiunii de-a se coagula în jurul unei idei - care este acea parte secundă a secolului 19.

> Noi, de chiu de vai, ne mai întindem pe la Decebal și destui alții, în timp ce ei cată a obține maxim profit din perioada amintită.

Poate asemenea particularitate a vecinilor sud-dunăreni le conferă o vîrstă interioară nu foarte înaintată, motiv pentru care nu găsesc bizar stilul de ani 1950 al multor statui. În context, foarte posibil să nu găsească aiurea nici anii lor din comunism...
.
Legat de bulgari, n-am putut evita gînd spre problema Cadrilaterului. Care-i foarte posibil să fi fost luat de noi din simplă lăcomie (să nu zic imperialism). La chestiune, și fără să fac vreun reproș, mi-aduc aminte că la un 1913 ei ne-au propus a lua (numai) Silistra. N-am vrut, și pînă la urmă (1940) ne-am ales cu nimic.

PS
Troițe n-am văăzut prea multe la ei (precum la noi ori, mai ales, la greci - a nu se înțelege că le apreciez!), și bănui că-și au socotelile lor interioare... Modă mare însă c-un fel de necrologuri (cu imaginea celui dus), lipite pe porți ori stîlpi.

Oare cît de minunați / frumoși prin suflet

… se află oamenii care au nevoie să li se spună că-s așa?

Vorba „Ca la noi, la nimenea”

… avea căutare și în timpul (interbelic) al lui Constantin Tănase.

Dar. Și dincolo de faptul că, într-adevăr, ca la noi nu poate fi și la alții - căci se află măcar un atom diferit și, deci, nu-i similar... Expresia cu pricina trădează, totuși, că nu avem idee cum e la alții.

TEATRUL „CARABUȘ"
Compania „Carabuș" Director: C. TANASE
La 1 IUNIE 1901 150 PERSOANE
Deschiderea Stagiunei de Vară cu Splendida revistă
CA LA NOI LA NIMENI!
în 2 acte 8 tablouri de DUBSTOV

E un aparent paradox... Cînd ai idee cum e la alții, nu-ți vine de produs așa afirmație.

Oare de unde apare, acea pretenție - de vizibil uz familial (extinsă apoi la un grup mai măricel) - și emisă de care-i mai mare pe-acolo? Oare acel lider își vede și lui o responsabilitatea, în situația locului? Simt că nu. Vinovați sînt doar alții. În cazul acesta, apropiații/rudele mai slăbuțe/copiii personali...

Se înțelege că, precum în orice situații apropiate ca spirit, oratorul pronunță acele idei doar în fața unora de care s-a convins, că-s mai slabi ca el... Totodată, atitudinea este tolerată prin societate și pentru că, după o vreme, asupriții de la un moment dat ajung s-o spună (în calitate de oarece lider al locului) către alții, mai slabi ca ei

Regrete, prin viață...

Cred că n-am vreunele. Ori mi-s refulate la greu… A regreta conține, simt, un pic de convingere că poți influența viața - mai exact pe stilul hocus-pocus. Am în schimb dureri în suflet, la reamintiri de cutare ori cutare moment.

Pe de o parte, aici se află pornire pe insul total diferit (comparat cu ce sînt azi) ce-am fost cîndva. Dar nu pot schimba nimic.

În paralel, știu că prin suflet se crează la un moment un neplăcut nor difuz, iar acesta are nevoie de pretexte conștiente - a la te-ai comportat nasol acum niște decenii, ori măcar cinci minute - pentru a se exterioriza...

E mare lucru, să fii înțelegător cu tine însuți

Mi-e teamă însă că așa ceva nu se poate... În fața disconfortului care ne afectează - în multiple forme, și prin adîncul nostru - viața, independentul Mai-mare de prin noi alege a reacționa dînd vina... Pe alții, ori pe noi înșine.

În ultimul caz, motiv este că nu am fost nemaipomeniți, pentru a evita acea palmă sosită din partea Existenței...

Oare interesații de legende

…sînt atrași, în paralel, și de istorie corectă? Simt că nu.

> *„VIDEO. ZBOR DEASUPRA UNUI CUIB DE ZMEI. PEISAJE ŞI LEGENDE DIN GRĂDINA ZMEILOR*
> *La aproximativ 10 kilometri de orașul Jibou se află una dintre cele mai spectaculoase atracții geologice ale României. Este vorba de Grădina Zmeilor, care îi atrage pe turiști nu numai prin frumusețea formațiunilor stâncoase care se schimbă de la un an la altul, ci și prin poveștile localnicilor, care spun că aici locuiau, odinioară, zmeii."*

Cineva declară

… că, pentru el, primărița locului (foarte probabil PSD) este o adevărată sfîntă. Iar de aici, bășcălia ce se naște brusc, în publicul Net, de-așa idee a respectivului.

Dar.

Noi, cînd luăm vreun Gheorghe de sfînt (cu legenda-i cea cu balaurcu tot), ne aflăm mult mai breji?

Îmi zăbovește azi atenția pe o vorbă

Și anume: *"Ai grijă ce îți dorești, căci s-ar putea să ți se întâmple...".*

Păi e normal! Conform definiției unei dorințe, ea e legată de goluri prin suflet, și mai puțin de ce sîntem capabili a atinge. Prin urmare, un salt norocos pînă la acel palier ne va duce nedotați pentru el...

Dacă ne plîngem de analfabetismul altora

… (al Vioricăi Dăncilă, de pildă), asta nu înseamnă că noi ne aflăm enciclopedii ambulante.
Dimpotrivă.

Gică-contrismul

… e-o treabă construită totuși pe argumente solide.
El deranjează însă inclusiv prin faptul că obosește mintea noastră, a opozanților lui, cea doritoare de concluzii, mai exact dintre cele care ne convin.

**

Îmi mențin părerea că-i foarte util la casa omului, a-și plînge de milă, la vederea vreunei neputințe/dureri personale ori alteia. Atîta doar că ea rămîne idee, plimbată pe-un strat subțire de la suprafața oceanului personal. Xînd profunzimile au chef a semăna disconfort (ca să nu-i spun durere) poghița conștientă nu mai face doi bani. Iar matale, plimbat neplăcut prin valuri, întinzi în zadar mâna, să te apuci de ceea ce părea minunat colac de salvare, la ceas de meditație liniștită...
.
Zisele mele de aici or părea neguroase, dar la o adică sînt doar *cioranisme*... Adică vreun seamăn purcede la așa curățori interioare, la așa recunoașteri - vorba unei piese muzicale - că negrul e negru, iar apoi pleacă fluierînd, gicăpetrescian i-aș zice, pe drumul vieții...

Între momentele-mi descurajate

.. (și doritoare de singurătate) se află și acelea cînd descopăr oameni care nu privesc mai atent vorba (eminesciană): „Cum de nu vii. Țepeș doamne...”

După cum.
Profesor universitar. Iar totodată deputat (în Europarlament).
.

> *„Federația palestiniană de fotbal îi cere lui Messi să nu joace contra Israelului în meciul amical pe care Argentina îl are programat pentru sâmbătă la Ierusalim.*
> *În caz contrar, tricouri cu numele vedetei de la Barcelona vor fi arse în stradă.*
> ***Radicalismul atinge cote incredibile de prostie.”***
> .

Ultima propoziție de mai sus nu-i obligatoriu dovadă a deșteptăciunii...Și în care eu unul văd capacitatea de-a analiza fără parti-pris o situație de viață. De-a explora de ce acela se produce, în modul cu pricina.
Frunzărind memoriile lui Valeriu Anania, reîntîlnesc partea despre detenția la Aiud.

Pornind de la o carte indicată acolo drept interesantă, dau search pe net, întîlnind materialul acesta...:

> *„Diabolica deghizare. Reeducarea prin tortura morala — Aiud 1960-1964*
> *Filip-Lucian IORGA*
> [Motto] *”E o singuri umilinta, aceea de a spune ceea ce vor ei sa spui (Lizi Florescu, fosta detinuta politica)*
> *Capii regimului comunist intelesesera foarte bine acest lucru. Nu era suficient sa isi ucida fizic adversarii. Oricat de abjecte ar fi fost metodele de tortura, oricat de dur ar fi fost regimul de detentie, prizonierii politici isi putusera pastra demnitatea. Mai mult, moartea le conferea acestora o aura de martiri. Reeducarea prin tortura reusise sa anuleze fiinta umana si sa bestializeze victimele, dar succesul celor care au initiat-o a fost doar partial. ...”* Etc.

Mi-i deloc onorabil, admit asta, că mă aflu animat de idei fixe… Și anume că inclusiv în inșii cu ani mulți de (măcar în parte nedreaptă) închisoare, primordial rămîne omenescul. Mai exact latura noastră primitivă. Și care nu-și pierde din vedere interesul. Unul deloc înalt. Și anume de-a ne prezenta pe noi în roz. Iar pe dușmani în negru.

În așa demers, și vizînd sucess oratoric mai mare, omenește-i și a uza de întorsături stilistice. Care, totuși, se află un banal mod de-a face - din pămînt - bici.

În rest. Mă bucur mult, a nu fi apucat - subsemnatul - acele vremuri.

Diurne

I

Ideea de *sfînt / sfințenie.*

Există acolo nevoia omului normal (fie și sădită prin mijloace violente în familie - de genul *„Trebuie să fim ca toți ceilalți, altfel vom fie excluși, deci ne va lua dracul*!”) de a se refugia sub aripa unei construcții psihice supranaturale, a cărei existență o bănuiește în realitate. Acel tip de zeu, apărut demult în grupurile umane mici, este preluat și prelucrat în folosu-i de către societate.

În paralel, mie îmi pare că ideea de sfînt interzice din principiu a contesta ceva legat de el, ba poate și a gîndi ceva mai atent, la situație.

II

O afirmație, pe undeva: „Ion Coja*, „Petre Țuțea era un reper moral”*

Dau ochi, la idee… Pînă să reprezinte ceva, ca adevăr al afirmației, știu că ideea de moralitate ține de vocabularul social. Mai exact, e vorbă inventată, pentru a facilita comunicarea, respectiv coeziunea grupului. Or, așa creație respectă natura născătorului, și anume subiectivitatea. Una, inerent, în folos propriu.

Moralitatea e pendinte de-un domeniu - firea omului -care se află extrem de complex. Asta, pentru că sîntem inerent alcătuiți din bune și rele (pomenesc ultimele în baza unui cod de valori ce nu poate fi decît voit lax).

În paralel, mi-a fost dat să observ că oamenii uzînd de-așa idee, a moralității, ignoră că ștampilele lor se află simple puncte de vedere, între ale semenilor. Aceia, utilizatorii noțiunii de

care vorbesc, atribuie idelior dumnealor caracterul de adevăr. Iar în paralel disprețuiesc (atunci cînd nu pun la zid de-a dreptul) opiniile adverse.

Ca părere a subsemnatului, procesul are loc în baza a două nevoi interioare: a ne părea nouă superiori / deținători ai adevărului privind această (altminteri neclară) lume, apoi pentru a obține de la semeni recunoaterea acelei superiorități, și care ar aduce o poziție mai fructuoasă între ei.
Acel impresionat al oamenilor nu poate avea loc la scară generală, motiv pentru care este vizat un grup mai mic - nu o dată coagulat deja în baza tipului de idei pe care îl emite acel orator. La o adică, toate așa grupuri se află constituite pe baza unor atari resorturi. Diferă doar pretextul acelei adunări de indivizi. Unii vor marșa pe naționalism, alții pe integrare europeană, să spunem. Aceasta, întrucît vectorii resectivi sînt mai apropiați formării de care au avut parte, iar pentru că în paralel au nevoie de un 'autobuz', pentru a răzbi - între altele așa vehicule - spre piscul cu bunătăți (materiale, respectiv sufletești).

PS
Privesc la formularea „[Cutare om], un țăran imperial”…
Fără îndoială vor fi utile unele pasaje din așa material. Dar din start îl văd doritor a satisface subiectivismul, șmecherismul interior. În paralel, înțeleg nevoile sufletești ce-mping urmașii lui Adam la așa acțiuni.

Avantajul virstei a treia

… (barim segmentul pe care îl traversez eu, mai încolo trebile stînd probabil mai naspa) este că te poți entuziasma de frumusețea unei femei și fără să te tulburi.

A încerca să ne rezolvăm conștient

… vreo problemă sufletească o face pe ultima să se refugieze fulgerător, în lumea independentă care ni-i infinitul adîncului personal.
Minți destupate propun, la chestiune, contactul prelungit cu situațiile care dor. E un demers util, dar el epuizează totodată din entuziasmul, din... necunoașterea vieții - atît de utilă, pentru a o traversa...

De cîte ori mă pasc idei iconoclaste

… (de expus pe aici), e nevoie de pus inițial cenușă în cap, cum că-s Gică Contra, frustrat, ofticat pe fericirea lumii și alte de-astea...
Azi mă uit spre Camil Petrescu. Și căruia îi este astribuită vorba: „O iubire care nu este eternă, nu este nimic..."

Mă aflu cum sînt, ticălos adică, din neîncredere față de zise origesturi ale oamenilor. Și-i posibil să nu exagerez în atitudine...

Ce e aia iubire? (întreb de dragul discuției, eu avînd răspunsul deja) A văzut-o cineva la față? (eu simt că nu, iar aici îmi pot explica atitudinea)

După cum. Este vreuna eternă? Aici, dincolo de pretențiile-mi anterioare, eu cred că nu.

Pe-așa fond, Camil Petrescu - conștient sau ba - umblă la anumite glande. Unele adînci. Și care se tulbură (deseori, în așa ceva e revărsare de energie vitală, iar asta face bine). Vehicule îi sînt acolo vorbele tari *etern* și *nimic* (la vreo treime din impactul lor se află aceea de termenul *iubire*)..

E pe-acolo și un mic duș scoțian, probabil și el vizînd energia pornind din contradicțiile interne. Pe de o parte ne putem priâoiecta în acele zise (cum că avem ori avem parte de-o iubire eternă), pe de alta avem sentiment de vinpvăție, de inferioritate, că nu sîntem în stare de ceea ce pomenește Maestrul...

În același timp, și mai turnînd o doză de cenușă..., mă uit spre romanele lui C.P. și stau tot mai prudent la paginile-i tratînd amor. La o adică, e și normal s-o fac - întrucât de la scrierea acelora trecut aproape un veac, iar totodată subsemnatul se află spre capătul unei existențe poate nu chiar idioate, din punct de vedere al privitului spre lumea înconjurătoare...

La chestiune, găsesc a fi rezistat cât de cît descrierile de situații neamoroase, din cărțile acestui autor. Cu banale iritări ale Emiliei, pe colege de teatru. Ori cu șarmantele (și realistele) relatări despre Nae Gheorghidiu.

Dar ale dragostei aveau totuși probleme din start (îmi pare mie). Zic asta pentru că domeniul e tarat de două ori. Pe de o parte publicul (din motive de studiat) are nevoie de-un anumit fel, al relatărilor despre dragoste. Apoi, e vorba de rînduri vechi de-o sută de ani...

Fără îndoială, mă aflu picat și în exagerări, cu așa observații, dar ceva adevăr li s-o găsi, astor răutăți...

Tot la Camil Petrescu, mi-i un pic dificil a nu privi spre cum se va fi descurcat el în ale amorului, în viață-n general. Ovid Crohmălniceanu îi execută un portret mai mult decît interesant...

Foarte posibil ca Petrescu să se fi aflat precum George Călinescu în ale lui „Cartea nunții” ori „Bietul Ioanide”, adică să-și confecționeze un personaj despre cum *i-ar fi plăcut a fi*...

Este drept că un Fred Vasilescu îmi pare făurit cu ceva mai multă atenție spre gusturile (livrești) ale publicului, decît un arhitect Ioanide.

La chestiune, probabil nu-s eu primul - care vede în Jim Marinescu un Fred Vasilescu insuficient șlefuit.

Apropo de literatură

Florin Iaru se apucase recent de-o analiză a personajului Anghelache, din schița „Inspecțiune”, a lui IL Caragiale.

Tentația de-a arunca ochi asemănător asupra acelei bucăți literare m-a îmboldit și pe mine, însă am renunțat destul de curînd.

Mă aflu botă în materie de știință a modului cum este alcătuit un text, în acel cîmp al literelor. Știu doar că Rebreanu își pregătea precum un adevărat strateg scenele, desfășurarea romanelor. Probabil, similar procedează și alții.

La schița lui Caragiale îmi pare a fi fost vorba de un lăsat în voia instinctului (fie el scriitoricesc, și bazat pe destule observații asupra vieții, bașca inteligență ridicată a autorului). Mai exact nu-și va fi bătut capul cu ce ar simboliza cutare ori cutare mențiune, din textul său (eventual a lăsat totul în baza 'negrului' din inconștientul personal)

Probabil autorul simte - ce gen de curgere a textului, respectiv ce idei fac bine adîncului. În ultimul avînd trecere, cu plăcerea ulterioară aferentă, construcții aparent banale, cînd nu-s contestabile logicește de-a dreptul (cazul vorbelor despre iubire ale lui Camil Petrescu, bîrfite într-un recent post al subsemnatului: „O iubire care nu este eternă, nu este nimic..."

Nu m-aș jena de așa observații, iar în paralel să stau complexat de critici docte (Florin Iaru pomenește unele, în articolul său din Dilema veche). . Nu o fac, întrucît - dincolo de recunoașterea cantității de muncă și mintoșenie depuse acolo - expunerile de acel tip îmi par foarte departe de sensibilitățile sufletești primare, acelea care pot depista mai acut esența lucrurilor din jurul nostru.

Bineînțeles că apreciez acel gen de critică, ba și-i înțeleg rațiunea de-a exista.

PS1

Titlul articolului lui Iaru: „Caragiale n-a vrut să răspunză – dezvăluirea secretului lui nenea Anghelache”

Poate-s eu excesiv de cîrcotaș, dar cred c-apare o problemă cînd folosești acest tip de exprimare. Căci acolo nu e ironie, cum simt c-ar putea motiva autorul. Ci un catch pe sufletul unei numeroase categorii de public. Și în care eu nu văd finețea putinței de-a rezona, cu observații precum ale lui Florin.

Există însă un *dat* al lumii. Oameni precum aceia, cititorii vizați, nu au interes profund pentru acea exegeză. Ci se simt bine cu-o trecere mai mult decît superficială a materialului. Așa-s ei.

În paralel, dumnealor se află mulți. Inclusiv între cititorii acelei publicații. Prin urmare, riști să rămîi cu numai doi-trei prin preajmă, dacă te interesează doar inși necaptivați de formule precum 'secret' ori 'dezvăluire'.

Lumea merge înainte cu numeroasa categorie care *se face că*... De pildă că-i religioasă. Ceea ce-i de înțeles, însă.

Regina Maria îmi pare a fi fost specialistă

…în a poza-n ce nu era. Ea fiind în realitate un vulcan temperamental.

Atitudinea-i poetică, de Maică Tereză *avant la lettre* va fi fost un rol, pe care îl va fi deprins în tinerețe, pentru a reduce agresivitatea ce-i sosea dinspre un părinte ori tutor.

Se înțelege însă că toți procedăm astfel.

În paralel, privesc spre construcția destulor semeni, ce se află structural setați în a crea povești cu eroi și balauri, despre inși din jur. Nu-i interesează a-i cunoaște pe-aceia cu bunele și blamabilele reale, Un pic paradox face însă ca aceia să se descurce mai bine în realitate, decît inși diferiți lor, precum subsemnatul...

Pe undeva e pomenită ideea demnității

„Unde e demnitate e și prosperitate: Mercedes investește UN MILIARD de euro în deschiderea unei fabrici în Ungaria cea iliberală*.”*

La așa zise, mintea-mi a ținut să zăbovească un pic pe ideea demnității. Și anume cam ce-o însemna ea, barim la nivelul celor care o flutură cu evlavie (eu privind-o altminteri nu multă neîncredere)

M-am uitat în DEX. Unde frații îmi par a fugi nițel, de-o explicație...: „1 Calitate de a fi demn (3-8). 2 Atitudine demnă (3-8). 3 Gravitate. 4 Măreție.... ” Alții adaugă acolo „autoritate morală, prestigiu.”

Că părere a mea… Se află aici caz clasic de multă dificultate, la trecerea în cuvinte a unei formule sociale ce face bine stric la sufletul celor mulți. Mi se pare oarece primitivism, la acei care asudă acolo, de-o definiție. Adică, se puteau obosi de ceva mai amplu. Asta, în condițiile în care dumnealor se vor carte de căpătîi.

Altminteri, bineînțeles că nu doresc a-mi fi reprodusă părerea, acolo. Dar tot o spun.

Atitudinea zice-se demnă este una îmbrățișată intenționat de un om, pentru a căpăta apreciere din partea unui seamăn, pentru o valoare (un avantaj adus celuilalt) ce altminteri nu prea există. Repetîndu-mi niște recente zise, în tipul demn îmi pare a se regăsi situația insului ce-a îmbrăcat o poziție socială înaltă, dar singuratică, în ale contactului cu semenii. Pentru a nu-i fi reperată nici drama (însingurării de sine), cît și vulnerabilitatea statuii, atitudinea/opoziția lui sînt învestite social cu (obligativitatea de ai-i fi acordat aceluia) respect.

Așa barim văd eu lucrurile...

Că tot începusem

…a răsfoi acum cîteva zile despre Aiudul concentraționar, am simțit nevoia să aflu mai multe, despre un personaj destul de complex, și anume cel care a fost mai mare peste acea închisoare transilvană, în anii de pînă la eliberarea deținuților politici (1964). E vorba de (colonelul) Gheorghe Crăciun.

Dn anonimat mi-l scoseseră memoriile lui Valeriu Anania, care l-a cunoscut în 1946.

N-aș intra la caracterizări despre acela, ci doar punctez că revoltații pe comunism, pe torționari de azi nu-mi par să fi lecturat informații mai echilibrate despre aceia. Ori părerile lor (și chit că multe dintre acestea trădează redusă finețe a obrazului).
Dar tot cred că-i de explorat și opinia lor.

Totodată, și presupunînd că nu vreau prea mult de la viață, poate e de simțit un pic și vîntul istoriei, al realității, din acei ani... În sensul cum ne-am fi simțit, noi cei de azi, în acele vînturi sinistre (raportat barim la rozul de azi). Cum am fi tratat lucrurile.

PS1
La chestiune, se face mult caz de condițiile pușcăriilor comuniste. Ale modului în care erau tratați deținuții. Se vorbește foarte puțin însă despre respectarea drepturilor omului în perioadele Carol II (1938-40) și Ion Antonescu (1940-44).
Anania descrie cum era la mititica, în 1941, și nu-s multe deosebiri față de anii Dej. Nici săltatul de pe stradă nu se făcea mai elegant - vezi cazul celor săltați la înmormîntarea lui Horia Codreanu, cînd viitorul mitropolit se alege cu un bocanc în gură, deși se afla departe de-a fi omorît pe cineva).
.
PS2
Dacă ai proveni dintr-o familie cu șase copii, și-ai fi simplu cazangiu (cazul viitorului colonel Crăciun), ai refuza mîna întinsă de orice sistem politic, pentru a urca mai sus?

Ca ateu

… trăiești un pic mai grijat decît religioșii, dar nu ai dezamăgirile acelora, la rugile neascultate.

Eu unul mă feresc

… să dau sfaturi altora. Asta, fără îndoială din timiditate...
Cît și din conștiința faptului că ne aflăm diferiți.

Pe undeva dau de sloganul lui Carol I

… Nihil sine Deo. „Nimic fără Dumnezeu”.

Ca toate vorbele mari, nici aceasta - bănui - nu se omoară de plăcere, dacă-i soliciți detalii ce și cum, despre dînsa. Inclusiv dacă regele nostru nu și-a răcit gura degeaba, căci prin jur s-au aflat, atunci și mai tărziu, destule lucruri fără Dumnezeu. Între ele, situația care a dus la răscoala din 1907.

Apoi.

Eu n-am izbutit să-l întîlnesc pe Dumnezeu, în piele și oase. Iar de ceva decenii nici nu-l mai simt, prin jur, măcar ca vreun fum, ca vreo idee în mintea-mi.

O fi omul plecat...

Oare ce-l oprește, dacă există, să dea un semn concret de viețuire?

La chestiune, se face deseori trimitere, că iarba, pomii, cerul și alte din jur sînt făcute de Dînsul... Parcă nu m-aș lăsa convins, însă, de-așa argumente.

Grație ideii (de care alții fug îngroziți) că cele din jur pot lipsite de cap și coadă, îmi pare că nu-i obligatoriu ca ele să fie făcute de o instanță conștientă. Ori chiar de un Ceva, fără pretenții divine.

Mă pregătesc pentru tot ce e mai rău, în ale tipsiei unde-am fost adus să viețuiesc, de niște decenii.

„Despre iubirile fericite”

I

Eu unul privesc nițel aparte ideea de iubire… Pînă să vorbesc despre ea, sînt conștient că viața socială impune fabricarea de termeni edulcorați, care fac plăcere celor aduși să trăiască în spirit comun.

Asta, pentru că acele idei (poate în ton cu firea umană, altminteri) sînt transformate în mici zeități, cu toatele contiribuind la următoarea succesiune de simțit bine: există (minunată, uluitoare) iubire + noi o posedăm + ne va fi minunat. Or, lucrurile stau stau ceva mai cenușiu, prin realitate. La origine, în cazul iubirii, se află drogul cu care ne momește viața / Specia, pentru a umbla după un exemplar de sex opus, a ne cupla apoi, și dobîndi astfel un copil ori mai mulți. Din acea situație s-a născut, în retorte sociale, ideea de dragoste, cu al ei supraetaj, iubirea.

Acel interes primar ducînd la contact sexual are de felu-i viață scurtă. Iar asta pentru că specia ne vrea, după apariția progeniturilor, dînd atenție și acestora. Nu spun că o dată cu avansul în viață, plus doi-trei copii în preajmă, nu ne poate traversa un puseu de interes erotic pentru cineva. Cert este însă că el se află redus, raportat la timpul din existența noastră cînd specia nu-și asigurase viitorul.

Ca observație a mea, vorbesc mult despre dragoste și iubire aceia care nu prea au de-a face, cu intimitatea alături de o persoană.

În același timp, e absolut normal ca, în fața cenușiului inerent vieții, să nu încercăm a ni-l îndulci cu ceva. Ideea de iubire, fie și strict livrescă, se află între asemenea droguri.

Așa vede barim subsemnatul, lucrurile.

II

.Sintagme de tipul „sînt îndrăgostit fără speranţă“, „sînt îndrăgostit şi mă simt vinovat“, „sînt îndrăgostit şi nu mai sînt bun de nimic“ n-au ce căuta în vocabularul iubirii. Iubirea adevărată e creatoare, mobilizatoare, restauratoare. E tonică, simplă, vitală. Amărăciunile, neîncrederea, infernul geloziei, suspiciunile mărunte, spaima de viitor şi tot alaiul de indispoziţii cotidiene care confiscă uneori, inflaţionar, viaţa cuplului sînt preliminarii şi semne ale ratării. Iubirea fericită este, dimpotrivă, un corelativ al reuşitei umane, o binecuvîntare care îmbogăţeşte şi înfrumuseţează inventarul destinului pămîntesc. Fericirea se multiplică atunci cînd e atentă la fericirea partenerului, iar fericirea cuplului aşază asupra întregii comunităţi un cer mai curat şi mai hrănitor.”

(vă rog să mă iertați pentru lungul citat...)

.

Cîteva observații, venite din partea unui paria social - care-i subsemnatul...

„Sînt îndrăgostit fără speranţă“

.

Am îndoieli că cine-i îndrăgostit folosește așa expresie. Pe de o parte, un așa lovit de Venus nu ține a comunica prea mult, fiindu-i îndeajuns acel sentiment. Apoi, prin vorbe precum acelea citate el mai degrabă dorește a capta atenția seamănului (probabil alt corigent în ale amorului înflăcărat, frust), respectiv a semnaliza că e om cuminte, și supus valorilor sociale. Căci formula în cauză de ele ține, și mai puțin de eros.

.

„Iubirea fericită este, dimpotrivă, un corelativ al reuşitei umane...”

Cînd aveți timp, arătați-mi și mie una, prin jur. O să ziceți că cît de rău și acru sînt, dar tot nu mă voi îmbăta cu apă rece... Iubirea / cuplul fericit se află precum omul sănătos.. Adică-i un bolnav prost consultat.

Ca părere a mea, și mai ales cînd trecem de mijlocul vieții, pe cîmpul iubirii ajungi a mai culege ceva doar cînd îl accepți cum este.

PS

„Fericirea se multiplică atunci cînd e atentă la fericirea partenerului, iar fericirea cuplului aşază asupra întregii comunităţi un cer mai curat şi mai hrănitor.”

Fac ochii mari-mari la așa pretenții... La o adică, eu unul văd în ideea de fericire o noțiune strict socială/livrescă. În așa optică, pesemne mă aflu influențat de unghiul lui Teodor Mazilu, din 'Ipocrizia disperării'.

"Ciuma roșie!..."

Nu reușesc să văd in acel reproș (adus altora) nici obraz fin , nici forță interioară.

Banc al momentului

„Interviut la mitingul apolitic PSD din astă seară :
- Contra cui manifestați dumneavoastră aici?
- Contra cost."

Or.
Dumnezeu pare să nu bată cu bățul... Căci părinții pesediștilor de azi reproșau la fel, animatorilor Pieței Universității 1990... Probabil e-o caracteristică a vieții. Ca roata să se întoarcă.

La un articol

… semnat altminteri de-un condei destupat, lansez scurt comentariul *„Ceva-i rigid, in text."*
Apoi, după un ochi suplimentar: *"Am intrat in anul morții. Căci una-două văd primitivitate, in rîndurile semenilor destupați..."*

Fără îndoială îmi sînt acolo zise foarte contestabile, inclusiv pe linie de neam prost. Ori de-a nu-mi vedea deloc lungul nasului. Plus îngrijorare, unde naiba o s-ajung, cu așa optică (nișțte înaintași, fie unul dintre ei doar personaj literar, eu ajuns prost. E vorba de ivan Karamazov, respectiv Frisdrich Nietzsche. Dar mi-aș păstra vorbele (în paralel cu ochi cît cepele, pentru a nu-mi sfîrși existența la balamuc).
Itima atitudine a fost ajutată de ochiul pe care l-am dat, la scurt răstimp, pe un material din Observatorul Cultural. Unde se vorbea despre un film. Cam așa:

> *„Am vrut să facem un film care să te facă să pui sub semnul întrebării propriile idei despre intimitate"*

Afirmație care mi s-a părut iarăși de grădiniță. Mai exact, intimitatea reală nu are chef de așa vorbiri, de exteriorizat în general. Asta, pentru că se află din altă lume. A sufletului, ori - mai frust spus - a inconștientului nostru.
Acuma, nu cred că-i o treabă a da cu barda, precum o fac eu. Ci-i nițel de explorat, ce și cum

> *- „Păi, domnu Ordean, ultima-ți idee asta e-un dat cu barda în dublu exemplar!..."*
> *- Taci, mă!*

Hai să pun de-o mică expunere, dintre acelea pentru care m-or chema cîndva universitarii bucureșteni... (e gîndire pozitivă aici, dacă nu programare interioară).

> Nu mi-i neapărat fudulie în paranteza anterioară, dar îmi place să mă joc uneori, cu îndrăznelile. Cu riscul de-a spera. Este drept, că ceva măsură nu strică nici aici, iar în paralel e bine să fiu pregătit pentru ceasuri cenușii ori negre ale vieții, căci ultima nu-i compusă doar din fabricat comode iluzii...
>
> Dacăt trimit ăst material doamnei de la Observator Cultural, oare mi-l publică?
> Cred că nu.

Revin la obiect.

Omul normal, comun, se află supus vocabularului social. În general, Societatea (mai liniștit spus: traiul între semeni) i-a impus un anumit limbaj, o anumită atitudine. Și care-s legate, pe de o parte, nevoii acelui mega-grup de-a limita agresivitatea frustă, respectiv necesității unui limbaj - fie și oarece fals - de-a crea coeziune/nerespingere între membrii cu pricina. Pe acest fond, apare de pildă vorba *iubire*, chit că la origine se află banalul dor de-a pătrunde prompt și vehement o femeie.

În același timp, în societate s-au făcut eforturi încununate de succes, pentru a spori productivitatea economică - cea conferind îndestularea materială atît de necesară. Aceasta a impus un mod de gîndire încă o dată îndepărtat de naturalul omului…

> Nu fac ultimului statuie. Doar constat. Pardon. doar îmi se pare mie.

La acest stadiu al discuției, e de notat că în acel cîmp intervin vreo două caracteristici umane, primare mai exact. Și anume competiția între oameni, respectiv plictiseala ce se instalează peste acțiunile noastre, după un interval oarecare. Pe acest fond, a luat naștere (probabil foarte demult) un fel de spirală. Aceea a abordării de unghiuri noi, respectiv mai valoroase decît cele de dinaintea lor.

Este cazul ziselor despre filmul X, de care aminteam mai sus.

Eu unul am îndoieli mari-mari, legat de-așa pretenție: *„Am vrut să facem un film care să te facă să pui sub semnul întrebării propriile idei despre intimitate“* Mai exact, că ieșind din sala de cinema și ulterior te vei pune a gîndi, iar apoi - tulburat - vei schimba ceva în tine, întru intimitate.

Teoretic, mă aflu aici crunt dătător cu barda, ce între altele nu caută lucruri utile (fie și pentru grandomani ca susnemnatul) în acel text, în acea muncă. Dar eu unul simt că intimitatea se află altceva. Și oricum o chestie complexă, respectiv deloc precum chestiile cu acest nume suite pe soclu.

OBSERVATORCULTURAL.RO

„Am vrut să facem un film care să te facă să pui sub semnul întrebării propriile idei despre intimitate“ | Observator Cultural

PS

Mereu mă întreb, cînd văd zîmbete precum cel din imaginea de mai sus, cît își permit asemenea oameni să nu servească subiectivismul (omenesc, al) celui din fața lui. Mai exact, cum poți să tratezi subiecte înalte, iar în paralel să mulțumești un om (multipilcat, face Publicul) ce are nevoie de-așa zîmbet. Ca părere a mea, nu e loc de doi... dumnezei. Și de care să spui că merg în paralel/împreună.

Admit că mă aflu dur cu așa afirmație, dar poate trebuie - totuși - spusă...

**

Am rămas cu privirea pe ochii persoanei din imagine. Și mă străfulgeră ideea... Oare cîte ne rămîn nerezolvate, neascultate (uneori chir de noi înșine),încercînd să plăcem celorlalți, a supraviețui sub soare, în general...

E adevărat că avem doar o viață?

„Ierusalim. Biserica Sfîntului Mormînt ”

De la o vreme mă uit tot mai des la expresii din categoria 'sfînt'.
Și miros o anumită componentă. E vorba de interdicția punerii în discuție, a celor afirmate dincolo de așa formulă. E un speriat cu divinitatea, cum că să nu-ndrăznești a fi altfel, decît vor aceia...
Admit în paralel că respectul spre sfințenie face bine la suflet, căci ne simțim protejați de acel personaj (sfînt), de domeniul pe unde se preumblă acela...

PS
Aș reaminti că cel mai prost îmi pică la respectivii pretenția că adevărul/realitatea se află strict cum zic ei. La unul ca mine, la ochiul său asupra realității, nu (îăn plus, o să mă pape iadul, un catralion de iad, după care voi văcsui șoșoni, în rai)!

„Viorica te iubim/Că ca tine nu găsim!!”

N-am idee cum privesc alții așa vorbe. Eu văd însă acolo două lucruri.
Pe de o parte modul infantil al cui emite formula citată. Iar decurgînd din el, neputința de-a atinge vreodată palierul unde se află hulita doamnă.
La așa apreciere, mi se răspunde deseori că dna Dăncilă se află la un palier unde *Trebuie pentru ca să.* Ideea e întărită de faptul că-i plătită din banii noștri (de parcă i-am da pe gratis, și nu în schimbul perilor albi pe care doar trecutul prin așa posturi îi știe...)
.
Dincolo de asta, oi putea mirosi și eu ce ne mînă prin viață, dincolo de glumele pe seama premierului în exercițiu...

PS
Ghiersarii din care citez nu pot spune, domol: „Eu nu-s de acord cu premierul Dăncilă (ori șeful dînsei, de la partid) din cutare motive”...
Căci se află oameni.

De-ale mele

Om fiind, m-a durut îndepărtarea unuia dintre fiii mei, de tată-său. Și în care continuam să văd pînă de curînd bucata-din-mine, cu care mă aflam cîndva foarte aproape.

Brusc, ieri am simțit lucrurile exact pe dos. Mai exact, am realizat că acel om zice-se străin are o amprentă caracteriologică ce nu s-a pomenit, de la mine.

De unde întîia (și fulgerătoare) impresie: „Ce caută firea mea [/ lucrurile mele], tocmai acolo?! E aiurea!!”.

PS

Tratez eu pe-aici chestii psihologice, dar ignoranța-mi în acel cîmp continuă să-mi rămînă mare. Zic asta observînd că abia acum miros un lucru. Și anume că pot ieși din inconștient una-alta (cu doarele, respectiv zoaiele aferente), după care ideea aceea se duce din nou în neștiință/BIOS uman, atîta doar că nu mai e același țarc, precum cel inițial...

„Dumnezeu lucrează!

…Fiti tari, suntem alături de voi. Nimeni nu este fără de păcat, dar daca te îndrepți Dumnezeu iartă. Cei care folosesc sabia de sabie vor pieri.”

Se poate, dar cei uciși de ei se află plecați mai demult...

Trec peste faptul că pierirea acelor agresori e foarte posibil a fi una strict biologică, adică în patul lor. Tot *pieriți* se numesc, și acolo.

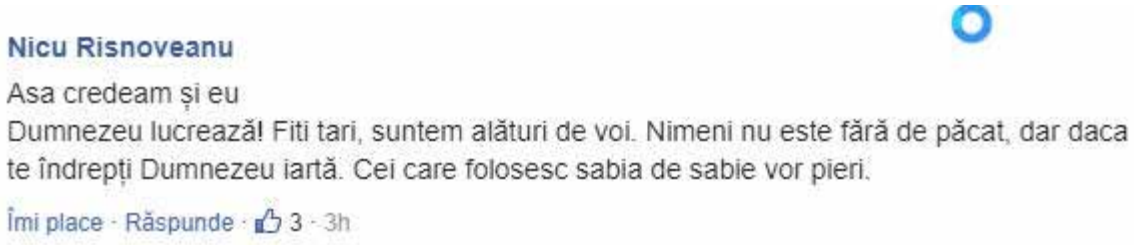

Miting PSD în Piața Victoriei

Mi-i ocazie de-a cunoaște mai bine o altă jumătate a poporului român.

Ciocnirea civilizațiilor…

(înțeleg mulțumită Google că expresia a făcut carieră datorită lui Samuel P. Huntington .)

Stație de metrou în sudul Bucureștiului.
Grup de pesediști care-au fost la mitingul partidului lor se îndreaptă spre ieșire. După ore în care au stat cuminți, unul dintr ei își permite cu gest de frondă. Mai exact imită la portavocea din dotare glasul unui speaker de metrou. Cum că urmează oprirea cutare, cu peron pe partea dreaptă. Volumul portavocii, inevitabil mai ridicat, surprinde pe cei din jur. Dar simt că totul e luat drept glumă.
Prin dreptul respectivului și al amicilor săi (îndreptîndu-se spre Popești-Leordenii de baștină) trece însă o pereche, să-i zicem spălată. Cam la 26 ani. Tînăra femeie, poate excesiv de subțirică, e în niște așa-numiți egări albi. Ea strîmbă scurt din nas, după care pronunță superior-dezgustată: „Ce patetic!”.
În același timp, caută să se îndepărteze cît mai mult de țugulani, pe cît îi permite spațiul de cîțiva metri pătrați, unde ne aflam cu toții în acel moment.

PS1
Supriză pentru mine...
După cîteva zeci de metri, grupul de pesediști nu se îndreaptă in corpore spre apropiata localitate suburbană, și urcă în vreo patru jeepuri. Omul cu portavocea nu-i este între proprietari, însă urcă și el pe scaunele moi. Au număr de Giurgiu.
Acum, pe cînd scriu astea, nu mă mmai miră deloc, vreun exces al muncitorimii la adresa claselor decăzute istoricește, din anii 50.

La un post TV interesat de realitate

…am nimerit ieri pe tirada unui realizator... Care îl provoca pe L. Dragnea a merge oriunde în țară vrea pesedistul, căci va fi primit tot cu scuipați, iar acel teleast favorabil.
Am picat aproape dureros pe gînduri. Ferească Dumnezeu, vorba unui chinez, de vremuri (istorice) interesante. Căci nu știm ce-am face, de pildă dacă am fi în frumosul Pitești, al anului 1949... Și invers. Adică, oare ce-ar fi făcut în prezent un (torționar) Țurcanu ...
Simt că nici azi nu ar fi avut vreun Dumnezeu, deși i-ar fi stat numele Lui mult pe buze (ca nouă tuturor, altminteri...).

Mă uit la Călin Popescu Tăriceanu

A plecat din PNL și-a construit o formațiune de sus în jos. Ce funcționează, spun eu, onorabil (avînd în vedere dotările, inclusiv de legendă - mai exact lipsă a ei).
Vechiul său partid îmi pare azi alcătuit *de jos în sus* (sic). Și năpădit, prin urmare, de mult praf structural, de imobilitate.

„Mitingul acesta a fost ultimul cantec de lebada

…al primului infractor al natiunii ca un tipat in noaptea judecatii de apoi !”

Of.

Dincolo de luatul dorițelor noastre drept iminentă realitate (de pildă, cum că d. Dragnea e pe ducă), observ de la o vreme - mintea fiindu-mi poate o idee mai coaptă - că zisele din acea iritare ne privesc mai degrabă pe noi, și mai puțin pe cel vizat. De pildă, pînă să țipe L. Dragnea, o face autorul citatului din amonte.

Similar priveam spre cineva ce reclama ieri hater-ii vizînd-o pe Simona Halep. Și-n care depistam exact așa ceva, adică deprinderea de-a urî vehement pe cineva.

Similar, cineva glosa despre primitivism.

Al altora.

Tot pe acolo:

Este din ce in ce mai nervos. A ales adresarea de tip 'dinte pentru dinte' in locul celei cerebrale. Este inecat de ura...”

Nu știu cîtă ură e la destinatar (pot intui că nu pe cît se spune, altfel acela nu ar mai fi ajuns unde este). Dar emitentul ideii citate posedă din plin.

PS

A fi om.

O secundă nu ne trece prin minte, pomenind de Judecata de apoi (a altora) , că noi nu ne aflăm creștini perfecți...

„Mîndri de Simona.”

Interesant sentiment...

Ne aflăm - barim în acest caz - mîndri de-o reușită la care nu am contribuit. Eventual se poate spune (de sanchi) cum că și eu, X, am sprijinit-o moral, alături de mulți alții... E pe-acolo o-mînă-spală-pe-alta ce merită aprofundat. Totul în lumina nevoii de coeziune socială. Simona cîștigă și ea, chit că statul n-a cheltuit vreun ban cu ea, ci doar își trage roade.

PS
Tot eu, întru omenesc.

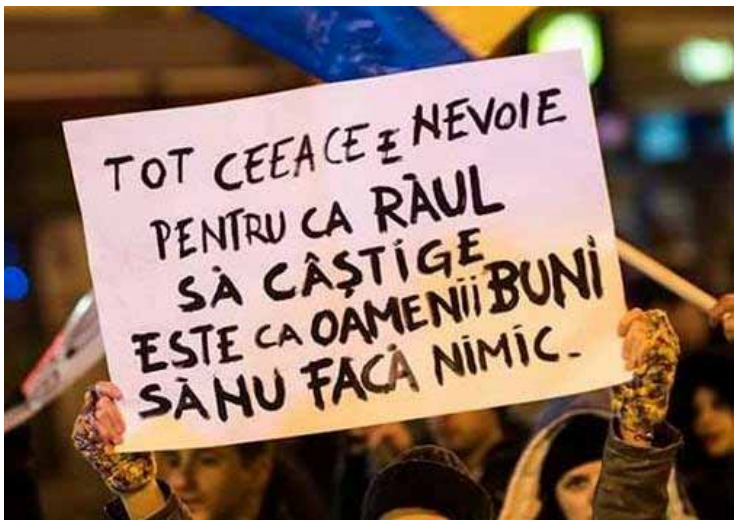

Vorbă absolut goală, acolo.
Apoi, întrucît fluturătorul ideii plasează oamenii răi în altă parte, îndrăznesc a vedea totuși exact așa ceva, în dumnealui...

O caracteristică a realității se află că nu-i cum vrem noi (la urmă tot noi, muritorii, vom fi luați la șuturim, că ne-am aflat păcătoși și alte alea, pe-o scenă a vieții de care nu ne-a întrebat nimeni, de părere...) Zic asta și amintitndu-mi suita de lideri pesedișți, de ieri. Ieșea din clădirea Guvernului. Aroganța zeului. Cu burta plină (nu neapărat în sens digestiv).
Cînd te gîndești c-acolo nu e neapărat ticăloșie, ci biată fire a omului... Probabil și eu aș face la fel, suit de șansă acolo.

Partea proastă începe *după*, cînd stai să te întrebi dacă sigur șansa ți-a dorit binele, urcîndu-te acolo...

Domnul avansat în vîrstă

… - care mă aflu - are între preferințele muzicale pe Stela Enache. Din care ascult acum... . Între altele piesa „Ani de liceu” - peliculă cu multă vogă, în anii 80.
Și pe-atunci fiind ca azi, nu m-am simțit bine în liceu. Nu am rezonat și pace cu atmosfera lui..

Poate, aici, e-un sindrom din categoria unui titlu de film: „Privește înapoi cu mînie”... Poate.
.

Cert este că nu mă aflu între nostalgici după adolescența-mi, după școlile urmate atunci, după acea peliculă în general. Asta e posibil să scutească de priviri galeșe înapoi, și implicit de unele cu semn opus către prezent.
Cum stau cu viitorul? Cum a-l privi, de la un 2018? Cred că bine. Barim în conștientul de azi. Cum mi-i în inconștient, respectiv cum voi judeca mai încolo - nu știu.

PS

La chestiune, a pieselor muzicale plăcute vreunui vîrstnic, cred că înțelept nu-i a rîde de gusturile celor care s-au aflat înainte de noi, ori vin după...,

Am stat un pic mirat

… la recentul miting PSD, observînd un grup de tineri. Nu aveau mare lucru diferit, față de susținătorii de vîrsta lor, ai #Rezist.

Ceva similar am văzut în cazul unor middle-age, este drept că nu din categoria foarte școlită. De unde părerea-mi că e de ajuns o simplă adiere de situații prin viața noastră, pentru a simpatiza în altă directive. Unde o tabără bifează, iar alta nu este a inșilor solizi, rurali, plesnind de sănătate. Ori invers, a provincialilor secătuiți de truda vieții.

PS

Am participat cîndva, dus de nevastă, la o tabără de vară a tinerilor politicieni (reprezentînd defunctul Partid al Alianței Civice). Cei mai spălați (în sens multiplu) dintre noi erau reprezentanții PSD...

Ideea de mîndrie / de a ne mîndri

Dincolo de ceva excepții, cred că noțiunea de mîndrit are două componente importante. Ea se face în baza unui statut la care, totuși, nu am prea asudat. De pildă realizările Simonei Halep ori că sîntem români.

> Există într-adevăr situații ded „Mă mîndresc cu copiii mei!”... Dar și acolo, după o secundă în care nu-ți vine a contesta înalta pretenție, poți explora cum arată atmosfera din familia acelui părinte...

În același timp, vizează a obține un statut superior și (nițel) arogant la adresa celorlalți semeni.

Acea atitudine, de *mîndrit*, presupune un fruct ușor a dobîndi, fără efort - valabil pentru amîndouă părțile: lăudător și public (totuși, atent ales de anteriorul) al acestuia. Un ceva asudat, muncit ar face impresie proastă, inconștientului tuturor...

„Gabriela Firea, huiduită copios pe Arena Națională

… după ce a urcat pe scenă cu Halep. ”

Nu știu ce caracter o avea doamna primar Firea. Dar îmi permit exercițiul de imaginație următor... Cum arată ochii, fizionomia celor poniți s-o huiduie, pe acel stadion.

S-o huiduie că ce? Păi, pentru că nu le-a dat ceva gratuit (în afară de acea găzduire acolo, meritul momentului fiind totodată al Simonei). Că nu le-a pupat mîna, intrîndu-le totodată servitoare în bojdeuca de-acasă?

Dincolo de bizareria unor huiduieli, pornite de la niște oameni care se declară mai deștepți și mai fini decît pesediștii...

Aceeași lume bună uită unde se află. Mai exact într-o Capitală care n-a mai avut primari de Dreapta de nu mai știu cînd... Iar unde primarii de sectoare se află de asemenea (toți!) ai PSD...

Poate din lene și fudulie

… plasez iute ștampile (ba și nefavorabile) pe unele materiale de presă. De pildă ieri, pe-un articol al Contributors.ro, propus altminteri aici de un mintos amic.

> *„Chiar dacă ar fi fost imaculat precum cămașa sa, președintele Dragnea ar trebui pus sub acuzare de înaltă trădare de țară pentru instigare calificată la ură. Discursul său, jucând bine calmul și determinarea, a fost ceva între predica unui preot care își îndeamnă enoriașii la dreapta credință (Suntem aleșii lui Dumnezeu? Suntem! – au strigat în cor masele de credincioși, dar parcă nu cu prea mare convingere…) și discursul unui dictator care se pregătește să mobilizeze poporul împotriva „dușmanului”, oricare are fi numele acestui „șobolan”.*
> *Perspectiva? Un război civil de uzură.”*

Am zis acolo că mă aflu în fața rîndurilor sale precum oamenii postului de radio Europa Liberă, înainte de 1989, în fața ziarului Scînteia, al partidului comunist.
Blamîndu-mă ulterior, aici, c-am vădit toate micimile sufletești posibile.

Se întîmplă însă ca nici biciușca celui numit Super-Ego să nu fie eternă... Cînd pomeneam de acea atitudine a compatrioților munchenezi (de unde emitea EL), că referam la faptul că ei aveau de identificat în gazeta comunistă pasaje prelucrabile ulterior cît să devină parte a excurs domol și echilibrat la radio.
Căci, e cazul s-o spun, Europa Liberă - posturile de radio occidentale din acea vreme - s-a aflat departe de stilul tabloid. Nu se ridica tonul, ideile curgeau domol, Ceaușescu primea de foarte ori adăugirea /domnul/ .
.
Ajungînd din nou la acel articol...

> ..., orice tras de urechi - fie și mititel - cred că se cere însoțit de prudența „Oare eu-s mult mai breaz? Oare nu procedez asemănător?”
> Se prea poate. Să procedez la fel. De pildă, să mă aflu agresiv. Ori uneori părtinitor, fie și sub forma împotriva-celor-care-sînt... împotriva dlui Dragnea (deci cu toții aflîndu-ne oameni, adică nu chiar îndeptățiți a găsi paie în ochii altora).
> O jumătate de kilogram încap de cenușă e ok?
> .
> Uf.
> Mai departe...
> .

Se poate vorbi aici de invidie. A mea pe-acei reușiți, pe linia socio-inteletuală.
Dar tot aș avea pretenții la dumnealor, a nu sta doar cu haină spălată, pe umori precum ale tuturor.
Iar de aici îmi pleacă altă greu avuabilă, și anume supărarea de copil că nici măcar în oameni mari și umblați prin viață nu poți schimba o vorbă aproape-de-lucruri...

Fără îndoială, dl autor Mihăilescu știe a sonda realitatea. Iar apoi a o pune în metafore de succes. De pildă cum că L. Dragnea pune în fața suporterilor săi oglindă favorabilă, cum că acei manifestanți (suporteri în general) se află valoroși. Dar, zic eu, parcă tot e loc de-a privi și spre noi, dacă ne aflăm mai breji. Eventual și simpatizații noștri politici (dacă mai avem curajul, în fața prestației acestora, de-a declara că avem vreunii...).

Altminteri, admit că la condeie/oameni precum d. Mihăilescu (de felu-i stîlp al unei reviste ce nu mai poate de dileme...) se află omenesc din plin. Adică acea bucată din noi ce cată a întări efectul spuselor noastre (în drept spre reflectoare - căci e-o cheie a lucrurilor...) , către felia de public cea bine aleasă.

În cazul ultimelor, argumentele-s de întărit prin dulceața unor figuri de stil. Eventual a semnelor că ne aflăm mult citiți (și care ne ridică, pe noi plus cititori) deasupra altora...

Diluînd o eventuală observație corectă asupra realității aduce și agresivitatea în sine - acoperită ori ba de voaluri. Asemenea purjare făcînd bine condeierului, cît și cititorului.

.

Admit că acolo se află, dincolo de pomenitul omenesc, *viață*. Spun asta cu gînd că vreun material nepărtinitor și explorator de multe (inclusiv ale micimilor noastre) nu ar atrage.

De ce atrăgeau, la vremea Europei Libere clasice? Păi, ne aflam în alte vremuri. Cînd bunăstarea ni se afla departe, și nicidecum în exces, ca acum.

> Mă întrebați dacă afirmația din urmă nu-i cumva pripită. Poate. Dar multișor bine tot există, ceea ce la oameni neponderați se transformă în oftică de-a nu avea mai mult bine. Asta, în termeni umani, însemnînd și a stăpîni în jur, alți semeni.
>
> .

PS

Dl Măhăilescu e sociolog. În așa calitate, o fi tratat vreodată lucrurile, precum în ultimele paragrafe de aici, de pildă?

La chestiune, și trădînd poate eterna-mi fudulie goală, multe materiale destupate le simt tributare bibliotecilor consultate, și mai puțin sufletului autorului. Oarece paradox face, în viziunea mea, să nu liopsească în opera acelora (gazetărească, îndeosebi) sufletești din categoria agresivității.

Zic și eu...

.

PS2

Un comentariu aceeași filă a Contriubutors.ro, evidențiat altminteri de administratorii paginii: *„Nu am inteles de ce era nevoie sa fie adusi atatia oameni la acest miting...”*

Oratoric, așa formulă are succes. În practică, se află însă acolo un om care nu a putut deslușI resorturile realității.

Pentru că mai toți ne aflăm mai interesați a ne revolta de realitate, și nu a o sonda (ceea ce duce inevitabil la acceptare), are mai mult succes în suflet o zisă precum aceea citată, decît vreo expunere domoală a neplăcutei realități...

Totodată.

La acel miting a fost adus acel număr de oameni pentru că așa a socotit potrivit mai marele acțiunii. În sine, domnul citat uită că puncte de vedere îndreptățite pot exista și în afara persoanei ale.

Rămas cu mintea

…la analizele de presă, asupra mitingului pesedist...

Poate.

Cu cît cunoști mai mult lumea, realitatea, viața lor, cu atît ești tentat a emite caracterizări mai fugitive, mai lipsite... de viață.

„Ea este. Să fie fie sănătoasă. Mă duc să-mi iau o înghețată. Ne vedem pe mar/nea lacului, să ne bălăcim degetele de la picioare în apă”.

„Păi bine, bre... Matale nu ai angoase? Și implicit nu ai a le drege prin efuziuni agresiv-sociale, ca tot omul normal la cap?”

Ba am. De-aia port și Seni. Pentru că fac pre mine urgent, cînd devin conștient ce și cum, de-ale Tipsiei...”

„Tipsia e Scena vieții, unde ne aflăm?”

îhi.

Supărarea omului dintotdeauna

… că semenii nu se află cum vrea el.

„Orice e posibil dacă munceşti şi crezi” (Simona Halep)

Dacă privești mai atent la așa zise, ești tratat iute de neam prost. Asta, deși - în așa demers explorator - nu-i vreun dor a da peste nas simpaticei campioane. Ci banală prudență, de ins care *ia în serios* așa vorbe. Adicp e gata a porni pe greul drum pomenit acolo. Dar nu ține a-și rupe gîtul, totuși, finalmente...

Așa avea două observații, la spusele Simonei.

1. Citatul e valabil la dumneaei, poate și la cîțiva alții.

2. El comportă nuanțe (prin definiție o spusă - doritoare s-ajungă iute la inimă - se află scurtă și nenunațată). De pildă, că există eșecuri pe acel drum. Și care lasă urme. În paralel, în virf de munte, ai a coborî apoi, Spre șesul de care fugisei.

Vorbele-mi o părea acre, dar la oa dică sînt ale unui om ce ia în serios vreun emitent oarecare, iar apoi verifică. Cu rezultatul previzibil - căci are de-a face cu oameni...

Cu fudulie zicînd, poate… Dacă vedeți senecți mai puțin destinși la suflet, este pentru c-*au cununat și botezat* fără măsură, la tinerețe. La figurat, se înțelege...

Firea umană...

Pe de o parte îți umfli cu pompa opinia de sine. Asta, inclusiv numindu-te [publicaţia] *Epoch Times*.

În paralel (iar publicul semănîndu-ți leit) comunici, te manifești, existi în primarul omenesc. . Acela care e-n nevoie de zisele dlui Ponta, reproduse aici.

Și care țin de aproximativ clasa a treia, primară.

X: „E criză de lideri.

… Mare. Oameni care să transmită idei, nu palavre, și să însuflețească mulțimile ... ”

Te contrazic. Acolo e doar realitate. Și neputința noastră de a o suporta.
De aceea ne fabricăm iluzia că, de s-ar pogorî sfinți (adică lideri șcl) ne-ar fi suportabil.
La o adică, e aici esența religiei, simt eu.

„În civilizatia noastra de tip balcanic

…trebuie demontata o intreaga viziune traditionalista despre "tatuci" si inlocuita cu realitatea echipelor care fac posibila o ascensiune sau orice alta realizare”
Mi-e teamă că prea curînd nu vom realiza acea schimbare.

La chestiune, pornesc a medita de unde ne-a apărut ideea asta, că să fim precum vesticii? Pînă la WWII ne mulțumeam cu cele oferite de naționalism. Apoi, perioada comunistă pare să fi strîns sforile unui fel de pendul al lui Maxwell, care - scăpat în prezent, gravitațional - ne-animă ideea că trebuie să fim altfel. Bașca faptul că așa ceva e posibil.

> Eu unul nu spun că-i imposibil, dar nu simt a fi realizabil așa ceva prea curînd. Zic asta ca unul care a mai observat un set de mari așteptări, acelea ivite imediat după 1990

„Ah, Caragiale, tătucule, ăștia-s copiii tăi. Toți..:

<Reacțiunea a prins iar la limbă. Ca un strigoi în întunerec, ea stă la pândă ascuțindu-și ghearele și așteptând momentul oportun pentru poftele ei antinaționale… Națiune, fii deșteaptă!>”
Păi de ce- fi anormal, să fim (tot) de-ai lui Caragiale - fie și la un secol și jumătate depărtare?

Pînă la urmă, Caragiale se afla precum Divertis (ori Mihai Bendeac). Pur și simplu reproducea naturalul.
Din ce motive majoritatea condeielor - afirmate ori ba - nu fac asta, se poate explora.
.
Ar mai fi ceva... Putem privi semenii și fără a-i coborî? Respectiv a-i înțelege, de ce iau în serios avertizarea, cum că reacțiunea-i trează?

PS1
Dacă stai să observi, pînă și presa contemporană de calitate e plină de afirmații-surată - celor reproduse mai sus din Caragiale... La o adică, e însușire primordială a jurnalistului să ridice idei-sperietoare, pentru ca insul din fața lui să defuleze cît mai multe din refulatele diurne, adunate deja în suflet.

PS2
„„Ah, Caragiale, tătucule, ăștia-s copiii tăi. Toți!”
Oare copii ai lui Caragiale-s doar alții, ori și noi înșine? Simt că-s doar ceilalți.

Oare de ce simțim nevoia

… să alăturăm calificativul „adevărat” (cu varianta 'real', din imagine), ideii de valori?

Am sentimentul că inconștientul îl respinge (nici nu mă miră, avîndu-i în vedere artificialitatea...), dacă-i nud. Adică 'valoare' și atît. Dacă-i mai sosește ceva, în sine nu va fi convins, dar tărășenia îi va sugera legănatul unui copil...
El fiind așa ceva.

Apropo de copiii lui Caragiale

… și pe care ultimul șade cu mîștoul.
N-am studiat prea mult din opera dînsului, dar fiu bun i-o fi Leiba? Cel din Făclia de Paști?

S-a făcut mult caz

… despre cum au fost racolați / aduși manifestanții pesediști la București, sîmbăta trecută...
Pe cînd aștept într-o o sucursală BRD, la un monitor din incintă rulează o reclamă. Are în miez fotograful care a tras cadre în Alba Iulia, la 1 decembrie 1918. Între altele, in clip sînt înfățișate niște căruțe în mers, cu oameni plus steaguri tricolore.
Brusc meditez că venirea acelor din diverse zone ale Ardealului, spre Bălgradul Unirii, s-a făcut pe un tipic nu foarte diferit, de-al mitingului pesedist de după o sută de ani. Respectiv trezit interes individ, eventual suportat cost transport.
Acel participant fiind el animat de idei înălțătoare, dar și de ieșit din rutina / cenușiul zilnic.

Viitorul - al nostru personal ori al țării

… - ne poate apărea deseori ca unul întunecat...
Și mai rău decît atât este să acceptăm că el este imprevizibil / impredictibil...

Vine vorba

… într-o discuție despre Corneliu Coposu. Interlocutorul meu îi este fan.
Privesc spre mitul național-țărănistului ardelean și observ acolo o trăsătură socială - una pe calapodul religiei (altminteri, pe aproape stă și patriotismul).. Și anume, dacă intimplator te găsești minte mai destupată, ai voie a nu prosterna Acelora, dar este interzis a purcede la critici (ori măcar la îndoieli) publice.
Această interdicție, să-i spunem a Stăpînirii, este completată cu aceea a oamenilor simpli deja dresați - dintre care destui cu nevoie teribilă de-a crede, s-o recunosc!
În Dumnezeu și patriotism.

Eu unul cred că

… dincolo de înflăcărate declarații, nu învățăm nimic de la Simona Halep.
Doar ne simțim bine, o vreme.

*

Sînt un om căruia îi place să învețe. Dar nu prea am ce învăța de la Simona.
Asta, pentru că e cu totul alt om. Posedă alte particularități. Poate învăța de la ea un ins cu ADN asemănător, ca tenacitate și dorință de a sui sportiv. Dar și acela va merge strict pe drumul său. Pentru că e diferit de ea.

Lucrul cu ale adîncului personal

… pe cît este el posibil, îmi pare precum într-un banc. Unde, fiind vorba de un document strict secret, șeful solicită dactilografei să-l bată legată la ochi. Din așa ingrată postură ești obligat a gestiona una-alta, în acel hău...
Altminteri, și ca observație a vîrstei atinse, cantitatea de incomod ărin viață pare să rămînă aceeași, oricît am încerca s-o diminunăm... Dar tot ne zbatem s-o îndulcim (dacă am folosit nedrept pluralul, a se scuza!)

Ajung pe-o filă a dlui Mircea Vasilescu

Dumnealui, ca fost redactor-șef, amintește cum a demarat revista Dilema.

La un moment dat, vorbește despre dezbaterile inițiate la revistă în anii 90, cu interlocutori din zone opuse ale spectrului politic. *„Am avut cîteva eșecuri, pentru că unii acceptau inițial, dar cînd auzeau cine le sînt conlocutorii, încheiau scurt cu „eu cu X n-am ce discuta”.*

Să zicem că eu aș dori să fiu solicitat pentru așa gen de discuție. De către dumneavoastră, cei de la Dilema. Care v-ar fi răspunsul?

Simt că din aceeași categorie cu refuzul citat mai sus (și avînd sub-mesajul aferent)

Vehiculăm mult despre îndrăzneală

… curaj, tenacitate, dar totul pe-acolo se vrea în categoria drogului social. Adică al vorbelor de dat bine publicului - bucată a lui, ori *in integrum*.

Or, în momentul în care vreunul o ia pe cont propriu cu-a urma acele comandamente, se lasă cu totul altceva... Pe de o parte, dacă acela e ghicit drept mai slăbuț, e luat la mișto... Pe de alta, de-i mai tare, e șuntat pe față - fie și făcîndu-te că nu există.

Zic asta apropo de o eventuală tenacitate, ce-ar putea fi necesară pe drumul cuiva, de-a sosi condei ceva mai acătării, în lumea asta românească.

.

Apropo de acea tenacitate. Eu am fost în deceniul nouă pomenit ucenic al stilului să-i spun Dilema (pot spune că el se află unul dintre cele trei repere exterioare). Care, la vremea aceea, cultiva dialogul.

Nebănuitele căi ale vieții au făcut ca dînșii să nu insiste pe acea înclinație pentru dialog.. ..

Cei de la Grupul *pentru Dialog Social* n-au făcut-o nici pe-atît...

.

..., căci lumea s-a mai schimbat, iar în paralel animatorii i-au căpătat decenii în plus (se poate discuta ce și cum presupune asta...).

Nu știu cît s-a deșteptat subsemnatul în răstimp, dar cred că totuși zărește binișor situația 'mamei spirituale' de altădată..

Și-uite-ajung iar la vorba cea hulită, a dilematicilor de ani 90: *„Unii [...]cînd auzeau cine le sînt conlocutorii, încheiau scurt cu <Eu cu X n-am ce discuta>”.*

Replica în chestiune semnalizează înainte de toate oroarea de-a ajunge în contact cu acela. Și nefiind una din categoria „Eu, la așa ceva, nu mă cobor...” (sper să nu le dau idei)

În cazul primeia, este reacție la posibila întîlnire cu un om care-ți permite, grației educației primate, a se produce pe mai multe planuri (poate și cu dezinvoltură) decît acela ferindu-se, prin vorba amintită.

PS

Ziceți că posibil să nu ajung bine, cu așa stil de-a vedea lucrurile? Cu așa rîvnit nebun spre înalturi (căci, la o adică, asta e)...

Păi... Naiba știe ce-o ieși... Și poate rezulta rău inclusiv prin a mă cita careva, la siteuri lumești, cum că-s model al dezvoltării personale..

Asta, deși subsemnatul doar face și el ce poate, în bărcuța cu carele trece prin existență (dacă nu mă credeți, nu încape supărare...),.

13 iunie 1990

Ca observație a mea, nu simt ca atitudinea noastră față de acele momente să se fi schimbat în 28 ani. Cu atît mai puțin în direcția înțeleaptă.

În paralel, aș cerceta în funcție de ce anume Istoria își alege preferații / perdanții.

„O lume fără Dumnezeu

… / nu poate fi întemeiată, / dar o lume fără dreptate / Nu poate fi condusă.”

Vorbele aparțin cel mai probabil scriitorului grec Nikos Kazantzakis. Iar o editură cu pretenții le pune pe coperta cărții aceluia, pe care o scoate.

Mie unuia mi se par cam primitive acele zise. În sensul lipsei de nuanțe (deși ar încăpea). Iar din așa construcție nu simt a pleca, drept fruct, decît intoleranță. Mai exact, una la caz în care cineva ți-ar contesta afirmațiile. Ori măcar ar solicita detaliile. De fapt, în așa ciment grosier observ dorință a sufletului... De-a încropi o vorbă-vrajă care-i prinde bine, iar apoi de-a refuza vreun atac la acea - vorba unui amic - bulă unde ne simțim bine.

Îmi devine tot mai vădit - mie, păcătosului - că avem nevoie de bălmăjit vorbe ce prind bine, iar asta nu se poate petrece decît într-un mediu septic, unde la acelea nu sosește vreo contestare.

Pomeneam de curînd că nu ne-am schimbat ideile față de 13 iunie 1990, deși s-au scurs aproape trei decenii. Simt că nici la volum Kazantzakis nu încape - în lumea culturală - vreo cercetare cu ochi de 2018, să spunem. Asta, pentru că aproape cu toții avem nevoie să știm că reperele lumii ăsteia nu se schimbă.

Prin apropiere, mă priveam dimineață într-o oglindă nefizică și descopeream că îmi este mai util să-mi spun că în jur se află *haos* (asupra vieții, spațiului, timpului), decît să caut a-i descoperi *rost* (vorba unui rapsod). La o adică, și psihologic vorbind, mai rău fac dacă acelui sentiment primar interior îi pun etichetă greșită, fie ea și glorioasă.

.

PS

Peste coperta acelei cărți am dat pe cînd adunam - ca de obicei - postările-mi de pe aici, pentru volume de aruncat (cu

sticla aferentă) în ocean. Mi-i în lucru al 13-lea asemenea op.

La chestiune, mă pregătesc sufletește și pentru eventualitatea că nu se va alege nimic de ele. Că se vor duce la fundul mării, și gata. La o adică, va rămîne plăcerea, aceea din acceptarea situației. Că scrisele-mi nu vor căpăta rveor ecunoaștere valorică (fiind om, visez la așa ceva...). . La o adică, cam fiecare perioadă și-a avut temelia ei, ca preocupări.

Erosul exclusiv, muntele, scrisele pe blog, apoi aici.

Nu-mi bat capul cu cele care s-au dus. Au fost necesitatea acelei vîrste. După cim nu știu ce va sosi după etapa actuală. Dar foarte probabil voi îmbrățișa ce va apărea atunci, ca umplere a timpului, iar entuziamele de azi nu mă vor mai mișca.

„Mai e PSD un partid pro-european?”

Păi unde scrie că trebuie să fie un partid european? Pînă la urmă dumnealui, PSD, are de făcut o medie între cerințele europene cu pricina (și care-s mai puternice actualmente pe continent). apoi firea electoratului său, iar în același timp caracteristicile activiștilor săi - mari sau mici.

La aceeași întrebare de mai sus meditez cît de european se află d. autor Preda și formațiunea dumisale. Or, pînă a găsi un răspuns, știu că inclusiv la dumnealor se află firea omenească. Aceea care se dă după cumbate vîntul.

La chestiune, mă întreb ce-ar fi făcut d. autor Preda de-ar fi ajuns la majorat în vreun 1948... Să fiu iertat, dar eu unul îi și văd cu șapca proletară pe ochi, respectiv discursul întru ideile utemiste ale epocii. Iar asta pentru că, pînă a mă afla eu eventual ins rău, ne aflăm cu toții oameni.

Ideea de tradiții

. se înfășoară în măreții, dar eu unul văd acolo groază de ce poate aduce nou existența. Dacă mă îmbrac altfel decît au făcut-o strămoșii, care e problema? Ce tării ale cerului - fizice ori sufletești - cad, în eventualitatea că abandonăm obiceiurile părinților?

Am reajuns cu ochii

…pe vorba lui IL Caragiale, „*Simț enorm și văd monstruos”*.

Iar îmi torn cenușă în cap, înainte de-a zice niște vorbe în afara tiparelor... Mi se pare deplasată alăturarea pe care o adevărată industrie literară o face între acea vorbă și ilustrul înaintaș.

Într-adevăr, acea expresie ființează într-o lucrare a sa, mai exact într-un text scris la persoana I („Grand Hôtel „Victoria Română”“) . Dar autorul va fi afirmat și altele - prin opera-i - , în acea gamă a lui (popular zis) „Eu fac și dreg...”

E interesant că vreo declarație (de suit pe soclul măreției dieilor) nu e preluată din scrisori ale lui Caragiale, deci din afirmații pe care și le asumă nemijlocit, ca aparținându-i. Deși, chiar și

atunci, ar fi fost de cercetat asupra nuanțelor. De pildă dacă nu o spune în glumă. Ori o zice serios, însă neadevărat, ca acoperire în realitate.

Teoretic, par aici pus a tulbura ape. Dar ideile-mi în cauză îmi par justificate (dacă nu mi le-oi lăuda eu, atunci cine..) Pot în paralel deslușI motivele acelei preluări. Și care se află în nevoia de schele pentru o construcție.

Pe numele ei *Corola cu minuni a lumii*.N

Legat de 13-15 iunie 1990

… noi uităm / ignorăm două amănunte.

1. A existat atunci un context. Un sol din care s-a ridicat acea plantă, a violențelor .
2. Într-o ceartă, e nevoie de doi.

Nu-mi place

Dincolo de luminițe este o încercare de-a da jos de la guvernare un partid care-a cîștigat niște alegeri democratice. Și măcar dacă puciștii-ar avea în calcul cum să cîștige deștept viitoarele alegeri... În general nu-mi pare că dumnealor gîndesc, a exista o a doua zi.

Totodată… Debarcarea PSD din Executiv în 2015 mi-a arătat că Iohannis nu se descurcă, cînd ajunge să dețină putere multă (adică și guvernul).

I se pare că a pune o marionetă a sa în Palatul Victoria a rezolvat lucrurile.

Mă uit

…la ideea taberei Iohannis de-a organiza un miting în 10-12 august (sic, adică trei zile)

Deduc de-aici că, dincolo de afirmația președintelui că manifestația PSD a fost un fiasco, ea de fapt a tulburat mult zona Dreptei. De unde dorința-i de-a recupera avantajul-de-stradă avut pînă acum cîteva zile.

Probabil va izbuti, în acea manifestare-gigant. Posibil să-și dea jos finalmente și adversarii, de la guvernare. Însă, nu-i obligatoriu să aibă succes la viitoarele alegeri.

În rest, lucrurile aduc întrucîtva cu 1944-47. Acum însă Dreapta (agreată occidental) fiind pe valul geostrategic. Iar Stînga orfană de sprijin, în afară.

Să vedem, ce va fi...

Cineva m-a declarat

… azi, ca aflîndu-mă ‘ciudat’.

Omul avea dreptate, admit asta. Căci numai un ciudat se-apucă a privi curios (spre) acea caracterizare. Că de ce vreunul e ciudat. Respectiv ce-o însemna asta, 'ciudat'. Și ce vrea de la viață, insul ce lansează asemenea ștampilă.

A fi ciudat nu-i un defect. Ci, în primul rînd, nechef al acuzatorului de-a accepta un diferit de el. Și cu o activitate cerebrală aparte (căci 'ciudatul' nu-i tembel', ori 'prost')

În paralel, vehiculatorul ideii încearcă - prin așa vorbă - să intimideze . Eventual să dea prilej amicilor, a spune: „Hă-hă, noi nu suntem moacă, ca ăla!”...

Ei sînt normali. Și oameni.

Unele părți ale sufletului

…ne sînt precum copiii, pe care i-am avea. Sînt deseori năzdrăvani, comițînd boroboațe, dar noi - maturii / părinții locului - avem a răspunde pentru ei.

În paralel, nu-i o treabă a sta cu parul, acolo, pentru a ne fi liniște în *ogradă*..

Zic și eu, ca picatul din lună

Cînd un 13-15 iunie 1990 continuă să ne atragă atenția, aceasta e datorată (la origine) violenței din acele zile. De fapt, pe noi ne tulbură teama declanșată de acele momente, în interiorul personal.

Din acest stadiu al observației, pornesc două variante de reacție.

Una ar fi să ne întrebăm cum ar putea fi evitate așa răbufniri, în viitor. Demersul nu e simplu, și nici obligatoriu a produce soluții.

O altă variantă este ceea ce se face îndeobște în cazul unei agresiuni. Și anume, se răspunde similar. Într-adevăr, în ultimul caz (și la un 2018) nu se iese cu toporul, ci doar sînt așternute cuvinte. Precum bună parte a celor de mai sus. Dar se află acolo un amestec primar care, la condiții istorice favorabile, ne poate duce lesne a da cu Molotov-uri, în clădirea MAI din Mihai Vodă..

PS

Fiind, cum ziceam, *om din lună*, închei cu o curiozitate. Oare merge vreodată istoria, după cum dorim noi?

E la mare cinste

…ideea avutului de modele, printre oameni.

Nu știu cum mers lucrurile pe la alții, care iau în serios acel îndemn. Dar eu unul l-am simțit pe proprie piele, deloc simplu...

Mai exact admir de la o vreme un om (altminteri dus), faptele sale. Îmi clădesc eu acolo un sălaș de simțit bine, dar acesta are parte curînd de mari zguduiri. De pildă cînd dau un *search* net pentru o fotografie a respectivului. Și-l descopăr (la antipodul Balanței carele mă aflu) Berbec deseori coleric. Dau și de opinii ale aceluiași (pe diverse paliere), cu care n-aș fi de acord. În același timp, mă rușinez de-a dreptul că m-am vrut, la un moment dat, copil mititel și îngrijit de acel om puternic...

Plăcerea de scrisele aceluia rămîne, însă... Și mă refugiez - după ce scriu precum sus - în locul unde alba fantomă a aceluia conferă din nou plăcere aparte...

Țara e posibil să nu ne vrea proști

.. pe noi - unii dintre fiii ei. Ci pur și simplu se adresează compatrioților majoritari.

Intrucît m-am nimerit un pic deștept, iar o idee trăgind pe alta, nu puteam rămîne la vorba consacrată a unui trupe muzicale. Aceea cu *Țara te vrea prost*. Ci fost-am dus la un nou unghi de vedere.

Rămîne greu de contestat însă pretenția unui alt grup de muzică . Și anume: "*Toate-au fost la timpul lor / Ceva exagerat...".* Inclusiv ideea că țara ne vrea proști

La o postare

…de genul ăsta, mă întreb dacă aparține unui oarecare entuziast, ori vreunei instanțe ceva mai serioase. Îmi pare că vreunei ultimeia...

Ce vor ei, acolo, nu mi se pare o treabă... E clar că vor a da jos guvernul pe căi nedemocratice.

Oare ce-o fi în capul lor? Nu zic asta ca reproș, ci din pură curiozitate (așa gen de investigație risipește cețurile necunoașterii, pe cît e asta posibil, iar dup-aia poți merge mai liniștit în ale tale...)

Bineînțeles că nu-i obligatoriu ca eu să investighez perfect realitatea, apoi să emit concluzii, în baza existenței taman la mine a codului Bine/Rău. Dar parcă nu e o treabă, ce doresc aceia din spatele unor așa manifestații (mă refer la acelea #Rezis / pro-Dreapta / pro-Iohannis)

Nu de alta, dar se lasă cu un precedent prost. Iar la vreun curent invers al evenimentelor, se va găsi îndreptățită și tabăra adversă a proceda la fel. Și parcă nu e o treabă. Se înțelege însă că aranjorii #-Rezistenței au voie a proceda cum găsesc dumnealor mai bine, respectiv negîndind prea tare la viitor.

Poate mă cred eu deștept, însă îmi pare tot mai mult că inclusiv la frîie înalte ale politicii se află tot oameni. Și, implicit, mai puțin cu grijă la viitor. Ci doar să-i fie lui minunat, acum.

Asta e.

Noi, cînd vrem să trăim ca în Vest

… avem dorință a prelua și comportamentul celor de acolo?

Apropo de iritarea pe-o caricatură

… dintr-o publicație franceză.

La prima vedere pare-o aiureală, că desenul (admit a fi răutăcios) al unei mîini de oameni - dintre 60 milioane cît o avea Franța - ne bagă-n fibrilație. Dar așa ni-i sufletul. Ridică - precum în GoogleMap - o bucățică de Paris la nivel planetar, și-acolo îi conferă cenușiul norilor de furtună... Cu fulgerele mioritice aferente.

Îi înțeleg mai greu pe cei de la Charlie. Au luat pe cocoașă de la musulmani, dar nu se astîmpără. Nu spun că vom veni noi, cu retevei peste ei. Dar pe-acel spirit e posibil a zvîrli iar spre cine nu trebuie. Asta, cu șanse a-i arunca ăia de tot în aer.

.

În ce privește caricatura anti-Halep, la o adică acel grafician și-a zugrăvit părerea de sine. A lui și-a comilitonilor din redacție. ...Și iar îmi aduc aminte de gestul unui gazetar (de-al nostru), care aproape saliva de plăcere, cînd găsea un titlu de impact, pe coperta mega-tabloidului său... E posibil ca aceia de la Charlie să procedeze la fel, în fața creațiilor locului.

Dl Pleșu îmi pare puțin zis neserios

…cu materialul de aici.

Ca de obicei începe cu lamentații de alții..... (între puncte-punctele de mai sus se află și observațiile mele, la acele reproșuri)

Eternă mirare îmi este faptul că dumnealui păstorește o revistă, un curent cu pretenții a nutri putință a dilemelor. Dintre care altminteri nu simt măcar pui/puiuț, în rîndurile-i de față.

Legat de Mihai Manoilescu, autorul se lansează într-un demers de produs bine publicului nu chiar destupat. Care demers se bazează pe putința sufletului nostru de a-și drege disconforturi, într-un mod aparent neașteptat. Unul dintre acestea este a-și fabrica fericire inclusiv din ideea (altminteri falsă) că la un moment dat raiul terestru s-a aflat la doi pași de noi, însă niște mari ticăloși s-au opus.

Dl Pleșu insistă pe succesul ideilor lui M. Manoilescu în Brazilia, deși vorba aceea aparține unui singur om. Deci cuvenit ar fi să verificăm, dacă și este așa (este drept că, în așa caz, se ducea undeva giudețul încîntării din nimic...).

În același timp, și acceptînd ca real succesul respectiv...

Dacă ideile cu pricina s-au impus în Brazilia (după cum ne informează dl Pleșu), ele nu aveau a se impune obligatoriu și la noi - oricît de frumos le-ar fi grăit părintele. Dacă acelea s-ar fi potrivit locului (mioritic), dl Manoilescu s-ar fi aflat azi între primii cinci bărbați ai neamului, cu tablouri peste tot. Or nu e cazul.

În același timp… Eu unul am mai citit cîte una-alta despre Manoilescu. De pildă Memoriile sale, ori zisele lui C. Argetoianu despre dînsul. Și stau destul de prudent, întru personalitatea sa.

„Suspendarea preşedintelui Iohannis, sfârşitul actualei guvernări

Comparaţie cu anul 2012”

Nu subscriu unei asemenea paralele. La 2012 decisive au fost problemele materiale ale celor revoltați (și ieșind în stradă). În același timp, balanța susținerii populare pornise deja de la muchie-de-cuțit, la formarea coaliției Băsescu-Boc (la începutul lui 2010). Și pe care un vînt al nemulțumirilor populare (generat de criza mondială) a stricat-o, în dauna guvernanților momentului. Or azi, nu cred că scorul susținerii populare se află mult modificat față de 2016. Însăși faptul că antipesediștii apelează la mișcări de stradă mi-i trădează ca neavînd suport electoral major.

Așa văd eu barim lucrurile.

„Cere și ți se va da!”

Am cerut și mi-a venit răspuns, de Sus...: „Poate-ți voi da, însă sigur vei avea efort cît să nu-ți mai ardă de ținta atinsă, cînd o vei avea în brațe. Pentru că îți cont de gura lumii, acolo te vei apuca a turui, pe clișee ale epocii, că ce bine te simți și că ce divină-i perseverența!...”.

Poate n-ar fi bine

.. să mă jenez, că văd lumea în multicel cenușiu. La o adică, eu privesc spre aceasta in integrum, pe cînd entuziasmații au în vedere doar o felie... Ori se uită la tot, dar au drog la bord (nu neapărat din cel clasic), pentru a refula mai bine ce văd neplăcut, în jur...

O fi de la vîrstă... La nivelul gîndirii conștiente, nu-mi mai permit entuziasme. Dar nici nu opresc atunci cînd vreun puseu interior de acest fel ține să iasă la suprafață (la o adică, nici vreunei surate deprimate, a aceluia, nu pun stăvilă).

În rest, n-am pretenție a fi găsit cheia fericirii, nici că mîine nu voi gîndi altfel.

Nițel în altă ordine de idei... Dacă, din partea unei publicații cu șef la care mă dau eu la greu (nu eroticește), ar sosi propunere de tîrg, că s-o las moale, în paralel dumnealor dîndu-mi o rubrică pe-acolo, oare ce-aș zice.

Pentru că-s poamă (adică exact cum acuz eu pe-acel boss al clturii române), probabil aș accepta. Ba mi-aș atîrna la ușă plăcuță că mă cheamă Coriolan Drăgănescu - acela care-a sucit-o, cînd au sosit bunătăți de la aversarii săi.

Sub acel nume aș trece și funcția. Cu italice. Aceea de om.

„Raiul la el acasă

…Valea Gaura –(traseul Bran – Omu)

Oare cum stă omenirea, cu tristețea-i structurală (eu de pildă stau naspa...)? Încep a mă întreba asta pe cînd lecturez vorbe frumoase... De pildă rai.

Oare cum ni-i în suflet, ori în viața de zi cu zi, de-avem nevoie a spera către el?

„Cine este românul chemat la Berlin

… să vorbească în faţa a peste 100 de lideri din Europa despre dezvoltarea smart a oraşelor /../ „Graţian Mihăilescu, unul dintre cei mai activi oameni în schimbarea României..."

Nu mă aflu ins religios., dar am îndoieli că lucrurile în lumea asta merg după cum avem noi dorință. De pildă, de schimbare a României. În nemernicia-mi, aș întreba peste 20 ani: „Și cum a fost, cu acea schimbare smart a orașelor?" Am sentimentul că nu-mi va răspunde careva (dar le pot simți genul de ochi, la acel moment - adică aproape la fel de înnegriți ca ai mei, azi). În schimb se vor produce alți gargaragii, cu clișee la modă în 2038... Admit însă că așa povești fac bine la suflet, celor din miezul vîrstei..

„Cere și ți se va da!"

Am cerut și mi-a venit răspuns, de Sus...: „Poate-ți voi da, însă sigur vei avea efort cît să nu-ți mai ardă de ținta atinsă, cînd o vei avea în brațe. Pentru că ții cont de gura lumii, acolo te vei apuca a turui, pe clișee ale epocii, că ce bine te simți și că ce divină-i perseverența!...".

Poate n-ar fi bine să mă jenez

… că văd lumea în multicel cenușiu.
La o adică, eu privesc spre aceasta in integrum, pe cînd entuziasmații au în vedere doar o felie... Ori se uită la tot, dar au drog la bord (nu neapărat din cel clasic), pentru a refula mai bine ce văd neplăcut, în jur...

„Ura a cuprins întreaga societate"

Vasile Ernu va fi cercetat, cum am stat cu ura – ca popor – în vremurile noastre anterioare?
Teoretic eu-s aici lihnit s-atac ceva în scrisele unui seamăn. Însă realmente mai degrabă mi-i disconfort, de copil (interior), că speram a putea 'discuta' cu cineva despre ale lumii ăsteia, dar acela cade atît de ușor la formule precum ideea că ura – trec aici peste primitivul termenului – sosi abia acum, la noi…
Tot acolo:

„Toate datele limbii ne arată că sîntem în plin război civil. E forma noastră de a serba centenarul Unirii."

Fie și intelectuali aflîndu-ne, subtilitatea minții se suspendă - în fața construcțiilor de gen Unirea cea Mare. Nu se uită nimeni la exagerările, invențiile și-n general subiectivismul de acolo. Dar ne aflăm intelectuali capabili a descifra toate subtilitățile pomenite în textul reprodus.

Puteți spune liniștiți că-s pornit cu parul, prin urbea literelor. Dar poate nu-i așa. Pur și simplu-s mirat, că minți ascuțite scapă din vedere ce spun mai sus...

De fapt, ele nu scapă... Ci li-i strașnic interzis, prin educație, a umbla acolo... La acel tip de fundamente sociale. De reazime ale lumii.

„Marea supărare a președintelui Băsescu

… este că în blatul încheiat de președintele Iohannis cu Dragnea și ceilalți nu a fost inclusă și grațierea preacuvioasei doamne Elena Udrea. Unsprezece ani pe ruta România – Costa Rica nu va fi o navetă ușoară nici măcar pentru teleportarea loialității unui încercat lup de mare. Așa că, parafrazând – A se scuti, Dom' Președinte!" - Dorin Tudoran"

Opinia mi-i strict personală. Iar mica iritare expusă mai jos neavînd vreo șansă a schimba lumea. În fața unor scrise precum cele reproduse mai sus mi se pornește obositor departament, urmînd a separa ce mi-i util acolo, de ceea ce nu mi-e. Existența ultimelor mi-e semnalizată din start de acreli a la „ A se scuti, Dom' Președinte!"

Totodată, aș minți s-ascund că mi se întîmplă a pica eu însumi în așa ironii, deși nu foarte des. Estem oameni.

Că veni vorba, prudent stau și la producțiile cuiva care ține să se considere curat. Orice asemănare cu formula „România Curată" nu mi-i întîmplătoare. Am acolo de optat, în ce cred... Omul folosind așa vorbă se află corect, ori ba? Onest ori ba? Mi se întîmplă a opta pentru 'neonest' etc, însă din fericire se află în jur și lan de nuanțe, prin definiție neamic alb-negrului...

Tot pe astă filă văd formula: „Cu ochii pe voi".

Oare emitenții de așa ceva meditează o secundă, că și alții pot fi - critic - cu ochii pe dînșii? Simt că nu. Asta, pentru că primii se află oameni normali. Adicătele convinși că doar alții greșesc.

Un spectacol frumos/interesant... A pune haine derutante, asupra animalicului care ni-i dincolo de ele...

„«Într-o țară în care „libertatea de exprimare şi libertatea presei sunt principii fundamentale”

… un eminent ziarist politic, Eric Zemmour...”

Să fiu iertat dacă, din toate lucrurile pe care le spune d. Pepino, mă opresc exact la acestea de mai sus.

”Eminent ziarist politic”… Dintr-o sensibilitate excesivă, am o problemă de credibilitatea, la adresa oamenilor care țin să se exprime așa. Mai exact, prezumția de obiectivitate pe care o acord oricui inițialmente tinde să se risipească. Și lasă loc bănuielii că (și) acela se află slujitor al binomului alb-negru...

„O să spuneți că sînt hater

… da' ăsta nu e graffiti, iar autorii nu sînt grafferi. Ceea ce se vede are un nume mai simplu: gunoi.!

Poate - dragă prietene - mă aflu om rău, poate doar privind in extenso lucrurile. Simt că acolo-s de privit încă două lucruri.

Unul este ce deranjează, de fapt, prin noi (deseori nici noi deconștientzînd acele tărășenii)

Doi. Ce le vine respectivilor, a purcede la acea treabă..

Sper să nu par deplasat, propunînd la o adică așa temă de cercetare. Iar asta, unor oameni care pot glosa îndelung (și măreț) despre putințele minții, respectiv complexitatea tipsiei unde-am fost aduși, trăim și ne vom duce...

„Țăranii lui Marin Preda se abonau…

…la ziare quality...” (Ion Cristoiu)

Scăpăm ceva din vedere, aici . Țăranii lui Marin Preda nu erau neapărat țăranii, în carne și oase.

Nu spun că nu s-o fi citit în viața de zi cu zi (deși contează și ce înțelegeau), dar n-aș înmulți ceva cu zero - căci o creație literară, în acel gen de explorare, este totuși așa ceva...

Un moment delicat

Și anume acela în care un stil neacceptat pentru educația noastră tîșneste la suprafață. În conduită. In gesturi față de alții.

Acea purtare, ajungi să ți-o reproșezi. Să doară de-a dreptul (oameni deștepți pomenesc aici de SuperEgo, sau de Dumnezeu). Deși ești totuși tu, acolo. Mai exact o bucată pe care nu ți-o vei putea opri, nici data viitoare, să ducă la același tip de durere.

Asta e.

Ferice de acela care-și dă voie

… măcar din cînd în cînd, să greșească.

Fără îndoială murim tot proști

…dar momentele în care mai învățăm una-alta sînt foarte plăcute...

În același timp, o fi ridicat careva vreun monument, pragului de sus? Căci îl simt a prinde tare bine...

„Nimic nu este imposibil

... Mentalitatea din spatele succesului!”

Din vîrsta a treia, unde mă aflu, lucrurile se văd un piiic diferit, în materie de acele frumoase vorbe. Hazul face ca exact tonicii susținători ai lozincilor amintite să nu se înghesuie, la un ochi mai atent dat lor...

N-aș putea fi patriot

Căci ar trebui să laud un Vuia, și să ignor un Bleriot. Ori pe frații Wright.

Acum cîteva săptămîni

… m-au surprins neplăcut cîteva articole difuzate de secția românească a Deutsche Welle. Unele de un grobianism și partizanat accentuate.

Altă explicație nu mi-am găsit atunci decît în faptul că, dincolo de vorbe frumoase, pînă și state civilizate au scopuri pe care le urmează fără multe scrupule. Asta, simțit-am, e valabil și la vreo Germanie, ce are interes a fi contra Rusiei. Iar în acea acțiune pionul care se află România (mai exact cetățenii ei) nu poate fi lăsat la discreția acțiunilor adversarului.

Nu cred că mă lansez aici neapărat în vreo scenarită. Doar pun piese cap la cap.

O idee apropiată mi-a venit cînd am văzut reacția la recenta manifestație pesedistă. Și anume convocarea de-a dreptul fulgerătoare a unui contra-miting, și nu unul oricare - ci de trei zile și care vrea să dea jos Guvernul (la chestiune, aș trece peste poveștile că un compatriot din diaspora s-a apucat tam-nisam de acea acțiune...)

Acel gen de acțiune m-a dus cu mintea la tipul de reacție al unui anumit departament inteligent, dintr-o țară fruntașă a lumii. Și demarat cînd îi stătea în gît vreun regim, din lume.

Nu m-arunc aici în vreo revoltă. Mă interesează doar (și pe cît mă duce mintea), a înțelege ce se petrece. Aș minți s-ascund - că mă întreb dacă nu exagerez ori mă înșel, în așa bănuieli. Dar. Este și absolut normal, ca unii fiind mici și alții mari, ultimii să încerce a domina, pe primii. Istoria stă martor că se practică așa ceva, ba și la greu. În așa condiții, e previzibil ca băieți de treabă ai puternicilor lumii să se vînture - discreți plus eficienți - și pe la noi

Semn de ce pot dumnealor am văzut în decembrie 1989, dar și la ultimele alegeri prezidențiale.

Nu mi-i vreo supărare, intuind toate acestea. Noi să fim sănătoși, cu fibră bună de net, pe care să găvărim toate aiurelile! În rest, cred că va fi o carte interesantă, aceea înșirînd peste vreo 30 ani dedesubturile românești de la 2018. Ceva în genul cărților serioase, ce ies acum despre Revoluție.

Pentru că ne-am născut

.. iar altfel nu am putea supraviețui), ne aflăm subiectivi.

Unii își dau seama de asta.

Ce subțire ni-i stratul de educație

… (universitară, îndeobște), deasupra magmei nesfîrșite, a umanului...

Spun asta (și) cu ochi la textierii unui disc muzical, ce mi-e tare drag - fie și după niște decenii bune de la apariție... Ori la vreun domn, căinat pe aici că a fost sancționat de Facebook...

Ne școlim, suim, de foarte ori dobîndim succes social, dar mai ales după o vîrstă se lasă c-un fel de ceață. Una dureroasă. Și-ncepem a păli orbește, în jur...

„Aceasta e / Zoomahia! / [...] *Bellum ferarum..."*

Idei mari, frumoase

Și plăcute celor ca mine. Dar în răspăr cu realitatea.

Întîlnim destui oameni, afirmînd lucrurile urbei / țării trebuie neapărat să se îndrepte - în cutare ori cutare direcție . Zeu pe-acolo fiind un bărbos, plin de fulgere vocale, și cu numele de „Trebuie!"...

Mai ales ca oameni simpli, nu cred că avem putință a schimba realitatea. De fapt, nici ca oameni mari, puternici prin societate nu avem șanse de așa ceva. Aceasta, întrucît că de la idee la realizare intervin gusturile, părerile altora. Și deci se alege nițel praful de ce am dorit noi inițial.

Psihologi și înțelepți (demni de acest nume) spun că singurul lucru pe care îl putem schimba, în ale firii omenești, se află propria persoană. Nu și ceilalți. Cu atât mai puțin țara care ne adăpostește.

În practică, nevoi sufletești irezistibile fac să ne adunăm în jurul acelui zeu „Trebuie!". Și să voim a schimba pe ceilalți, respectiv întregul mediu.

Nu și pe noi înșine.

Oare de unde

…frenezia asta de-a declara pe alții proști?

Probabil, și-n cuvinte de manual poate spunînd, cred că-i supărare de-a nu ne veni afecțiune..

Fibra de patriot

Uiți uiți că există și alții, dincolo de *ai tăi*... Și care pot fi de asemenea valoroși, stimabili și frumoși.

Ideea mi-a venit de la vorbele înălțătoare (și repetate) ale cuiva, despre echipa de fotbal din urbea lui.

PS

Eu unul n-aș găsi mari deosebiri între naționaliști și patrioți... Știu că atitudinea este puțin spus bizară, însă - și de la ticăloasa-mi sensibilitate trăgîndu-mi-se - am un sentiment de nesiguranță, în preajma tipilor cu ochelari de cal. Și care, în paralel, se deranjează dacă deschizi vorbire pe-acolo...

Probabil, de-oi da cîndva de Dumnezeu, îl voi întreba: „Ce-ți veni, coane, cu chestia asta, cu iubirea de țară șcl.?" Este drept că-i posibil a-mi răspunde: „Ordene... Nu te lăudai tu cu acceptatul a ce-i în jur?..."

„Ba da, meștere..."

Pe siteul România curată

…găsesc puncte de vedere interesante, zic eu, asupra caricaturii Charlie, cea privind cîștigătoarea româncă a turneului Roland Garros.... În paralel, sesizez (n-aș fi deloc primul) cum se disipează furia, cînd privești în amănunt la vreo situație. De pildă, a buclucașului desen.

Util, simt eu, este și a medita cele le vine acelor tipi, din arondismentul parizian Z, a se purta cum o fac.

Se înțelege că, vehiculînd eu așa finețuri, aici, nu-s imun la vreo explozie de neam-prost, cînd i-o veni inconștientului din dotare a năvăli - nici nu mai contează pe ce motiv / sperietură în fața vieții (ale cărei neplăcute nu am mai izbutit să evit)…

El e șeful.

Cineva reproduce

„Risipei se dedă florarul-LUCIAN BLAGA

Ne-om aminti cândva târziu
de-această întâmplare simplă,
de-această bancă unde stăm
tâmplă fierbinte lângă tâmplă."

Viața socială (mai exact succesul pe-acolo)...

Eu unul n-aș putea plimba simțămintele altuia (fie el și L. Blaga, în buletin). Ci aș avea în vedere ce simt eu, cu aleasa sufletului. Iar ce-aș găsi acolo, n-aș vedea rost a spune și altuia. Asta, nu din egoism. Ci pentru că știu a nu fi obligatoriu să se potrivească, să rezoneze la altul...

Trec aici peste faptul că acela s-ar putea găsi la plasă afectivă proastă, și să nască invidie, la zisele altuia despre simțit bine...

Am deprins în ultimele luni

…(fără îndoială de la pragurile de sus, din răstimp) o însușire. Și anume de-a putea suporta / gestiona (măcar în parte) simultan bucurie și durere. O să mă-ntrebați aici că de ce, Doamne-iartă-mă, nu le iau pe rînd, ca tot omul ordonat... Păi, mă refeream la puseuri țîșnind din interior. Unele dor, altele încîntă - cu tulburarea aferentă.

Totodată, nu știu cum se face că de la un timp nu mai verbalizez/gîndesc, urmare a unui puseu neplăcut. Anterior eram tentat a sta pe el cu atenție, a identifica ce scrîțîie, iar apoi a porni după soluții (da, da, toate astea se petreceau într-un cap de om!).

Acum, îs mai animal (de cînd îmi doream așa ceva!). Țîșnește dinspre un filon interior neclar (însă ferm, în a-și semnala prezența), îl gust cît mai prompt, cît mai fără vorbă, și gata.

E de precizat că așa ceva nua duce fericirea prin viață. Dar parcă face un pic de curat, în magazia interioară.

Legat de acea magazie, și făcînd eu nițel pe deșteptul, ea are prostul obicei că adună neplăcute. Și te trezești cu nefericite mormane, după o vîrstă. Care tot adună altminteri în continuare. Din neclaruri nasoale.

Așa că se naște un fel de cursă cronometru, să luminezi și s-arunci mai multe decît le poate aduce viața curentă, acolo.

Pe fila unui politician aspirant

… sălăjean de felu-i, o doamnă mă acuza că-s sceptic.
O contrazic. Încerc doar a fi realist.

Vorbele lui Paler

...de aici îmi par discutabile. Mă refer, inevitabil, la palierul nostru conștient.

În paralel, e de explorat, pe cît duc intuițiile, unde calcă ele plăcut în inconștient / suflet. Și de ce.

Sănătatea psihică

… egal inclusiv putința de-a ne face iluzii.
Mai exact, putem ascunde - sub roz mental - că lumea-l înspăimîntătoare

”Bucuria cea mai mare a unui alpinist

… este de a ajunge pe varf...”

Rău e fără glandă. Aceea socială. Care te împinge la așa gen de afirmații. Mai exact neauanțate.
Să fiu iertat dar bucuria alpiniștilor e datorată unor factori diverși. Și variind de la un ins la altul. N-am nimic cu cel care lansează vorba citată... Am încercat însă, la așa lectură. să văd cum m-aș simți în acea haină. Parcă... nu eram din acel film. Bună-dispoziţia depinde de multe.
După cum, poate nu ai în plan a sui pe vîrf. Ori ți-e plăcut drumul pînă acolo...

Eternele vorbe sociale. Care-s false. Dar unesc. Pe cei care nu au, de fapt, idee de fenomen.

Ziua drapelului

De multe are nevoie un popor, pentru a sta coagulat...

„Fără îndoială că femeia are o fineţe intelectuală

… prin care ea întrece pe bărbat. Un bărbat niciodată n-are să ghicească cu atâta siguranţă şi repeziciune, într-un moment dat, ceea ce se petrece în sufletul altui om, mai ales în sufletul femeii. E greu s-ascunzi ceea ce simţi şi ce gândeşti în faţa unei femei, mai ales atunci când ea e interesată în cauză. Un bărbat, din acest punct de vedere, e dezarmat. Parcă ar fi de sticlă. Pe când femeia, pentru el rămâne veşnic o enigmă - de aici reputaţia femeii de mister indescifrabil.”
(Garabet Ibrăileanu)

Pe cînd aveam 30 ani, știu că-mi trezise și mie atenția, vorba asta a lui Ibrăileanu. Pare să fie din romanul „Adela”.

„Un bărbat niciodată n-are să ghicească cu atâta siguranţă şi repeziciune, într-un moment dat, ceea ce se petrece în sufletul altui om, mai ales în sufletul femeii. ”

Aș avea una observație. Eu unul simt că un bărbat cultivat în acea direcție posedă o acuitate utilă mai mare decît a femeii.

„Cântec nesocotit „

”Ți-am meşterit bănuţi de fier,
să-mi vinzi un ceas din sănii tăi
zbucnind în vine zurgălăi,
când flămânzeam de vis şi cer...”
Nichita Stănescu

Nu m-aș putea entuziasma de zisele vreunui poet. Căci sînt ale lui.

Paradoxul face ca versuri de-ale tale, de-ale sufletului tău, să nu fie ușor de scos din adînc. La o adică, vreo comunicare dintr-acolo (și profundă, ca naturalețe, plus volum) poate nici nu poate lua forma poeziei.

Care i-l în cel mai bun caz, vorba unor înaintași, un *Curs scurt*…

Mă uit la figura dusului Adrian Păunescu

…și simt că nu are vreo treabă, cu ce afirmă.

Îmi pare acolo, în acea putință de versificație, o banală modalitate de-a produce bani și notorietate.

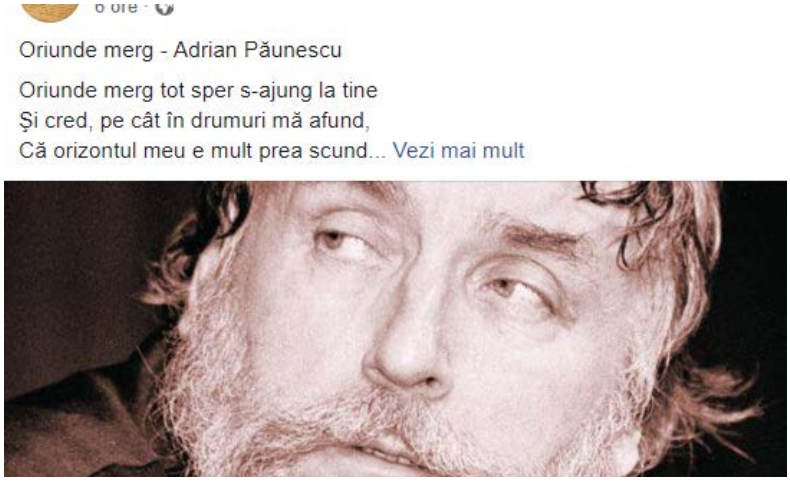

„După 1989, toate partidele au vorbit pe un singur glas

… atunci cînd a venit vorba despre patrimoniu: „Nu știm, nu putem, nu vrem“. Au existat desigur și cîteva decizii salutare, dar au venit prea tîrziu și, în orice caz, au însemnat prea puțin…”

La chestiile de genul patrimoniul subzistă o problemă. Și anume reacția celor care susțin ideea, cînd îi întrebi: „Cade cerul, dacă nu ne ocupăm de patrimoniu?”.

Nu spun că nu-i frumos, a ne ocupa de clpdiri mai vechi, dar mi-i teamă că în spatele preocupării (înalte) aminte în articol se află un animalic de cea mai bună condiție.

Știu

Că am o idee fixă. Și anume de unde, prin preajmă, ni-i animalicul pe cînd vehiculăm - cu suficiența aferentă – minunății (la o adică, le vehiculăm cu interes. Sufletesc și/sau material)

Dacă m-ar chema Gheorghe, aș semna cu aici *Gică Ticălosu*...

„În (aproape) zece ani

… cît a trecut de la prima afirmare a intenției de a crea un Cod al Patrimoniului, pînă acum, denumirea Ministerului Culturii s a schimbat de trei ori, iar conducerea de paisprezece ori. Aproape fiecare ministru a anunțat apariția iminentă a Codului. Şirul de promisiuni, din care n-am selectat decît cîteva mostre, ar putea părea replici dintr-o comedie. O comedie tristă.”

Nu fac vreun secret, că-i altceva decît răutate - în comentariile-mi de pe aici. Însă parcă nici în extrasul (articolul?) de mai sus nu lipsește respectiva... E vorba de răutate (noțiunea, între intimi, poartă numele: omenesc).

În rest, cele condamnate în fel și chip (de pildă, cum că se află comedie tristă) țin de chestia numită Realitate.

Admit, în răutatea-mi, că nu e ușor să-o iei cum se află, pe dumneaei realitatea... De ce nu o luăm, cred că-i subiect numai bun de revista Dilema.

PS

Fac ce fac și mai arunc un ochi la ideea de dilemă. Și ăsta e subiect de material, în revistă destupată... Am sentimentul că vehiculatorii (cu încântarea aferentă) a noțiunii nu au în vedere depășirea acelui - fără îndoială - normal stadiu. Și nu vor așa ceva pentru că dă bine (din motive cercetabile) semenilor destupați, să se înfățișeze rămași ca blocați printre idei...

„Antena 3 nu are nici o legătură cu jurnalismul. ”

Eu cred că are, După cum și colegii dlui autor, de la revista prezentă, au...
Mica problemă este ce înțelegem prin jurnalism. Eu unul văd acolo un mod de-a servi subiectivismul (inerent, al) cititiorului.
Prin urmare, n-aș purcede la vreo *statuă*, în domeniu.

”Raport al Băncii Mondiale

: „Harta sărăciei” - ghetourile şi mahalalele României, pe care autorităţile se fac că nu le văd”

Posibil să-mi fi trecut vărsta la care mă luam după aparențe... Dînsa, gazeta Adevărul (sic), are de identificat aici - pentru cititorul ce-i accesează reclamele site-ului - un vinovat, mai exact Statul politic (există și-un Stat la care nu crîcnim, din diverse motive)
La mijloc îmi pare înclinația copilului nostru interior, doritor să primească de-a gata (eventual și să batjocorească binefăcătorul, căci așa dorințe ne stau prin adînc...).

„La Chişinău, hotărâri succesive ale justiţiei

…au consternat comunitatea internaţională, prin nevalidarea alegerilor locale...”
Încep precum Ion Creangă. *Nu știu alții cum sînt.* Dar am un ceva disconfort, observînd cum și minți destupate se dovedesc părtinitoare...

La cele de mai sus am a face dublu *Mea culpa*. 1. Mințile destupate nu-i obligatoriu a fi obiective. 2.Părtinirea înseamnă inclusiv oratorie falsă. Și anume că lumea internațională e consternată.

Acea lume nefiind pasămite divizată, dacă nu de-a dreptul atentă la altele...

PS

Dacă nu mă aflu patriot, este și pentru că nu țin a sta alături, spiritualicește, de oameni precum autorul de aici.

Mi s-o trage de la o educație nefastă...

Formula asta, cu *oameni frumoși*

… se practică doar spre terți, ori circulă și în grupurile de inși care o vehiculează (către exteriorul lor)? Eventual în doi, spre colega recent cunoscută pe poteci: *„Ești o femeie tare frumoasă...Minunată chiar..."*

Cînd cineva dorește o țară ca afară

… are idee cum e afară (pe inerentele multe paliere situaționale)?
Eu simt că nu.

”România: țara în care cu o condamnare nu poți să te angajezi ca liftier

…dar cu două poți fi Președintele Camerei Deputaților."

Se vorbește mult despre Justiție, mai exact despre al ei despre mai-presus-de-toate.

Cît e dumneaei de mare, se lovește însă de realitate. De pildă a situației unde un moș zbanghiu trage o palmă cuiva, iar la lege e scris că așa ceva se pedepsește cu o lună (să zicem) închisoare.

Justiția îmi pare a se mai lovi de un lucru. Și anume reprezentativitatea decurgînd din alegeri. Dl Dragnea are suportul - via procentaj realizat de partidul său în alegeri - unor votanți ce știau că are probleme cu Justiția. Care-i criteriul mai important?

În același timp.

Poți solicita cazier unui liftier sau magazioner, dar aceasta se cere pentru că acela a vădit anterior probleme de corectitudine, în relația cu proprietatea. În calitate de președinte al Camerei Deputaților, ori de prim-ministru, pretențiile de corectitudine maximă sînt totuși de ochii lumii... Poți să nu te pricepi acolo chiar curat-lună fiind.

În rest, și avocat al diavolului fiind pînă la capăt, cine e... lună?

.

Am zis cele de mai sus și pentru că se trece lesne, peste așa unghiuri.

În paralel, privesc la inșii reproșînd incorectitudinea lui Liviu Dragnea și nu simt acolo niște monumente de onestitate. Ori măcar în stare să depisteze cît, în iritarea lor, e nedormit bine din existența-le scursă. .

PS

La așa stadiu al expunerii, mă puteți acuza liniștiți, a mă fi îndrăgostit de amintitul demnitar. Că veni vorba, există la așa (ultimă) situație și un mai-rău. Și anume să deschid meditațiuni ordeanistice, pe subiect...

„Ar trebui sa intervina educația…”

1.

Deși la miezul vieții e greu de acceptat așa ceva...

Există lucruri care nu se pot schimba, prin jur.

2.

Cînd întîlnesc vorba „Trebuie!...”, încep să mă uit automat cîți ani-lumină o despart, de materializarea dezideratului spre care face trimitere (că trebuie).

PS

„Ar trebui sa intervina educatia…”

Întotdeauna educația trebuie să intervină la alții.

Casa regală, mai exact susținerea ei

… îmi pare o plasă de siguranță pe care și-o ia statul român, în caz (căci multe se întîmplă, în vremi - vezi renașterea naționalismului) că instituția republicană dă chix.

În același timp, a pompa cît de cît oxigen în casa / instituția regală conferă credibilitate trimiterilor care se fac spre glorioșii monarhi înaintași - asta, între alte gesturi ce-asigură coeziunea socială..

alte gesturi ce-asigură coeziunea socială..

DIR.ORG.RO

Petiție: Nu vrem "Casă Regală" înființată și finanțată din bani publici!

Apropo de generații

.. mi-amintesc de lamentația unui părinte, la 1990 (citită de mine în presă). Și căruia urmașul său îi cerea oarece socoteală: *„Cum dracu l-ați suportat, bă tată, pe tembelul ăla de Ceaușescu?!"*

Morile Domnului...

Oare urmașii acelui fiu ce-i reproșează, azi? La mijloc nefiind neapărat Ceaușescu, ci a ne mira (dezaprobator) de vreuna sau alta din trecutul părinților..

Se înțelege că, la subiect, merită o ieșire în lateral, spre grija părinților pentru ce fel de țară lasă plozilor dumnealor... Și unde eu citesc preocupare pentru a merge (cu bine) Specia înainte, dar și un dat deștept, către cei din jurul prezent...

Ce chestie...

In momentul in care adunăm maximum de cunoștințe asupra vieții, trebuie să plecăm din ea.

Mi-ar plăcea grozav

Să-mi apară un ucenic, de idei, iar finalmente el să mă depășească.
Este drept că, în ultimul caz, el nu va fi o copie a magistrului (cum și-ar dori inconștientul acestuia), ci o ființă pe picioarele ei. Și implicit amuzîndu-se ori chiar revoltîndu-se, de vreo idee ori gest al fostului dascăl.

Cînd cineva e supărat

… pe cei care n-au mers la vot acum un an și jumătate, certamente și i-ar fi dorit să voteze nu oricum, ci cum îi prinde dumnealui bine.
Nu cred că - vreun așa om - a luat în calcul că bună parte dintre acei absenți electoral (odată ajunși la urne) ar fi votat pentru adversar.

N
Mircea Ordean
30 Iunie ·
Cineva:

„Tatăl meu a purtat prenumele Petre

Imi este dor de el din toamna lui 98. Il port in gândul si sufletul meu.”

E unul nu am avut așa sentimente față de bărbatul de a contribuit la venirea mea pe lume. Mi-au fost sentimente mai așezate (dintre care nu îmi lipsește.duioșia, azi - eu spre el)
Întrucît scrisele citate se referau la un Petre, am făcut curînd paralelă cu un unchi, din partea mamei. Chipeș, puternic, echilibrat. Spun astea observînd că nu am purces - tatăl fiindu-mi cu de toate - la vreo idealizare a acelui unchi. La vreun luat al lui drept model (măcar în parte).
Precizez astea fără vreo pică, nici condamnîndu-mă că-mi vin precedentele prin cap, ba mai mult, că le comunic semenilor.

Adevărul este că-mi pun prima dată, azi, problema vreunui model masculin, ca alternativă la persoana tatălui. Și nefiind vreo desconsiderare a ultimului, dacă mi s-ar fi dus gîndul la așa ceva.
Mă refer la copilărie. La maturitate, am luat de model pe nea Nae (cu precizarea că.nu m-ar fi interesat, dacă nu aș fi avut acumulările provenind de la tată).
Întreaga tărășenie de mai sus se bazează pe faptul că, spre partea maternă, am avut o completare de model. Este drept că am aflat tîrziu (45? 50 ani?) ce-mi va fi fost prin suflet..

Model a fost o soră a tatei. Zic asta pentru că cel puțin două dintre neveste erau apropiate ca temperament, ca dezinvoltură prin viață (și cam total opuse mamei mele). Altminteri fu femeie să-i

spun de-jos, socialicește. Atracția pentru dînsa (nu simt altminteri să fi fost și una erotică) se va fi datorat și faptului că par să-i fi fost nepot preferat - ea neavînd copii.

Stabilită în Brașov. Și aducându-ne măcar o dată masa de prânz spre culmea Dealului melcilor, unde ai lui Ordean băteau mingea (este drept că nu locuia foarte departe).

Neputințe. Ale mele.

N-aș putea folosi acele nenorociri ca paie de aprins, pentru o nemulțumire politică, în public. Totodată, parcă m-aș întreba de n-am contribuit și eu, măcar un pic, la sinuciderea unei apropiate persoane.

Dar accept că sîntem oameni.

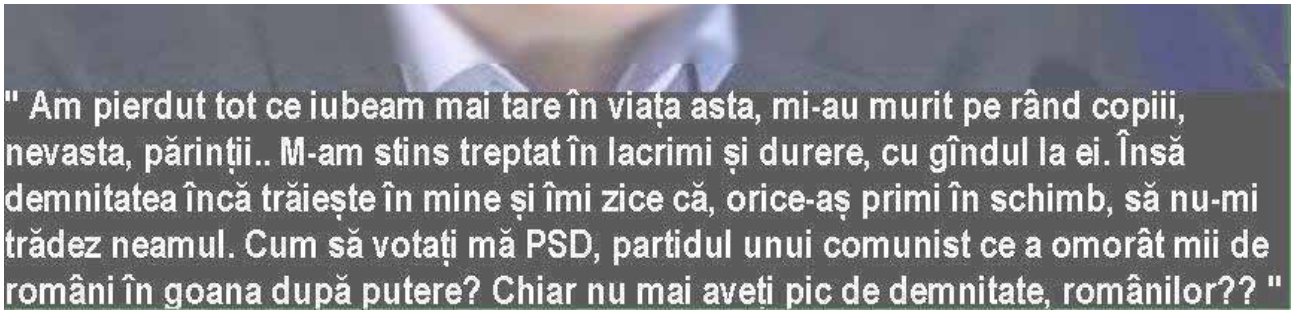

„[Soluționarea dosarelor] Mineriada” și “Revoluția”, împinse la toamnă!”

Mă mir că doar pînă atunci!

Zic asta conștient că nu e treabă simplă, a vîrî acele două momente istorice în patul lui Procust, de unde să iasă pe gustul opiniunii publice din 2018...

Pe undeva, o pretenție

”Eram mai civilizati atunci!”, mai exact într-un comunist deceniu opt, al veacului trecut.

Întîia-mi tentație este a contrazice acea pretenție, mai ales că dovezile îi sînt respectivului destul de șubrede (de pildă că se găseau mai multe cinematografe) Apoi, simt că subiectul - civilizația vreunui neam - e treabă reclamînd multe nuanțe. Cît și prudență în folosire.

Poți susține că există mai multe că există mai multe dușuri ori autoturisme, iar iarna mai cald prin case, însă prin adînc e foarte posibil a poseda cam aceeași magmă. Și explodînd (ori măcar semnalizînd ca atare) cînd te aștepți mai puțin.

Să nu mi-o luați în nume de rău dacă spun că prudența-mi pleacă inclusiv de la resurecția unui anumit naționalism al locului. Și dincolo de care mi se află părere că nu știi niciodată pe unde te duce viața lumii, în acel loc avînd nevoie - dumneata om sau popor al veacului 21 - a te manifesta într-un mod neașteptat, ca să mă exprim elegant...

PS

Nu, nu-s vîndut vreunei alte nații, nici nu țin a-mi elibera agresivitatea taman în direcția naționalismului ori patriotismului. Dar mă simt în nesiguranță cu așa majoritate prin preajmă, care se joacă grozav cu vorbele - rezultînd precaritate existențială suplimentară, pentru subsemnatul ins fragil.

Precizez aici pentru distinșii români verzi că unul Eminescu se afla la fel de sensibilios, la vreo chestiune ori alta din juru-i.

Că veni vorba, treceam pe lîngă o statuie bucureșteană și mă întrebam cum s-o simți acela în cer. E încîntat că nu l-au uitat semenii, ba chiar i-au oferit acea statuie?

Tărășenia din urmă nu-i de lepădat, dar mi-e teamă că acel seamăn ajuns în cer va moșteni din viață inclusiv vreo tristețe. Și care să rezoneze dureros cu nopțile de singurătate. Ori chiar cu zilele toride, în care fiecare-și vede de treabă prin jur, iar el este ținut un pic precum bunicul răposat la fereastră, pentru a mai primi o vreme pensia...

Statuia este una la intersecția (bucureșteană) Mircea Vulcănescu - Berzei / Buzești.

„Cât îţi atârnă de coadă o prostie scrisă pe Internet?”

Poate mă aflu eu (sexagenar) idealist, însă așa-zisele prostii sînt de fapt eu. Din acest motiv, nu mi le-aș pune la zid, iar cu ceva perseverentă (în privit face to face, cu ele) poate nu le-aș mai socoti prostii. În postările mele mă aflu eu, și nu vreun ticălos străin, numai bun de pus la zidul infamiei.

Am momente în care mă mai ia cîte-o gheară, că ce tîmpenie am putut scrie, dar de cele mai multe ori mă dumiresc a nu fi scris acolo vreo dramă. Cel mult, vreo părere care strică altora - dar în așa situație e și treaba acelora, că le e călcată vreo glandă ori alta. La o adică, responsabilitatea a ce trezește zisa altuia în noi ne aparține. Nouă și trecutului nostru.

Că pierd postul X din cauza vreunei așa postări? Aia să fie singura problemă! Iar acei angajatori să dea de vreun candidat fără gînduri slobode pe net.

Vise, vise...

Oare ce-i mai tîmpit? Să se trezească omul noaptea lac de apă, și tocmai ieșit dintr-un coșmar, ori să viseze, domol, că însoțitorul dintr-un vehicul se pune a-și ucide șoferul (altminteri cu recuzită ca-n pelicula „The Mechanic 1")?

Parcă ultimul e mai naspa, ca semnal interior... Zic asta meditînd că la coșmar, de chiu de vai, eliberezii din tensiuni sufletești proaste. În al doilea caz, ești ciă prevenit, dar nu poți face nimic, în acea ogradă din adînc (și implicit în împrejurări de viață care te așteaptă).

PS

Nu reclamați că ce gînduri negre mă traversează. Pur și simplu eu descarc din ceea ce se adună, inevitabil, la toți...

„Ce este in spatele lipsei de implicare

...Citind o postare despre strangere de semnaturi si cum oamenii trec nepasatori mi-am amintit de un curs de prim ajutor in care se spunea ca atunci cand ceri ajutor sa fie cat mai personal "tu cel cu tricou rosu, vino sa ma ajuti...suna la 112"

Să mă ierte un distins prieten. Dar eu nu bunătate simt în insul care notează cele de mai sus.

Acolo, în spatele rîndurilor, există temeri pe care omul respectiv le vede rezolvate (e de cercetat cum se-ajunge la așa părere interioară) dacă ar exista numita implicare. De la acel stadiu, apare iritarea că alții nu se implică...Nu există pe-acolo gînd că celălalt și-o avea motiv, dacă nu oferă ajutor. Plus că vorba implicare poate fi invenție socială, și departe de natura noastră omenească (dacă nu era, dădeam năvală în altruism).

Există doar 'Eu vreau să fie'!

.

Aici, lucrurile-mi stau un pic precum în comparațiile cu Londra, respectiv vreo urbe indiană (de care vorbeam într-o recentă postare-mi). Nu acceptăm că lumea nu se implică, iar apoi să ședem un picuț mai triști, însă detensionați.

PS

„Citind o postare despre strangere de semnaturi si cum oamenii trec nepasator..."

Sună frumos, acolo, dar nu văd minim dubiu, cum că și alții pot vedea corect realitatea, nu doar USR-riștii adunători de semnături...

Plus:

1. Omul care trece nepăsător își are socotelile lui. Probabil însă că minții noastre îi este precum dracului tămîia, a căuta să simtă ce-i în sufletul respectivului dezinteresat, de semnăturile împotriva penalilor.

2. Să fiu eu sănătos cu cît dezinteres trecem toți, pe lîngă una ori alta.

Că veni vorba, gîndeam acum vreo două zile la un lucru. Și anume cum vor sta lucrurile în țară. cu natalitatea negativă (ba și cu șanse deloc, a deveni pozitivă). Cum ne va fi la un 2050.

Matematic discutînd, la un moment dat vor rămîne niciunul - mă refer la români. Afirmația mea nu-i vreuna prăpăstioasă, căci știu a exista soluții. Însă le simt dureroase. De pildă deschiderea granițelor pentru emigrație din lumea a treia.

Lumea-i atentă însă la penali, la Roșia Montană, eventual la ticălosu de Soros. Ceea ce-i normal. Căci fiecare-și ate prioritățile, implicările care prind bine, sufletului său din prezent.

Am să irit încă o dată

… însă nu pot pentru ca să nu revin la o zisă...: *„Bucuria celor pe care îi călăuzești este, poate, cea mai mare satisfacție a unui ghid."*

Ca părere a mea, una din urmările plăcerii degustate este că nu ții să pomenești de ea, altora. Vorba unui filozof, o ții înfășurată în jurul inimii, și doar pentru tine. Este drept că în paralel avem nevoie de considerație, din partea semenilor. Iar pentru asta începem a-i flutura ideea, spre dînșii. Ca urmare, ultimii proiectează, dobîndind și ei (cu superficialitatea aferentă) plăcere. Ba se pot duce mental și-n primul an de viață, cînd careva îi conducea, iar ei nu aveau probleme (decît de colici, eventual).

Recunosc, îs om rău. Și care vrea să scoață temă, în discuție: *„Cum de îl rabdă pămîntul, pre Ordean..."*

Despre strămoșii noștri romanii

…nu se mai spune nimic?

Observ că e modă, din greu, (doar) cu dacii...

Este drept că vreo 95% dintre acei entuziaști nu pot spune cînd s-a prăpădit Burebista. Nici eu n-aș ști, dacă n-aș fi reținut c-a plecat (de moarte foarte bună...) în același an cu Iulius Cezar...

N-aș alcătui clasamente ale nefericirii, privind cetățenii României

… de pildă la un 1980 ori 2018. Dar mi se pare a zări-n prezent un grad ridicat al respectivei. Și trădat de arțagul cvasigeneralizat.

Pornit deja (ca tot imaturul) a căuta explicații și apoi concluzii, simt că bunăstarea ce caracterizează prezentul nu a dus la vreo scădere a gradului de nefericire generală...

La așa stadiu al discuției, puteți spune liniștiți că proiectez la greu, din ale întunecimilor mele...

Concluzie a mea, chit că una strict personală, este că plăcutul de prin viață nu atenuează din inerentul disconfort al existenței. Dimpotrivă (am minți s-ascund că am mirosit asta acum exact o săptămînă...)

Ideea de mai sus mi-a venit de la niște notații:

> *”24 iunie: o duminica plina de echilibru si adrenalina!* 😁☐
> *Unde? Valea Seaca a Jepilor (Bucegi) - cu coborare pe Valea Jepilor, prin Brana lui Raducu*
> *Cu cine? Alti 11 oameni echilibrati”*

Fie și supus al zeiței Subiectivitate aflîndu-mă. M-am întrebat scurt cum.va arăta un așa orator peste 20 ani. Iar totodată mi-a trecut minte metafora consumatului de grîu, cît e verde. Deși, așa ceva e absolut omenesc, să umblăm exclusiv după plăcere.

Răutăți, firește, din parte-mi... (scap și eu cum pot, de sentimentul vinovăției, pe care tata SuperEgo mi-l expediază urgent în cîrcă, la vorbe precum mai sus...)

Istoria va preamări pe Liviu Dragnea.

Asta nu pentru că așa voi eu, ci pentru că așa dorește dumneaei, Istoria. Dacă nu mă credeți, revedeți cum luau contemporanii la refec pe un I.C. Brătianu.

Ai de ales

Să afli azi.
Sau mîine.
Ce să afli?
Păi...
Păi...
Că ești tu.

Urîte clipe mi-a scos azi viața, în cale...

Și anume unele în care a fost nevoie să a recunoaște - unei seamăn de anumit sex - cum că aflu în pană afectivă...
Of... Dragostea. Căldura ei...

Dar.
Cine moaș-sa nu tînjește, după așa ceva?.

O să-mi spuneți aici că oamenii de acțiune nu-și bat capul cu așa ceva.
Dumnealor se află păstoriți de Sfîntul Prezent...

Ce frumos...

Pe bulevardul bucureștean Dacia

… simt nevoia să zăbovesc cu privirea pe statuia amplasată într-un părculeț - nu departe de Piață Romană. A lui Ionel Brătianu.
Realizez brusc un lucru. Respectivul mi-e cel mai simpatic din oamenii politici ai României. Simpatia cuprinde aprecieri pentru activitatea lui ca demnitar, dar și pentru ființa-i în sine.
Îmi recunosc aici subiectivismul... Îmi place de el pentru că avea aplecări spre istorie, pentru că-i plăceau femeile iar, totodată, nu se jena a trage un pui de somn după-amiezele. Inclusiv în perioada-i de prim-ministru.
Pe de altă parte, ce fain scrie despre el Const. Argetoianu...

PS
Inevitabil, mîna sculptorului Ivan Mestrovic îmi trimite gîndul la dăltuirile similare de după 1990. De pildă Țeapa cu Măslină, din Piața Revoluției.
Nu condamn pleiada stilistică a ultimelor. Ci caut a înțelege.

Încep să capăt tot mai mult sentimentul

… că vorba 'demnitate' e vehiculată / luată în serios de tipul uman nițel mai primitiv (cu aferenta elasticitate a minții). Iar aceste impresii sînt cele mai elegante lucruri, ce pot scoate din zisele atribuite actorului și omului de media Florin Călinescu (altminteri, opiniile curente ale acestuia nu diferă ca spirit, de cele reproduse în imagine).

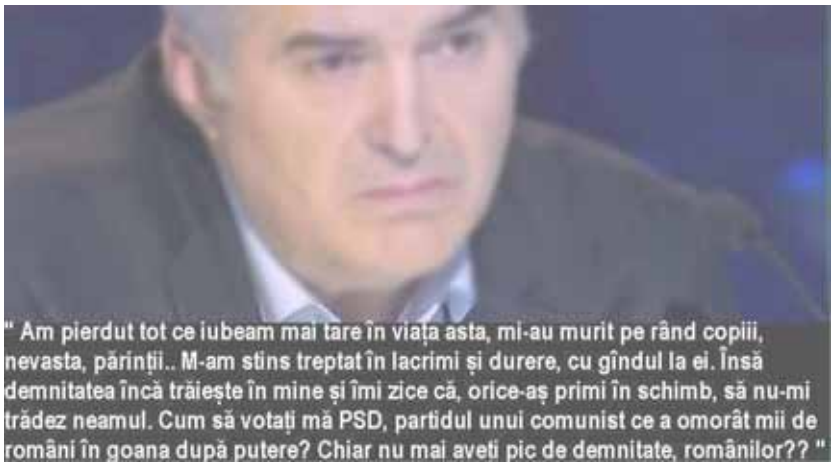

.

PS

Precizare utilă.

La masa unde joacă ideea numită Demnitate se află două categorii de persoane. Unele simple, încîntate a li se atribui acea însușire (am mai vorbit despre dedesubturile-i), și altele care profită acea setea întru considerație a primelor.

Abia între firi asemănătoare (ca spirit) ultima categorie recunoaște: „Mă doare-n c... dă chestia aia, dă demnitate! Banu' să meargă...”

Pe cînd mi-a dorit tipul de gîndire pe care-l am

… ursitoarea (dacă nu toate trei) va fi știut că mă condamnă la singurătate, între semeni?... Ce bestie/bestii!

Oare ursitoarele au nume? Una să fie Rafila, alta Dochița și tot așa... Iar dacă da, probabil că numele se schimbă, de la epocă la epocă, să nu fie prea demodate bebelui care se naște în încăperea de dedesubtul lor... Ultimele zise intră în categoria povești și atît. Fără 'adevărate'.

Am făcut adăugirea cea veselă pentru atentuarea impactul frazei inițiale.

”Niți cu ăla, niți cu ăla”

Îmi fuge mintea la această recomandare, atribuită fondatorului ziarului Universul (Luigi Cazzavillan pronunțînd un pic deformat 'nici'-ul românesc...)

Apuse vremi...

Surprize, surprize...

Tărășenia e inițiată două două grupări politice cu pretenții de avangardă, și anume PMP și PNL.

.

În context, aș minți s-ascund că m-a luat cu neplăcut fior, la așa perspectivă. Căci eu posed un condei ce foarte iute poate fi tras sub acea pulpană. A promovării publice de idei antiromânești.

E de văzut dacă acea amenințare îmi va linșa îndrăzneala, ori va întări mintea cu care s-a întîmplat a veni. pe lumea asta.

Îmi puteți privi neîncrezători spusele

… drept ale unuia care și-a manifestat în timp aprecierea pentru Liviu Dragnea...

Victor Ponta ține a reveni la fruntea PSD (fie și pe calea ocolită a unei formațiuni separate). . Posibil însă ca dumnealui să scape însă din vedere un lucru. Și anume că a fost săltat în fruntea partidului (să-i spun) peste rînd. În sensul că a fost nevoie la un moment dat a descăuna un neapărat Mircea Geoană (care o făcuse lată la prezidențialele din 2009), iar fostul șef al TSD prindea bine acțiunii.

Că ar fi sărit etape (prin bunăvoința puternicilor PSD) n-ar fi o problemă în sine, însă un L. Dragnea are în paralel școală organizatorică. Căci hulitul teleormănean gestiona masa pesedistă, pe cînd V. Ponta zîmbea frumos, din fruntea partidului.

Spun asta intuind că ultimul va avea probleme, în păstorirea la-locul-de-muncă a unui partid de talia PSD. Iar asta va conta, în ochii celor căutînd un șef - după vreo retragere a lui Dragnea.

În același timp, și riscînd să mă înșel în anticipație, nu știu din istoria PSD ca cineva să fi reușit a reveni, la vîrful partidului. Mai mult, parcă nici la alte partide nu s-a practicat. Iar asta, din motive pe care le bănui întemeiate. Între ele, nevoie de-a semnaliza prospețime, iar în paralel din dor al celor din garnitura a doua, de a le fi dusă și lor oala de noapte, vorba lui Nae Gheorghidiu / Camil Petrescu...

Ne urîm multișor între noi

… dar în paralel ne iubim mult țara.

Teoretic, la așa situație se pot pune ștampile din gama „Paradoxal!”, însă e doar o felie justificată de viață. De sufletesc omenesc.

PS

La o adică, am reticențe în a folosi termenul „a urî”. El în sine are-o încărcătură dură. însă tot îl găsesc nenuanțat / din topor pentru acel sentiment. acea atitudine.

L-am revăzut într-o propunere de act normativ, aceea cu sancționarea celor care-și defăimează țara (adică România). L-am simțit acolo ca excesiv de vag, ceea ce într-un act juridic poate nu 'a mai bună treabă.

Că veni vorba. Proiectul acela arată precum mai jos, și l-am preluat de pe Hotnews (de fapt, semnalat mie de prietenul Adi C.):

> *Fapta persoanei de a promova, în public, în orice mod, idei, concepţii sau doctrine antiromâneşti constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani şi interzicerea unor drepturi"*
> *"Distribuirea sau punerea la dispoziţie publicului de materiale antiromâneşti se pedepseşte cu închisoare de la un an la 5 ani".*
> *"Confecționarea, vânzarea, răspândirea, precum și deținerea în vederea răspândirii de simboluri antiromâneşti, dar și utilizarea acestora în spaţiul public" se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 3 ani, dar şi interzicerea unor drepturi.*
> *"Nu se consideră infracţiune dacă fapta este săvârşită în interesul artei, ştiinţei, cercetării sau educaţiei, sau în scopul dezbaterilor unor aspecte de interes public."*
> *"Constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 3 la 10 ani şi interzicerea unor drepturi iniţierea sau constituirea unei organizaţii cu caracter antiromânesc, dar şi aderarea sau sprijinirea unei astfel de organizaţii".*
> *Persoanele care denunţă existenţa organizaţiei, înainte ca aceasta să fie descoperită, nu se pedepsesc.*
> *Ce înseamnă "antiromânism", potrivit proiectului: "percepţia referitoare la români exprimată ca ură împotriva acestora, precum şi manifestările verbale sau fizice, motivate de ură împotriva românilor, îndreptate împotriva românilor sau ne-românilor, a proprietăţilor românilor, a instituţiilor comunităţilor româneşti sau a lăcaşurilor de cult ale românilor."*

Mă uit un pic amuzat

…la vorba asta atribuită lui Victor Hugo (foarte posibil să nu fie a lui, căci parcă avea alt stil...): *„Munţii: o imensa carte deschisa in care citim totul despre natura si despre noi insine.”*

Totul.

Despre natură.

Cît și despre noi înșine.

Dar.

Ideile acestea apar într-o zisă de maximă superficialitate. Adică ferească Dumnezeu a întreba pe-un vehiculator al ei, despre vreo felie mai consistentă (și serioasă totodată) din acel Totul. Și care Totul privește inclusiv cunoașterea... totală în noi înșine.

Accept că eu-s ăla răutăcios și lipsit de ceva mai bun a face, în viață. Dar poate erau (totuși) de zis, cele de mai sus...

PS

O curiozitate. Cum arată, odată tinerețea depășită, un om care s-a jucat cu idei precum aceea citată? Cu riscul de-a fi acruț, cred că-i important gradul de grabă, cu care ne consumăm la tinerețe din așa-numitul 'grîu verde' (personal).

Se înțelege că nu caut vină nimănui, la o adică toți am trecut prin fața lui Dumnezeu...: „Ia, bă, caracterul aista și întinde-o-n viață!,...”

Dacă locului unde ne ducem după moarte

…i se spunea lumea cealaltă, spațiului din care sosim (pentru) a vieți cum i-o zice?

Mi-am adus aminte ieri, din senin

… de vorba lui Ion Iliescu. Cum că din politică se iese doar cu picioarele înainte.

Nu-l contrazic, cum că nu a anticipat bine ce va face dumnealui spre sfîrșitul vieții (azi, de pildă, dumnealui aflîndu-se chitic, sub povara .vîrstei înaintate).

Doar sînt atent, la promisiunile pe care le putem face, legat de viitor. Și care privesc, totuși, un om (altminteri cu numele personal în buletin) diferit de cel de azi.

Dinspre aiuritul care mă aflu

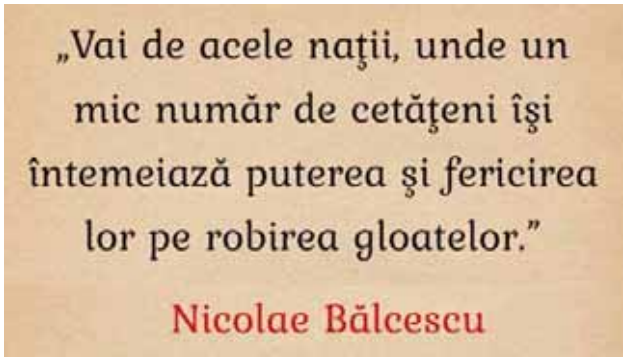

Deci eu trebuie, ca bun român, să respect vreun Bălcescu.

Acesta (dacă zisele reproduse nu-s ale lui, îmi fac anticipat mea culpa) se află însă demagog, iar totodată de-un verb/minte nițel cam depășită, barim din unghiul insului aflat în viață la un 2018.
Admir (grozav) oamenii normali, în stare a trece peste așa observații, iar apoi a stima - totuși - pe respectivul înaintaș.

Ziceți că dejeaba am oarece minte, dacă nu miros unele lucruri? Și anume că nici dracul nu citește cu atenție pe Bălcescu? Dar că ne aflăm cu toții educați as-aplaudăm așa ceva, chit că nici nu ne-am apropiat de acele rînduri?
Ba chiar și să hulim spre vreunul ce iese din rînd - al lui Ordean de pildă...

PS
Ca privire a mea spre vreun Bălcescu, aș încerca săr ezonez cu el. Să mă întrupez oarecum în dînsul (paralel cu ceea ce era deja) iar apoi să-l urmăresc, cum viețuia și gîndea.
Ăsta e singurul mod în care aș relaționa cu vreun înaintaș. Iar pe-acolo n-ar fi bine ori rău, simpatie ori antipatie - legate de faptele și naturalul aceluia.... Ci doar acea rezonanță (altminteri fracționară, căci mai am și alte treburi).

Oameni ca d. poet de aici au prietene?

Iar dacă au, ele ce spun cînd dumnealui le declamă așa ceva?
Îmi pare că meșteșugirile poetice din citat se află ultimul lucru care să meargă la sufletul omului (adică în inconștient, căci el este mai-mare în domeniu) ...

Personajul Olimpia (din ecranizarea 'Enigmei Otiliei') are o vorbă, pe cînd soțul ei - cherchelit - se-apucă a-i declama ceva asemănător: „*Ce-ai, Stănică? Ai băut prea mult la pomană la Costache?!...*”

Cuvinte aşezate sub pernă -

(Valeria Merca)

Am să-ţi aşez cuvintele sub pernă
Şi-am să adorm cu ele vara-ntreagă;
În vis voi desluşi vraja eternă,
Uimită de refrenul: " Îmi eşti dragă!"

Când luna va porni din 'nalt a ninge,
Iar prin unghere, pete de culoare
Răsfăţ pe al meu chip se vor prelinge:
Şoptit alint: "A mea rază de soare!"

Cele din tinerețe îți rămîn în minte…

Mă văd lîngă standurile cu cărți al librăriei din imagine (intersecție Buzești - Calea Griviței), chivernisind cît s-adun 12,50 lei. Era prețul unui volum de Ioan Chirilă, și privind campionatul de fotbal de fotbal din Mexic (1970).
Bani fizici aveam în acea zi, însă nu toți ai mei, așa c-am ajuns finalmente la un împrumut de la sora mea, ceva mai vîrstnică.

Nu știu cît valorează condeiul meu de azi, însă realizez că între fundamentele lui se află și acea carte. Chirilă nu era doar gazetar sportiv, ci și vreun scriitor care a prins necesităților acelui cumpărător de librărie, de la un 1970-71...

PS
Urmare a acelui moment, am scris în exteriorul balconului „Dinamo campeon!” (la origine, pe stadioanele aztece, „Brasil campeon!”...)

**

Vă mai obosesc cu o mărturisire, una dorindu-se elogiu pentru I. Chirilă… Are un pasaj în care analizează un gol, al lui Jairzinho din meciul Brazilia-Anglia. Autorul te lua de la aparența golului și deslușea cititorului cine a contribuit decisiv la acea reușită. Și de ce.
Și arăta spre Tostao, care destabilizase defensiva Albionului.

Cînd astăzi guralivul dvs, amic de Facebook (adică eu) umblă la dedesubturi, contribuție... tostao-iană este și a lui Ioan Chirilă...
Am fost măgar. Duceam și nu știam ce duc. De pildă influența lui I.C.

Ce departe-s gîndurile

… planurile noastre - de vîntoasele ce ne-animă oceanul interior!. Uneori, văzînd ecartul, mă și mir că Acela (din-Lăuntru) ne lasă a ne îmbăta cu apă rece, prin vieţuirea noastră...
Oarecum la chestiune, scrisele care ne plac prin cărți (iar deseori le împărtășim și altora, pe pildă pe Fb) îmi par că se află totuși la ani-lumină de realitatea adîncului nostru.

Zic asta cu ochii la îndemnul unui fost profesor de-al meu (de psihologie), care îndemna să ne recunoaștem vulnerabilitatea - măcar în unele momente - față de noi înșine ori alții.
Stau de ani buni.cu acea idee în minte .. Mi s-a părut că dacă îmi place, iar finalmente doresc a mi-o duce în conduită, treaba e ca și făcută. Da' de unde?! Și iar mă traversează oroare, că lucrurile-s precum mă asigura un medic militar oarecare... *„Stai liniștit, nu schimbăm mare lucru prin noi, oricînd ne-am dori...”*

PS

O să ziceți aici că iar vin să vă stric ziua, cu-așa ne-tonice impresiii... Nu pariez, de-așa ticăloșie din parte-mi.

La o adică, nu o dată ajungem a ne simți prost pentru c-am refuzat a simți inevitabilul neplăcut, care ne apare inevitabil prin existență...

Că veni vorba, descopeream America, zilele trecute. Și anume că încercăm a ne acoperi neplăcerile de prin viață prin alergat (măcar mental) după plăceri.

Abia după multe pălituri în prag de sus mirosim că mai sănătos este a suporta disconfortul, chit că pare o aiureală funcționarea ultimului. Și anume, fără vreun motiv uneori, se-apucă a se ridica hodoronc-tronc din adînc, spre simțitorul nost'...

Iar m-am lovit de vorba cu „Dumnezeu să-l ierte...”

Oare PreaÎnaltul trece în categoria păcatelor (mici/mari) postările/comentariile noastre mai acrețe, mai neiuvitoare de oameni de pe aici?

Că veni vorba… La Judecata de Apoi își justifică decizia (de iad ori rai), ori sosește numai decizie. Și scrîșnind vreun înger în paralel, către împricinat: „Ce, bă, la noi crezi că-i ca la voi, în democrații, să vă dăm detalii?! Marș la cazan!”

Ca fochist, Prea-luminate?

„Unde-am pus fulgerele, să-l trăznesc pe ăsta!!?””„

Nu știu cum se află restul academicienilor

… dar eu unul am o problemă, în a stima instituția dumnealor, cîtă vreme ditai președintele vede lucrurile precum în acest interviu:

PS

Lumea bună e pusă cu tunurile pe politicieni (eventual și pe dușmanii Roșiei Montane), dar spre academicieni - să zicem - nu dă ochi nimeni...

La o adică, nu se dă ochi spre multe. De pildă spre subiecte pe care le mai ridică vreun aiurit, pe pagina lui de Facebook... A la ce face Dumnezeul în care credem, cînd i se spune să ierte vreun proaspăt răposat.

„Nu cred că există zece zone care să-i dea aerul de capitală

…Bucureștiul se degradează, și se degradează iremediabil. Ce se face prost nu are caracter temporar, ci definitiv. [...] O capitală înseamnă în primul rînd o poziție de reprezentare. Ar trebui să reprezinte puterea politică, economică, culturală a țării, să aibă acele atuuri cu care să poată concura cu alte capitale, iar la capitolul acesta sîntem undeva foarte jos. Un guvern care nu-și

canalizează interesul pe o capitală este, în anumite direcții, perdant. Iar dacă cei care guvernează țara își neglijează vîrful de lance, înseamnă că nu își fac treaba cum trebuie."

Interesant procedeu... Ridici care ștachetă vrei tu, pînă unde îți prinde bine, iar apoi reproșezi cuiva că nu o atinge. Că realitatea nu poate oferi, la adunarea unu plus unu, decît suma doi, păi asta nu-ți dă prin cap.

> Mai exact nu vrei să-ți dea prin cap.

Altminteri, e nițel *pro domo* în zisele dlui arhitect. Dacă nu s-ar pronunța precum o face în articol, meseria lui nu și-ar mai avea rost... Or dînsul își are bazată existența, bunăstarea pe dînsa...

PS
O să ziceți că mă dau deștept. Dar...
Mă plimb prin București și de foarte multe ori dumnealui îmi place. Iar asta, pentru că încerc să mă bucur inclusiv de fleacuri. De lucruri care se încăpățînează să nu intre în șabloanele mele estetice. Ori să rămîn pe tulburarea neplăcută pe care mi-o conferă vreun colț mizer.

Înțeleg mobilurile psihologice

…care duc la asemenea alăturare între biserică și naționalism. Și anume, nevoia de-a crede că tu ești mai important în ochii părintelui (în acest caz, acela Ceresc) decît fratele/seamănul tău.
Dar cu așa oameni nu țin să fiu amic.

Comparații pe-aici cu englezii

…(plus văicărelile de-a nu fi ca aceia, se înțelege că noi personal neavînd vreo vină, dacă nu ni-i ca-n Picadilly)

Interesant lucru, sufletul omenesc. Ori barim Ego-ul său. Ne comparăm cu Londra, ori din așa relație nu ne poate sosi decît iritare. În schimb nu ne uităm spre locuri mai nefericite ale planetei. Unde umblă vacile pe stradă, par exemple. Și față de care la noi e rai.

Am impresia că la mijloc se află putința ființei omenești de-a executa proiecții.

Chit că ne iritățm de a nu fi ca pe Tamisa, deja persoana ne este pusă în acele locuri - în acel rai mai exact, căci mintea noastră își plasează nevoile în acel loc și le conferă - via hocus-pocus interior - viață. Așa-mi pare mie, barim...

PS

Vom trăi ca englezii atunci cînd vom fi ca ei - mă refer la fire cît și la...istorie. Adică la Paștele cailor.

Oare am incercat vreodată să rezonez cu cel din fața mea?

Foarte posibil, nu.

E sentiment destul de periculos... De bulversant.

Oare o fi, totuși, din categoria încercărilor care întăresc (dacă nu ucid...)?

Partenerele de calitate

…nu ne rezolvă problemele de prin viață. Doar ne crează condiții pentru a gusta, pe îndelete, salvatoarele adicții...

E valabil și-n sens invers, in care partenerii de calitate asigură doamnelor... etc.

Un amic nu-și dă voie să fie trist

…, pe cît ar prinde bine sănătății lui. Îl descos ce și cum. Mai exact de ce nu-și permite acea tristețe. *"Ce mama mă-sii! Hai că nu-i cine știe ce!"*

"Nu pot și pace! Pesemne îmi aduce aminte Tristețea aia mare, pe care o are fiecare om."

Nu mai zic nimic.

Mai-mai să mă iau la șuturi

… cum că eu sînt ăla cîrcotașul. Cînd de fapt la mijloc e-o banală cercetare a realității...

„A merge la munte e similar cu a merge la un spectacol extraordinar: natura e o scenă splendidă de unde ni se transmit sentimente înălţătoare”.

Să zicem că întreabă cineva, din necunoaștere/curiozitate, cam cum arată niște sentimente înălțătoare. Este o situație în care se rupe firul - al fraților vehiculînd vorbe mari. E aici precum la pachetele de țigări Kent, de dinainte de 1989. Le primim, dar nu fumăm din ele, ci le dăm mai departe. Știm că înăuntru e ceva bun, care-i proprietatea noastră cel puțin o vreme, dar nu apucăm să simțim, să detaliem cum e acel (lucru) bun.

Meditam azi că multe ni se trag de la ceea ce psihologii numesc Sine fals, pe care ni-l confecționăm, și care totodată se află tare util supraviețuirii noastre psihice. În baza lui confecționăm mulțime de lucruri, care au însă neajunsul de-a fi teribil de fragile. Iar vîrf de ac, precum unui balon umflat cu aer, li se află banala întrebare de care pomeneam sus de tot.

Nițel ca într-un vis urît, barim pentru unul ca mine, este că lumea se supără, dacă vrei ca unul și unu să facă doi. Asta, pentru că li-i amenințat cocoonul de simțit cît de cît suportabil, pe lumea asta.

Oarecum la chestiune, umblam prin urbe azi și mi-a fugit gîndul iar la Shakespeare. Să mă iertați de mi-a cășunat tocmai pe dînsul, pentru exemplu în relatarea-mi...

Se confecționează un fals (fie și raportat la dimensiunea, la măreția ce i se atribuie). Apoi, prin diferite moduri, e descurajată orice privire neelogioasă către acel mit. Către acel Dumnezeu mai mic. Acea descurajare se execută prin educație, respectiv prin uitat strîmb la cine iese (în ciuda educației) din rînd, mai exact posedă opinie diferită.

La chestiune, mi s-a mai întîmplat a puncta că cine-o fi fost (să acceptăm ideea) genial la vreun an 1600, nu va fi la fel și la un 2000. Asta și pentru că noi, urmașii, am luat de-a gata semințele acelui geniu, și-am pus la temelia a ceea ce ridicăm noi. Iar prin urmare rezultatul gîndirii noastre va fi mai mare decît al gloriosului înaintaș.

Poate suna grosier ce spun, însă e foarte posibil a exista și destul dram de adevăr în ce zic...

În paralel, Societatea are nevoie de așa mituri, ce lasă impresia a fi dominată trecerea timpului. Mai exact, un 'ceva' nu se degradează. Iar totodată-i aproape-dumnezeire. Toate așa gesturi fac bine la viețuirea noastră, ca societate.

O înțeleg, pe dumneaei societate, dar parcă nu pot închide ochii de situație...

Am observat un lucru

Multă lume pomenește pe Freud, marea majoritate vorbindu-l de rău (iar eu simțind că n-au răsfoit măcar o filă din acela).

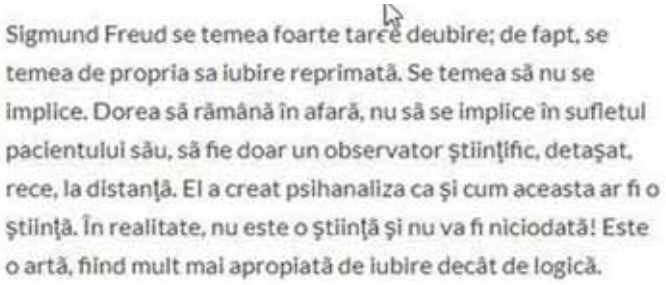
Sigmund Freud se temea foarte tare de iubire; de fapt, se temea de propria sa iubire reprimată. Se temea să nu se implice. Dorea să rămână în afară, nu să se implice în sufletul pacientului său, să fie doar un observator ştiinţific, detaşat, rece, la distanţă. El a creat psihanaliza ca şi cum aceasta ar fi o ştiinţă. În realitate, nu este o ştiinţă şi nu va fi niciodată! Este o artă, fiind mult mai apropiată de iubire decât de logică.

Ce pușlama! N-ai vedea minimă înclinație, la insul pornit (altminteri cu multă suficiență) pe Freud, să cerceteze ce-i vine vreunuia, care se ferește (să acceptăm ideea...) de iubire!

.

În același timp, stau să meditez de ce e pornită multă lume pe Freud.

Dincolo de plăcerea de-a ne stabili alții paratrăznete (pentru agresivitatea din dotare), îmi pare că inițial a avut loc o vulgarizare a caracterului pshanalizei, în sensul c-aceasta propovăduiește să facem sex una-două.

Pe-așa fond, ăia care nu-și permiteau atare fute-tot și-au transformat disconfortul în pornire (deseori bășcălitoare ori disprețuitoare) pe Freud. Asta, deși lectura opurilor acestora le va fi fost inevitabil minimă...

Omenesc

E vorba de-a trata lucrurile în alb și negru. Ale noastre crin; ale inevitabililor inamici, tăciune de iad.

Mai jos e varianta pe alb. Alb-sfînt.

.

Demersul în cauză vădește și o particularitate. Mai exact declară în fel și chip urmașii lui Toma necredinciosul (deși acela fu, totuși, apostol)

„Prietenia ce se naște intre doi bărbați

… legați în coardă e un dar al vieții care trebuie primit în genunchi.“ (Alexandru Balaci)

Mă uit ca boul la zisa asta a înaintașului, și mă întreb dacă sigur (barim via Freud) el nu a gîndit mai mult la felație homo, decît gîndesc eu...

Oare cîți

…dintre oamenii gustați de istorie, au fost apreciați și de contemporani?

Să-ți dai voie a greși

Ce înseamnă a greși?
Că nu ai fost suficient de puternic, pentru a întreprinde acea acțiune, voită de sufletul tău?

Toader Paleologu vorbește pe undeva de Shakespeare

Se înțelege că eu mă aflu un nimic, ba și pierdut în timp plus spațiu (adică dintr-un colț amărît al Europei, respectiv glăsuind la un 2018 o aiureală, de care se va alege instantaneu praful).
Dar.
Nu mă îndoiesc de Will a fi fost o minte grozavă. Dar poate alții au alte gusturi prin viață, ori preocupări în general, decît să aplaude (la figurat) în direcția lui.
Atîta doar că Deținătoarea Adevărului (și anume, Societatea), se deranjează dacă spui ce zis-am eu imediat mai sus. Ea are nevoie să cazi lat (de ce asta, putem discuta), la zisele despre Shakespeare.

Poate da ochi spre operele nemuritoare cu pricina și subsemnatul. Bănui că fără entuziasm, Iar asta fiind datorat doar în parte invidiei, pe orice-mi depășește microscopica statură. Există acolo omenesc (fie și unul de înaltă ținută scriitoricesc, poate). Unul luat apoi sub pulpană de Societate, cum că ce grozavă e opera aceluia.
Mica problemă este că atît omenescul, cît și acea Doamnă se deranjează (mult) dacă le punctezi una ori alta. Sar mult în sus, mai exact. Asta, și pentru că li-i educație, a sancționa pe cel care îndrăznește a gîndi altfel, pe direcțiile considerate sacrosancte.

Nu spun

..,.că - dacă adîncim potecă vreo douăzeci ani, spre psihanalist - ne cunoaștem mai bine... Pe noi, plus viața ce ne fu dată, o vreme...
Dar și să trăiesc (exclusiv) pe regulile Societății, parcă nu e o treabă. Adică să am prea puțină idee, despre mine și Jur...

„Te afli prea vanitos.... Se poate trăi și fără știință, de groteșugurile de care pomenești... La o adică, există și belele mai mari, sub negrul bolții..”
.

PS
Mă uitam azi ca boul., la un sac de rafie abandonat (între bust Cioran și strada Gării de Nord, din București), și unde se afla colcăială de viermi cum doar în filme auzisem că există.

Tefeliștii

Și *Tefelemiștii*. Adică tinerii frumoși, liberi, plus modești.
Și cărora să le revezi mecla, peste două decenii.

Apropo. Cum or ședea golanii, din 1990?
Mie unuia, mi-i jenă a privi în oglindă. Ce muian. Ce riduri, Bașca ochi adînciți în tigvă.

Nu prea l-am citit pe Osho

Omul este la fel ca o ceapă, alcătuit din mai multe straturi succesive. Dacă decojeşti ceapa, vei descoperi în curând foile fragede din interior. Cu cât te apropii mai mult de miez, cu atât mai fragede devin ele. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte omul: dacă pătrunzi adânc în interiorul lui vei descoperi întotdeauna copilul inocent, iar contactul cu acesta este inevitabil un gest terapeutic.

Îmbrăţişarea permite un asemenea contact. Dacă îmbrăţişezi un om cu căldură, cu iubire, dacă îmbrăţişarea ta nu reprezintă un simplu gest golit de semnificaţie, ci unul autentic, dacă inima ta participă la el, intri imediat în contact cu copilul inocent din el. Revenirea acestuia la suprafaţă reprezintă un act cu o imensă valoare terapeutică, întrucât inocenţa copilului este vindecătoare în sine. Ea nu a fost coruptă. Ai atins astfel miezul pur al persoanei în care corupţia nu a pătruns niciodată, iar acest lucru este suficient pentru a declanşa procesul de vindecare.

Copiii sunt atât de puri, atât de plini de vitalitate, debordează de atâta energie. Regăsirea acestei energii este suficientă pentru a-l vindeca pe om.

În extrase din opera acestuia (bănui că și-n restul e asemănător) văd servit cititorului, de ceea ce prinde bine acestuia să audă. Ultimul aflîndu-se în treimea de viață în care fac mult bine iluziile, să le spunem mature (pentru a se deosebi de-ale copilăriei)
Altminteri, e interesant de explorat spre ce fel de bucăți ale sufletului cad bine afirmațiile unuia ca Osho. Ce și cum dreg, ele.

PS
Privesc la vorbele cele cu copilul... Păi să-mi arate și mie autorul (presupunem c-ar mai fi în viață) vreun ins care și-a regăsit - mai ales la îndemnul său - energia copilăriei. Respectiv cum arată un om vindecat (pe acea cale).
Și cît îi ține, acea vindecare.
.
PS2
Reține metafora cu frunzele de ceapă (altminteri existentă și în psihologie). Dar o adaptez ideii (ridicată altminteri tot de Osho) a îmbrățișării.

În general, simt eu, cartea pomenitului autor e lecturată de inșii cu oarece probleme, nu de tipi energici și întreprinzători. Or respectivii e posibil să aibă probleme, dacă iau în serios practicatul de îmbrățișări.

Pe acolo fiind pericol al sexualității, Sau, și mai rău, al dorinței de aglutinare cu un altul, cam ca la vremea în care s-a venit pe lume. În ultimul caz, nu garantez de vreun dor a rămîne în lumea asta...

Sper să nu pați ca Eminescu

(„Da' ce, domne, dumneata ai față ca a sfîntului Luceafăr?!")

Păi asta zic și eu. Că sper să nu am.

Mai exact nu-mi doresc s-o duc vai de steaua personală prin existența lumească, iar la vreo 20 ani după ce m-oi prăpădi să se-apuce unii a-și fonda corola cu minuni exact pe ideile-mi. Iar aproape instantaneu și pe ființa-mi.

După care să mă văd - eu observînd asta, atunci și siderat, din Cer - purtat cu prapuri prin societate...

Că veni vorba. Eminescu avea ceva simțămînt al viitorimii, în ce-l privește?

La chestiune, nu m-aș lăsa derutat de vreo idee filosofică, răzbind în scrisele-i. Privindu-i (via nelipsitu-mi instinct) prin operă, parcă nu am sesizat grijă, că ce vor zice ori vor face descendenții, cu ideile și amintirea sa.

La o adică nu mă miră. Oamenii întrucîtva nefericiți nu au nevoie de viață de apoi, prin aceasta înțelegîndu-se inclusiv reîncarnarea ori vreo dăinuire înaltă în sufletele urmașilor. Triștii cu pricina zic bogdaproste a li se opri belele odată cu moartea.

Dau filele

..(fie și virtuale) ale unei publicații patriotice. Noi sîntem deosebiți/nemaipomeniți, în vreme ce străinul este ori ticălos, ori ignorat.

Nu știu dacă cea mai fericită atitudine, pentru cineva interesat să se dezvolte. Este drept că, în spațiul acelora, alte nevoi sufletești s-or găsi mai importante.

Supărare pe excesele (acad. Răzvan T. dixit)

… ce ne vin din Occident. De pildă pe curentele potrivnice familiei tradiționale.

Inevitabil, dau ochi în istorie. La vremea sadovenianului Han al Ancuței nu agream berea, pentru ca peste puține decenii personajele caragialiene să facă din ea licoarea de căpătîi.

Tot pe atunci, Eminescu privea chiorîș la drumul-de-fier (simt a nu fi fost singurul...), cel făcînd să ne piară păsările.

Într-o revistă, o rubrică poartă numele ”România mare”

Vorbim mult de România Mare, trecînd însă cu vederea niște lucruri. Cadrilaterul nu va mai reveni, la România. Iar ocuparea lui - în 1913 - a constituit totuși un gest pe care-avem grijă să-l reproșăm altora.

În ce privește Bucovina de Nord, o fi fost ea moldovenească la 1775 (cînd a fost acaparată de Imperiul austriac), dar în secolul următor ucrainienii au devenit acolo majoritari. Așa cum eram noi în Ardeal, și reclamînd în baza acelui (wilsonian) principiu unirea cu Țara.

Citisem cîndva

.. că e bine să știm a comite greșelile impuse de caracterul pe care îl avem.

Așa vorbă poate lăsa impresia că acel domeniu e cît de cît gestionabil. Or, la astă vîrstă privind barim lucrurile, cred că e de resemnat, întru cucuiele ce apar, urmare a caracterului ce posedăm (a se citi, ni s-a dat).

Orice legătură cu ultimele-mi postări nu e intimplătoare.

Tot legat de ultimele, mă simt uneori precum un copil speriat, prin semiîntunericul pădurii, care lovește orbește cu o nuia, in jur. El și are, și nu are dreptate. Pădurea este pașnică, dar acela și-a avut cîndva genul de experiențe ce-ar fi reclamat nuielări în jur.

La o adică, și rugind sa fiu iertat pentru stupizenia comparației, un Eminescu mi s-a mai părut altoind (la fel) prin jur...

Apostolul Toma are faimă proastă

… deși bietul doar verifica se i se punea sub la nas. La o adică, el va fi dat greș cu Isus, dar a rămas cu multi bani prin buzunar, dacă a stat prudent la vorbele mieroase ale celor voind să-l înșele, si pe care-i va fi intilnit cu siguranță, în drumurile lui...

PS

Știu că nu se cade, că tocmai unul că mine sa vireze elogios din Nicolae Steinhardt. Dar tot o fac.

"Dumnezeu te vrea bun, dar nu prost" (Jurnalul fericirii).

Mă uit la ultimul titlu și simt că autorul i se găsea tabloidist avant la lettre - cea românească, firește

E mai mult decît politicos

… să lași impresia unei femei că ești intimidat de ea.
Nici nu-i greu să mimezi asta, cîtă vreme ani buni după naștere șefă absolută a oricărui bărbat s-a aflat o femeie...

„Un poet – cel mai mare gânditor al nostru

… al cărui geniu și-a muiat aripile în suferinţa de veacuri -, Eminescu, a condensat într-un singur rând al unei sbiciuitoare poezii raza etnicului românesc: De la Nistru pân' la Tisa. ”
Cînd declari ca aici, e posibil să fie existe un dezavantaj. Și ca vreunaltul să fie descurajat, în a egala și depăși gîndirea Luceafărului.
Este drept că slujitorii lui Eminescu se află nițel stînjeniți (o spun suficient de elegant?) de apariția unui nou recordman, pe cîmpul minții românești. Asta, din *n* motive.

PS
Nu, nu-s eu ăla care-l va depăși pe Eminescu. Asta și pentru că totuși, sub soarele subiectivismului omenesc, e greu a stabili clasamente... obiective.
Apoi, subsemnatul se află prea atipic, prea inuman pentru a dobîndi succes, la compatrioții normali de cap.

Unirea cea Mare. Centenarul. Etc.

Deseori, la vedea unor asemenea vorbe, îmi fuge mintea la o zisă Petru Groza (prim-ministru, în acel moment), din 30 decembrie 1947.
”Poporul va învăța să iubească pe cine vrem noi”

Pînă la plecarea regelui Mihai anumite valori, apoi altele. Switch va sosi și la un 1964, apoi în 1989 - bașca cele pe care ni le va aduce darnicul viitor.
Altminteri, știu că acolo, în acceptarea unei sărbători mărețe, se află mînă ce spală pe alta. Statul/diriguitorii își au avantaje, oamenii de rînd așișderea.

PS
Nu eu preaslăvesc noțiuni precum adevărul și dreptatea.

„Suntem în anul Centenarului

An în care ţara noastră trece printr-o criză de identitate. Corupţia este încurajată prin lege, iar tot mai multi români pleacă din ţară.”

Nu-mi spuneți că textul reprodus e al dumneavoastră, cei de la Europa FM... Dacă da, o să vă rog să-mi spuneți și mie, cînd aveți vreme, ce e aia identitate (fie și aceea legată de un popor).

O să vă spun și de ce întreb. Păi dintr-un pic de sadism. Căci știu a se afla acolo formulă.- fie și măreață (sau poate tocmai de aceea!) - destinată inconștientului.

Pe de o parte, așa ceva acceptă cam deloc explicații logice, cu atît mai puțin inteligente.

În paralel, lansatorul de așa pastile se irită, cînd îi semnalizezi că nu te afli în joc.

PS

E și asta o chestie... Să te plîngi de politicieni, dar tu să fii mai demagog ca ei.

Iluziile se află esențiale existenței omenești

Ni se pare că dacă exclamăm (inclusiv pe numărul de înmatriculare al vreunei mașini) „Muie PSD”, băgatul-extazul-retrasul cu pricina se și întîmplă...

La chestiune, priveam ieri la niște urări din partea unui om al bisericii. Cum că „Domnul să vă dea...”. Înțeleg perfect funcționarea sufletului omenesc,. Dar acolo nu se află garanție c-Ăl de Sus va și da. Dacă se găsea așa ceva, omul (pardon) negru ar fi zis deschis: „Domnul îți dă, mîine la trei și-un sfert”.

Nu tare departe îmi pare înscrisul #FaraPenali... Se înțelege că ține de injurie, să propunem a da ochi, peste vreo 25 ani, cum sta-vom atunci cu penalii.

Tot pe acolo. vreun ochi mai extins la fenomen (de pildă în vreo cheie istorică, și vizînd meleagurile noastre) nu dă bine - minților subțiri angrenate, în acel fenomen cu hașstag...

Nu mă pricep la engleză

Dar tot simt că traducerea expresiei „story/stories” a mers la noi spre poveste, și nu spre povestire.

Deosebirea dintre ultimele două nu-i chiar de colea. Dar în ton cu particularitățile mioritice.

Ne plîngem

… / facem haz de limitele intelectuale ale doamnei premier.

La o adică dumneaei a cîștigat un concurs. Unul cu două particularități.

1. S-a ținut la fruntea partidului cîștigător (detașat) al ultimelor alegeri parlamentare (cînd nemulțumiții se vor califica acolo - via munca politică aferentă - n-au decît să pună pe cine vor dumnealor)

2. Dintre cei disponibili, președintele acelui partid a găsit drept cel mai bun / cel mai mic rău, pe dna Dăncilă. Dl Dragnea, cu mintea din posesie, a socotit drept rotiță trebuincioasă - în acel mecanism Partid-Executiv - pe rubiconda femeie de care facem haz.

De ce nu ne-apucăm noi, cîrcotașii, de drumul care a dus-o pe dna Dăncilă unde este? De pildă intrînd în organizația de partid X, din tîrgușorul Y. Iar de acolo să ne zbatem treaptă, cu treaptă...

Meditasem la ideea de mai jos

… și înainte de-a solicita președintele american Trump dublarea procentului din PIB alocat apărării, de către țările din NATO.

Priveam la un film despre Petru cel Mare. Care dobîndea locul unde va ridica orașul ce-i poartă numele. Or, căderea Uniunii Sovietice din 1985-91 duce Rusia într-o situație mai proastă decît la începutul secolului 18. Cînd de chiu de vai acaparase Ucraina. Poate și bună parte din Bielorusia (nu și țările caucaziene, care-i vin sub jug mai tîrziu).

De la așa constatare n-am stat a privi spre ticălosul de Gorbaciov, ci am realizat că moscoviților se sosise o notă de plată, altminteri cvasi-scadentă încă din 1917, cînd numai drogul puternic al iluziilor comuniste a permis încă un salt înainte...

La o adică, Rusia țarilor nu era foarte puternică nici în 1914 (barim în comparație cu alianța vrășmașă ei), cînd abandonarea Serbiei i s-a părut că-i aduce distrugerea, pentru existența-i (și-o fi avut dreptate, căci îi cunoștea mai bine ca alții fragilitatea...).

.

Se poate pune problema aici despre un retur în forță al Rusiei, în spațiul dominat de ea la finele WWII. Prea curînd n-o simt a reveni, pe acei cai mari.

La o adică, asta știau și mai-marii ei, care au decis retragerea din 1985-91...

Stau și mă întreb ce-i mai rău...

Să ai vreo simpatie politică dintre cele contestabile, ori să nu poți avea niciuna?

În omeneasca-mi subiectivitate, am sentimentul că mai naspa-i a doua variantă.

”Nu cedăm, corupția poate fi învinsă!”

La Academia Română simt că nu mă vor accepta, pentru a dezbate așa subiect... Și anume ce vîrstă mentală trebuie să aibă - prin interioru-le - tipii fascinați de afirmații precum acelea citate?

Nu întîmplător am pomenit de AR, căci eu au și bani, și dispoziție a tăia fir în 128... Cum aș face eu, cu ochi spre propoziția de (numai) șase cuvinte, din amonte.

M-a pus dracul să-mi dau cu părerea

… despre faptul că dna Dăncilă a căștigat deloc ușor examen pentru a sosi în fruntea Executivului.

Prima mă trase de urechi o foarte apropiată doamna (și la care am arătat că-mi merit apelativul amoros „Ariciul”...). Apoi, sosi generația cea junǎ...

> *”Nu este criticată pentru capacitatea de a avansa în partid. .*
> *Dacă primului ministru, e totusi primul din țară, ii lipsesc capacități pe care le dobândești în scoala generala este natural să te îndoiești atât de criteriile de selectie ale partidului cât și de celelalte capacități necesare unui prim om.”*

Nu ne oprește nimeni să cîștigăm noi alegeri, precum acel partid. După aceea, îi putem face liniștiți - în sîc...

PS

Am sentimentul că nimeni nu observă pre ce lume se află (m-ar fi mirat să fi știut...). Mai exact, doamna Dăncilă se află numitor comun între lumea noastră cea bună (ori barim fumurile ei - cele lesne analizabile de-un Ordean) și o anumită largă pătură socială.

Cînd cineva te acuză de lipsă a inteligenței

…nu băga mîna-n jăratic,. cum că acela posedă, în dotare, mult din chestia de carele vorbim.

Oare la Judecata de apoi

… ne va fi reproșat, că am zis *dracnea*, în loc de Dragnea?
Ziceți că nu?
Oare cum va justifica văru' Dumnezeu, asemenea neîncepere a urmăririi penale, în cazul amintit?

Vom sta în vreo sală de judecată, la Înfricoșata..., ori sosi-va *hotărîre definitivă,* pe mail?

„EXCLUSIV. ACT DE TRĂDARE NAȚIONALĂ.”

Ce urît, să vrei pentru ca să-ți trădezi Țara...

Apropo. Cînd Țara stabilește criteriile prin care se simte trădată, cere și părerea altora? Ori inventează după cum a dormit Dumneaei, în noaptea precedentă?.

„Există un spațiu în care politica nu și-a pierdut prestigiul.”

Viața politică se găsește o curea de transmisie utilă. Totodată, cîtă vreme societatea din care pornește acea viață politică nu a găsit ceva de mai bună calitate, mi-e teamă că hulita v.p. o reprezintă.
Noi, cei care punem ștampile vieții politice, cum stăm cu prestigiul? Nu că l-am pierde, ci doar dacă am avut vreodată (altunderi decît în discursuri demagogi)...

Priveam ieri la o icoană

Dincolo de mica bizarerie, că o fecioară era prezentată c-un prunc alături… Noi nu medităm cum va fi arătat viața de zi cu zi a respectivei persoane. Adică nu doar ni-i impus că crede că era sfîntă. dar nu ni-i dat voie, a privi spre amănunte din viața aceleia (și-a celor din acel mediu creștin).

Puțeti spune ce credeți despre mine (inclusiv că voi ispăși 16 catralioane de ani la smoala Iadului), dar m-am gîndit inclusiv cum se va descurcat cu probemele femeiești lunare.

Corect. Și anume că mă aflu un cîrcotaș, un ticălos îngrozitor. Dar cu ce întrebat-am cu rămîne?

E-o rușine, că s-a aflat om (altminteri nu eu am zis-o, ci cărțile sfinte)?

Oare cum va arăta doamna Kovesi, peste vreo 15 ani?

Dar Klaus Iohannis? (șcl)

Dar eu?

> La subsemnatul lucrurile-s mai simple. Adică e posibil fi trecut, atunci, pre partea ailaltă a drumului... Se va putea medita doar asupra stării ierbii de deasupra, respectiv a rămășițelor, sub strattul aferent de pămînt

„Dăncilă va da marți ordonanța pentru amnistia

… și grațierea lui Dragnea!”

Eu sînt acord cu acea măsură. Asta și pentru mi-i greu să fac abstracție de-un lucru.

Și anume că Liviu Dragnea a fost și este un obstacol în calea accesului la resurse (materiale și-sau de încîntat vanitatea structurală omului), al unor bravi compatrioți. Iar dumnealor nu se pricepură la alte metode de îndepărtat din drum pe respectivul, decît acelea cu Justiția șcl.

Eu știu că ultima sună tare frumos, iar în paralel cohorte de rrromîni tineri, frumoși și modești ieșiră în stradă. Dar îmi mențin părerea, de mai sus. Asta, și pentru c-am dat ochi, din an în Paște, la dumneaei Istoria...

Justiție fu și aceea din 1938, 1946 ori decembrie 1989.

Cum, ziceți că se aflau chestii siluite de ticăloși etc? Poate. Dar tot n-aș uita că e de ajuns un singur mare val a Istoriei, pentru ca normalitatea momentului să arate altfel...

Mi-a rămas mintea la o zisă bisericească

… din ograda unui lăcaș creștin. Și anume că să fii atent la faptele tale, pentru a nu te rușina mai încolo, privind spre ele.

Aici eu încurc, propunînd un tăiat de fir în mai multe, cînd am putea sta liniștiți, în leagănul acelor zise... Dacă înțeleg eu bine situația, dăm curs la un moment dat unei porniri interioare. Mai exact a unei părți din noi. Peste ceva timp, nu acea parte, ci o alta - tot din interior - vine și se uită urît, la respectivul gest de altădată.

Sună urît, ideea de scindare (în curtea sufletească a unui ins), dar cam asta e...

Apoi.

Nu o dată reproșurile apar, vorba unui banc despre urinat la zidul Kremlinului (v. PS), cînd resursele vitale ajung mai slăbuțe.

Mai exact acelea dezinvolte, îndrăznețe, căci la o adică și Superegoul (adică paznicul pedepsind) este și el dependent de resurse vitale.

Ele duc la păreri de rău, jenă etc, la vreo privire spre trecutul nostru.

În același timp, și neisprăvind subiectul.

Nu o dată mă pot condamna pentru vreo faptă din trecut,. dar mi-i multă teamă că eram aproape alt om, în depărtatea-mi tinerețe, de pildă.

Dar pedeapsa, jena tot vin.

De unde sentimentul-mi că prin intermediul vinovățiilor descărcăm banale (dara ascunse și neînțelese) cantități de durere interioare.

Cum se adună ele, acolo, se poate cerceta - chit că asta nu modifica cantitatea de neplăcut a existenței, în cuantumu-i care ne-a fost pus în brațe, la naștere...

Și-acum alerg la finala CM (mai exact la televizorul transmițînd-o...)!

.

Un milițian, la vreun 1982, atrage atenția unui bețiv că nu e frumos a urina la zidul Kremlinului.

Drojdierul nu-l ascultă.

Omul legii îl mai roagă de vreo două ori, după care [Ivan] se oprește din blamabila acțiune

Dar nu pentru că devenise ascultător, ci pentru că nu mai avea resurse (lichide, și interioare).

Un număr rotund de ani, de la moartea reginei Maria.

Simt că-i mare păcat, să vrei a cunoaște și bune, și rele, din viața cuiva.

Oare cum e mai rău?

Să te recunoști frustrat (afectiv) pe față, ori să cerșești pe la oameni zice-se *frumoși*?

În zilele astea mă jenez grozav, pentru a mă fi crezut publicabil (să fie o lună de-atunci) - de către o editură asemenea Polirom.

.

*

.

Tîmpit sentiment, de-a te vedea mic (întru valoare, și-ntre semeni)...

Iar asta nu-i nimic, întrucît poate sosi nuia - nici nu știu de unde, însă aterizînd dureros în suflet -, ca pedeapsă de-a fi crezut, cîndva, că e ceva de capul, de ființa ta...

Momentele în care(-mi) dă tîrcoale un diavol

Acela de-a declara pe altul rău și prost (dacă insul cu pricina vi se pare altfel, dați-mi de veste...)

N-are omul nostru (cel cu postarea reprodusă) vreo îndoială - că ființa-i, iar totodată mobilurile-prin-viață i se află identice cu cele păstorite de-un decembrie 1989.

„Regina Maria, îngerul păzitor al României”

Ferească Dumnezeu, să te apuci a întreba în ce a constat / de ce a ferit acea pază!

Ca opinie a mea, cu cît un om inventează mai mult pe-așa tărîm, cu atît primitivismul, animalicul îi e mai de colea...

PS

Clipul acela e distribuit de fila NihilSineDeo (adică Nimic fără Dumnezeu…). Care oferă și alte vorbe mari: „„Amintește-ți, Poporul meu că te-am iubit și că te binecuvântez cu ultima mea suflare” - Regina Maria”

Privesc deseori spre cît mamă-și-tată (eventual Dumnezeu) posedă tipii dispuși să inventeze așa ceva. Cît de iute-ar strivi pe altul, dacă interesul le-ar cere-o.

Treaba-i fi valabilă și la revista pitorească ce se află intermediar, al distribuirii semnalate aici.

Unirea cea Mare

Centenarul. Etc.

Deseori, la vedea unor asemenea vorbe, îmi fuge mintea la o zisă Petru Groza (prim-ministru, în acel moment), din 30 decembrie 1947: *”Poporul va învăța să iubească pe cine vrem noi”.* Pînă la plecarea regelui Mihai anumite valori, apoi altele. *Switch* va sosi și la un 1964, apoi în 1989 - bașca cele pe care ni le va aduce darnicul viitor.

Altminteri, știu că acolo, în acceptarea unei sărbători mărețe, se află mînă ce spală pe alta. Statul/diriguitorii își au avantaje, oamenii de rînd așișderea.

PS

Nu eu preaslăvesc noțiuni precum adevărul și dreptatea…

”[Muie PSD]”

Astfel de mesaje radicalizate arata ca ne-am scarbit de ciuma rosie, de subdezvoltare, minciuni si hotii. Arata exasperarea majoritatii din tara asta. ”

Apropo de iluziile pomenite în ultima-mi postare. De întorsul pe degete (doar verbal, și-n fața amicilor!) al realității. Tipul citat mai sus își transformă în atu faptul că nu-i în stare să identifice alte mijloace, de-a lupta cu blamata Ciuma roșie.

În aceeași adiere, priveam azi la o pancartă, uitată în poarte unui vechi-vechi imobil de pe strada Buzești. Apăsînd acolo pe ideea traiului, agravat de mențiunea gunoiului (cu toate spre frați în gîndire, de-ai noștri), nu mai apuci să vezi că totuși nu e treaba edilului, că vreunii nu au casă, respectiv că s-o afla responsabilitate a traiului respectivilor și la ei înșiși...

Altminteri, pancarta fusese realizată (probabil ne-singulară) de niște băieți cu burta plină, doritori să o aibă și mai plină.

Prin mintea noastră, chestiile-s simple...:

Vreun altul e (declarat) prost, deci trebuie neapărat să ne fie serv(itor), plus șezut sexualicește capră. A doua chestie se recunoaște și mai greu, decît prima. Dar ele-s nevoile fundamentale cu care-am fost trimiși în lume. Supraviețuire, în paralel cu perpetuarea speciei (este drept că sexul abrupt face și mult bine, opiniei de sine)

Oare pot exista zeități

… alături de cunoaștere (una cît de cît reală...)?

Spun asta privind la un discurs al regelui Ferdinand, elogiat la 2018. Ori la vorba alăturată reginei Maria, cum c-ar fi fost (poate, și este...) *regină a tuturor inimilor noastre*.

Bineînțeles, la întrebarea-mi de sus e loc de răspuns afirmativ. Că se poate și cunoaștere, și zeificare. Și unde cel mai bun exemplu este al Academiei Române.

„Fii optimist.
Se poate.”

PS

În acel discurs din martie 1917 suveranul pomenea de ținut piept dușmanului. Asta, după ce rămăsesem cu o treime din țărișoară.

La așa situație, se poate face trimitere la clasica vorbă. Cum că țara te vrea prost.
Simt însă că e de întors însă, carul înaintea ființelor de tracțiune. Și anume că majoritatea umană (pe de aste meleaguri) are nevoie de trimiteri la istorie precum acelea despre Loial și nevastă-sa. Grație lor, mai toți compatrioții se pot proiecta în aceia, ori barim îi pot vedea drept ocrotitori. Și uluitori de mintoși plus biruitori peste toți. Căci e nevoie de-așa protecție mentală, cîtă vreme respiri sub soare...

În acea situație, devine crimă - să tragi de mînecă, asupra realității... De atunci, ori de mai tîrziu.

PS2

A-ți merge nițeluș mintea obligă la un lucru urît. Și anume ca azi să-ți vezi modificate multe din opiniile din acum ceva timp.

Un amic mă trăgea de mînec

… asupra iminenței unei legi privind defăimarea (națională), dar tot nu pot pentru ca să m-abțin.

Oare care-i diferența între a trăi în vreo România Mare, și aceea (care a precedat-o), adică Mică?

Dînd atenție întîiului impuls ce țîșnește din interior, e vorba de mărime. Una e să ai un lucru mititel, și-alta unul mare. De unde simt, a sta la bază, sentimentul lăcomiei.

Am îndoieli că naționaliștii-și pun problemă - mai ales la întîiul impuls de care vă spuneam -la cum ar fi să călătorim prin Ardeal cu pașaport, iar pe clădiri să scrie în ne-română... (în general, naționaliștii nu se înnebunesc după a călători, din motive ce se pot expune...)

Lăcomia... Ne împinge la dumneaei ceva din suflet. Poate pendinte, poate nu de biblicul îndemn, al stăpînirii pămîntului.

La chestiune-s de observat hărțile care întind România nu doar peste Bucovina de Nord sau Cadrilater, dar și-n locurile europene presupus a fi fost controlate, demult, de Burebista.

Apropo de naționaliști

… plus cei ca ei (”Adică oamenii, d. Ordean?”), ce-mi pică tare prost este inapetitul dumnealor pentru dialog.

Depistez ultima chestie inclusiv la un președinte de instituție academică supremă. Ori la mai-marele țării. La chestiune, mi-i greu a opta pentru o explicație, dintre cele două spre care-mi fuge gîndul... Ne-mersul minții, respectiv dorința de-a fi lucrurile (doar) cum vor dînșii?

Ticăloși ne aflăm mulți

Dar nu știu de ce simt, la propovăduitorii religioși, un lustru-n plus...

Nu vă plictisesc de purecături în textul fratelui de mai jos. Despre care se poate vorbi altminteri (și nu neapărat de bine) vreo două ceasuri...

EVERYSTUDENT.RO

Dincolo de credinţa oarbă

Viaţa lui Iisus Hristos. A fost Fiul lui Dumnezeu? O scurtă analiză a vieţii lui...

Să fiu iertat

… dar rămîn cu gîndul la o vorbă, cea cu „Muie PSD” (îs deeply psihanalizabil,nu?)

Pînă la urmă, pastilă cu pricina face bine aceluia care-o emite, încîntă și amicii comilitonii/amicii acestuia, dar picătură de spermă nu poposește pe-obrazul ori n gura amintitului PSD.

I-ar fi fost și greu, de fapt... Asta pentru că acel partid nu e persoană (rog a mă lua la povești, cu sensuri figurate...).

Apoi, o dori careva să presteze felație activă, mai să rămîne să vrea și hălălalt. Iar așa eventualitate se găsește mai rar.

După cum. Și cu ochi la un articol Kamikaze. Iar io aflându-mă tare bătrîn.

La vîrsta a treia cum ne mai descărcăm indispozițiile, de care junețe scăpam inclusiv dînd muie PSD-ului?

Trebuie să fie spectacol interesant, a privi ochii unor așa revoluționari-de-vreme-bună, la timpul treimii (de viață) din urmă...

PS

„O sa radeti, dar am auzit expresia asta folosita ca salut. Unul zice “muie”, celalalt răspunde “PSD”.”

Simt că treaba asta o să influențeze mult rezultatul alegerilor viitoare.

Că veni vorba, exact în urma unei campanii anti-PSD mai viforoase ca oricînd (aceea în numele idealurilor Colectiv), hulitul partid a obținut cel mai mare scor, din preistoria lui 1990 încoace...

Am răbdat îndelung

… dar azi nu am mai rezistat!! Iar ca atare ridicat-am ochi spre cer: "Doamne, unde-o să ajungă țara asta?! "

.
Răspunsul din Înalturi a sosit prompt:

"Da' ce-ți veni, bă?"

La care i-am arătat Stăpînului ceresc bunătate de măr, la doi pași (plus in spațiu public) de statia de metrou Leonida. Și plin de roadă, fie și nu chiar ca-n galantare de hipermarket. Pe lîngă el trec zilnic sute, mii de tineri numai buni să înșface așa fructe eco. Dar nu o fac, nici să-i pici cu ketchup!

"Și care e problema, mon cher?"

Păi în vremea mea, preaslăvite, culegeam de verzi așa fructe... Aveam radar in ochi, nu alta, spre așa delicii urbane... De-asta intreb, ce alte capete de lume Ne rezervi...

"Tu chiar crezi că Io n-altă treabă de cît să planifice cataclisme, pentru voi? Și mai ales acum vara, cînd pînă și unul ca mine își ia oleacă de concediu?! Dar ia stai! Nu erai matale ăla cu acceptarea realității, cu care mi-ai făcut pînă și mie capul mare?!"

Păi...

"Nici un păi! Fă bine și-ntinde-o cu așa idei, pînă nu mă inervez!!"

„Noaptea ca hoții, în variantă culturală”

Dincolo de partizanatul politic, al unei gazete ce poartă numele „Adevărul”...

Mi se întîmplă a da ochi din cînd în cînd, asupra noțiunii de Cultură. Mărturisesc a nu se naște în mine entuziasme. Asta,și pentru că domeniul - altminteri previzibil, în cazul unei acțiuni omenești (de anvergură socială) - e privit cu extaz, și implicit fără vreun dubiu de imperfecțiune.

Știu. Așa vorbe mă trădează de nihilist, Însă nu renunț la el. Teoretic, unghiul meu de vedere nu are de ce să strice. Căci este, totuși, un feedback din fața unui observator poate nu chiar greu de cap. Cultura însă, alături de alte nevoie omenești (cam toate voitoare a drege părerea de sine, sub acest cer), se află precum un balon umflat, în fața unui vîrf de ac.

Mă uit la acest articol

…și-mi revine în minte o idee. O publicație nu are treabă cu adevărul, ci cu a servi - segmentului ales, din public - ceea ce dorește acesta să audă.

PS

„Dovezile cauzei erau indubitabile: Nicolae Militaru, la acel moment general-colonel (cu trei stele), complota împotriva lui Ceauşescu (nu a comunismului!) şi spiona pentru sovietici. El era agent sub acoperire al GRU, Serviciul de Informaţii al Armatei URSS.”

Nu știu cum se face că n-am văzut - înainte ori după 1989 - pui de dovadă indubitabilă, dintre cele pomenite de dl autor al articolului... Sper totuși ca GRU să dea vreodată adeverință de om-al-său, răposatului general Militaru.

Țara poate nu ne vrea proști, ci doar mincinoși, cînd îă prinde dumneaei bine.

ADEVARUL.RO

A doua crimă a lui Militaru:căderea elicopterului cu Nuţă şi Mihalea

Ordeanisme

Nu mi-am pus niciodată problema: *„Mîine/în situația cutare mă voi face de rîs”*. Doar am încercat (cam ca viitorul înecat) să nu mă fac (de rahat), eventual am refulat din greu acea teamă.

Se înțelege că-i distanță mare , de la așa zise (conștiente) și reacția vreunei bucăți din adînc, năpădită de oroarea insuportabilă - ce poartă numele 'a ne face de rîs ... La o adică, sînt două lumi diferite. Aceea a inconștientului fiind cam negestionabilă, iar în același timp aducătoare de sentimente sinistre, din gama luatului de cîmpi, ori a gîtului din dotare.

Citeam azi

…că Ziua Aviației s-a desfășurat sub patronajul spiritual al Sfîntului Ilie.

Mi se părea mie de vreo cîțiva ani a nu merge prea grozav, ca țară... (mai exact de cînd s-a apăsat pre pedala naționalistă, cu românii-n sus și-n jos) Chestia cu căruțașul din cer (adică Ilie) mi-a întărit opinia. Este drept că nu eu-s depozitarul binelui și-al răului, iar totodată strîmb din nas la ceea ce-i, de fapt, realitatea.

Sper să mă pot acomoda, chit că probabil nu mă veți vedea a glosa pe-aici (ba și favorabil) despre sfinți. Ori întru regina Maria și încornoratu-i (pardon, mărețu-i) soț.

Foarte posibil ca sporirea nivelului de trai să fi dus, între fruntariile noastre (despre cei pe-afară pot simți mai puțin), la ridicarea nu a civilizației, ci a nasului primitiv din dotare.

Zic și eu…

În paralel, nu există vreo lege, cum c-avem a merge neapărat cum i se năzare vreunui rătăcit/idealist (adică în ton cu visele care-i prind bine lui...).

Altminteri, cîteva exemple de pe mapamond îmi indică mers neașteptat al treburilor... De pildă în Iran, care din 1979 căzu într-o zonă religioasă, de unde nu-s semne a ieși curînd. Idem Turcia (față de care cam rîdem ruptul de cîrpit, pentru a mă exprimă precum într-o strofă Topîrceanu).

Nu cred că as putea spune

… despre un om (și cu o formulă en vogue) că e frumos. Poate doar aș încerca să rezonez cu el.

Este drept că așa demers conduce pe-un tărîm nu neapărat liniștit (dacă nu insuportabil...).

Naționalismul îmi pare clasic refugiu

… între cei ca noi, și unde putem vehicula orice bazaconii prind bine sufletului nostru.

In afara unui așa cerc (fie și de întinderea unei țări), ni-i ceva mai neplăcut. Asta, pentru că vedem a exista și alții, care nu pun umărul la ideea că noi (românii) ne aflăm nemaipomeniți. Dimpotrivă, spun că doar ei-s așa ceva, frunce a universului.

Dacă vrei să descoși/explorezi realitatea

… lași deoparte învinovățirile (cheia morală în general).

In general însă, primordială ni-i eliberarea de agresivitate. Asta, din motive și pe căi despre care se poate discuta.

Pe undeva

… o imagine de la un monument al soldaților români.

Care aproape întotdeauna sînt luate din locuri unor bătălii cîștigate. Și în contextul cărora nu se pomenește ce s-a ales de ele, pe întregul acelui conflict (de pildă, Puterile Centrale tot ne vor impune o pace, în care eram învinși). Nu se pomenește nici de înfrîngerile suferite de aceeași glorioasă armată.

Știți de ce vă zic astea? Pentru că pur și simplu ceva din mine se simte naspa, în preajma vreunui tip - care tratează la fel de subiectiv lucrurile. În interesul lui. Eventual al celor care-i sînt în grup/gașcă, și care zîmbesc/hăhăie încîntați - la performanțele indicate de acela. Eu neputînd să fiu în grup acela, cu aceia. Ceva din mine se crispează, la ideea acelei întorsături din condei.

Cu aceia nu pot fi amic.

În paralel, mă aflu mult încîntat. Pe vremuri, să zicem între 1938 și 1989, dispăream de mult, în cruntă durere, pentru așa cuvinte. Ar fi făcut-o dragii mei conaționali.

Ca urmare, să nu fiu încă o dată încîntat c-am apucat aste vremuri, de la un 2018?

Dincolo de toate astea, pot intui și alte două lucruri De această dată, strict pendinte de sensibilul ins în chestiune. Sentimentul va fi luat naștere în contact cu persoanele din vremea copilăriei. Inclusiv cele din familie.

Apoi, la origine se află un puseu strict neclar, din inconștient. Naiba știe, din ce format. Și care își alege drept haină, pentru a putea circula (cît de cît) în exterior (inclusiv îm ochii-mi) , iritarea pe subiecte precum cel amintit sus de tot.

Viața...

Visele îmi par

… precum niste mesaje de la extratereștri, dar pe care nu le poți descifra.

Știu că nu știu nimic, ar fi spus alții (de data asta pămînteni...) in așa situație.

E mare lucru

… să ne imaginăm - măcar în parte -ce poate fi mai rău... In cazul timizilor, de pildă, că ridică cineva tonul la ei. Ori că le reproșează a fi greșit, pe undeva...

Aparte sentiment

… să tînjești (hodoronc-tronc sau nu) după dragostea cuiva.

Este drept că nu ajungi ușor a-ți recunoaște - fie și doar ție - așa pornire. Și mai greu este să-ți parvină dragoste. Asta și pentru nevoile noastre adînci sînt unele, iar putințele de-a o acorda, ale celuilalt, limitate (din cauză de ființă umană care este).

Ziceți că vă stric dimineața, întrucît dvs ați citit în cărți, cum că...?

Ciudat lucru, patriotismul...

Pomenești de Alexandru Averescu drept învingător la Mărăști, dar nu și de conducătorul represiunii din 1907, ori politicianul de după 1918...

Nu-i treabă simplă

… să accepți că fericirea nu există. Ci doar frînturi/steluțe ale dumneaei, bașca speranță că poate veni, ea Fericirea.

Partea proastă a ne-ivirii Fericirii este că ajungem obligați a privi spre ceea ce ne gonește spre ea... Aici, mă declar deja vinovat de un mare păcat. Acela de-a încerca să stric bună dispoziția (respectiv... fericirea de care pomenea).

Dincolo de asta, mi-i doar un explorat și descoperit de noi zone, ale vieții (de sub Boltă plecînd, vreodată, tot prost...).

Revenind la ideea de fericire, și spre 'lanțul' din care face ea parte, ne dregem în multiple feluri disconfortul existențial. Care la bază-i precum o senzație insuportabilă, și de care încercăm a ne scutura, cum ne prinde mai bine. De foarte multe ori o facem prin agresivitate oarecum aiurea.

Ultima se exteriorizează în ton cu pușiul drăcos pe care-l posedăm interioricește. Care vrea să scuipe, inclusiv pe vreun iluzoriu seamăn care i-ar mulțumi astronomicele așteptări.

Manifestări ale respectivului fond (altminteri, probabil cu maxim rost lăsat de la ce ne va fi fost creator) îl vezi inclusiv în ideea că Vrem o țară ca afară. Ori că dictatura PSD e ca și instaurată.

PS

La chestiune, cine vrea *țară ca afară* nu a apucat să meargă acolo. Doar a vîzut prin pose, ori numai prin ochii vreunui încîntat doar (de rozul), de ne-reallul privirii din depărtare spre acele locuri. Față de real îți piere cheful a visa, fie el și Hotel Ritz.

Cam în același ton, să reclamă dictatură comunistă azi trădează că nu ai apucat-o pe aceea reală. Fie ea doar aceea din anii 80 (și nu din deceniul șase).

PS2

Știu.

Dau mai bine la sufletul omului, a-i spune nu ca mai sus, ci asemenea lui Țuțea: *„Libertatea e darul divin al omului.”*

Nu putem trăi

…în lipsa convingerii că totul în jur a fost creat de cineva, respectiv că lucrurile au un (cea ne noi numim) rost.

Eu însumi trăiesc din plin așa convingere (chit că mai puțin poetic decît alții...). Am însă în preajmă și prezumția că poate acelea nu există (creatorul plus rostul). Asta, ca să văd ce se întîmplă prin mine, dacă mă privez de-așa reazim psihologic). Ori că mecanismul de funcționare a trebilor nu-i vreunul în afara putinței mele,d e-a înțelege lucrurile (exclud aici ideea de Dumnezeu, care e deja religioasă și, deci, mic aranjament protector al minții).

Hotărît lucru, mu am a mă plictisi, cu așa gînduri... Oricînd li-i explorat prin preajmă... (La o adică, acele întunecimi spre care dau ochii aici aduc al naibii cu pietroaiele întunecate și umezișurile pozate recent la munte... În context, uneori nu postez imagini decît la comentarii, și nu alături de textul postării, asta socotind c-ajunge un ciocan l un car cu oale...)

„Așa ceva nu mai văd

…(și nu mai aud) azi. De ce? Ce lipsește în societatea românească? Cînd a fost înlocuit omul cu o fantoșă?”

Păi.

Realitatea.

Ea e cum e. Iar noi ne-apucăm s-o cercetăm.

În așa demers, intervin diverse nevoi sufletești (se poate discuta care). Cîtă vreme frîiele cercetării se află la ele, eu unul cred că e greu a cunoaște realitatea Vom identifica doar un ceva de condamnat (în alte cazuri, de lăudat, elogiat).

Altminteri, am toată considerația pentru mecanismele sufletești (ele însele realitate...) care împing la așa (salvator, psihologicește) demers...

PS

Postarea din care am citat, a unui sufletist de a cărui onestitate sufletească nu mă îndoiesc:

> *Constant Tonegaru (n. 26 februarie 1919 – 10 februarie 1952) a fost un poet al celui de-al doilea val al avangardei literare românești, ulterior prizonier politic și victimă a regimului comunist.*
> *În martie 1949, a fost arestat de Securitate. I s-a descoperit numele în conexiunile Bucureștiului cu mișcarea de rezistență armată. La sfârșitul anului 1948, Tonegaru a obținut un pachet de la Crucea Roșie belgiană pentru Teohar Mihadaș, poet și fost membru al Gărzii de Fier fasciste, care, la rândul lui, l-a dăruit unui luptător anticomunist din Bistrița natală.*
> *Dar nu despre Securitate și ideologie vreau să vă vorbesc.*
> *Tonegaru era tot ce putea fi mai opus, ca poetică și ideologie, lui Mihadaș. Și nițel mai poet.*
> *Și nici asta nu asta contează. Ci faptul că doi adversari puteau să facă abstracție de ideologie și să fie oameni. Constant avea 29 de ani cînd și-a ajutat confratele. Deci nu se pune nici experiența de viață, nici înțelepciunea. Și ajutorul ăsta avea să-i aducă moartea, deși, teoretic (niciodată practic), plecaseră de la putere "ai lor" și veniseră "ai lui".*
> *Așa ceva nu mai văd (și nu mai aud) azi. De ce? Ce lipsește în societatea românească? Cînd a fost înlocuit omul cu o fantoșă?*

„Amintirile nu se uită niciodată”

Oameni și oameni.

Cei asemenea mie (sper să mai fie vreo doi-trei) se feresc a face așa gen de afirmații. Cum că vreun lucru fi-va for ever.

Bineînțeles, am dramul de bun simț pentru a mă explora, dacă n-am crezut vreodată a dura ceva toată viața (și imlicit o veșnicie). Cred că la întîiul mariaj, mai exact la amorul de atunci. Nu am zis-o explicit, dar ființa simțea că e ceva pentru toată viața. În ale altui amor, acela spre munte, lucrurile au stat ceva mai domoale (mai ales că sentința nu a fost dată la 25, ci după 35 ani). Mi-am zis că voi urca în abrupt pînă la 70, iar încă vreo zece pe poteci.

Azi, cu neaua pe minte, m=aș feri de așa previzionări, chit că destui le numesc a gîndi pozitiv...

Cînd luptă pentru poporul român

.. cei ca Țuțea întreabă acel popor, ce și cum?

Ori pot mirosi ce vrea Acela (să presupunem că El se află bloc, întru aspirații...) și fără să-l întrebe? Iar apoi să-l treacă strada?

Țuțea spune pe undeva

… despre caracterul sfînt al libertății...

Eu unul aș spune (abia) azi, despre libertate...: Nu face doi bani dacă n-ai rezonabilă putință de-a suporta - in oarece parte a timpului - și un seamăn care să-ți comande, cu inerentele bîzdîcuri ale poziției respective...

E de mare folos

… să accepți că alții te pot urî. Eventual și că al dracului de mult. Îndeobște fugim teribil, de-așa gînd.

Întrebați dacă m-a dădăcit mult psihanalistul, pînă am ajuns la ideea asta? Nu prea. Mai exact deloc. Dar îi fu sorocul, unei așa utile idei, a încolți. Pe la psihanaliști (doi, domn și doamnă) am dat numai vreo patru ani, împărțiți în două - funcție de bănetul posedat. Mi-a prins bine. Nu aș mai frecventa azi așa specialiști, din mai multe motive. Dar găsesc a-mi fi fost o experiență utilă. Iar asta chit c-accept a nu)-mi) fi dres marea problemă a Vieții... Dar barim m-a sfătuit să nu fug (pe cît pot) de ea... De Marea problemă. A existenței.

Marea problemă a existenței fiind ea, adică Existența în sine.

Una din marile mirări, pe lumea asta...:

"Cum, Coane (adică Doamne), numai atît?!".

Este drept c-așa momente-s găzduite, îndeobște, de ultima treime a existenței.

Și-s conștiente sau ba.

Incendii în Grecia

Apare urgent prezumția unei mîini criminale (de pildă a dezvoltatorilor imobiliari).

În paralel, chiar în țara Athosului nu răsare minim gînd, ce păzea Dumnezeu cel atotputernic (nu eu am zis-o!) - la vremea cînd se stîrni pîrjol. Și se extinse.

Caragiale

Cel cu zisele despre soțietatea fără prințipii. Și care, mă înțelegi, nu le are..

Pe-asta nu o mai auzisem.

Și anume că înaintașii (sute de mii) au murit pe front nu doar pentru frații de neam, dar au făcut-o și cu bucurie. Pe de o parte, aici e de răsfoit vreo „Răscoala” ori chiar „Ion” (chit că acesta se petrece în Ardeal). Dați ochi la oamenii din Amara rebreniană și imaginați-vă cu cît ghes ar pleca la oaste, murit, ba chiar și cu bucurie - pentru niște inși de la naiba-n praznic (raportat la acel sat).

Pe de altă parte, tot firea omenească împinge genul majoritar de om (și urmașilor lui Toader Strîmbu) să-și confecționeze oaze de simțit bine. Precum aceea a semenilor ce grijesc de fila Fb Mănăstirea Putna.

PS

Revăd paginile unui alt roman realist, și anume Enigma Otiliei. Oare cine de-acolo ar fi opus, pardon, botul la sloganele naționaliste din 1910 (anul celor din carte)-1916? Stănică Rațiu ar fi fost certamente un gargaragiu departe de front, iar apoi gata de mișmaș cu ocupantul.

Ca (oarece) entuziast de mers pe front simt a fi fost medicinistul Waisman. Asta deși se afla evreu, respectiv cinic. Asta, pentru că - dincolo de jemanfișismul diurn - avea a gpsi un sens, în viață. Ori a scăpa de ceva, dinăuntru-i.

„Literaţi sau filosofi, „cărturarii” de la noi au nutrit

… încă din 1990 speranţa că pot avea o contribuţie majoră la schimbarea în bine a României, speranţă care se perpetuează până astăzi. De exemplu, după revocarea Codruţei Kovesi, pe 9 iulie, scriitorul Mircea Cărtărescu o invita în politică. „Ai fost şi ai să rămâi simbolul unei Românii mai bune. Dacă vei candida la preşedinţie, voi fi primul care te va vota”, scria Cărtărescu pe facebook.

Fosta şefă a DNA nu a fost „chip cioplit” doar pentru Cărtărescu, ci şi pentru filosoful Gabriel Liiceanu, care mărturisea în februarie că şi el s-a gândit la o Românie condusă de procuroare.

„Dumnezeule, cum ar arăta România condusă de un asemenea om care prin comportamentul ei devine aproape o abstracţie de slujire. Este slujirea!”, spunea filosoful.”

.

Cu scuze că reproduc indirect din distinșii intelectuali pomeniți mai sus...

Unul dintre disconforturile existenței subsemnatului decurge din neputința de-a observa în jur și altceva decît oameni (din speța clasică). Adicătele cu care să poți vorbi de-ale Chestiei ăsteia din jur, pe nume viața reală.

Dnii amintiți în citat oferă inițial iluzia că posedă minte capabilă a observa finețuri. După aceea sesizezi că mintoșenia cu pricina e-un fel de luptat pînă la (ora) 1. Mai exact, pînă la ora șepte a zilei următoare indivizii aceia revin la omenești/primitivisme. Ultimele înseamnă - zic eu - partizanat, respectiv servit aferentele plăcute sufletului.

Fiind un tip care-și autoobservă producțiunile, gesturile, mă acuz deseori că scriu pe-aici din dorință de atenție sau chiar faimă. Însă mai ales în dimineața asta îmi văd multă dezamăgire, că n-apuc a întîlni un 'matur' cu care să poți discuta despre viață. Iar în paralel despre capcanele (și ducând tot la primitivism) ce pasc inclusiv pre tipii zice-se realiști, în ale vieții.

PS

Mă uit la așa zise...:

„Dumnezeule, cum ar arăta România condusă de un asemenea om care prin comportamentul ei devine aproape o abstracţie de slujire. Este slujirea!”

... și inevitabil mă întreb… E prost (adică nu observă complexitatea lucrurilor cu pricina) ori lichea, recte servește comilitonilor - inși ori instituții - ceea ce doresc aceștia să audă?

Cred că se află un melanj, în acel filozof. Și anume de șuvoaie umane.

PS2

Cred că simpatia-mi politică (unde nu se cade a sta fără fleblețuri...) către PSD se trage și din cele amintite în amonte... La aceia barim nu am iluzii, cum că am putea discuta despre Marea trecere. Ultima nu-i aceea a lui Blaga, ci trecerea pe sub Soare.

Altminteri, privesc la poza articolului și rămîne plăcerea (chit că nu ține mult de foame, în interior) a mirosirii ce sînt cu adevărat, respectivii) Că veni, și descoperind eu tărășenia abia ieri. A semnaliza celuilalt că-i pricepi omenescul interiorului (cu vulnerabilități ori păcate sociale), dar nu ții a bate toba.

Există oameni simpli, sub influența morcovului...

… (pe care chiar ajung să-l consume, nu precum măgarul de tracțiune - iluzionat de atîrnarea legumei în fața nasului), dar și temători a călca regulile țarcului....

Cu ochii la un melanj deloc rar

… între religie și naționalism. Oare credincioșii pun uneori de-un feedback, mai exact de cum le privește Dumnezeu acțiunile?

Bineînțeles că Divinul nu-i obligatoriu sa vadă lucrurile că mine, dar aș avea ceva disconfort in jilțu-mi ceresc, privind cum unii dintre copiii mei se vad mai breji (la o adică n. asta e...) decît alți plozi de-ai mei. Simt însă că ne punem rar ori deloc in locul lui D., în ceea ce privește acțiunile/ideile noastre. Asta, pentru că particularul sufletului omenesc admite multe...

Mă întrebați dacă eu insumi mă pun in locul dvs., cînd vă bombardez cu tîmpenii ca astea? Păiiii... cred că nu

”Azi dimineata la Luton

… *La o cafea cu o parte dintre cei 20.000 de romani ce traiesc in Luton. Ei sunt o mica parte dintre cei aproape 300.000 de romani ce traiesc in Londra si suburbii”*

E interesant că noi ne ducem cu zecile de mii în vreo Londră, dar ne-ar pica tare prost să existe același gen de migrație, de comunități străine și la noi, in România...

Criticile multe la adresa Vioricăi Dăncilă

… se datorează în principal faptului că ea nu poate răspunde.

Mai ales dur.

Poate puține momente-s mai plăcute

… decît acelea în care îți poți spune, calm, că situația (ți-)e naspa.

Să mă ierte un distins prieten

… dacă-i preiau aste poze...

Ce chestie... Cînd nu e **murit** cu bucurie pentru dezrobirea fraților, e **datorie**... Care datorie, simt eu, e prin definiție lucru de care nu prea ai chef, dar ți se aduc argumente/obligări din tolba socială (a dlui Stat, cel cu triada *Te rugăm-învățăm-te obligăm*...).

.

În rest, și acceptînd firea umană cum se află ea, e interesant cum o generație își fondează bunăstarea sufletească inclusiv pe ideea asta că bunicii lor n-avură altă chef decît să meargă la război...

La o adică, să fiu eu sănătoș cîți strănepoți - ai acelor militari de acum un veac - nu au mai apucat să vină pe lume. Din motive care se pot bănui...

Oare pe cînd va fi fost rupt în bucăți de vreun obuz, la ce apuca să se gîndească vreun luat cu arcanul la oaste, în Războiul pentru reîntregirea Neamului?

Că veni vorba, ardelenii cei dezrobiți au luptat conștiincioși în trupele dușmane, fie și nu neapărat pe culmile Carpaților. Știu că era normal a proceda astfel, adicătele tot cu frică de autorități (dacă nu cumva cu dor de-a le face plăcere, pentru un post mai bun ulterior...). Dar n-aș ignora amănuntul.

Apropo de ultimul subiect

și alte surate lui, nu in a schimba lumea. O las cum e (asta, pentru că ea nu se poate schimba, iar în paralel se află rezultantă a unui dat).

Oarecum în răspăr, tot eu vin a declara despre viață următoarele.

Poate ca semn al unei vîrste înaintate, încerc să iau lucrurile cum sînt. Deci inclusiv cînd socotesc ciudățenie muritul la datorie de-acum un veac, ori simțitul bine de azi, pe suferințele unor înaintași, ce stat-au permanent - un veac! - sub obrocul social.

Legat de luatul realității cum este, ca paria ce mă aflu simt că voim a duce realitatea (din stimabile motive interioare) către un pat Procust.

Iar de la acel stadiu contează mai mult că ea nu-i cum dorim noi, și nu că nu ar avea cum să fie, după dorința noastră.

Știu că sună deprimant, dar privind prin istorie-s rarisime situație în care viața a mers cum și-au dorit oamenii. Iar dacă a mers, a doua zi avut-a grijă s-o apuce hăis, în raport cu comodele nostre vreri.

Discuții despre literatură.

Se înțelege că fiecare își poate alege drumul de simțit bine în viață. Și care poate cuprinde respect/entuziasm pentru vreo carte cu întors frumos cuvintele (demersul fiind influențat - deseori - de ceea ce-i la modă ori se spune în lume că-i valoros).

Pe mine mă interesează opurile ce prezintă realitatea. Și, inerent, fără stilistică în exces. Cu așa cărămizi, îmi construiesc eu apoi ce-mi prinde bine , prin mintea ori sufletu-mi.

„Să ne celebrăm evreii!”

Eu unul nu celebrez evreii locului. Îi respect, pe care fu demn de-așa ceva, iar în paralel nu mă stropșesc la dumnealor, cum că-s izvorul relelor lumii.

*

„Mareşalul Antonescu a fost un dictator şi un asasin sîngeros care a aplicat o metodă originală, fiind parţial nesupus lui Hitler, dar care a ţinut să ofere o variantă proprie a Soluţiei finale", a mai spus Andrei Oişteanu despre generalul fascist care..."

Prosemiții au un stil aparte, decurgînd probabil din atitudinea curentului mondial originar (care-i îndeamnă la așa scrise). Oare subsemnatul cum ar proceda, la caz de ofertă cu avantaje (dac-ar scrie precum dl autor Chivu)?

Mda, dilemă...

Și toți avîndu-ne prețul.

Orice s-ar spune

… cei din #Rezist se află ceva mai luminoși la suflet, decît predecesorii din #Colectiv.

Mă refer, e de precizat, la cei ieşind prin pieţe. Organizatorii îmi par însă a fi aceiaşi. Și cu o lipsă de *mamă-și-tată* care uneori mă sperie (deși acolo-i un banal omenesc, pe care mă feresc a-l accepta).

Nu mai știu unde am citit undeva o definiție a omului sănătos psihic. Și care poate accepta - destins, respectiv fără a pune și el mîna pe topor - că semenii i se află dușmani.

Admit că sînt departe de acest ultim stadiu. Căci mă sperii iute de ceilalți, iar în paralel îmi vine-a replica dur (inclusiv împotriva fantomelor din propria minte). Asta e.

PS

Oare de ce ne deranjează, cînd altul este egocentric (precum subsemnatul nițel mai sus)?

Iar de aici, mintea fuge... La acel disconfort general, ai de identificat sentimentul primar (cel dincolo de iritare), respectiv de-al trage - fie și deformat - în lumea definițiilor, O a unor eventuale caracterizări.

Simt că am făcut progrese (și presupunînd că asta ține de cald...). Întîi am căutat a simți-mai-clar acel ghem, și abia apoi a cerceta pur conștient/intelectual.

Oare cum de-am supraviețuit

… pînă de curînd, fără o zi a Drapelului?

Parc-aș pune de-o statistică, întru asemenea zile... Cîte-s pentru sufletul cetățeanului (v. recenta Zi a iei), și cîte-s soliditatea dumnealui, a Statului...

PS

Mă ia nițel groaza, de urgența cu care m-aș pune în slujba Statului, la caz de-o leafă bunicică!

Stau și mă întreb

…dacă indispoziția-mi la văzul drapelului național mi se trage de la oroarea de autoritate dobîndită în familie, ori din sentimentul - dobîndit la vremea cînd am deveni măricel - că instituția statului se afla abuzivă? Poate amîndouă..., cu precizarea că cele privind Statul agresor îmi sînt mai prin conștient.

În același timp, oroarea pe vreo autoritate poate veni și din banala pornire omenească, de a dori să fii tu ăla care impune altuia... Dacă așa ceva se combină cu sensibilitatea și inteligența, e posibil să dea ceva de mai mare dragul...

> *Capcaunul Cel Bun Eu mai degrabă asociez afișatul drapelului cu patriotismul de fațadă, de asta îmi displac toate instantaneele cu drapele, de parcă ar fi smuls la baionetă vârful X din mâinile inamicilor. Am un vag sentiment că în caz de belea ăștia sunt primii care șterg putina.*
> *Pe vremea când armata era obligatorie nu-mi amintesc să fie careva dintre noi atât de "mândru" să se afișeze cu tricolorul, poate și pentru că ne săturasem de gărzile la drapelul unității, unde ne venea fiecăruia rândul cam o dată pe lună. Și știi cum e garda la drapel, dacă în foișor sau prin vreun colț uitat de unitate mai schimbai poziția, și a ta, și a armei, iar fumătorii mai furau o țigară, la drapel în schimb stăteai smirnă 3 ore. Doar să clipești aveai voie.*

Pornind de la un articol de revistă

”De un an și jumătate România e o arenă în care zeci de boxeri imaginari încearcă să-și salveze viețile. Ei sînt politicieni ai tranziției, oameni ai șpîrlei, ai învîrtelii. Zi după zi, într-un șah infinit, încearcă să pună mutarea finală pe tabla de șah întru victoria lor. Iar noi sîntem spectatorii, căci doar o dată la patru ani avem voie să intervenim cu adevărat. Ce e de făcut? Ce vor face oamenii care muncesc sau antreprenorii corecți? ”

DILEMAVECHE.RO
Șah mat pe tabla României. Ce vei face acum? - Dilema Veche
Fie pleci, renunți la țara aceasta, pînă la urmă doar un teritoriu fizic format di…

Ca părere a mea (fie și una bazată mult pe instinct) despre actuala situație a României... Toți ne aflăm oameni. Inclusiv liderii.

Din acea calitate, fiecare încearcă să ia cît mai mult. Între altele materialicește, din comisioane facilitate de guvernarea țării. Prin urmare se încearcă la greu a ne afla doar noi, o tabără, la

guvernare. Din acest motiv, poate și din tendință bazală de-a nimici pe celălalt, o tabără a pus pînzele-i în vîntul european, acela care (exact n-am idee de ce) vede prost corupția din România.

Combătînd acel fenomen, cei sosiți la guvernare în 2005 au încercat să-și scoată și adversarii ceva mai valoroși din joc - nefiind acolo numai dor de curățenia economică a țării.

Mișcarea a fost, cred eu, în exces. Asta, și pentru că electoratul nu poate fi angrenat în necesara activitate electorală fără mici cadouri, iar în paralel bani trebuincioși veniți de la stat fiind insuficienți. Dar completați cu aceia sosiți prin corupție. Fenomenul ținea de oarece regulă a jocului, pe care echipa Băsescu îmi pare a fi încălcat-o după 2005. Prin urmare s-a încins luptă crîncenă între cele două tabere. Dintre ele, aceea ce poate fi numită de Dreapta are întructva vîntul Istoriei în pînze, dara cesta se află totuși insuficient pentru a răpune un curent politic avînd rădăcini adînci în solul României profunde.

Ca observație strict personală, dincolo de sloganele anticorupție se află un animalic de primă clasă, atent doar la interesul propriu - ultimul aflîndu-se mult decelabil, ca direcții și manifestări.

PS

Dilemo,

Îți venisem - acum vreun an - cu ceea ce contemporanii numesc o aroganță. Spuneam că eu mă aflu 'Dilema 2.0' Simt nevoia acum să indic o producție din acea plajă. Ea e scrisă nițel în fugă (de parcă nu m-aș afla suficient de superficial...), dar e-acolo o gheară a leului ce compensează vreo neatenție stilistică.

Dincolo de asta, și amintindu-mi că venisem în timp cu rugăminte de a-mi publica matale una ori alta. E foarte posibil ca acest 2.0 să nu facă vreo casă bună cu matale. Am fi, la o adică, precum Alianța Civică și partidul preluîndu-i numele, la 1991 (deși, eu unul n-aș sta la urît ori disprețuit, spre instanța care - fie și fără s-o știe - m-a școlit cîndva). Noi să fim sănătoși.

PS

„Șah mat pe tabla României. Ce vei face acum?”

Sistemul e perfect omenesc, iar totodată vechi de cînd lumea (ori măcar de la Gutenberg încoace). Dar tot i-aș vedea acolo, drept zei tutelari, pe frații Gudurău. Costăchel și Gudurău. Panica domnește cetățeni.

Frumos și acest: „Ce vei face acum?”... Dă senzația că bărcuța ființei umane poate ceva, pe un fluviu oarecare...

Apropo de părerile despre România prezentului, din ultima-mi postare. Lucrurile pot părea acolo, în zisele-mi, cel puțin amorale. Dar. Și privind de curînd spre sintagma „investigarea crimelor comunismului”. Și unde explorarea cu pricina îmi pare din start (mult?) subiectivă.

La chestiune, nu spune nimeni că acea orînduire e de pus în ramă, dar - cu ochii (din start) la ceea ce consideri crimele ei - în mod sigur nu vei mai fi atent la neutrele ori la bunele ei... Iar așa ceva nu mai e investigație. Ci făcut bine la suflet (cel primitiv, din noi).

Cam așa și cu corupția. Lucrurile-s de luat mai domol, pe acolo. Și, de asemenea, neaplaudînd (neapărat) fenomenul. Dar barim punînd ochi mai liniștit, pe subiect..

„În anul Centenar!

…PSD-Alde nu au habar de istoria acestei țări...”

Domnule [realizator tv X]… Eu unul am îndoieli, că dumneata cunoști istoria cu pricina...
Că tot veni vorba, de la 1989 e luat în deriziune așa-numitul Curs scurt al Istoriei Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, pe care-l studiau la greu zeloși compatrioți de-a noștri, în jurul anului 1950. Am impresia că istoria României de care ai idee dumneata intră în aceeași categorie. Mai exact a subiectivismului din plin. Faptul că niște milioane de conaționali gustă și ei acea istorie nu-mi schimbă opinia...

PS
Mici paradoxuri și nu prea. Cine invocă istoria să fie de fapt puțin respectuos cu aceea. Cine pomenește măreț de Dumnezeu să n-aibă, de fapt, treabă nu El... Ci doar cu interesul său.

Părerea-mi despre doamna premier Dăncilă

… e neutră. Dar mi-ar deveni bizară, dacă și-ar da demisia - pentru că un grup din stradă i-o cere. Abia atunci m-ar lua tremurici de frică, precum la vîjul glonțului pe lîngă ureche... „Am avut în fruntea Executivului un om suficient de labil / slab pentru a lăsa baltă, astfel, lucrurile! Naspa. Bine că nu apărură chestii mai periculoase pentru țărișoară, în răstimp”

Ne învinovățim

.. cînd de fapt ar trebui să ne plîngem de milă.
Între altele, că sîntem mai slabi decît agresorul - adică acela (văzut pe moment ori ba) care ne impune acel flagelat.

Cele de mai sus constituie un vîrf de aisberg. Restul cuprinzînd nuanțele / contrazicerile la ideea de acolo

Aduc uneori vorba

… despre votu-mi spre Ion Iliescu, după ce-l blestemasem anterior din toți bojocii.
Mi-a fost atunci, la prezidențialele din 2000, o demonstrație că nu știi cănd - pardon! - lingi, taman pe unde ai scuipat...

Îmi ziceam asta aseară. Cînd eliminată (la campionatul mondial de fotbal) fiind preferata-mi Germanie, sufletul mi-a comunicat că vrea a susține Brazilia. Pe care n-am adorat-o vreodată, dimpotrivă. (este drept că am făcut-o din rațiuni de tribalism continental, fotbaliștii cariocas fiind aceia care - de-a lungul istoriei - au luat europenilor cupele mondiale cînd au vrut ei - admiteți licența...)

De data asta, simt că mă voi afla fan al Braziliei. Joacă frumos. Și par oameni la locul lor (poate minus Neymar, de care nu mă supăr însă, căci pot bănui în ce mediu familial a crescut...)

Evident simpatia mea pentru dumnealor e una, iar succesul în competiție alta. Mai e multișor, pîn' la a ridica trofeul deasupra capului.

PS

Fotbalistul Neymar se află de fapt Neymar jr. Adică avînd același prenume cu tatăl. N-am cercetat niciodată ce le vine părinților să dea așa prenume - identic adică. Dar am ceva bănuieli, asupra motivelor.

Avansînd în vîrstă

… constat cu mult necaz că există sumedenie de lucruri ce pot nu fi schimbate (deși ar prinde bine, umanului din mine).

De pildă, că descopăr asemănări flagrante între subsemnatul și-un scriitor născut în Basarabia. La fel de chițibușar, plus dătător cu cu parul, spre pașnicii semeni... Mă strădui, iar în paralel știu că dă prost prin jur așa comportament (al meu și a acelui alt exclus, urmare a gurii rele), dar nu pot schimba nimic!

La care zic și eu precum Adrian Minune. Adică: „Ooof, viața mea!”

PS

O rază de soare. Un act ratat. La întîia frază, inițial am scris fără 'nu'... Adică: *„Există sumedenie de lucruri ce pot fi schimbate ...”*

„Pe poteci, spre inima ta...”

Oare cum își au rezolvate, ale inimii (personale), realizatorii media care apelează la așa formule? Simt că nu străluce.

PS
O apropiată persoană îmi găsește postările de pe aici drept agresive. Nu bag mîna în foc de-așa ceva, deși pot avea înțelegere pentru omenescul nechef de-a schimba prin noi...
În același timp, să fie eu sănătos cîte atitudini infinit mai agresive există prin jur...

„Până la cer Pentru Viaţă!”

Mă uit la formule de succes în această epocă și-mi spun c-alde cogenerii mei nu foloseau așa ceva. Așa măreții.
După un minut de meditație, miros că foloseau de-altele. Dar tot povești înalte (căci așa cere sufletul acelei vărste de început...) De pildă în genul pieselor „Noi nu” (Anda Călugăreanu, neștiind eu cine semnează textul) ori „Făt Frumos” a lui Mircea Vintilă). Sau „Trăim în miezul unui miez aprins” (nu mai știu cine a transpus-o muzical)
Epoci. La un 2060 ce echivalent va fi, pe acea felie?

„Pune în balanţă

… avantajele şi dezavantajele UDMR. Dacă erai unul de-ai lor, negociai sau nu cu Dragnea?”

Domnule Guran,
Și poate nedormit bine fiind eu azi noapte... Cum pasca măsii a-mi da cu părerea la problema respectivă, cîtă vreme eu nu sînt în locul acelor nenorociți de udemeriști - cu informațiile sosite la dînșii, plus a dumnealor fire personală?!
Altminteri, mi se pare mie c-ăi precum dumneata se consideră grozav de deștepți? Dar la unghiul punctat de mai sus nu au ajuns? (probabil din motive de fire umană..)

PS

Cineva, la comentarii: *„Negociaza ce? Sa ramana clica lor ancorata cumva la ciolan?”*

Ca părere a mea. Cîtă vreme cineva, din o gamă largă de motivații, alege taman pe acesta, cu ciolanul, teamă mi-i că exact așa dorință, de ciolan, îi umblă din luminoase adîncimi inconștiente.

Corectați-mă dacă greșesc.

Sper să n-ajung vreodată a fi doar inteligent

Aș prefera înțelepciunea, ce însușire principală pe cartea-mi de vizită.

Înțelepciunea pare să admită că insul înțelept are momentele lui, de (multă) ne-înțelepciune. Asta, întrucît se află bărcuță pe valuri mari.

Mie mi-e greu să vă iau în serios

… cîtă vreme țineți să vă intitulați România curată.

Vă înțeleg nevoia ducerii a doi pepeni într-o mînă, dar prudența în ce vă privește îmi șede precum arcul. Sărutări de mîini, mintoasei doamne Mungiu-Pippidi!

PS
Cînd vă mirați c-a ajuns țara (ziceți dumneavoastră) prost, meditați dacă solicitatul de părere oricărui – în situații precum cea de mai sus – e o treabă înțeleaptă…

Un meci de fotbal

…disputat acolo mi-a readus în minte existența orașului Kaliningrad (în locul vechiului Konigsberg, din Prusia orientală - cea dobîndită de ruși, după WWII).
Fără îndoială marea putere de la Răsărit își are socotelile ei, dar eu - ca cetățean al dumneaei - aș privi bizar spre perpetuarea memoriei acelui colaborator umil al lui IV Stalin...
Mă uitam și prin Bulgaria, că nu li se pare aiurea un Dimitrovgrad...
Mda... Locuri și locuri.

O mai exista urbea 'Gheorghiu-Dej', în Rusia centrală? Sau Togliatti (fost lider al partidului comunist italian)?

PS
Oare Germania a renunțat la ideea redobîndirii fostei sale provincii, luată cîndva de sovietici? Posibil să nu. La o adică, vor sosi cu cerere cam precum sovieticii la noi, acum fix 78 ani (și despre Basarabia plus altele). Adică la moment de mare slăbiciune al adversarului.
Cu așa gen de scrise, pas de mai merge la un Centru cultural oarecare, pentru a solicita sprijin pentru tipărirea de rînduri ale subsemnatului...

Eu unul tratez cu prudență

… zisele lui și despre Corneliu Coposu.
La chestiune, mă înșel ori suporterii dumnealui nu se înghesuie la toleranță, pentru cine nu-i de acord cu părerile dumnealor?

PS1
Multă vreme mi-am pus problema dacă nu cumva, scriind precum mai sus (altminteri rînduri civilizate) nu-s eu cu diverse frustrări, respectiv doritor a da cu barda în oamenii respectivi. Tot mai des realizez însă că e vorba ȘI de-o nesiguranță personală, știind acei oameni mulți, prin jur. Disconfortul ar decurge și din simțitul singur, în condițiile în care tot aceia vorbesc mult despre mintoșenie și adevăr. Și cărora, eu unul, mă străduiesc a le urma comandamentele.
În fine...

PS2
Fără îndoială judec prea mult (cum îmi și reproșa o fostă nevastă..) Dar cîte de multe (despre oameni) poate spune banalul adjectiv 'admirabil', în contextul de mai jos...”
”O admirabilă lecţie de patriotism”

"28 iunie, 78 de ani de când URSS a rupt Basarabia de România"

Pierderea teritoriilor din 1940 a fost un fapt tragic. Dar. Oare România nu a rupt Cadrilaterul de la Bulgaria, acum 105 ani? Ori acea 'alipire' nu se pune (iar în paralel vorbim de Balcic și regina Maria)?

> *Capcaunul Cel Bun Razboaiele Balcanice cam sunt maturate sub presul tricolor. Pentru ca in cel de-al doilea Romania a atacat din senin Bulgaria (a carei armata era ocupata in sud-vest cu grecii si cu sarbii, granita de nord fiind nepazita) cu scopul de a cucerii teritorii. Ceea ce nu se pupa deloc cu istoriografia romantioasa conform careia romanii au fost tot timpul calcati de invadatori si singurele razboaie au fost cele drepte, de aparare.*
>
> *Mircea Ordean Nu mai știu în ce reclamă recentă (sic) se vorbea de apărare, a noastră, de pildă în WWI. Or, acolo fusese atacat (de noi) Imperiul Austro-ungar, fie și sub lozinca fraților de peste munți etc. Nu mai poți vorbi de apărare în așa condiții (foarte psobil să nu fi existat nici declarație de război, alta decît una sosită cu cinci minute după atacarea vămilor cezaro-crăiești).*
> *Am un sentiment prost, de nesiguranță, în mijlocul unor oameni (fie și compatrioți / conaționali) care trec cu vederea așa fapte...*

„PSD-ul condus de Liviu Dragnea

.. este o fiară a lăcomiei care, după ce a prăduit România, se luptă cu colţii şi ghiarele pentru a nu fi prinsă în lanţurile justiţiei, explică filozoful Gabriel Liiceanu.”

EPOCHTIMES-ROMANIA.COM
Liiceanu: "PSD este o mafie. O fiară a lăcomiei!" | Epoch Times România

Încă mai am de studiat, asupra firii omenești... Cum naiba să te afli filozof, iar în paralel să te exprimi din pietroi, ca mai sus?!

Înclin să cred că dl. Liiceanu se află filozof (ce luptă) pînă la unu, după-amiaza și seara prestînd, pardon de expresie, ca mare demagog. Cu părtinirea (nefilozofică) de rigoare.

PS

Epochule... Întreb și eu, chit că retoric. Matale cînd reproduci așa zise / știre de presă, îți dispar subit mișcările cu carele gratulezi pe alții? Ori măcar spiritul critic, la ce glăsuiește vreun d. Liiceanu?

Oare ne-am putea iubi țara

… dacă i-am accepta istoria reală? Cred că nu.

"Deci dumneata nu o iubești..."

Nu. Doar o iau cum este. Și parte din mine.

N-am urmărit prea atent

…campania electorală pentru primăria Chișinăului. Cert este că lumea bună de la vest de Prut a susținut candidatul (socotit pro-european) Andrei Năstase, iar apoi s-a revoltat cînd alegerile cîștigate de acela au fost anulate.

Dau acum de iritarea cuiva, pe cuvintele rostite de acel candidat, care își neagă tendințe unioniste (ale Basarabiei cu România).

Pe de o parte, nu aș suscrie nemulțumii gazetarului de care vă spun, asta în principal pentru că pot citi dincolo de vorbele mari pe care emite. De pildă, cum că nu toți dintre est-moldovenii care au solicitat cetățenie română se află șarle, mai exact să declare că au luat-o numai din interes... Și, implicit, au jurat strîmb, ca să folosesc expresia autorului citat.

Probabil e și aici un înșelat care ne sosește, exact cînd credeam că am păcălit noi pe alții. Ori barim că i-am momit suficient.

Cum se întîmplă nu o dată gazetarului vest-prutean (adică de la vest de Prut, deci român) el nu scapă vorbă despre atitudinea majorității basarabene. Care de 27 ani nu a pornit să se alăture surorii celei mari, chit că în spațiul ultimeia circulă măreții a la Christos, în sensul că uite-acum vine - mai exact Unirea.

Nimeni (mai ales în an aniversar) nu spune că majoritatea așa-zișilor frați de peste Prut nu dorește unire cu noi. Ci se simte bine pe cont propriu. Iar în paralel, dacă poate profita de prin jur (vezi amintita cetățenie românească), o face lipsit de vreo ezitare.

Nimeni, în România, nu ia în calcul acel dezinteres pentru unire, eventual despre cum se văd lucrurile acolo... Or, la respectivii basarabeni intuiesc a se simți străini de noi. Iar în paralel doritori a fi stat separat, căci li-i mai bine la suflet așa... Mai exact, mai bine fruntaș în bucata-ți de teritoriu, decît o zonă mică și înapoiată dintr-un stat o idee mai civilizat.

Ca de obicei, mă uit la scrisele-mi dacă nu mă aflu în ele excesiv de dur ori răutăcios. Posibil să fiu. Dar nici cei de care vorbesc nu par să fie dați afară din casă, de vreo onestitate.

Că veni vorba. Hai să punem de-un exercițiu imaginativ, cum ar fi cu Basarabia la noi. Eu unul simt c-ar fi ciuca bătăilor, în materie de mișto, pe seama înapoierii dumnealor, bașca a accentului rusesc în vorovire.

Oare naționaliștii îți dau voie

… să iubești și altă țară? Simt că nu.

Asta, pentru că nu ai mai simți inferior restul lumii. Și, implicit, că se află demn să-l domine (măcar spiritual) dumnealor, naționaliștii.

„Revista Iocan”

Eu mă aflu în afara suitei împăratului (cel cu hainele...).

N-am citit Moromeții (doar am vizionat pe sărite ecranizarea cu V. Rebengiuc). În Poiana lui Iocan prisoseau inteligența, înțelepciunea?

Îmi răspund tot eu, că depinde cine privea. Mi s-a părut un loc unde se emiteau banalități, în paralel păstrîndu-ți intacte problemele. cele trădate de fumatul susținut. Nu mi-a părut cine știe ce oază, de sclipici al minții...

PS

Ca mai totdeauna cînd scriu așa ceva, mă întreb dacă nu sînt răutăcios. Ori excesiv. De partea cealaltă însă, văd însă moft, plus oroare de-a lua în discuție cocoonul în care se simt dumnealor bine.

Putem vorbi liniștiți ce fel de complexe îmi creează respectivii…

PS2

Poiana lui Iocan, cea a lui Marin Preda, îmi pare în cel mai bun caz lucrare în stil Divertis, ori Mihai Bendeac.

Mai exact, într-o mare de relatări false asupra oamenilor, cineva reproduce exact vorbele, atitudinea insului comun, din vreun loc oarecare.

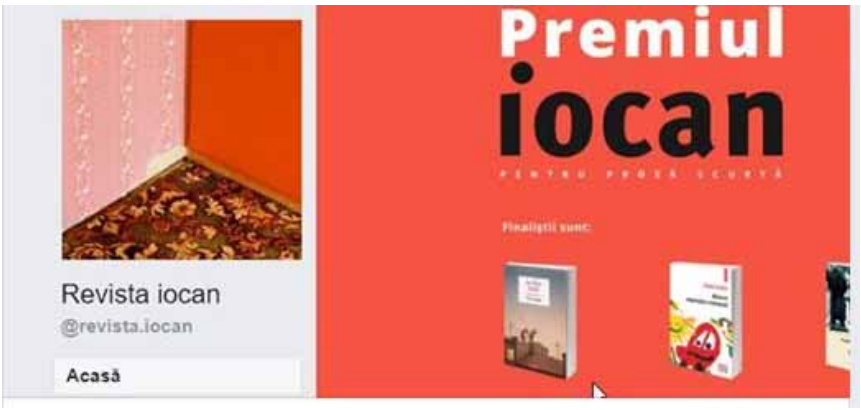

Înțeleg mai greu literatura

De ce nu aș privi mai atent realitatea, și aș avea nevoie de-o prezentare subiectivă (dacă nu la pătrat) a lucrurilor? Asta, cînd nu-i spune pe față că e ficțiune... Probabil că tot unul ca mine-ar trebui chemat, pentru a explica fără parti-pris, de ce se petrec lucrurile, cum se petrec (adicătele cultivarea literaturii și-a suratelor).

Zisele-mi dintîi, de aici, sînt precum diagnosticul la doctor. Dacă ai unul fals, cam degeaba te-apuci a repara - în baza lui...

"Ne-au furat tot!

… Îi lăsăm să ne fure şi viaţa?" - protest la Guvern împotriva modificării Codului Penal”

Demagog din greu... Ghicesc asta și din întrebarea cea retorică, din coadă...

În situația aceea, fie și nițel prin absurd, frumos este a veni răspunsul: *„Daaa, îi lăsăm! Păi la ce ie bună viața? Dumitale, domnu Nicușor, la ce-ți servește viața?!”* Că tot pomenisem recent de literatură, nu-ți mai trebuie alt subiect de farsă literară, decît un glas ca acela ridicîndu-se către Cațavencul modern. .Eu nu recomand acolo s-aruncăm viața la primul coș, ci doar să urmărim reacția șmecherului căruia îi este ridicată problema.

Ce chestie! Comunicarea ne este alcătuită de foarte multe ori din formule care nu se vor discutate. Inclusiv de către publicul nederanjat de ele...

Atipic aflîndu-mă

… și în domeniul care urmează, am simțit nevoia să recomand mezinului meu adolescent pelicula „Hărțuire sexuală”, 1994, cu Michael Douglas și Demi Moore. Iar asta nu neapărat pentru scenele deocheate, cît pentru unghiul destupat (zic eu) ce se dă în film mai multor probleme.

Acolo am întîlnit și o afirmație: „Hărțuirea nu privește atît sexul, cît ideea de putere...”

De fapt am început prin așa locuri piperate pentru a ajunge în altă parte. Și anume la proiectul de lege privind sancționarea defăimării, inițiat de deputați PMP și PNL și susținut de parlamentari de la mai multe partide, inclusiv PSD. .

Scrie acolo:

„Persoanele care promovează în spațiul public idei sau doctrine antiromânești, în orice mod, riscă închisoare între 3 luni și 3 ani, iar cei care constituie o organizație cu caracter antiromânesc de acest tip, închisoare între 3 și 10 ani, prevede un proiect de lege pentru "combaterea antiromânismului. [...]

"Fapta persoanei de a promova, în public, în orice mod, idei, concepţii sau doctrine antiromâneşti constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani şi interzicerea unor drepturi. Distribuirea sau punerea la dispoziţie publicului de materiale antiromâneşti se pedepseşte cu închisoare de la un an la 5 ani. [...]

[Ce înseamnă "antiromânism", potrivit proiectului]: "percepţia referitoare la români exprimată ca ură împotriva acestora, precum şi manifestările verbale sau fizice, motivate de ură împotriva românilor, îndreptate împotriva românilor sau ne-românilor, a proprietăţilor românilor, a instituţiilor comunităţilor româneşti sau a lăcaşurilor de cult ale românilor."

Aici lucrurile stau un pic la fel precum în pasajul de film pomenit anterior. Dacă ai putere, poți vîrî orice, sub ideea de ură împotriva românilor. De asemenea, puternicii locului pot să nu dea atenție ideii că, pînă la urmă nu contează cum se află defăimătorul, ci entitatea socială / instituția

care se teme ori nu de el. Iar acea entitate îmi pare a fi slabă. Vulnerabilă. Altfel nu s-ar teme de zisele vreunora. E slabă și pentru că se teme de reacția imprevizibilă a cetățenilor ei, în fața acelui mod de atacuri. Acei cetățeni putînd reacționa naționalist, dar pot și pica în apatie ori chiar dor de susținere - a celui pe care-l simt (la vreun moment dat) că se află mai tare, decît stăpînul social anterior.

La o adică, nimic nu e mai instructiv deschid schimbarea direcției busolei de simpatie, la populația Bucureștiului de pildă. Dintre care destui au ieșit cu flori la apariția ocupantului Mackensen în 1916, respectiv a lui Tolbuhin, în 1944.

Deci cam așa cu legea defăimării. Se aplică doar la aceia pe care-i ai deja sub papuc. Unul al forței. Și care poate trimite după gratii chiar cînd afirmi că instituția religioasă fundamentală a românilor îți pare, ție neînsemnatului, a poseda baze discutabile.
Idem, despre naționalism ori patriotism.

Am observat un lucru

Multă lume pomenește pe Freud, marea majoritate vorbindu-l de rău (iar eu simțind că n-au răsfoit măcar o filă din acela).

Ce puslama! N-ai vedea minimă înclinație, la insul pornit (altminteri cu multă suficiență) pe Freud, să cerceteze ce-i vine vreunuia, care se ferește (să acceptăm ideea...) de iubire!

În același timp, stau să meditez de ce e pornită multă lume pe Freud. Dincolo de plăcerea de-a ne stabili alții paratrăznete (eptnru agresivitatea din dotare), îmi pare că inițial a avut loc o vulgarizare a caracterului pshanalizei, în sensul c-aceasta propovăduiești să facem sex una-două.

Pe-așa fond, ăia care nu-și permiteau atare fute-tot și-au transformat disconfortul în pornire (deseori bășcălitoare ori disprețuitoare) pe Freud. Asta, deși lectura opurilor acestora le va fi fost inevitabil minimă...

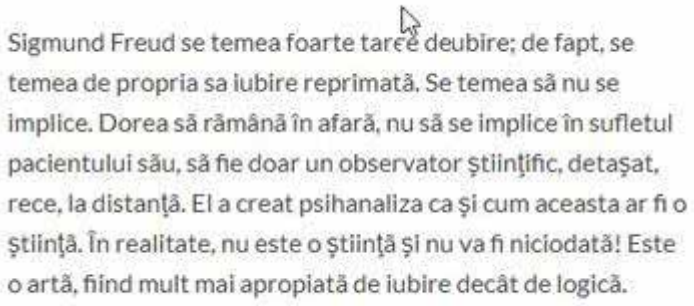

Of.

Sînt momentele în care iar îmi zic c-o să ajung rău...

Cineva pomenește de filmul „Reconstituirea”. De care eu doar am auzit, nu și vizionat, ori lecturat vreo cronică despre dînsul (și implicit pomenind de ce-i o peliculă valoroasă. Nu spun că n-o fi...).

O iau pe firul apei. Avînd, ce-i drept, un mic ghimpe... Și anume că filmul a avut succes (nu și la conducerea statului) în vremuri tulburi, cînd mici apropouri deveneau fapte eroice. Idem aluzii că organele (de represiune au scăpări, în munca lor.

Aici oricine poate să mă acuze de răutate, cînd pur și simplu nu țin a urca pe soclu. Este drept că așa tendință încurcă grozav, pe-aceia care își au clădit Ego-ul inclusiv pe umăr pus la clișeele sociale. Și care spun că *Reconstituirea* e realizare deosebită..

Tot pe acolo, privesc la o critică a acesteia. „Regizorul Corneliu Porumboiu afirmă: „În opinia mea, *Reconstituirea* este cel mai reuşit film din istoria cinematografiei româneşti. A avut un impact major asupra generaţiei mele.”

Poate dau eu prea multă atenție logicii. Dar a fi reușit e una, iar a avea impact altceva (în paralel de subiectivism nefiind scutit nimeni).

Apoi:

[Criticul Mircea Dumitrescu:] „Reconstituirea este primul film care în ton ironic, maliţios, cinic, ne introduce în infernul românesc, moral şi spiritual, în labirintul băşcăliei, varianta specific românească şi degradată a spiritului balcanic. (…) Lucian Pintilie propune o incursiune în subconştientul românesc colectiv, pe care o realizează cu un simţ special al concretului, al notaţiei minuţioase, al personajelor, al confruntărilor afective, comportamentale, de mentalitate.”

Privind ultimele scrise, am îndoieli că acolo se află altceva decît o expunere primitiv-doctă (acceptați licența..), a cuiva bazat mai puțin pe simțurile proprii, și foarte mult pe opurile altora ca dînsul...

Uf. Și putînd a o ține-n continuare tot așa... Concluzia mi-e așa:

1. Societatea omenească (din diverse motive) are nevoie ca de apă, de măreții.

2. Cînd vreunul ca subsemnatul le constată, unor așa corole cu minuni, vreo scăpare ori alta, inconștientul (cel judecînd binar, adică minunat/îngrozitor) vede acolo mare pericol. Cum aceia-s mulți, iar eu singur, gîndu-mi fuge repede (și salvator) la ideea că eu-s ăla răutăcios, acru etc. Asta, pentru că e groaznic a vieții - eu solitarul - în ce rămîne. Și anume în faptul că nu aceia au dreptate.

Cred că asemănător se naște și dorința-mi de-a înțelege și accepta vreun om... (puncte-punctele indică vreun gest/atitudine a aceluia, care pică prost de tot la simțitorul subsemnatului). Încerc astfel a ieși din zona vieţuitului, de unul singur - vorba psihologului Horney - într-un mediu ostil. Ultimul existînd de asemenea în sufletul personal, cînd nu apuci a domoli iritarea pe aceia. Care-s și farsori, zici tu, și apreciați de alții (na, c-am scăpat porumbelul...*A fi apreciat*...).

PS

E interesant că ditai Institutul Cultural Român nu vede nimic aiurea în zisele dlui Dumitrescu, amintite mai sus.

Mda... Închei cum am început, sus de tot...

Oare-i un lucru rușinos?

Că ai avea de adus niște observații, unei lucrări de acum aproape 80 ani?
Cartea se numește „Amurgul gîndurilor”. Autor îi fu Emil Cioran.

PS
Dacă, legat de vreun autor întru 1860, Cioran aducea niște meditațiuni personale, cîți din epocă săreau în sus?

Oare cîți dintre oamenii gustați de istorie

… au fost apreciați și de contemporani?

Cînd luptă pentru poporul român

… cei precum Țuțea întreabă acel popor, ce și cum?
Ori pot mirosi ce vrea Acela (să presupunem că El se află bloc, întru aspirații...) și fără să-l întrebe? Iar apoi să-l treacă strada?

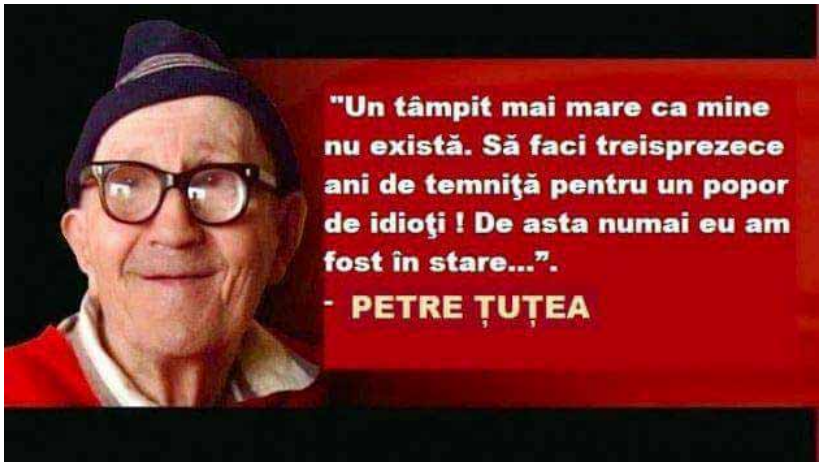

Întîlnesc prin media ideea umilirii...

Mai exact, Ea se află cu precădere în titluri. Mai puțin în textele propriu-zise, de unde trag impresie că are nevoie să ia pe neașteptate barajul ce desparte de inconștient.

Curînd, conștientul miroase că noțiunea, folosirea ei în context este totuși un pic aiurea... Nu am urmărit, totodată, dacă termenul acela de presă este preluat din Vest, ori e invenție a noastră.

Umilitul decurge dintr-un schimb de 'amabilități'. Mai exact apare cînd nu putem să disprețuim (din diverse motive) pe-un seamăn care ne deranjează. În acel plan așa se reacționează. Prin dispreț. Care naște umilință, cînd nu poate fi vînturat spre celălalt.

Există și un plan ceva mai dramatic. Acela al contactului fizic, și primitiv totodată. Unde tratamentul neplăcut din partea celuilalt reclamă atitudine agresivă la propriu. Fizică.
Cînd (asemenea disprețului, pomenit mai sus) ea nu poate fi exercitată pe moment, se naște altceva. Și anume dorința de răzbunare. Spre deosebire de surata ei, umilirea (care doare și-i incapabilă de replică, vreodată), răzbunarea își ia de aliat timpul.

Ca să închei în cheie pozitivă, bănui că voi fi avut eu însumi de multe reprize întru umilire. Foarte probabil în copilărie. Cînd ne aflăm mititei (inclusiv în vreun prim an de viață. Le-ai observat ochii, mititeilor, la momente de disconfort?). Dar le-oi fi refulat bine. Și de unde acele momente trimit doar semnale. Deformate (pentru a scăpa de paznicul spre lumină).

Fie și pentru că-s eu venit din lună

Privesc la acest articol și, ca psiholog ratat ce mă aflu, simt că preocupare dintîi a dlui autor nu este informarea, cît altele. Altele două, cu precădere.

Pe de o parte, își servește umorile proprii, drese prin săgețile aferente către unii ori alții ce nu-i sînt simpatici (dar și supunere adîncă spre vreun Putin/Rusia). Pe de alta, incită spre categoria de public vizată (prin acest/așa articol).

În acel public, simt eu, există amestecuri psihice vagi, dar vehemente, ce au nevoie a se descărca. Zisele dlui Unteanu (poate ghidate în bună parte inconștient) spre acelea se duc.

Îndeobște, așa frînturi ale demersului doresc să înfurie. Ceea ce nu-i rău, cîtă vreme furiile nedescărcate nu prind bine, funcționării noastre de zi cu zi...

Se înțelege că sub (reprobabilă) analiză poate fi supus și subsemnatul comentator. Mai exact ce adînci îl îndrumă prin existență.

De bine ce

… mi se turase mintea la articolul dlui Unteanu (cercetat în postarea-mi anterioară), întîlnesc un comentariu - altminteri deloc nou - al fratelui cuiva (tînăr) care a ales să-și pună capăt zilelor.

> *„Fratele [...] a lăsat ieri un mesaj zguduitor pe pagina de Facebook, scris în limba engleză: „Apreciez toate mesajele de susţinere pe care le-am primit. Nu sunt în stare încă să vorbesc despre ce s-a întâmplat. Sper să vă rugaţi alături de mine pentru o lume mai bună. Va avea loc la sfârşitul acestei săptămâni o ceremonie la Bucureşti. Sper să vă văd pe câţiva dintre voi acolo. Pace şi dragoste".*

Nu spun că ceea ce face susbemnatul e o treabă, și anume să zgîndăre neplăcut în dreapta ori stînga (asta și prin pretinse analize ale realității, care-s dincolo de toate agresivitate mascată...). Dar parcă nu-i vreo treabă nici supunerea în exces la formulele ce dau bine-s societate...

De pildă să ne rugăm împreună pentru o lume mai bună... Și unde, cu riscul de-a face proiecții proaste, văd adîncimi nu neapărat roze, ale respectivului.

Privesc și spre încheierea „Pace şi dragoste". Simt acolo un fel de încremenire, într-o formulă căpătată de la societate, dar care e departe de-a putea să identifice filoanele sufletești reale. Mă refer la acelea plăcute.

O să mă întrebați cum rămîne cu cu zvîcnirile adînci neplăcute... Păi. În momentul în care apuci a-ți exprima încîntările de prin adînc, deprinzi a putea da glas și înfuriatelor de pe acolo - către urechile personale, dar deseori și ale celor care ne indispun.

PS1

Mă uit încă o dată la vorba „Să ne rugăm pentru...” Înțeleg perfect funcționarea ființei umane. Dar tot îmi pun problema.

Cînd cineva zice ca mai sus, se întreabă dacă acea rugă va fi ascultată? Recte dacă va exista o lume mai bună (mai exact optimizîndu-se în urma rugilor de profil, și nu a altor factori)?

PS2

`Fratele [...] a lăsat ieri un mesaj zguduitor ...¬

Mesaj zguduitor. Simt că nici întru descriere a lucrurilor (din noi ori afară) nu stăm grozav. La o adică, nu aș avea nimic împotriva figurilor de stil oarecum seci sau inventate, dar menite a crea un numitor comun într-o mulțime umană. Dar cel pomenit mai sus îmi trădează superficialitate ori chiar dezinteres pentru (pasămite) tragicul eveniment ajuns în pana ziaristului.

Mda... Zguduitor pare să fie semnal clar, că pe acela îl doare drept în cot, de tragedii. Dumnealui fiind interesat doar de a trăi bine, și vesel. Cu ai lui. Și-n ton de „... Ce pușca mea?!”.

„La rădăcina răului din societate

…stă eşecul educaţional” (acad. Solomon Marcus)”

Mamă-mamă... Le avea cu pastilele, dl. acad. Marcus - nu se juca.

În rest, iar îmi fuge pîrdalnica minte la caracteristicile sufletului omenesc. Carele are nevoie (pentru a fi luate pe nemestecate, ca făcătoare de bine în adîncul personal) de pastile precum acelea reproduse în amonte...

PS 1

Oare cum stă vreun ins cu mintea, pentru a declara amintita pastilă (cea cu eșecul etc.)? Mă uit acolo la vorba „rău” (unul neclar la originea-i, darmite aplicat unei întregi societăți!).

Dl Marcus o fi fost academician. Aplaudat de mulți. Iar ideea-i reprodusă aici fiind îmbrățișată de mai toți. Dar eu unul tot mă scarpin în cap, la vederea dedesubturilor de acolo...

PS2

Mărturisesc a fi simpatizant al lui Eugen Ionesco. Asta și fără să-i fi citit marea operă, ci doar un volum din 1934. . Așa că, la vederea titlului articolului, am mers să aflu ce-i aia rinocer.

Probabil nu mă duce îndeajuns mintea, dar n-am izbutit a vedea care-i legătura între vorba ionesciană și cei puși la zid de dl autor Stas.

> *”ACTUL AL DOILEA. Despre „rinoceri”*
> *Când spun că „rinocerii” sunt captivi în propriul corn, trimit direct la piesa de teatru[26] scrisă de Eugen Ionesco şi atrag atenţia asupra pericolului „rinocerizării” adânci a proceselor de schimbare adaptivă a Educaţiei, dacă nu avem curaj ţi forţă să denunţăm „rinocerizarea” şi să o anihilăm din rădăcini, fără jumătăţi de măsură indulgente. Dacă nu-i venim noi de hac ei, ne va veni ea de hac nouă, şi atunci vom fi pierduţi.”*

Din ciclul N-o să ajung bine...

Ziceam de „Rinocerii” lui Eugen Ionesco (de care m-am apropiat ceva mai atent acum un ceas).

Acreala-mi constitutivă nu putea aplauda ce-a văzut acolo, în ale piesei...

Motivațiile nu mi-s foarte complicate. Pentru a dobîndi succes, la un 1959 și nu numai, ai nevoie a pedala un pic pe idei sociale cu succes în acel moment, respectiv către o pătură umană ce rămîne - totuși - subiectivă (adicătele cu umori țanțoș înfășate).

Care idei la modă se trec, apoi. Atîta doar că - societate și inși care aderă la valorile ei - avem nevoie ca de aer de nobilitate. Chit că această aduce binișor cu ținutul lui tataie mort în geam, pentru a-i mai primi nepoții pensia...

În rest. Ionesco îmi rămîne simpatic. Pentru că atitudinea mea spre dînsul s-a tras din ce firea (bănui) a fi avut, și mai puțin din scrise.

„Poporul român suferă de o acută lipsa de educatie”

Cînd cineva afirmă așa ceva, poți paria că nu se vede în acea blamată categorie. Faptul că nu se vede nu-nseamnă că-i foarte șlefuit…

Ca părere a mea, de nifilist înrăit, nu cred că putem interveni decisiv în mersul lucrurilor. Căci ne aflăm bărcuță pe valuri. Nu-s neapărat un văzător în negru, cu-așa vorbă. Ci mai degrabă un *gicăpetresc* (adjectiv nou-nouț, și de-al meu). Cel care abandonează mare parte a adunatelor -

nici nu mai contează care - și, oprind numai 20, pornește pe un drum mai senin (și modest,. se înțelege...).

Revin la o afirmație

„Poporul român suferă de o acută lipsa de educatie.” (S. Marcus dixit)

Fără îndoială istoricii religiilor vor fi studiat infinit mai bine, decît mine, situația de care vorbesc...

Mă uit la citat și simt acolo două lucruri. Un neclar... căutat (sic!), iar apoi tras sub umbrelă divină. De măreție, mai exact.

Neclaritatea prinde bine cînd ai oroare de clar - mai exact acela al realității. Cum așa ceva dă (metaforic zis) pe dracul pentru tat-su, e nevoie de un ceva care să dea viață, să facă suportabilă acea evitare a realului.

Grație putirințelor minții omenești (în primele-i două treimi barim), este confecționată / adusă în sprijin umbrela măreției. În cazul de față, Educația. Și faptul că ar fi posibilă, mai exact în raport cu visele (angoasele?) noastre.

În rest, m-aș repeta un pic, de niște zise în timp. Și anume că domeniul educației este precum fotbalul. Dacă nu mai rău (cu mai multe umori). Își poate da oricine cu părerea, iar în paralel reproșa guvernanților că nu se află perfecți.

„Teatrul lui Eugen Ionescu între absurd și fantastic”

Mi-a cășunat pe bietul om... Eu unul nu cred că există absurd. Ci doar ne-voință (oroare?) a noastră, de-a accepta realitatea.

În termeni culturali adaptați, vehiculînd într-o piesă de teatru noțiuni fără cap și coadă, ele au totuși așa ceva (cap și coadă) în 'cheile' cu trecere în inconștient.

„Și nici asta nu asta contează!

… Ci faptul că doi adversari puteau să facă abstracție de ideologie și să fie oameni.”

Poate-s eu excesiv de prudent.

Mă uitam recent la un necrolog privind-o pe Simone Veil. Și unde se afla inserată, despre dînsa, vorba „Excepțional”. În cazul de față, a fi om. Sună minunat (la o adică, îmi par a fi intenționat alese astfel, între... oameni), dar îmi semnalizează urgent un anumit subiectivism. Eventual și nevoi sufletești adînci care se vor satisfăcute astfel.

PS

Simt nevoia să repet, că acelei vorbe, a fi oameni - de pildă, este foarte greu să-i reziști (inclusiv datorită chipurilor încruntat-decepționat-rănite ce răsar pe drumurile Super-egoului)...

> Text de origine:
> *”Constant Tonegaru (n. 26 februarie 1919 – 10 februarie 1952) a fost un poet al celui de-al doilea val al avangardei literare românești, ulterior prizonier politic și victimă a regimului comunist.*
> *În martie 1949, a fost arestat de Securitate. I s-a descoperit numele în conexiunile Bucureștiului cu mișcarea de rezistență armată. La sfârșitul anului 1948, Tonegaru a obținut un pachet de la Crucea Roșie belgiană pentru Teohar Mihadaș, poet și fost membru al Gărzii de Fier fasciste, care, la rândul lui, l-a dăruit unui luptător anticomunist din Bistrița natală.*
> *Dar nu despre Securitate și ideologie vreau să vă vorbesc. Tonegaru era tot ce putea fi mai opus, ca poetică și ideologie, lui Mihadaș. Și nițel mai poet. Și nici asta nu asta contează. Ci faptul că doi adversari puteau să facă abstracție de ideologie și să fie oameni. Constant avea 29 de ani cînd și-a ajutat confratele. Deci nu se pune nici experiența de viață, nici înțelepciunea. Și ajutorul ăsta avea să-i aducă moartea, deși, teoretic (niciodată practic), plecaseră de la putere "ai lor" și veniseră "ai lui".*
> *Așa ceva nu mai văd (și nu mai aud) azi. De ce? Ce lipsește în societatea românească? Cînd a fost înlocuit omul cu o fantoșă?”*

Îh. Mai exact, pas de-o spune celui care așterne reprodusele...

Dincolo de faptul că nu verifică informațiile ce-ajung la el (m-aș fi mirat să-o facă, avînd în vedere virulența nevoilor sufletești care-a fost domolită cu așa scrise...), dl. F.I. extrapolează acea situație la o întreagă epocă. Iar apoi freacă ridichea timpurilor/oamenilor de azi, că nu-s precum acelea de la un 1949.

Tîrziu-am descoperit, că-mi place să-i disprețuiesc pe ceilalți

I

...Adică azi. Iar lucrurile ținînd de-o metaforă a autoarei Marie Cardinal („Cuvinte care eliberează”). Cum că adîncul nostru scoate uneori, precum marea la mal, cîte-o idee. De care pînă atunci nu avusesem habar.

.

II

Chin de Tantal.

Ceva din lumea aceea străină (dar care întîmplător sălășuiește exact în ființa noastră) aduse drept normală, în conștiință, vorba de care aminteam sus, dar în același timp sosi și c-un ghem fierbinte Cu ceea ce era protejat, prin acel dispreț (de care altminteri nu poate băga nimeni mîna-n foc, cum că va dispărea).

Și se afla/află protejat un amestec de mai mare dragul. Și neclar, și de care te ferești / să-i dai ochi. Pe scurt și superficial, e-o anumită vulnerabilitate/simțit al dracului de prost în relația cu semenii.

Dintre cei care protestează împotriva corupției

… cîți s-au aflat vreodată în preajma unui (la figurat) butoi cu miere? Poate judec eu năvalnic, dar simt acolo banalul „Scoală-te tu, ca să mă așez eu...”. Îi citești în ochi, în gesturi/scrise. De pildă pe aceea care adună semnături în favoarea unei moțiuni #farapenali.

Bineînțeles că e loc de nuanțe, în așa aprecieri.

„Ăsta a fost șocul nostru

… mare, al tuturor colegilor, că tinerii nu voiau să semneze.”

Păi e problema dvs., că v-ați închipuit o treabă, fără să vă obosiți a cerceta realitatea. Și încă ce veți fi țipat, în prealabil, cum că tinerii vă susțin! Și că dnii guvernanți îi batjocoresc pe tineri, pe rrromâni în general.

La aceleași zise, aș avea una observație - fie și cinică (adicătele distrugătoare de iluzii).
Eu unul nu cred în putința omului (meleagurilor astea) de a schimba România. Pentru că e și prea mic pentru fluviile implicate, iar în paralel acela nu-i plecat pe cel mai bun drum. Cîtă vreme e atent la formulări de tip surprize și dezvăluiri (spun și astea cîte ceva...), ori campania lui poartă din-toporul titlu FărăPenali, eu unul cred că-i imposibil de-apropiat manetelor de la care se poate schimba un piiic România...

Tabăra antipesedistă

a avut cam același limbaj vehement și în 2015-16. Pe atunci purta slogane Colectiv, acum îi sînt anti-corupție. Fondul (nu insist aici ce și cum) îmi pare a se afla la fel.

La alegerile de acum doi ani, electoratul pesedist nu a fost descurajat de vociferările străzii opoziționiste. Au lipsit însă de la vot destui antipesediști.

Un pic-un pic mă miră cecitatea/orbirea supărăților spre PSD, care nu dau ochi prin țara asta și dincolo de ecranul computerului ori de caldarîmul Pieței Victoriei.

Oare pe lumea cealaltă

… sfinții întîlniți se află precum cei din frescele ortodoxe? Eu unul cred că n-ar fi treabă plăcută, s-ajungi n rai și să dai de-așa exemplare (famelice) pe-acolo... Iar dacă sfinții n-or fi precum pe zidurile bisericii, atunci cum or arăta?

E interesant că un ateu ca mine își pune așa problemă, iar credincioșii ba.

Cînd afirmi că dai muie PSD

…, e și altceva decît vorbă, acolo? Adică nu ajungi cîtuși de puțin a ți-o vîrî fizic, in gură cuiva.

Și la care, altminteri, adversarul nu rămîne dator, respectiv a-ți dori și el de bine (cum ne porcăiește acela, e amintit rarisim). Și spre un adversar politic la fel de neclar. De pildă, să afirme „Sodomie (activă) lu' #Rezist!”.

Marea baftă a vînturătorilor de așa slogane este că se produc doar între amici. În afara unui asemenea cerc nu se obosesc a ieși. Căci dispare o anumită iluzie. De atotputernicie.

Ființă umană-i sinonim cu fabricarea de zone *safe*, unde lucrurile ni-s roz.

Pot fi complexat cu multe

… dinspre celălalt, nu și cu inteligența.

Nu spun însă că în acest ultim sens nu pot admira mintea ultimă. Dar nu mă chircesc, a prostul proștilor (este drept că pe tărîmul de unde vine chircitul, acela al inconștientului, e greu a pune etichete exacte, peste vreo magmă-zburătoare ori alta).

Nu am reușit a-l simpatiza pe Florian Pittiș

… barim după o vîrstă. Mi s-a adunat spre el antipatie ce n-am reușit (simt) a o trimite cîndva spre un membru (mai mare) al familiei mele, respectiv reticența spre textele/afirmațiile servind copiilor-mari din jur ceea ce doresc aceștia să audă.

E cazul textului (însoțind o piesă adaptată), cum că „...*Vinovații fără vină / Vor să se facă lumină*”. Și unde văd destulă atitudine de d. Goe.

PS

Ceva asemănător, dacă nu neam-prostd e-a dreptul am sesizat în cuvintele piesei „Unde e Tîrgoviștea”, parcă a Ioanei Radu.

Pe undeva

…este rememorată o vorbă din debutul anului 1990. Și anume ”Moarte intelectualilor”

Ce chestie... Istoria ia de bun / se alătură la un moment dat unei vorbe, fără să țină cont dacă e corectă. Respectiv dacă în deceniile ce s-au scurs de-atunci mintea noastră, unghiurile ei asupra realității nu s-au modificat.

Eu de pildă, aș pune barim la reverificat, cît de intelectuali se aflau aceia. Eventual ce e aia intelectual. Iar dacă asta e ceva de pus obligatoriu pe soclu / de tratat lipsit de nuanțe. La o adică, prin așa unghi mă aflu mai mult decît spărgător de corolă cu minuni a istoriei, a lumii (sociale). Care vrea înainte de toate neschimbare a lucrurilor.

La o adică, de acea părere s-au aflat zece ori o mie, nu toți din acea tabără politică. Mi se pare un pic aiurea, a o extinde, la tot acel segment românesc (chit că nu se afla. vreun campion al toleranței). Avem însă de nevoie de falsuri, mai exact de unele ce pot fi sfințite (adică a căpăta așa gen de aură). Demersul este util cîtă vreme avem nevoie ca de apă a încropi apoi pe dînsele păreri mărețe asupra realității.

Acțiunea, admit, face mult bine la suflet. Dacă nu, de-a dreptul, oferă suportabil vieții noastre.

Un material al istoricului Adrian C.

Îmi pare subiectiv. Părtinitor.

Un comentator, urmînd o linie oratorică ce-i va fi adus destul succes prin mediul dumisale, mă întreabă dacă eu știu istorie cît specialistul în cauză.

Fără îndoială voi fi răsfoit doar o zecime, din cît a studiat acel profesor universitar. Dar cunosc însă două lucruri care-i minează acel depozit de informație/analiză.

Subiectivismul aflat în dotarea ființei umane. Și căruia îi pică prost vreo proiecție pe care adîncul nostru o face spre un personaj istoric / moment din trecut. Ori deranjează vreun unghi moștenit de la părinți....

...Deși, pot intui că - la vreo stăpînire comunistă inclusiv în acești ani - omul nostru n-ar fi avut tresărire de simpatie pentru abdicatul monarh în discuție.

2. În același timp, domnul istoric (ori alt om cu succes în societate) se adresează unui anumit tip de public. Și de ale cărui dorințe nu poate face abstracție. În paralel, dînsul are a mulțumi și niște deziderate sociale. Cum că poporul român se află deosebit, de pildă. Ori vreun regele X, al acelui popor. Iar așa situație îl îndepărtează de adevăr. Chiar dacă nu ar fi cazul de minciună pe față (care altminteri nu-i rară, sub soare), acel seamăn cu succes social are de exagerat unele lucruri, respectiv de ascuns unele informații incomode.

Asta îl face vulnerabil, în vreo discuție cu un om care-și recunoaște a fi lecturat de zece ori mai puțin în domeniu. Asemenea momente se află însă rare, căci d. profesor are grijă a nu păși pe teritorii incomode, cu interlocutori idem.

Venind vorba de ultimii. dumnealor pot încurca (teoretic) un izbutit social - în ale istoriei -, însă cantitatea de neplăcut pri existență le rămîne aceeași. Dacă nu mai mare, raportat la momentul în care un ceva interior și irezistibil i-a aruncat în opinie diferită față de un istoric oarecare și susținători de-ai acestuia.

Apropo de istorie

Iar subsemnatul recunoscîndu-și carecterul de anomalie intelectuală / umană.

Eu cred că un istoric are de tratat cu aceeași simpatie / detașare toate personajele din trecut care îi sosesc spre analiză. Nu există ticălosul Gheorghiu-Dej, ori Ana Pauker idem, ci un om care-a făcut cutare lucruri, pe un val cu care n-a sosit dumnealui de acasă, ci i l-a pus istoria/realitatea sub aripi ca ale oricărui altul.

Rămînînd la capitolul lucruri imposibile, și inteligența te îndeamnă a cerceta ce-i veni vreun electrician moldovean, a se apuca de comunism la începutul deceniului trei. Ori fiicei unui înstărit evreu,cu un deceniu înainte. De aici poate porni iute discuție ce s-ar fi făcut subsemnatul, de-ar fi avut parte de excesele în epocă ale celor doi. Fără îndoială mi-ar fi fost al naibii de neplăcut. dar așa ceva nu schimbă ideea din amonte (dacă tot n-am avut parte de mari belele prin existență).

La o adică, e plină România de inși porniți (arghezian, adică după căderea acelora de la putere...) pe respectivii, și care nu suferiră nimic de la ei. Ba chiar pot bănui că exact tipul lor caracteriologic era pornit rău, să zicem pe chiaburii anului 1950.

Adrian Glăvan, iubitor de munte din Timișoara

… se plînge pe-aici că politicienii i-au turnat gogoși de nenumărate ori, din 15 decembrie 1989 încoace. Iar dumnealui i-a crezut, pe-acei ticăloși (care, de pildă, i-au spus de drogurile PNȚ-iștilor ori sexul din corturile 'golanilor'). Cînd îl întreb dacă n-are și mintea lui un amestec în toată treaba asta, mă *blochează*.

La chestiune, postarea sa îmi trimite gîndul la o vorbă. Aceea cu ”Poporul are întotdeauna dreptate”. N-am studiat prea tare acea idee, dar simt că se bazează pe frumosul nostru infantilism, cum că vina belelelor se află întotdeauna la alții (nu și la Dumnezeu...), dar nu la noi.

Pe-așa fond, marea masă bocește (cu ochi dacă o ia cineva în serios), iar alții o alină pe cap cu o mînă, în vreme ce o a doua li-i în buzunarul smiorcăitului.

Mă uit la modul nostru de funcționare...

Statul, din motive de interese personale, nu-și bate capul dacă o statuie publică despre dobîndirea Cadrilaterului (căpătat în 1913 și pierdut cu brio apoi în 1940) își are rostul...

Interesele fiind a domoli latentă tensiune socială prin așa obiecte de cult (căci într-un fel sînt), iar pe de alta a menține idee că e normal să-ți dai viață pentru țară (adică El - pre cei 237.500 kmp durîndu-i în cot ce nație-i mai mare peste ei). În răstimp, omul simplu e mulțumit de existența acelui *dumnezeu*, amănuntele despre el fiind ultimul lucru cu care-și bate capul.

> Ori despre un zeu Nichita Stănescu. Ce murit-a devreme, nefericit și alcoolic. Esențial este să existe dumnezei. (prin ultima titulatură nu defăimez pe-la cu majusculă, din Cer, cît indic rudele cu mai puțin brand, ale Aceluia).

Între golani există o vorbă urîtă.

Și anume „Scula nu știe carte". La ea îmi zboară gîndul, cînd privesc o zisă: „Fiecare zi e un dar de la Dumnezeu"

Insul lansînd așa vorbă se simte bine, juisează (aș putea zice), dar pas a oferi detalii, dacă-l întrebi despre Dumnezeu. Și darurile-l (acolo se află de fapt dublă supușenie. Sufletului propriu, respectiv celui social, care încurajează respectiva atitudine)

Idem cînd sînt elogiați militari participanți la al doilea război balcanic (1913) - cel care ne-a adus mari belele în 1916 și 1940, iar finalmente rămaseerăm și fără dobînditul Cadrilater. *Scula* e interesată doar de acele statui, de eroismul afișat - și atît.

Idem cînd vorbim de făurirea României moderne/Mari.

Pe de altă parte, și-alăturea unei vorbe de Bastos („Eu, în nemernicia mea..."), pe cînd zăresc așa construcții le văd două componente de interese: al omului simplu, cel amator de povești (care-i fac bine la trecerea prin viață), respectiv al 'mădularului uman de Stat'. Adică al seamănului aflat în edificiul statal - pre palier mai înalt ori mai jos.

După cum:

„Lucrarea a fost construită în cinstea eroilor români căzuți la datorie în campania din 1913"

Mama mă-sii... Aici e puțin zis sadism. Ce datorie (dar tot e bine că nu-i pomenit entuziasm la dat viața!) am, a da cuiva ce-am mai prețios în existența asta? Citeam recent despre refugiul amărăștenilor, în toamna 1916. Sînt convins că aceia gîndeau doar la Unirea cea Mare și la frații de peste munți...

Ora 8 și 15

6 august.
1945.

Tragedia de la Hiroshima se află, paradoxal, la baza Marii păci de azi. Și care, din fericire, a fost una americană, și nu rusească ori chinezească.

„Nici Stânga nu stă prea bine

… E reprezentată de un partid de hoți, derivat din privilegiații activiști PCR și securiști,”
Ca părere a mea... Dacă ajungem cu gîndul la comuniști etc., ne putem duce și-n depărtată istorie. Ale cărei urme se pot identifica, azi.
Dincolo de toate cred că la mijloc e doar firea umană. Care la un 1835 lua forma unui livresc Dinu Păturică (ori Mitică Rîmătorian). Etc.

La vorba cu *Muie PSD!*

… eu vad înainte de toate neputință. De a da jos PSD, respectiv de a răzbi prin neclarul agresiv al chestiei numită viață.
Este drept că a te lămuri despre chestia numită viață aduce disconfort mai mare.

"Romania, trezeste-te!"

Aici e ca la propovăduitorii adventiști, și ei amatori să arate altora drumul prin viață... Dacă eu aș solicita #rezistentilor să se deștepte, în vreo directie diferită de cheful lor, le-ar plăcea?
Eu le spun acelor diasporeni ce să facă, prin drumurile lor în străinătățuri?

Multă lume reclamă schimbare

Mi-e teamă că lucrurile stau însă complexe, prin societate. Am in vedere inclusiv interesele contradictorii, ale diverselor categorii sociale. Mulțumind vreuna, indispui alta.

”România normală”

Mai rămîne să cădem de acord ce e aia.

Că părere a mea, așa ceva există doar in vise, respectiv discursuri ale șmecherilor. România normală (justă rezultantă a ceea ce ni-i prin jur) este ceea ce avem sub ochi.

Sînt curios

Ce punem in locul Ciumei roșii (presupunând că votanții dumneaei, deloc putini, o vor plecata de la putere)?

Strada nu are o interfață politică. Pentru că nu e in stare a coagula vreuna, iar în paralel se simte bine turuind cațavencisme.

Cu precizarea că și subsemnatul a răgușit pe-acolo...

Oare protestatarii din Piața Universității 1990 cum și-or vedea azi, ideile de acum 28 ani? Și, în consecință, cum or arăta ochii celor cu gură mare de azi, peste vreo trei decenii?

La o adică, la mijloc șade numai chestie de vîrstă. În miezul vîrstei crezi că lumea e a ta (minținд / iluzionînd frumușel, în slujba scopului), iar apoi începi a vedea lucrurile în negru.

De vină fiind, se înțelege, alții...

„Modelul dnei Vrăbiescu

/.../ . Acțiunea domniei-sale a fost coerentă și rodnică pentru că a știut de la bun început ce vrea. Stabilirea obiectivului este esențială./.../ Dna Vrăbiescu Kleckner, împreună cu soțul ei, a susținut cauza României pe care a visat o cu o consecvență admirabilă. Să nu te lași! – acesta ar fi sfatul pe care îl desprind din cartea acestei admirabile luptătoare."

Știu că lumea nu se înghesuie la tipul de vorbe de mai jos, căci acea lume vrea iluzii solide, care s-o sprijine prin viață... Poți voi liniștit ceva, iar apoi să descoperi că realitatea-i ceva mai diferită, decît ți s-a părut ține. Iar din momentul acela ai inveitabil a umbla la scop. Iar în paralel cu a o lăsa mai moale, cu liberul nostru arbitru, sub soare...

Este drept că nimeni nu-i mai iubit, decît acela care vinde iluzii...

Teoretic, subsemnatul e pornit aici pe corola cu minuni a lumii, dar nu-i vina lui că, prin definiție, așa corolă nu le are cu realitatea...

Inuman

Și anume să ne întrebăm dacă nu am greșit și noi, în vreo situație. De pildă în fața jandarmilor, dintr-o piață bucureșteană oarecare Nu. Vina e întotdeauna la altul. Iar noi fiind crini.

„Institutiile statului s-au declarat prin asta inamicii poporului"

Încropești ceva bloc, pe care ți-o tragi apoi frumușel în slujba intereselor...

Ce naiba, chiar n-am trecut de Vocea patriotului naționale, cea din 1880? De tiradele lui Rică Venturiano? (Se pare că nu.) Această joacă de-a vorbele (dar în folos propriu) mi-i motiv principal pentru a nu fi alături de #rezistenți.

Cele ce se se petrec în stradă

.. de pe la un 2015 (purtau atunci faldul #Colectiv...) încoace, țin de eterna dorință umană de-a se impune în fața semenilor. Asta ni-i trecut în codul genetic (fie și evitat a fi pomenit, în Biblie...). Avem chef a stăpîni lumea, ori barim a beneficia de așa iluzie.

Pe așa fond care-i mai energic de felu-i, uzează între altele de două gesturi. Se asociază cu alții, respectiv își maschează acea dorință cu vorbe mari. E cazul fraților aflați acum în stradă, foarte voitori a da comenzi cine să fie și cine nu la cîrma țării. Dumnealor n-au vreo jenă, că rezultatul ultimelor alegeri fu cel care fu. Asta, pentru că se simt puternici. Ultima atitudine este

încurajată de forțe politice interne și externe, iar totodată decurge din pasivitatea de ființe obosite, a celorlalți de prin societatea românească.

Atitudinea #rezistenților este o insului tînăr, care n-a apucat să dea suficient cu capul, în pragul de sus. Categorie, e cazul s-o spun, beneficiază și de avantajul unor studii ceva mai înalte (care nu rezolvă totuși ale obrazului...), respectiv a unui buzunar liniștit. De pe acel fundament, dumnealor zaveresc la 2018 (pe cînd vîntul istoric le asigură vînt bun în pînze).

> Că veni discuția, e de meditat ce-ar fi făcut așa tipi la un 1950.
> Simt c-ar fi avut la fel de mult Dumnezeu, ca și azi... Asta, pentru că nimic nu-i totuși nou, sub razele soarelui.

Rămînînd un pic al chestiune, e de spus că dumnealor stradalii sînt foarte critici cu valorile, cu 'bunurile' inamicilor, învedere ce dumnealor nu au vreunele. Nici partid, nici valori (dincolo de oratorie) sau realizări.

Dumnealor îs un pic precum Stalin. Au divizii (de gură mare, plus șansă geostrategică), nu ca papa... Iar așa ceva-i decisiv.

Dă cuiva prin cap

… dintre nemulțumiții de PSD, că acțiunile de stradă împing și mai tare diverse categorii sociale către partidul lui L. Dragnea? (unii au primit lecția asta încă din 1990, cînd li s-a lăsat cu un scor electoral de mai mare dragul...).

O să ziceți că-s arogant (ori măcar elitist), dar observ că la multe nu le merge mintea, domnilor protestatari. Esențial e să se simtă bine inima dumnealor...

Limite ale minții

Cînd cineva rinjește "Muie PSD", nu-i dă prin cap că și adversarii îi pot recomanda o felație.

Trec aici peste amănuntul că, la acea vorbă spre PSD, nu-i precizat cine dă și cine ia... Iar de cînd cu Oedipul freudian, multe pot trece prin capul masculilor...

PS

Am o curiozitate. Și privind același îndemn. Ajunge, în următoarea sută de ani, a patrunde vreun penis în gura Pesedeului?

Pare-se că nu.

„Un român a strigat „M..e PSD“

… în timpul finalei de la Montreal, dintre Simona Halep şi Sloane Stephens. Cine e bărbatul...”

Fără îndoială îți trebuie mult curaj, bașca un caracter desăvîrșit, pentru a solfegia așa ceva, acolo... În rest, rîd de pe-acum, la cum va prezenta posteritatea aste clipe de 2018. Vor fi precum Marea Unire. Ce înțelegere, pe amiciție și frățietate domneau, în vremea lui Dragnea și Iohannis. Ce bărbați de stat, ce falnici înaintași...

Deja nu mai contează că așa rînduri nu vor sosi mai iute de 2118...

ADEVARUL.RO

VIDEO Un român a strigat „M..e PSD“ în timpul finalei de la Montreal, dintre Simona Halep şi Sloane Stephens. Cine e...

„Simptomatologia unei guvernări eşuate”

Ca să ai oarece succes prin viață, iar în consecință a trăi bine între semeni impune afirmații precum cele din titlul, din articolul de față. Altminteri, accept cel dintîi că totul ni se trage de la firea căpătată o dată cu nașterea. Mă refer la oameni în general.

Există o mare grabă în a trage concluzii despre realitate. De la care nu se abat nici mințile ceva mai destupate. Și care, totuși, țin de-o plăcere a plastilinizării - petrecută altminteri doar în mintea noastră și-a comilitonilor. Dar care face bine la suflet, în condițiile unei realități... reale nu tocmai de ingurgitat (ca să nu spun deloc...). Pe-acest fond începe debitarea de verzi, uscate (și comode, nouă) despre tipsia lumii.

ADEVARUL.RO

Simptomatologia unei guvernări eşuate

A fi la putere nu e, niciodată, o garanţie de infailibilitate, de impunitate, de...

Revenind la titlu, guvernarea se află eșuată doar în mintea noastră, mai exact a inamicilor PSD (de unde vine așa supărare pe dînșii, se poate discuta). Acel partid, este precum capitalismul din bancurile vremii comuniste. Adică la marginea prăpastiei. Dar în prăpastie aflîndu-se deja adversarii politici ai respectivului PSD, și anume PNL (un altul, PNȚcd, fiind răposat demult...).

Ca unul pe care anii 90 l-au apucat matur, îmi aduc aminte mulțimea de prohoduri cîntate FSN/PSD. Nici gînd să repauzeze respectivul; mai mult, a dobîndit succesul din 2016. Nu țin a pupa pe frunte gruparea dlui Dragnea, însă aș atenționa adversarii acestuia că stilul de pe-aici li-i ultima variantă de succes, în disputa cu social-democrații.

Este drept că demersuri precum ale dlui Pleșu au o calitate. Fac bine, la sufletul autorului, respectiv al amicilor dumisale politici. Iar asta nu e de colea. Și chit că se află în răspăr cu realitatea.

Să ne pregătim de epoca post-PSD”

Apropo de epocă -post. Cam așa privesc articolul dlui Ernu. Adică ce i-o veni, prin dedesubturi psihice, a face afirmații precum mai sus.

În același timp, ridic o chestiune de trei simplă. Există același tip de contestații, precum în 2015, la adresa PSD. De ce s-ar încheia așa campanie altfel decît cu rezultatul electoral din 2016? Doar pentru că prinde bine unui anumit public, respectiv autorilor care-l servesc?

PS

Nu-i o treabă prin viață să crezi a poseda adevărul, ba și împotriva unei mari majorități a semenilor (mă refer la condeiele #Rezist). Dar observ că nimeni nu-ți bate capul acolo cu finețuri, decurgînd inclusiv din studiul istoriei postdecembriste. ișcările vehemente de stradă nu dislocă simpatii, spre ideile caldarîmului. Aș spune - cu ochi spre rezultate electorale din 1990 și 2016, că dimpotrivă.

Totodată, dl Ernu e un om ce-mi pare a circula, prin țară. Chiar nu a privit cu atenție, în ochi, inșii pe care-i întîlnește? Par aceia, cu mici excepții, a rezona cu atmosfera din Piața Victoriei?

„Am fost la mitingurile acestea

…începând chiar cu ultimul al lui Ceauşescu, sperând să se întâmple ceva acolo. Am stat atunci ce am stat, până aproape de sfârşit, şi crezând că nici de data aceasta (aceea) nu „se va întâmpla“, am plecat agale spre casă. Însă la câteva minute de la plecarea mea a început, eram pe la Dalles. M-am întors.

Apoi m-am luptat cu FSN-ul în toate felurile posibile, casa mea din Armenească devenind un adevărat „centru de operaţii“ în care ne adunam cei din jurul lui Ion Raţiu – aproape de casa din Praporgescu. Minerii au venit la mine acasă, nu ne-am „hârjonit“ doar prin Piaţa Universităţii. Tot acolo, la mine acasă, i-au tăiat cuiva piciorul cu securea. Sectoristul Stoica mai că nu-l ţinea pe bietul om să nu se mişte, să nu îşi greşească mânerul locul ales de tăiere.

Legat de rememorările dlui Butunoiu, din întîia parte a materialului.

E dreptul dînsului să se afle cum este, dar eu unul nu aș putea privi acei depărtați ani prin același unghi ca atunci. Prin același partizanat (cam alb-negru altminteri). Ar însemna că au trecut anii degeaba, peste mine.

Altminteri, și poate răutăcios zicînd, e interesant să descoperi același primitiv, și sub spirite cu pretenții ale destupării. E de ajuns, vorba unui francez, gratter le [Russe]...

„EXCLUSIV. Jandarmeria, despre violențele asupra protestatarilor:

„Sunt imagini care nu ne fac cinste”

Mai rămîne s-așteptăm Paștele cailor. Recte, cînd manifestanți și gazetari vor admite c-au comis (și ei) erori. Ori mai mult: că se puteau comporta mai deștept.

Că veni vorba, mă uit spre Piața Universității 1990. Nu-mi aduc aminte ca cineva dintre 'golani' să fi afirmat, de atunci, că a greșit. Așa ceva ar fi de două ori imposibil. Întîi, nu-ți dă voie sufletul personal, în sine. Adică să-ți recunoști tu, ție. Apoi, se uită și mai strîmb amicii, spațiul lor public în general, dacă vii cu idee de *Mea culpa*.

Zic asta și privind spre modul în care spălatul d. Butunoiu tratează acțiunile-i protestatare de acum 28 ani...

Cineva socotește

… manifestații din Piața Victoriei a fi pașinici.

O să spuneți că-s eu pornit a găsi fir de păr, în supă, dar am îndoieli de-așa pretenție. Oamenii-s agresivi (se poate discuta asupra gradului) prin simplul fapt că-ți închipuie adevărul / ne-Răul la dînșii. Nu-s traversați vreo secundă de bănuiala că și alții din jur sînt îndreptățiți, cînd nu văd lucrurile ca dumnealor. Cînd nu-i declară pe ceilalți proști din start, își declanșează un mecanism de ignorare inconștientă a existenței Restului țării...

Poate repetînd ce spuneam deunăzi, la mijloc îmi pare acolo un comandament al ființei umane. Și anume încercarea de-a domina mediul. Cu cît mai întins acesta (să zicem o țară întreagă), cu atît mai bine. Un pic mai concret zicînd, sentimentul de-a sta într-o într-o mulțime, care face reproșuri guvernămîntului unui stat e ceva sublim. Și pe care nu ți-l refuzi. Căci ești om. Acea beție (gonind foarte probabil angoase existențiale) se ală la baza a tot. Pe ea se clădește restul. Și care nu poate zice lucrurilor pe nume. Prin urmare apelează la vorbe mari-mari, înșirate în discurs acut-interesat.

Demersul nu răsare foarte des sub soare. E doar acum o oarece aliniere a 'planetelor' românești, mai exact una favorabilă acelei categorii umane. Pentru care se poate avea înțelegere altminteri. Însă numai după ce spui restului lucrurilor pe nume.

„N-am făcut decât să-mi iubesc ţara, să cred în Dumnezeu...”

E-atît de mare beția declanșată interior de-așa vorbe, încît nici nu mai apuci să le privești rațional. Te simți bine, și-atît. Iar asta nu e de colea, în astă viață care-i cum e.

Prin urmare, vei evita să privești mai atent acea vorbă. Despre Dumnezeu și Țară. Și unde, cred unii rătăciți, nu e de ajuns s-o spui. La o adică, asta nu-i puțin, căci încurajează și pe-alții a gîndi asemănător - ceea ce-i liant de apreciat pentru organizarea statală.

Mi-e o părere și-atît (dacă tot am primit minte, la naștere)....

PS

Fără îndoială, de-aș fi militat vineri în Piață și-aș fi încasat lovituri, aș fi fost mai pornit pe jandarmii. Cum n-am fost acolo, îmi permit să mă pun un pic-un pic în locul dumnealor...Oare cum se văd lucrurile, viața, din unghiul dumnealor.

Distracție de *ordean* sexagenar...

Am făcut pe aici

… niște aprecieri nefavorabile la adresa (calității) neuronilor dlui Pleșu. Cum am nițel timp liber, mă justific de hidoasa acuză.

Politica și oamenii săi se află un mecanism de primă importanță, într-o democrație (dacă n-ar fi, n-ar exista - chit că altminteri largi categorii curajoase execută cu ou și oțet domeniul și oamenii

săi). În baza fișei postului cu pricina, se dă sfoară în țară de acea poziționare, care așteaptă oameni. E vorba de politicieni.

Unii oameni lasă acasă berea și altele, și pun umărul la dumneaei, politica (alții nu fac treaba asta - îndeobște de lene și de neadaptare a minții, la acea trebușoară) . Cei dintîi alcătuiesc un mecanism. Despre care îmi permit să spun că se află viu.. Funcționează. O asemenea entitate, funcționînd cît să aibă viață/activitate, ajunge a cîștiga niște alegeri democratice, prin efort, respectiv adaptîndu-se hachițelor *Marelui mofturos*. Adică electoratului.

Se poate spune că acel partid cîștigător electoral a trecut două mari examene, de viață. Și anume existența ca organism, în politică (ceea ce nu-i chiar de colea, dacă privim locurile cu verdeață ale domeniului), respectiv izbînda între formațiunile concurente.

Pe-așa fond, vine dl Pleșu a le reproșa una ori alta. Iar de aici obiecțiile-mi, despre plinătatea mentală a simpaticului filozof și moralist. Dumnealui chiar îi scapă cele pomenite de mine mai sus? Pe de altă parte, dumnealui avut-a ocazie la 1990 a candida pe-o listă independentă. Mă jenez a spune cîte voturi a obținut. Deși, slavă Domnului, la pastile/reproșuri îl întrec puțini. A fost atunci purice mort. căci de vorbit în poziționea respectivă de Napoleon e cam mult...

Dl Pleșu se află om. Cu interese, plus funcționare umană a minții.

Cînd cineva spune că *Revoluția a fost furată*

.., oare cîte pagini de istorie a citit? Simt că niciuna.

E valabil și pentru aceia convinși că ne-am degradat moral.

M-a traversat o idee urîtă

Urîtă-foc.

Fără volumele scoase, să zicem de Humanitas, intelectalitatea noastră ar fi fost mai puțin destupată, ori mai mult?

Bineînțeles că e posibil să vedem lucruri diferite, în vorba *destupat*... Hai să iau altfel lucrurile. . Ar fi fost mai înțeleaptă, mai gînditoare de trei ori înainte de-a vorbi o dată?

Am sentimentul că nu. La o adică, există niște nevoi primare. La loc de cinste-s acolo bunăstarea materială, respectiv aceea psihică - ce izvorăște inclusiv din faima între semeni, respectiv propriul suflet - care ne sosește.

Lectura unor tipi cumpătați (barim în scris) îmi pare a fi sporit doar opinia de sine, și anume pe drumul lui ”Știi, bă, cît am citit io?”... Dacă nu mă credeți, priviți cu atenție producții, respectiv ochi de intelectuali.

Mă puteți lua și pe mine la refec. Am doar rugăminte a nu fi plasat sub locul III, la concursul Cel mai mare ticălos al neamului. În paralel, poate cele de sus (de tot) trebuiau zise ...

Supărare că vreo doamnă Dăncilă

… nu-i suficient de școlită/educată.

Ca un făcut, asemenea reproșuri vin de foarte multe ori din partea unor compatrioți destul de subțirei, în materie de șlefuire... Cred că iritarea lor de bază se află în faptul că un necioplit precum dumnealor a suit într-un mediu înalt, iar dînșii nu.

În ce privește educații ce reproșează aceleași una ori alta, în spate se află iritarea că aceea nu le piupă mîna. Căci e proastă (iar ei ba), nu?

Îmi crește inima

… văzînd că administratorii zonei montane Bucegi au declarat locurile drept „Parc natural”, spre deosebire de alții care și-au botezat locurile „Parc *național*” (de pildă Retezatul ori Piatra Craiului)

Poate trăgînd nițel ideea de păr, naționalist e acela mai puțin circulat prin afara zonei (zice-se) adulate. Bucegii-s bătuți cu precădere de locuitorii unui oraș cunoscînd că nu-s ei buricul mapamondului...

Pare interesantă, trecerea de la vîrsta a doua, la a treia

Cînd inconștientul încetează a (mai) furniza endorfina eternității noastre, sub soare.

Tratez suficient de tonic, subiectul?

Cu precizarea că-s departe de-a fi identificat măcar în parte delicatețurile existențiale, am impresia c-ăi mai căpiați sub soare se află vîrstnicii care nu și-au bătut capul cu așa idei. Eventual doar au cununat și botezat (la figurat, firește...).

La un post TV

… Ion Cristoiu afirmă: *"13-15 iunie 1990... Eram tare prostuț pe atunci..."*

Opiniile mele se află departe de identitate, cu ale experimentatului gazetar. Dar am simpatie față de dînsul, inclusiv pentru nu-și refuză sincerități din categoria aceleia citate.

Și ceea ce-i trădează un spirit nepietrificat, adică adaptabil la ceea ce-i aduce imprevizibilul lumii.

Dl Cristoiu mi se pare un om onest (pe cît putem fi astfel, sub soare). Simt că pot învăța de la dînsul (de pildă cum o fire Gică contra știe să se facă apreciat intre semeni).

In paralel, privesc în dimineața aceasta spre scrisele unui gazetar ceva mai tînăr. Și care-i neschimbat, in raport cu prestatia-i la Cotidianul de acum două decenii. Vina fiind la alții, iar infernul de la doi pași avînd figura adversarului politic.

Nu-mi iese din minte

…cum naiba o privi din Cer, vreun răposat, spre statuia pe care i-au ridicat-o semenii cei în viață...

Ziceți că de ce nu mă ocup cu chestii mai serioase, de pildă să înjur jandarmeria, precum orice român care se respectă?

PS

Oare care-o fi fost mai extremist in junețea politica: tipul cu statuie aici, ori #rezistentii? Cred că domnul, chit că pe urmă i-a trecut.

Întreb și eu, pe frații rezistenți...

Presupunem că dați jos penalii. Eventual și PSD (chit că ticălosul e in stare a reveni electoral mai dihai ca-n 2016). Pe cine puneți la frîiele țării?

Sînt curios de-acei heruvimi, mai exact pe unde ii veți descoperi. Și care îngeri, ajunși la Palatul Victoria, vor trebui să dea socoteală unor echilibrați-foc, precum domniile voastre...

SuperEgoul

… se află instanță pe care o poți trata precum în polemici. Adică solicitîndu-i respectuos detalii, la acuze. Ori încercînd să șezi a simți neplăcutul (vag altminteri) sentiment.

Totul depinde însă de vehemența acelui paznic. Una e să te lași experimental curentat cu cinci volți, și alta e sa se apropie un nene cu 220 v...

Mie, demersul

…(dacă pot generaliza astfel) #Rezist îmi pare a conține două componente. Cea dintîi cuprinde ideea că aceia au identificat binele și răul prin țara asta, dumnealor fiind îndreptăți a face cuvenita ordine. Tipii n-au vreo îndoială dacă zăresc bine lucrurile, iar în paralel - prin mecanisme psiho poate de studiat - pretind a reprezenta majoritatea (dacă nu integralitatea) locuitorilor acestei țări.

De pe-acea poziție se cred îndreptățiți să răstoarne prin forță tabăra politică ce nu le stă dumnealor bine la stomac. Prin urmare, găsesc a fi absolut normal ca dumnealor să dea năvală peste un cordon de jandarmi ce protejează guvernul țării (și posedînd largă majoritate parlamentară). Iar dacă acel cordon ripostează, respectivii căuzași fac tărăboi monstru (și el înfășat în vorbe venturiano-iste).

Li se alătură intelectuali fini, care între altele vorbesc despre irațional. Acela al dușmanilor dumnealor, firește.

N

Supărarea pe jandarmerie, din ultimele zile

E acolo iritarea unor infantili, că cineva le-a deranjat sentimentul de omnipotență, prin țara asta.

Apropo de iritarea pe șeful intervenției jandarmilor... Un apropiat îmi povestea a vieții în preajma unei șefe, pe care n-o înghite și pace. „Da' știi cîte-s de învățat de la ea, în materie de navigat printre probleme de job? Un car!”

O caracteristică a ființei omenești...

Să caute vieți doar între cei gîndind ca ea. Și unde nu contestă nimeni scaunul la cap al vorbelor emise. În schimb, se caută vîrtos bube-n cap gesturilor celor din afara cercului.
Trib.
Ori măcar gașcă.

Pînă la urmă

… cine pune tunuri (polemice) pe dna Dăncilă semnalizează că se teme de clinci, cu vreo minte mai acătării...

Șo pă ea, pă corola cu minuni a lumii!

Umorul se află, totuși, agresivitate mascată...
O să-mi spuneți aici: „Bine, dom'ne, presupunem că e cum zici matale... Da' s-o să stai de-acum a echivala orice umor de pîn jur, cu agresivitatea?” Păi o să stau... Atîta doar că voi încerca a mirosi - în oarece amănunt - umana agresivitate de-acolo, iar apoi a nu mă deranja de ea. Iar finalmente a pasa această sarcină dlui departament Inconștient, din mine...

Antipatia româno-maghiară

… are șarmul ei, dar de-o jumătate de oră ascult muzică populară a vecinilor și-s leite (minus textul) unor piese românești transilvane...

Manifestațiile sînt ale unor români, nu ale românilor.

Pas de spune asta însă, amicilor #rezistenti (cu studii superioare sau ba)!

La prima vedere

… mi se pare o aiureală a lucra (vehement) în stradă, cînd există alegeri democratice. Partea proastă însă, pentru acea tabără (cu gură mare, plus mult hiper-demagoagă), este că nu poate clădi un partid.

Zic ultima chestie privind nu doar reticența vreunui tip cu scaun politic la cap, de a li se alătura, dar și la tipul lor de comportament, de organizare (să spunem că ar exista și alta, decît subterană...).

Discuții pe undeva, despre clădiri importante

Impozante. Cu gust arhitecturalicesc.

Apreciez clădirile moderne, însă mă mișcă doar vechiturile. Cred că pot simți și de unde mi se trage. Stima pentru clădirile în vogă ține de respectul pentru reguli sociale. Care stabilesc acel standard, eventual și a plînge că autoritățile nu alocă destui bani pentru renovarea altora.

Dacă vîrsta apucă a te scoate din interesul pentru acel respect, către ideile sociale (existînd, ce-i drept, și senecți care izbutesc a nu fi expulzați din acel cocoon de simțit bine), cred că poți fi luat la traversat, de-un mănunchi de sentimente... De pildă la vederea unei fețe de clădire căreia i se descompune, cu încetul, mortarul. Admit însă că-s destui semeni pe care conștiința provizoratului nostru sub soare (cu inerenta degradare) îi sperie / îngrozește.

În rest, mi-i foarte tonic, a medita cum arăta oare vreo clădire veche, în vremea inaugurării ei. Cum va fi fost apropitarul, la balconul ei. Ori petrecerea.

Dacă nu fug de ideea că totul curge (ce nasol o sta refulat altminteri, și deci nu pot simți hiper-îngrozit, nu pot ști...), mă simt onorabil... Răsucind vorba cuiva, referitoare un șef al FBI, prefer să scuipe realitatea spre cortul meu, decît să o am în inconștient, încercînd să iasă din beciul/cortul cu pricina

**

Tot legat de clădiri, mai exact de modernitatea (inițială) a vreuneia, îmi fuge mintea la designerul saizecist Andy Warhol. Mie unuia mi se par aiureli, acele producții (altminteri le dau voie a fi pus umărul la mersul înainte al lumii).

Privesc nelămurit la fenomen. Apoi pricep un pic, ce și cum. Deseori lăudăm vreun înaintaș, deși acela a fost demult depășit de urmași. Există însă două porniri. Din partea Societății, ea are nevoie de repere, care să-i furnizeze onorabilitate, cît și sentimentul de durabilitate în timp. Și care fac bine, în ochii Ei, cît și al supușilor...

În paralel, omul simplu/normal are preocupare de căpătîi a se proiecta în (mini)Dumnezei ai lumii în care trăiește. De ieri și de azi. Căci îi e un pic mai bine, prin existență / sub cer. De aceea n-o să-l vezi pe ultimul, a cerceta prea tare ce-i cu acea statuie.

„Precizări ale cititorilor experţi

… în problema gazelor folosite la manifestaţia din 10 august. Plus informaţii culese de pe site-urile de specialitate”

Io nu-s expert, dar simt că cel mai sănătos era a păstra o distanță cuviincioasă, față de cordonul cu jandarmi. Este drept, că mai bine ceri luna pe ce cer, decît ca o categorie umană - convinsă că totul i se cuvine - să nu dea năvală către Guvern...

Masochismul are faimă proastă

… dar simt că e mai sănătos a ne sancționa singuri, ori a nu opri durerea punitivă ce sosește din adînc, decît a lăsa integral lucrurile la cheremul freudianului SuperEgo...

Cineva spune că să nu uităm, de 13-15 iunie 1990.

Cu riscul de-a părea trufaș, eu unul m-aș uita spre ce aș putea învăța, din omenești le erori pe care le-am săvîrșit atunci...

N

Trec și eu prin Piața Victoriei. Mă răsar două sentimente. In mijlocul unei demonstrații, datorită vreunei exacerbări a sentimentului de putere, e posibil să existe opinia că dorințele noastre vor deveni realitate fără a cădea la compromis cu tabăra gindind altfel decît noi.

Apoi.

Posibil ca autoritățile să fi călcat aparent aiurea pedala represiunii pentru a descuraja pașii deloc pașnici pe care i-au intuit in planurile (a la longue) ale #rezistentilor. În același timp, e foarte posibil că autoritățile - să le zic transpartinice - să nu fie afectate de vreo rocadă vehementă la piscul politic, dar să nu agreeze vreo slăbire cît de mică a statului.

Oamenii aceia îmi par precum Bios-ul la un computer. Abia după ei vine Windows-ul vizibil.

Mă uit la niște zise despre un poet

Nu știu de unde naiba m-am procopsit cîndva cu ideea că intelectualii sînt oameni cu scaun la cap. Or, observ azi încă o dată că dumnealor își au alb-negrisme precum oricare neșcolit de pe stradă. În consecință, dacă țin a reproduce afirmația vreunui simpatizat, nu vei vedea dram de prudență, la adresa a ceea ce-a spus acel om (prin definiție pornit a-și înfrumusețea propria persoană).

„Am scris numai dintr-un imperativ moral, iar adversitatea continuă care mi s-a arătat la fiecare rând scris de mine ar fi descurajat pe oricare altul care ar fi cautat în literatură glorie, bogăție, putere."

Că veni vorba de poezie, izbutesc rar a a rezona cu așa scrise. De pildă unele premiate de Academia română. Ori cu așa zise: „"Scrisul rămîne o artă pe deplin umană şi divină, scriind poţi face acel semn ca abisul în care să se resoarbă lumile, scriind, hîrtia poate lua foc de lumina lui Dumnezeu...".

Cred că situația-mi decurge din două lucruri. Din două diferențe mai exact, raportate la admiratorul clasic de poezie. Aceea au devenit ce sînt urmînd nu atît un simțitor interioor, cît regulile de valoarea stabilite și sau/vehiculate de Societate. La subsemnatul treaba asta lipsește, fiind în schimb interesat de gîdilarea sufletului în mod plăcut. Asta înseamnă că o scrisă - cu rost rațional ori fără - mișcă plăcut o felie de inconștient.

Vă mărturisesc, cu trufia aferentă, că mi se pare cam pietroasă succesiunea cuvintelor, în textul (lui Cezar Ivănescu) de care vorbesc. În același timp, admit că vreunul altul nu-i obligatoriu să judece precum subsemnatul, căci ne aflăm diferiți.

> Partea proastă este că eu le dau voie a fi astfel, în vreme ce dumnealor refuză îndeobște punctele contrare, la adresa valorilor pe care le susțin.
> Sînt oameni.

PS

Revenind la textul pomenit mai sus...:

„„Am scris numai dintr-un imperativ moral, iar adversitatea continuă care mi s-a arătat la fiecare rând scris de mine ar fi descurajat pe oricare altul care ar fi cautat în literatură glorie, bogăție, putere.""

Reticența în fața afirmațiilor despre moralitate (de care poți fi sigur că mîngîie emitentul acelor vorbe, și lipsește total adversarilor săi) îmi rămîne. Sînt atent ca naiba, la buzunare.

În context: *„Gabriela Melinescu evocă relaţia ei cu Nichita şi perioada în care au locuit împreună în mansarda din str. Grigore Alexandrescu, „unde unele momente de înaltă poezie ating sacralitatea...”*

Sacralitatea... Eternul confecționat de zei, fals prin definiție, și de care ne iritäm, dacă-i socotește vreun seamăn drept (al naibii) de goi.

Mă uit totodată la vorba: „„Cezar Ivănescu emana o forţă uriaşă, nucleară...” Oare cît e acolo sinceritate, și cît pur și simplu o chestie menită a dat gata auditoriul (și implicit a face bine făuritorului vorbei)?

După cum. Văd pe undeva un titlu de carte, din 2000. *„Adio, Europa*”.

O chestie care face (mult) bine sufletului, dar dacă o tragi de mînecă peste ceva timp asupra valabiltății, se lasă în cel mai bun caz cu ochi abulici din partea celui care a emis-o?

Ziceți cum voi sta eu însumi, al lui Ordean, peste niște ani, privindu-mi scriitura de aici? Nu știu... În schimb, la cartea-mi de munte (nepublicată) nu-s tentat a schimba o virgulă. Nu mă recunosc în schimb în cel care scria jurnal de ascensiuni montane, acum trei (cu atît mai puțin patru) decenii.

O filă a Humanitas

…îmi readuce în atenție acest articol, afirmațiile lui: *„Andrei Cornea: Majoritatea oamenilor politici și mai ales a conducătorilor de state ar trebui să gîndească în termeni raționali.”*

Există o problemă aici. Nu-l simt pe d. autor îngrijorat de forța irațonalului din noi. Și care doar în povești (psihologice) poate fi pus ferm sub papuc.

La chestiune, întreaga viață ne paște nu atît primitivitatea atribuită îndeobște irațonalului, cît de a nu observa că el și-a confecționat o haină cu pretenții de raționalitate, la vreo țîșnire ori alta, a dumisale.

În rest, și rugänd să fiu iertat de afirmația următoare, e joc de copil a identifica la dl. Cornea irațonale sub-acoperire... Care d. Cornea îmi pare din categoria celor convinși că, dacă-și pun dop la vreo pornire vitală, au rezolvat cu ea - nu le va mai răzbi în conduită. Or, „Si vous chassez le naturel, il revient au galop”...

„Ne-am salvat, la propriu, unii pe alții

… Și exact așa vom salva și România de sceleraţii care o conduc.”

Să fiu iertat, dar nu-i excesivă siguranță, în a declara pe alții sceleraţi (iar apoi a voi să salvezi România de ei)? Păi ce ne facem dacă alții declară scelerată tabăra dumneavoastră, iar totodată vor a salva țara...? Va fi un minunat război civil, ori mi se pare mie?

Mă aflu adversar

… al sentimentului de rușine, in care văd sadism al educatorului care l-a implantat, cîndva... (că și educatul e om, aia e altă discuție) Dar dacă un așa zvîc, de greu-suportabilă / insuportabilă rușine, îmi saltă din suflet, imi las spășit capul în țărînă... . În fața atotputernicului inconștient...

„Dragnea a mutat greşit

… - a ajuns un cadavru politic viu”

Am prostul obicei că mă uit uneori dincolo de aparențe... Cu așa ocazii observ, legat de așa articol de pildă, niște ținte.

Prima este a celor porniți pe L. Dragnea, care cu așa discurs se simt bine, iar în paralel sînt tentați mai puțin a dezerta din tabăra dumnealor. A doua direcție este a nehotărîților care ar nimeri pe fila Adevărului. Dintre aceștia, un 15% se pot apuca și ei a hudui spre d. Dragnea, cu rpecizarea că și gazetele proPSD procedează exact la fel, încercînd a disloca spre partea lor de eșichier.

Rarisim așa discurs, precum al autorului de aici, cucerește vreun adversar. În rest, și chit că nu-s umblat grozav prin țară, am apucat să observ că asemenea articole prind la un anumit segment din societate. Nu chiar mare, deși energicii acelui loc au multă plăcere a spune că reprezintă întreg poporul.

Întregul demers este finanțat de oameni puternici. Dar vizează avantaje eoconomice, dobîndite din momentul în care-ar disloca actuala putere politică.

Îmi recunosc subiectivismul

… (favorabil) legat de Liviu Dragnea. Dar e nițel de tragism, situația dumnealui... Îmi pare luat în cătare (nu neapărat a killer-ilor profesioniști) rău de tot... Poate va fi de-un roman, cîndva, cele prin care trece anii ăștia.

Acolo, sus (și socialmente vorbind), nu există milă. Ci doar mari interese, bașca mari energii pentru a le pune în practică. Mari energii decurgînd din spațiul mioritic, dar și din visterii ale unor supraputeri.

Nițel la chestiune, cineva făcea haz deunăzi de pretențiile lui Ceaușescu, cele cu agenturili intervenind la noi în decembrie 1989. Culmea e că aici a nimerit-o, simpaticul nostru ex-dictator! Adică fură agenturi, ba cu toptanul!

Dacă îndemni un așa tip (mai exact așa doamnă) a frunzări dintr-un op serios de istorie, e ca și cum ai îndemna dracul la tămîie...

E greu de obișnuit cu ideea

… că cei din jur (plus cel din oglindă) se află doar măști.

Nu-i acolo (în acel fals, oferit semenilor) parșivenie, ci nevoie de supraviețuire. Între animale, a firii noastre animalice.

Pe undeva

„A semnala ca traiesti si-ti pasa de viata cetatii.. .”

Să fiu iertat, dar ce frumos șade primitivul din noi, în spatele unor așa vorbe... Barim zisa cu a-ți păsa de viața cetății e de pus în ramă.

Între altele, dacă îmi aleg eu singur cum să trăiesc (și nu neapărat în ton cu pompos-numita viață a cetății), nu mai trăiesc... (trec aici peste amănuntul că nu mi-a cerut nimeni acordul la viață, înainte de-a veni să respir sub soare...)

Idem, dacă am vreo grijă despre viața socială din jur. Poate nu vreau să am (și zică-se mersi că nu-s vreun puitor nocturn de bombe, pe uliți...).

Mari panglicari. Adică oameni.

PS

N-are subsemnatul față să trăiască pe la vreo conferință, dar măcar aș îndemna la una - pe alții... Cum e cu intervenitul în viața cetății. Ce s-a alege dupe urma lui.

Nu-i obligatoriu să fiu eu aici văzătorul în negru. E posibil umblătorii după cai verzi pre pereți să-și sacrifice - cu-așa prilej de-alergat după pastile sociale - legătura cu eul dumnealor real...

„La Cluj-Napoca am înțeles

… în ultimele zile că sunt deja mulți cei convinși că nu există altă rețetă magică pentru a avea o clasă politică nouă altfel decât prin efortul fiecăruia dintre noi.”

Nu poate exista clasă politică nouă. Ci doar aceea-rezultantă, din ceea ce sîntem noi, milioanele de cetățeni. Dl Cioloș are a servi însă lucruri plăcute. Dar neadevărate.

Eu aș zice bogdaproste că n avem o clasă politică mai rea, de la un an la altul. Căci nu scrie nicăieri a fi obligatoriu contrariul.

Poate mult în urma altora

… , am fost ieri la ștrandul din Militari Residence, din preajma Bucureștilor... Frumos...

Inevitabil, gînduri mi-au zburat spre scăldătorile publice din vremea în care am început că pășesc copăcel. De exemplu, Tei-ul. La neamenajata Gîrlă, pe Colentina din preajma șoselei Pantelimon, din București.

Lumi diferite.

„Am o mare stimă

… pentru oamenii care își fac datoria civică"(Mircea Cărtărescu)

Teoretic, în comentariu-mi de mai jos eu mă aflu tăietor de fir în 64, plus ultracîrcotaș. Dar tot simt că acel domeniu, al civismului se află mult complex. Iar după vreun studiu sincer te poți trezi c-acolo-s doar vorbe în vînt, Asta înseamnă aruncate de sanchi, ori măcar că nu pot schimba mersul lucrurilor, la noi.

Nu știu de ce văd în noțiunea de civism o poveste strict pentru tineri de clasele V-VI, iar în 'societate civilă' un ceva nu mai înalt de mintea cuiva din clasa a VII.

Teoretic, eu-s ăla fudul foc (și cu tigvă altminteri goală) spunînd așa ceva, dar ne putem uita împreună la acei termeni, iar în paralel ce fel de oameni le vîntură. Arătați-mi și mie vreunul care, preluînd termenul, și-a făcut datoria civică. Nu mai purec aici cît va schimbat acel gest, campania cu pricina mersul țării.

Puteți să-mi ziceți că-s pornit pe demolat corola cu povești faine a lumii (românești). Dar pur și simplu nu țin a sui ceva pe soclu, cînd nu e cazul.

Știu. Cu sau fără așa zise (ale subsemnatului), soarele va răsări mîine tot pe la 6 jum'ate.

La o plimbare

… am trecut spre seară prin fața Spitalului bucureștean Colțea. În soare și sub cer albastru arăta minunat. Iute am ținut să recitesc - pe gardu-i - despre istoricul așezămîntului, Refăcut în actuala înfățișare la jumătatea veacului 19.

După care, poate impresionat de albastrul boltei, mi-am reamintit că m-am născut acolo, cîndva demult. Mi-e greu a trece în cuvinte, ba chiar și în conștient sentimentul (altminteri domol) că acolo m-am ivit - dinspre vreun Undeva. Benign zis, acolo am sosit din teleportarea spre lumea asta.

Apoi, am pornit a gîndi ușor despre cum vor fi fost primele ceasuri. Sau cele trei-patru zile, de acolo. Cum va fi trebăluit infirmiera Y. Cum vor fi fost doctorii epocii. Cum vor fi traversat inerentele îngrijorări, pe mama.

E interesant că-mi imaginez acestea mai puțin prin ochii mogîldeței (la vremea aceea) nou-născute, ci precum sufletul care pleacă din careva, și privește de undeva dinspre tavanul camerei...

Nimeresc ieri pe-o emisiune TV

… unde invitat este președintele Academiei.

De data asta n-am ezitat mult, în a(-mi) recunoaște fenomenul. Dincolo de reproșurile intelectual-morale pe care le aduc dlui Ioan Aurel Pop, mi se află o tărășenie ce ține de instituția psihologică a Tatălui ideal. Și la care visăm, cu doar ca acesta să ne ia toate belelele (vieții) din brațe.

Acea înclinație se poate îndrepta, în linii mari pe-aceleași coordonate, de-a ședea fără griji) către Dumnezeu ori altele. O variantă se află mersul sub faldul unui erou, să zicem CZ Codreanu. Acolo nu scapi de griji, dar primești ștampilă „Ești peste ăilalți, bă!", iar în paralel te mîngîie ideea că domini lumea.

> Revenind la dl. Pop, probabil nu întîmplător dînsul aduce fizic spre tatăl meu...
>
> .

Ceva asemănător simt a se petrece cu cei ieșiți în stradă. Acolo se află, zic eu, tot un fel de relație cu un tată ideal, de data asta unul care a dezamăgit din greu. Mai exact, pînă-n stadiul doritului să-i luăm gîtul.

Nu știu cum arată părintele de sex maculin al protestanților, dar cred că nu mulți au în acel post un om domol la vorbă și destins la chip. Este cazul dlui Dragnea, despre care știu că poartă o mască - dar inconștientul nostru nu se pricepe la așa subtilități.

Întregind mica demonstrație, nu întîmplător a prins nick-ul Daddy, în cazul dlui Liviu D. Și din care pot deduce inclusiv un dor de nepoți energici, ca bunul să stea cuminte în fotoliul de răchită, în vreme ce noi, - din poala-i - îl tragem de musteți...

Imagine pe fila Fb a publicației Epoch Times

Admit. Că mă aflu sinistru… Oare cum arată azi tipii care grafiau asemănător - dar despre FSN și la 1990?

Cît de mișcător spune tipul din stînga. Că să se trezească România, căci îi moare democrația. El voind a răsturna - via stradă - un guvern cu susținere parlamentară.

Tot legat de pancartă - și individ - din stînga. M-aș fi mirat să spună că el doarme, iar România e deșteaptă...

.PS
Interesantă cartea din ochii domnișoarei.

Mă strădui să nu caut paiul din ochiul celuilalt

Și în condițiile în care eu as avea o bîrnă... Prin urmare, îmi privesc activitatea de stradă din 1990-91.

Mărturisesc a fi fost lipsit de îndoieli, legat de ideile pe care le vîntura tabăra mea. Știu doar că gîndeam, cu ce am putea fi mai buni/eficienți în demersurile noastre (în condițiile in care ne socoteam perfecți...). Deci tot un fel de îndoială, că ne aflăm pe cel mai bun drum posibil. Ulterior, cam după noiembrie 1990, au început să apară și bănuielile. De imperfecțiuni ori chiar neonestități, în tabăra mea.

Aș menționa că stăteam mai prost pe atunci la capitolul informare. Nu exista netul, ci doar tipărituri, și nu neapărat ieftine. Iar oroarea de a reveni la comunism era ceva mai dramatică decît grija pentru justiție (să acceptăm o idee altminteri discutabilă) de azi.

Mă întreb acum, după 28 ani

… dacă am putut întîlni în 1990 vreun tip echilibrat, în tratarea acelor evenimente... (presupunem aici că ar fi nevoie de așa ceva, de explorat realitatea, și nu doar de eliberat adîncul din dotare)

Cu riscul de-a produce aici o proiecție, cred că nu au fost șanse de-așa ceva. Aceasta, nu pentru că ar fi lipsit așa stofă umană - de privitor obiectiv al realității. Ci pentru că lipsea informarea (hai să spun că peste umorile proprii va fi putut vrece vreun rătăcit). Poate că în ale țării te puteai prinde, ce și cum, dar în ale lumii nu puteai ști ce fluvii se aflau puse în mișcare (le relatează un A.M. Stoenescu, 2004)

Revenind la actualii protestatari, am și înțelegere pentru dumnealor. În sensul că am idee care-i sentimentul, cînd te afli în mijlocul unei așa manifestații. Și-n general îți pare că poți schimba lucrurile, că poți domina lumea din jur.

Oarecum la chestiune, 'ai mei' au izbutit să dea jos un guvern... (al lui Petre Roman, în septembrie 1991. Se înțelege că decisive în acea debarcare au fost și alte mișcări, din societatea acelui timp).

Nu știu dacă, tot atunci, ar fi fost op treabă să dăm jos și pe Ion Iliescu (președintele fesenist al momentului). De acord, mi-am dorit pe atunci așa lucru, dar astăzi spun că nu era o treabă. Pentru că pofta vine mîncînd. Și ne-am fi dorit a controla pe oricine ar fi preluat frîiele puterii. Iar asta nu e o treabă. Prin istorie există precedentul sans culotte-ilor de la 1793 (probabil și altele).

Mda... neplăcutul sentiment de a te vedea schimbat, în timp. E vorba de subsemnatul (egocentrist).

Interesantă această zisă a unui jurnalist

„Disperarea este o mişcare între optimismul, în care nu mai credem, şi pesimismul pe care îl refuzăm..." (Tudor Cătineanu)

Primesc deseori îndemn să zîmbesc

… în fața aparatului foto - cu precădere în selfie-uri.

Pe cînd mă chinuiam a rînji astăzi, ascultător, am realizat că arăți mai plăcut (om îs!) cînd te strădui a rezona cu celălalt. La ultimul capitol, există de fapt două categorii. Cu celălalt (e greu a rezona cu regimentul 4 Infanterie...),respectiv cu tine însuți.

Ultima treabă nu e deloc simplă, pornind abia după ce îți accepț mesajele deloc tonice ce sosesc inițial. Din ochii tăi, și via oglindă.

Mă uitam ieri la un înscris

…pe gardul (sic) Universității de Arte (intersecția bucureșteană Dacia - Griviței). „Fu**t Dragnea"

.

Oare cum e la suflet, un tip doritor a se exprima astfel? Cum îi stau ochii? Cum își pleacă privirea, dacă ești curios de motivele gestului său?

Nu știu de ce, însă îi simt rînjetul drept dintîi caracteristică a fizionomiei... Iar dincolo de el, ca izvor, dezorientarea prin viață.

PS

Mă puteți lua și pre mine la așa analize, despre ce voiesc de la existență. Și ce grad de rînjet posed. Nu va fi bai, dintr-atît.

Pe undeva, trimitere la cei șapte ani de acasă

Sună frumos, dar eu cred că domenul lor se află discutabil.
Ce chestie... Pînă și în ce-i privește (pe cei Șapte etc.) acționează frumoasa tehnică în alb/negru . Cineva îi are, sau nu-i are. De procente pe-acolo, nu se pune problema.
In același timp, reclamația lipsei de așa ceva are întotdeauna în vedere pe altul...

Nu m-am gîndit niciodată dacă am acei șapte ani de acasă. Poate și pentru că era un criteriu stabilit de alții (de felul lor cam figuranți, dacă îi cercetări mai atent cu privirea).

„Festivităţile legate de sărbătorirea Centenarului Marii Uniri

…ar putea marca şi sfârşitul statului pe care generaţia de acum o sută de ani l-a creat cu sacrificiu, curaj şi inteligenţă..” .
Interesantă ființă, aceea umană. Dl I.M.Ioniță fiind un just reprezentant. Ce frumos ne drapăm animalicul, în spatele principiilor (cele încălcate de inamicul nostru...)!

Prin 1914-18 taberele politice se porcăiau la greu. Idem să zicem la un 1923, ci ocazia adoptării (lăudatei azi) Constituții. Nu-i patriotic însă a oferi vreun facsimil de gazetă cu așa mostre...

PS
Nu pot să nu remarc formulele gen „ar putea” ori semnul de întrebare la finalul unei afirmații catastrofice…

Cînd niste demnitari înalți

… (și nu neapărat vizibili) ai statului decid sa fie sărbătorit Centenarul, de fapt le există grijă pentru coeziunea organismului social pe care îl au în păstorire.

Oare studiază la școli de-ale lor, cum e cu Bios-ul unei societăți? Foarte probabil. Cum arată, acel bios social, și cum e bine să-l dirijezi, precum o navă spațială ce mai acționează din cînd în cînd rachetuța cutare ori cutare, pentru corijarea direcției.

In rest, admit că omul normal nu e interesat, de vreun adevăr istoric (ori supus realității rezente). Ci are nevoie de povești care fac bine sufletului, într-un mers prin viață nu neapărat roz.

Cineva declară

… pe ministrul Educației drept monument de prostie.

Simt că e inuman, să explorăm domol vreun seamăn... Oarecum la chestiune, mă privesc în dimineața asta în oglindă și identific acolo multicică furie pe oameni...

1, Posibil ca ea s-ascundă oftică, de-a nu fi lăsat să stapînesc - după chefu-mi - lumea.

2. În spatele furiei e logic a sta un alt sentiment, ceva mai greu de mirosit. Și mai incomod.

Folosesc aici persoana I (singular) pentru a nu se prinde publicul, că acea infamantă caracteristică e valabilă tuturor.

Așa vru Tata de sus...

Vine vorba pe-aici despre tipii cinici

Nu am idee care le e definiția din dicționar. Dar simt că-i vorba de inși care se pot lipsi, mai mult decît alții, de iluzii. Aș face din start precizarea că semnatarul rîndurilor de aici e departe de-a fi ins perfect. Între altele, deseori e iritat de ceea ce-i numită Autoritate. Dar… Trasul de brăcinari cu liderii politici ai țării îmi duce mintea la noțiunea de limite. De fruntarii peste care poți trece, dar nu face bine construcției interioare a acelui ins. Eventual a acelor manifestanți.

Obiceiul, de-a bîrfi - ori ieși cu cataroiul - spre acei lideri nu-i nou (la o adică, cele mai savuroase înjurături îs alea de Dumnezeul mamii...). Dar tot simt că există și căi mai deștepte, de-a merge pe sub soarele ăsta, în ceea ce se cheamă viață...

Net-ul se află plin de acuze între oameni

Există însă gesturi mai sinistre decît respectivele. De pildă a încerca să cîștigi afecțiunea ori măcar simpatia cuiva...
Ce urît!!

Prefer PSD și oamenii săi, adversarilor dumnealor

Barim pesediștii nu fac atîta caz, de moralitatea plus educația din dotare.

Limite

Nu pricep...:
„În 10 august vom fi România 9”
Dorul de măreție ne împinge a lua în serios asemenea afirmație. În a nu zări nimic bizar, în ea.
La o adică, încîntații de-așa lozinci nici nu pot zări ceva aiurea în ea. Căci li-i precum himera unei oaze abundente, unui umblător prin deșert. Vorba cu pricina, simt eu, se află corespondent al unei ne-măreții, din noi... Și-al unei neputințe, care se vrea rezolvată prin Hocus-pocus. Să fie România nouă. (trec peste faptul că vreuna nu ar aduce obligatoriu raiul... Idem că R.N, ne aflăm noi, nu diverși ticăloși din jur, carele stau în calea procopsirii noastre...)

Apropo de hocus-pocus...:
<Fiica lui John McCain a desfiinţat sloganul campaniei lui Trump, la funeraliile tatălui său: „America a fost mereu măreaţă“>
Sînt convins că acel slogan, ce să mai spun de D. Trump, au devenit praf de stele, urmare a ce-a fi zis fiica lui McCain...

Tura de ieri pe munte

.. mi-a redus gîndul spre o scenă de film. Unde un personaj declară că nu se (mai) recunoaște, în tînărul de altădată.

Nu văd lucrurile chiar atît de dramatic (pe cît le vedea Red / Morgan Freeman), însă realmente mă simt alt om, decît cel care păşea întîia oară pe Urzica superioară (Coştila, Bucegi). Şi, este drept că văzut doar prin actuala lentilă a minţii, locurile par să se fi schimbat (admit, că nu în bine/uşor). De pildă traversarea ce ocoleşte săritoarea de deasupra Brîului Mare.

Situaţia duce cu gîndul la alt moment cultural, şi anume la Jean Valjean, ce la un moment dat ridică pe umeri o căruţă, iar după nişte ani se străduie în van de lucruri mult mai simple...

Mda... Lucrurile neplăcute…

Într-adevăr, relaţiile între oameni nu se înjgheabă prin aşa ceva, dar cred că neplăcutele vieţii se află ceva fascinant. Dacă (poţi, să) nu fugi de ele.

Că veni vorba, întîia oară în pomenita zonă l-am avut alături pe Marius Sevac. Ne-am reîntîlnit în tren ieri. E de-a dreptul nostim, că eu mi-amintesc unele de prin turele comune de altădată, iar el altele. „Cum, chiar aşa a fost..?" „Să mor c-aşa a fost!"

Mă uit la zisele dlui Liiceanu

,,, şi-s tentat a parafraza o vorbă din 1990: Cît e prost, şi cît [securist] (adică lepră sufletească)?

PS

Eu prin prostie înţeleg neputinţă de a observa complexitatea unei felii de viaţă.

Chestia cu „Muie PSD”

… (existentă inclusiv pe imagini din vîrf de munte) îmi aduce aminte de rezolvarea seminală rapidă, urmată de exclamația: „Am f..-o și pe-asta!”...

Nu aș fi entuziasmat de sosirea dumneaei ca președinte al României

… dar stofă are, de nou Băsescu. E buldog, pe culoarul ei electoral, cu inerenta atragere de indeciși, din preajmă. Bineînțeles însă că viața duce lucrurile cum vrea ea (adică viața...).

În rest, mă uit la așa-zisa lume bună /.../ și observ că trăiește într-un cocoon un'se simte bine. Și-anume cum că toată țara gîndește precum dumnealor.

Pe-așa fond. nici nu simte că mișcările de stradă pot trimite importante categorii de compatrioți în tabăra adversă.

A lupta cu sentimentele

Mai degrabă ar fi să le suportăm…

Este drept că uneori/deseori acestea mai dureroase decît putem noi suporta. Iar atunci fugim, gonind gîndul spre altele, mai plăcute.

Sau așa operațiune fiind executată automat, prin refulare...

Ferice de acela care își dă voie să fie rău

De obicei, educația ne interzice așa ceva. Și iese o luptă, cu fiara din noi, de mai mare dragul.
A-ți da voie nu-i obligatoriu sinonim cu a fi, acel rău. Insă de acum decizia e a ta, a părții tale conștiente.
Mișto trebuie sa fie, să te vădești ticălos din toți rărunchii. Ce deliciu, ce satisfacție...

”„O PUTERE IRESPONSABILA NU ESTE SI IMPLACABILA!”

Lord Acton: “O putere iresponsabilă nu este şi implacabilă. Puterea iresponsabilă, sperie. Se comportă haotic, agresiv, nu există reguli, nu există predictibilitate, adică produce teamă. Nu ştii niciodată ce (îţi) vor face din momentul în care ţi-au demonstrat că pot face orice, absolut orice, oricînd şi oricui. De fapt, pe asta şi mizează o putere care se organizează anume pentru a fi iresponsabilă.O putere care vrea să fie iresponsabilă vrea, de fapt, să fie înfricoşătoare.” Filozof german (1834-1902)”

Mai sus, există o problemă. Noi nu ne aflăm Dumnezeu, pentru a declara cu certitudine un lucru. De pildă că puterea aceea se află iresponsabilă. E doar părerea noastră. Asta în condițiile în care alții pot avea alt unghi, asupra realității. Înțelept este să nu pierdem din lucru acest lucru. Cît și durerosul fapt că Adevărul nu-i obligatoriu să se găsească la noi...
Totodată, barim de la un anumit nivel al minții în sus miroși iute cu cine ai de-a face. Inclusiv în acel filosof german (barim în scrisele-i reproduse).

Nu te pune nimeni

… să te apropii mai mult decît e cazul, de un cordon de jandarmi.
În caz că o faci, e semn că dorești să ocupi cu forța acea clădire oficială. Or un stat cu scaun la cap nu admite asta, oricît - citez din clasici - ar țipa reacțiunea din gaură de șarpe, ulterior.

Vorbele mari au un defect

Cind nu manifești entuziasm la auzul lor, emitentul se irită. Mult, îndeobște.
Căci avusese drog (existențial) și stapînea lumea.

Că veni vorba de mega-existențiale

… l-aș întreba pe-ăl de e mai mare în adîncul meu...
„Bre, de ce ni-i groază de moarte, iar de ce fu înainte de naștere (a noastră) n-avem minim tremur? Treabă e asta?!”

Sentimentul de vinovăție

… nu are la bază greșeala, ci păcatul. Și implicit un 'paznic' dur, iar totodată mai puternic decît noi.
Este drept că noi înșine sîntem la origine fiare, ce nu pot fi tratate cu eleganță, cu diplomație etc. Iar deseori nici nu există oameni eleganți.

Am avut ieri o zi destul de proastă

Peste noapte, adîncul mi-a întregit impresiile, înfățișînd un bloc din preajma casei mele, căruia o surpare de teren din lateral îi afectase flancul din acea parte
Mai exact, și dincolo de șubrezenia generală a clădirii, mai multe camere se treziseră fără zid.....
Neplăcut..

Am pomenit recent

… despre (un discurs al lui) Titu Maiorescu, citat elogios de un înalt intelectual el epocii noastre. Cu riscul de-a mă dovedi (încă o dată) inuman, punctez două șubrezenii ale respectivelor zise...

(un pasaj:
„...: strîngătorul de imposite, învățătorul, primarul din sat, cel mult subprefectul, aci este punctul de contact al săteanului cu ceea ce numim noi Statul în administrația sa (în loc de „sătean“, putem citi, azi, „cetățean“, n.m., A.P.). Aci dar se cere ca să fie oameni onești, integri, inteligenți, dacă e vorba de îmbunătățirea stării țăranului. Aci trebuie cu toții să punem toate încordările noastre, ca să aducem o stare de mai mare probitate în administrația de jos a Statului (aplauze). Simțiți îndată aci importanța practică a întrebării, dacă trebuie întinsă deosebirea partidelor pînă acolo, încît să punem și în acele posturi, cele mai de jos, dar cele mai importante pentru popor, numai oameni de partid, cu riscul de a nu fi oameni de treabă?”)

.

Unu.

Conferențiarul de-acolo indică o stare de lucruri, căreia îi alătură o propunere de remediere (îndeobște sub semnul lui „Trebuie...", adică neviabilă - cum s-a aflat pînă la anul de față...)

Doi.

Titu Maiorescu, și în ciuda simpatiei pe care o am pentru dînsul, era și el om. Pot bănui cum scriau despre dînsul jurnalele adversare (i-n care se vor fi aflat destule adevăruri).

În paralel, și chiar mintos aflîndu-se avea inevitabile lipsuri. Unele provenind din firea umană (am și eu o idee fixă...). Care solicită, pentru a putea trăi rezonabil între semeni, a servi ce doresc comilitonii să audă. Inclusiv identificări de situații, urmate inevitabil de (propuneri de) soluții....

PS

.... În cazul ultimelor, și ca observație din partea unui paria ca mine, amîndouă au o problemă - întru nerealism. Ceea ce nu ne împiedică să ne simțim teribil de bine, încropind în mintea noastră, ori ascultînd la alții așa ceva...

Ultima tendință se datorează ororii de cenușiul existențial. (acesta nu-i totuna cu frate-său mai mic, cel diurn).

PS2

Încurcînd și mai tare lucrurile (în sensul paradirii corolei cu minuni...). Dacă mi-aduc eu bine aminte, Titu Maiorescu este prim-ministru la vremea războiului balcanic (1912-13).

Plecînd de la anexarea Cadrilaterului de către România...

> Despre puseul nostru imperialist de-atunci se vorbește mai rar, dar ne-am ales și de-o Turtucaie sîngeroasă peste trei ani, și cu retrocedarea aceluia, la 1940.

…Trecerea timpului poate schimba / schimbă deseori optica asupra vreunui gest uman. Este drept că, în nevoia noastră de ceea ce numesc eu moaște, ne ferim a recunoaște așa ceva. Dar, dacă-ți merge un pic mintea (iar totodată te afli ticălos nepatriot) că vreo zisă/idee măreață se află fîs după un secol, dacă nu aiureală/mitocănie șcl.

„Dle O., cu de-astea de-ale matale nu mai clădim noi nimic, în veci..." Ce să fac și eu, ca omul singur sub soare...

Criticile-mi la scrise de-ale dlui Pleșu. Aș minți să nu pomenesc că spre dînsul am doar acele comentarii. În paralel, mă uit și spre subsemnatul, ce-i vine a sta cu tunurile exact pe dumnealui.

Acum vreo două zile, Facebook mă anunță de-un material al domniei sale, spre care mă duc aproape reflex, iar tot așa în cîteva alte secunde am niște observații. Pe care le aștern la comentarii, observînd - nu prima dată - că mă aflu întîiul semnatar, la acea rubrică.

Am înghițit sentimentul (mai degrabă bănuit la alții, decît propriu-zis în mine) că n-am altă treabă decît să sar la gîtul omului... Nu mi-am șters producia, dar am meditat încă o dată ce am cu ilustrul filosof...

Mărturisesc a mă anima filoane nu tocmai avuabile social (dar dacă e cazul, le pot pune pe covertă, cu rușinea aferentă). Dar mai există ceva. Iritarea că A.P. se află minte numai bună de discutat subiecte ce-mi vîntură mintea, în mod curent.

Ziceți ce vreți despre (ne)modestie, dar așa stau lucrurile. Iar în paralel, vreo minte mai destupată avînd parte de-același volum de disconfort, pe cînd viețuiește... De la acel stadiu, al apropierii de creierism pe care i-o bănui dlui Pleșu, intervine însă o diferență. Dînsul vede, totuși, altfel lucrurile prin jur. Prin societatea românească (de ieri , ori din vremea unui Titu Maiorescu - elogiat de domnia sa în ultimu-i articol din revista Dilema).

Genul de oftică ce transpare din doctele-mi comentarii - la materialele dumnealui - de aici (mă credeți sau ba) pleacă. O să ziceți că de ce nu-mi pun dop, acelei porniri. Păi, se pare că nu pot, ori că nu găsesc cuvenit.

Legat de comentariile făcute dînsului cu ultimul prilej, ele au fost două. Pe de o parte am punctat că autorul de acolo se află om. Și nelipsindu-i nimic din ale respectivei specii. Atît am zis, despre dînsul.

În ce privește elogierea lui Titu Maiorescu, zis-am că omenirea posedă nevoie de moaște. Asta. chit că acelea arată cum arată (și nu neapărat fizic, ci în sensnul ideilor pe care li le ridicăm pe sfînt soclu).

Mă uitam deunăzi

… la clădirea Academiei Române din Calea Victoriei.

Ticălos ca de obicei aflîndu-mă, m-a străbătut gînd cum arăta țara asta, dacă nu ar exista acea instituție (stați liniștiți, pot exista și vorbe mai grele, spre dînsa, spre construcții sociale în general...). Pînă să vedem de-ar fi mai bine ori mai rău, simt că niște domni (deloc puțini) s-ar irita grozav, de-așa unghi. Iritare și-atît, mai exact nu simt să vină vreo explicație, cum că e mai bine așa, cu Dînsa în viață și activitate rodnică...

O să ziceți că simt cam mult, neștiindu-se totuși cum ar zice aceia, la ireverențioasa-mi idee... Corect. Dar tot mă sperie, acele ființe... Pe care le deranjezi teribil, ridicînd mica problemă din amonte.

„La ce se mai pricep personal acești oameni politici

… în afară de țesut intrigi, construit pretexte și vînat inamici? Uneori, vai, nici măcar la gramatică."

Întîia frază mi se pare pentru copii, unii dintr-un cartier primitiv. Totuși, activitatea respectivilor e ceva mai amplă, decît cade bine dlui autor, respectiv cititorilor săi.

În ce privește reproșul de nepricepere gramaticală, idem. Adică merge la copii mici (putem vorbi aici și de vîrstă interioară, a unor adulți) plus acri. Mi se pare neserios ca, dacătele s-a întîmplat să te pricepi tu la ceva, iar altul ba, să-ți creezi iute superioritate, respectiv motiv pentru a face de baftă pe-acela...

În context, și cu oarece bună credință, putem identifica la huliții politicieni destule lucruri (și nu neapărat de pus la zid) la care se pricep mai bine ca noi.

PS

Poate simplific în exces lucrurile, dar iritarea celor precum d. Cornea către politicieni îmi pare a decurge din două porniri interioare.Pe de o parte, aceia-s țapi ispășitori, pntru că n-ajungem a gista din dulceața lumii, iar totodată a o domina - așa cum ne cere specia, ori măcar angoasa existențială din dotarea personală. În același timp, politicienii se află cei mai comozi adversari, în care poți lovi fără ca aceia să-ți replice.

Oamenii politici nu spun nimic, ba la alegerile viitoare îți repetă cît de deștept, de fără egal ești sub soare...

Intro. Mă jenez de multe ori

… de-a fi ins cu capul în nori. Care fuge de realitate.

Dar cînd stai în exces cu nasul în realitate/acțiune, de ce fugi? De opusul acestora, de pildă nesfîrșirea în timp?

Am locuit mai mult de cinci decenii într-un bloc. Ridicat la 1962 în buza Pieței Iancului (București). Interesat de istorie aflîndu-mă, am avut cam dintotdeauna deschise antene, spre trecutul acelui loc. Cu mare lucru nu m-am ales. Ceva amintiri ale unor case ce-au fost iute demolate, o poză a unui vecin de pe strada S. Visarion, apoi trecerile dricurilor spre apropiatul cimitir Bălăceanu (nu știu de ce, însă acestea - inclusiv cu-ale lor aruncări de mărunțiș la răspîntie - îmi semnalizau pomenitul trecut).

La un moment dat, am găsit niște hărți (cadastrale?) de la 1911. Și unde proprietățile stăteau cuminți, la rînd, pe-a mea stradă Avrig...

Nimeresc însă pe fila Fb Cinematografe bucureștene un extras dintr-o lucrare... Și aflu că în locul blocului a existat un cinematograf! Acuma, informația e de tratat cu prudență, mai exact existența acelui cinema EXACT pe locul blocului în cauză. Dar măcar la doi pași în preajmă acea sală plus grădină au existat.

De la așa stadiu al situațiunii, mintea mi-a luat-o razna... Cum o fi arătat locul, dar mai ales atmosfera lui? Cum se aduna lumea spre duminica, să zicem, cu pas domol și haine bune?

.

(Ce chestie! Oameni pe același loc, cu ADN asemănător aș putea spune, dar totuși din cu totul altă lume...) Cum o fi fost seara, după risipirea aglomerației? Ori în nopțile reci? Cum va fi fost trecerea vardistului, gîndurile lui?

> V-am părut om sănătos, pînă deunăzi? Sorry..

PS1

Rog să fiu iertat pentru atenție excesivă ce-o acord aici unui loc oarecare, de sub soarele bucureștean... În vreme ce despre al dumneavoastră nu pomenește nimeni...

.

PS2

Spre marea-mi rușine, gîndul ce mi-a țîșnit legat de interiorul cinematografului a fost nu spre Clark Gable, ci către vreo pereche tinere interesată de săruturi în întuneric...

„Despre un alt 23 august … Trei versiuni ale aceleiași istorii”

Mă sperie la fel de mult varianta pe care o va reține definitiv Mama istorie.Și care, inevitabil, e una înclinată spre tabloidism. Spre ce vor oamenii simpli să audă (așa ceva fiind și dincolo de ambalajul inșilor școliți - mă conving des de asta...).

interesant că acei trăitori în roz

… - nu ziceau ba la introducerea dictaturii lui Carol II, se aflau totodată permisivi la ideile legionare iar în paralel - aflîndu-se oameni ...
- cununau și botezau fără vreo grijă la semnele apropiatului război, respectiv ale amenințării comuniste.

.
Cum ziceam, erau oameni, iar asta face să le pot înțelege toate.

„Național-comunismul și coruperea societății civile”

Eu unul nu aș trata istoria în cheie morală. Asta, și pentru că un drăcușor din noi (istorici profesioniști ori în trecere) abia așteptă, să dăm cu așa prafuri în jur...

La o adică, există un tîrg, mai mult ori mai puțin conștient, între Societate și insul ce-o slujește. Ultimul servește lozincile dumneaei, în spate avînd grijă a-ți drege primitive de-ale lui. Precum săltarea valorică a propriei persoane, respectiv agresivitatea spre alții.

Doamna Societate nu sancționează ultimul demers, ba uneori îl încurajează de-a dreptul, încîntată de coeziunea născută cu-al ei servant (nu în sensul militar!)...

„Țara nu merge prea bine, oare de ce?”

,

Eu unul nu-mi pun problema dacă țara merge bine sau ba. Asta, pentru că aș fi ca supărat pe Dunăre, că nu curge cum vreau eu. Țara merge după cum îi sînt datele / elementele, venite de pe întinderea ei, respectiv din lume.

Știu că face rău la orgoliu, dar estem prea mici pentru a influența lucrurile... Rămîne doar a ne adapta la ele, dar asta este operațiune complicată, și dureroasă totodată.

Treabă deloc-deloc simplă

… a comunica măcar nițel cu vreo părticică din inconștientul personal...

Un troc.

Un *Do ut des*.. Vrei să-ți fie ascultată persoană, să stai sub reflectoare (iar în paralel un regizor își cată subiect de frumoasă activitate)…

Din acel punct, ai inevitabil a servi - publicului acelui moment - ceea ce dorește acesta să audă. Ultimul dorind să audă în limba/spiritul ce i-a fost inoculat prin școli, drept condiție sine qua non a succesului, dacă nu a supraviețuirii....

„Licu, o poveste românească” este o metaforă despre propria condiție și efemeritate, o lecție de viață dar și un veac de supraviețuire. Timp de 92 de ani Licu a suferit, a iubit, a râs și a plâns. România ultimului secol văzută de Licu.”

Dacă vreodată

… aș deveni încîntat de starea de-a fi român, cred că nu aș izbuti asta decît raportîndu-mă la restul locuitorilor planetei, al etniilor de-acolo. Abia în momentul în care m-aș simți în acel concert aș dobîndi un fel de încîntare. Asta, pentru că m-aș simți egal cu aceia. Și, implicit, neamenințat de ei.

Or, naționaliștii-s inși ce se feresc de ceilalți, ai planetei. Bănui că și pentru a nu le fi tulburată aria unde se cred ei (între ei ... lei.

Nu sînt patriot, pentru că nu țin a sta în grup cu niște oameni pe care nu-i agreez. În primul rînd datorită incorectitudinii (asta nu mi-i semn de sănătate mintală, dar sper ca-n existența cealaltă să fiu plămădit normalicește)

Puteți spune liniștiți, aici, că mi se trage de la atmosfera din familie. Ori de la vreun accident de alcătuire psihică a ființei. Dar eu alături de aceia nu combat.

Ziceți că n-o să mor în patul meu? Se poate.

Mă aflu primul

… care să recunosc a poseda agresivitate din plin, ba și una prost gestionată (adică țîșnește și cînd nu trebuie, și în direcții aiurea).

Dar.

Cînd îți ajung sub nas niște informații despre regina Maria, ele-s luate pe nemestecate? Pe neverificate? Ne dispare spiritul critic, respectiv bănuiala că vreunii or fi exagerat pe-acolo, dacă nu inventat de-a dreptul?

> *„Chipul Reginei Maria ar trebui imprimat pe tricolor, căci, la căpătîiul soldaților opincari sfîrtecați de obuze, mama răniților, cu sînge anglo-saxon, și-a făcut o transfuzie miraculoasă de sînge românesc: ”*

Asta spune Mircea Dinescu, ce-și ia o pauză de la stilul (jurnalistic) ce l-a consacrat, în editorialele cațavencilor. Nu privește în amănunt acea activitate a reginei, din 1917?

Este drept că la baza acelei (umane) atitudini există două lucruri. Și anume a te proiecta în acel zeu. Iar în paralel teama de altădată, de-a contrazice spusele oficiale. Plus vreun oportunism, cum că dacă ne manifestăm adeziune la slogane, ne va merge bine.

Acum îmi sare brusc în minte un amănunt. Umbletul reginei pe la trupe are loc în 1917. Nu în 1916. Ceea ce nu mă miră. De chiu de vai, în Moldova frontului de Mărășești exista și putința organizatorică (a statului), de-a organiza acele vizite, iar în paralel a le face reclamă.

Revin la citatul din M. Dinescu. Dintre cei sfîrtecați etc, oare cîți au plecat de bună voie (și nu sub amenințarea Curții Marțiale) de la vetrele lor?

Că veni vorba, de jertfe, mi-e inevitabil să nu privesc spre luarea intervenția României în al doilea război balcanic. Muriră destui pe-acolo, fie și nu în confruntare militară. Dar nu s-a tras și adversitate îndîrjită a bulgarilor în 1916, și comitagii interbelici, și pierdere a provinciei, în 1940. Despre așa inutilitate nu se cade însă a vorbi...

Apropo de aceea campanie de 'sistriță' a reginei Maria, mi-e greu să nu uit că se aflau în pericol atunci atît coroana temperamentalei englezoaice, cît și țara-i de orgine. Susținînd moralul trupelor (să presupunem că izbutea, fără a ne gîndi cum comentau soldații vizitele ei...), aceste mici interese și le avea în vedere.

În același timp, iar mi-e greu să uit că pînă la dezastrul din 1916-primele luni din 1917 n-a gîndit nimeni dintre stăpînitorii țării a promite pămînt țăranilor. Abia cînd le-a ajuns cuțitul la os au oferit și altceva decît Curte Marțială, pentru sutele de mii de țărani în uniformă militară...

”Sfînta fără icoană...” Aici e ca la Ștefan cel Mare și Sfînt. Adică trecem cu vederea, chit că deja nau mai e vorba de scăpările vreunui om simplu - ci de al unui ridicat în rang suprem... Sfînta cu pricina avea o părere aparte, de pildă, despre sacra instituție a căsătoriei.

Relatări în presă

… despre un incendiu, la un bloc bucureștean. Toate tunurile sînt puse pe dezvoltator (altminteri deloc ușă de biserică, mie însumi mi-a fost dat să constatat asta, în trecut). Nu-i suflată vorbuliță însă de la cine a pornit incendiul. Asta, pentru că rămînem oameni.

Ceva asemănător procedează Vasile Ernu într-un material din Adevărul. Noi sîntem copii nevinovați, iar adversarul: diavolul pe pămînt.

Dragostea

…(mai exact aceea mai veche de trei ani, și nu pentru vreun munte, ci pentru o persoană de sex opus). Îmi pare asemenea îndeletnicirilor agricole. Cere efort, iar totodată ești la mîna surprizelor climatice, țîșnind incontrolabil din parteneri.

Cînd cineva pomenește

…de binele țării, poți fi sigur că l-a identificat. Ba cunoaște la perfecție căile de mers într-acolo...

Nu-i lucru de colea

…să îți recunoști dorințele, admițînd apoi că multe dintre ele nu sînt realizabile.

La chestiune, urmează voirile inconștiente, despre care ne învață psihologii. Acolo mintea noastră nu mai are însă trecere...

Un continent (univers?) în noi înșine...

Oare Facebook a sporit, ori a redus consumul de antidepresive?

Eu unul cred că le-a scăzut.

Dragostea vietii cuiva.

Cred că e acolo o banală formulă socială, prin care-i procurată bunăstare supușilor.

Omul normal uită repede, vreo inflamare din buza tinereții.

În sprijinul ideii aș aduce și fastul ce înconjoară nunțile.

"Să-ți fie minunat acum. Pe urmă vine robotă și cenușiu..."

Dincolo de faptul că Laureen Bacall

… îmi pare a-l fi iubit mai puțin pe Humphrey Bogart, cît mai degrabă pe tată-său.

Marea iubire...

Cam totodeauna, la început de octombrie, îmi fuge gîndul la o mare iubire.

Un inventar la chestiune - și privind întregul existenței subsemnatului - îmi scoate vreo cinci amoruri, rămase ferm în inimă. Și care n-o fi mari, cît diferite ca fire. Și niciunul de dat la gunoi, la ceas al vreunor rememorări.

Paralel cu așa inventar, esențial rămîne bucuratul de fleacuri. În prezent. (Sper că și în viitor)

Puricele viu

Să poți spune *Te iubesc*, fie și lipsit de recuzita basmelor, în (mai) fiecare dimineață.

Napoleonul mort este a vorbi de iubirea vieții.

Îmi povestea cineva a fi citit

… la vremea scolii, doar scrierile de care a avut chef. Asta face să-i fi rămas la inimă, să poată glosa dezinvolt despre ele și peste decenii. Cîți pot face asociații (ba și încîntat-spumoase) despre Baltagul?

Să fie în acea listă de lecturi obligatorii doar o nouă cale de a supune primitivul din noi? Respectiv de-a satisface sadismul latent al celor ajunși la un moment dat șefi (ei înșiși frustrați de îngrădirile sufletești suportate la vremea micimii sociale)?

Patriotismul...

Tu știi de prin istorie / realitate ceva. Iar el, patriotismuil, vine cu altceva... Și te descoperi la o răspîntie.

N-am putut urma, de-acolo, calea patrioată. Să vezi vreo regină X așa cum ți se spune, și nu ca-n izvoarele tale de informație...

Mi-a lipsit și elasticitatea sufletească, a dusului de doi pepeni...

„#rezist - sau despre falimentul moral al lui Traian Ungureanu”

Avansînd în vîrstă, nu am mai putut lua în serios conceptul de 'moral(ă)'. L-am descoperit ceva mai nuanțat. Iar în spatele hainei sale, animalul nostru cel de toate zilele, gata să preia cîrma (dacă o va fi abandonat vreodată)...

Cred că ești cît de cît moral abia cînd realizezi limitele conceptului. Da, cu așa concepție - vorba cuiva! - vă las în tîrg, respectiv nu vă iau la mine acasă, aceea a siguranței sub soare, atît de necesară celor stînd în Marele țarc social...

De felul meu sînt ateu, barim de la o vreme încoace. Dar acord considerație vorbei biblice, cum că s-arunce cu piatra doar acela care-i fără prihană.

Apropo de #Rezist...

Îmi fugea gîndul de dimineață la un primar de sector bucureștean. Mai exact, 5. Apoi, la vecinul său, dinspre est.

Oamenii aceia fuseseră lipsiți de anvergură, sub mandatul mai vizibililor și vocalilor predecesori, pe-acel post. Cînd s-a eliberat postul cu pricina, mie unuia mi-au părut niște out-sideri. Ori măcar departe de procentul pe care aveau să-l obțină, cîștigînd totodată acele primării. Am dedus că exista acolo o largă categorie de locuitori/cetățeni, ce a reacționat la un fel de semnal nevăzut, cum că e de votat acela.

Nu, nu posed simpatie pentru scenarită, mai exact una ocultă. Ci doar aș puncta că există o masă, care aderă în grup spre acela (partid ori individ) pe care consideră că i se potrivește/că o reprezintă.

În paralel, fenomenul Rezist (și pătura ce-l animă) se manifestă diferit. Cu multă vizibilitate media. Cît și pretenție că reprezintă ÎNTREAGA țară.

Sînt curios care va fi rezultatul la viitoarele alegeri. Nu, nu spun că va cîștiga ăla ori ăla. Îmi place a lua trebile cum sînt. Deși e greu de crezut, așa atitudine are farmecul ei...

Dinspre vîrsta-mi atinsă barim

… (și unde nimica mișcă), nu aș aplauda dictonul din vechime, *Carpe diem*. 'Trăiește clipa'.

În primul rînd, văd acolo un sfat nesolicitat (și în condițiile în care acel magistru s-ar supăra, dacă i-am oferi noi vreunul). Apoi, cel incapabil/nedoritor a trăi clipa și-o avea motive mai mult decît îndreptățite, dacă procedează precum o face.

În rest, pot pricepe de ce așa vorbă a făcut și face carieră, barim la public mai jos de 45 ani...

PS

Ce ziceți, magistrul acela trăia clipa? Am îndoieli că se afla altceva decît om. Și, implicit, posesor de ghem complex prin suflet. Complex întru diversitatea / antagonismul ideilor, nevoilor, dar și al putinței de a-i aplica ștampile...

Curajul

Se afirmă îndeobște că este putința de-a înfrunta frica.

Ultima, prin definiție, are în structura ei îndemnul irezistibil de-a fugi, din locul cu probleme. De unde, pînă la a înfrunta deschis acea problemă, poate util este a-i rezista disconfortului, pe care îl crează în minte...

Zic astea un pic să mă aflu în treabă... Căci frica există într-un tărîm ce nu prea are treabă cu dînsul Conștient, cel la adăpistul căruia scriu eu aste savantlîcuri...

Prin definiție

… adevărul e o noțiune convenabilă celui care (să zicem) îl afirmă.

Dimineață-mi venise o idee despre viață

Curînd mă miram singr, de graba cu care nu purcedam a o sculpta în mine, ci de a o comunica altora... Nu am comunicat-o, mirat de situație.

Revăd lucruri asemănătoare în materialul alăturat. Și avînd titlul: „Ce repede se face tîrziu în viață.”

Nu știu dacă la cîrmă ni se află teama de îmbătrînire, cînd punem de așa articol. Ci altele. Nevoia unei lefi, de pildă. Apoi a face frumos, spre mama (fie ea și, probabil, plecată din existență). Turuiala, ca echivalent al legănatului din fragedă pruncie.

Noi, oamenii…

Pe-aproape, dădeam ochi spre viață, spre existență. Spre care i-o fi animator. Regizor. (mintea are multă, imperioasă nevoie de-a crede că există un așa regizor. Îmi pare a fi mai neplăcut să simțim, cu adîncul mai ales, că nu există așa ceva...)
Nu pariez că e băiat de treabă.

Oarecum la chestiune și sărind bezmetic (eu) de la un plan la altul, tot mai des simt că una e constatarea x în etajul conștient, și alta prin adînc. Adîncul nostru, de indivizi umani. Da, îmi asum așa trufie, de-a zice că miros un pic din ce-i pe-acolo. Din cum sînt tratate lucrurile acolo. Unde boss o fi dl. Păr măciucă. Și frate-său Neclarul. Plus ruda Infinitul.
Veți zice pe-aici că s-a scrîntit un oarecare. Dacătele scrie, precum mai sus.
Așa o fi.

„Bietule, bietule om!

…Ce te faci dacă mai pe seară, la prima pală a unei întîmplări, ți se dărîmă șandramaua?"

În lipsă de altceva mai bun prin trecătoarea-mi existență, la modă mi-i identifica gradul-de-adînc al vreunei vorbe. Adînc înseamnă că ea e creată de inconștient, și vrea s-aibă succes în echivalentu-i, din alți semeni.
Hîrtie de turnesol, la așa vorbe/gesturi ți-se află a cere detalii. Că care e problema dacă se dărîmă șandramaua?
Cu riscul de-a vă părea sadic (iar joaca-mi de care vă vorbesc neaducînd mult soare prin existența-mi...), există și continuare... Recte, a te apuca să-i expui aceluia punctul tău de vedere, asupra pomenitei dărîmări de șandrama.

Ziceți că de ce naiba nu vin cu subiecte mai de Doamne-ajută? Păi, ia să vă zic unul, la care-mi fugi mintea...
Un montaniard pomenește de traseul alpin Hermann Buhl, din Coștila, Bucegi. Și mă întreb oare ce-o fi în sufletul celui care l-a deschis (Dan Vasilescu, eventual și frate-său geamăn care l-a însoțit), cînd își vede/gîndește acel 'copil' în stîncă? Copil de 43 ani, dacă socotesc eu bine.
Bineînțeles că-i foarte posibil ca Dan V. să nu vadă lucrurile asemenea imaginației mele.

PS
„Bietule, bietule om! *…Ce te faci…"*
Ce frumos cută mâșmecherul orator să-și frăgezească cititorul, la cele ce urmează în articolu-i…

O cunoștință

… îmi vorbește despre un seamăn aflat în sevraj alcoolic. Teoretic, e de haz, însă noi - obsedații de Facebook - am face mult altfel, dacă ne-am găsi decuplați de la așa compulsie?
Că veni vorba, și-n tot cu o amabilă vorbă: *„După 45-50 ani, cînd te trezești dimineața și nu te doare nimic, înseamnă că ai murit..."*

Cîte, din acele dureri matinale, se află dureri psihice acumulate în cursul existenței? Totul, pe fondul existenței unei pietre de moară ceva mai consistente, la tinerețe-maturitate, peste beciul cu neplăcute existențiale...

PS
Nu aș face un secret... Pe aici (mi) se înfățișează doar o față a lunii.
Nu aș spune că ailaltă bucată e neagră etc, ci doar că în proiect e invariabil legat, ca doar acea parte să se adreseze confraților de omenire...
Întrebați cum cu fața cea ascunsă/neluminată? Păi..., explorez. Și chit că iese pe ochi.

Minte umană/ normală

…e aceea care, sub Carpați de pildă, elogiază un Aurel Vlaicu și ignoră un Bleriot ori pe frații Wright.
"Păi, dumneata, ca rrromân, te poți proiecta în frații Wright?!"
Dacă mă strădui, izbutesc in parte... Mă și văd pe-o cîmpie a Oregonului, ori pe unde-o fi trăit aceia...
"Du-te dracu" (spuneți că vreun naționalist n-ar răspunde în ruptul capului așa, ci foarte elegant/înțelegător...?")

Din ciclul 'Tonice gînduri, și de dimineață'

Dacă tot răzbităräm - pînă la înaintată vîrstă - cu-o fire complicată, de ce n-am izbuti-o și de acum înainte...?
O voce din Înalturi: *„Pentru că te afli ulcior..."*
Ai boală pă mine, Preaslăvite, de-mi spui astea?!
„Nu. Un homme prevenu vaut deux..."

„Bătălia generaţiei noastre"

A fi om. Și, implicit, a avea nevoie să-ți vînturi așa idee, de generație a ta (noțiunea dînd bine și multor altora, altminteri nu o plimbai public...).
Dincolo de primitivismul ideii, că cei născuți în interrvalul x n-au altă treabă, decît a vedea asemănător lucrurile, prin jur...
Întreb. Cum ies la verificat, peste 50 ori 100 ani, ideile vreunei generații oarecare?
Ziceți că mă aflu al naibii de nesimțit, de ridic așa problemă? Și că de ce nu mă uit la pleiadele sfinte neamului, precum a lui Eliade și Cioran?

Am sentimentul

…că liniștea sufletească se obține doar înfruntînd neliniștea-surată...
Nu spun că izbutesc des, în așa demers curajos... Uneori ajung de-a dreptul în bîlbîială (nemaistăpînind - dureros - nimic din ograda proprie și din viață), fără a mirosi ce a produs-o...

„Comunitatea Corupţia Ucide”

Privesc la formula asta, Corupția ucide, și miros cărui etaj al viscerelor se adresează, respectiv cît Dumnezeu au aceia (nu neapărat în sens religios), prin viața lor...

Ajungem greu

suficient de puternici, pentru a ne conștientiza (și putea suporta) o vulnerabilitate ori alta...
Pînă atunci, automat evităm situațiile în care acelea - dureroasele slăbiciuni - ar putea fi lezate...

„Şora: Vezi oameni răniţi, bătuţi ori sufocându-se de la gaze

… şi afli că ai participat la "o lovitură de stat"
Burţile şi cefele groase hotărăsc cum trebuie să arate România: jupuind-o de vie, confiscându-i toate simbolurile, reperele şi balizele care o ţineau pe linia de plutire, şi-a exprimat nemulţumirea filozoful Mihai Şora, care s-a arătat profund nemulţumit de direcţia în care e împinsă ţara.”

Poate-s eu cu caragialisme în brațe. Mai exact cu simțitul monstruos. Dar un pic mă sperii, ce-ar face așa inși - cei glosînd ca mai sus (despre d. Șora se poate discuta separat). *România jupuită de vie*, între altele.
Poate realizați aici că prin țara asta se trăiește onorabil. Dar cineva sosește și spune că nu, matale nu trăiești ăl puțin suportabil, ci ești jupuit de viu.
Se înțelege că din acest stadiu al discuției e e de văzut de unde ni se trage acel dor. Al ducerii în catastrofă (una produsă de inamici, firește...)
E ceva survenit (fie și via o sensibilitate în exces (deci nu aș avea-o doar eu...) la cele de prin trecutul personal, ori realmente e-n fișa postului de ființă umană. a dori să iei gîtul fără motiv, unei viețuitoare de același fel cu tine.

PS
Ce frumos sună, totodată, vorba cu reperele și balizele care o țineau pe linia de plutire (pe ea. România)...

„A facut careva puscarie in urma "revolutiei", dar a mineriadelor?”

Imaginează-ți că lucrurile stau prin realitate ceva mai complexe, decît să le pui în talere de unde să iasă condamnați...

A căuta vinovați pentru respectivele s=ar lăsa cu citație inclusiv la poarta raiului. Mai exact pentru tipul ăla cu barbă albă, plus ăilalți doi care-s în sfînta Treime.

„Vor românii să facă o ţară mai bună din România?

Sigur că vor, nici nu se discută! Dar nu sunt în stare, pentru că sunt idioţii Europei.”

Poate-s eu mai fatalist. Dar treburile României nu au treabă cu ce vrem noi, mici sau mari. Ci merg după un chef al lor. Nelegat altminteri nici de mai-marii lumii. Asta, în condițiile în care nici vreun Dumnezeu e posibil să nu existe, prin jur. Dar dacă domniile voastre, oameni find, au nevoie ca apă de iluzii, nu-i bai..

În fața morții

… și-a depresiilor ne aflăm singuri... Barim așa ceva citesc peste umărul unui tip din metrou,, în gazeta pe care-o răsfoiește...

Ziceți că mint că nerușinare?! Căci cine-a mai văzut lectură de-altundeva decît de pe smartphone, în metrou?

Nițeluș la chestiune (nu a metroului), dl Inconștient binevoiește a-mi semnaliza (prin nitermediul unui vis) lipsă de igienă. Foarte probabil personală (dar nu de-aia ce poate exista în viața de zi).

Pe moment, în vis, purced a da cu insecticid. inclusiv pe-un animăluț (căprioară mică?)mai puțin vinovat,ce trecea pe-acolo, prin bucătărie. Apoi, trezit, meditez cum ar fi de dres situația (căci acel inconștient n-o vorbi de tîmpit).

Tîrziu îmi cade sentimentul că rezolvarea (temporară și livrescă altminteri, căci viața e nesecată în probleme) costă în a suporta sentimentul de neigienă. Dacă poți. Și neuitînd că foarte curînd vor răsări de-altele, de-ale vieții...

Chestia cu suportatul îmi aduce aminte de oarece coșmar din copilărie, cînd pătrundeam într-o zonă naspa. Ideea revenea, nocturn. Pînă am ajuns, în vis, să știu că am de stat în acel nasol crunt o vreme, apoi el va trece.

„Gh. Gheorghiu Dej, vorbind la marele miting de la Atelierele C.F.R. Griviţa

.. cu prilejul împlinirii a 12 ani de la marile lupte ale muncitorilor ceferişti din Februarie 1933.(16 februarie 1945), „Fototeca online a comunismului românesc”, Cota: 71/1945.

Poate, învățătură de minte. Cum că nu aduc anul și ceasul ce-aduce istoria... Zic asta cu mintea la cei care-l bruftuluiseră anterior (de pe la 1931 să zicem) pe d. Ghiță (Dej). Ori a lumii bune interbelice, care își crezuse prezentul etern, strîmbînd din nas în paralel, de cele din jur...

Cred că liniștea sufletească

… se obține acceptînd, suportînd balamucul, gălăgia din interioru-ne.
(poate și din viață, deși asta se află categoric peste putințele noastre de-a suporta)

Opinie strict personală

Liviu Dragnea îmi pare un om care, spre deosebire de înaintași ai săi la cîrma PSD, va fi consultat de membri ai acestui partid și după ce nu se va mai afla în fruntea lui.

În rest, și acceptîndu-mi eventualul subiectivism, e de meditat încă o dată la vorba cronicarului, cea cu omul supt vremi. Omul fiind Dragnea, care avea la finele 2016 alegeri cîștigate detașat, dar apoi a intrat în contact cu magma țării (poate și a lumii...).

Prin magma țării nu înțeleg că i-a cășunat țării pe el, ci că un filon de lavă exista/există (foarte probabil animat și din exterior) în condițiile inerentei majorități tăcute.

”Înfrîngerile și sfidarea pe care ni le servesc acești guvernanți

… ne transformă în niște zombie. Care obosesc, uneori, dar nu sînt lăsați să doarmă. /.../ Nu mai cred că putem schimba România mare, ci doar Românііle mici. Și pentru asta îți trebuie și energie și hotărîre. Altruim și viziune. E greu, dar se poate.”

Ce treabă are viața mea cu liderii țării? Presupunînd că aceia se află cei mai ticăloși dintre pămînteni, există nenumărate moduri de a nu-i lua în serios, respectiv de-a mi face pe cont propriu viața frumușică...

E haios aici că visează la schimbat țara taman aceia care nu-și pot construi o viață personală pe cont propriu...

Aniversarea

… a ceea ce istoriografia românească numește masacrul de la Ip, din 1940...

Am toată considerația pentru cei care și-au peirdut viața atunci, în acel sat transilvănean, dar nu pot să nu observ că informația vine dintr-o singură parte, a celor implicați în acele evenimente. Știu că nu sună patriotic ce spun, dar mi-ar plăcea să cunosc și punctul de vedere al ungurilor. Eventual ce reproșează ei, legat de schimbarea stăpînilor provinciei, în 1945-46.

În rest, mă aflu rătăcit de unul singur prin viață și pentru că alternativa îmi este a merge alături de oameni subiectivi la greu. Dar care pot spune că unu și cu unu fac trei.

Subiecte delicate.

Nu-mi dau seama exact de modul funcționării mentale a naționaliștilor. Dar am mici probleme în a-mi identifica asemănări, comune cu înaintașii locului, de acum un veac de pildă.
Îi simt perfect străini (și dau dreptul celor care vor sosi aici peste un secol a gîndi/simți la fel...)

Nu o spun cu răutate or trufie. Ba pot avea și-un dram de compasiune, pentru aceia, că nu mai sînt, că nu au apucat și evul ăsta. de la 2018...

Se duce nișteapă pe Dunăre

… pînă să incepem a ne accepta vulnerabilitățile. Ori cele luate îndeobște cu Huooo!, prin societate... Iar după ce ne procopsim un pic la așa capitol, vine ba o boală senectă, ba un plecat in Lume unde acele cîștiguri nu fac doi bani...

În teorie, eu vad aici lucrurile în negru. Practic, fac rîsu-plînsul (puteți să-l numiți și haz) de ele. Ceea ce înseamnă gîndire pozitivă la pătrat. Plus modestă.

"Să rescriem povestea acestei lumi...

(campanie a revistei DOR)”

A te descurca in lumea reală (pe latura-i corporatistă, de pildă) presupune compensații, în timpul diurn rămas liber. De genul "Hai să ștergem, Gigele, ce-am scris pe nisip, și să inventăm altceva, pe acolo"...

„Preda: Instituţia Jandarmeriei acuză

… sute de mii de oameni de lovitură de stat.”

Mie lucrurile mi se par simple. Niște oameni (fie și zeci de mii) au vrut să doboare pe cale revoluționară un guvern (întîmplător ales democratic).

Nu cunosc multe despre ideea de lovitură de stat (precum istoricul AM Stoenescu de pildă), dar mișcarea din 10 august poate fi asociată unui asemenea termen. Mai exact ea a fost componentă a unei forțe politice, care dorea și dorește să preia frîiele puterii.

Să te accepți cum ești

înseamnă să admiți că o parte din tine va produce la un moment dat gesturi sau gânduri, considerate dureroase sau chiar insuportabile de o altă parte din tine...

Oare ce e mai greu

…. legat de vulnerabilitățile / greu avuabilele noastre? Să ni le recunoaștem nouă înșine, ori altora?

Cred că întîia variantă este mai dificilă...

Mintea, sufletul omenesc

… îmi par construite (chiar și în cazul ateilor) pe sentimentul că există un creator a tot ce-i în jur, respectivă că Cineva veghează asupra mersului lucrurilor, de sub bolta asta.

Este drept că, în simțitorul nostru, umblă și observația că nu-s șanse de așa Păstor, și că-n general e mai util a te crede singur, în frumoasa (mă aflu suficient de ironic?) chestie din jur...

Admit din start

… că urlă invidia în mine. Că dicționarele lumii pomeni-vor etern pe Corsican, în vreme ce subsemnatul nu va sta nici la capitolul Mari zbanghii.

Dar... De foarte deștept va fi murit Napoleon în insula Sfînta Elena?...

Altminteri, noi înșii simpli avem nevoie de repere umane înalte, în care să ne proiectăm. Să ne simțim a fi ăia (însă fără eforturile și riscurile acelora). Sub așa imbold, multe iscodiri despre viața zeilor dispar...

.

PS

De foarte deștepți nu oferim sursa, la zise precum cea reprodusă mai sus?

(că poate unii dori-vor să se adape suplimentar, la acel izvor de înțelepciune...)

Cînd declarăm pe cineva

… drept tîmp(it)a secolului, noi înșine sîntem genialii acelui interval de timp? Simt că nu.

Întrebați cum aș reacționa eu, în dezacord cu o zisă a dnei Dănilă? Aș spune că am părerea cutare.

Don't forget. Nu eu vreau/reclam o țară că afară.

Ticăloșii

Ale subsemnatului.

Fac uneori haz de formulări precum "Să rescriem povestea" ori "Meriți să fii surprins!".

Cînd te gîndești, și acestea-s luate din iesle. Aceea socială.

La o adică, nu toată lumea avu baftă a putea supraviețui sufletește pe cont propriu ...

”Lazăr, replica acidă lui Toader

… Veți intra în istoria tristă a justiției și politicii”. Și trufie, și nerealism - asta văd în stabilitul a ceea ce va intra (sau nu?) în istorie.

La o adică aici îmi pare umană încercare, via pastile mari, de-a ne încuraja pe noi plus comilitonii, respectiv a de descuraja adversarul, la o laltă cu susținătorii lui. Și amintirea în context a tristeții o găsesc interesantă.

Pomeneam de curînd despre vulnerabilitățile insului...

Și care-ar fi greu de recunoscut, sieși ori altora. Pe-așa fond, dau de-o imagine a unui prieten de munte, înfățișînd un pasaj din Brîul Mare al Coștilei, segmentu-i sudic mai exact. Privindu-l, am realizat că nu m-am înghesuit a iubi așa loc, a-l colinda cu infinit drag (alunec un pic ăn gargară, admit asta...), preferînd locurile neumblate.

Mi s-a tras de la fereala de oameni. Iar în același timp de la dorința de-a reveni între ei cu-o performanță (de pildă găsirea unui brîu mai puțin / deloc circulat).

Se înțelege că toată treaba pleacă de la non-apreciere anterioară, care a făcut să nu mă simt bine între oameni, iar în paralel să doresc a reveni festiv, în aplauze. Cred că nu-s primul ce procedează așa, la o adică am și cîteva exemple montane pe limbă.

Multe ciudățenii din viața-mi s-au tras de la genul de familie în care-am trăit. Imperfectă, pentru a fi elegant în apreciere.

Dar. Reproșuri către genitori/născători nu am prea avut, iara sta mai ales după ce-am avut și eu a crește urmași. Dacă stau să mă gîndesc, s-au străduit de bine cît să le scot pălăria și jumătate din viața-mi viitoare...

Nu, nu-s tip ce ridică ode părinților. Dar pot să le văd eforturile, renunțările, (sper să nu fie vorbă mare!), chinul. Căci este și așa ceva, și mai puțin minunățiile din poezelele frumoase...

Foto: State Moldoveanu

Că tot pomeneam

de reticența-mi întru relații umane… Acum (la un 2018) mi se trage din gîndit diferit.

Dar. În copilărie - cînd eram și mai prost ca acum - va fi fost teamă de ghionturi? Ori oftică a nu mă gîdila aceia, în cap?

Am înțeles că m-așteaptă SînPetru cu-o expunere în acest sens, nițel mai încolo...

Dacă rogi un lăudător de regină Marie

… a-ți așterne cinci fraze despre ea, izbutește oare?

Oare de ce nu mai avem stradă cu numele lui Woodrow Wilson

… (președinte al SUA, 1912-1920 parcă), în București?

Complexe? (foarte posibil să nu mă înșel)

Eu unul n-aș face pasiune

…pentru daci, cîtă vreme romanii au bătut la ei ca la fasole... Și-n general neamul dac a făcut fîs, după numai un veac jumătate de dominație a rîmlenilor / Romei...

Probabil că tipi precum domnul din imagine se află în căutarea naturalului dumnealor, cel îngrădit de rigorile sociale... Eventual nostalgici după vigoarea (personală) de-altădată...

„"Bel arrangement du matin

Qui aveuglez d'air argentin / Les coteaux crépelés de thym / Brillez sur les toits et les portes, Et sur toutes les routes tortes""

Nu le am și pace, cu poezia... Prefer a mă speria c-am un infinit deasupra capului. Și încă unul sub picioare- la o adică, după 40.000 km de pămînt urmează iar nesfîrșit.... Bașca ăla din suflet/psihism.

(”Păi dumnealor scriu poezii etc tocmai că să uite de ce spui matale!...”)

Faptul că ne plîngem de infantilismul altuia

…nu garantează că noi înșine sîntem monument de maturitate.

Niciodată nu mi-am propus

… să rezist umilinței, la care aș fi supus. În schimb, mi-am dorit a compensa prin libertate, curaj și alte alea.

Poate cu legătură, poate ba, visam azi noapte că am a transporta o pisică. Ce nădușea al naibii, într-o geantă mare, dar burdușită cu diverse bulendre. Treaba s-a îndreptat, pentru felină, abia cînd s-a împărțit în două (prin vise asta e posibil...), mai exact au devenit în geanta aceea două pisici. Destinse. Aerisite / cu oxigen suficient, vieuțirii lor.

Scindarea sufletească are faimă proastă, dar e foarte posibil să fie utilă, funcționării individului...

PS

Transportul mîței inițiale a decurs dintr-o nemulțumire pe-o persoană de sex feminin. Din vis...

Ion Antonescu o fi întrebat pe cineva

… cînd a decis intrarea în război (de care ne refăceam in 1945)?

Simt că firea-mi

… precum este, provine de la refuzul cuiva, de altădată, de-a oferi răspuns la vreo mirare oarecare, a copilului dus de mînă...

După cum zisei de curînd, zisa-mi de mai sus nu ucide conștiința de multe lucruri nemaipomenite, făcute de acel adult pentru plodul cu pricina.

Vorba „tradițional”

Ea ascunde, totuși, teamă de schimbare. De adaptare. De scursul fără rost al existenței (iubitorii de tradițional trădează mai mult decît alții, asta).

În același timp, vehiculatorii de așa noțiune n-o fac precum un vizitator ce declară, în vreo capitală europeană „(Și) eu sînt berlinez”. Este doar un mijloc/vehicul de-a domina societatea locului.

„Victor Ponta, anunț de ultimă oră

… după scrisoarea care zguduie PSD...”

Pornind de la ideea zguduirii PSD. Din ce simt eu acest partid (iar eu privind la un moment dat ceva mai atent oamenii de pe la țară), el are o bază solidă. Ceva precum adîncul de ocean, neatins de valurile la vreun moment dat furioase, de la suprafață.

Dacă pe partea mai urbană și școlită apar alternative, nu va fi așa caz în bazinul României profunde. Se înțelege că pot apărea situații a la detronat ion Iliescu de către Mircea Geoană, însă organismul de-acolo în jos rămîne bloc. Asta, și pentru că așa îi e firea.

În rest, e un pic de rîs-plîns că manifestanții ai epocii noastre nu merg să dea un ochi României reale. Li s-ar duce d... giudețul. Al oratoriei, respectiv al bunei stări interioare.

Referendum pentru familie.

Meditez, poate pentru întîia iară, la ideea de familie, în sensul instituțional.

Cred că ea vizează cu precădere protecția copiilor, actul semnat la primărie (plus oarece gură a lumii) reducînd din bîzdîcurile omenești ale părinților, cei doritori a ieși din jug casnic, eventual a încerca mierea altor debuturi de relație.

La acel stadiu al discuției mi se poate vorbi de copii adoptați de cuplurile homosexuale, însă mărturisesc spășit că nu am idee cum stau lucrurile acolo. Nu i-am privit, părinți și copii de acel tip.

Aș preciza că nutresc o gheară (mare?), la ideea de părinți altfel decît bărbat și femeie. Dar de la ce simt eu și cum o gîndi lumea (ba și prin cheia timpului, adică mîine ori răspoimîine) se află distanță pe care o bănui mare.

Oare poate fi senin

… prin existența noastră, și altcîndva decît după o criză?

Momentele de tristețe

Și care dor (chit că, în raport cu alte belele sufletești, se află fleac...). Dar de=acolo e loc doar de urcat, în ale bunei dispoziții.

În cazul veseliei (veți spune aici că mi-s strugurii acri). e invers.

„Notă pentru cititor

… sper că TU nu o să mai stai să aştepţi să îţi facă alţii ţara civilizată!”

O afirmație lipsită de bun simț. E vorba de-a mea, și de mai jos.

Eu nu cred că ne putem face țara civilizată. Asta, pentru că oamenii-s supt vremi, cît și multe altele. De pildă zeița diferenței dintre ceea ce vrem, și ceea ce se poate.

Se înțelege că a nega mersul nostru spre civilizație, iar în paralel de-a putea realiza noi așa ceva ține de cele mai urîte sudălmi.

Postasem dimineață

…o părere despre dorința de civilizare a țării.

Cum am nefericitul obicei de-a privi dacă nu am greșit în vorbe ori gesturi, mi-am luat la purecat ulterior și acele afirmații.

Argument că nu mă înșelam prea tare mi-a fost o privire în trecut. Mai exact spre cel de la 1990 încoace. Cîte dintre planurile nutrite în răstimp au devenit realitate?

Parcă n-au fost. Iar asta și pentru că în planuri de-așa tip intervin deseori nevoile inconștiente, în paralel cu dorința de-a cîștiga publicul. (paradoxul face ca apa vieții să ne fi dus aparent fără mare efort spre bunăsatare...)

Dincolo de toate astea, găsesc într-un interviu al lui Lucian Boia următoarea afirmație: „Despre viitor se spun numai prostii.” (Lucian Boia)

A gusta prezentul.

Apropo de așa ceva, se pornesc pe valurile-mi interioare, în dimineața asta, acordurile unei piese a lui John Lennon. „The War is over” E vorba, probabil, de acela al americanilor în Vietnam.

Ne aflăm inși sub vremi. Și servind publicului ce dorește acesta să audă. Nici ultimul, nici Lennon nu meditau ce urmează după război. Dumnealor gustau prezentul.

> ”Păi nu spuneai dumneata, domnu O., ba și dl. Boia. că-i o prostie a anticipa viitorul?” De acord, dar parcă nu-i de întins la beție precum troienii, după ce li s-a părut că pleacă elenii...)

Și sărind iar de la una la alta, meditez cum fu cu mișcarea antirăzboi din America unui 1968-70. Simt că muzica de atunci, dar mai ales libertatea unor festivaluri precum Woodstock are căutare (chit că pe ultimul nu-l reeditează nimeni, din motive previzibile) Însă pe ideile antirăzboinice de atunci, că ce minunate se aflau, mai glosează doar tipi foarte înnegurați în priviri...

PS

Paralele, paralele... Egalul artistic al lui Lennon, și anume Paul McCartney avu și el o parteneră de inimă. Pe Linda Eastman. Nu a ținut a bate toba și le-a mers ok, minus un cancer al ei la un moment dat. Paul nu s-a implicat nici în politică (fără a fi vreun stîlp conservator însă). Și-a ajuns bine mersi la 75 ani, asemenea altui Beatles neluînd (foarte) în serios lucrurile, și anume Ringo Starr. Colegii lor cu griji de Vietnam ori Bangladesh au sfîrșit mai devreme...

Oare cît din succesul in viață

… (altminteri trecător) e datorat asudatului propriu-zis pe felia vizată, și cît oarece răsplată pentru risc. Și anume întru penibilul (în ochii tăi și ai altora), cum că te-ai lăudat a sosi pe loc înalt, iar finalmente ajunsei doar la groapa Glina...

La extremitatea vestică a bulevardului bucureștean Dacia

… o femeie de serviciu mătură printre limuzine Ferrari și Range Rover.

Am momente în care-s pălit de simpatie pentru bolșevism. Acela al anilor 1917-șcl.

Așa derapaj (dar spre maladeții nihiliști ai epocii) marchează pînă și-un ditai Caragiale, într-o schiță a lui...

Ce ți-e și (cu) sufletul omului...

Cît de iute i se schimbă dispoziția... De pildă față de un președinte de țară. De care află că umblă, 'ceste minute, pe Făgărași...

„Ce rost ar avea

… /…/ să urmezi cursuri lungi de „dezvoltare personală” dacă n-ai fi convins că dezvoltarea personală are un sens în viață? ”

Mărturisesc a fi luat foarte în serios la vîrsta-mi de mijloc o dezvoltare personală (altminteri ne-numită chiar așa pompos, și survenind unui lovit cu fruntea în pragul de sus). Niciodată nu mi-a dat prin cap c-aș fi căutat, atunci, un sens în viață. Voiam doar să nu mai trăiesc rău. În rest, se scrie mai rar ce e DUPĂ vreo dezvoltare personală (să presupunem că e altceva decît vorbă-n vînt...).

N-am căutat niciodată sensul în viață. În ultimul văd numai o formulă livrescă, mai exact socială.

PS

Și dacă nu există vreun sens în viață, care e problema?

Mie unuia mi se pare la mintea cocoșului a nu fi vreun sens în viață! Nu spun asta pentru a vă fi neapărat un Gică Contra, ci pentru că simt prea multe necunoscute, pe această Tipsie, pentru a putea încropi - în paralel cu ele - vreun sens... Mai se pare captivant a merge fără sens, eventual mirîndu-mă din cînd în cînd, „Care moaș-sa pe gheață n-a avut de lucru, de m-a adus în viață?!"

PS2

„Falimentul cultural actual nu poate fi redus doar la incultura prezentă a guvernanților "

Recunosc iute omul normal, în așa afirmații. Capătul lumii e acum (chit că exact același lucru l-au spus mii de generații anterior, raportat se înțelege la prezentul dumnealor). Vina e la alții.

După cum, „Atenție deci, „cultura" nu este un lux..:"

Aș fi luat în serios așa atenționare dacă o pronunța vreun plugar. Ori vreun iubitor de manele. . Dl Mihăilescu are tot interesul din lume să afirme respectivele, cîtă vreme cultura este teritoriul căruia îi datorează foloase materiale, sociale, cît și ceea ce dumnealui numește sens în viață.

„Nu mai e o rușine

... că nu se face nimic pentru cetățeni sau că se fură."

Opinie strict personală. Mie unuia, acea acuză „Cutare fură", mi se pare îngrozitor de primitivă. În sensul că respectiva caracteristică îmi pare să privească atît emițătorul, cît și cel căruia îi este trimisă. Similar îmi par lucrurile la „Jos corupția/corupții!"

Dl Striblea îmi pare un om normal, lipsit de reținerile pe care le admonesta doamna Pristanda („Ghiță! Ghiță! Pupă-l în bot, și papă-i tot!!")...

**

Sesizezi umanitatea/obrazul cuiva (am spus lucru sfînt?) și din zise cum că „nu se face NIMIC (subl. MO) pentru cetățeni”

Faptul că niște milioane de concetățeni / rromîni procedează la fel nu mă tulbură în afirmație.

Un termen des utilizat

… și anume *dezvoltarea personală*. Un simulacru de așa ceva am prestat și eu, în treimea de mijloc a vieții mele.

Ieri am descoperit o diferență între cum tratam atunci lucrurile, și cum o fac azi la mulți-ani. Dacă stai sa te gîndești, e posibil că ultima vorbă să țină tot de dumneai, dezvoltarea personală. Este drept că nu aceea aplicabilă în tinerețe..

Cînd ai o mască

… de plimbat printre oameni, e greu să te mai uiți spre ce ascunde ea, din interiorul nostru...

Verifică cineva

…cît de mult ajung imperativele ("Trebuie...!") să miște realmente lucrurile?

În clipa în care

..gîndești (ce sa mai zic a scrie..) despre inconștient, s-a terminat cu accesul nostru Acolo.

Acord credit moderat

… așa-numitelor cugetări/maxime, fie și deștepte. Asta, pentru că viața e complexă, respectiv nu chiar pe așteptările noastre. (la o adică, în simpatia pentru vreo înțeleaptă intervin și dorintele noastre, de a ne fi ca acolo...)

Chiar și așa, zisa distinsilor militanți pentru Familia tradițională îmi trimite gindul la o vorbă: "Toate lucrurile ies cum vrei, dacă și răbdare..." Mai exact acel mariaj (hulit, și homosexual) va fi posibil, în puțini ani.

O să mă întrebați aici cu ce domn voi pentru ca să-mi pun pirostriile. Mmmmm. N-am planuri de așa ceva. Mi-ar plăcea doar că fiecare să fie lăsat a viețui după cum îi prinde bine, mai ales cînd - totuși - nu-i acolo un călcat pe bătăturile altuia. Dacă cineva-i deranjat de un sărut strict masculin - pe uliță și nu numai -, e problema lui. Mai exact a interdicțiilor plantate anterior acolo (căci de la ele simt a se trage totul).

Pot avea înțelegere pentru acei conservatori, însă numai atît.

Mă veți întreba de ce nu pomenesc de sărutul strict feminin. Pe acela tradiționaliștii îl rezolvă iute (cînd nu e preambul al vederii cu o prostituată). Un pumn în cap și "Să nu te mai prind, fă!"

O fi bine, ori mai puțin bine

… să nu rămîi cu aceeași (tip de) gîndire din 1990?

„Dan Grigore (foto), 75 de ani, unul dintre cei mai importanti pianisti ai lumii, cum e prezentat de Wikipedia, e un barbat inalt, jovial care te intampina cu o voce sonora si calma.
E o personalitate pregnanta a istoriei recente a Romaniei, fiind unul dintre artistii importanti care a fost prezent in prima linie a dezbaterilor din societate si a luat mereu atitudine impotriva abuzurilor politice.
Dan Grigore a fost in Piata Victoriei in data de 10 august si a suferit de pe urma gazelor lacrimogene.
"Mai multi prieteni din strainatate m-au chemat sa ma duc in Israel, in Franta sau in Germania, sa-mi faca programare la medic, dar am refuzat. Am 75 de ani. Unde sa ma mai duc? Eu cred ca sunt destul de vaccinat in ce-am trait in acesti 75 de ani de Romania.
Am invatat foarte multe, am studiat si am adunat experiente care, trebuie sa spun, mi-au ascutit instinctele politice, dar si pe cele de supravietuire, de risc si de curaj. Fiecare om are un curaj al lui care inseamna o frica invinsa", a povestit pianistul.

Piata Victoriei, 10 august 2018, o poveste care se repeta
Dan Grigore este un artist care a trecut prin toate provocarile istoriei recente ale Romaniei. A prins Revolutia din 1989, Piata Universitatii din 1990 si venirea minerilor, iar, acum, se intoarce in Piata Victoriei pentru a-si exprima inca o data credinta in civilizatie si democratie.
"Mai multi prieteni din strainatate m-au chemat sa ma duc in Israel, in Franta sau in Germania, sa-mi faca programare la medic, dar am refuzat. Am 75 de ani. Unde sa ma mai duc? Eu cred ca sunt destul de vaccinat in ce-am trait in acesti 75 de ani de Romania.

Am invatat foarte multe, am studiat si am adunat experiente care, trebuie sa spun, mi-au ascutit instinctele politice, dar si pe cele de supravietuire, de risc si de curaj. Fiecare om are un curaj al lui care inseamna o frica invinsa", a povestit pianistul.

Cand mi-am dat demisia de la conducerea Filarmonicii, in data de 25 mai 1990, la cinci zile dupa victoria zdrobitoare a lui Ion Iliescu si a FSN in alegeri, spuneam asa in textul de demisie: ma tem ca singurele noutati in aceasta perspectiva vor fi inviorarea mass-media si diversificarea serviciilor Securitatii Libere.

"Cand am poposit in zona girafei", un punct celebru de adunare al manifestantilor aflat in fata Muzeului Antipa, "m-am intalnit cu un prieten mai vechi, un fost ambasador din perioada CDR (Conventia Democratica din Romania, 1996-2000) si el mi-a spus ca se trage cu gaze de pe la ora 16:00.
Din douzeci in douazeci de minute se dadea cu gaze. Era foarte clar ca era o provocare. La fiecare 20 de minute, auzeam explozia, lumea striga si oamenii deveneau tot mai agitati", a povestit Dan Grigore.

„Sa împărtășești emoții din locurile faine prin care mergi!”

Limbajul social.
În realitate, avem mari probleme în a ne identifica/gusta nouă înșine sentimentele, ce să mai spun cu-a intui ce-l traversează pe celălalt... Este drept că acel limbaj social face să te simți bine în grup, acela care te protejează de neplăcerile lumii...

Nu știu cîți bani fac / li-i gradul de fiară

.. al acelor jandarmi. Dar aș umbla la două străzi distanță de protestatari ce încropesc mesaje ca mai jos...

Observ altminteri acuta părtinire, plus gradul înalt de oratorie. „Femei, copii și bătrîni...”

Nu-s eu cel dintîi declarînd că identificăm iute - la altul - defecte pe care le posedăm noi înșine. De exemplu psihopatologicele. (altminteri, admit că-i acolo doar omenesc nestăpînit)

Nu am meditat prea tare

…despre referendumul Familiei, dar intervenind în discuții pe subiect m-am descoperit a fi detașat. Dar totodată am rămas... atașat, ca subiect.

Așa că, nimerind cu ochii un afiș vizînd categoria conservatoare, am sesizat scurt acolo (solista Andra nerealizînd aiurea gestul de acolo) o protecție... A minții și a jugularei. De cele din jur

Multă lume nu realizează

…că bunul simț e o noțiune foarte relativă... Și că mai mereu apelăm la ea (mai exact la reproșurile pe așa bază) doar pentru a masca, frumos, interesele animalicului din noi.

Dacă nu mă credeți, putem cerceta împreună.

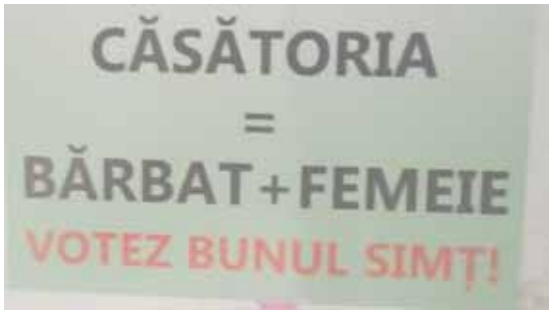

Pe cînd mursec în dreapta și-n stînga

.. realizez cel dintîi că la baza atitudinii mele se află o nemulțumire generică, ce cată pretexte pentru a răbufni. (dacă nu cumva e un disconfort sufletesc mai nebulos, care alege s-o ia pe calea nemulțumii, pînă să caute pretextele de care pomeneam)

Dar.

Mă uit la vorba asta: *„Maria Tănase e un simbol al culturii româneşti.”*

Închipuiți-vă că vreun rătăcit solicită detalii, de ce e simbol etc. Iar apoi imaginați-vă reacția jucătorului cu vorbele mari. La orice se-așteaptă acela, doar la solicitare de argumentat nu.

Căci așa-i în tenis pe-acolo, printre oamenii normali. Vii cu pastila, dar nici nu dai, nici nu ceri detalii. Ci ședem cu toții încîntați, că se află pe buzele noastre, respectiv prin preajma noastră izvoare de măreții (ceva mai în spate este interdicția socială, de-a privi în amănunt la așa gogoși-pentru-suflet)

În paralel, răsfoiam aseară un eseu despre Marele inchizitor dostoievskian. Mă uitam la sumedenia de nume mari de pe-acolo ce aiurau de-a dreptul. Adică plecau de la neclarul (să nu spun minciuna religiei), pe care apoi glosau măreț.

Între altele, privesc de la iuțeala de mînă a unui Berdiaev... Mai să nu vezi acolo că oda ridicată Cuiva are la bază o poveste (fie și a lui FM Dostoievski), nu vreun dat real pe uliță, de celestul personaj...

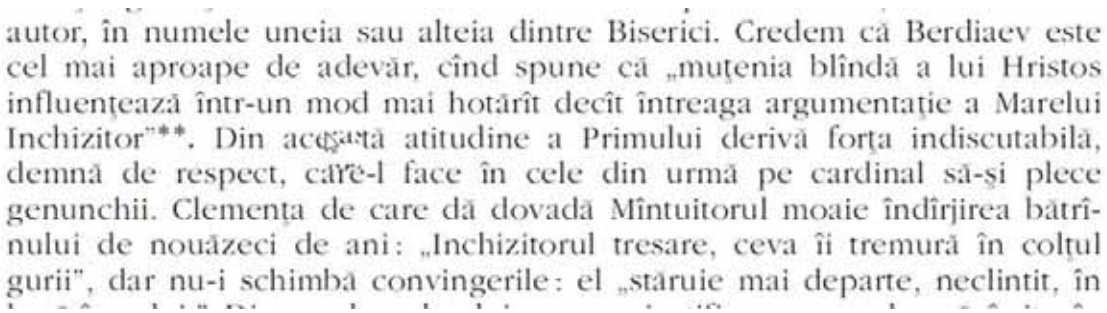
autor, în numele uneia sau alteia dintre Biserici. Credem că Berdiaev este cel mai aproape de adevăr, cînd spune că „muţenia blîndă a lui Hristos influenţează într-un mod mai hotărît decît întreaga argumentaţie a Marelui Inchizitor"**. Din această atitudine a Primului derivă forţa indiscutabilă, demnă de respect, care-l face în cele din urmă pe cardinal să-şi plece genunchii. Clemenţa de care dă dovadă Mîntuitorul moaie îndîrjirea bătrînului de nouăzeci de ani: „Inchizitorul tresare, ceva îi tremură în colţul gurii", dar nu-i schimbă convingerile: el „stăruie mai departe, neclintit, în

N

În ton cu gică-contrismul

… pe care mi-l recunoșteam spășit recent, priveam la niște scrise ale lui Ion Slavici.
Cu lupta lui și-a altor români, pentru propășirea neamului.
Omul mi-e foarte simpatic, în bună parte pentru că ghicesc lesne în dînsul un tip corect, respectiv cam naiv. Dar nu pot rezona cu ideile lor de atunci.
O suna frumos s-admiri eforturile care duseră la unirea cea Mare șcl, dar și pace nu le simt familiar modul de-a vedea lucrurile. Iar asta din două motive. Una, pentru că ne aflăm noi în bună parte diferiți chiar și ăștia, care gustăm împreună prezentul. Vă imaginați cum stau lucrurile cu oameni care au trăit acum 100-150 ani.

> Că veni vorba, mă uit la ecranizările cinematografice. De pildă ale Fraților Karamazov.
> Deja nu te mai recunoști în varianta cu Yul Brynner, ce să mai spun de care va fi fost la un 1935.
> Iar ultima dată deja e încă departe de atmosfera vremii în care FM Dostoievski trecea opul pe hîrtie.
> .

O să ziceți aici că-s pus pe-a distruge totul. Cînd de fapt la mijloc o fi banal mod diferit de construcție a minții. Pot a simpatiza spre ideile dlui Fiodor și fără a declara că-s nemaipomenite / perene în minunăția lor. Iar în paralel să declar că ideile sale au fost precum în parabola cu spicul de grîu. Care a trebuit să moară / să se demodeze, pentru a intra cărămidă în zidul științei urmașilor lui Dostoievski.

„(1) Familia se intemeiază pe căsătoria liber consimtită intre soti

… pe egalitatea acestora si pe dreptul si indatorirea părintilor de a asigura cresterea, educatia si instruirea copiilor.”
Din unghiul meu, acela din 2018 mai exact, mi se pare un frumos băgat de cap în juvăț, acolo.
Nu izbutesc să văd avantajul, mai ales cînd nu ți-e teamă că-ți vei pierde partenerul (mai exact prin infidelități ale acestuia). La o adică, nu știu ce pericol este în familia homo, dar mai degrabă simt pericol (pentru ea) în căderea apetitului pentru pus pirostriile. Și care se întîmplă pentru că situația nu mai e ca în vremurile de glorie ale mariajului. Cînd intervenea mai mult în viața noastră frica de gura lumii (între care o trec pe aceea a bisericii). Care făcea a intra în căsătorie, dar și a pleca mai greu din ea - inclusiv din motive materiale.
O să-mi spuneți aici că „Vaiiii! Dar la copii nu te gîndești?”. De fapt, mă gîndesc și la asta. În sensul că ei vor fi huliții părinți/maturi de mîine, gîndind ca subsemnatul...

PS
Nu-ș ce-mi venise dimineață a medita că-s trei decenii de cînd n-am mai încercat să mă sinucid. Încercat, nu pus realmente lama pe vene.
Păi. Simt a exista o problemă, cu-a putea discuta cu vreun seamăn, de lucruri ce-altminteri fac parte din... viață. Există mulțime de-așa ceva, la care dai ochi în jur și se lasă cu gol, în materie de-a zări vreunul interesat de-așa subiect, de a-și lumina nițel prin interior, către vîntoasele care ne trag în toate direcțiile...
„Nu pot bre, pentru că mi-e frică... Și ce-o să zică lumea... Da; matale de ce nu iei calea credinței?!” Păi nu mi se potrivește.

Susținătorii familiei tradiționale

…au dreptul a-și alege prioritățile în viață (de pildă al cămășii mai apropiate de trup decît haina) după cum le vine mai bine. Dar sînt curios ce vor face la momentul deschiderii granițelor, către lumea a treia. (ultimul demers îl vom face noi cu mîna noastră, cînd ne vom afla prea dezvoltați pentru munci inferioare).

Inevitabil, la așa idee m-am întors în istorie... Ne-am apus vehement veneticilor doar sub oblăduirea statului (guvernarea legionară) ori la inițiativa unei puteri străine (pogrom Iași, parcă iulie 1941).

Durerea sentimentului de vinovăție

… învață unii autori de cărți, acoperă/e preferabilă unei dureri mai mari, și anume aceea a neputinței prin viață (e una la momentul X, nu eternă, însă disconfortul e tot insuportabil).

Îi invidiez pe-aceia capabili

… a crede într-o Ființă superioară. Ce iute rezolvă ei lucrurile...

„Dar despre îndoielile acelora, care le survin din cînd în cînd, ai auzit?...”

Mi se întîmplă să ascult acum

… ca potrivit sufletului, piese ale compozitorului de film Thomas Newmann.

M-aș afla ultimul care să recomand călduros altora, bucățile respective. Asta pentru că ele se potrivesc unui om, cît și (doar) în acest moment.

Privind spre piesele cu marerrtecere socială, nu pot să nu observ acolo anumite însușiri omenești (acoperind altminteri nevoia de nemaipomenit, ca antidot împotriva celor existențiale, respectiv agresivitatea) Și anume pretenția că sînt nemaipomenite, iar totodată că trebuie să-ți placă / să-ți scoți pălăria neapărat.

O idilă a unui bun amic

… (nu spun de cîte ori îl privesc zilnic în oglindă...) m-a dus cu gîndul la la niște zise aparent în contradictoriu, din vremea cînd mă dezvoltam personal...

Una spunea că dragostea e oarbă. Asta susținea că nuuuu!, ba chiar dragostea vede ca linxul („nu inventează calități”, adăuga ea).

În practică, îmi pare că ultima vorbă e cea adevărată, atîta doar că potrivirea cu pricina - dictată altminteri de atotputernicul Inconștient (cu uluitorul șarm temporar de rigoare) - are în vedere interesele Speciei, și mai puțin pe-ale indivizilor adunați cu-așa frumos prilej... Ne adună contrarii. Cît mai diferiți cu putință. Căci din așa exemplare îi iese ei (Speciei) plodul cel mai puternic.

„Ce pușca mea! Voi vă duceți după niște 70 ani, io trebuie să trec peste milenii...”

Te cred, Specio.

„Asta e pur si simplu nebun!

.. Se crede Hugo Chavez, Maduro, Lukasenko sau Erdogan...”

Numai atît?! Aseară, la a patra bere, amicul Liviu (Dragnea) mi-a mărturisit că voiește a deveni Winston Churchill. Între altele, exersează la discursul din iunie 1940, acela cu ”Vom rezista pă ape, în văzduh etc.”

Mi-a explicat și de ce, însă mi-a zis că nu am voie a da pă surse acele destăinuiri, căci e secret de stat.

Între noi fie vorba, domnule Rareș Bogdan... Și plătind matale vreo cinci ședințe la psihanalist. Matale cine te crezi? Hai, îndrăznește a ne spune...

Io de pildă, al lui Ordean, mă cred Napoleon șase zile din săptămînă, iar în a șaptea simt a fi Frere Jacques.

PS

„Asta e pur si simplu nebun! Se crede Hugo Chavez, Maduro, Lukasenko sau Erdogan..”

Explică și mie ce e rău a fi - să spunem - Erdogan. Ador să-ți aștept argumentația.
Iar eu voi susține că ce bine e, ca turcul…

Nu-i așa că discursurile oamenilor normali fac bani doar cînd sînt șuierate între amici? Iar în afara găștii valorează exact praful de pe tobă, dacă nu vreo cinci cucuie?

Îmi place sclipirea ochilor unei femei

… pusă a cuceri un domn... Înțeleg că nu s-a născut insul de sex masculin, capabil a rezista la așa ceva.

„Obsedati de putere absolută

… oamenii lui Daddy merg pe urmele lui!”
Ce urît, să meargă careva pe urmele lui Daddy...
Că veni ultima vorbă. Și-n cheie psiho tratînd lucrurile... V-a fost drag, propriul tată?
Ori e caz a merge pe la distinsul Freud, s-aflăm una ori alta?

Mîine, la ceas matinal

… (despre aferentele spitalului bucureștean Colțea parc-am grăit, de curînd), fac 61 ani.
Vă urez a nu vă jena să vă pomeniți de-așa etate

Eventual și despre Rîul ăsta, în care sînteți purtați.

Treabă mai mult decît naspa

Și anume să-ți recunoști personalitatea bazată pe niște tărășenii de acum o jumătate de veac...

Rămîne doar de aflat, cu modestia aferentă... Ce am făcut în răstimpul acelei jumătăți de veac. Scurse de la 1969-ul 'Clanului sicilienilor', pînă azi...
Altminteri, privesc la infantilul/umanul (la cele care-au condus la el) unui Roger Sartet și-mi pare identic cu-al nostru... Cel de la 2018.

Am dese momente

… în care mă descopăr în (mare?) pană de afecțiune, venită de la semeni. Iar eu, implicit, cu limba scoasă după așa ceva.
Nu într-atît însă, cît a spune despre vreun Mihai Haret că a fost (realmente) un colindător al abruptului Bucegilor. Iar eu acolo fiind ins care încă vrea să cucerească iubire din partea tatplui, desăre care știa altminteri căe mai mult ori mai puțin pramatie. Plus absent.

Poate aștepta cîți zei o vrea distinsul public, din relatările despre munte ale cunoscătorilor, dar eu nu-l servesc gogoși.

Simt că în viață ai voie

… a visa, oricît. Există însă o condiție acolo...

Să nu uiți de semnalele pe care aceeași existență le trimite - sub forma coșmarurilor, noaptea -, și nu numai...

La vorba de alături

… nu-i interesantă acea lăudată cunoaștere de sine (care-ți iese altminteri pe ochi, cînd te-apuci a scormoni pe-acolo...), cît ce gîdilă ea plăcut, în sufletul foarte-superficialului care o lecturează încîntat.

Mi se sperie un pic gîndul

Anticii aveau vorba, etern lăudată de-atunci, că să ne cunoaștem pe noi înșine.

Eu i-aș întreba, fie și sărind peste multe veacuri, ce deascopereau acei înțelepți (îndemnînd la cunoașterea cu pricina) pe latura cu pricina. În ei.

Sînt curios și ce întreprindeau oamenii simpli, după ce lecturau încîntați acea zisă, a înțelepților. În realitate, îmi pare șți acolo o construcție ce face bine la suflet. Sufletul fiind pendinte de inconștient, avem slabe șanse a afla ce anume gîdilă.

Totodată, eu simt acolo o tărășenie strict legată de prezent. Deci slabă speranță a ne înhăma la ceva acolo, chit la suprafață acel demers poată așa haină, cum că să te cunoști.

Mă veți întreba dacă eu am fost interesat a mă cunoaște ori nu. Cred că, aflîndu-te, demersul va fi oricum insuficient, căci în noi îmi pare a exista un infinit (asta și pentru că e legat de infinitul realității). Altminteri, ideea că te poți cunoaște servește endorfine, sosite în înveliș rațional, cum că vom scăpa de insuportabilul vieții.

Treabă deloc simplă

… să-ți gestionezi relația cu fiara / independentul-din-interior... (alții, mai optimiști, spun că acolo-i sarcină imposibilă. După care își procură din comerț niște șoricioaică eco...) Admit că-i treabă al nabii de neplăcută, să vezi un nene de capul lui, prin sufletul, prin personalitatea noastră...

Ziceți că dumneavoastră sînteți oameni serioși, deloc afectați de-așa năstrușnicie?

„Oare nu e asta una dintre caracteristicile noastre

… ca popor, ca nu ne luam in serios?”

Eu nu mi-aș permite să stabilesc însușiri ale unui popor. Se află acolo treabă mult prea complexă, pentru mintea-mi. Cine se încumetă (ori se grăbește la așa ceva), îl asigur de toate felicitările mele! În același timp, aș trata cu prudență ideea luatului în serios. Care, ca definiție, se află un lucru nu foarte clar.

Dincolo de asta, acum pot lua în serios o idee, iar peste o jumătate de oră (sau cinci minute) nu. Căci așa vrea sufletul ori mintea mea.

Nu purec

.. ce le veni mai-marilor iubitori de Referendum Familie, cu el... Privesc doar spre ajutoarele acelora. Cei care pun bannere precum cel din imagini, eventual vin cu idei ale sloganelor de acolo, ori din fluturași (nu voi glosa despre onestitatea deplin umană, a ideilor cu pricina...).

Nu-i lucru de colea, să evoluezi sub reflectoare. S-o spunem pe față: alungă sentimentul de nimicnicie, din restul existenței. Dacă la așa prilej putem elibera și din mereu excedentara noastră agresivitate, cu atît mai bine.

La o adică, acei oameni se simt asemănător celor ce ieșiră în stradă, din 2015 încoace.

Privesc și spre valurile vieții, mai exact cu scot ele - la suprafața socială, azi una, mîine altele de prin adîncuri. Săptămînile astea tac ideile #rezistente, în locul lor aflîndu-se vedete acelea tradițional-conservatoare.

Oare nu-i sută de ani

…și de la 13 decembrie 1918?

Pașii îmi trec zilnic prin spațiul de la intersecția Căii Victoriei cu strada Ion Câmpineanu și chit că peisajul e total schimbat (nemaiexistînd de pildă fostul Teatru Național) mi-i imposibil să nu mă gîndesc la cum vor fi răpăit împușcăturile, în ziua de care vă spuneam.

Nu consider pe nimeni sfînt, și nici diavol. Dar mi-e greu să fac abstracție, că niște militari sosiți din lăudate (azi) campanii ale Unirii au tras în compatrioți.

Ultimii - iar eu neaflîndu-mă simpatizant al Stîngii - neavînd arme în dotare. Doar idei periculoase celor care se aflau atunci în fruntea bucatelor.

IL Caragiale, din exil

… acum 110 ani, catre Alexandru Vlahuta:

„Pentru nimic în lume n-aș părăsi acest colț de viață străină pentru a mă reîntoarce în patrie. Să mai văd ceea ce am văzut, să mai sufăr ceea cea am suferit, aceleași mutre, aceleași fosile care conduc viața publică, otrăvindu-te numai cu privirile lor stupide și bănuitoare. Nu, dragul meu, nu. M-am exilat și atâta tot. Aerul de aici îmi prieste, sunt mulțumit cu ai mei și n-am ce căuta într-o țară unde lingușirea și hoția sunt virtuți, iară munca și talentul vieții demne de compătimit."

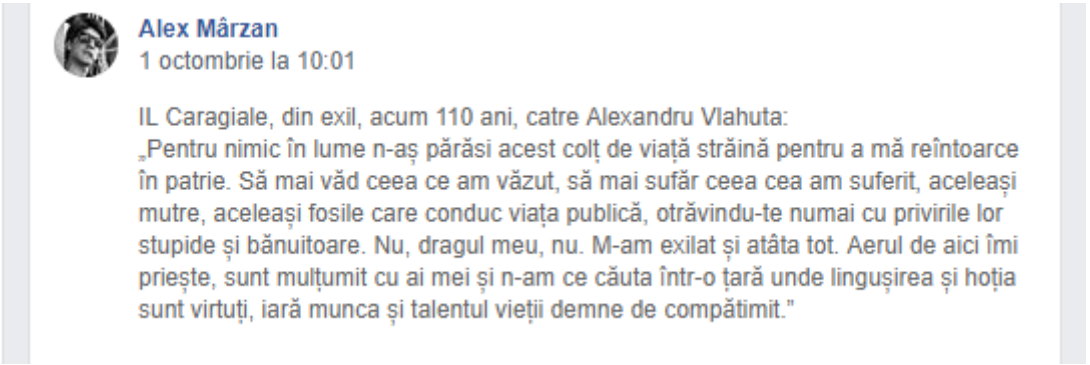

.

Dl Caragiale se afla gargaragiu, exact precum politicienii pe care îi punea la zid...

O apropiată persoană îmi lua la mișto recent o pretenție de acum vreo zece ani, cînd voiam să devin al doilea Caragiale. În răstimp, nu mai voi acest lucru, inclusiv din motivul pomenit mai sus (sînt și altele, in acele trei rânduri ale lui ILC...).

Iar în paralel lecturînd o postare despre Corneliu Coposu. Una tare favorabilă, firește.

Mă acuz deseori de neputință în relaționarea cu semenii. Dar nu cumva, elogierea cuiva (cu lipsa de măsură cuvenită), în paralel cu o neaplecare spre ce-a fost acela cu adevărat, se află oroare de-a relaționa cu el? Cu ce fu acela, realmente? Cu sufletul lui, cu anima dumisale?

Da, se poate spune că așa tip de legătură între oameni e mai folositor decît alte bazaconii propuse de idealiști ori duși cu capul. Dar ideea, cea cu lipsa unei minime rezonanțe între aceia, îmi rămîne...

Că veni vorba... Pe o clădire din Piața Romană, o placă omagială. „Aici s-a aflat casa în care Ion Slavici l-a găzduit pe MARELE poet Mihai Eminescu...” (subl. mea)

Interesant acolo că omul simplu nu 'percutează' la ideea de poet, fie el și Eminescu. Ci are nevoie de acel 'mare'. Abia astfel se crează premise pentru ca el să pornească identificarea cu acela (una din burtă/strict psihică, întrucît nu a depus minim efort din cel va fi dus acela pe culmi sociale).

Că tot sînt pornit așa urît subiect, la doi pași mai încolo e pomenit Nichita Stănescu. Al cărui apartament subzistă însă și azi.

Despre escapadele bahice ale respectivului poet, ducînd la prematur deces, nu se pomenește. Dar avem nevoie a ne proiecta în acel semizeu, chit că nefamiliaritatea cu acela, cu ideile lui eventual, se află la baza oricărei proiecții care se respectă (probabil sentimentul că a fost realmente viu taie pofta, din teamă, a-l plimba simbolic împreună cu o pancartă: „Ăsta e idolu meu, bă/neamule!”)

Dar agrăiește invidia în mine, se înțelege, cu așa ticăloase remarci ...

„Da' și Nichita o fi fost invidios pe ficatul ok, al altora...”

PS

Legat de basorelieful reprezentîndu-l (și) pe Slavici, mi-e un pic greu să uit cum l-a tratat statul român, în două rînduri. În 1916, respectiv 1918-19. Cu pușcăria adică.

Simt însă că nu-i patriotic, a lua așa amănunte în seamă...

N

Mi-a plăcut (cam de cînd o știu)

… următoarea vorbă... *„Hoinăriți fără scop, iar frumusețea lumii vi se va descoperi...”.*

Cam așa fu ieri spre seară, cînd ieșit de la (precaru-mi) job ezitam a coborî la metroul ce m-ar fi dus direct spre casă... Așa că de la piața Romană luat-o-am fără scop, spre SE... Pe strada Eremia Grigorescu, cea ducînd în bucureșteana grădină a Icoanei.

Nu știu cum își sigură alții buna dispoziție, dar eu simt că-i vorba acolo și de-a încerca să suporți ce sentimente dureroase se vor fi adunat în suflet. Utimele fiind niște chestii care nu întreabă. Nici nu-ți pun etichete. Numai dor. Vag oarecum, însă implacabil. Dacă te lași dus de-așa sport (altminteri nu chiar simplu), inima personală - nu neapărat cea fizică - se destinde după o vreme...

Cam la așa stadiu, m-am lăsat dus de chef de această dată către SV. Unde-am întîlnit curînd Biserica anglicană (al cărei lăcaș bucureștean este datorat reginei Maria și episcopului de... Gibraltar). Cum diavolul nu-i neapărat jenat de tămîia credinței, mi-a fost imposibil a nu medita, sub ziduri roșii ale clădirii cu pricina, că totul se trage de la aprinsul de călcîie al unui englez, pe nume Henric (între intimi, Al Optulea). Și către o duduie pe nume Anne Boleyn (căreia altminteri i-a luat gîtul la propriu, după scurtă vreme).

În rest, n-am studiat istoria oficială a bisericii cu pricina, dar bănui c-așa amănunt este dat sub preș, în favoarea invocării meșteșugite a vrerii Domnului.

Apa dus-a apoi pe strada Pitar Moș, unde nici azi nu știu dacă Ionel Teodoreanu a inventat, ori chiar a existat casa lui Herr Direktor, la care trăgea acum un secol junele Dan Deleanu. Acela din „La Medeleni” (admit însă că opul s-o găsi azi foarte demodat).

Partea pioasă m-a tras apoi, în așa-numitul Bulevard, a intra în Biserica Italiană. Am făcut-o (nu era altminteri întîia oară). întrucît prin ferestruicile de la intrare se zărea a fi slujbă. Catolică.

Am văzut pentru prima dată așa procesiune.

Nu-i tare diferită de aceea ortodoxă.

Chit că așa lucru nu-i de bine

… pentru intîia oară apreciez/îmi place mirosul frunzelor uscate.

Ideea duce gînd la versul "Les feuilles mortes se ramassent a la pelle..." (frunzele uscate sînt strînse cu lopata)

Realizez că-i un număr de decenii de cînd am optat (altminteri la mustață, inițial dorind engleza) să am la școală drept limbă de studiu franceza… M-am simțit și mă simt tare bine cu dumneaei, in suflet (și chit că nu am calcat vreodată în Hexagon)

„Deci nu moralitatea votului se discută

… căci votul nu e ceva moral, ci conținutul de adevăr al cauzei alese.”

Din cîte am studiat eu, cu mintea-mi cea proastă, de cîte ori este invocat adevărul, faptul are loc într-o dispută cu alt seamăn.

De asemenea, adevărul este întotdeauna la ăla care-l vîntură, și niciodată la ticălosul preopinent.

Am nu o dată un dureros sentiment de Casandră

Nu în sensul că miros viitorul (gest de care altminteri mă feresc precum de naiba), ci că gîndesc altfel decît semenii din juru-mi. Și că vorbim, intelectualicește vorbim, limbi diferite. Adică, ăl puțin una din părți se uită cu ochi mari, a neînțelegere. Dar una la nivel de la subconștient în jos.

Spun azi, despre afirmațiile unui ziarist altminteri valoros, că le văd a fi din topor. Iată despre ce e vorba (un extras, altminteri):

> *„Preferam un referendum pe tema infrastructurii sau a educației – de pilda să se aloce cei 6% prevăzuți din buget ? Sau despre sănătatea populației. Poate unul despre extirparea corupției si interdicția pentru penali de a mai accede în funcții publice(ca în Franța recent). Ar fi fost niste teme de interes public și ar fi putut produce efecte concrete....”*

Condeierul cu pricina îmi răspunde (ceea ce apreciez, îndeobște interlocutorii fiind iritați de-acel gen de intervenții, al subsemnatului):

[...Mi se par din topor zisele d-lui [X]. De pildă grija pentru Educație.]

„De ce? Am lucrat in invatamint. Scoala e subfinantata cronic. Ce se intimpla cu cei 6% care ar trebui alocati de la buget? De ex.”

Acum vreo doi-trei ani mi-am mai dat cu părerea despre Educație. Aș completa azi subiectul.

Nu contează procentul acelei educații naționale. Ci doar ingredientele acelui proces. Mai exact modul cum văd lucrurile aceia doritori să fie educatori (eventual și partea de public ținînd speechuri pe acel subiect, al educației).

Prin interesul pentru acel domeniu, noi ne dregem de fapt de-ale sufletului. Mai exact primitive ce se doresc satisfăcute, fie și pe ocolita cale păstorită de vorbe mari (agreate social).

Se află acolo eternele umane. De pildă agresivitatea spre semeni, respectiv te sui pe tine valoric, prin coborîre a altuia (care-i reclamat că nu face îndeajuns în Educația națională). Bașca disconfortul existențial rezolvat prin sentiment că putem modela lesne realitatea. De pildă opinînd despre cum trebuie neapărat să fie Educația, acel proces care va îndrepta poporul nostru, aducînd în consecință raiul pe pămînt.

Prin urmare, e imposibil a ieși ceva neprimitiv, din acel demers.Știu, e urît ce spun (pot glosa, de ce), însă așa îmi apar mie lucrurile.

Aș adăuga o zisă mai veche, de-a mea. Ne dăm cu părerea foarte lesne despre Educație, și nu de pildă asupra construcției de mașini (să zicem) din motive și ele de înțeles. Și care țin inclusiv de sechelele timpului și epocii personale la care-am fost 'ghesuiți în patul proscustian/social...

(va urma, dar nu despre Educație)

PS

Germanii (mai exact prusacii) au avut învățământ obligatoriu de prin 1700. Ceea ce nu i-a împiedicat a porni două războaie mondiale.

Poate cel mai bun învățător se află pragul de sus. Ori măcar conștiința că el există.

Știu că agrăiesc de lucruri sfinte, ori măcar ce pică al naibii de prost la sufletul comun.

Oare ce fel de părinți au ajuns

… cei care, imediat după 1989, solfegiau, prin metrou: „Mamelor din lumea întreagă Eu vă dau un singur sfat...”?

Miron Alexandru Care era acela? N-am fredonat în acele vremuri.
Mircea Ordean „...Nu lăsați copii pe stradă / Din cauza lu un bărbaaaat”

Nu-l așa că același tip de părinți, pe care îl huleau atunci?

„Romania nu are si nu a avut coloana vertebrala”

Eu unul m-aș feri să fac aprecieri în așa cheie. Fie și cu multă nuanțe.

Acel criteriu mi se pare răutăcios din start. Adică a poseda (sau nu) coloană vertebrală. Trec aici peste faptul că dacă n-am coloana cu pricina, asta s-o datora și Ălui care mi-a așezat moleculele una lîngă alta, la naștere.

Iar apoi a controlat deplin (barim așa se laudă susținătorii Lui) mediul în care mi-am purtat primita existență.

Omenesc

Merg la Referendum
1 octombrie la 16:36 ·

Să nu pricepi că drapelul țării nu e doar al tribului tău (întru opinii socio-politice)...

În paralel, se glosează despre valorile umanității (mondiale ori locale). Nimic nu se pomenește însă într-acelea, de ce spun mai sus. Pot bănui și de ce, nu se pomenește.

In ce-l privește pe militantul exclusivist, simt acolo convingere din vremuri (personale) străvechi. Părintele/jucăria se află numai ale mele...

„Iisus revândut de BOR”

Dacă tot mă plîng de BOR, n-aș lua foarte în serios nici legenda inventată de înaintașii acesteia. E vorba de aceea conținînd pe Iisus.

„... Priviți mutrele acestor ipochimeni, măcinate de ...”

Cam toți ieșim prost, dacă se pune vreo lupă către a noastră privire...

„CTP: Nu merg la referendum, nu sunt idiot”

Mi-e teamă că realitatea acelor doritori a merge la referendum se află ceva mai complexă, decît prinde bine dlui Popescu (plus admiratorilor săi).

Eu unul nu aplaud acest referendum, dar pot ghici pe ce căi se produce bine la sufletul celor care vor vota afirmativ acolo.

Referendumul din weekend

…aduce nițel cu reacția conservatorilor epocii în care bonjuriștii reveneau de la Paris. Ca un făcut, și între multe altele, Unirea mult lăudată azi e opera ultimilor.

In rest, ajunge să decidă a la longue acela cu productivitate mai mare. De pildă vesticii (ăi aducători de obiceiuri proaste). Or, prin definiție conservatorii nu stau bine la așa capitol.

Este drept că dumnealor au numărul (mare)...

Pe undeva

.. pe aici (nici nu mai contează că se află solicitați, în paralel, doi euro), apel că să avem grijă de bătrînii singuri

Dincolo de vorbele mari, societatea are un talent grozav, de a da tot în calul care trage...

„Cine nu prețuiește libertatea

… cu siguranță nu o merită!”

Și-o avea socoteala lui, acela care - preiau exprimarea dumitale - nu prețuiește libertatea....

Apropo de libertate. Și de îndrăzneala de-a merge dincolo de niște limite strîmte. *Meditǎm des, ce-i la capătul cerului?*

> *Miron Alexandru Meditǎm, meditǎm, da' ce folos? Cum naiba să înțelegi neînțelesul, nesfârșitul? Mai bine stai liniștit. Da' cum naiba să stai? Eu fiind centrul Universului, n-am cum să stau!*
> *Mircea Ordean Uneori înțelegerea constă și să nu fugi de conștiința acelui lucru, de prin realitate.*

Domniile voastre cum stau

… cu acceptarea propriei firi? Se înnebunesc de plăcere, legat de dînsa, ori invers - adică o aleargă cu parul nemulțumirii? Eu unul am un moment în care privesc chiorîș, către amintita fire personală. În rest, mă uit că se află aici un subiect despre care se discută ori savant (dar nu neapărat la chestiune, plus oferind clișee sociale), ori deloc.

Un condei cu trecere

… pomeneste de categoria oamenilor cu care nu se poate purta un dialog. Înșiră chiar și o listă, cu așa tipuri (cultural-)umane.

Or,eu cred că oricînd rămîne loc de zone ale noastre (mă refer la producții ale minții) ce nu se vor călcate. Contrazise. Arătate ca fiind greșite ori de rea credință (deși, în paralel, pozăm în inși foarte morali).

În același timp, din ce am observat eu barim, ne place mult să prestăm doar între comilitoni. Între apropiați ori identici întru idei. Asta, întrucît acolo e mai comod, iar în același timp acolo sosesc infinit mai ușor sentimentele după care orice ființă umană tînjește. Considerație, oarece afecțiune, încîntare de persoana noastră etc..

Sîntem oameni.

Reproșurile făcute doamnei Dăncilă

Se uită foarte lesne că, pentru postul dumneaei, decisivă nu-i - să zicem - cunoașterea academică a limbii române... Ci altele. Pe care persoane de bună credință le pot identifica.

Doamna, și întrucît nu fu îndepărtată din acel post, se află rotița cea mai potrivită, la fruncea guvernului. Asta, nu în angrenajul unei Dacii 1300 antedeluviene, ci al unei entități cred eu stimabile.

Zic ultima vorbă cu gîndul la ultimele alegeri cîștigate de partidul dumneaei.

S-or putea reproșa destule PSD-ului, dar n-aș uita că alte grupări politice s-au situat infinit mai prost în acea competiție, după cum n-am auzit ca nemulțumiții de rînd să se fi înhămat, în cîmpul politic, pentru o formațiune care mai apoi să se dovedească mai brează.

Decît hulitul Pesedeu.

„Miza bătăliei din PSD

… supravieţuirea partidului, nu soarta lui Dragnea”

Dl autor Ioniță visează frumos (din calitatea de adversar al respectivului partid). În realitate, situația e destul de simplă.

Există o categorie de cetățeni ai țării/României. Numeroasă, iar totodată cu unghi asupra vieții ce-i posibil să nu se schimbe curînd. Dumneaei privește în jur și nu găsește alt reprezentant politic decît PSD (cel pe care d. IM Ioniță în socotește pe mar'nea gropii).

Care PSD a fost el îndepărtat de la frîiele puterii de vreo două ori în istoria postdecembristă, dar în condiții care nu prea aduc cu cele de azi.

„Săftoiu, despre referendum

…„: Să auzi în secolul XXI aberaţii de genul „a fi gay înseamnă a fi bolnav psihic” mă revoltă până la greaţă...”

Doamna de mai sus (și cu renume Adriana) se găsește orator de calitate. Zic asta observînd pe pedale apasă.

Una din ele este cum că trăim în secolul XXI. Și-n pomenirea căruia eu văd lipsă și de inteligență, și de onestitate. A doua chestie este fluturarea ideii de greață...

Se înțelege că doamna Săftoiu se adresează aici celor convinși deja de ticăloșia referendumiștilor. Căci așa e de bon ton. Să grăiești celor meditînd ca tine. Și nicidecum vreunui adversar ori neinteresat Moda nu e nouă, ci din vremea cînd Doamne-doamne pus-a moleculă lîngă moleculă și-a creat ființa umană...

PS

Întreb și eu, ca aterizat dn lună. Cum stă cu finețea spiritului, respectiv cu civilizația un megagrup (al media românească de pildă) care pomenind vreo femeie indică doar numele de familie al respectivei: *„Săftoiu, despre referendum..."*

Simt că se lasă cu tuse mare, dacă nu cu 41 grade celsius la subțioară, dacă zicem *doamna Adriana Săftoiu / premier Viorica Dăncilă*... Halal să-Ți fie, monșer (nu, de data asta nu mă refer la domnul din Ceruri...)

ADEVARUL.RO

Săftoiu, despre referendum: Să auzi în secolul XXI aberaţii de genul „a fi gay înseamnă a fi bolnav psihic" mă revoltă până l...

„Eu merg la referendum. De ce ?

Nu am nimic cu orientarea sexuală a nimănui, nu mă interesează ce faceți acasă: vă privește! Din punctul meu de vedere sunteți liberi sa faceti ce doriți acasă in dormitor! E viața voastră privată! Am o mare problema când se forțează promovarea LGBT în școlile primare și in societate."

Și care-o fi problema, că e promovată acea tărășenie? De ce să fie promovată doar Chestia aia care folosește icoane cu mutre famelice, tămîie și cîntări de-ți fuge cheful de viață?

La o adică, zăresc în atitudinea dlui Ghiță teamă c-alde copilul său nu-i va asculta îndemnurile de viață, ci se va lua după acei ticăloși de LGBT...

.

*

„Mergeți la vot! Votați DA, pentru căsătoria dintre un bărbat și o femeie! Protejați viitorul copiilor noștri, sa nu uite tradiția și religia neamul lor românesc niciodată! Nihil Sine Deo”

La ultima chestie, cu nimic fără Dumnezeu, poate-i sănătos să cădem de acord care Dumnezeu. Nu de alta, dar amicii musulmani, hnduși etc. au altă părere despre Dînsul, decît a creștinilor locului...

Trec aici peste opinia acelora care, precum subsemnatului, au sentimentul că nu există Dumnezeu...

*

„Mergeți la vot! Votați DA, pentru căsătoria dintre un bărbat și o femeie! ”

A zis cineva Nu, legat de acea căsătorie, între un bărbat și o femeie?

.

*

„ Noi suntem botezați in Biserica, credincioși și oameni de omenie”

Dincolo de modestia decurgînd din ultima parte a vorbelor reproduse mai sus... Eu cred că e mai corect la religioșii care primesc (sau nu) botezul la majorat. Atunci poți cîntări dacă religia aceea, religia în general ți se potrivesc.

Simt că lipsa de respect față de seamăn începe în momentul în care îți botezi copilul. De ce nu-l lași s-aleagă singur mai încolo?

Pesemne însă că teama e mai mare... De belelele vieții, respectiv de gura lumii.

Noi. Firea umană

Pînă la sosirea campaniei ce-a generat referendumul de azi, nu știu să fi grăit la chestiune vreunul din susținătorii ei de azi, prin spațiul public. Atîta doar c-acum a fost ridicat steagul verde (al acelei Idei, nu al Islamului...), iar în așa situație sumedenie de compatrioți se simt bine pe valul

agreat de Moment, în vreme ce alții se feresc a sta nepăsători (în mediul lor, așa ceva e condamnat...)..

Om ticălos

E vorba de subsemnatul.
Oare semenii care folosesc vorba „oameni frumoși” o duc și la singular, orin scrierile lor? Adică ”X e un om frumos” (la suflet ori nu numai?).
Totodată, cine se exprimă așa în public apucă a zice lucruri similare și în privat? Eventual unei singure persoane?
”Ești (tare) frumos/frumoasă...”

Pentru a mă vădi și mai ticălos, aș mai puncta că-i cazul a fi atent. Eu, al lui Ordean.
Mai exact la ce neplăcute din sufletul personal voi s-astup cu observații ca mai sus.

Cineva aduce vorba

…de trădarea de țară, executată de acea parte a intelectualilor simpatizînd în exces valorile vestice. La idee, meditez despre trădarea de țară. Mai exact, *ce e aia țară*.

1.
Cei 237.500 kmp.

2.
Organizația numită stat și constituită dintr-un număr (mare) de oameni, mulțumiți de banii și mulțumirea sufletească oferite de statutul atins.
Acest corp întreține ideea de patriotism (cumulînd interesele statului și ale categoriei de care voi pomeni mai jos), stabilind totodată și criterii ce nu pot fi încălcate decît sub amenințarea sancțiunii.

3.
Oamenii simpli, care pe de o parte își dreg din ale egoului prin conștiința că se află parte a unei națiuni (zice-se ceva măreț, iar totodată calitativ peste altele...), iar pe de alta nu se pot opune acelei semințe care le-a fost inoculată prin educație, respectiv teamă că le va fi rău, dacă ies din rînd.

Revenind la aria pomenită la punctul 1, teoretic eu m-aș afla dator doar aceleia, atîta doar că dumneaei, în sine, nu-și pune problema de trădare.Ea fiind din alt film.
În același timp, admit cu nu mi-ar plăcea să descopăr vorbitori de altă limbă a dicta / a precumpăni numeric în acel spațiu.
Chestie de (ne)obișnuință, din parte-mi...

Cred că e un pic și problema lui tat-su

… de n-a mirosit anterior ce are în bătătură, de vine fiu-său să i se adreseze (pesemne) ca în titlul de mai jos....

Cunosc pe cineva care poate glosa despre procentul de homosexualitate din cei trei fii ai săi. Asta, și pentru că nu i-a fost jenă a privi către al său...

PS

Am o mică uimire (dar îmi trece) descoperind în josul textului semnătura unor oameni lăudați acum vreo cinci ani pentru calitatea jurnalismului prestat. E-o dulcegărie acolo, de care eu unul nu cred că face bine informației...

În același timp, pentru că realitatea e de neschimbat, încep să cred că formulările de tip „Povestea lui X...” s-or datora unei mari nevoi din insul majoritar.
Și care le preferă informărilor exacte, însă oarecum seci.

Trecînd iar la duș rece, am impresia că îmbrățișînd stilul oferit la școală (cu dulcegăriile de față), nu mai apucăm a ședea în contact cu nevoile noastre, respectiv exprimare naturală.

Cineva îl declară pe Roger Waters

.. ex-Pink Floyd, drept artist enorm.

Ca opinie personală (să fie de ins ce-a evitat măcar în parte tăvălugul social?), cel mai mult mi-au plăcut la Waters nu albumele grupului, ci momentul in care se intilneste cu amicul/dușmanul David Gilmour acum vreo doi ani, in curtea unui studio din Japonia parcă...

Albumele, și mai ales declarațiile drept 'artist enorm' țin mai puțin de viață, cred eu ..

Posibil că periile adresate vreunui zeu să conțină inclusiv speranța că acela te la lăsa să te furișezi lîngă El, ori măcar pe tărîmul unde se preumblă...

La chestiune. Acum vreo două zile, cineva pomenea (se înțelege că ultraelogios) de fresca davinciană, din Capela Sixtină. Am admis că va fi fost multă și bună muncă acolo, dar că n-ar lăsa în bună parte totuși rece...

In paralel, pe malul însoțit unde mă prăjesc acum la soare, vîntul plimbă fulgi mititei, de la vreo pasăre a locului. Un fulg de-ăsta e cît unghia (îmi pare rău că nu îl pot poza, cu jaful meu de telefon...). Dar se află teribil în desfășurarea lui albă! E viață.

E natură.

„ Am votat da, petru o familie așa cum a fost ea lăsată de Dumnezeu”

Dumnezeu de care vorbiți fiind care? Acela ortodox ori catolic? Acela creștin ori musulman etc.?

Acela al religioșilor, ori acela (lipsă) al ateilor?

PS

„.care doresc sub umbrela unei minoritati sa manifeste pe strazi intr-un mod vulgar ”

Vă mărturisesc spășit o chestie... Și mie mi se pare vulgar ce face un preot ortodox în lăcașul său. Tămîie, voce, îmbrăcăminte și multe altele. Nu am cerut însă referendum al desființării, din cauza asta...

PS2

„Viitorul României nu stă acasă, merge la referendum.”

Coaliție (pentru Familie),

Îmi da voie să văz altfel viitorul României? Mai exact să nu-mi bat capul cu el?

Dacă referendumul nu 'trece'?

A luat cineva în calcul așa eventualitate?

Pe cînd întreb asta nu-mi caut prin sertare diploma de Mafalda. Dar un pic precum la bețivi tot le va fi celor grijulii de familie, conservatorilor în general... Ori ca la boxeri. Au dat cu pumnul spre adversar, și nu l-au nimerit. Iar acesta din urmă are lovitura pregătită, iar în paralel e iritat că ai vrut să-i faci rău.

În afara adversarului există și publicul neutru. Cel gata a (măcar) simpatiza spre învingător. Nu și spre învins.

Vorbele dlui Orban sună frumos…

dar nu-l văd nici pe dumnealui, nici PNL în stare de acțiuni care să disloce către dînșii din electoratul PSD ori neutru.

Singurul care a fost în stare de așa ceva a fost Traian Băsescu, acela din 2004 (și oricum cu destulă baftă). Or, îmi pare că la 2018-2020 nu mai există nici acel tip de om, în planul secund al politicii românești, în vreme ce lumea școlită a evoluat într-o direcție care-o face strîmbătoare din nas la orice.

„Doamne ajută!”

Să presupunem că referendumul nu atinge pragurile de validare. Tradiționaliștii își vor pune apoi o secundă problema ce-a fost în capul lui Dumnezeu, de nu i-a ajutat?

Cred că nu. Căci așa funcționează tipul de ins avînd nevoie de religie.

„Dragnea şi Băsescu, lăsaţi cu mâna întinsă

…de membri ai secţiilor de votare”

Tinerii frumoși plus liberi nu au idee de-un lucru. *„A nu-ți respecta dușmanul înseamnă a irosi o șansă de a-l învinge”.*

Mi-e imposibil aici ca mintea să nu alerge în viitor. Respectiv la cum se vor comporta acei 'refuznici' peste 10 ani.

Oare Băsescu, de chiu-de-vai un ajuns pe culmi sociale, la fel strîmba din nas, pe la 26-28 ani?

„Mi-am făcut datoria de tată și bunic

… am votat DA,pentru viitorul lor!”

Întrucît anii trec, mă aflu și eu bunic. Din această postură, sînt interesat să nu-mi bag nasul în exces, în viața urmașilor. Asta, pentru c-aș putea uita că ei nu-s ca mine. Și, implicit, să le dau sfaturi care nu li se potrivesc.

În același timp, și dincolo de preluarea unlor slogane sociale (cum că s-avem grijă de copii și nepoți). Să fiu eu sănătos cîtă frică de moarte (și implicit dorință de-a supraviețui prin ei) ni-i în acea lăudată grijă de viitorul nepoților noștri. Bașca tentația de-a modela pe altul, după cum ne prinde nouă bine...

Îmi sare iar în urechi, orele acestea

… formularea „românii....” (care fac și dreg, ori gîndesc în felul cutare șamd). Eu fiind adeptul formulei *cetățenii României*, pe care o consider mai matură / civilizată.

> Mie unuia, la 2018 barim, găsesc nițel aiurea a ne avea drept liant naționalismul, și nu credința în valori civilizate.
>
> .

În același timp, acord credit inșilor discreți care au comandant / sugerat / insinuat acea formulare. Dumnealor cunosc fără îndoială mai bine decît mine 'clientul' - adică locuitorii României -, și îi prescriu amintitul medicament. Cel pe bază de naționalism. Asta, pentru că leacul cu pricina face bine și dînșilor oameni de rînd, și celor de pre palierele (mai) înalte ale organizării sociale.

Zic și eu...

„Clasa politică?! Pai aceasta zace intro nesimțire crasă...”

1.

Clasa politică e votată de noi, nu apare din neant iar ulterior poate rezista acolo fără acceptul nostru..

2.

Oamenii iritați de politicieni nu catadixesc a se apuca ei de acea meserie, deși aceasta are nu puține avantaje..

PS

Noi, cei care hulim clasa politică, ne aflăm tare simțiți?

La chestiune, mulți o acuză pe V. Dăncilă că ne face de rîs în străinătate. Dar. Priviți genul de comentarii pe siteuri occidentale, și priviți la acela de la noi. În ochii cui ne privește din exterior, noi nu ne facem oare și mai de rîs, decît prim-ministrul în funcție?

Meditez la căsătoria între homosexuali

Totul e legat de cum privește societatea (eventual Dumnezeul religios) o chestie... Și anume este vizat simțitul bine al celor doi, ori pentru apariția și dezvoltarea ok a unei noi generații?

După cum… Eu cred că poți merge inclusiv la Dumnezeu cu ideea asta: *"Preaslăvite, blagoslovește pîn taina căsătoriei iubirea mea cu persoana asta de același sex cu mine...".*

Îmi vor spune Cei trei de sus că asta nu se poate, întrucât interesul Lor (mă refer la Sfînta treime) este să să continue Specia umană, fără de care instituția divină s-ar afla fără rost?

Parol că n-am pilit nimic!Iar în același timp șed onorabil cu heterosexualitatea (cam ca orice ins trecut prin psihanaliză...)

La comparația cuiva om politic X – Necuratul

… întreb: *"Te pomenești că fratele Dumnezeu e curat de nu mai poate..."*
Ce chestie... Pe vremuri gindeam treburi pe sfertul virulenței de aici și mă cuprindea măricică (fie și neclară) teamă. Acum a dispărut așa ceva.
Se înțelege că n-am de unde ști cît mă că tremuriciul de păcatele tinereții, in apropierea extincției. Dar tot e posibil că lucrurile sa stea altfel prin viață decît bănuim.

E posibil că teama să provină și din faptul de a nu o fi înfruntat (adică suportat) îndeajuns.

Oare ce-i deranjant

…că doi bărbați se sărută ori se pătrund anal?
Nu întreb asta pentru că-s înrăit homo. Ci voi s-aud in cuvinte domoale unde e baiul. Ce compartiment interior (și cum plus de ce) e turburat la respectivii hetero.
Da. Mi-i dimineață de sadism la pătrat. Dar nici cu pomeniți tradiționalisti revoltați (nu neapărat pe linia referendumului de ieri) nu mi-e rușine....

> *Miron Alexandru Cred că mai întâi e o reacție de repulsie, a celor "normali". Mai apoi o fi vocea Bibliei, cu Sodoma și Gomora. Mai departe ar fi "reproșul" către cei impricinați că prin actele lor nu contribuie la perpetuarea speciei. Și-or mai fi, dar e prea dimineață!*

Nu-mi fac iluzii

… a vă fi picat bine recentele-mi zise... O să vă spun însă și de unde mi se trage, acel dor de-a emite cele năstrușnicii..
Îmi pun probleme, la vreo iritare (să spunem) către homosexuali dacă nu cumva acela va fi la fel de vehement și față de mine, fie și pe alt subiect. Iar instinctul îmi spune că va fi! (e chestie de aritmetică, de... 'Qui a bu, boira').
Nu știu cum își dreg alții așa sentiment, așa reacție în fața pomenitului tip de iritări zice-se morale. Bănui că educația le dă voie a fi și dumnealor, ca acela. Or acești inși la locul lor nu au groaza/nesiguranța/iritarea subsemnatului în preajma acelor moraliști.

PS
Oare l-o fi studiat cineva pe Lenin, mai exact de unde s-o fi tras iritarea lui pe toate cele din jur? Teoretic, Volodea *o fo* ticălos, dar tot mi-ar plăcea să citesc o explorare pe așa subiect...

Îmi privesc genul de scrise

…și realizez că nu-i o exagerare a spune că țin de filosofie. Ultima insemnînd parcă 'sete/nevoie de intelepciune'...

Într-adevăr, rîndurile-mi nu seamănă, de pildă, cu ale lui C. Noica... Așa paralelă, Ordean-Noica, plus altele din jurul ei țin, zic eu, tot de umblet pe calea înțelepciunii.

Am însă dramul de minte pentru a realiza că vedem, eu și alții din jur, lucruri diferite în așa noțiune...

De ceva timp

… apreciez (tot) mai mult mascochismul. În cheie psihanalitică explicîndu-mă, ferește de refulări (excesive).

Masochismul cu pricina nu-i neapărat unul cu biciul, deși își are și-acela valențele sale (întru supunere către SuperEgo). Ci doar cu (auto)provocat intenționat durere (sufletească).

Durerile apărînd prin suflet, deseori, fără explicație logică. Și de care te strîmbi în van, cum că nu e drept sau „Ce naiba le vine?!”.

Văd asemănări

…între liderii Coaliției pentru Familie, și cei ai mișcării #rezist. Inclusiv că-s împinși de la spate de niște interesați din afara țării. Ca oameni, avem dorința de-a domina lucrurile. Mediul. Datorită micimii noastre, nu acționăm prea des în acea direcție. Cînd apar condiții exterioare, o facem însă.

În acel demers, ni se pare că sîntem tari, iar pe de altă parte că ne susțin cei din jur. La nivel de țară privind lucrurile mai exact, că poporul ni-i alături. Interesații de care pomeneam (externi, dar și interni) încurajează acel uman sentiment.

Ambele tabere de care vă vorbeam au ajuns în situația de-a lovi pragul de sus. Din motive care se pot explora nu par să fi ținut seama de avertisment.

Zic asta văzînd cum mișcarea Colectiv s-a transformat în Rezist, Iar Cpf (prin vocea președintelui Gheorghiu) nu pare deloc tentată a-și vedea lungul nasului. La o adică, e dificil/imposibil să mai dai înapoi, după ce un răstimp li s-a părut a domina lumea...

Nu-mi pot da seama

…(eu fiind sexagenar) dacă am intrat în ultima treime, ori în ultimul sfert de viață...

Nimic nu sperie mai mult un om plin de viață, decît ideea morții.

PS

Ulterior, mi-am mărturisit chestia cu rteimea… medicului de familie. Care m-a declarat că văd lucrurile în negru.

Nu apucat-a să vadă că a te vedea intrat ăn ultima treime, la 60 ani, e treabă optimistă. Căci presupune – la un tip ca mine – s-atingă două decenii…

„Cred că într-o democrație sănătoasă..."

Eu unul cred că-i mai înțelept a nu visa la așa ceva. Este drept că d. autor își are mobilurile sale, dacă pomenește de așa ceva.

Idem (mai exact legat de ultima frază de mai sus): „*Nu-mi amintesc alte consultări referendare, și cu atît mai puțin alte consultări electorale, în fața cărora alegătorii să fi fost mai năuci...*"

E posibil ca alegătorii să nu fi fost năuci. Apoi, nu-i obligatoriu să fi fost în trecut un precedent a ce ne sosește azi sub ochi.

Poate gîndind (eu) prea mult, mereu mă paște tentația de-a descoperi ce glande inconștiente (ale cititorului) voiește a gîdila vreun autor. Inclusiv cînd spune că alegătorii sînt năuci. Ori pomenind de sănătoasă democrație.

PS

Într-un acces de ne-modestie, meditez ar fi ok să-mi numesc tipul de scrise: Dilema 2.0 ori 3.0?

Eu unul

.. în fața cuiva care se plînge de politicieni, văd minte puțină, respectiv probleme cu obrazul. Asta, în ciuda lipsei de onestitate pe care acela o reproșează (cam totdeauna) inimicilor săi.

La chestiune, am avut supriza neplăcută de-a vedea un om pe care l-am simpatizat mult, și anume pe Cristian Pârvulescu, a marșa de asemenea pe ideea vinei (mari) a politicienilor, întru referendumul din ultimul week-end (la chestiune, eu văd acolo o banală felie de viață, din viața unei țări/popor)

Ca fapt divers, și motive cărora le pot spune aritmetice, cine atribuie vină în exces cuiva, în mod sigur va menaja - la fel de subiectiv pe altul. Nu știu ce-i veni, dlui P. (oare sigur i-am urmărit cu atenție luările de poziție anterioare?). De lipsă de minte (cum sînt tentat îndeobște a crede) nu l-aș acuza.

Se prea poate însă ca interesul să fi scos din priză compartimentul mental ce semnalizează (la acel nivel de mintoșenie) că situația e mai complexă/nuanțată.

„Traian Ungureanu: Rezultatul referendumului e un eşec naţional

…pe care îl vom plăti mai târziu"

Frați buni, politicienii, cu gazetarii.
Unii ne spun că lucrurile-s roz. Alții că-s groaznice, urmînd a fi și mai naspa.
Cu toții asigură un duș scoțian care face bine la suflet public.

„Acum, ajuns bunic la rîndul meu

… nu știu pentru ce să pledez în fața nepoților: pentru demnitatea orgolioasă a sărăciei sau pentru necesitatea chibzuinței și pofta de ascensiune socială care conduce spre avere și putere?”

Faceți ce faceți, la Dilema, și-mi zgîndăriți orgoliul... Acela de-a mă crede mai deștept, decît domniile voastre.

Eu unul n-aș da vreun sfat nepoților (se întîmplă să am unul, deocamdată și-n urma a trei fii). Dacă nu-i dau vreun sfat, care e problema?

În rest, admit că un educat social (adică autorul de aici) are a face plăcere altor educați social. Adică cititorii.

La cestiune, constat încă o dată cît de tare-s angajat pe drumul pierzaniei. Mai exact, de la zi la zi găsesc tot mai primitive scrise precum aici. Simt că-i loc de mai bine acolo, de pilă trecută prin simțurile proprii. Dar asta e, nu poți să le ai pe toate în viață. Nici eu, nici domniile voastre, dilematicii...

Ticăloșie. A mea.
Am impresia că frații de la revista în cauză confundă lentoarea în nebunii cu dilemele...

DILEMAVECHE.RO
Cultura lipsei de caracter - Dilema Veche
Lipsa de caracter, problema moralei evitate, este atotstăpînitoare. Comunis...

Continuare.
„Trebuie să ne hotărîm dacă dorim să ne situăm de partea libertăţii şi dacă da, să...”

Dacătele te-apuci a flutura pe *Trebuie...!,* te-ai scos. Mai exact, dacă acea treabă n-a devenit realitate pînă azi, în mod sigur va da ascultare imperativului din amonte...

În rest, privesc fascinat (folosesc de sanchi vorba...) la expresii precum *libertate*. N-am idee în ce categorie plasați domniile voastre pastila, dar eu văd acolo doar o jucărie de satisfăcut inconștientul. Și carele, prin urmare, are o mică probleme dacă nu te lași cucerit din prima.

Mai exact, și cu o vorbă țigănească exprimîndu-mă, îi vin spumele pe cap dacă soliciți detalii (a nu se confunda cu minge ridicată la fileu, pentru Magistru...).

PS

Rogu-vă rețineți ideea, pentru număr tematic la Dilema. Și anume „Voroavele dorind a servi inconștientul”.

Pas de pricepe

… ce-i prin sufletul personal!

Venise vorba în visu-mi de azi noapte de „Vîlcelul Stăpînit” (care nu există pe teren, iar pînă în așa oniric ceas nici n-aș fi bănuit că pot fi alăturate, elementele lui: Vîlcel - Stăpînit...

Asta e.

Deși omului nu-i place, rămîn atîtea lucruri neclare, chit că un indiciu-două/nouă ni se ivesc în drum...

Azi îmi dau seama

… că eu, insul X, am fost interesat - la vîrsta de mijloc - de îndrumări care să-mi ușureze existența în ultima treime a vieții. Așa c-am adunat o vorbuliță de la un Teodor Mazilu (cea cu înfloritul mai rar al deșertului, după o anumită vîrstă), cît și altele.

N-aș spune că-mi pare rău azi, a nu-mi fi spus nimeni cîndva, chestia următoare...
Nici nu constitui aici vreun sfat măreț, „pentru tineeeriiii”. Doar o pomenesc, ca (poate) sănătos de avut în seamă. Dar nu mi-a spus nimeni, că peste zece ani nu voi prea mai fi cel din prezent. Ideile-mi de aici mi-au plecat de la niște discuții despre o inscripție omagială a unui confrate montaniard, ce a fost vandalizată, undeva în județul Neamț.

PS

La un job oarecare, o colegă de 26 ani mai că dă în bîlbîială cînd aude ideea de moarte. Mi-aduc aminte că mi-a servit binișor, aproximativ la aceeași etate, un supliment al României Libere, despre medicina legală. Aia nu înseamnă însă că azi mă înnebunesc, a sta în preajma unui cadavru.

Legat de ultimele-mi două postări

… cu porniri pe substitutul de tată ideal, respectiv de o vorbă a lui Teodor Mazilu.

Mi-a cășunat și pe ultimul. De pildă, pe vorba lui: *„Introspecţia este însă o formă de trîndăvie, de respingere a realităţii. Decît să fim atenţi cu faptele noastre, să le trăim total într-o stare de conştiinţă, preferăm să ne introspectăm mult şi bine, după ce realitatea s-a consumat.”*

Cred că am dat de-așa zise pe cînd aveam 35 ani (altminteri ele-s tipărite la 1980, parcă). M-am simțit bine cu acele zise, chit că nu am pus la zid, precum o face autorul, cu respectivii trîndavi (în gustat realitatea).

Astăzi dau ochi mai puțin convins spre ele, ca să nu spun dezaprobator. Pur și simplu Mazilu îmi pare a fi găsit acolo un vinovat. Pe care-l punea la zid, că nu e precum într-un șablon pe care bănui că nici M. nu-l îndeplinea.

La așa zise, mi-e greu să nu stau atent, dacă eu însumi, acum, nu-s pus tot pe a încondeia pe careva (în lumina bravei agresivități-intra-muros conferite de Specie)... Se prea poate să fiu...

PS

Într-un sinistru acces de neam-prost, mă declaram - celor de la revista dilema - a mă afla în... dilemă. Mai exact, că ce moaș-sa o reprezenta scrisul meu: Dilema 2.0, opri 3.0 (pentru a prelua temeni de informatică a computerelor)?

Sper să izbutesc a sta, dincolo de valuri vanitate (ori nevoie interioare ce nu se pot satisface decît pe calea vanității) doar la cîrma bărcuței, ce are a traversa anii ce-mi stau în cale - mie, ăluia cu mintea și posibilitățile existente...

Apropo. Azi a fost întîia zi (din nou) fără job. Să mă pun la zid oare. pentru ultima treabă? Nu-i obligatoriu. Am un cunoscut ce lucră de cînd a terminat la liceul tot la Institutul de Metrologie (ori așa ceva). Nu spun că mesajul ochilor mei e grozav, dar nu aș vrea să-i am pe-al lui. Și-n general viața lui.

Amicul meu din ciclul primar (și totodată locuind cu două etaje mai sus, într-un bloc oarecare din Piața bucureșteană a Ianculuui...).

PS2

Mă aflu de-o îngrozitoare superficialitate... Observam asta relecturînd o carte montană pe care o declarasem a-mi fi de căpătîi. Însă căutînd pentru ilustrație aici poză de cu Teodor Mazilu, dau de-o lucrare a lui.

Știam acel titlu (nema lecturat altminteri, dincolo de el). Dar azi o privesc altfel. „Proștii sub clar de lună” N-am răsfoit neam din ea, dar ce pot paria că vorba de proști nu-i amintită filosofic...? Mă uit și la imaginea acelui autor. Nu cred că i-aș putea fi amic. Poate și datorită unui egocentrism asemănător (altminteri e posibil ca eu să-mi pitesc multisexualitatea ceva mai destupat)

> Legat de ultima vorbă, nu-mi spuneți că-s Dilema 4.0! Aș rămîne de-tot singur, și - chit că nu mă deranjează în exces solitudinea - nici nu i-aș aranja vector total, prin existența-mi...

PS3

Urîtă vorbă-mi vine pe limbă... Mă uit la foto Mazilu. Îl iubesc, dar nu îl iau acasă.

Oi veni, la un solicitat spiritism

…- să zicem la un 2100?

La chestiune, dacă te-apuci a chema azi un George Byron, vine? Eu unul simt că da. Pentru că ești montat deja în minte, a da de-așa ceva în crcea nopții.

Dar pe mie nu cred că mă va chema careva. Îs prea puțin important, pentru așa ceva. la amintitul 2100 ori ulterior... Asta e.

La o adică, ce eram la un 1000?

Apropo. Poți chema pe ăia care vor fi peste o mie de ani? Nu știți? Nici eu. Dar sună fain.

Am sentimentul

…că omenește se află a ști să vorbești doar celor care gîndesc la fel, cu tine. Tribului tău, mai exact.

A comunica familei deja ține de alt registru (cu precizarea că în afara ei, adică în trib, discursul trebuie să ni se afle altfel. Mai festiv, mai pe regulile aceluia. În casă, ni-i prudent, respectiv plănuind cum să facem plăcere mai multă, ălui care-i mai mare în Trib - ființă umană ajuns pe tron, ori Sistem.

Ultima obligație face ca rigorile ultimului să ne pătrundă în sînge.

Alcoolul

El ține de-o remediere a imposibilității (suportării) momentului, pe calea remedierii via plăcere/endorfine furnizate de alcool.

Într-adevăr, e un non-sens, ca atunci cînd întinzi mîna după sticla de trăscău să iei în seamă cele sufletești care te-au trimis acolo.

Viața.

„CTP multumit de rezultatul referendumului.”

Știu că aiuriții fac în veci carieră socială... Căci ei nu se grăbesc a trage concluzii. Întrucît vor, cu oarece lăcomie, s-adune amănunte despre acel moment în discuție. Iar apoi știu că ochii li se vor schimba, datorită trecerii timpului, asupra acelui eveniment...

„Să vă fie a dracului, firea voastră!... Cu voi nu se poate construi nimic! Și nici să fim oameni, alături de voi.”

Cineva mă salută ieri

.. cu formula „Doamne ajută!”.

Mă uit la ins. Nu le are cu zona pe care eu aș bănui-o legată de Dumnezeu. La o adică, nici alți plimbători de acea formulă nu-mi par foarte cu gîndul, domol și personal, la Acela.

De unde încep a bănui că tipii cu acele formule, de Doamne-ajută!, se află și foarte superficiali, în direcția respectivă.

Pomenisem cîndva, că religioșii-s oameni ce caută protecția din înalturi, pentru a putea fi - liniștiți - oameni. Cam pe-acolo îmi pare și formula citată mai sus. A zice „Doamne-ajută!”, dincolo de mica furnizare de iluzii (a protecție), e un mod de-a te detașa de acele griji. Existențiale.

În rest, recunosc. Mă aflu un tip comod deloc. Un agresivitatea-ambulantă. .

O constatam și ieri, la un stabiliment spitalicesc. Ori la un cerc turistic.

”Stai liniștit. Ești doar om. Și neatent. La conducătorul acelui cerc turistic privit-ai, cum șede la capitolul de care zici? Ori melitarul cu care te luatărăi scurt în bețe, la un serviciu de colectat analize? Îi semn de sănătate, coane!”

Destui ne lansăm în afirmații hazardate

… în lumea asta... De pildă dl Ion Cristoiu, cînd acuză diviziile SRI care s-ar implică în media (prin diverse condeie racolate) ori politica românească (prin USR). Ceva asemănător purced și eu, mai jos... În sensul că emit o părere îndrăzneață.

Recenta consultare populară, asupra Familiei, îmi pare decizie a unui important actor, și anume Biserica, în care ea nu a ținut cont de de opinia unui alt confrate de la vîrful societății românești, și anume Statul (altfel, zis, a încercat să-i forțeze mîna, iar totodată să-i indice forța acelei alte inter-pares, din Olimpul local). Este drept că nu-i ușor a vorbi acolo de o inițiativă / acțiune a Bisericii, cert este că Ultima a sprijinit-o din plin.

N-am idee exact cine a venit cu inițiativa, dar acei compatrioți s-au considerat suficient de tari pentru a pune în lucru Biserica, pentru ca împreună să încerce a influența Statul. Este drept că nu au tratat direct spre ultimul, dar au pornit pe cîmpul politicii, unde partidele consacrate nu au putut spune 'Nu', acelei acțiuni a CpF. Just e că nici nu i-au alăturat cu bunăvoie, ceea ce la o adică s-a văzut în rezultatele referendumului.

Tot ca opinie personală… Este interesant de văzut prin ce pîrghii acei inițiatori (și cine le-o fi fost în spate, și-mai-inițiator...) au pus în lucru segmente ale Bisericii/masei religioase, respectiv ale - li se poate spune de-acum - tradiționaliștilor de pe întinsul acestei țări.

Cert este că a fost o mișcare ce finalmente a pierdut. Mai exact și-a consumat resurse cît să nu mai poată scoate capul prea curînd, pe înalta Scenă românească (așa îmi pare mie, barim.

Ce le-o fi venit totodată inițiatorilor... inițiatorilor a porni tocmai acum acțiunea, nu știu.

„Așa cum scriam încă din 2015

.. în Biserica Ortodoxă s-a format o generație de tineri adulți trăitori și cu conștiință eclezială și națională.”

Ce înțeleg eu mai greu la credincioșii destupați este cum pot trata scrierile sfinte fără dram de dubiu. Eu unul am o problemă, dacă nu stau a mirosi pe unde acel condei (fie și cu pretenții de sfînt) e de banal om. Și anume urmărind scopuri ale speciei, respectînd uzînd de formule oratorice.

Rău e să fii demodat.

Eventual să nu stai bine cu memoria.

Zic asta legat de faptul că, prin 1980-2000, dobîndisem ideea că jurnalismul e o treabă imparțială. Care informează. Și lăsînd cititorul a-și face singur părere.

Dar asta e, am rămas în urmă... Iar acum am a mă adapta la noua caracteristică. Unde acel cititor are nevoia ca acel organ media să-i aducă mură-n gură știrile care-i convin. În paralel, se înțelege, subliniind cît de nemaipomenit se află el, cetitoriul...

Bineînțeles că poziționea-mi nu-i neapărat un cap de lume. A văzut soarele ăsta și belele mai mari.

PS

E un pic haios că acum vreo două zile nimerisem link spre ediția română a Newsweek. Și mi-am zis că neapărat a am a frunzări în viitorul apropiat pe-acolo. Văzînd cum au redactat titlul de mai sus (pot bănui că și restul articolului se supune acelui spirit), mi-a trecut entuziasmul.

”Iohannis, prima reacție după referendum

… : Discursul urii trebuie abandonat”

Dincolo de faptul că, dacă cineva zice cum că treaba X e de abandonat, aceea va fi și lăsată deoparte... Vorba cu ura e-un șablon. O modă mai exact.

Rezonanța cu acel sentiment din interior e minimă (trec peste faptul că atitudinea agtesivă a cuiva către exterioru-i se află ceva mai complexă, mai nuanțată). În același timp, înțeleg perfect că o numeroasă categorie se simte bine, vehiculînd ori măcar fiind atrasă de acea expresie. Îi plac chestiile false și la modă, dar care prin tare bine coeziunii (mega)grupului său.

În ce-l privește pe d. Iohannis, iar eu aflîndu-mă mega-schimbătoriu în atitudinea față de dînsul, mă uit la ochii dînsului și nu simt să rezoneze măcar ideatic de acea vorbă (e vorba de ură, și plasată la altul). Respectiv, îl doare drept în cot că X s-o urî cu Y. Președintele actual se află ocupat doar cu a încerca să domine lucrurile, la nivel de țară. La o adicătele, pe cine nu îndeamnă sufletul, la așa ceva?

„Există vreo șansă ca aștia mici de intră în școli azi

…să empatizeze cu soarta neamului lor, „țintuit în piroane”?

Eu-s foarte curios de un lucru. Dacă patriotismul nu ar fi turnat în capul omului (la școală de pildă), acela s-ar mai bate la maturitate cu pumnul în piept, că-i urmaș al lui Decebal? Simt că nu.

Dacă s-ar naște singurel în Papua, habar n-ar avea că patriotism. Iar dac-ar sosi pe lume, în Bulgaria să zicem, ar ajunge să spună că Asparuh s-a aflat zeu pe pământ.

Egocentriști. Și ne-educați

(e vorba de cei asemenea subsemnatului)

N-aș putea spune despre cineva că e mare scriitor. Ci doar că îmi place mie (eventual îmi place anul ăsta).

Eventual aș completa că-mi pică grozav, la suflet.... (în prezent, căci sufletul e schimbător - așa am învățat în cărțile bune, iar ulterior verificat pe a mea piele....)

Este just că așa atitudine nu face bine omului normal. Și nici nu cimentează social.

Pornind de la un schimb de comentarii

…pe aici, oare ce ne dă prin cap spre-urmă... Că ne-am trăit prea puțin din plin viața, ori că am apăsat prea tare pe accelerator (iar ca urmare sosirăm neașteptat la un spital...)?

La o adică, e foarte posibil să nu gîndim precum o zic eu mai sus (mai exact în cele două feluri de acolo). Asta, pentru că-i foarte posibil să avem altă minte, altă dispoziție sufletească atunci..

Nu-i obligatoriu să gîndesc eu aici în negru. La o adică, e ca și cum am însoți cu gîndul vreun alpinist plecat în Himalaya. Totodată, mi-i un banal jucat cu focul, fără să mă ard, prin așa considerații. La o adică, destui fac așa, fie și pe alte subiecte, ori pe alt tip de gesturi. Riscul tinereții,al vîrstei de mijloc ce-i la o adică? Decît un dat tîrcoale morții, cu gustat însă plăcerea de a-i da cu tifla...

Foarte posibil să existe o problemă

… întru identitate (națională). Nu de alta, însă acum zece ori douăzeci ani nu se simțea nevoia unei așa titulaturi.

De la așa constatare, simt că mai mari ai statului acesta cunosc mersul unor rîuri subterane și local-mondiale (ce scapă insului de rînd) și încearcă să corijeze situația, inclusiv prin fluturatul ideii de români. Posibil să ni se tragă de la valurile de expatriați. Și anticipînd sosirea unor stoluri de imigranți. Asta, in conditiile in care unii ar regreta să-și piardă posturi importante, in ierarhia statală.

In zona acelorași idei, privesc la titulatura unei file Fb. "Nu sunt singur pe munte". .
Deduc de acolo că acela/aceia se simt singuri pe munte. Probabil și în viață. Asta, pentru că niște educatori nu le-au fi dat voie să fie cu sinele personal. Asta, pentru că aveau de atins înalte performanțe școlare și sociale.

PS

Trec pe lîngă un jeep inmatriculat *MD*.(adică Republica Moldova). Aceia-s români care nu mai au identitate (mai exact aceea dorită actualmente la vest de Prut)

Dacă stau să te gândești, basarabenii sint plecați de la noi la vremea cînd nu se punea problema identității naționale. Iar pe deasupra vrură ocupanții ruși a-i modela tare departe de cum s-a dorit la București, cam după 1848...

Apropo de scrise culturale

… am întîlnit undeva o expunere pe linie religioasă. Anii 40.

Dădea gata, întru erudiție. Atîta tot că era ținută de un legionar, în lagărul confraților de la Buchenwald (de precizat că nu le era de exterminare).

N-ai cum să nu te întrebi ce s-a ales de acele idei frumoase. Eventual cum e cu Napoleonul mort, respectiv puricele viu (și privitor încîntat la soare).

Multă vreme am stat cocoșat de discursul Marelui Inchizitor, cel dostoievskian. Sucește băiatul acolo ideile, de pildă cum fu cu ispitirea lui iisus, de pleci cu capul nu în pămînt, ci la șase metri mai jos. Pînă te prinzi că de la granița bulgaro-turcă spre SE savantlîcul acela nu face, să am pardon!, nici cît un expectorat. Ori face mai mult dar numai pentru vreunul care ține să se facă om, de pildă pe calea unui doctorat despre paralelă creștinism - mahomedanism.

PS

„În „«Scrisoarea enciclică a bisericii, una, sfântă, sobornicească şi apostolică» (scrisoare semnată de patru patriarhi şi 29 episcopi răsăriteni şi conţinând un răspuns la scrisoarea Papei Pius IX Littere ad Orientales) stă scris că «păstrarea dogmei şi curăţia rânduielii n-au fost date în paza unei ierarhii oarecare, ci în paza întregului cler şi popor bisericesc, strâns unit în dragoste» care, fiind însuşi trupul bisericii, sub călăuzirea Duhului Sfânt, nu poate greşi […] Când, însă, o parte a totului se organizează singură în vederea unui scop, acea parte suferă, uneori, transformări – fiecare ins din noua grupare nu mai este fiecare, ci este aşa cum îl hotărăşte structura comunităţii de destin, gruparea din care face de-acum parte. Şi când noua comunitate cultivă o concepţie despre lume opusă creştinismului şi activează în sensul ei, conflictul este deschis. O examinare, deci, a noilor poziţii, devine necesară”1. Cu aceste cuvinte îşi deschidea Gheorghe Racoveanu conferinţa intitulată Mişcarea Legionară şi Biserica, susţinută pe 15 martie 1943, la trei ani de la moartea maestrului său Nae Ionescu, în faţa grupului legionar internat în lagărul Buchenwald. Ele erau menite să sublinieze că titlul conferinţei nu indică o obişnuinţă de limbaj, ci un raport real dintre doi termeni, care impune, pentru înţelegerea corectă a acestuia, cunoaşterea deopotrivă a părerii Bisericii şi a Mişcării Legionare.”
Biserică – societate – naţiune – stat în România interbelică
I. Explorări în orizont liberal
Lect. Dr. George ENACHE
.

PS2

Fără îndoială nu voi schimba lumea. Iar în același timp demersuri precum cele de aici au la bază invidie, oftică pă succesul altora și tot așa. Dar.

„În aceeaşi linie, Laurenţiu Ulici reţine faptul că, dintre toţi colaboratorii revistei, Lucian Blaga se evidenţiază prin opera şi personalitatea sa culturală covârşitoare:” (Revista „Gândirea” – o abordare sistematică a dimensiunii religioase a culturii româneşti în context european
Cristina Gabriela NEMEŞ)

Covîrșitor… E vorba de scrierile cu pretenții (ca să nu spun culturale de-a dreptul...) nu pot trăi fără așa exagerări. Și care trimit urgent gîndul cît de mișcați interioricește sînt, de fapt, vehiculatorii acelor înălțimi.

Eu cred că nu prea-s mișcați (Iar dacă se află așa, au sigur de consultat un doctor), interesul lor fiind a impresiona, în spațiul cultural unde se produc. Acolo așa e moda, să vorbești precum dl citat. În același timp, se petrece mică demonetizare a măreției, compensată e drept prin eforturile neobosite a celor care aderă la acea Bulă.

Altminteri, acea bulă unește, iar totodată dă de lucru unor vanități care cine știe de ce s-ar apuca, lăsate de capul lor.

Orice religie are mari probleme

… cînd intilneste vreun om care nu-i entuziasmat/fascinat de zisele-i.

Doamne, și ce-l pupa Dreapta

…pe dl Ciorbea, într-un trecut istoric oarecare...

Apropo. Nici atunci nu era în stare, lumea bună de pe culoarul Drept, a-și produce lideri... Lua de la sindicate. Ori de la banca națională. Mai apoi, de la urmașii hulitului FSN (e vorba de Traian Băsescu).

În ultima vreme, îmbrățișează pe d. Iohannis, cel cochetînd în 2009 cu PSD (aflat în așa-numitul USL, alături de... PNL).

Că veni vorba. Nici rezistenții nu pot pentru ca să nască lideri/personalități. Dar deloc (cred că-i cuvînt de ordine chiar, a nu ieși nimeni în relief, pe-acolo...).

A nu minți

.. pe ce loc al Decalogului se află? Parcă pe 9 („Sa nu ridici marturie mincinoasa impotriva aproapelui tau!”.)

"Toader trebuie să plece acasă!

…Se scufundă în mlaştina penibilului...”

Ultima propoziție arată că dna Macovei se adresează strict suporterilor dumneaei. Acelora, între altele, le pică bine afirmația că inamicul lor (în general) e penibil.

Mai deduc din vorba citată că acei suporteri se află sensibili în a fi declarați ei înșiși penibili.

Dumnealor au o problemă și cînd adversarul declarat penibil replică: „Și care e problema că-s penibil?”

În general aceia se feresc a ieși însă din cercul celor gîndind la fel cu dumnealor.

EPOCHTIMES-ROMANIA.COM

Macovei: Toader se scufundă în mlaştina penibilului, a primit cea mai puternică palmă de la Comisia de la Veneţia | Epoch...

Frumos din partea publicației România literară

… că dau voie a le descărca pdf-ul revistei...

În rest, iar eu afllîndu-mă privitor la suita împăratului (cel cu hainele pomenite de HC Andersen), nu pot să nu remarc principiul găștii. Nu în sens golănesc zis, ci al cocoonului (de idei comune, dar și de neagresivitate) unde ne adunăm pentru a trece mai ușor prin viața/existența asta.

Oare s-o fi născut omul

… în stare a vorbi domol despre defectele Vioricăi Dăncilă? Ori ale lui Liviu Dragnea?
Bănui că nu.
Cînd o poți face, deja ai idee de complexitatea lumii ăsteia. Iar așa amploare îți ia gîndul de la cine-i azi prim-ministru, peste spațiul geografic unde respiri. Totodată, ai cunoștință că tu însuți nu ești perfect.

Un lucru despre care nu se discută

E vorba de autosatisfacere (pe linie sexuală).

„O școală pervertită

…de prejudecăți antiliberale va perverti la rândul ei și generațiile viitoare.”
Două observații, la afirmația de mai sus… Sîntem formați ca oameni în familie. Nu în școală.
Apoi… A perverti. Sună frumos, dar acolo se află banala supărare a dlui articler, că respectivii pervertiți nu gîndesc pe dorința dumnealui.

Deși n-o să vă vină a crede

… sînt (foarte) atent la hipercriticismul subsemnatului. Dacă nu exagerez.
De pildă în cazul recent dispărutului Paul Cornea.. Despre care curg rîuri de elogii.
Și în care nu se pomenește nimic despre activitatea aceluia în anii 50, de pildă. Și despre care mă lămuresc zisele de mai jos:

> *”În anii 50, Paul Cornea a deţinut funcţii importante în cadrul CC al UTM, apoi în Ministerul Culturii şi, în fine, în fruntea Direcţiei Generale a Cinematografiei (…).”*

Ele aparțin lui Vladimir Tismăneanu.
Care imediat apoi le îndulcește:

> *”Nu a fost unul dintre culturnicii Secţiilor de Propagandă Ştiinţa şi Cultură, nu s-a ocupat cu înfierările, nu a organizat prelucrări stigmatizante, dimpotrivă, a ajuns el însuşi să fie pus la stâlpul infamiei, suspectat de naţionalism evreiesc şi de tendinţe subversiv-revizioniste. A rămas fidel marii sale iubiri pentru literatura românească, a educat magistral generaţii de studenţi, a reuşit să traverseze coşmarul totalitar ca un om liber interior, ca un intelectual veritabil.”*

N-o fi fost culturnic, dar bănui cum îi arătau materialele din presă ori ședințe, după cum am idee de filmele epocii... În același timp, posed multă rezervă la textele ce țin să vehiculeze epitete precum ale dlui Tismăneanu. ”A educat magistral”, de pildă. Așa expresie face mare impresie, între altele și pentru că educația ne interzice a strîmba din nas spre ea. Plus că, foarte probabil, aplaudînd-o ne proiectăm pe noi înșine în fascicolul unei așa laude.

Chiar și așa, tocmai din ea mi-i semnal că acela s-a aflat, de fapt, om. Cu de toate. Intervine însă spiritul de gașcă. De trib. Ne lăudăm între noi. Ca să ne facem plăcere (căci și dumneata mă vei peria cu proximă ocazie), iar în paralel vom da bine în ochii altor triburi/găști.

Ultimii se vădesc reticenți la vorbele inter-laudative ale altora (ba în paralel procedează la fel în interiorul grupului lor), dar inconștientul - acea entitate deseori fără poartă - se află sensibilă/ ia în serios acele zise ale vecinilor...

Întotdeauna mi s-a părut aiurea

…discuția cu un credincios, cîtă vreme el n-are voie a contesta o virgulă, din textele sfinte (că de-aia-s sfinte...). La o adică, aceia nici nu se-apucă de discuții, în afara cercului de gînditori-la-fel... Nu mă miră dumnealor, cît tipul... uman al Dumnezeului care-o fi deasupra, unei așa situații.

E haios, meditez eu (cam ateul) la așa ceva, în vreme ce credincioșii se feresc ca de... dracul, de așa ceva... Adică de-așI imagina cum arată, dacă se poate și diurn, Dumnezeu.

Admit, în paralel, că există lucruri dureroase pe lumea asta (inclusiv pentru subsemnatul) și fără a irita, zice-se, în felul de mai sus pe Foarte-Înaltul. El este ori nu, belelele vieții rămîn.

Semnează: *Un egocentric, un retras-în-el, un cum mă-sa vreți să-i spuneți...*

„Ddin atâta lume care avea maşină

…nu s-a găsit nimeni şi am chemat eu un prieten cu o maşină şi l-am dus la spital. I-am spus că e vorba de Nichita, dar nu ştia cine e Nichita. Şi atunci m-am trezit la realitate. Nu cultura e aia pe care o ştie lumea…”

ZIARULMETROPOLIS.RO

Ultima seară pe pământ. De ce a murit Nichita Stănescu | Ziarul Metropolis

Oarecum mă aflu în postura acelui șofer Mai exact sînt între cei ce nu rezonează la ideea de Nichita Stănescu, cel nemaipomenit... Asta e, n-am acea fibră. Eventual îmi aleg eu singur plăcutele prin viață, n-am nevoie s-ascult gura lumii (fie și foarte școlită).

Dacă e nevoie de următorul feed-back, bine. Dacă nu, tot așa.

Un alt extras din articol: *„„Cu toate că bea foarte mult, peste două sticle de vodcă pe zi, Nichita nu era aproape niciodată beat. Alcoolul îi producea o stare de efervescenţă intelectuală vecină cu geniul“.*

Vorba (nemaipomenită) de „[Cutare e] genial” are trecere doar la o categorie de oameni.
În afara ei, pretenția/expresia cu pricina nu face doi bani, asta cînd nu lasă indiferent de-a dreptul.

„Un profesor a terminat lecţia

… apoi a pronunţat obişnuitele cuvinte:
- Sunt întrebări?

Un student l-a întrebat:
- Profesore, care este semnificaţia vieţii?
Unii dintre cei prezenţi, care se grăbeau să iasă, au râs. Pro¬fesorul l-a privit lung pe student, căutând din privire dacă era o întrebare serioasă. A înţeles că era.
- Iţi voi răspunde.. /…/ Chiar şi cea mai mică dintre băltoace poate reflecta tot cerul. (Bruno Ferrero)”

Stau și mă întreb dacă poate merge la inimă și altceva decît falsul.

De fapt, falsul (dar nu unul oarecare, ci roz) este singurul care poate proteja interiorul nostru, de dureroasele componente ale realității.

*

„In aceasta constă pentru mine semnificaţia vieţii.”

Ca opinie a mea, a căuta semnificația vieții (prespunînd că apuci a concluziona ceva, în acel ultracomplex domeniu) ține de orgoliu, respectiv de-a da bine în fața semenilor Ultima chestie nu-i neapărat ceva blamabil, cîtă vreme Specia, dar și Societatea îndeamnă la așa ceva - se înțelege că în folosul dumnealor...

Nu mă plîng îndeobște

.. cum că altădată era mai bine. Dar azi tot mă săgeată asemenea idee, pe cînd îmi doresc un articol așezat despre realitate.

De bine ce o reclamă vorbea de relansata revistă Capital, mă pune dracul să intru pe site-ul ei. Care-i frate bun cu fila Click! să zicem. Or, iar memoria e posibil sa nu mă fi lăsat, publicația arăta cu totul altfel, pe-timpuri...

Nu am sentimentul cum stă situația prin SUA, pe cîmpul mentalității tabloide, dar simt că actuala fire națională livrează domeniului corporatist firi umane cărora disciplina de acolo li-i excesivă. Cum nu pot părăsi acele posturi, defularea se face prin interesul pentru domeniul tabloid, mai exact ramura acestuia de pe net.

Ceva asemănător am observat și la cadre medii, de pildă la acelea găzduind prin birouri cîte cinci-șase icoane. In ultimele eu văd apărare/alinare în fața unor frici. De a căror acumulare nu am fost conștienți, iar totodată nu am învățat a purja eficient din ele.

Se înțelege că va sosi și mie, la un moment dat, etate de umblat spăriet, ba și cu undă neagră a proximei extincții, in ochi (lansez ultima vorbă de bine ce-am frecventat azi culoarele unui spital)…

Ascult manele

… la ceasul ăsta. Cred că prin bine.

Am impresia că iritarea pe ceva ascund inclusiv sentimente, atitudini pe care nu voim să ni le recunoaștem. De pildă, de teamă, respectiv de superioritate. Țiganul e Străinul. Diferitul de firea, de educația noastră.

Nu cred că voi face vreodată pasiune pentru respectivii, deși căile Domnului se află nebăunite (de pildă, nu știi niciodată cînd purcezi la îndrăgostit, pentru cel pe care ți-l vezi străin, iar apoi agresor). Dar nici nu văd de ce-aș sta crispat în exces de aceia.

În rest, să fiu eu sănătos cîtă invidie avem pe țigani, că nu putem fi și noi dezinvolți socialmente, precum ei...

„Nae Ionescu exercita o influenţă socratică

… de la om la om, de la suflet la suflet. „[Mircea Eliade]

Tîmpit de felu-mi nu sînt. Dar nu cred că m-ar fi influențat Nae Ionescu.

La tinerețe, pentru că nu ne aflam pe aceeași felie a tipului de minte. Iar mai încolo, pentru că aș fi învățat să citesc dincolo de aparențe.

Că veni vorba de Socrate, nu l-am lecturat în exces, dar acum vreo două zile am văzut o zisă a lui, într-un manual de Logică. Nu m-a dat gata, dimpotrivă.

Îl înțeleg că a trăit cu acum 2500 ani, dar nu aș lua termenul de Adevăr chiar pe nemestecate (ați ghicit altminteri că tocmai Socrate, care îl pomenea, pretindea că îl și deține, iar alții nu prea...).

În paralel, mă uitam zilele trecute la o spusă a lui Andrei P. Cum că mărturisește pe Hristos.

Cultura și mărețiile pe măsura-i se află o treabă care ființează doar în mediu septic. Care să nu deranjeze deformările de realitate, de-acolo.

În paralel, admit că avem niște mari-mari nevoi sufletești, care nu se pot rezolva decît pe calea minciunii. Aceea *măreață la cub*.

Păşesc azi printr-un aşezămînt spitalicesc

De stat, bucureștean, iar totodată fruntaș din punct de vedere profesional. Observ, mai ales la asistente, mentalitate de boier față de slugă (fie și în bună parte mascată).

Mă întreb tot mai des de la o vreme dacă - interesați a deveni precum vesticii - ne putem abandona vechea, est-europeană fire. Am dubii, deși vorba mea nu trebuie supusă alb-negrului. Mi se pare că nu vom fi niciodată ca aceia. In paralel, îmi fuge gîndul la Singapore. Unde se află dezvoltare, dar și pedepse cu biciul ori moartea. Probabil, intrucît firea acelora nu s-a modificat în esență, odată cu boom-ul economic.

Cînd cineva se plînge de Latrina (adică Antena....) 3

… poți fi sigur că nu s-a uitat la ea.

În paralel, știu că anteniștii nu se referă la fel de dur, către concurență. Spun in cel mai rău caz de "minciunile (celor) de la Realitatea".

Nu-s fan al echipei Gâdea. De la Antena 3. Însă observ in studioul acelora mai multă lumină, și pe fond albastru. Dușmanii lor e posibil să nu suporte așa fond, din motive ce se pot explora

Stelian Tănase are un recent articol

…despre Jan Palach. E vorba de ceho-slovacul care și-a dat foc în 1969, în semn de protest față de invazia sovietică în țara lui.

”Trebuie neapărat vazut. Si de nostalgici – sa-și aducă aminte cum a fost- și de cei tineri dacă vor să afle ceva despre părinții lor și lumea în care au trăit. ”

Dincolo de ideea recomandatului, pe care eu nu aș face-o (ci doar aș spune că mi-a plăcut, acel film/carte/peisaj etc.)… Cred că asemenea ecranizări conțin nu puțină subiectivitate. Asta, pentru că se adresează unui public larg - nu neapărat rezonînd cu firea personajului prezentat -, care la rîndu-i nu este cel de la sfîrșitul deceniului șapte al secolului trecut.

Nu dau la coș munca acelora, doar stau nițel prudent. Eventual, și ca posesor al unei păcătoase sensibilități, strîmb din nas la nenaturalețuri de acolo.

Dincolo de asta, nu cred c-aș aluneca în a declara erou pe Palach. Nici în vorbele mari pe care d. Tănase găsește de cuviință să le folosească. Respectatul condeier și-l declară erou pe Palach - îl pot înțelege, nu și adera la asemenea poziție.

Admit că mă aflu distrugător de corolă cu minuni. Dar… Și recunoscîndu-mi lipsa vreunei glande umane. Mă simt bine și acceptînd lucrurile în cheia mea.

De pildă, și presupunînd că la un 1970 aș fi fost mișcat juvenil de autoimolarea cehoslovacului, probabil că din principiul pînă azi aș fi lăsat-o mai moale cu acel entuziasm. Iar asta nu neapărat datorită îmbătrînirii, cît pentru că ar fi survenit date/unghiuri noi. Ca atare, m-aș întreba la ce a folosit sacrificiul aceluia. Poate veni unul aici să-mi spună despre 1989, dar nu cred că țara cu pricina a scăpat de ruși datorită eforturilor ei, cît ale altora, din exterior.

În același timp. privesc spre motivul pentru care acela și-a dat foc. Înțeleg că dă bine a spune de sacrificiu în slujba neamului, dar medicina elementară îmi spune că avea alte probleme prin interior, care se pot explora. Și cărora situația politică a acelui moment le-a fost doar pretext. Putem cerceta de pildă pe linia dorinței de atenție din partea semenilor, respectiv a ororii de-a vieții.

După cum, revăd în materialul dlui Tănase (care trezește entuziasme Cristinei Țopescu) o trăsătură omenească. Una încurajată în societate. Diferite personaje tragice ori măcar complexe din trecut sînt ridicate pe soclu. Palach, dar și Nichita Stănescu (pe care o filă sponsorizată mi-l propune, în dreapta screen-ului unde notez cele de aici). Nu se întreabă nimeni de complexitatea, respectiv scăderile ori dramele reale ale statuilor acelora.

Esențial este să avem noi în cine să ne proiectăm, ori măcar să ni-i închipuim ca zei protejînd lumea noastră.

„Se făcea carte pe vremea lui Ceaușescu?”

Nu opinez cum se făcea școală înainte de 1989, dar mi-e greu să uit stîngul în dreptul (și viceversa) vădite de noi la Revoluție.

Apoi, și chit că vă tai cheful de viață, educația perfectă a vreunui neam intră - precum un rîu mai mititel - în undele un fluviu, numit realitate. Unde s-a vărsat încă de la naștere și pîrîiul Firea omenească. Din treaba asta iese orice, dar numai ce pică bine viscerelor noastre nu!

PS

„Să nu ne amăgim așadar. Faptul că azi educația în România este lăsată de izbeliște nu înseamnă că înainte de Revoluție școala românească era o mină de aur. Punînd în balanță dezinteresul de azi al autorităților, cu propaganda „măcelarilor” comuniști din trecut, cred că se poate găsi un echilibru (deloc plăcut): în România nu a existat, de fapt, nici un interes real pentru un sistem educaţional eficient. Nici pe vremea lui Ceaușescu, nici după Revoluție.”

Omenesc… Al autorului - cel doritor a servi pastile plăcute cititorului...

Ultimul fiind și el om, firește.

Nu-s fan al reginei Maria

Al niciuneia dintre reginele României, la o adică (trec aici și pe regina-mamă Elena). Asta, pentru că s-au aflat oameni, și ele.

S-o afla naspa traiul, lipsit de așa mituri? Cred că da, altfel nu ar mai fi confecționate...

De ce nu s-o fi dus regina Maria în mijlocul copiilor sărmani și în 1915 nu știu (sau știu, dar mă fac a ploua...)

Acum vreo cinci zile

… s-a lăsat cu vis, despre spart conductă apă, la vecin de sus.Asta semnalizează proximă explozie interioară, a primitivului, ori măcar depresie. Așa c-am stat zilele trecute cu ochii pre interior personal, ca pe butelie. Asta, mai ales în sensul că vine hîda depresie...

S-a lăsat doar cu-o iritabilitate teribelă, ce-a culminat ieri la un spital militar (altminteri, nici gradații de-acolo nefiind ușă de biserică).

Azi noapte se ivi pisică în vis. Aveam grijă de ea, pe la serviciu (o să mă întrebați aici, ca-n bancurile cu Bulă chimist, „Care serviciu?!")

Tot e bine.

Voi cum vă descurcați, cu fiara din dotare?

Dacă întreb un inițiator/suporter/supus

…al campaniei "Centenarul" cum ar fi România fără așa ceva, obțin altceva, de la aceia, decît furie? Pe de altă parte, admit depășit că mă aflu doctor, in ale iritatului de cîini, cu nuiaua peste șipcile gardului...

Cum am zis, dincolo de gard se află cîini. Și hămăind totuși injust la aceia din afara ogrăzii lor.

Apropo de tipul furiei pomenite mai sus... Pe fila unui literat, pornire pe incest (și care, speră oratoric F.I.) nu va fi fost dezincriminat juridic). Dacă întrebi pe careva ce-i rău în incest, ce răspuns primești?

Păi e tot furie, plus ochi ofticați, dar nema explicație rațională.

.

1.

Acolo, explicația e simplă. Există inițial cruntă interdicție (voi pomeni ceva mai încolo de unde se trage), care, prin că-i explorabile, intră în vena supușilor sociali.

Orice explicație cu scaun la cap, oferită de aceia unui șmecher că mine le taie din vehemența inițială. Or lansatorul campaniei are nevoie să fii și îngrozit de acea idee, și pornind a sancționa la alții minimă abatere in acea direcție.

Ca fapt divers, acel agresor de rînd nu cunoaște din proprie experiență ce-i incestul. Dacă îi suspenzi discursul și-i privești ochii, simt că descoperi acolo teribilă oboseală. Poate decurgînd din oboseală viață în general, respectiv a interdicțiilor pe care l-a pus Șeful social să apere cu strășnicie.

2.

Cred că amarnica interdicție se trage de la animalul numit Societate. Care-i mai puțin interesat de vătămarea incestuoasă căzută pe capul cuiva, cît să nu-i scadă ei numărul de supuși, iar pe cale de consecință să ajungă și Ea pește pe uscat, din lipsă de membri.

Nu pariez că exagerez aici... Mă uitam ieri la un grup care nu prididea să-și treacă (toate) gradele militare și medicale, într-un comunicat spre public...

Cineva speră să se deștepte românii

O fi uitat ce imn avem.
Plus, cînd îi e scris textul.

„Poate primul pompier care a intrat în clubul Colectiv

…a spus cam așa: „Printre trupurile tinerilor care nu au mai apucat să iasă din club erau telefoane mobile care sunau fără oprire. Ne-am uitat pe monitoarele telefoanelor. Pe toate scria MAMA sau TATA”.

Țin în mine asta de aproape doi ani. Moartea acelor tineri mi-a frânt inima și m-am gândit la ei de foarte multe ori. La ei, la cei răniți care au supraviețuit, la părinții care au supraviețuit morții copiilor lor. Sper că acei tineri au plecat din foc spre o altă viață fără durere. Nu sunt un om religios, dar nu se poate să se fi terminat totul așa, acolo. Nu pentru ei. Nu pentru cei care i-au iubit.

Celor care nu mai sunt, celor care s-au agățat de viață dar au trăit iadul pe pământ, celor care le-a murit sufletul acolo, odată cu cei cărora le-au dat viață, am vrut să le scriu astăzi că nu am uitat. Am vrut să le scriu astăzi, nu în 30, când „se scrie”.
Vă scriu și vouă, celor care aveți copii ori veți avea. Nu trebuie să-i lăsăm să alunece în uitare pe cei pieriți în Colectiv. Abia atunci vor muri cu adevărat. Degeaba. In urma morții lor Romania nu a deveinit mai bună, ba e mai rea. Și nu am luptat suficient pentru ei. Și nici pentru noi.
„The day we give in is the day we die”.

Fiu, tată, frate, soț, rocker, Alex.

Sentimentul pe care îl am eu în fața multor texte proColectiv este de diavolesc. Putem citi împreună dedesubturile acelor rînduri.

Totodată, m-am aflat și împotriva fenomenului #Rezist, dar admit că e o idee mai multă destindere, acolo... Nu prea am fost prin cluburi... E atmosferă de rai, pe acolo?

PS
"Delete Carthago"... Am și eu o idee fixă. Pînă la urmă cum a fost cu resetarea clasei politice, solicitată de colectiviști? Poate și de aici vine diferența față de Rezist. Ultimii vor să plece doar Liviu Dragnea (și implicit al său PSD)...

„Pentru a reuși pe toate planurile

…este recomandat să îți dezvolți următoarele calități esențiale: gândirea pozitivă; încrederea de sine; inteligența emoțională; abilitățile de comunicare şi relaționare; motivarea; putere, respect, recunoaștere; libertate personală, toate sunt calităţi prin care reușești o dezvoltare personală, profesională, juridică și politică de succes.”

Numai bine meditam în dimineața asta la o chestie... La vîrsta-mi de mijloc, și într-un demers pe care alții îl numesc dezvoltare-personală (eu îi ziceam autoeducație) mă străduiam sî elimin o trăsătură ce-mi părea a mă-ncurca prin viață. Astăzi, mai spre cap existență, îmi doresc s-accept vreo trăsătură personală zice-se aducînd neplăceri.

Am intuiția, în ultimul caz, că voi reuși exact precum în primul. Dar admit că umple fain timpul...

Frumoase-s momentele în care te afli îndrăgostit...

Că veni vorba, dumnealor se află clipe trecătoare. Căci, fie și cu dragostea vieții aflîndu-te alături (o pomenesc să mă aflu în treabă, eu nefiind fan acelei unicități), îți vezi și de altele, după cum e imposibil să nu se ivească prin rărunchi și sora dragostei, adică ura...

„Vă invităm să participați la Cursul de Leadership

…"Motivare, Recunoaștere și Succes" cu ambasadorul Cristian Diaconescu și avocata Mihaela Olaru. Cu toții știm că educația joacă un rol esențial în dezvoltarea unui adult iubitor, echilibrat, responsabil și de succes."

Fin orator... Între altele: "Cu toții știm..." [Cu toții știm că educația joacă un rol esențial în dezvoltarea unui adult iubitor, echilibrat, responsabil și de succes."]

Mă uit la așa vorbe și am impresia că ele, cu cît sînt mai umflate, cu-atît ascund mai mult primitivism... Dacă le întrebi de sănătate, de logică, privesc imediat urît, spre acel ins curios...

.

PS

La d. Diaconescu, mesajul de prin adînc nu-i foarte ușor de citit, însă la doamna din dreapta i se află mai mult decît clar, cine-i și ce vrea de la viață.

Dacătele vi se pare că spun lucruri, am pregătite și mai nasoale.

De pildă, face și dînsa ce poate, cu bagajul lăsat cadou de Dumnezeu...

„Austriecii de la ÖBB intră pe piaţa de transport călători din Romania

… cu trenuri pe ruta Viena – Cluj Napoca”

Contează foarte mult modul în care-ți manifești dezamăgirea, că în România (noastră) acele trenuri vor circula cu 30 km/h, în condiții de linie neelectrificată. Îndeobște, reacția ni-i de domni Goe, dar ceva mai acri decît puștiul lui Caragiale...

(Oare acela cum va fi arătat, la 40 ani?)

Viitorul

…sperie mai rău decît trecutul.

Eu unul aș demola

…Mausoleul eroilor comuniști. Asta, și pentru a semnaliza cîrmuitorilor politici din vreun prezent că faptele lor se află demolabile, dacă exagerează cu sentimentul nemuririi...

Menținerea acelui monument îmi semnalizează caracterul amoral al Statului. Care, de dragul soliditătii instituțiilor sale, păstrează - să zicem în holul de onoare al Guvernului ori al Ministerului de Interne - și miniștrii din perioada comunistă.

De felul meu, altminteri, nu sînt un inamic orb al amintitei perioade.

.

N-am idee cum va sfîrși cariera-mi de dătător cu părerea, de pe net. Zic asta și cu ochi la informația de aici:

> *„Jurnalistul francez Raoul Weiss, care trăia de mulți ani în România, este considerat de Justiție drept „o amenințare reală la adresa stării de legalitate necesară existenței statului național român“. Activitatea lui Raoul Weiss fiind exclusiv jurnalistică, concluzia clară în prezent este că autoritățile românești plasează fără ezitare, atunci când doresc, libera exprimare sub acuzația de „amenințare la adresa securității naționale“. Pretextul posibil folosit de autoritățile române pentru justificarea deciziei de interdicție a fost poziția favorabilă a jurnalistului față de autonomia Ținutului Secuiesc. Cu toate acestea, numeroși jurnaliști sau intelectuali români se declară în favoarea autonomiei Ținutului Secuiesc, fără a fi sancționați de autorități.*
>
> *o decizie emisă de Ministerul Afacerilor Interne, prin care lui Raoul Weiss i se interzice accesul în România până în anul 2023. „Măsura de nepermitere a intrării în România a fost instituită ca urmare a unor acte care se constituie în amenințări la adresa securității naționale în sensul prevederilor art. 3 din Legea nr. 51 din 1991 privind securitatea națională a României, acestea reprezentând o amenințare reală, actuală și gravă la adresa stării de legalitate (...) necesară existenței și dezvoltării statului național român”, se menționează în documentul emis de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră din MAI.*

”Brazilia are un nou președinte

… Jair Bolsonaro a spus că „Dumnezeu este deasupra tuturor” și că Brazilia e o țară creștină...”

Există o problemă, în afirmațiile de mai sus... În momentul în care te declari creștin, Dumnezeul tău nu înghite ceilalți Dumnezeu, al necreștinilor. Or, în cel mai bun caz, admite că prin Cer există și alți Dumnezei, al sutelor/miilor de alte religii de pe pămînt.

Corectați-mă dacă greșesc.

PS

(Din nou) ca opinie strict personală, eu nu cred că e Ceva, deasupra tuturor. E cer gol, și atît. Este drept că așa ceva e dureros de admis. Bașca faptul că reduce mult cîmpul de acțiune al demagogilor.

Fără îndoială sînt de pus pe canapeaua psihanalistului

.. Și de aflat ce mîrșăvii mă-mping a fi cum sînt... Însă realmente nu voi și pace-a sta în grup cu inși care inventează precum în imagine...

Mai bine apatrid.

STIAI.NET

Arădenii produc cel mai modern şi economic tramvai din lume | Stiai?

Posibil că periile adresate vreunui zeu

...să conțină inclusiv speranța că acela te la lăsa să te furișezi lîngă El, ori măcar pe tărîmul unde se preumblă...

La chestiune, acum vreo două zile, cineva pomenea (se înțelege că ultraelogios) de fresca davinciană, din Capela Sixtină. Am admis că va fi fost multă și bună muncă acolo, dar că n-ar lăsa în bună parte totuși rece...

În paralel, pe malul însoțit unde mă prăjesc acum la soare, vîntul plimbă fulgi mititei, de la vreo pasăre a locului. Un fulg de-ăsta e cît unghia (îmi pare rău că nu îl pot poza, cu jaful meu de telefon...). Dar se află teribil în desfășurarea lui albă!

E viață. E natură.

Purced la curățenia lunară, în postări

Adică șterg cam toate scrisele, oprind însă într-un fișier Word pe cele cît de cît interesante (am astă vanitate, cum că viitorimea va căsca gura la ce-am moșmondit cînva, pă Facebook...)

Pe undeva: *„Schopenhauer , un mare geniu al filosofiei. Goethe la fel, oameni de inalta factura.. .”*

Comentariu de acum. În momentul în care lecturezi un Schopenhauer, și prin definiție nu ți se pare (foarte) demodat, îi ești, dacă nu superior, păi măcar puțin dispus la elogii. Nu o spun cu

dispreț ori răutate. Însă pur și simplu insul a trăit la 1880 și - oricît ar fi fost el de minune pentru timpurile lui - profanul are azi la dispoziție mintoșenia omenirii acumulată de atunci pînă acum.

În paralel, mă întreb ce vine unora a declara pe-aceia geniu, respectiv oameni de înaltă factură. Le fac acelora credit că au lecturat amintiții înaintași. Se pare însă că lucrurile vehiculate le rămîn la stadiu superficial. De fapt, și deja (auto-)contrazicîndu-mă, pe cînd lecturează acele opuri tipul în cauză vizează cerințele sociale. Acestea impun (dar și răsplătesc, dacă le ești ascultător!) a susține ideea că aceia-s nemaipomeniți, iar în paralel încurajează confecționarea de materiale elogioase, inclusiv cu zeci/sute de pagini.

Unele, zic eu, totuși superficiale. Căci, dacă te-ai adăpa cu adevărat la vreun Schopenhauer (asta însemnînd și a da la o parte inerentul steril de acolo), nu ți-ar mai arde de acele texte în ton cu solicitările sociale.

Ddacă te-apuci să contești vreo zisă a unui Mare (cultural)

… matale te alegi cu acuze de vanitate, lipsă obraz etc.

Se înțelege că respectivii supărați nu vor contraargumenta la obiect, celor indicate de tine... . Asta, pentru că le amenințI cocoonul de simțit bine (am și eu o idee fixă...). Dumnealor fiind mulți, și cu Societatea binișor de parte-le.

La chestiune, Camil Petrescu spunea undeva că societatea merge înainte cu tipi precum Nae Gheorghidiu, și nu cu idealiști precum Ștefan Gheorghidiu, care i se află distructivi...

”Individul condamnat definitiv și cu o altă condamnare nedefinitivă

… (Liviu Dagnea. n. MO) *vorbește de "principii". Bleah!”*

Domnule,

La 1946 și un Ion Antonescu era condamnat definitiv. Sau în 1947 un Iuliu Maniu. . Condamnarea, la nivel de politicieni, e tributară direcției valului Istoriei, din momentul X.

Nu-i lucru simplu, să te iei cum ești

Scriu pe fila cuiva niște vehemențe. Apoi focul interior se domolește. Și rămîn în brațe, eu cel de-acum cumințel, cu duritatea scriselor ce și ele îmi poartă semnătura.

Nu prea-ți vine, în calitatea de copil cuminte al ogrăzii persoane, să îți asumi gesturile fratelui mai drăcos de pe-acolo...

Iar asta nu neapărat din frică propriu-zisă. Ci pentru că vrei să te salute lumea pe uliță, eventuală să suie că ce băiat de treabă ești. Așa zise lasă impresia că mă identific cu acel puști de treabă. Așa e. Atîta doar că treaba e valabilă în prezent. Și iute se poate ivi un val din interior, care să tragă în poziţiune de Mr Hyde. Fie și unul blindat în argumente.

A cui era o piesă, cu refrenul „Of, viața mea...”?

Excursul de-aici se trage de la niște observații făcute pe fila dlui Liviu Papadima, de pe Contributors.ro. I-am zis că-i panglicar.

Vorbă clasică de mr. Hyde.

Cutare posedă (sau nu) principii.

Fermecați de frumusețea ultimei vorbe, uităm că principii pot fi destule. Și nu neapărat oneste.

Cel mai sigur mod

..de-a încurca viața copiilor este să stai obsedat tu, ca părinte, de viitorul lor.

„Nu a cîştigat nimeni nimic.

…Am aruncat zeci de milioane de euro pentru a ne demonstra că ne putem urî un pic mai mult. /.../ Am văzut că liderii noştri politici sînt ipocriţi, agresivi, laşi.”

Cît de frumos se drapează, primitivul/agresivul ființei noastre, în vorbe mari... De ce trebuia să cîștige neapărat cineva, ceva, din acel referendum? Doar pentru că dl autor, iar în spatele-i cititorii mulțumiți de scriitura-i, au nevoie de pretext, întru frecat ridichea adeversarilor?

N-am aruncat nici un ban! E ca și cum ai fi supărat, că ce obositor este să iei paltonul din cuier, vreo trei luni pe an, iar apoi să-l cari prin urbe... Niște oameni au cerut convocarea unui referendum. I s-a dat curs. Acel referendum nu a ieșit. Care e problema?

Ură? Mi-e teamă că lucrurile stau mai complexe, într-o societate omenească precum a noastră (foarte posibil și la alții). Fu pornirea unor oameni cărora li se părea că ei-s îndreptățiți a conduce această țară. Mă refer la tradiționaliștii de frunte. Și accentuînd că (lor) li se părea... Pe de o parte, cineva (foarte posibil din exterior) i-a incitat, exact acum, a-și scoate ființa, crezurile la înaintare. Demers în care acei ai noștri și-au pus în mișcare gloatele, în sensul feudalului ce-și pornea altădată supușii către bătălia ordonată de domnitor. Cu toții s-au aruncat, cap înainte, într-un demers riscant. Spun ultima vorbă cu gînd că nu le va mai arde curînd a-și repeta îndrăzneala, asta nu pentru că n-ar fi în stare în sine, ci pentru că nehotărîții nației - pe respectivul subiect - nu vor mai lua în serios vreun alt mesaj al acelui pol de putere. Cel tradiționalist.

Revenind la ideea de ură… Mi-e teamă că lucrurile stau mai complexe, pe linia acelui sentiment. Teoretic, revista Dilema ar fi trebuit să se afle pește în apă, în a identifica nuanțele urii de pe la noi, amestecul acesteia cu atîtea surate, respectiv inamice - din frumosul suflet colectiv al acestor plaiuri.

„Ipocriţi, agresivi, laşi” Hai să fim fete serioase.. Cine moaș-sa nu-i ipocrit, agresiv, laș?
Uf. Rău e să fii singur, Și să te uiți la popoul împăratului, cel pretinzînd a ședea în hlamidă...

*

Ador diferența dintre mesajul nonverbal al vreunui autor (vizibil în vreo imagine), și rîndurile ce-așterne. Să-l tot iei în serios!
Bineînțeles că nici cetitoriul nu șade mult mai bine, în acea scindare - cu jumătate voitoare a face plăcere nu doar sanchiului din interior, ci și al altor membri ai găștii noastre. Ce dorește a doua emisferă, aceea născînd îngrijorări și revolte precum în textul dlui Nicolae? Așa rînduri sînt făcute pentru a impresiona alte 'triburi', amice, dușmane ori neutre - în stil și pe direcții deprinse odată cu educația (în cazul nostru, sub soarele românesc).

PS
„Vom cîştiga abia atunci cînd decenţa va ajunge normalitate şi nu o calitate excepţională a celor care ne conduc, cînd construirea unei catedrale şi costul unui referendum vor fi posibile doar dacă vom fi rezolvat problema alocării a 6% din PIB pentru educaţie, problema spitalelor şi a copiilor săraci, părăsiţi sau ajunşi pe străzi.”
Panglicar.

Inevitabil va sosi o zi

..în care nu ne va mai arde a face glume, despre cutremure.
După cîteva zile, totuși, vor porni cele din categoria: *„Domnule Caragiu, ce părere aveți despre seism?” ”M-a lăsat rece...”*

Învățăm greu

… iar în Azur pleca-vom tot insuficient știutori...
Nimeresc peste un text despre Corneliu Zelea Codreanu. În prefața cuiva, de acolo

> *„Însemnările dela Jilava" constituiesc un sguduitor document uman. Ele reproduc mărturia unui om ce ştie ca mult nu mai are de aşteptat dela oameni, ca viaţa şi lupta lui, din ceasul în care însuşi Regele s'a pus în fruntea tagmei răufăcătorilor, aparţin vrerii Dumnezeesti. Chinurile lui fizice şi morale sunt încredinţate posterităţii cu sudoarea morţii pe frunte. Cine parcurge itinerarul de suferinţa al Căpitanului, simte ca propria lui existenta este pusa în cumpănă, de îndoielile, de tristeţile, de desnadejdile, care încearcă marele sau suflet..."*

Corneliu Zelea Codreanu

Însemnări De La Jilava

CUVÂNT ÎNAINTE.

După treisprezece ani dela pătimirea Căpitanului la Jilava, publicam însemnările lui din

Mă uit la acea vrere dumnezeiască. Și care a dorit Căpitanului, curînd, moarte prin strangulare.
O secundă nu-și pune însă condeiul reprodus problema asta - de ajuns fiindu-i a puncta despre Dorința divină, cu pricina...

Îmi cade fisa greu nu doar că așa rînduri sînt pentru inconștientul nostru, dar și că ultimul e nici 99% din psihiismul, din sufletul nostru - de unde ne-grija pentru fleacul punctat de mine, despre vrerea divină ducînd (totuși) nasol...

99%... Nasol (și pas de-a se putea înțelege vreun rătăcit, cu acei proprietari-de-aproape-100%....). Ziceți că la oameni școliți treaba stă cu totul altfel. Am îndoieli...

PS
„Înveți greu, domnu Ordean, cum e cu viața asta..." Păi asta spuneam și eu, la fruntea postării...

„Pensiile militare, de trei ori mai mici decât cele speciale

… / Un invalid de război are o pensie medie de 1.599 lei"
Nu era mai bine dacă acel invalid nu pornea, cîndva, la război?
Libertatea omului simplu e limitată însă la cîrtiri precum cele încurajate de Adevărul și Europa FM (cîștigă și ele un ban de pe urma reclamelor...), nu și la refuzul cătăniei - cea deseori pierzătoare de sănătate, membre oi chiar viață...
Apropo de veteranii de război, cei care încasează firifirici, în raport cu beneficiarii de pensii speciale. Mai descopăr cîte ceva despre omenie, mai exact despre particularitățile firii umane... Mai exact, ce se află la baza ne-spusului nostru, cum că armata nu-i neapărat o instituție utilă.

Căci, de pildă, ce-a făcut ea între 1945 și 1989, decît a apărat un sistem social / un jug, datorită căruia am dus-o mai rău decît dacă nu se afla, acea armie națională.

Apropo de ultima afirmație, mă uit pe moment spre acea lipsă de apetit. Și anume de-a medita dacă armata locului e o treabă folositoare. Acea interdicție intră în fibră la vremea copilăriei (poeții pot indica aici laptele supt de la mamă). Nu ai voie a comenta, a gîndi la așa ceva (altminteri mintea, de felul ei, poate zbura la cele mai neașteptate idei - de-aia, la o adică, nu mai trăim în grotă...). Ulterior, pe-așa find, unii fac o carieră, în aparatul statului. Mai jos ori mai sus. Și nu le-ar plăcea, să nu mai fie acolo pe treaptă înăltuță, ci cătană de rînd. Tulburătoare (aceluia) este și situația celui care va fi fost - să spunem - maistru militar. Ori plutonier - eventualitate în care a primit leafă, rost în viață iar - la final de existență - oroare că aceea s-ar fi putut desfășura și altfel.

În același timp, stăpînă pe meleag se află și Obișnuința. Plus umana teama de schimbare - de pildă la banal gînd „Cum ar fi fără armată, în viața noastră?...". Teamă este și față de cum ar fi, de sosește cotropitor străin. Ori Ardealul din 1914 ar fi ajuns a fi fost complet maghiarizat. Păi, după vreun disconfort al Ion-ului devenit Janos, simt că pe nepoții acestuia îi durea drept în cot, de naționalitatea avută cîndva de tacs-su mare.

O să ziceți că mă aflu ticălos mitocan, cu așa vorbe, dar anunț că părerea mea e și mai proastă, despre aceia care - la nedumeriri precum ale mele - se înfurie. Se înfurie și-atît. Și socotind în paralel că, de erau alte vremuri, de mult îmi luau gîtul (este drept că și eu aș fi tăcut chitic, pe-așa drăcești subiecte).

Simt că ne aflăm

… (mă trec liniștit și eu pe listă..) în căutare disperată de nobilitate. Ideea mi-a dat ghes și deunăzi, privind Biblioteca Academiei din București. ori așa-numitul Muzeu al țăranului Român.

Onestitate, pe unde umbli…

„Muzeul Țăranului Român, unul dintre cele mai frumoase muzee din Europa (/…/ În 1996 /…/ a fost ales Muzeul European al Anului /…/), locul unde oamenii vin să mănînce nori"

Sursa: un interviu minunat cu etnologul /…".

Eroiiromanieichic
6 Martie ·

Muzeul Țăranului Român, unul dintre cele mai frumoase muzee din Europa (Da, da! În 1996, MȚR a fost ales Muzeul European al Anului - European Museum of the Year Award), locul unde oamenii vin sa „mănânce nori".
Sursa: un interviu minunat cu etnologul Ioana Popescu -
http://www.scena9.ro/article/acest-muzeu-va-fi-o-baricada

Mintea zboară

…după cum vrea ea... De pildă la micul clinci dintre Nicolae Iorga și Mircea Eliade, în anii ‘30..

La situațiune, meditez că naționaliștii se află îndeobște împărțiți. În demodați, și foarte demodați. Cei din urmă simpatizează către Iorga. Ceilalți spre Eliade (există, e drept, și categoria mult-iubitoare-în-trecut - i-aș zice eminesciană. Dacă Luceafărul se oprea însă la Mircea, respectivii se duc pîn-la Burebista).

Mai noi de Eliade și co. simt că nu există idoli naționaliști. N-or fi stafidiți îndeajuns.

Mircea Ordean
15
Aici
și mai departe

Tinerii

…sînt interesați de trecut pe cît sînt ne-tinerii de viitor.

Educația

… nu înseamnă doar a fi în vreun fel. Ci și a deveni copoi contra celor care nu sînt precum spune ea, educația...

Se înțelege că, în paralel, vreo glandă în noi - care vrea să fie altfel - e călcată fără milă în picioare.

Mă uit în sufletu-mi

...și observ că pisica și cîinele se află adversari rezonabili, față de 'taberele' inimice din psihismul nostru...

Lansîndu-mă un pic în poveste/legendă/religie, cred că doar între om și diavol se mai află respingerea îngrozită de acolo (*georgelucas*-iana Forță trecînd pe rînd cînd la o tabără, cînd la alta). Diavol fiind altminteri doar partea din noi care nu-i încîntată de reguli sociale. Dar și ultimele/Paznicul moral, cînd izbutește a sosi din nou la putere, peste personalitatea noastră...

PS

Nu știu dacă să fiu invidios pe semenii care au solidă bute de moară, peste sentimentele neconvenabile... Și implicit nu stau minge de ping-pong, între jumătăți ale sufletului personal...

„Da, dar nici dumneata nu ai ulcerul dumnealor...”

Se poate. Însă, și la dumnealor se află dor de autoextincție, ca la noi ăia fără ulcer?

„Nu știu... După cum n-am idee cine te va trage peste niște ceasuri de urechi, pentru a fi îndrăznit să scrii aiestea de aici...”

Viața socială e-o chestie interesantă

Ea îmi cere să admir, să mă extaziez de-așa lucrare, în loc să gust realitatea... naturală din jur. Mai exact primul chip de om întîlnit, ori vreo pietricică din mortarul întîiului zid dărăpănat care-mi iese în drum.

Este drept că în ultimele nu te poți proiecta (pe multiple direcții chiar), cum o poți face în cazul tabloului.

E un exercițiu intelectual

… (cam la cub...) aparte, să-ți iei vreun vis / țel înalt și să-ți spui, să îți imaginezi cu nu se va realiza.

O să ziceți că ce urît pot să vorbesc, însă am sentimentul că acolo e o minunată lebădă în mînă, în defavoarea ciorii de pe gard...

Ordeanisme

Alcoolul (cel ingurgitat pe gîtlejul propriu, mai precis) se află chestie interesantă. Căci - fără cheltuieli la psiholog - poți afla cum stai cu *Fiara* din tine.

> La o adică nu ai întinde mîna dupe pahar, dacă nu ai poseda cît de cît liberă așa ceva.

Ulterior, pe aceeași notă de plată, poți afla cum sta cu sinistrele slăbiciuni din tine. (dacă vorba *sinistre* nu vi-i suficientă, aș folosi în locu-i *existențiale*)

În rest, cum vă mai merge? Cu singurătatea sub boltă cum mai vi-i?

Ziceți că nu-i frumos a spune așa ceva? Și că mai onest ăi a căuta privire, gîndire a celor de vîrsta mea?

Bine. Mă voi strădui.

Dar lipsi-vor urări că să fiți iubiți...

Are multă trecere, în anii aceștia

… formula „secret”. De pildă „Bucurestiul Secret”. Ori secretele lui X.

Cred că-i prea lesne a căuta explicație, aici, (doar) în firea noastră bîrfitoare… Oare nu ni-i dorință a ști mai multe despre noi înșine, ființe aflate în chingile sociale? Nu m-ar mira.

A umbla la altul poate fi proiecție a neputinței de-a cerceta în noi. De fapt noi am cerceta acolo, dacă n-am intui oroare (la cub?), de ce vom găsi...

La cîte egocentrice auzit-ați dinspre subsemnatul

… poate-o mai fi loc de unul...

Oare.

Dacă mă născeam la 1857, aș fi privit lumea - la un 1918 - asemenea celui care scrie aici?

Aterizat

…(nu spun cine). Din lună ori mai departe.

Pe un panou din metroul bucureștean, un citat din H.M. Berthelot. Zisele dumnealui fiind în bună parte de complezență (cînd ne vor ceda rușii prin jur, în ultima parte a lui 1917, ne vom preda urgent adversarului).

> *„Soldatul este bun, foarte puternic, foarte rezistent, mărşăluitor, nu se plînge niciodată. Românului nu îi este frică de gloanțe. Atacă plin de vitejie în pofida mitralierelor și salvei de focuri a inamicului, cît despre ofițeri, cu cîteva excepții, au dat dovadă de curaj și devotament, mai ales ofițerii militari.”*

Deduc de-aici că setea de așa vorbe ni-i atît de mare, încît ne dispare prudența - că ele ar fi neadevărate.

În paralel, acel extras din Berthelot e însoțit de formularea „Povestea Centenar”. Povestea...

Toată treaba asta se face sub egida unui Centru cultural. Pendinte de Cultură adică, iar totul aflîndu-se sub aripa unei instituții - totuși - a statului.

PS

Nu-i treabă simplă. Să te afli diferit de alții…

Admit în paralel că țara nu te vrea prost. Ci doar lucrează cu materialul clientului.

Altfel nici nu s-ar putea. Ți-ar refuza beneficiarul hainele pe care i le oferi (se înțelege că nu pe degeaba, ci pentru a-ți sta în turmă/megagrup)

„Înainte de a fi un motiv de sărbătoare, Centenarul ar trebui…

1.059.020 de vizualizări

Recorder
22 Mai ·

Înainte de a fi un motiv de sărbătoare, Centenarul ar trebui să fie un prilej de a privi realitatea în față: în ce stare se află, de fapt, România la împlinirea unui secol de existență?

Am fost la ziua comunei Vărăști, în județul Giurgiu, pentru a vedea cum arată o comunitate rurală într-o zi de sărbătoare și am descoperit imaginea unei Românii înapoiate și triste. Un sat în care au mai rămas doar copiii și bătrânii. De la microfon se rostește: „Aici sunt oameni cuminți".

Ziua comunei nu e ziua lor, e tot a politicienilor care vin să fie aplaudați, să împartă pomeni și să-și reconfirme puterea. Oamenii simpli nu mai contează decât ca pu

…să fie un prilej de a privi realitatea în față: în ce stare se află, de fapt, România la împlinirea unui secol de existență?..."

A lua în serios ideea de Centenar (al României de la 1918) îți conferă automat certificat de ființă umană. Și de la care te aștepți, în continuarea materialului din care am citat, a exista două trebi.

a. Servitul a ceea ce vrea insul de rînd (mai exact categoria pe care-o vizezi, ca gazetar) să audă.

b. Satisfacerea intereselor tale, ale jurnalistului.

Materialul acela continuă astfel:

> *„Am fost la ziua comunei Vărăști, în județul Giurgiu, pentru a vedea cum arată o comunitate rurală într-o zi de sărbătoare și am descoperit imaginea unei Românii înapoiate și triste. Un sat în care au mai rămas doar copiii și bătrânii. De la microfon se rostește: „Aici sunt oameni cuminți".*
> *Ziua comunei nu e ziua lor, e tot a politicienilor care vin să fie aplaudați, să împartă pomeni și să-și reconfirme puterea. Oamenii simpli nu mai contează decât ca purtători de voturi și de regrete după copiii plecați către alte zări."*
> Etc.

„Suntem ceea ce iubim!” (Nichita Stanescu)

Chestie interesantă, adîncul nostru... Se simte tare bine, la zisa reprodusă mai sus. Asta, pentru că ideea îl gîdilă de la bine spre minunat, iar apoi pentru că vorba aparține unuia ca Nichita Stănescu. Proiecția în statura socială a ultimului fiind iar motiv de bucurie sufletească (sub un cer existențial nu întotdeauna roz).

Dincolo de așa ceva, apucă cineva să se întrebe cum ni-i cu iubitul? Eventual cum stă legătura acestuia cu fiit-ul / fiind-ul nostru?

Îți place de vreun Che Guevara

… doar cînd nu cunoști mare lucru despre acela...
La o adică, el n-a ajuns ca Stalin din stricte motive geografice.

PS
Erată: de fapt, stofa îi este nu de Stalin, ci de Trotki.

Dacă Dumnezeu ar exista

… cred că aș fi un pic supărat, pe El... Mai exact, pentru că nu m-a făcut om normal.
Și care, între altele, să se afle amator de povești. Precum aceasta (culturală!) din imagine.

„Catedrala Încoronării de la Alba Iulia a fost ridicată cu sprijinul Casei regale. La 12 octombrie 1922., regele Ferdinand și regia Maria a fost încoronați aici în cadrul unei festivități la care au participat zeci de mii de români. Proiect realizat de Centrul Cultural al Sectorului 1”

Dar Bărbosul vrutu-mi-a fara îndoială răul! Căci la vederea acelor rînduri meditez automat că la înalta festivitate partidul ardelenilor (cel Național, și avînd in frunte pe Iuliu Maniu) a refuzat să participe!

Despre așa ceva, nu-i însă patriotic să amintim...

PS

Mă ia un pic rîsul, gîndind că nu știi niciodată cum va fi pomenit un Liviu Dragnea, peste o sută de ani...

Pe undeva, zise despre Țară

Un rătăcit pe acolo se interesează ce-o fi făcut, acea Țară, pentru el, acel neica Nimeni.

Asemenea nedumeriri nasc automat două lucruri. Iritare, deloc mică. (Respectiv) neputință de-a răspunde acelui paria. Și anume că Uite, bre, Țara a făcut cutare și cutare pentru matale...

Hotărît lucru, pot fi suspectat de toate infamiile

Invidie pe reușita altora, de pildă. Dar mă uitam ieri la denumirea „Bulevardul Elisabeta” și nu mă dumiream care fură meritele acelei suverane. Nu spun c-a fost ultima împiedicată, dar de-acolo și pînă la a fi botezată o arteră centrală a Bucureștiului...

În același timp, la o poză cu stabilimentul din strada Plantelor, unde s-a prăpădit Eminescu, mă traversează curiozitate...

„Aproape de mahalaua Mîntuleasa, București, 1900/ Pe strada Plantelor, la numărul 9.Locul unde a murit Eminescu.”

Dacă nu era geniu etc., dînsul trăia mai mult / o ducea mai bine între 33 și 39 ani?

Înțeleg că Ferdinand I și regina Maria

…nu au statui în țară, la momentul acesta (cu excepția frescelor de pe Arcul de Triumf). Tot acum, îmi par să fie și cei mai adulați monarhi, ai noștri.

Nu îndemn neapărat, pe această cale, a le produce imortalizări publice, în piatră sau metal. Asta și pentru că tem de lucrări excesiv de moderniste.

Apropo de monarhi și statui, oare cîți dintre noi se proiectează în Carol I? De fapt, nu cred că ne proiectăm în vreun Ferdinand, unde interesantă ni-i atmosfera, ori elogiile care sosesc aceluia (noi fiind, via proiecție, deja în anturajul său, al acelei rubedenii-de-treabă, cît și auguste). La regina Maria vor fi existînd proiecții directe, în ființă (su sînt aceea), eventual văzînd în el un părinte).

PS

Ferdinand pare să fi avut o statuie, în ceea ce-i numit Primul rond de pe șoseaua bucureșteană Kiseleff, raportat la Piața Victoriei.

Am o problemă în a rezona cu aceia

… chit că-n manuale ei ne sînt glorioșii înaintași.

Am avut relații mai reci în familie, ori fost-am corijent la educație socială - nu știu exact de unde mi se trage... Ori mi-i de la glanda lipsă, a proiectatului în forța/notorietatea (bănuită, a) acelora.

Idem, de la hipertrofia altui compartiment. Și grație căruia mă pot imagina (cu sensibilitatea aferentă) în preajma acelora.

Tocmai pomenisem de monarhii noștri...

Eu l-aș avea, drept oarece model, pe Carol I... Asta, deși nu avem multe în comun (ori tocmai de aceea, în sensul că aș vrea să-i fur din calități, și pe care - inerent - nu le am...).

Ce chestie... Iar eu nefiind perfect. Pot exista mentori care să formeze, alții lîngă care să te simți bine (dar atît), după cum vreunii sînt toxici. Cu toată subiectivitatea afirmînd, cred că pe Carol II și Mihai i-aș trece în așa categorie (altminteri eu avînd multă simpatie pentru ultimul).

Oare-și mai iau și alții modele, dintre regii noștri?

PS1

A lua drept model pe careva posedă și-o componentă-drog, în sensul că vrem a dobîndi cutare însușire a aceluia, dar să nu o putem prelua (oricum așa modificare nu se face lesne).

PS2

Zîmbesc... Pînă acum vreun an nu eram interesat de subiect (și chit că pe la 30 ani ai mei am încercat să 'fur' comportamental de la vreunii). L-a pus naiba însă pe-un preopinent. a mă întreba:

Dumneata ai modele prin viață?!”

„Nu, n-am”, am răspuns ATUNCI.

Apoi par să mă fi schimbat nițel, inclusiv glosînd pe subiect, precum mai sus.

PS3

Mihai I a căpătat vreun *nick*, a la Ferdinand cel Loial ori Voievodul Culturii?

Foarte probabil nu (ori barim pe moment), pentru că așa adăugiri sosesc îndeobște de la țuțări blagosloviți material, iar în paralel formula e popularizată de propaganda unui stat întreg...

„Construcția podului feroviar „Regele Carol I“

… de la Cernavodă, opera inginerului român Anghel Saligny, a durat mai mult de 5 ani. În momentul inaugurării (1895), era cel mai lung din Europa și al treilea, ca lungime, din lume.”

N-am izbutit niciodată să mă mîndresc cu vreo realizare ori alta a vreunui compatriot (dar nici căzînd în elogii cosmopolite, din afara fruntariilor...).
Nu-mi pot proiecta nevoia de valoare în realizările altora. Poate-n viața viitoare să-mi sosească așa glandă.

Port discuție, pe undeva

… despre importanța istorică a reginei Elisabeta. Constat cu așa prilej că se află rarisime situațiile în care dăm dreptul altuia să judece altfel decît noi. Ultima constatare poate părea neașteptată. Deși îmi pare foarte reală.

Acel caracter surprinzător îmi pare datorat a doi factori. Cel dintîi este traiul nostru în zone unde se gîndește asemănător. Iar noi înșine, totodată și din motiv de subordonare, nu sîntem contrazișI ori nu contrazicem pe alții.

În același timp, intervine educația. Care, impunîndu ideea toleranței sau măcar a nonagresivității, ne lasă impresia că nu există o problemă, a neacceptării de către individ a altui punct de vedere.

La chestiune, educația se află precum religia. Bagă în minte idei ce ajung să pară realitate, dar nu sînt. De pildă dreptate ori adevăr.

Legat de ele, nu o dată le susținem căci ne aduc folos. Eventual șantajăm / punem la punct pe alții cu ideea lor. Revenim iute însă la naturalul nostru, cînd interesele ființei personale ne-o cer.

Concluzionînd.

E nenatural să accepți alt punct de vedere. Așa ceva se poate realiza doar prin intermediul compensațiilor. „Îți ofer acest avantaj / stare de bine, dacă accepți o idee diferită de a ta”

Similar acționează respectul pentru vreo persoană cu alt punct de vedere - dar și acesta e legat de starea de bine ce furnizează, respectiv ce nu deranjează în noi.

Nu scap ocazia

… de a răsfoi publicații (zic eu) vîrf de lance in ale mersului societății. „Ziarul Financiar” nu-mi mai ajunge sub ochi, dar mi-s accesibile 'Șapte seri".

Pe cînd lecturez ultimul număr, îmi sare in minte vorba unora: "Decît bătrîn și bolnav, mai bine tînăr și sănătos!". Te trec toate apele, in calitate de senect fără școală și idem succes, la vederea junilor reușiți de acolo...

Zeul Gînd

… mă duce la întrebarea prin ce e mare Ilie Moromete. Sosește și răspuns, la curiozitate.

Sinapsele se mai zbuciumă de vreo două (mii de) ori în zonă, apoi apare altă iscodire... Cu cine, prin copilării, aveam genul de încontrări care au condus la viața-mi intelectuală de azi?

"Fură mai multe contribuții, meștere, nu doar alea.. "

Oare de ce Iisus putea spune

spre Cer (cu revolt-amărăciunea aferentă) : „Doamne, de ce m-ai părăsit?”, iar insul normal n-are voie, a proceda astfel?

Oare voi sta cîndva de vorbă cu Dumnezeu?

La chestiune, se află o chestie tare frumoasă... Ești pisat la cap că totul e dominat de un Divin, dar se află interzise meditațiunile precum a mea, de mai sus.

La o adică, nici asupra cruntelor pedepse ce te pasc (cu-așa mîrșavă atitudine) nu vin semeni a te pune-n gardă. De frică, nu vin. De ne-obișnuit, care poate-i mai turburător de minte și suflet, decît frica...

„Klaus Iohannis, reacție la scandalul Valiza…

… Acest infractor Dragnea, care s-a cocoțat în vârful partidului și al statului, progresează în domeniul fake news”

Presupunînd că istoria se repetă, și că o întorsătură a dumneaei ar aduce - într-un regim dictatorial impus din afară - pe dnii Iohannis și Dragnea în aceeași celulă... Cum s-ar privi?

La Sighet, cîndva, oare cum comentau ex-politicienii duelurile lor de altădată?

Ziceți că altădată, între oamenii politici, se afla atmosferă de Eden?

„Am răbdat îndelung

… dar azi nu am mai rezistat!! Iar ca atare ridicat-am ochi spre cer: "Doamne, unde-o să ajungă țara asta?! "

Răspunsul din Înalturi a sosit prompt: "Da' ce-ți veni, bă?"

La care i-am arătat Stăpînului ceresc bunătate de măr, la doi pași (plus in spațiu public) de statia de metrou Leonida. Și plin de roadă, fie și nu chiar ca-n galantare de hipermarket. Pe lîngă el trec zilnic sute, mii de tineri numai buni să înșface așa fructe eco. Dar nu o fac, nici să-i pici cu ketchup!

"Și care e problema, mon cher?"

Păi în vremea mea, preaslăvite, culegeam de verzi așa fructe... Aveam radar in ochi, nu alta, spre așa delicii urbane... De-asta intreb, ce alte capete de lume Ne rezervi...

"Tu chiar crezi că Io n-altă treabă de cît să planifice cataclisme, pentru voi? Și mai ales acum vara, cînd pînă și unul ca mine își ia oleacă de concediu?! Dar ia stai! Nu erai matale ăla cu acceptarea realității, cu care mi-ai făcut pînă și mie capul mare?!"

Păi...

"Nici un păi! Fă bine și-ntinde-o cu așa idei, pînă nu mă inervez!!"

„Suntem convinşi

… că cele mai interesante poveşti le vom afla la faţa locului, în sălile expoziţiei.”

Nu izbutesc și pace să uzitez de-un termen foarte la modă: 'povești'. Iar asta pentru că-l găsesc sinonim cu subiectivitatea, eventual neseriozitatea.

Zic ultimul cuvînt pentru că acel om se vrea și luat în serios, pe cînd spune acea... poveste.

Mărturisesc spășit

… a nu fi citit Moromeții (dincolo de bucata ce s-a aflat în manualele de română, cu elevul premiant căruia i s-a făcut rău... Doar am văzut ceva secvențe din filmul lui Stere Gulea.

Dincolo de faptul că marile valori au nevoie ca de apă, de-un cerc unde ele sînt acceptate/adulate (în afara lui, necadorisindu-le nimeni cu doi bani).

Simt că meritul lui Preda va fi fost de a surprinde naturaleţea vieții (că asta trece apoi prin tehnici de condei, respectiv mici parti-pris-uri ale autorului, e altă discuție). Este ceva ce aș numi sindromul (grupul) Divertis. Sau, ceva mai puțin, Mihai Bendeac. Și anume (oarecum) reproducere a vieții așa cum este ea.

Așa ceva devine performanță în condițiile în care ne aflăm educați cu diverse clișee. Și în care trebuie să intre oamenii despre care vorbim (mai exact o facem pe scena publică, căci între noi, acasă, intervine primordial omeneasca aplecare spre bîrfă). În acest condiții, reproducerea nudă a comportamentelor, situațiilor ajunge să fie o performanță.

Aplecarea spre exprimări avînd la bază clișeele, ce dă bine prin societate vine și din dorința de-a ne fi apreciată munca de elev silitor, ce respectă învățatele pe la școală.

Zic și eu, ca tot aterizatul în afara lumii.... Opiniile-mi conțin, nu zic nu!, acreală, frustrări și alte alea, dar parcă nu le-aș da cu totul la gunoi, din așa motiv...

Mă aflu curios... Își ia cineva ca model de viață (mai exact de relație cu aceasta) pe Ilie Moromete? Uita ăsta, subiect de meditațiune înaltă! Idem, de ce nu ne-alegem așa subiect, pentru meditațiune înaltă...

PS1

Nu neg că mă aflu un om pus pe distrus... Dar parcă-i ceva putred și spre lucrurile unde dau cu parul vorbei. Cel mai mult mă indispune acolo (nici nu mai contează ce sechelă a copilăriei oi poseda...) faptul că aceia nu acceptă discuțiune, asupra lucrurilor, În sensul: „Domnule, noi avem altă părere, dar să fim cu toții sănătoși!...”

Se înțelege că din așa punct pleacă alt motiv de explorare.

(Tot) se înțelege că rezultatul unor așa investigații nu-l voi duce pe lumea ailaltă, la plecare. Dar e un mod de-a-mi ocupa timpul, la vremea unui rol pe care nu eu mi l-am stabilit, pe cînd sosii în viață...

PS2

La o adică, scrisele-mi țin tot de sindrom/stil Divertis. Singura diferență față de cei care-i dau numele este producțiile dumnealor respectă limite. Sociale. Alții nu le respectă, în observațiile/producțiunile lor, iar ca urmare sucesul printre oameni sositu-le-va exact la Paștele Cailor.

„Domnule, te sugestionezi negativ!!”

Se poate, dar cu interioru-mi - care dorește să zică asta - eu nu mă cert.

„Monica Macovei: “Voi apăra lupta anticorupție

… până la ultima suflare a vieții mele””

Asta îmi aduce aminte de zisa dlui Ion Iliescu, cum că din politică se iese doar cu picioarele înainte. Or, nu putem ști cum vom vedea lucrurile spre capătul vieții. Și de unde dl Iliescu nu mai zice pîs, întru politică...

„La rădăcina răului din societate

… stă eşecul educaţional” (acad. Solomon Marcus)”

Interesantă ființă, aceea umană. Și, implicit, acea construcție pe care-o generează, pe numele ei Societate.

Eu nu cred că există rău în societate, ci realitate. Și care, tot în opinia mea, nu se drege prin educație. Pentru că, în cazul ultimei, la frîie i se află oameni. Deci automat și dînsa va fi imperfectă. Cu acea imperfecțiune structurală, dumneaei se (va) duce să clădească un ideal (mai exact unul la pătrat, adică stîrpirea, și a Răului). Vezi să nu țină!

Înțeleg foarte bine, în paralel, că regretatul acad. Marcus și vorbele-i se află sumă a nevoilor sufletești de prin societate. Dar de-acolo și pînă la a i le lua foarte în serios, dacă nu a ridica statuie chiar, distanța e măricică...

„ La scurtă vreme, în 1933…

… naziștii au devenit cea mai importantă forță politică din țară. Președintele Germaniei din acea vreme, generalul Paul von Hindenburg, l-a numit pe Adolf Hitler în funcția de cancelar al Germaniei. Acesta a fost începutul uneia dintre cele mai sângeroase dictaturi din istoria umanității, în care numele lui Adolf Hitler a devenit sinonim cu crima și cu teroarea.”

De acord. Ei, naziștii, au fost gunoaie... Dar noi ce am învățat de pe urma prestației dumnealor, respectiv a modului cum i-au tratat contemporanii?

Mi-e teamă că nimic.

Mă uit la pledoaria cuiva, pentru istorie

Încheie așa:

”A te dezinteresa de viața semenilor înseamnă a ocoli esența umană și a plonja în superficialitate. Iar necunoașterea trecutului se răzbună pe noi clipă de clipă, aruncându-ne în marasm și în incertitudine. În consecință, istoria este o formă de cunoaștere a vieții și ne ajută, de exemplu, ca atunci când trecem pe la Voroneț să-l înțelegem mai bine pe Michelangelo, pe când picta Capela Sixtină și ca atunci când citim sau vedem o piesă de Shakespeare să-l pătrundem pe luminatul boier Ienăchiță Văcărescu, acela care ne-a dat teatrul ca să-l păzim ca pe-un lăcaș de muze … Dar cine mai știe azi ce sunt muzele?”

.

Păcatele mele...

Fără îndoială, textul de unde am extras merit citit cu atenție, și întru resorturile de funcționare al oamenilor de tipul acelui autor. Dar de obiectivitate mai poate exista într-o activitate care nu doar pune pe soclu muzele, dar și trage de urechi pe alții, să nu le dau atenție? La chestiune, oamenii precum acei autori nu nu se află singulari. Aș putea reprezintă că reprezintă spiritul locului,mai exact acea parte a Stăpînirii, recte 'departamentul' Cultural.

E interesant acolo amestecul de infantilism plus altceva. Mai exact un primitivism ajuns a stăpîni, și care din acest motiv se află fudul. Trage pe alții de urechi.

Mă veți întreba aici dacă eu însumi nu trag de urechi, acum, prin așa scrise. Posibil să nu, mai exact să trag de urechi.

Prin viața asta e sănătos a nu crede că dreptatea e la tine. Dar tot am sentimentul privitorului la împărat și hainele lui (dacă nu lipsă, măcar mai mult mai fistichii decît îi place a recunoaște).

Revenind un pic la ultimul text citat, cam fiecare afirmație de acolo e discutabilă. De pildă că „necunoașterea trecutului se răzbună pe noi clipă de clipă, aruncându-ne în marasm și în incertitudine”.

Iar dincolo de asta, el incită la cercetare, ce-i vine vreunuia să țină acel discurs. Iar altora, de la revista Apostrof de pildă, să-l ia în serios...

„I-am ascultat și pe Ciprian Porumbescu și George Enescu

… doi titani ai sufletului muzicii românești. De această dată, vom merge...”

Ca opinie strict personală, în momentul în care declari pe careva titan, s-a isprăvit cu simțul critic, și implicit cu posibilitatea de a evolua... Bineînțeles, nu-i obligatoriu a-ți dori să evoluezi, sub soarele ăsta...

Oarecum la chestiune, mi se întîmplă a observa - deloc rar - un fenomen. Există oameni școliți/citiți ba chiar și capabili a vehicula apoi noțiunile, ideile dobîndite pe acea cale. Se află însă acolo doar cărămizi. Aduse de alții. În lipsa mortarului (fie și furnizat de alții...), dar mai ales a dispunerii proprii într-un zid, mie-mi pare acolo doar un scrîșnit - se ierta dacă amestec mere cu pere, obiecte cu sunete...

Poate privesc de sus către aceia, dar le lipsește originalitatea, Amprenta proprie.

(iar de aici intervine o vorbă din „Omul care a văzut moartea”, a lui Victor Eftimiu parcă: „Ce să faci cu [originalitatea], în orașul nostru...?]

Aș îndrăzni să punctez încă o caracteristică a acelui gen de minte - altfel nu singura existentă pe cîmpul de care pomenesc imediat mai jos. Ea se produce exclusiv într-un mediu propice. Al inșilor gîndind asemănător/la fel.

PS

Se poate explora, ce-i vine vreunuia a declara drept titan pe-un muzician. Ca părerea a mea, sufletul nostru poate fi interesat și de alți făuritori de sunete. De sunete în general. Asta, pe fondul firii noastre schimbătoare, care azi poate plăcea ceva, iar peste un ceas ori an altceva.

Intuiția îmi indică aici, la respectivii adulatori, o plăcere de-a gargarisi cu pieptul înainte. Și în mediul unde-s și alți semeni, asemenea. E un fel de ieșit cu nevasta în atmosferă caragialiană, și scos ușor gambeta spre alt apropitar, ieșit în drum.

Minte zbanghie, mai exact a mea, la așa tablou mi-i imposibil a nu gîndi către Spiridon. Cel oropsit social, de către jupînul pomenit mai sus,dar care vrea să-i ia locul.s-ajungă ca el.....

În materie de aflat

… cam totdeauna rămîi - vorba fraților noștri de ginte latină - *sur ta soif*. Mai exact cu setea nerezolvată.

Mă uit la chestia asta cu Suta de ani și nu pricep îndeajuns asupra motivelor oamenilor din umbră care trag sforile. Care au pus și pun în mers fenomenul.

Încercînd să fiu doar plastic, dumnealor sînt precum dracul. E bine să mai vorbești de ei, dar să nu ajungi a-i vedea la față...

Fără îndoială, cînd pun de-așa observații, la bază mi se află și supărarea de-a nu fi băgat în seamă, ca orice infantil care se respectă.

Dar.

Pe de o parte, sesizez superficialitatea. Dacă scuturi mai tare pe-acei entuziasmați de Supă, vei descoperi că ei cunosc mai nimic despre Eveniment, în cel mai bun caz o mînă de clișee.

Apoi, e-o aiureală a celebra România Mare. E ca și cum ai face entuziastă trimtere (și cu girul Statului) la unirea efectuată de Burebista. Și de care înțeleg că se întindea pînă în fosta Ceho-slovacie.

Mai exact. Trei dintre cele patru mădulare care se aflau țanțoșe cu Regatul român la 1918 nu se mai află azi acolo. Ba chiar vreo trei dintre ele nici n-au șanse a reveni vreodată la matcă, iara sta nu neapărat pentru că-s vremile nefericite, ci pentru că ar încălca regulile jocului, în baza căruia avem Transilvania (in extenso, și restul țării...)

Am un sentiment prost, de-a mă ști cam singurel între oameni care gîndesc precum fanii acelei Sute. La chestiune, dat-am ieri peste niște animatori ai unei file Fb numită IstoriaPeRăzătoare. Se află, aș putea spune, prototip al modului de gîndire în acel megagrup (mint, pe un anumit palier al lui - diferențierea făcîndu-se funcție de școala urmară, respectiv poziția în fagure, în acces la mierea oferită de Stat)

Dincolo de vorba Istorie pe răzătoare, și reclamînd nițică investigație psiho (în sensul benign). Se ia un citat din Ion Nistor, iar apoi i se plînge pe umăr. Dacă vrei pe-acolo puțin mai mult picioare pe pămînt, apare un sport de-a nu se lăsa călcați pe bătăturile subiectivității. Inclusiv clasică plîngere, că i-ai jignit. Dar și lunecoșenia în sine, cuprinzînd inclusiv între a se face că nu au înțeles ce ai zis.

E urît ce spun, dar nu-i neapărat grandomanie, în a spune că te simți prost/al dracului de singur, între oameni fie și îndrituiți de Domnul a spune că unu și cu unu fac trei,

Punct de vedere

Istoria e cum e... Iar noi oameni, doritori a pune găteje pe focul simțirii noastre de bine (a se citi drog, împotriva cenușiului existenței).

În așa condiții, ai la dispoziție luptele dintre români și militarii Puterilor Centrale, din 1916. Te poți simți bine, în așa situație, admirînd disciplina, forța unora. Sau preamărind tocatul asemeni cărnii de chiftele, de care-a avut parte tabăra opusă acelora.

Din fericire, și pe căi sufletești de explorat, te poți simți bine preamărind pe-aceia care se aruncat imprudent către mitralierele germane.

Asta, și pentru că nu mori tu. Iar la o sută de ani după acele multe ultime-extincții (ăsta da subiect de postare, să intuim cu ni-i atunci, sub boltă plumburie de noiembrie, a Robăneștilor!), asta dă bine în ochii altor gînditori ca noi.

Istoria pe răzătoare
8 ore ·

10 noiembrie 1916: Șarja de la Robănești (10/23 Noiembrie 1916). Șarja de la Robăneşti a fost un moment dintr-o luptă din timpul Primului Război Mondial, dată între cavaleria română şi trupele germane la 10 noiembrie 1916. A rămas în istoria militară a României datorită spiritului de jertfă demonstrat de cavalerişti români şi a pierderilor foarte mari pe care le-au suferit în această ciocnire. Escadronul 3 avea în momentul începerii şarjei efectivul scăzut la doar 110 cavalerişti şi nici un ofiţer înafara comandantului său, căpitanul Filitti.

Toţi ceilalţi combatanţi erau indisponibili, executând diferite alte misiuni, în alte părţi. Locotenentul Iuliu Roşca, adjutantul regimentului, s-a oferit voluntar să conducă la atac unul dintre plutoane. Două plutoane din escadron au fost date sub comanda sergentului Bălaşa Ion, cu misiunea de a se strecura pe sub dealul de la nord-vestul pădurii Perşani şi să atace din flanc bateria inamică. Celelalte două plutoane ale escadronului au rămas sub comanda căpitanului Filitti, cu misiunea de a ataca inamicul de front.

În acest moment s-a alăturat căpitanului sergentul veteran Donici, care participase la Războiul pentru Independenţa României din anii 1877-1878, cerând să şarjeze alături de ceilalţi soldaţi, ceea ce i s-a aprobat.

„În 1985, cînd [Marin] Preda plecase deja în eternitate

… pentru că „timpul n-a mai avut răbdare…“

Interesantă chestie, alde Cultura... Nu se cade acolo a zice, că Marin Preda dusu-s-a din prea mult amor pentru alcool.

Nuuuu... Spunem că timpul nu a mai avut răbdare.

**

”La toate acestea, Stere Gulea răspunde cu modestia unui artist autentic care își cunoaște menirea...”

Multe decenii stat-am nepricepător. Că de ce tipii școliți nu pot fi imparțiali, în vederile lor asupra lumii. Acuma, un pic-un piiic, încep a pricepe. De ce nu-s imparțiali.

„De ce, domnu...?”

Pentru că, inevitabil, la frîiele personalității ne vor fi tujur primitivele.

> Am și eu o idee fixă, cu primitivul din noi... Însă, inevitabil, la anul pe vremea sta voi avea altă idee fixă, renunțînd la asta, cu primitivul din noi...

PS

„Istoria unui film cult”

Ca părere a mea, de nebun al satului (și privitor spre hainele împăratului) Un lucru cult e acela care a ajuns bici - dintr-un material, la origine, nu neapărat nobil.

Cultura se află o treabă care funcționează într-un mediu septic, cu tipi interesați - din motive care se pot discuta - a face bici din ceva, iar apoi a păstra acel rezultat.

Zisele mele pot fi numite feed-back, de la un tip care nu gîndește ca noi. Cu acazia asta vă aflați în fața unui examen: „Tipii care nu gîndesc precum noi pot avea dreptate?”...

„Un film de o forță emoțională ieșită din comun

Regizorul-scenarist a căutat să releve nu un Preda «solar», nu o «lume scăldată în lumina eternă a zilei de vară», ci o lume învăluită în clarobscur, o lume a umbrelor misterioase, o lume filtrîndu-și marile neliniști într-o îngemănare a zilei cu noaptea, o lume străbătută – în subteran – de fior tragic și doar la suprafață de umor, un ethos cutreierat de vise“ (Eugenia Vodă)”

Mă aflu ticăloasă vorbă lungă...:
Pîn-să aflu părerea criticilor (una divină, l-aș parafraza aici pe Stănică Rațiu)... Dacă mă duc la acel film și simț ce-mi iese din măruntaiele sufletului strict-personal, tușesc?
Fain lucru Societatea...
Ba și ființa umană.

Again.
„Un film de o forță emoțională ieșită din comun.”
Cînd vreunul toarnă așa, poți fi sigur că nu le are cu emoțiile. Ci doar cu șarlatania. Cu dorul de-a trăi bine.

Interesant fenomen, zic eu

Să scrii la trăscău vreo chestie (de pildă eu, și aici).
După care să te jenezi grozav cîteva zile, de acele idei, pentru ca - revăzîndu-le după vreo două săptămîni - să realizezi a nu fi fost acolo un cap de țară.
Ci ăl mult o naștere de copil. Cu zoaie.
Și din care, curățat prin trecerea unor zile, apare un dolofănaș.

Ideile de tipul celor ieșite la alcool sînt cele vînturîndu-se altminteri prin inconștient de multișor timp. Dar nu li se dă voie a ieși afară. Căci ar fi îngrozitoare, pentru educația noastră (cea care tocmește acel paznic, la bariera spre conștient). Dl Bachus ridică acea barieră. Și cade lumină pe respectivele idei.
Cîteva zile se lasă cu tărăboi, dar se află acolo situație precum a insului de rînd ajuns cu așa-zisul plic în fața lui N. Ceaușescu (pe cînd ultimul ieșea într-un loc public, barim în primii lui ani de șefie se avîntau din asistența populară inși solicitând casă, butelie ș.a.). Tipul era săltat urgent de presari, însă deja fusese văzut de restul oamenilor prezenți. Așa că i se rezolva doleanța.)
Acea idee a alcoolizatului, fie și bruftuluită o perioadă, a văzut lumina. Și a fost văzută.

Bineînțeles că există *idei și idei* care ies la alcool. Unele, o spun din experiența-mi, nu-s de repetat în vremuri domoale. dar nici de pus la zid. Căci se află lecție de modestie. Mai exact de ceea ce nu știm că ducem, noi măgarii Creatorului, în adîncurile personale...

Vremuri frumoase

Acelea de azi, mai exact.
În care, într-o incintă publică (fie și găzduită de internet), poți ba felicita o instituție de forță, ba o trece Dunărea:

Între golani există o vorbă urîtă

Și anume, *Scula nu știe carte*. La ea îmi zboară gîndul, cînd privesc o zisă: „Fiecare zi e un dar de la Dumnezeu” Insul lansînd așa vorbă se simte bine, juisează (aș putea zice), dar pas a oferi detalii, dacă-l întrebi despre Dumnezeu. Și darurile-I.

> Acolo se află de fapt dublă supușenie. Sufletului propriu, respectiv celui social, care încurajează respectiva atitudine.
>
> .

Idem cînd sînt elogiați militari participanți la al doilea război balcanic (1913) - cel care ne-a adus mari belele în 1916 și 1940, iar finalmente rămaseerăm și fără dobînditul Cadrilater.
Scula e interesată doar de acele statui, de eroismul afișat - și atît. Idem cînd vorbim de făurirea României moderne/Mari.

Pe de altă parte, și-alăturea unei vorbe de Bastos („Eu, în nemernicia mea...”), pe cînd zăresc așa construcții le văd două componente de interese: al omului simplu, cel amator de povești (care-i fac bine la trecerea prin viață), respectiv al 'mădularului uman de Stat'. Adică al seamănului aflat în edificiul statal - pre palier mai înalt ori mai jos.

După cum:
„Lucrarea a fost construită în cinstea eroilor români căzuți la datorie în campania din 1913”

Mama mă-sii... Aici e puțin zis sadism! Ce datorie (dar tot e bine că nu-i pomenit entuziasm la dat viața!) am, a da cuiva ce-am mai prețios în existența asta?
Citeam recent despre refugiul amărăștenilor, în toamna 1916. Sînt convins că aceia gîndeau doar la Unirea cea Mare și la frații de peste munți...

Mă uit la modul nostru de funcționare

Statul, din motive de interese personale, nu-și bate capul dacă o statuie publică despre dobîndirea Cadrilaterului (căpătat în 1913 și pierdut cu brio apoi în 1940) își are rostul...
Interesele fiind a domoli latentă tensiune socială prin așa obiecte de cult (căci într-un fel sînt), iar pe de alta a menține idee că e normal să-ți dai viață pentru țară (adică El - pre cei 237.500 kmp durîndu-i în cot ce nație-i mai mare peste ei).

În răstimp, omul simpu e mulțumit de existența acelui dumnezeu, ampănuntele despre el fiind ultimul lucru cu care-și bate capul. Ori despre un zeu Nichita Stănescu. Ce murit-a devreme, nefericit și alcoolic. Esențial este să existe dumnezei.

> Prin ultima titulatură nu defăimez pe-la cu majusculă, din Cer, cît indic rudele cu mai puțin brand, ale Aceluia.

Revăd articolul de aici

… pe cînd îmi adun postările pe Facebook pentru sticla de aruncat în ocean...

Privesc la intro.

„De un an și jumătate România e o arenă în care zeci de boxeri imaginari încearcă să-și salveze viețile. Ei sînt politicieni ai tranziției, oameni ai șpîrlei, ai învîrtelii. Zi după zi, într-un șah infinit, încearcă să pună mutarea finală pe tabla de șah întru victoria lor. Iar noi sîntem spectatorii, căci doar o dată la patru ani avem voie să intervenim cu adevărat. Ce e de făcut? Ce vor face oamenii care muncesc sau antreprenorii corecți? ”

Fără îndoială poate-s excesiv în zisele-mi ce urmează. Dar tot o spun.

Exista cîndva o vorbă: „... *ori e prost, ori securist*”. În pasajul reprodus, simt în respectivul și securism, și prostie (mai exact un fel de limitare a minții, și chit că autorul se produce în revistă de minți fine).

Faptul că acel condei dorește a face pe plac publicului său, iar totodată că ultimul se află numeros nu-mi domolește din constatare.

„Pentru a reuși pe toate planurile

…este recomandat să îți dezvolți următoarele calități esențiale: gândirea pozitivă; încrederea de sine; inteligența emoțională; abilitățile de comunicare şi relaționare; motivarea; putere, respect, recunoaștere; libertate personală, toate sunt calităţi prin care reușești o dezvoltare personală, profesională, juridică și politică de succes."

Numai bine meditam în dimineața asta la o chestie...
La vîrsta-mi de mijloc, și într-un demers pe care alții îl numesc dezvoltare-personală (eu îi ziceam autoeducație) mă străduiam sî elimin o trăsătură ce-mi părea a mă-ncurca prin viață. Astăzi, mai spre cap existență, îmi doresc s-accept vreo trăsătură personală zice-se aducînd neplăceri.

Am intuiția, în ultimul caz, că voi reuși exact precum în primul.

Dar admit că umple fain timpul...

Apropo de veteranii de război

… cei care încasează firifirici, în raport cu beneficiarii de pensii speciale.

Mai descopăr cîte ceva despre *omenie*, mai exact despre particularitățile firii umane...
Mai exact, ce se află la baza ne-spusului nostru, cum că armata nu-i neapărat o instituție utilă. Căci, de pildă, ce-a făcut ea între 1945 și 1989, decît a apărat un sistem social / un jug, datorită căruia am dus-o mai rău decît dacă nu se afla, acea armie națională.

Apropo de ultima afirmație, mă uit pe moment spre acea lipsă de apetit. Și anume de-a medita dacă armata locului e o treabă folositoare. Acea interdicție intră în fibră la vremea copilăriei (poeții pot indica aici laptele supt de la mamă). Nu ai voie a comenta, a gîndi la așa ceva (altminteri mintea, de felul ei, poate zbura la cele mai neașteptate idei - de-aia, la o adică, nu mai trăim în grotă...).

Ulterior, pe-așa find, unii fac o carieră, în aparatul statului. Mai jos ori mai sus. Și nu le-ar plăcea, să nu mai fie acolo pe treaptă înăltuță, ci cătană de rînd. Tulburătoare (aceluia) este și situația celui care va fi fost - să spunem - maistru militar. Ori plutonier - eventualitate în care a primit leafă, rost în viață iar - la final de existență - oroare că aceea s-ar fi putut desfășura și altfel. În același timp, stăpînă pe meleag se află și Obișnuința. Plus umana teama de schimbare - de pildă la banal gînd „Cum ar fi fără armată, în viața noastră?...".

Teamă este și față de cum ar fi, de sosește cotropitor străin. Ori Ardealul din 1914 ar fi ajuns a fi fost complet maghiarizat.

Păi, după vreun disconfort al Ion-ului devenit Janos, simt că pe nepoții acestuia îi durea drept în cot, de naționalitatea avută cîndva de tacs-su mare.

O să ziceți că mă aflu ticălos mitocan, cu așa vorbe, dar anunț că părerea mea e și mai proastă, despre aceia care - la nedumeriri precum ale mele - se înfurie. Se înfurie și-atît. Și socotind în paralel că, de erau alte vremuri, de mult îmi luau gîtul (este drept că și eu aș fi tăcut chitic, pe-așa drăcești subiecte).

Viitorul

… sperie mai rău decît trecutul.

”Brazilia are un nou președinte

… Jair Bolsonaro a spus că „Dumnezeu este deasupra tuturor” și că Brazilia e o țară creștină...”

Există o problemă, în afirmațiile de mai sus. În momentul în care te declari creștin, Dumnezeul tău nu înghite ceilalți Dumnezeu, al necreștinilor. Or, în cel mai bun caz, admite că prin Cer există și alți Dumnezei, al sutelor/miilor de alte religii de pe pământ.

Corectați-mă dacă greșesc.

PS

(Din nou) ca opinie strict personală, eu nu cred că e Ceva, deasupra tuturor. E cer gol, și atît.

Este drept că așa ceva e dureros de admis. Bașca faptul că reduce mult cîmpul de acțiune al demagogilor.

Eu unul

… aș demola Mausoleul eroilor comuniști. Asta, și pentru a semnaliza cîrmuitorilor politici din vreun prezent că faptele lor se află demolabile, dacă exagerează cu sentimentul nemuririi...

Menținerea acelui monument îmi semnalizează caracterul amoral al Statului. Care, de dragul soliditătii instituțiilor sale, păstrează - să zicem în holul de onoare al Guvernului ori al Ministerului de Interne - și miniștrii din perioada comunistă.

De felul meu, altminteri, nu sînt un inamic orb al amintitei perioade.

**

Îmi vine a glosa despre caracterul amoral al statului. Cînd realiez că despre așa subiect vor fi opinat minți strălucite (instinctul fuge către Hannah Arendt, de pildă) mă las păgubaș. Cu jena (de ignorant) aferentă.

Frumoase-s momentele în care te afli îndrăgostit...

Că veni vorba, dumnealor se află clipe trecătoare. Căci, fie și cu dragostea vieții aflîndu-te alături (o pomenesc să mă aflu în treabă, eu nefiind fan acelei unicități), îți vezi și de altele, după cum e imposibil să nu se ivească prin rărunchi și sora dragostei, adică ura...

Ajung, îndemnat de un terț

… la un recent articol al lui Horia-Roman Patapievici.

Mărturisesc a fi uimit, de erudiția, de ușurința asociațiilor (înalte) existente în acel material.

În același timp, nu pot scăpa din vedere că totul poate fi privit și cu ochiul unui om-din-exterior. Unul care nu e cucerit de cultură. Și poate nici nu-i dus mult, de mintea personală.

Nu știu de ce trăiesc sentimentul că simpla pomenire a unui așa observator - în acel cîmp și care, totodată, nu-i ins pornit pe opinii - indispune, acei măreți mînuitori de idei. Și-așa ajung iar la o idee simplă. Dincolo de toate ni-i inconștientul. Primitivul.

Doar aparent ultimul nu are de-a face cu înalta cultură.

*

În același timp, simt nevoia a lua apărarea unor blamate zise ale dlui Patapievici.

GEOGRAFIA ROMÂNIEI:

„Radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără șira spinării."
(din „Politice" de H.R. Patapievici, ediția 1996, pag.63)

POPULAȚIA ROMÂNIEI:

– „23 de milioane de omuleți patibulari."
(din „Politice" de H.R. Patapievici, ediția 1996, pag 53)

– „Un popor cu substanță târâtă. Oriunde te uiți, vezi fețe patibulare, ochi mohoriți, maxilare încrâncenate, fețe urâte, guri vulgare, trăsături rudimentare."
(din „Politice" de H.R. Patapievici, ediția 1996, pag. 34)

– „Românii nu pot alcătui un popor pentru că valorează cât o turmă: după grămadă, la semnul fierului roșu."
(din „Politice" de H.R. Patapievici, ediția 1996, pag. 64)

Eu unul cred că, dacă nu ești de acord cu zisa cuiva, îți justifici acel dezacord. A sta doar înfuriat (bașca ascunzînd că acelea-s zise de dinainte de 1989, totuși), cred că nu e o treabă.

Patapievici pomenește milioanele de omuleți patibulari.

Știu că ține de scosul pietrei din fîntînă (aruncată de nebun și care pune la treabă înțelepți...), dar poți demonstra, dacă nu ești de acord cu acea afirmație, că aceia compatrioți nu se află nici omuleți, nici patibulari.

Dincolo de acestea, există și calea de-a explora ce-i venise dlui Patapievici cîndva, s-afirme acele lucruri. Este drept că așa demers dezarmează vreo furie pe respectivul. Riști doar să te crezi mai deștept ca dînsul - pericol nu chiar de colea...

**

”Pe malul rîului Ilisos se află doi oameni care vorbesc ore în șir despre lucrurile care, pentru ei, sunt cele mai înalte. Corpurile lor se văd; lucrurile înalte care îi animă nu se văd. Care sunt mai

importante? Corpurile care se văd sau lucrurile înalte, care nu se văd? Revin mereu la imaginea lui Socrate și a lui Phaidros pe malul rîului Ilisos, pentru că această imagine a fost aleasă de Benjamin Fundoianu în eseul prin care l-a evocat pe Lev Şestov, la puțin timp după moartea acestuia — „Sur les rives de l'Ilissus" (1938). Atunci cînd doi oameni se întîlnesc cu adevărat şi discută cu pasiune despre lucrurile care le stau la inimă, partea de nevăzut dintr-unul îmbrățișează partea de nevăzut a celuilalt. Ei sînt exact în situaţia lui Socrate şi Phaidros, pe malul rîului Ilisos." (Horia-Roman Patapievici)

De cîte ori sînt pornit pe-așa texte, stau atent și la subiectivitatea-mi. De pildă oftica ne-a nu mă afla și eu sub reflectoare. Ori dacă n-am vreo iritare de altădată, pe niște adulți (inclusiv dintru familie) din copilăria mea.

Posibil să fie amîndouă, împreunate. Mai exact, atitudinea a doi adulți, care se dădeau lei, și nu te băgau în seamă (cu atît mai puțin eventualele mirări infantil-incredule, la adresa savantlîcurilor vehiculate în discuția lor).

Eu m-am uitat de curînd la niște zise ale lui Socrate, și n-am fost entuziasmat. Vă mărturisesc a sta prudent și la urcatul în slăvi al ziselor cuiva (fie el și Dumnezeu, darmite vreun grec destupat de-acum trei milenii).

Ultima atitudine mi-i instinctivă (asta înseamnă în baza unor experiențe asimilate deja în adîncul personal), dar și privind genul de - pardon! - pastile vehiculate în citat.

Ultimele fiind înfoituri (metaforii) din condei, dar și afirmații a la stau de vorbă ore întregi. Ori a îmbrățișa parte de nevăzut a celuilalt.

Înțeleg că există oarece rezonanță, dar de-acolo și pînă la a îmbrățișa partea de nevăzut din celălalt... De unde opinia-mi, cam tulburătoare de lume, că la mijloc e un banal fabricat de drog ce dă bine la suflet. Și mai puțin adevăr (altminteri, nu subsemnatul jonglează cu vorbe din categoria Adevăr...).

E interesant că, după ce suie discuția în Olimpul (să zicem, al) minții, autorul de acolo se exprimă astfel: *„ Lucrul îngrozitor care s-a petrecut cu noi în 2012 este că ura politică s-a aliat cu gangsterismul politic pentru a-și satisface setea de răzbunare."*

Nu spun că nu ni se află fiară prin suflete. Dar, a trata despre dînsa precum mai sus, după ce în prealabil glorificasei pe Socrate, Fundoianu și Șestov, parcă nu e o treabă cu scaun la cap...

De fapt, nici nu contează pe cine glorifici. Esențial este că, automat, vei vorbi în proporție de rău similară, pe alții.

"#Corupția ucide."

Cred că nu și inteligența celui care ia în serios pastila. Asta, pentru că i. cu pricina nu există. Dacă ar ființa, ar trata mai domolit subiectul...

Subit, îmi aduc aminte de-o vorbă despre S. Freud / psihanaliză: "...lezează excesiv narcisismul uman".

Avvocato del diavolo

În dreapta se află, totuși, arhetipul feminin al meleagurilor noastre... Blond însemnînd, dincolo de glumele superioare, neagresiv. Sîni mari, putință lesnicioasă de-a alăpta, a copiilor urmînd amorului matur. Buze mari, semnal că ne acceptă (nouă arzîndu-ne altminteri pipota, de-a fi sărutați cu foc).

După cum. Dacă nu ne-ar fi fost răs-spus, că acea pictură e nemaipomenită și respectată în toată lumea, am fi sesizat acea figură, pe pînza adăpostită de-un anticariat?

Oare tipii pricepuți la Cultură

… apucă să observe, cît rămîne - în așa spectacole - din tandrețea de zi cu zi (întreb retoric, intrucît - bineînțeles - dînșii nu dau atenție fleacului pomenit de mine)?

In rest, e interesantă nevoia sufletească a destulora, de la un 2018, pentru așa manifestări... La mijloc îmi pare să fie dorința umană de notorietate. De (a fi) deasupra-altora.

Și uite așa ajungem iar la niște primare mici și fixe...

Nu întrebați cum de mă rabdă pămîntul. Nici eu nu am aflat.

Din ce simt eu

… drama de la clubul Colectiv (incendiu,. 2015) a deranjat multora (supraviețuitori, firește) pretenția de omnipotență.

La chestiune, ultima perioadă a societății românești îmi pare una de mult-sporit egoul personal (treceți-mă liniștiți pe acea listă, căci nu mă supăr!). In acea pozițiune, pică tare prost să ne descoperim vulnerabili, in față durerii și/sau Morții, de pildă.

**

"Mai doare pe cineva?" (cele de la Colectiv)

Eu mi-aș pune problema dacă am învățat ceva, din acea situație de acum trei ani. Știu însă că așa ceva constituie obicei tare urît. Și preferabil fiindu-i să te doară, la 2018 și în veci ...

**

Ca opinie strict personală, ce a urmat Colectiv mi-a părut din categoria 29 ianuarie 1990. Același negru în cerul gurii.

Din puțul frustrărilor

Ale mele. Și carele nasc afirmații ca mai jos...

Cîți dintre aceia slăvind România Mare au idee cum fu cu aceasta? Mai exact că două provincii dintre acelea se află azi irecuperabile (idem sudul Basarabiei), in vreme ce Republica Moldova doar legată - să zicem cu ordin de la NATO - s-ar cupla cu noi...

Nu merg de felu-mi la teatru

Asta pentru că-mi ajunge spectacolul (cam dramă) dintre nevoile sufletului personal, care se iau de gît apoi cu educația, respectiv realitatea.

La care situație iar privesc în Sus, spre ce socoteli și-o avea Șeful...

Interesată situație...

Niciodată (pot bănui că de teamă...) nu întrebăm pe Dumnezeu, dac-o avea și el o responsabilitate, pentru cele din jur.

Frica...

Sărbătorirea Unirii cea Mare

… este ca și cum aș petrece eu acum, la ideea că am împlinit cîndva - să zicem - 24 ani.
Eu nemaifiind cel de atunci. Și nici România cea din 1918 (adicătele îi lipsesc Cadrilater, Bucovină de Nord, ba și Basarabia, care nu se înghesuie a reveni alături de frații ei...)
Dar ce contează așa fleacuri, la vremea eternelor nevoi umane... Ale omului de rînd, respectiv ale liderilor societății.

Îmi place vorba „împreună”. Se folosește de spiritul nost' cel gregar.
Altminteri, nu-i frumos să spui, `Domne, ce spirit gregar avem... O minune!”.

Șed cu ochii ca pe butelie, pre existența-mi

… că să nu se sfîrșească prost (asta, deși toate existențele se termină așa...) Prin urmare, cînd strîmb din nas la vreunele din jur, stau măcar în teorie atent, să nu merg și mai prost, dect pînă acum...
Cu așa teamă (neputincioasă?) mă uit la o serie de cărți. Se înțelege că nu orice e obligat a gîndi ca subsemnatul. Dar acesta din urmă, cînd ajunge la vreun Dostoievski nu spune că acela e ticălos (mai ales că i-a dăruit 'cărămizi', la zidul personal ridicat cîndva). Ci doar că e prăfuit. mai mult ori mai puțin.
Mă trage pofta spre lectura Jurnalului de la Păltiniș. Dar iar mi se pare cam demodat. În paralel, și deși mă dau deștept, eu neizbutind a descoperi idei folositoare mie, acolo...
Iar de-aici discuția trage spre mitologia greacă... Mai exact spre personajul Midas. Ăl de transforma orice lucru într-un metal (nu-i spun aur, ca să nu se interpreteze, a mare lipsă de modestie...), dacă-l atingea. Cam așa pați de cînd m-a năpădit poziția de nebun al satului. De privitor neînregimentat la hainele împăratului.
În rest, întrucît simt a exista belele mai mari pe lumea asta (decît gică-contrismul academic pe care-l practic), parcă n-aș face din paranteza ultimă un capăt de țară.

Că veni vorba. Și la idee meditînd în ultimele vremuri.
Ne tot urăm sănătate. Dar treaba asta ne lasă neantrenați în fața nesănătății ce inevitabil ne va urma (asta, dacă nu dă o mașină sănătos peste noi, și ne scapă de problemă).

Mă uitam la un domn tare în vîrstă (și tot atît de șubred) ce suia treptele unei policlinici oarecare. Ăsta da subiect de concurs literar! Și anume, cum ne-am simți în locul lui.

Mi-a rămas mintea la Jurnalul păltinișean

… al dlui Liiceanu. Nu știu de ce simt eu că un ucenic, dacă tot se școlește (entuziast) pe lîngă un magistru, ar face bine să-l depășească.

Am stat și eu cîndva, în preajma unui profesor, și spun că m-am descurcat onorabil ulterior. De pildă în ale scriselor despre munte.

Este drept că lumea se află ceva mai complexă. Nu o dată, a frecventa un nume mare dă bine în cariera pe care ți-o făurești ulterior. Mai ales cînd se schimbă regimul politic, iar acela a fost un disident.

Din ciclul ”Cum de-l rabdă pămîntu?!”

(nu spun pe cine)

„[Azi-ul seamănă cu epoca din perioada retragerii romane în fața malaxorului barbar, atât de limpede descrisă de Blaga, în „Trilogia culturii”:]

„Istoria de înaltă anvergură presupune totdeauna ca organ al ei, o populație de energii organizate. Istoria, ca izbucnire pe plan major a unor potențe stilistice, nu se poate decât anevoie închipui fără de o dinamică pornită de puternice centre de viață, având la dispoziție cultura sătească, materialul și sufletul uman, rural, ca un substrat sau ca un mijloc efectiv utilizabil. Focarele de viață concentrate, cu raze emise pentru canalizarea energiilor anonime, sunt purtătoarele sau cel puțin coeficientul cel mai important al istoriei, ca «istorie».”

Parcă n-aș lua de litera a Evangheliei, ce spuneau Blaga ori Rădulescu-Motru. Asta și pentru că pe istorie, pe Cyrgerea timpului o doare-n cot de mărețiile din citat.

Apropo. Eu nu prea l-am citit pe Blaga. Chiar așa din topor se exprima? Mă aflu un neica-nimeni, dar tot pot simți cînd vreunul amestecă idei brute, adică luate din cărțile altora și netrecute prin sensibilitatea proprie.

E de citit cu atenție (admit că nu am făcut-o cu atenție maximă) zisa lui Blaga - eventual și altele - dar teamă mi-i că nu iese prea bine la examen.

„perioada retragerii romane în fața malaxorului barbar”

Nu știu dacă e valabilă și-n filosofie o idee din studiul istoriei, dar aș evita judecățile morale, dacă vreau să cunosc lumea. Malaxor + barbar. Or acolo văd o banală felie de realitate.

Totodată, mă uit aiurea la așa pretenție: „Istoria de înaltă anvergură” Există și una de joasă anvergură, ori Blaga - om normal - ținea a susura plăcut, la ureche de public al vremii?

Oare unde se află potențial

… de subiectivitate mai mare? În ograda Istoriei, ori a Filosofiei?
Naspa dilemă.

Ferească Dumnezeu

… să nu vezi lucrurile precum vehiculatorii vorbei ”Nihil sine deo”!
Ori aceia care formulează „Seniorul Corneliu Coposu”...

Pornind de la această declarație

… a președintelui Iohannis: „România e total nepregătită pentru preluarea președinției Consiliului Uniunii Europene, iar actualul guvern e un accident al democrației”.

Meditez de subit cum ar fi un top, al diplomației probate de președinții postdecembriști. Cred că Ion Iliescu ar ieși pe locul întîi, în bine. Ne putem așterne la vorbe, de ce cred asta.

Că veni vorba de I.I., mă uitam la zisa-i „Din politică se iese cu picioarele înainte”... Frazele de genul acesta au multă trecere la sufletul omenesc, cel doritor de măreții, de ștampile aplicate mediului. În practică însă, ce-a declarat dl Iliescu la 75 ani nu-i obligatoriu să aibă de-a face cu ce va fi ajuns să simtă/cugete/opineze același la 88.

Treburile se află diferite. La 75, dumnealui se afla încă pe picioare, iar mintea funcționa onorabil. După niște ani, corpul s-a degradat, iar prin banală regulă de trei simplă nu mai poate ieși aceeași concluzie. Spun asta și observînd că dumnealui nu mai declară nimica...

Fără îndoială nu se pot pune aici ștampile, că așa pață toți. Un Neagu Djuvara pare să fi fost constat inclusiv la senectutea avansată (vorba dumnealui, a judecat tot ca la 26 ani...). Dar aș ține cont de acel semnal. Că-i foarte posibil a nu rămîne aceiași, sub asaltul celor proprii bătrîneții.

„Suntem onorați să fim printre primii care anunță

… și susțin realizarea celui mai frumos album de familie din România, "Albumul unei națiuni.”
Ce feste joacă și istoria asta... Naționalismul ajunge iar la modă.

Fără îndoială mi-e vină, dacă așa Val m-a luat pe nepregătite. Idem talazul oamenilor tineri care pun dezinvolt umăr la așa construcție...

„Bulgariei i se va ridica supravegherea MCV, României nu.

Suntem mai deștepți, sau mai proști decât bulgarii?”

Nu. Ne aflăm doar sub vremi. Sub realitate.

Meseria de ziarist și-o avea satisfacțiile ei. Dar n-aș practica-o, avînd în vedere amputările subiective/interesate la care obligă. Zic asta apropo de ochii peste cap ai dlui Popescu. „Suntem mai deștepți, sau mai proști decât bulgarii?”

Ce chestie... La o situație inevitabil complexă, dl Popescu pune totul în cheia lui a fi sau nu deștept (era să zic 'dăștept'...).

Idei puține și fixe

Ale mele. Și apropo de umărul cvasigeneral pus la ideea Centenarului (inclusiv de generații tinere).

Îmi fuge mintea la atitudinea pleiadei interbelice, mai exact aceea cuprinzînd pe Mircea Eliade. Oare cît a ieșit ea, prin fronda-i, din regulile jocului?. Cît a reclamat înnoire din temelii, și cît a respectat din 'legile' locului/jocului? Pur instinctiv zicînd, îmi pare că aceia au umblat ceva mai mult la schimbare.

Bineînțeles că nu solicit acum, a fi imitați respectivii. Doar executam o comparație. Care, la o adică, e mai degrabă o incitare în explorarea subiectului.

Că veni vorba, a ce ne animă prin viață - acum ori acum o sută de ani. În volumul „În Bucegi” de Nestor Urechia, cineva se plînge de sufletul negru al politicienilor... Adică al acelorași (Take Ionescu, Ionel Brătianu etc.) pe care îi lăudăm noi azi, drept model de onestitate, mintoșenie șcl.

Așa imagini ar merita alături și un eseu despre oale și ulcele. Valabil la acei înaintași, însă și la niște descendenți - nu spun cine...

„C'est' copil, Ordene?!”

Sînt mulți care deplîng

… dispariția unor clădiri (să zicem interbelice).

Cărămida, ori alte elemente constitutive, au însă și ele o durată de viață. După aceea, a menține acea construcție valorează probabil cît a ridica trei noi...

În paralel, cam niciodată acei îngrijorați nu spun: „Uite, dau un pol pentru a fi restaurată acea casă valoroasă...”

”Trenuri cu refugiați români

… din Bucovina ocupată de către trupele sovietice.”

Sovieticii procedau un pic asemenea nouă, în Ardealul anului 1919? Adică intrau într-o provincie unde slavi de-ai lor se aflau majoritari?

*

„Primul act de rezistență este oficial și este organizat de Marele Stat Major Român: un batalion special, o unitate teritorială a Armatei Române, este creat și antrenat pentru a lupta împotriva invadatorului sovietic și a NKVD-ului: Batalionul Fix Regional din Bucovina.”

A avut mult succes, acel batalion?

Nu mi-s dragi rușii, dar nici de dragul compatrioților naționaliști nu mor...

Cînd cineva consideră lucru de stat pe soclu

… vreun roman Moromeții, l-a răsfoit? Respectiv, avut-a pricepere literară, cît să vadă dacă-i mare (ori nu)?

Privesc trailer-ul Moromeților II. Cînd vreo lucrare un subiect istoric, însă o face inevitabil pe gustul generației contemporane acelei producții culturale.

Cîndva, Moromeții (ca fruct cinematofragic, dar și social) s-a numit 'Setea'. A lui Titus Popovici și Mircea Drăgan. Mai apoi, 'Departe de Tiperrary', în 1973.

Cum va fi peste 50 ani, nu știu. Ci doar că vreun film despre 1945 îi va respecta gusturile la putere.

Minunata sămînță

… decurgînd din recunoașterea: „Nu am soluție, la problema cutare...".

Omul din lună

(Era și un roman, demult, cu titlul ăsta...). E vorba de subsemnatul.

Mîine e aniversare de la demonstrația brașovenilor, din 1987 (mai exact, *a unor* brașoveni...). Stejărel Olaru, istoric, vorbește despre acel moment.

Cred că am o părere greșită despre un istoric. Mai exact îi văd alături obiectivitatea (la o adică, dacă un medic ar proceda precum dumnealui și mulți alții, în trei zile ni s-ar gusta coliva...).

În același timp, și iar aflîndu-mă inuman. N-am văzut inimoși, în așa situație, să se întrebe dacă nu au greșit și ei pe undeva. Dacă nu era loc de procedat mai deștept, din parte-le (nu de alta, dar prinde bine la viitorul clinci de respectivul fel).

În același timp… Dacă îmi aduc eu bine aminte, acei bravi muncitori brașoveni au devastat ditai sediul județean al partidului?

Or, parcă nu e o treabă.

„Să adâncim mormântul educaţiei româneşti. Andronescu Vol. 4"

Afirmația de mai sus e precum înmulțirea cu zero. În sensul că lăudata educație e totuși, un Napoleon (născut) mort.

Deseori mă întreb ce se-alese de munca vreunui Spiru Haret (presupun că va fi fost depusă cu bună credință). Răspunsul mi-e că nimic... Vînturarea ideii de educație și că ce nemaipomenit prinde ea e pentru ăia... needucați. Ori măcar neprivitori atenți prin jur.

Pe mine m-au învățat la școală că, între zisele cuiva și mesajul său nonverbal, e sănătos să-l aleg pe ultimul. Ca urmare, privesc zîmbetul / atitudinea din poza dlui autor.

Șarlatan.

La o discuție despre felație

… cineva opinează: *”Depinde la care capăt* […] *te afli..”*

Pe la faza sînului am trecut toți. Prin urmare, la psihanaliză ne-ar găsi cam aceeași dorință, adaptată se înțelege la cele ce-am întîlnit prin viață (adică dorință de dominare, între ele, a ființelor lui Dumnezeu)

Totodată.

Nu se știe niciodată (iar războaie mai putînd sosi) cum voim a îndupleca vreunul mai tare ca noi...

Nu izbutesc și pace

… să cad lat la ideea de Cultură (la o adică, mi se pare interesant un studiu cum ajungem să slujim Aceleia. Eventual să nu-i spunem „Dă-te mai încolo”).

Din 'Jurnalul de la Păltiniș': *„Seara bem ceai în camera lui Andrei. Acesta ne povesteşte ideea cărţii sale* Elemente de filosofie a peisajului *şi ne citeşte câteva pagini remarcabile ...”*

Puteți să spuneți ce vreți. Iar în paralel eu să-mi recunosc mitocănia structurală. Dar, cînd cineva îmi duce pe la nas vorbe din categoria 'remarcabil' (trec peste faptul că privește producția unui amic...) devin arici. Prudent. Și atent la ce vrea să ascundă acea vorbă.

După cum.

... Despre disjuncţia natură-peisaj în civilizaţia europeană. Noica îi dă ideea deschiderii cărţii către un peisaj al viitorului care nu mai este al Terrei şi despre rolul picturii abstracte în descrierea peisajelor din lumile posibile. ”

Fie și dinspre un ateu zisă... Dumnezeule mare!! *Un viitor care nu mai e al Terrei. Lumile posibile*. Cred că-i acolo bucată din ciclul *Și nimica mișcă*.

La o adică, orice ins afumat poate glosa despre ce-i trece prin cap. Și-i trec destule, din cîte îmi aduc aminte... Deci le iei pe-acelea, le pui pe hîrtie și te faci om... Întru cultură.

Este drept că nu-i chiar așa. Nu te faci așa iute om, în acel domeniu. Unde pare să fie precum într-o butadă Camil Petrescu („Ultima noapte de dragoste...”). Nou intrat, ai a duce oale de noapte, ale celor de mai sus. Și ale stabilimentului în general.

*

„Norii lui Petru ne trimit la ideea unui peisaj absolut, faţă de care natura terestră ar rămâne doar un caz particular şi relativ...”

Tot așa... Construim pe ceva care nu există.

Intervine Constantin Noica: *„Nu nesocotiţi secolul 20; e un moment bun al culturii, care se întoarce cu egală grijă către trecut şi viitor.”Noica ne vorbeşte apoi despre cele două cosmotizări survenite în cultura Europei: o dată, cu filosofia elină, care elimină haosul mitologiei; a doua oară cu creştinismul (tot ispravă greacă, prin Pavel – Antiohia, i se pare lui Noica). După haosul ştiinţei pe care-l trăim în epocă trebuie să vină din nou un agent cosmotic; ne trebuie iar un grec.”*

.

Din partea insului-fără-glandă care mă aflu.

Simt acolo, pe lîngă rigorile oalei de noapte de care pomeneam (adică nu ajungi lesne la nivelul unde să cașteă gura la tine noii veniți) se află o plăcere de-a bate cîmpii. Un pic delir aș spune, cunoscînd valențele hedonice/de simțit bine ale acestuia.

Declari știința din epocă haos, apoi impui că trebuie să urmeze cutare lucru. Încheierea fiind pe măsură: *„Ne trebuie iar un grec.”*

Se înțelege că din parte-mi ar fi o mare ticăloșie, să întreb pe dl Liiceanu cum fu cu ivirea acelui grec.

În rest / încheiere.

Mă aflu barcă pe valuri. ceva din interior voiește a mă da deștept, pe calea tipului de meditații de mai sus. Nu pot să mă opun.

Deocamdată barim (îmi miros totuși slabe șanse a putea schimba ceva în conduită..).

PS

Pomenisem în text despre vorba 'remarcabil'. Ceva asemănător întîlnesc în reclama la o carte. Tărășenia pe care o subliniez e veche de cînd lumea. Dar nu o pot ignora. Pentru succesul de public vizat, doamna autor completează cu șarmul personal. E omenesc. Dar nu pot să nu văd că autoarea își recunoaște pe acea cale insuficiența volumului, în raport cu ce așteaptă să atingă/primească.

Îmi recunosc limite mai des

… decît s-ar bănui... Și invers, caut să nu scap calitățile celor cu care voi fi intrînd în diferend. De pildă, meditez dacă ea, Cultura, nu are amestec pozitiv în reușitele nemaipomenite ale Științei actuale.

În același timp, mi-e greu să nu mă uit pe uliță. Și să gîndesc unde se află influența nemaipomenitei Culturi (românești, în cazul nostru), asupra oamenilor.

De la acest nivel al explorării, adică dna C. nu lasă urme palpabile întru civilizarea noastră, e de mers în cercetare către Cum supravieuiește, totuși. Cum își încordează mușchii, a multă sănătate.

Bineînțeles va fi existînd o explicație.

Hm... Ca mersul pe bicicletă.

După ce găsești o explicație, dacă nu fugi a identifica alta, asupra mersului lucrurilor, riști să-ți pice bicicleta... Bineînțeles se poate medita aici nițel asupra angoaselor existențiale...

Că tot se aniversează azi revolta de la Brașov, 1987

… pleacă gîndul la acțiuni similare care s-au desfășurat, în România, de atunci pînă azi.

N-am studiat teorii ale comportamentului mulțimilor, dar privind spre acele demonstrații o caracteristică îmi pare dorința de-a intra în casa adversarului (ceea ce-i însoțit, datorită firii omenești, cu a face zob pe-acolo).

Recunoscîndu-mi anterioara minte a cocoșului, cred că-i de domeniul evidenței, ca acel corp (al demonstranților) să se manifeste precum un ins primitiv. Nu s-ar structura astfel, dacă nu ar dori roadele animalului care este creat prin acel tip de adunare.

Bineînțeles că există și-o socoteală din tîrg, pe lîngă aceea de acasă. Adică uneori nu ține... Dar tot te poți folosi, de emanația-în-aer a acelei forțe brute, pentru a intimida. Și chit că în față ți se află un cîștigător legitim de alegeri (interesele tale fiind mai stringente).

Legat de aceleași limite (mai exact cînd adversarul se dovedește suficient de puternic), îl poți lua prin învăluire. Adică ocupînd centrul urbei (cazul din aprilie-iunie 1990, dar și cu alte prilejuri -

executat totodată de ambele tabere politice, se înțelege că nu simultan....).

.

Încălzit cu meditația, am mers un pic la 1945. Unde primul set de demonstrații a 'ținut' finalmente (este drept că ajutat decisiv de prezența trupelor sovietice precum și a trimisului lui Stalin - altminteri acțiunea aceea nu pornea, ori sfîrșea ca o Griviță din 1933). Nu și al doilea, al celor care pierduseră puterea și voiau s-o recupereze.

> Am îndoieli că aceia voiseră doar să omagieze onomastica regelui, altminteri nu se produceau exact în actuala Piață a Palatului. La o adică, comuniștii au reacționat dur tocmai pentru a împiedica ceea ce vor fi ghicit bine la adversari, și anume dorința de-a ocupa instituții.

„Constantin Țurcanu, eroul din Războiul de Independență

,,,ce a intrat în istoria și conștiința românilor prin poezia cu același nume a lui Vasile Alecsandri.... ”

Ok, îs de dus și la stîlpul infamiei, și la psiholog - pentru astă-mi pornire de fluturatul vorbei *români*. Dar nu mi-i a bună (pentru dumneaei și simpatizanți), cu ea... E totuși infantilizare, un fel de sclipici aruncat peste ceva (prin definiție șubred, dacă are nevoie de-a măreție!).

Iar dacă doamna Istorie ne scoate în drum vreo încercare, e posibil să facem *Poc*..
A la pățita Uniune Sovietică, care tot apăsat-a pe accelerator cu comunismul, pînă - pentru a nu se face praf de tot - a trebuit să revină cu mîna ei (adică eliberîndu-și ea însuși sateliții, ăia fiind altminteri bine-cotropiți) la fruntariile-i de pe la 1680.

Apropo de istorie, și de ideea lecțiilor acesteia. Nu prea știu ca Ea să revină, la idei mai vechi... Iar dacă o face, a la vreo restaurație pe undeva (de la Iacob II al Angliei încoace), se lasă finalmente cu efect de arc, de praștie. Într-adevăr, vreun Iran se ocupă cu așa ceva azi, cu un întors la calende. Dar e posibil să iasă din acea experiență nițel căpiat. Și ca Irakul vecin, imediat după Saddam.

Mingi la fileu

„Orson Welles a spus odată că pentru rolul din "Nașul" și-ar fi vandut sufletul...”
La această ultimă idee, mă uit la (fie și răposatul Welles) și stau în cumpănă, dacă la data acelei declarații avea sau ba sufletul vîndut deja..

Legat de rol din Nașul. Iar subsemnatul aflîndu-se fan (deloc) spre corolele cu minuni. Orice rol mare (se înțelege că al altuia, nual nostru) ține pînă apare obișnuința, a noastră cu el. Iar în paralel apariția altor partituri executate magistral. Căci așa e scena minții, ne-infinită...

În același timp, tot sufletul are nevoie să decreteze că un rol e mare, că un actor fuse luat de model de mulți (pentru a ne prioiecta noi mai bine ăn ale, altminteri...) etc.

Numai suflet să nu fi, cu așa scindări!...

Ca părere a mea, de ins rătăcit...

Am sentimentul că în scrieri precum ale dumneavoastră agrăiesc doar cele luate de prin cărți. Nu intervine nici suflet (în sensul că ghicești măcar o mică nesupunere, la ideile/regulile primite), nici simț critic.

În lumina ultimului (mai exact a lipsei lui), simt la mai mulți condeieri - psihologi ori ba, și ai momentului - tendința de-a îmbina ce au lecturat la alții.

Iar asta cu îmbinatul deja ar fi o performanță, căci ar presupune intervenție proprie (cu ales de la un autor o chestie, de la altul alta)... Deseori e preluat și-atît din cărți psiho. Cu autori de foarte multe ori pe același tipic, cu cel pomenit mai sus.

„Epicur și adepții lui din Antichitate

…și de mai tîrziu cereau omului să fie fericit căutînd plăcerea. Dar defineau plăcerea maximă drept „absența durerii“, astfel încît starea de fericire supremă era ataraxia, adică „netulburarea“ minții și a trupului – oricum, ceva foarte diferit de satisfacțiile hedonismului vulgar.” (Andrei Cornea)

Mie unuia, barim, îmi par destul de primitivi acei antici, altminteri amintiți cu mult respect de dl autor. Zisa mea nu e neapărat blasfemie, ci atitudine a vreunui om care, spre deosebire de Epicur, se află cățărat oarecum pe zisele acestuia, dar și pe-ale altora, care au viețuit mintos în ultimele două milenii și jumătate.

Pot respecta pionieratul aceluia, însă atît.

Știu că atitudinea mea poate afecta Corola cu minuni a lumii, dar nu e treaba mea, ci a Dumneaei - dacă se află fragilă...

*

”Oricum, cred că întrebarea fundamentală, stîrnită cîndva de cazul „ateului moral“, nu mai poate fi evitată: formulat brutal, dacă se poate trăi drept, frumos, înțelept, dar și plăcut fără autoritatea Cerului, de ce mai este nevoie de Cer?”

Stau și gîndesc la funcționarea tipului școlit (bănui că acesta citește revista Dilema, de unde am extras cele de mai sus), care are nevoie a i se comunica pe tipic „[a] trăi drept, frumos, înțelept...”. Mie unuia îmi pare că lucrurile stau mai complexe, întru pomenitele dreptate, frumusețe etc., iar în paralel am dubii că nu posedăm - de asemenea - opusele acelora...

Tot despre materialul pomenit anterior

… al dlui Andrei Cornea.

„Epicur și adepții lui din Antichitate și de mai tîrziu cereau omului să fie fericit căutînd plăcerea. Dar defineau plăcerea maximă drept „absența durerii“, astfel încît starea de fericire supremă era ataraxia, adică „netulburarea“ minții și a trupului – oricum, ceva foarte diferit de satisfacțiile hedonismului vulgar.”

Deși n-o să vă vină a crede, îmi re-privesc deseori scrisele, pentru a vedea dacă nu am greșit ori exagerat pe undeva. Așa fac și cu cele de mai jos, despre înapoierea anticilor (de un Aristotel simt că e mai greu cu datul jos de pe soclu..).

E dreptul lor, la vreun an î.e.n. a umbla după fericite, ba și una supremă (m-aș fi mirat să nu fie așa...). Dar nu știu dacă aia e o treabă... Mai ales că dumnealor nu țînteau a o atinge prin suportarea neplăcerii, respectiv admițînd că fericirea se află iute-trecătoare, ca unitate de timp a momentului... Ci căutau s-o obțină prin <ataraxia, adică „netulburarea“ minții și a trupului>.

La chestiune, și chit că nu se practică, mi-ar plăcea să dau o fugă-n antichitate, cu vreo mașină a timpului, și să privesc ochii / crîmpeie de viață a celor vehiculînd despre ataraxie și similare.

După cum.

Privesc spre d. autor Cornea (înțeleg că e și profesor universitar, spre marea mea invidie...) și mă uit că-i dispare prudența/vreun dram critic în fața spuselor anticilor...

Pot bănui din ce motive nu face asta. Unele care țin de omenesc.

Măgar. Și fără maneră.

„Epicur și adepții lui din Antichitate și de mai tîrziu cereau omului să fie fericit căutînd plăcerea...”

Dacă unul ca mine ar fi cerut respectivilor să fie în vreun fel oarecare, este se înnebuneau de plăcere? La o adică, e instructiv a sta atent cărui compatriment primitiv din noi, îi sînt fiice unele vorbe ori gesturi de-ale noastre. Cînd ceri altuia să fie în vreun fel, e un mod discret (și deseori funcționînd doar în mintea noastră) de-a lua în stăpînire lumea.

Se înțelege c-aveți deplin drept a pune lupa incluziv pe gesturile și ideile zavergiului carele cu onor mă aflu...

”După votul covârșitor

… înregistrat la adoptarea Rezoluției privind statul de drept în România, eurodeputatul Mircea Diaconu a susținut un discurs apăsat în Parlamentul European și le-a transmis colegilor din „democrațiile mari europene” că ar trebui mai degrabă să fie îngrijorați de propriile probleme, nu de România.”

Pornind de la aceste zise... N-am urmărit activitatea CE, doar am lăsat instinctul să fie într-acolo. Care a sesizat un fel de scorțoșism (de la scorțos). Se poate glosa despre acesta din urmă, ce și cum. Ce fel de omenesc a izbutit să se impună la fruntea acelei organizații (în genul doamnelor puritane, cu banii soțului, din fruncea americană).

Dincolo de asta, nu-mi pare că acea Ființă cu acces decisiv la butoane ar putea face față inteligent, vreunor neașteptate din viața benignă (sic) a Europei. Inevitabil îmi fuge mintea aici la Liga Națiunilor. Nu, nu-s pe același tipic, însă aș fi atent la ce-a făcut-o pe-aceea (în nici 20 ani) să rămînă în urma timpului său. La chestiune. ONU îmi pare să moară mai frumos.

Zic și eu, că de-aia mi-a dat statul minte...

Încă nu pricep

… ce rost are amplasarea steagului național.

Nu o spun ironic. Doar încerc să-mi dau seama cum servește simțului bine, cînd e plasat să spunem în (oarecum) miezul țării, pe Claia Mare a Jepilor bucegiști..

Poate-i un zeu confecționat-pe-loc. Și implicit vreun mod de-a nu ne simți singuri ori neputincioși, pe acel teritoriu.

Totodată, mă întreb cît de solidă este instituția statului național, la noi și oriunde, dacă e nevoie a flutura în locuri cît mai numeroase, steagul național. Probabil e ceva a la mersul pe bicicletă,

unde dacă nu mai pedalezi, pe teren plat, te vei opri... În paralel, deplasatul cu pricina fiind ceva plăcut (se poate discuta, cui mai mult, și cui mai puțin, dintre componenții societății).

Simt că veți fi de acord, că zisele mele se află nevinovate. Partea proastă-i (și admit asta) că așa cercetare molcomă dă prost acelui edificiu. El avînd nevoie a fi stropit doar cu un anumit fel de 'apă'

E ca la religie, aici... Crede/nu cerceta, și te vei simți bine...

> Un simțit bine direct, ca avînd zeu protector deasupra, și un altul indirect, că nu te pedepsește un Paznic, dacă nu faci cum ți s-a spus, în familie, școală etc.

Înțeleg mai greu Biserica și ale ei

Iar dac-o înțeleg, nu simpatie-mi rezultă...

Deci Nicolae II al Rusiei își duce poporul în abatorul primului război mondial. În 2000, el este însă canonizat (cu familie cu tot, inclusiv țarina cea fascinată de Rasputin...)

La așa situație, stai și te întrebi cît Dumnezeu au oamenii aceia din fruntea pravoslavnicei biserici ruse...

Este drept că în paralel mai intervine un lucru. Este omul simplu, care în nevoia de dumnezei și sfinți ignoră subtilitățile pomenite de mine... A tăiat Ștefan cel Mare (al nostru) oameni cu carul? Preacurvit-a?

Nu contează...

Bun sau rău

… (deși e loc acolo de-un car de nuanțe....), comunismul a fost înainte de toate un val al istoriei.

Și implicit încă un semn că oamenii-s supt vremi.

Nu-ș' ce-mi vine în minte ideea asta...

Dacă am întreba azi fantoma regelui Carol I, cum i se pare a fi evoluat țara (de lume nu mai întreb...), oare ce-ar zice? De un lucru sînt sigur...: ar fi deja negru de supărare, de cum s-a purtat acel carne din carnea lui, ba purtînd și același nume... E vorba de Carol II.

Oare de ce-ar fi mai supărat Carol I, de lume, decît alții?

Cred că-i la mijloc educația. Să faci numai / să vrei să fie numai în felul cutare...

Se înțelege că acel lucru nu-i, totuși, posibil... La o adică, de acolo i s-a tras și moartea, la 27 septembrie 1914. Nu a fost cum voia el.

N

N

„Corupții din PSD ne scot din UE

…Protestam, le cerem demisia”

Să fiu iertat. Din unghiu-mi barim (cel foarte arogant), zisele reproduse mai sus stau prost în privința inteligenței, cît și a obrazului.

Corupții. Ne scot din UE. Le cerem demisia. Iar acolo fiind crema soțietății!

Oare cum vor reacționa frații useriști, de vor sălta vreodată la Putere, iar din stradă le vor cere unii demisia? Încerc să mi-l închipui pe d. Barna, ajuns șef al Camerei Deputaților...

Mă uit la chipurile de soldați români

… din imagine și caut să-mi dau seama cît de marcați erau aceia de ideea Marii Uniri...

Or veni, dacă-s invitați azi la o ședință de spiritism?

.

Fotograful Alex Gîlmeanu, pe cînd aduce imagini istorice pe siteul său, extrage chipuri... Cred că și poza de aici merită așa tratament. Iar apoi speranța că vreun Marin Preda din viitor va scrie pe subiect...

Îmi imaginez un Ilie M. sub forma unui V. Rebengiuc, în gloata din imagine. Nu prea merge... Ăștia par mai înapoiați. .

La chestiune, cîtor dintre ei le-au fluierat gloanțele pe la urechi, în 1907?

De la o vreme

… mă străbate des gîndul că omul (normal) e un mic d. Goe. Care *vrea să vie*, și *să-i fie*.

Că veni vorba de om normal, el nu poate funcționa decît în gașcă. Iar asta nu neapărat pentru că altminteri i-ar sosi cineva cu toroipanul. Cît pentru că în gașcă poți fi d. Goe.

De pildă ca pe fila Fb Rânduaiala. Unde te plîngi de comuniști, uitînd că la vremea simpatiilor lui legionare un (lăudat) Ernest Bernea nu oferea porumbei ai păcii, inamicilor... Tot acolo, și pentru că nu are cine să-l contrazică, un (răposat) Dumitru Stăniloaie poate spune orice.

„Intersecţia dintre Centura Capitalei şi Șoseaua Berceni

… blocată de protestatari. Oamenii se plâng că traficul a devenit cel mai mare coșmar”

Niște dezvoltatori imobiliari din zonă au de scos un ban cinstit. Vinzi altfel, cu stație de metrou la centură. Una (stația) făcută de oficialități.

„Bucureştiul e un oraş în care, pur şi simplu, nu se mai poate circula. Cei care stau la periferie ajung să piardă 3 ore pe zi doar cu drumul către serviciu şi spre casă”

Cînd vreun om își cumpără autoturism, meditează o secundă că două corpuri nu pot încăpea în același spațiu? Acela știe doar că el are nevoie de mașină. Și că alții trebuie să-i dea facilitățile pentru a se putea bucura de ea.

„Eu vreau să vie/fie!”

Eu mă aflu în afara suitei Împăratului

De unde privesc (nițel mirat...) inclusiv la vorba asta, *„De-aceea e frumoasă arta, că ne salvează de lumesc”.*

Teoretic, și trăscăul sau drogul salvează de lumesc.

Se înțelege că nu voi schimba eu ordinea lumii. Dar tot am sentimentul unei construcții tare fragile acolo, în regatul Artei (ori al Religiei). Nu întîmplător acolo se adună doar cei care au aderat la regulile jocului. Și anume că unu și cu unu fac trei.

Mari poame

… ăștia cu ideea salvatului de una ori alta!

La o adică, stau și mă întreb dacă nu-i o proiecție a ideii că noi înșine (ființa umană, cu ale ei angoase) ne aflăm de salvat... Nu m-am mira. Un *ce* (ființa-mi) care doar teoretic e al meu, într-un mediu idem...

Se poate spune că ale mele rînduri sînt macabre, dacă nu mai rău. La o adică, și Eugen Ionescu glosa asemănător, iar el nu-i beștelit dintr-atît, ci chiar adulat.

„Da' ce bre, matale ești ăla?!”

Vedeți de unde mi se trag dintre frustrări, defulate apoi în scrise precum pe aici? Păi, din faptul că alții aveau voie de un lucru, iar plodul care m-am aflat, nu....

„Există și aici explicații (la acceptat Ionescu, în lume), care n-o să-ți placă...”

Eu aș respecta ziua națională

… dacă, la cîteva decenii, nu i-ar veni chef să se schimbe. Moment în care toate valorile anterioare (cîntate de niște mii de rapsozi) nu mai fac doi bani, în schimb răsar din senin altele. Și ele cu pretenția de eternitate plus buric al pămîntului.

O să ziceți că-s porc

… deși mă aflu poate doar candidat estet. Oare cum se afla calitatea epidermei de pe posteriorul doamnei? Zic asta pentru a puncta un motiv pentru a trăi fericit în acei ani (e cazul dlui însoțitor/soț din imagine).

Ce chestie... Dacă aș fi trăit în epocă, foarte probabil aș fi arătat precum acel domn.

Pesemne și privitori la 2100 ai ființei mele prin urbe vor avea un disconfort, în a se presupune în hainele epocii mele...

„Lorenzo Marone ne propune o poveste puternică și emoționantă

… scrisă cu meșteșug, despre viața și moarte, condimentată deseori cu accente comice. ”

Mereu vă admir, pe dumneavoastră adulatorii Culturii. Cum puneți botul la formulări al căror primitivism mie unuia (în bestiala-mi nemodestie) mi-s evidente.

Puternică și emoționantă.

Scrisă cu meșteșug.
Despre viață și moarte.
Scl.

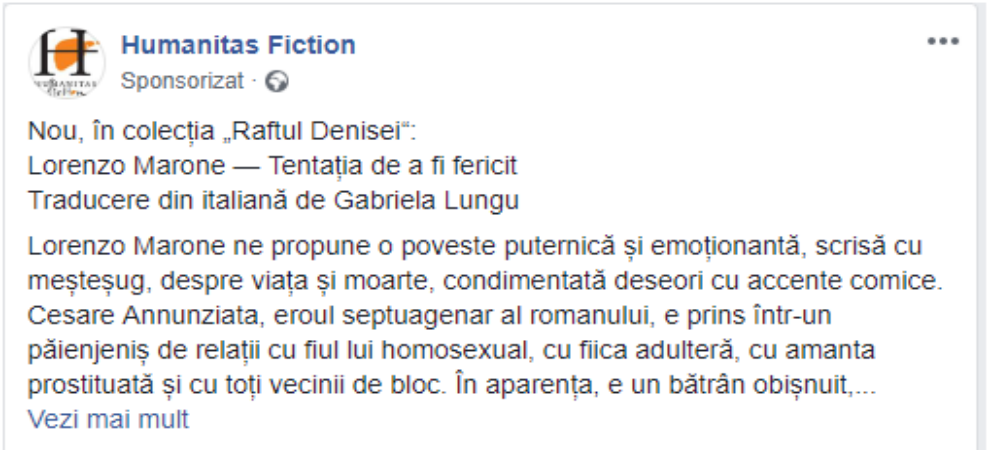

„Mesajul Papei Francisc pentru politicieni pe timp de zaveră..."

Dacă eu m-aș apuca a da sfaturi Sanctității Sale, s-ar înnebuni de plăcere? Cum, Dînsul are voie a da îndrumări, iar vreun altul spre dînsul, nu?

În rest, nu pot să nu admir ce inteligent atinge Francisc nevoile sufletești ale oamenilor (în paralel nescăpîndu-și din vedere interesul Sanctității Sale, ale taberei de interese pe care o reprezintă).

*

„Pacea cu Creaţia, redescoperind măreţia darului oferit de Dumnezeu, dar şi partea de responsabilitate care revine fiecăruia dintre noi ca cetăţeni ai lumii, cetăţeni şi actori ai viitorului.“

Între altele. Și dincolo de neclarul (pe care îl bănui căutat) al formulelor citate mai sus. Știți ce ușor se face tărășenia reclamată (în citat) de papă? Bați din palme și gata. sosit-a deja pacea cu Creația!...

*

„Partea de responsabilitate care revine fiecăruia dintre noi ca cetăţeni ai lumii, cetăţeni şi actori ai viitorului.“

Nu am nici o responsabilitate, dintre cele pomenite de Papa Francisc. Asta, pentru că nu-mi pot asuma ceva, cîpă vreme lumea a fost creată după cum a vrut altul/Altul, iar în paralel nu mi-a ales eu configurația (de putirințe asupra mediului) la naștere.

Prin urmare, a mă lansa în vreun demers doritor sp modifice prezent și viitor mi se pare o aiureală. Respectiv o pastilă de dat gata ființe omenești normale.

PS

Deseori îmi fuge gîndul la o idee. Cînd Dumnezeu zărește, pe întinsul creat de El, garagaragii precum Sancitatea Sa, e de acord sau ba?

Mi se sperie mintea c-ar fi de acord...

A servi ceea ce publicul vrea să audă.

De pildă, că dacă faci treaba cutare (îndeobște rămasă la stadiul dezideratului, ivit cînd citim zise precum ale lui Hawking), viața îți oferă un bonus.

În paralel, și de-acum privind la acel clip, dorințele sînt deformate de educație. De pildă, că e realizare de căpătîi a-ți apăra țara.

> În general, e bine văzut să ai dorințe, și mai puțin să spui că nu-ți știi așa dorințe, ori că vreo doar să zaci, c-o bere alături.

Sentimentul de supunere regulilor sociale se află unul demn de atenție. Le acceptăm de teamă (că ne ia dracul/moartea dacă nu o facem), respectiv cu speranță că ne va drege angoasele dobîndite odată cu venirea în viață.

Mai e acolo, probabil, un lucru. Și anume viețuitul (ceva mai apropiat decît o face subsemnatul) de semeni, de massa socială a acestora. Probabila duce (oarece) satisfacție. Iar în paralel componenții aceia se tem de ceea ce ar putea surveni, dacă nu se ală împreună/turmă.

Rareori (deloc?) mi-am privit visele/iluziile, cu atenție

Probabil nu o voi face nici după ce spun astea...

A fi om normal

.. înseamnă că lecturezi un text precum cel de mai jos și să nu-ți pui problema dacă autorul lui exagerează ori chiar minte.

> *„Acest învăţător gorjean, Emilian. I. Bâldea, grav rănit în Războiul de Reîntregire, rămas infirm, a refuzat pensia de invalid de război motivând că statul a ieșit slăbit din război, iar el are pamânt și pădure care să-i asigure existența.*
> *Cum însă regimul comunist i-a reprimat pe făptuitorii României Mari, eroul Emilian I Bâldea intră şi el în atenția organelor statului, acuzat de convingerile sale politice și antisovietice. Avertizat de iminenta sa arestare, în noaptea de 25-26 mai 1947 își scrie TESTAMENTUL, document de o excepțională valoare morală care ar trebui să ne fie îndreptar nouă şi generaţiilor viitoare:*
> *„M'am gândit la acest lucru în urmă pregătirilor ce simt că se fac că să fiu arestat din cauza credințelor și simțămintelor mele românesti, de către oameni care afișează pe la toate raspântiile că reprezintă*

democrația nouă. Bănuind că din cauza suferințelor ce port în corpul meu de pe urma războiului din 1916-1918, n'aș putea să suport regimul la care aș fi supus acolo unde aș fi dus și din această cauza firul vieții mele s'ar întrerupe, m'am hotarât să las pe această cale câteva recomandări și dispoziţiuni soției mele și copiilor mei. În primul rând le reamintesc să nu uite că sunt români și această recomandaţiune să treacă mai departe din tată în fiu atâta timp cât va dura neamul meu. Să nu uite că cinstea și omenia sunt podoabe cu care s'au mândrit înaintasii mei și la fel să ramâna și celor care vor veni după mine. Să fie iubitori ai bisericii și gliei strămoșești. Să fie întotdeauna îmbrăcaţi în haina modestiei. Să lucreze în viața lor mai mult pentru binele public decât pentru al lor personal. Să fie oameni ai datoriei în orice direcție ar activa în viața lor pe care o doresc plină de fapte bune. Să nu considere puținul ce le ramâne de pe urma mea ca o încurajare la trândavie ci să fie sîrguinciosi și chibzuiți... Tuturor, o caldă îmbrăţişare de soț și părinte în clipa când voi fi despărțit de viață iar țării mele pe care am iubit-o și pentru care m-am jertfit îi urez viitor de aur. ”
A fost arestat și în față completului de judecată își reafirmă convingerile antisovietice declarând că „Dacă poporul rus vrea să aibă recunoștința poporului român să ne dea BASARABIA înapoi”.
După proces a fost condamnat și încarcerat la închisoarea Văcărești, unde a avut șansa să reziste perioadei de detenție. După eliberare se întoarce în sat și se implică activ în viață comunității pâna în ziua de 23 martie 1970 când a încetat din viață.
(Ţîrlea Ion - Targu Jiu Odinioara - Crâmpeie de istorie şi parfum de epocă)

*

Legat de o afirmație de pe acolo.

„A fost arestat și în față completului de judecată își reafirmă convingerile antisovietice declarând că „Dacă poporul rus vrea să aibă recunoștința poporului român să ne dea BASARABIA înapoi”

Hai să privim spre situația acelei bucăți de pământ.

Ea pleacă din trupul principatului Moldovei la 1812. Pe atunci, nu era la modă principiul naționalităților, în coagularea unui stat. Ci pur și simplu supusul la care era mai tare.

Venea turcul, spuneai ca el. Trimitea același greci pe tron, te adaptai și lor. Pe acest sistem bănui că au primit și rînduiala rusească.

Ideea cu statele naționale apare ceva mai tîrziu în acel secol. Dincolo de faptul că opincarii nu au avit vreo treabă cu el, noutatea e adusă, iar apoi vehiculată în mediul lor, de boieri (care vor admite votul universal abia peste un secol, ba și-atunci sub amenințarea dezastrului militar).

În Basarabia, nu e vînturată acea noutate. ca urmare, localncii urmează ce s-a întîmplat a le aduce soarta, pe meleagurile lor. Și care, totodată, le intră în sînge, drept obișnuiță. Și implicit a doua natură. În paralel, basarabenii nu-și dau cu părerea dacă ar dori să se unească cu Valahia în 1859, și-n general problema nu le intră în preocupările diurne.Spun asta invitînd totodată un mic pus în locul acelora.

Este drept că-n 1856-77 o parte a provinciei revine la Moldova/Principatele Unite/România, dar ca un făcut este o zonă cu mai puțin moldoveni/români decît restul țării.

La chestiune, oamenii de-acolo s-au știut de 'moldoveni'.

Oricît ne-o suna nouă de frumos, pentru trans-pruteni lucrurile vor fi ținut de așa zise: „Unii de la București, cine o mai știu pe unde e și ăla, spun că noi sîntem români, nu moldoveni...”.

Bon.

După 1878 basarabenii o țin pe-alor. Mai exact pe ce le-a lăsat soarta (doar o chestie de multă baftă a făcut ca, la 1812, să nu ajungă toată Moldova la ruși, iar în consecință să privească

lucrurile toți moldovenii, precum basarabenii... Așa că la 1917-18 basarabenii-s vorbitori de limbă asemănătoare cu frații de peste Prut, dar totuși altceva.

Eu nu spun acum că să deie Dumnezeu a mai sta o mie de ani despărțiți de noi. Nu. Însă nu văd de ce-aș fugi de asupritorul rus, pentru a da de gargaragiul de același sînge cu mine.

PS

Mă uit spre zisele lăudatului și patriotului învățător (în postarea de care pomenesc inițial) și nu pot să nu sesizez sacul de sfaturi/directive pe care le dă altuia. Gestul fiind altminteri vechi, omenesc și acoperind dorința de-a stăpîni seamănul.

Nu de alta, dar așa gargaragii sar trei metri în sus, dacă e să le dea altul, lor, sfaturi de viață...

Ferice de acela care își poate plînge, domol, de milă...

Dincolo de faima socială proastă, a unei așa lamentări, interiorului copleșit de griji/groază în fața unei situații de viață îi sînt mai la îndemînă alte atitudini, între care (auto)învinovățirea. Sau refularea de-a dreptul.

"Sărbători ca în poveștile copilăriei să aveți"

Nu știu cum se face că nu am nostalgii legate de copilărie. Primul moment... de poveste cred că mi-a fost apropierea pe la vreo 12 ani, de sexul opus, cît și aflarea sub un cer plin de stele (se întîmplau la Cheia de Prahova). Cele două lucruri se petreceau în aceeași zi, însă nu concomitent.

Apoi a venit îndrăgostitul la 14 ani. Și azi mă tulbură teribil, amintirea acelor momente. Unii vorbesc de fluturi în burtă... La subsemnatul tulburarea cu pricina, greu descriptibilă, cred că-i o idee mai sus de plexul solar...

„Cu ce cărţi începem anul”

Păi, recitesc „Pe aripile vîntului”, de M. Mitchell. Dacă îmi amintesc bine, a ieșit în deceniul patru. Mă întrebam singur, în fața paginilor ei, dacă nu-s demodat ori puțin-priceput în gustul marilor valori. Nu-i obligatoriu să fiu. PS Nu știu cum esteți dumneavoastră, dar eu privesc fenomenul cultural din exteriorul său. Mai exact mă aflu tip care n-a fost luarât în malaxorul ei (și de unde se iese cu ideea că Dumneaei e nemaipomenită). Pe-așa tipic (al meu) privesc domeniul. Cel cultural (se poate extinde și la omenesc...). Unde ai nevoie de nou, de ce-a apărut în ultima vreme în librării (se află de ne-bon-ton a nu fi la curent), dar și să lauzi valoarea vreunuia cu placă de marmură pe fosta-i casă.

Dau undeva peste un clip

… cu un (să-i spunem) blasfemiator de Biblie.

E interesant că suporterii ultimeia nu fac vreun exces de finețe / înțelepciune, către derapaje de tipul celei de mai sus. Prin urmare stau și mă înreb care e mai... diavol dintre ei.

Mă aflu anomalie de om

Asta, din mai multe motive. Din așa poziție, mă uit la perfect-omenescul (care cuprinde inclusiv dorință de a înșela) din acel clip. Un clip cu pretenții de noi-perfecți (iar dușmanul, ticălos)

.

„Sunt aici la [la manifestație contra guvernului] *pentru ăsta mic*...[copilul aflat alături]*”*

„La Centenar românii sunt la capătul răbdării.”

În aceeași calitate, de eroare a evoluției darwiniene, mă uit la zise ale președintelui Iohannis. . Într-o parte, deplînge dezbinarea între actualii cetățenii ai României, alimentată - se înțelege - de inamicii politici ai domniei sale... În alta pomenește de idealul Unirii de la 1918. Și al României mari.

Ultima afirmație, încurajată și despre un articol asupra Bucovinei (lecturat recent de mine)...

> *”Această creștere a populației Bucovinei, de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, care a continuat, însă într-un ritm mult mai temperat, și în prima parte a veacului următor, în condițiile în care un număr semnificativ de români părăseau regiunea pentru a emigra în Moldova, explică ucrainizarea din prezent a nordului provinciei istorice, zona dintre Prut și Nistru. Politica pro-slavă autorităților austriece nu însemna neapărat o politică anti-românească. Dimpotrivă, în prima parte a secolului al XIX-lea, administrația încerca să evite depopularea provinciei, promițând amnistia emigranților care se vor*

întoarce, precum și ajutor pentru refacerea gospodăriilor. Însă aceste măsuri nu au stopat strămutarea voluntară a românilor, mai ales din centrul și nordul Bucovinei."

... îmi pune brusc o problemă.

De ce ungurii ar fi ticăloși/„revizioniști" cînd pomenesc de Ungaria Mare (care cuprinde teritoriile pierdute de dînșii la 1918) iar noi nu, cînd vorbim de România Mare? Și în numele căreia și acum revendicăm Bucovina de Nord plus Cadrilaterul, pe de o parte iar pe de alta Basarabia. Primele două nu aveau majoritate românească, la momentul în care le-am dobîndit. Dar am avut forța (care la 1940 avea să ne lipsească).

O să spuneți aici că Bucovina de Nord a fost a lui Ștefan. O fi fost, dar în timp (dacă înțeleg eu bine, și prin contribuția românilor de acolo..) majoritatea ni s-a pierdut. Iar criteriul cu pricina, al majorității, fiind acela care ne-a permis să luăm Ardealul, Banatul și Crișana.

Și ajung la Basarabia.

A cărei situație din 1918 o văd pe fila-i Wikipedia. Se află acolo, în evenimentele de acum o sută de ani, un omenesc desăvîrșit. Inclusiv o înțelegere Averescu - Cristian Rakovski, la care se renunță cînd forța ne-o permite.

Basarabenii nu s-au înghesuit a se uni cu noi, nici la 1917-18, nici după 1989. Faptul că un Sfat al țării face afirmații pompoase la un moment dat, într-un context militar oarecare, nu schimbă datele problemei. Dar noi vrem să-i trecem strada, inclusiv la adăpostul pretenței că dumnealor sînt români și vor a se uni cu România. De 28 ani ei ne spun că nu vor unire, dar noi o ținem langa.

Dincolo de astea, se poate interesa careva ce-mi vine să fac așa afirmații. Mărturisesc spășit a se afla la bază nesiguranță existențială (i se pot discuta originile, particulartățile...). Și care se simte tare prost, într-un mediu omenesc. Mai exact unde-i absolut normal să se întămple ce se întîmplă (de pildă poveștile interesate despre Unire).

Bineînțeles că la acest stadiu se poate întreba, „Da' de ce stai domne, între noi, dacă emiți ticăloșii ca mai sus iar în paralel nu ești ca noi?". Păi, una că nu am unde pleca și nici nu mi-ar veni (căci familiar, totuși, mi-i doar ce am avut și am în jur), iar apoi acestc riticism mi-i pavăză de apărare. A renunța la el m-ar expune deranjului existențial personal.

Om vedea ce-o ieși.

În paralel, mă uit la filme de război ceva mai serioase și admit că traiul mi-i mai roz.
Dar tot greu suportabil.

Pornind de la un articol al lui Stelian Tănase...

… legat de monarhia noastră, mai exact aceea de după 1989.

Am fost un sprijinitor al ei, o vreme. Iar pentru Mihai I am îndurerată simpatie. La un moment dat. și nu neapărat legat de vreun gest al defunctului rege, am realizat că nu prea își mai are locul, la noi. Pe de o parte, pentru că lumea se află emancipată, asta însemnînd și a privi mult mai critic (decît înainte de 1947) gesturile, atitudinile capului încoronat. În același timp, caracterul insului ajuns rege e chestie de loterie. Poți să nimerești un Carol I, dar și un nepot al acestuia. De chiu de vai, în republică la patru ani putem schimba alesul care nu s-a ridicat la înălțimea așteptărilor.

.

Zăbovind un pic asupra figurii lui Mihai I, o fi fost el ins corect și delicat, dar asta i-a îndepărtat îndrăzneala, curajul. Căci nu poți să le ai pe toate. Mihai I îmi poate fi drag, însă nu pot a vedea în dînsul altceva decît un om, sub soare.

”Sfântul Apostol Andrei, cel Întâi Chemat, Ocrotitorul României”

Un lucru foarte urît. Și anume să întrebi în ce a constat și constă acea ocrotire, a Sfîntului Andrei.

E de bun simț să-ți pui așa întrebare, dacă tot ți se vorbește de acel ocrotitor?

Cînd cineva ne aduce acuzații

… din categoria egoism ori lipsă de bun simț, dincolo de toate i-am făcut impresia că ne aflăm mai prostuți.

În paralel cercetați spre acuzator, cum îi stau calificativele, in domeniile cu pricina...

Veți fi auzit de vorba „Dezvoltare personală”

Fie și folosind altă titulatură, îi sînt fan de mai multe decenii (așa vrea un ceva din interior, din motive de extins cu alt prilej).

E interesant că scopul a rămas la fel, însă (cam) o dată cu trecerea în vîrsta a treia lucrurile s-au schimbat. Dacă anterior interiorul se simțea al naibii de bine cînd lecturam ori discutam/îmi vorbeam despre așa proces, actualmente acel adînc nu mai vrea și pace să audă de vreo intervenție, cum că mi-ar prinde bine să se modifice într-un fel ori altul.

Tot ce pot face, căci totuși buza arde a schimba (măcar nițel) din comportamente, ține de sugestii, idei plasate la limita conștientului, și totodată cu mare grijă ca acel adînc (reacționînd prompt, și de cele mai multe ori nefavorabil) să nu se indispună.

Pe vremuri, totul era ca-n crucea verii; flori, păsărele, tirade auteducative, și toți - adînc ori suprafață - dădeam semnale a fi fericiți. Asta e. Și neștiind - nici măcar în această ultimă treime a vieții - dacă putem modifica ceva prin noi...

Ce stă scris

… prin materialele favorabile așa-zisului Centenar e una... Cu practica de acum 100 ani am stat însă un pic diferit. De pildă, aceea din ochii militarilor noștri, retrăgîndu-se dinspre Turtucaia ori Oltenia. Ori în atitudinea bucureștenilor la intrarea trupelor Puterilor Centrale în București.

> *”Va recomand sa cititi excelentele memorii ale lui Vasile Th. Cancicov despre reactia bucurestenilor la ocuparea Capitalei. Va veti ingrozi!”*

Ne aflăm oameni. Adică ne dăm cu învingătorul. Care poate fi Mackensen (sau Tolbuhin, cel din 1944), dar și mai-marele locurilor de la 2018.

Dacă tot nu se face a ne opune ultimului, ne înfrățim (servindu-i indicațiile, întru patriotism de pildă), iar din așa unghi ne confecționăm și de-ale noastre povești, de simțit bine.
Cum că înaintașii au fost eroi. Și foarte încîntați a merge să sufere ori să moară în tranșee (cu rudele aferente, lăsate de izbeliște acasă).

Privesc în oglindă

… și zăresc acolo pe de-o parte frustrare afectivă (termen altminteri superficial), dar și ghinion de-a fi altfel.

La un recent dispărut, multă lume spune „Dumnezeu să-l ierte”. Unul nu meditează care era relația aceluia cu Preaînaltul (ce să mai tragi pe-aceia la vreo discuție, despre cum e cu iertatul aceluia, respectiv cum îi va fi dusului peste vreo mie sau un catralion de ani etc.!). Cum vedea lucrurile în domeniu (nu spun că se afla satanist, Doamne-feri!)

Este drept că oamenii cu mai puțină teamă existențială văd partea plină a paharului, și anume coeziunea socială întreținută de așa vorbe... Și nu aceea goală, de-a te simți aiurea în fața unor semeni iute jucători cu vorbele.

Există o vorbă a unui călător francez

… de acum două secole, la care îmi fuge des gîndul. Umblînd prin nesfârșita țară a acestora, de Custine remarca: „Si vous grattez le Russe, vous trouverez le Tartare”. Tradus liber: dincolo de aparența rusului se află firea de tătar.

Ne școlim, producem apoi opuri (deseori) de calitate, dar apoi revenim la naturalul nost'. Am descoperit așa înclinație la mai multe condeie, de felul lor echilibrate la vîrsta de mijloc. E cazul materialului de aici:

> *„A trecut și Centenarul care trebuia să fie virful istoric, climaxul glorios al ultimilor 30 de ani sau măcar al acestui ciclu electoral. Ziua gloriei românești! În fine, ne-am dezmeticit după atîtea imnuri si fanfare, discursuri patriotice și pas de defilare. Privim în urmă nedumeriți – și vedem că nu a rămas nimic. Am și uitat data de 1 decembrie 2018. Cum altfel? Întregul an a fost o batjocură și o sfidare la adresa bunului*

simț. Clasa politică a dat măsura incapacitatii sale cronice de a face ceva cît de cît serios și durabil. S-au ținut de parăzi, ceremonii, cocarde tricolore și aplauze. Dar mai ales de scandaluri. Marea tema națională a fost tot anul cum să scape de pușcărie Dragnea&Co. Halal viziune asupra României, a trecutului și viitorului ei! (Stelian Tănase)

E interesant că așa oameni, dacă s-au aflat anterior interesați a satisface anumite așteptări (academice) din mediul social, și ulterior se află atenți la cererile 'pieței'... Atîta doar că este vorba de una mai primitivă, pe care o recunoști după nevoia de vinovați, care sînt identificați de cele mai multe ori în mărimile momentului (între care, ca la orice oameni curajoși, stau pe loc de frunte politicienii).

În paralel, condeiul cu pricina rămîne un supus social. Și care, de pildă, păstrează pe loc glorios entități precum Centenarul.

Ca părere a mea

…despre apelul omului la 'umbrela' Bisericii, cred că s-o sta binișor acolo.

Dar și cînd apare vreo (inerentă) fereastră în norii protectori, cred că groaza de realitate li-i mai mare decît ateilor, care de chiu de vai se vaccinează întrucîtva... Asupra Scenei prin care trecem, la vremea respirărilor noastre.

Mă aflu tare critic pe aici

Dar simt că nu m-ați văzut vreodată dorind moartea așa-zisului păcătos.

În paralel, n-am susținut a vreodată a fi altceva decît om. Adică făptură cu defecte/insuficiențe.

Multă lume e supărată

… că americanii ne-au bombardat în al doilea război mondial. Ba au și monument în memoria aviatorilor căzuți, în Cișmigiu!

Scăpăm însă dn vedere niște amănunte. Noi declarasem război Statele Unite, fie și în virtutea funcționării alianței în care ne găseam în decembrie 1941.

Într-adevăr, Conducătorul momentului spera ca - în acea alianță - să poată recupera partea Ardealului cedat în 1940 ungurilor. Dar, în acea căutare a interesului propriu, intrasem în echipă cu niște oameni care voiau să instaureze o ordine aparte, în lume. Și cu care SUA, puterile democratice ale lumii în general, nu se puteau împăca în nici un chip.

Faptul că în acea confruntare au avuit... tovarăș un alt rău, și anume Uniunea Sovietică, nu schimbă foarte mult datele problemei.

Ți se sperie nițel gîndul

… sesizînd cum îți arată dorințele zice-se inconștiente. Multe, mari și de copil alintat.
(„Păi dacă nu erau așa, de mult le primeam în rîndul lumii!”)

Loc fiind altminteri pentru toți, sub soare...

Oamenii de acțiune nu le au nici cu biserica, nici cu filosofia.
Oare cum se simt dumnealor la urmă, cînd lucrurile nu se mai vor dominate (fiind acolo ca la Napoleon, adică îndeajuns să pierzi o dată)?
„Nu fu vrerea lor, coane, a se afla așa...”

Dacă la 1806-1812

… huliții ruși obțineau Principatele pînă la Dunăre (adică de tot), actualii naționaliști români ale cui emisfere trupești pupau actualmente?

Privim mulți semeni

… atinși de 'rigor mortis', pînă s-ajungem și noi la stadiul (altminteri complet nesenzitiv) cu pricina.
Nu mi-i neapărat aici spărietură de moarte. Cît explorare a vieții.

Terți.

– „Basarabia nu prea a fost a noastră...”]
– ”Cum nu a fost a fost (cum nu este) a noastra?”

Opinia mi-e strict personală. Și admițînd din start că-s eu mai speriat de bombe (și implicit foarte prudent la ce îmi pun sub nas inclusiv compatrioții).
Îmi pare un pic de trecut strada, ce se face pe la noi în direcția basarabenilor. La vest de Prut, are multă trecere ideea de România, de români(sm). Or, întîmplător la basarabeni (și din motive care se pot explora) lucrurile se văd altfel. .
Iar de aici ajung la ciudatele vorbește așternute de subsemnatul inițial. Îmi lasă un sentiment

prost, de nesiguranță, campania românească vizavi de basarabeni. Și al cărei subiectivism simt c-ar putea cădea și-n alte direcții (de pildă a propriilor cetățeni), dacă nu a făcut-o deja.

O să ziceți aici că și eu sînt român. Oi fi, mai exact născut pe-aici și vorbitor de maternă românească, dar nu iau pe nemestecate lucrurile.

“Nădăjduiesc că bunul simţ şi omenia românului vor triumfa

… că cetăţenii ţării vor pricepe adevărul din ce li s-au petrecut în ultima jumătate de secol”. “Cred că pentru tânăra generaţie de azi, cel mai important lucru pentru a înţelege trecutul este să i se ofere pilda unui prezent mai bun. “ (Corneliu Coposu)

.

Inevitabil, și dl Coposu se afla demagog. Altminteri, eu cred că întreaga branșă, a politicienilor, se află minată. Și anume de obligativitatea serviriii către electorat a ceea ce dorește acesta să audă.

Este drept că demagogii nu se află la fel. Departajarea se face în funcție de bunul simț posedat. Corneliu Coposu ședea onorabil, la acest capitol.

„Iohannis, care trădează interesele României...” (L. Dragnea)

(altminteri așa acuză nefiind singulară în peisajul nostru politic...)

Vorba trădare presupune, cred eu, multe nuanțe. Între ele, a considera că exclusiv dușmanul notru îi încalcă prevederile. Respectiv, că noi înșine nu putem pica în așa mîrșăvie (a trădării)... Dar în a cărei ogradă pot fi găsite oricînd acuze la care să picăm noi înșine prost...

Ideea de trădare presupune - la nivel înalt - și faptul că unii se află suficient de puternici, pentru a lua gîtul vreunuia acuzat de așa ceva.

Nu o dată, și întrucît vremile-s schimbătoare, și retezătorii de gîturi apucă vremuri în care-n ograda trădării e găsită vreo acuză ce li-i ducătoare în Valea Plîngerii. Nu cea din basme, ci din preajma Jilavei Bucureștilor...

Pe o filă net oarecare

… nu cad lat la ideea de luptători anticomuniști... Altminteri adusă de aceia în discuție pentru a lovi în primarul Firea.

Și încep frații să mă plimbe prin toate minunățiile persuasive, pe subiect (în general, plimbarea are loc strict prin intermediul linkurilor, dumnealor avînd totuși probleme cu a putea convinge *proprio motu*). Îi declar la un moment dat unuia:

„Puteți bănui că există inși care, din diverse surse, cît și din rar nonpartizanat al gîndirii, își pot face o părere care să nu fie (măcar lesne) modificate prin vizitarea unui muzeu să spunem? În

cazul ultimuia, recunosc pînă și din pozuța care însoțește siteul cum îi stă cu șmecheriile persuasive. Acceptați că există oameni cărora le merge mintea bine, asta pentru că nici nu sînt supuși clișeelor sociale.

Între noi fie vorba. Aș putea glosa deloc puține, legat de formule din categoria „Memoria ca formă de justiție". Acolo e-o banală tîrguială, "Eu îți gîdil ție plăcute de prin suflet, domnule vizitator, și matale te faci paznic prin societate, al ideilor pe care le vehiculăm noi aici . Și anume cum că tabăra mare e nemaipomenită, respectiv a suferit pe nedrept"*

"Atunci când justiţia nu reuşeşte să fie o formă de memorie, memoria singură poate fi o formă de justiţie"
Ana Blandiana

Mă uit mai îndeaproape la ce site e vorba...

Nu vă supărați. Dar acel Memorial mi-i cunoștință veche. Am scris nițeluș despre dumnealor, organizatorii. Ba și despre potentații ajunși acolo.

Știu că-i neplăcut a fi nimerit peste unul mai mintos ca voi. Dar acceptați totuși realitatea. Luați olecă istorie de amănunt (îndeobște este egal una serioasă, mai ales în anii noștri) și-o să vedeția colo cît de strict în pix îi durea pe-acei deținuți, la vremea cînd fură mahări, de amărăștenii epocii lor. Adică erau oameni.

Și între altele cununînd și botezînd, cînd viața le-a fost favorabilă. Fără griji de ce le poate aduce ziua de mîine. Ba un C. Argtoianu a fost atît de deștept, că s-a întors prin 1946 din Elveția, convins că sovieticii îl vor numi în funcții înalte...

"Atunci când justiţia nu reuşeşte să fie o formă de memorie

… memoria singură poate fi o formă de justiţie" (Ana Blandiana)

.

Poate-s eu pornit,împotriva corolelor cu minuni... Dar în spatele frumoasei formule citate se află convingerea emitentului - din greu primitivă - că adevărul e la el. C-alde înaltul concept filosofic de Memorie este identic cu modul său (întîmplătoar, foarte convenabil sieși) de-a vedea lucrurile.

Chestii care nu-i frumos, a (le) spune...

Oare am mai fi patrioți, ori religioși, dacă nu ni s-ar inocula acele percepte în copilărie (în paralel cu amenințarea nuielei: „Te abandonăm = moarte, dacă faci altfel!")?

„Geniul lui Puccini

… a izbândit la Opera Naţională Bucureşti!"

E interesat că, dacă la vorba asta spui că nu rezonezi și pace cu sunetele aceluia, susțintorii săi nu-ți dau dreptul la părere diferită, ci te declară pe matale prostuț, ori măcar nepriceput în ale finețurilor înalte.

Tot legat de idee geniu Puccini și alții, mereu m-am uitat foarte mirat către libretul pieselor care le-au adus gloria. Și-n care am sesizat un infantilism ce nu se pomenește, barim dincolo de clasa a doua primară. Corectați-mă dacă greșesc!

„În urmă cu 29 de ani

… românii apărau cu propria viață libertatea și democrația. Idealurile Revoluției din Decembrie 1989 stau la baza Constituției noastre, care este garanția supremă că sacrificiul pentru drepturi și

libertăți fundamentale nu a fost în zadar. Astăzi, memoria acestor martiri este întinată de încercările disperate ale unor infractori, în frunte cu Liviu Dragnea, de a impune amnistia și grațierea. România nu se va întoarce la epoca de neagră amintire a partidului-stat."

.

Dincolo de faptul că în decembrie 1989 apărau minunățiile amintite de dl președinte doar vreo 2% dintre compatrioți (dl istoric A.M. Stoenescu are o socoteală și mai exactă la chestiune, îi iese ceva cu zero virgulă). Asta în vreme ce un alt 2% (tot români, pentru a cita pe dl Iohannis) reprima cu spor la cel dintîi.

La așa discursuri mă uit iute care i-i interesul oratorului. Și-l descopăr iute. Unul din categoria „Scoală-te tu ca să m-așez eu". Ori barim "Nu-mi sta în drumul spre puterea absolută (bă, Dragnea!)..."

Dacă Dragnea nu i-ar fi fost ciot Aliotmanului, nu l-ar fi păscut condamnări ori așa discursuri din inimă (se înțelege că unele strict pentru suporterii noștri!)...

Nu-i frumos a sonda viitorul cuiva

… mai ales cînd nici matale (adică eu) nu ești ușă de biserică. Dar ale dlui Iohannis mi-l indică, după încheierea carierei politice, precum îl vedeam pe Dumitru Popescu-Dumnezeu, în preajma bucureștenei Piețe a Iancului. Negru la față.

Suficiența față de semeni - iertați a preciza tocmai subsemnatul următoarele... - e-o chestie care pretinde totuși măsură. Diluante, măcar periodic. Dat îndărăt. Și chiar pupat din cînd în cînd Piața Endependenți.

„Monumentul Eroilor C.F.R. din Piața Gării de Nord"

Încep să capăt deformație... Cînd aud de eroi, îmi fuge gîndul la cum vor fi fost aduși ei cu forța, a se jertfi..

O reclamă ieri, la televizor

Se ocupa de-un preparat farmaceutic pentru dureri în gît. Ingredient de bază i se afla... naționalismul. *„Românii suferă în procent de ...% de așa belea* (a durerii în gît)". În paralel, personajul feminin din reclamă își proteja beregata cu-o țesătură avînd motive populare.

Pînă aici e frumos... Dar inevitabil am văzut în acel demers general (al românismului umflat cu pompa, de la 2018) o regresie psiho. Nu spun asta cu dispreț, de tip care nu ar da îndărăt prin viața lui, ci doar zărind acolo o chestie de matematică. Mi-i vizibil, an acea atitudine a societății noastre actuale, un pas înapoi, mai exact spre ceea ce ar părea primitivism.

Atîta doar, că tot aritmetica mă obligă să accept că există un mtoiv, pentru așa opțiune. Un rău mai mare, prin preajmă.

Îmi pare că un *ce*, al momentului și viitorului, amenință teribil alcătuirea noastră actuală. Acel 'teribil' o suna exagerat, dar e posibil să nu-l folosesc aiurea (mi-ar putea fi imputat doar: „Ah, conedeierii ăștia, cu sensibilitatea lor!!”

În modul în care evoluează/merge lumea, se întrevede o situație care indispune actualii conducători ai României - mai văzuți ori ba. N-am idee cît li-i grijă de țară (treabă subiectivă altminteri, și anume binele unei țări), și cît de poziționile pe care au ajuns să le ocupe, în construcția statală. Și care le fac bine la suflet.

Noi, inșii simpli, ne dregem nevoile sufletești după cum găsim prin calea noastră (joasă). Mai o sticlă, un mers la munte, un meditat la nemurirea sufletului. O pătură de compatrioți, poate mai dotată interioricește, se drege pe acele paliere de conducere/importanță (poate o minte mai deșteaptă ca a mea am explora și mai bine fenomenul...)

Ceea ce se întrevede în viitorul lumii tulbură acel (mega)grup. Și a cărui bunăstare nu e alcătuită doar din avantaje materiale orid e poziție, cît realmente din atitudinea de părinte, care grijește de cei aflați în oblăduirea lui (le fac ăst credit de onestitate). Și ei văd mai bună - pentru noi - această rgeresie, această întoarcere la ultimul stadiu în care (li s-a părut lor) națiunea s-a simțit bine / fu solidă.

Că veni vorba de națiune, ea în sine se află supusă, adică mergînd după cum îi indică păstorul/păstorii. Populația locului nu avu treabă multe veacuri cu naționalismului, dar sosi la un moment dat ucaz (în sens local, nu neapărat rusesc) și-a îmbrățișat noua orientare, ce i s-a arătat. Aș minți să nu admit că i-a existat și compensații, naționalismul fiind o treabă ce face bine la suflet (că s-a putut anterior supraviețui și fără el, e altă poveste, legată de firea umană).

Deci cam așa îmi pare a sta situația. Un ceva în fața onor poporului nostru, care sperie. El pare să fie legat, ca principală cauză, de hemoragia creată prin deschiderea granițelor. Este, i-aș putea spune, o experiență pe propria piele - mă refer la aceea a guvernanților, care deseori au pîrghii mai bune și mai complexe, în a se informa despre prezentul pajiștei avută în oblăduire.

Există apoi inerenta anticipare că un ceva dori-va să înlocuiască vacuumul creat. Un ceva exterior (căci, dincolo de gînduri frumoase, e foarte posibil ca plecații noștri să nu se mai întoarcă în veci). iar de aici provine a doua mare grijă, fie și pe moment existentă doar în calcule.

.

Zic și eu de dimineață, să mai treacă vremea...

„Legătura dintre credință și tradițiile populare

… este una profundă, iar colindele sunt expresia muzicală populară a unității de credință și de neam a românilor...” (patriarhul Daniel)

Prea Fericitul e om. Prin urmare, își acoperă interesele nu chiar avuabile cu vorbe mari. Și prinzătoare la publicul său. Cel pe care și-l dorește a nu scădea.

În paralel, privește spre cerul lumii cu speranță că vor veni și timpuri mai bune, pentru pajiștea de interese pe care o păstorește (nu o spun cu răutate, ci căutînd a pricepe lucrurile). Sau măcar ca actuala situație să nu se degradeze mai iute decăt o face (repet, raportat la interesele zonei din care face parte Patriarhul).

Am exagerat pe undeva? Am văzut (caragialiește zicînd) mai enorm decît se cade?

Ca părere a mea, chestia cu tradițiile ține totuși de teamă față de viitor. Una analizabilă, de minți mai deștepte ca a mea.

Pășind poate în și mai mare ticăloșie, privesc spre Daniel Ciubotea ca om. Cum l-a dus viața. Nu am avut onoarea să-l cunosc, ci doar să lecturez memoriile lui Valeriu Anania. Teoretic, eu trag aici cam multe concluzii din trei file de carte. însă tot rămîn cu mintea la o treabă simplă, și anume ducerea bărcuței personale a fiecăruia, pe valurile vieții.

Am dat cu vreun par, ori pînă și un așa zefir, de privire către baza existenței noastre sperie?

„Păi ce te miri? Orice raportare spre zona de care spui e hiperdinamitardă sufletului!"

„„Identitatea va reconfigura spațiul politic din zona euro-atlantică

… și nu numai. Să ignori chestiunea identitară în România, în acest moment, mi se pare o iresponsabilitate" (prof. Dan Dungaciu)

Dincolo de întreaga frumoasă expunere a materialului de mai sus, nu aș scăpa din vedere un amănunt. Iresponsabilitatea (se înțelege că a altora...) pomenită de mai sus e în raport cu ceva. Și anume interesele dlui autor Dungaciu.

Nu-mi spuneți că nu ne există interese, de cînd ne naștem și pînă ne ducem de suflet.... Despre acelea se pomenește însă mai rar sau deloc. În schimb, îs aduse la rampă vorbe mari, și făcătoare totodată de mult bine la inima auditoriului NOSTRU.

„Reacția unui economist după ce s-a uitat la PRO TV

… pentru prima oară după 10 ani: M-am înfiorat. Pur și simplu nu-mi imaginam că poate exista așa ceva. Tot, dar absolut tot ceea ce se numește știre pe respectivul post este propagandă"

ACTIVENEWS.RO

Reacția unui economist după ce s-a uitat la PRO TV, pentru prima oară după 10 ani: M-am înfiorat. Pur și simplu nu-mi…

Pe cît mă duce mintea, prin așa afirmații (altminteri plecate strict spre publicul dumneavoastră) recunoașteți statutul de adversar redutabil al acelui post TV. Al taberei geo-politice pe care o

reprezintă el. În paralel, de acea tabără vă apărați niște interese. Personale, respectiv ale (mega)grupului dumneavoastră.

Zis-am ceva aiurea/nepoliticos mai sus? În rest, admit că a te uita dincolo de aparențe se află lucru tare urît...

Borfasii penali Liviu Dragnea, Tariceanu

… (tradator de TARA si NEAM)... ”

Cînd stabiliți criteriile după care Țara e trădată, întrebați și pe-alții, ce părere au? Ori țineți cont doar de interesele dumneavoastră, materiale și sufletești?

În același timp... Dacă eu țin morțiș a-mi trăda țara, dumneaei ce păzește în răstimp? E atît de bleagă, încît s-o turbure nemerniciile mele de trădător?

„Criza Occidentului nu e de suprafață”

Afirmația asta îmi aduce aminte de bancul cu alde capitalismul aflat pe marginea prăpastiei. Și de unde se uita în jos, la comunismul aflat deja în abis...

.

PS
Oare cum văd lumea, aceia care îndeamnă/subsidiază așa materiale?
Am dat cu vreun par, prin întrebarea de mai sus? Cred că nu. Căci le dau voie, acelor tipi din spate, a-și avea nevoile, aspirațiile lor sub soare.

„18-19 noiembrie 1950 - este ucis în luptă Toma Pirău (zis Porâmbu)

… luptător al rezistenţei armate anticomuniste din Munţii Făgăraş”
Nedumeriri tîmpite. Ale mele.
Ăștia, cînd s-au apucat de rezistență armată, au întrebat pe careva, dacă vede lucrurile asemenea lor? Nu zic asta pentru a le găsi acelor curajoși bube în cap, dar realmente în pare acolo egocentrism. În sensul că acel luptător... (să admitem ideea) a ținut cont doar de pornirea lui, pe care apoi - din motive de bunpstare sufletească - a înfășat-o inclusiv în vorbe mari.
Teoretic, vorbele mele de aici au toate păcatele din lume. Dar găsesc inevitabil a le pronunța.

Am primit un compliment frumos

Nu sînt trădător de țară, ci traducător al acesteia.
Nu mă îmbăt cu apă rece, asupra vorbei cu pricina (de pildă în sensnul complimentului asemănător făcut cîndva spre Caragiale, cum că el a oferit nu „Momente”, ci Monumente). Observațiile-mi despre numita țară, despre mediu nu au cum fi pentru urechile, pentru mintea oricui. Ultima nefiind o chestie specială, în raport cu altele, ci pur și simplu diferită. Adică oi traduce eu din acel spațiu, însă numai pentru unii.

Monumente... Mi se întoarce mintea la idee.
Firea noastră omenească e speriată de Jur, motiv pentru care vrea construcții asigurătoare. Inevitabil, unele (doar) în mintea noastră. Mai exact, vrea confecți(onar)e de cocoon roz, care inevitabil primește în paralel iluzie și că ar fi etern, de-acum încolo. Vorba cu monumentele e în categoria asta. Or, realitarea se află schimătoare în sine. Iar edificiile de simțit bine, amintite mai sus, au durată scurtă (dorindu-se a fi înlocuite curînd cu altele).
Parcă aș prefera să știu că totul e neclar, ba și nebătit în cuie - în vreo bunăstare a lui.
Nu e lucru deloc ușor, căci inclusiv sufletul subsemnatului e supus dorului de acel roz ...

> Cam tîmpită chestie, să vieţuieşti cu un ceva străin în tine. Inconștientul, pentru a mă exprima savant, adică...
> În paralel, ajung să zîmbesc de caracterul vieții. Ești precum un răcan, care-i echipat (greoi) de alții, apoi dus într-un teren îndeobște deloc amabil. Și ți se zice a trăi pe-acolo. Printre șrapnele / pericole.
> În toată acea scenă, putirința ta de-a alege este minimă. Nu ai ales mediul, nu te-ai ales ca tine.
> Îți rămîne doar lăudatul - de către religioși - liber arbitru (la o adică banală tărășenie de-a scăpa pe Dumnezeu de responsabilitate). Adică în mediu și cu mijloace ale altora să pui de-o descurcăreală.
> .
> Aș minți s-ascund că zisele-mi sînt marcate de vizionarea în ultimele zile a unor episoade din seria HBO Band of Brothers. Fie și discutînd toate astea la un loc - admit! - călduț, am rămas cu mintea la zisele

unui locotenent, teoretic sprit de pe linie.
„Abia în momentul în care accepți că poți să mori oricînd ești un bun soldat”
Cam așa și cu scrise de-astea de făcut părul măciucă.
Abia după ce realizezi caracterul Scenei din jur apuci să te mai liniștești... Ba chiar, mirosind idioțenia situației, cu atît rîzi mai tare.

Întrebați de ce nu pun și eu pe-aici, ca tot omul, gif-uri cu „Viața ie frumoasă”? Ci vin cu tîmpenii ca mai sus... .
Nu știu ce să zic...

PS
Privesc pelicule precum Band of Brothers, eventual meditez la perioade totalitare ale omenirii și realizez cît de frumoase vremuri am apucat, la ăst 2018...
Că veni vorba, făceam spume la gură legat de d. președinte Iohannis... Cînd te gîndești că acum 30 ani aș fi fost făcut praf (iar cuvintele-s sărace...), pentru acele afirmații... .
Mi-e greu să uit asta.

O poză, pe undeva, cu o tînără pereche, la 1930

Deși iarnă afară (iar dumnealor încălțați cu ceea ce se numeau galoși), mintea a zburat - curioasă - la cum va fi fost calitatea epidermei doamnei, mai exact aceea de la fese.
E amuzant că în așa situație curiosul își atrage blam. Deși n-a dat cu parul.
(ba face și-un compliment acelei femei).
În schimb, nu se uită nimeni la bucătăria interdicțiilor, în drumul acelui gînd. Eventual ce bucăți din sufletul nostru sînt încarcerate.
„Nu e toți ca matale, bre...”

„Urmează o perioadă cu inflație majoră

… cu pușcării golite, cu inegalitate uriașă între partid și restul lumii și cu o adâncire progresivă a sărăciei. Fibra socială cea mai bună a țării este deja plecată și văd un val nou de plecări. Vom rămâne doar cei blocați aici sau pentru care este prea târziu.”

Dl Striblea se află ziarist de rasă. Adică subiectiv și părtinitor - cît cuprinde.
Deseori caut a intui cum arată un jurnalist, după ce trece pe hîrtie așa ceva. Care i-i dispoziția. Cît nu doarme noaptea, de-acel sfîrșit al lumii (locale) de care pomenește.
Dincolo de toate miros ceva banal: *„Mie să-mi fie bine!”.* Eventual și „Dă-i în măsa!” Căci așa e firea umană.

Jignirea...

O rană (altminteri interioară și deloc nouă) a cărei responsabilitate o aruncăm altuia...
Se înțelege că inclusiv subsemnatul procedează astfel, adicătele cu blam pe alții! „Tu ești dă vină, că mă doare pă mine, de cînd lumea!”

Un distins prieten se află zilele acestea în Sri Lanka

… (adică în zona subcontinentului indian). El vizitează între altele un templu budist.
Mi-a fost imposibil să nu întreb, dacă Iisus Hristos are circulație acolo (pot bănui că nu).
Teoretic, eu-s ticălosul, cu așa întrebare. Dar am o problemă, cu oamenii pe care-i tragi de mînecă, la vreo chestie unde ți se pare că nu vezi rău, iar aceia se strîmbă la tine.

Deseori, la scrise-mi de pe aici

… stau eu primul foarte atent, dacă nu vin cu formule de ins aflat la marginea vieții, adică *pe ducă* (puteți să-i spuneți și *bot în bot* cu o doamnă în negru)... Și care - e vorba de scrisele-mi – pot strica dispoziția onor semenilor plini de viață...
Cred cu totuși că observațiile cu pricina țin totuși de un banal alt-unghi. Care altminteri nu-i similar cu preajmă-a-extincției, cît cu ghinion de-a fi altfel...

Mă uit la vorba fraților din poză. Că să nu te iei în serios.

Mișto lucru, sufletul omenesc... Cum se simte el bine, cu așa zisă... Mica problemă este să nu întrebi un lucru mic. Și anume ce e aia a te lua în serios. Om îl faci, pe vehiculatorul acelei formule. Parcă îi zăresc fizionomic, la contactul cu nedumerirea de care vă spuneam.
De la acel stadiu, frumos nu-i însă a stărui în hă-hă-hă, că ce mască a rămas. Ci acceptat că sufletul omenesc așa funcționează. Cu acea dorință, de respectivele îndemnuri (pe net ori ba), în condiții... măgărești (adică ducem, dar nu știm ce).
Iar apoi e de acceptat a vieții între așa semeni (de felul lor, nici 99,9% din omenire!).
Sau barim de încercat.

A fi om înseamnă să judeci în alb și negru

De pildă despre Ion Antonescu. Ori Basarabia.

Cel de-al treilea mareșal al nostru îmi trezește sentiment de dramă existențială (a lui, și chit că toți avem parte de așa ceva, la o adică). Un 'frate' al contemporanului său (întru prezență pe culmi politice, nu neapărat ca vîrstă) Mihai I.

În rest, nu-mi bat capul dacă a făcut bine sau rău, dacă a fost de treabă sau ba. Mă mulțumesc să accept acea felie de realitate, cu învățămintele ei (mai exact, că viața merge cum vrea ea, nu noi).

„Domnule Ordean... S-o fi născut omul în stare să accepte realitatea...?”

Depinde de procent... 100% nu cred că poate însă cineva, oricît s-ar antrena.

„Lucian Boia și criza statului de drept”

Am sentimentul că uneori tragem lucrurile în Pat Procust. De exemplu, că trebuie musai să existe stat de drept.

Ferească Sfîntul a nu-mi fi drag acel *S.d.d*.! Însă parc-aș sta atent și la cum moaș-sa să mă adaptez, la o realitate ce are probleme, a sta în tiparele statului de drept...

Pe undeva

… mențiune că ne vom aduce aminte împreună - la o întîlnire indiscutabil proximă - despre un amic dispărut. Mi-e imposibil să nu realizez niște caracteristici ale acelui demers („*Să ne amintim despre X...*”). O facem îndeobște în termeni sociali. Admit că aceia se pot afla mai mult decît naturali cuiva, însă rămîn sociali - cu artificialitatea aferentă..

Poate din același motiv (plus al inevitabilului nostru omenesc), rememorarea va fi numai de bine. Iar în același timp nu va avansa prea tare, întru cunoașterea persoanei cu pricina.

La chestiune, brusc realizez cît de puțin am apucat să cunosc pe respectivul. Asta, deși furăm apropiați mulți ani. Îi intuiesc a exista ceva dincolo de ambalaj (altminteri plăcut, însă ferm), dar nu pot realiza mare lucru, ce...

Poate livresc meditînd, prim gînd exploratoriu zboară spre răni existențiale. Și acoperite cu pomenitul/omenescul ambalaj indicat mai sus.

N-am umblat pe la școli

… dar pe-acolo se predă că omul rămîne tot om, indiferent de numărul diplomelor acumulate?

„Micile plăceri nu sînt o bază solidă pentru fericire“

N-am prea studiat despre fericire... Așa că întreb pe alții. Cînd se vorbește despre fericire, în preajmă ni-i și un criteriu numit durată?

Simt că ultimul nu e luat în seamă... Asta, pentru că s-ar duce naibii giudețul bunăstării, din acea vorovire...

La vorba din imagine

… urmează doar să cădem de acord ce e aia adevăr al propriei vieți.

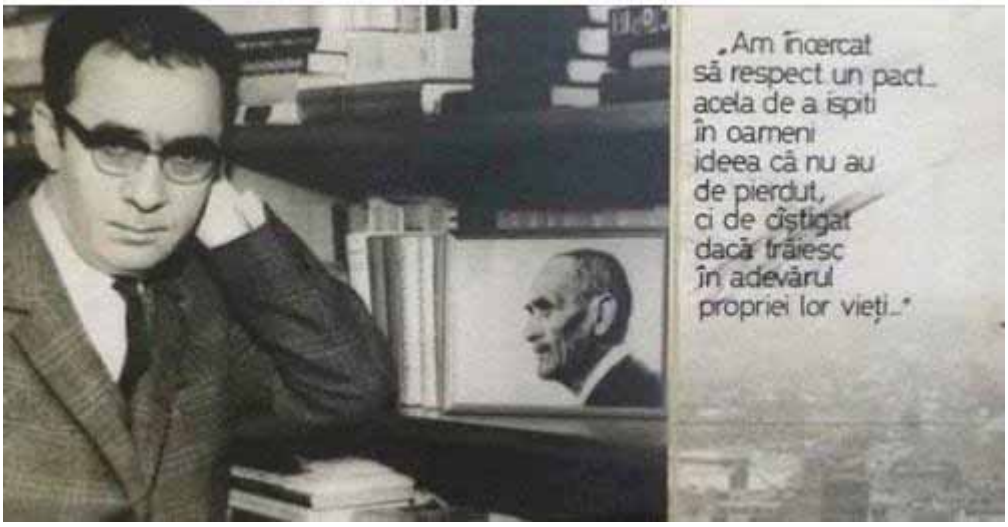

Stau uneori cu impresia că avem nevoie de vorbe cît mai fără cap și coadă, grație cărora sufletul noastru să evadeze un pic din tărîmul vieții cu cap și coadă (altminteri, unele al naibii de neplăcute).

Într-o vreme îmi punem problema dacă prin adînc niscaiva filoane nu-s e simt bine, la sosit de vorbe fără cap și coadă, dpdv rațional. Există și așa situații (de pildă „Țara noastră-i dulce pajiște albastră...”) dar deseori vorbe precum cea extrasă de la Preda țin de banală evadare cu orice preț.

„Chirilă, REACȚIE după eliberarea lui Udrea:

… „LUAȚI de aici JUSTIȚIE. HOȚII în LIBERTATE””

M-am nimerit cândva în preajma unei cățele, cu pui mititei. Se afla foarte vehementă cînd doreai să-i iei fățiș dintre copilași, însă nu se prindea cînd îi subtilizai dintre ei, pe șest. La acea situație îmi trimit mintea rîndurile citate mai sus. În momentul în care nu simți nevoia de nuanțe, la o situație de viață, ci numești acolo - scurt - „Hoție”, mi-e teamă că poți fi jucat pe degete destul de lesne.

Legat de chestiune, am trăit mult timp cu speranța că sîntem mai destupați decît în decembrie 1989, atunci cînd ne dădeam cap în cap... După 28 ani, simt că nu-i obligatoriu a ne găsi mai breji, decăt atunci.

Aș putea sune că dimpotrivă, întrucît - și parafrazînd un dicton al locului - mintea mai multă a adus și... vulnerabilități pe măsură.

21 decembrie. 1989 mai exact.

Cum trec epocile... Eroism, minunății, însă rămîn în urmă.

La fel s-a petrecut și cu ce vor fi găsit generații trecute important, în viața lor. Vreun 24 februarie sau 8 noiembrie 1945. Le-a(u) fost răscruce, zenit în existența lor, iar apoi încet s-a scurs din prim plan.

Din amintire, finalmente.

„Dragi prieteni, ne vedem sâmbătă, la Girafă.”

Mă aflu nițel uimit, de lipsa nuanțelor la distinsul filosof Mihai Șora... Există ăia care au dreptate, la Girafă, și adversarii dumnealor, care nu au...

.

Legat de producțiile actuale ale dlui Șora, îmi zboară mintea la o poză. Doi amici montaniarzi, pe vîrful Picătura din Bucegi. Unul poartă cască de protecție, altul nu.

Ulterior/peste ani, cel dintîii nu va mai găsi necesar accesoriul respectiv, în vreme ce al doilea nu și-o va mai scoate de pe cap (se înțelege că-i vorba de mersul pe munte, de de situații urbane). Căci niciodată nu știi cum te schimbă trecerea timpului.

N-am răsfoit prea multe de-ale dlui Șora, dar parcă nu le-avea cu stilul de azi. Era altceva (inclusiv la precedentele vremuri de zaveră, din 1990).

Dacă așa vru Cronos, însă...

PS

Apropo de lipsa nuanțelor, mi-i de vis urît, constantînd așa ceva inclusiv la minți cu pretenții. De pildă vîrfurile de lance, Pleșu și Liiceanu.

Dincolo de cunoștințele dobîndite în scoli (dar și de cerințele mediului unde ne-am propus afirmare), rămînem oameni. Cu parti-pris-ul, dar și cu dorința de-a plăcea în grupul nostru.

> *PS*
> *Întreaga postare a dlui Șora:*
> *„Vai și-amar…“*
> *Prima oară când am auzit această vorbă trebuie să fi avut zece ani.*
> *Nu am o amintire punctuală, nu era spusă într-o situație anume, care să-ți rămână în minte, să se fixeze pe retină, să se așeze într-un colț al memoriei afective. (Și să rămână acolo, înțepenită pe veci.) Am simțit-o mereu ca pe o expresie vagă, cu un conținut emoțional global și neanalitic. Una dintre acele multe construcții ale limbii române care nu te smulg din rădăcini, nu te zguduie, golite fiind tocmai de furia alcătuirii lor inițiale.*
> *Pe scurt, f o r m u l e.*
> *Dar anul acesta, pompos numit „Anul Centenarului“, mai mult decât în alți ani apăsători ai României, vorba aceasta s-a umplut de conținutul ei năprasnic:*
> *vai și-amar de țara noastră!*
> *Dragi prieteni, ne vedem sâmbătă, la Girafă.*

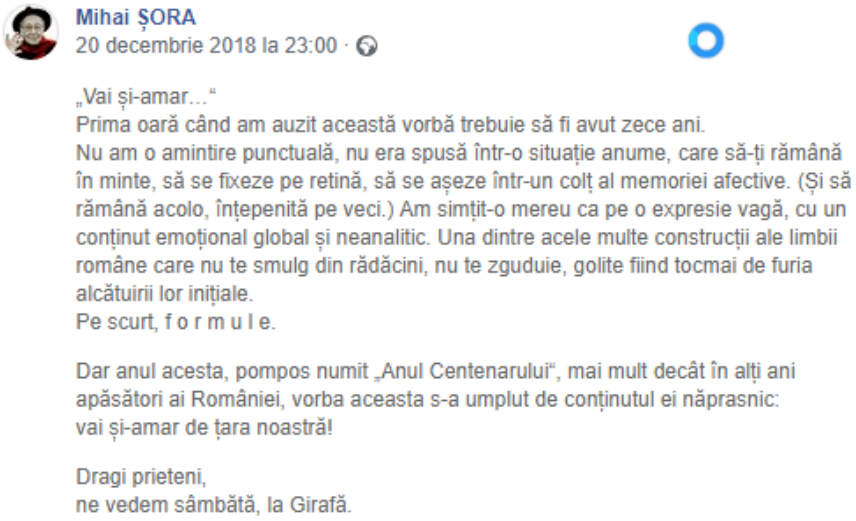

E interesant

… că pătura cu pretenții a fi cea mai destupată (din țară) se manifestă precum în poza de mai sus ori în zisa dlui Chirilă („Asta e ţara în care dacă nu furi eşti prost").

Oricît de educați am fi, rămînem oameni.

*

Categoria #rezistentă nu e mai deșteaptă ori mai inteligentă ca altele. Pur și simplu ea, în baza unei vitalități superioare, dar și a unui ego umflat pe temeiul că e școlită/europenizată, se simte suficient de puternică pentru a revendica o poziție dominantă în societate.

O să spuneți aici că ea este totuși inteligentă... Se poate, dar nu îndeajuns încît să observe belelele pe care inevitabil le aduce inteligența....

*

Îmi zboară mintea la zise ale lui Gustave leBon, cum că adunările umane se comportă precum cel mai primitiv ins de acolo. La o adică, acele momente permit insului zice-se educat să se coboare cu vioioșie la starea lui naturală.

La un articol al lui C.T. Popescu

… găsesc la comentarii un extras dintr-o piesă a Adei Milea. *"Ceausescu n-a murit! / Istoria ne-a pacalit / Noi suntem vii si mortii / Ceausesti suntem cu totii"…*

Admit din start a mă afla ticălos, și căruia îi pute tot. Însă.

Presupunem că merg la autoare și întreb ce înțelege prin a avea noi comportament de Ceaușescu. Ori că istoria ne-a păcălit. Etc.

Am sentimentul că sîntem doritori a căpăta, prin așa scrise, un fel de grandoare existențială. Fiind acolo umflat al unui fapt de viață, respectiv un dor de evadare din cotidian (din... existența reală). Din experiența-mi, insul se irită cînd îi ceri detalii despre așa afirmații/atitudine. Probabil pentru că îl repune în stadiul inițial.

Mi-aduc aminte o poveste ce ni s-a citit la grădiniță (acolo țin minte, deși conținutul ei nu va fi cadrat cu orientarea ideologică a vremurilor). Un ins de rînd făcea un mare bine lui Dumnezeu, iar acesta îi promitea a-i îndeplini dorințele. Prin urmare, acel tip de rînd s-a apucat a-i solicita. Întîi să fie boier în sat. Apoi și mai sus. Conte. Prinț.

Parcă fusese pus în gardă să nu ceară a fi Dumnezeu... Cert este că a reclamat și această postură. Este momentul în care pierde tot. La acest stadiu îmi duce gîndul cînd vreun poet (precum în textul Adei) e solicitat să dea detalii, despre vorbele lui. Se teme a reveni la stadiul inițial.

În paralel, ne putem pune la discuție cum ni-i cu sentimentul de inferioritate, de nimicnicie de prin existență.

La o zisă a cuiva

.. că nu-i frumos a duce lucrurile în plan personal, m-am întrebat - cu voce tare - ce e rău în acel dus... Și acolo se irită insul, dacă soliciți detalii.

Cred, la acel gen de chestiune, că există un șablon impus de societate, de paliere ale acesteia mai joase ori mai înalte. Și care-or fi justificate. Cert este că acel individ, temnător în vreo discuție de ideea luării-personal, e neantrenat cînd îi vine acea idee sub ochi. Mai exact, al are o cutie a Pandorei cu ordin să nu umble la ea. Și care, dacă e deschisă, se află tare vulnerabil în fața entităților ce 'zbucnesc de acolo.

Poate că acel *luat personal* ține de rezonatul cu celălalt. Care, însă, nu-i neapărat să fie ca în filme. Dimpotrivă.

Nu am pretenția aici de a epuiza subiectul. ba chiar a poseda ochi just asupra lucrurilor.
Cert este că omul normal (și suficient de școlit, asupra noțiunii...) se irită pînă și când o aduci în discuție. Că „Hai să dăm un ochi, cum e cu acel luat personal...". La respectivul, totul e simplu. El e stăpînit de o voce: „Nu iei lucrurile eprsonal, iar în paralel vînturi ideea că nu e bine s-o facă nici altul". Atitudine de militar (grad inferior, altminteri) disciplinat.

Rămînînd de studiat mai mult (admit că asta nu va mișca stelele pe cer...) de unde vine deranjul de luat-personal... Iar la baza a tot să fie dorința noastră de regresie.

Încheiere.
Ajunge un ciocan, la un car cu oale.

„ LA NOI CULTUL EROILOR LIPSESTE CU DESAVARSIRE ....

DE MONUMENTE CE SA MAIZIC ....RUINA ..."

Sper să n-ajung prea curînd a lua-n serios ideea de eroi... Eu unul văd în aceia niște tipi luați prin amenințarea morții de lîngă familie și țarină, duși să se chinuie și chiar moară în condițiile de iad ale tranșeelor, iar apoi (din motive pe care le putem discuta) declarați eroi.

O chestie de explorat se află motivele pentru care oricare neajuns în tranșee (din prezentul acelora, respectiv viitorime) aplaudă ideea de erou. Aici îmi scapă gînd urît spre pelicula Matrix, unde cu răposații din borcane sînt alimentații cei aflați în viață...

Am descoperit anul acesta

… la vremea aniversării lui 1989, că nu mai simt nevoie a privi înapoi.

Admit că revederea vreunor imagini de-atunci (de pildă ale lui L. Gâlmeanu) mă tulbură, însă un ceva din interioru-mi ținea pleca de-acolo, cu atenția. Fără îndoială se află în așa renunțare și vîntoase interioare incomode, care se vor fi agățînd de acele momente dramatice. Dar și vreun ceva căruia i se pare aiurea, a ședea cu gînduri spre momente care se îndepărtează de la un an la altul.

Scriam deunăzi pe-o imagine a muntelui Pietrei Craiului sudice că mi-au fost tare dragi acele locuri. Mai exact au fost celui care care eram pe la 27-35 ani. Cam așa aici, la gînduri spre 1989. Nu mai sînt demult acela.

În același timp (și încă nerezonînd cu interiorul, care vrea a privi azi ori înainte), cred că multe din ideile de acum 29 ani se află de revizuit. Ori de coborît de magazia eroică.

„29 de ani...

> *‚Din actele dosarului rezultă că pentru păstrarea puterii, prin acțiunile desfășurate și măsurile dispuse, noua conducere politică și militară instaurată după data de 22.12.1989 a determinat uciderea, rănirea prin împușcare, vătămarea integrității fizice și psihice, respectiv lipsirea de libertate a unui număr mare de persoane, fapte care se circumscriu condițiilor de tipicitate ale infracțiunii contra umanității prevazute de art. 439 alin. 1 lit. a, g, i si k Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.*
> *Incidentele armate produse într-un număr mare de localități indică faptul că s-a acționat după un plan prestabilit, ce avea drept obiectiv preluarea puterii de către noi lideri și legitimarea acestora" - Parchetul Înaltei Curți de Casație și Justiție.”*
> *.*

Cînd pomeneam despre necheful a mai privi înapoi, spre 1989, cred că mi se trage și din sentimentul inutilității... Și anume, acela al tragerii de mînecă - a vreunora ori altora.

Aș puncta doar un lucru. Noi ne aflăm precum unghia, pe mapamondul acesta. Este motivul pentru care, de foarte multe ori (mereu?), alții trag sforile pe întinsul patriei dragi. Asta s-a întîmplat și în decembrie 1989 (am aflat asta din cărți de istorie onorabile).

A face proces despre revoluție, dar a ignora micimea planetară de care pomeneam mi se pare aiurea. Dau voie vreunora să fie oameni, dar nu mi-aș pierde vremea cu rechizitorii precum acela citat. Nu știu cît, în acel proces, e nevoie de justiție și cît de circ oferit mulțimii (iar în paralel hîrtie goală de pus la dosarele birocraților UE).

*

Poate-i mai bună, legat de 1989, o *Carte albă*, precum aceea a colectivului Vladimir Tismăneanu. Aceea în sine se afla părtinitoare, însă tot era un pas înainte, legat de raportarea la anii comunismului.

*

Judecata din procesul Revoluției e una aiurea... Nu în sine, că judecă, ci pentru faptul că smulge felii de realitate, dintr-un trup istoric, apoi le tratează în funcție de necesitățile socio-politice ale momentului (2018).

Hazos este că este demersul este pus în practică (tot) de un mădular al Statului, același care a generat 1989 (nu-l pun la zid pentru asta, căci face și El ce poate - doar constat...)

„Pus astfel in lumina, ancorat in sinergia faptelor

… recursul la universalitate nu eludeaza meandrele concretului"

Dacă nu mă înșel, aceste vorbe aparțin lui Ion Iliescu (în prima parte a lui 1990). Nu le-am dat atenție, în amănunt, doar făcînd haz de ele, atunci imediat după Revoluție.

Mă uit acum ceva mai atent la ele și văd să existe vreo problemă acolo. Un om se referă ceva mai elevat despre o felie a realității. Se poate discuta că-i (excesiv de) prețios în zise, dar ideea e bună, după cum nici înșiruirii de cuvinte nu aș avea ce să-i reproșez, în sine.

Era acolo un om trăind într-un anumit mediu, care se exprima în ton cu acela.

Legat de situație, a citatului reproșat, aș puncta două lucruri. Pe de o parte un grup adversar caută bube în cap respectivului. Totodată, aceia, dar mai ales adversari de rînd ai tehnicistului orator nu privesc în amănunt acele zise. Ei au doar nevoie să facă haz de un seamăn. Îi încurci rău de tot cînd le soliciți detalii, despre atitudinea lor. Mai exact ce văd aiurea, acelor vorbe. În grupul/gașca lor, esențial este săs e rîdă de acela. Motivul este doar pretext. Iar atmosfera locului mai mult decît binevoitoare, cu aceia. Una în care să spui că unu și cu unu fac trei, dar nu se miră nimeni, cîtă vreme ideea în cauză conferă/furnizează bunăstare. Vreo curiozitate exterioară, de acel 1=1=3, riscă să coboare în realitate acei oameni, unii trăind pe moment în superioritate (și bășcăloasă) asupra altor semeni. Realitatea fiindu-ne neplăcută (motiv pentru care avem nevoie de acel cocoon între amici/comilitoni).

Răutăți, însă poate adevărat...

„Romanii din '89 au iesit in strada pt o viata mai buna si pt libertate. Romanii de azi nu au inteles sacrificiul martirilor si au inlocuit viata mai buna si libertatea cu nepasarea..."

Mi se sperie gîndul că aș putea întreba compatrioții (eu nu le am cu formula Românii....) de atunci ce și cum aveau în cap. La cît de împiedicați erau, prin secvențele tv rămase de-atunci, cred că s-ar afla de Gaiță, Divertis, Bendeac șcl.

Se înțelege că și alții, de la un 2050, vor rîde de cum ne manifestăm noi acum... *„Hă-hă-hă, ce [naspa] scria fraierii ăia...!"*

”Am gasit prin PC astea

… si m-am gandit ca e bine sa le vada si astia mai tineri. Gasiti la link-ul acesta fotografii [din decembrie 1989] *apartinand D-lui Laurentiu Galmeanu: ..."*

Nu cred că-s ticălos, cît voi să văd toate fațetele unei situații. Dacă te uiți la acel tip de imagini, devine obligatoriu să te uiți și la cum se aflau gazetele (fie și libere) din vremea aceea. Eventual la secvențele video, ale epocii.

La chestiune, priveam de curând spre vorba „Cutare nu are niciun Dumnezeu” Am mirosit acolo nițică supărare că acel paria nu intră în cercul lui „Azi mă perii tu pe mine, mîine eu (sau altul mai fraier) pă tine..."

Dacă în vreun film cineva dansează cu lupii

… e foarte aplaudat. Dacă tu, om simplu, spui că dansezi/dialoghezi cu iarba - ești luat cu Huo!, respectiv trimis la Spitalul 9 / Obregia.

Probabil trebile stau ca în armată. Bătem cîmpii doar la ordin, și-n corpore.

("Păi matale ce credeai?!...")

Spuneam ieri

… că nu mai sînt tentat a privi spre decembrie 1989. Și numai bine îmi ajung ochi pe un volum din bibliotecă, și anume „Crimele Revoluției..."

În principal, autorul Grigore Cartianu tratează acolo despre transmisiunea celei ajunse *Televiziunea Română Liberă*. Mizanscena, scenariul de-acolo se află cît să rămîi cu gură căscată (nostrum culpa altminteri...). Cam fiecare intervenție în fața camerelor de luat vederi din acele zile e minuțios aranjată. Și cuvintele acelora care grăiau pasămite spontan erau alese cu grijă.

Asta e.

În schimb, stau uimit ba și pic în admirație - la mașinăria în stare să producă așa spectacol (în show descopăr, inițial surprins, inclusiv pe patronul unei edituri unde am lucrat astă vară, Boris Zingher/Singer).

Ce mi-e un pic de mirat se află nu doar mintoșenia acelei mise en scene, ci și prestația actorilor. Nu aceea din fața camerelor de vederi, din perioada amintită, ci întreaga sagă, mai exact de la racolarea acelora, apoi la 'activarea' lor (sub oblăduirea unor supraveghetori), pînă la faptul că nu știu să existe defecțiuni între acei pălmași. Nu a dat niciunul pe goarnă, cum s-ar spune, despre operațiune (deși ultima, minților ceva mai destupate barim, se află vizibilă). Asta în condițiile în care rolul acelor actori a fost destul de ingrat, în sensul că un vanitos ar fi avit probleme, la momentul repunerii în dulapul cu marionete.

Spun ultimul lucru observînd cum pînă și cei interpretînd roluri mai ample sînt scoși uneori în decor.

> Poate doar un Ion Iliescu să aibă traiectorie mai lungă, dar el iese deja de pe scena inițială, a mișcării ce acaparează puterea politică postdecembristă, pentru a juca pe scena Istoriei. Și de unde e scos fără menajamente de Aceasta, la cea cînd Dumneaei decide (2005, respectiv anii în care va fi descoperit că din politică poți ieși înaintea stării picioarelor-înainte).

Probabil că toți acei actori - precum de la TVRL - nu posedă vanitatea inimoșilor normali (aceia care țin să iasă curent în relief). Rămîn uimit de mintoșenia celor care au știu să-i aleagă, iar ulterior să-i pună în mișcare conform planului lor (dacă nu ale unor mai mari ca ei...). Uimit și, mărturisesc spășit, în admirație.

Om de serviciu (nu acela cu mopul și găleata!), *al dumneavoastră Mircea Ordean.*

Simplă observație

Și în sensul că sesizez (să presupunem...) un mecanism, dar nu l-aș putea urma ușor, chiar dacă aș vrea... Mai exact, proiectul uman mi-ar fi mai puternic.

> *„Poezie fără sfârşit: „Paterson“ (filmul) este o extraordinară analiză a mecanismelor rutinei, şi a felului în care acestea pot fi depăşite, pentru a găsi şi a crea frumuseţe şi poezie în şi din orice detaliu (iar pentru aceasta Jarmusch a re-apelat la stilul său atât de specific, rafinat de el în filmele anilor ’80). Zi de zi, de luni până vineri, Paterson se trezeşte la ora 6 (fără ceas deşteptător!) şi execută aceleaşi lucruri, într-un „ritual“ al rutinei căruia îi suntem tributari mulţi dintre noi. Poezia şi frumuseţea pot transpare însă în orice detaliu, cum ar fi o cutie de chibrituri cu literele scrise în formă de megafon, punct de plecare al unui „poem de dragoste“ (a cărui progresie, pe parcursul zilei, în mintea lui Paterson ne este redată minuţios). Poezia este, aşadar, „o fântână în mare“, ne demonstrează acest superb film, totodată un exerciţiu de reîntoarcere la poezie, de regăsire a acesteia, un imn adus supravieţuirii acestei arte de temelie.”*
> (Scuzați de lungimea citatului!, n. MO)

Ne dregem din ale sufletului prin ceea ce dori a fi aport sporit de plăceri. Din cele clasice (din proiectul Speciei), dar și culturale.

Mult mai rar izbutim a dobîndi plăcut/suportabil prin rezistența la... ne-plăcut.

„Popor de primitivi, 95% inculti, needucati, salbatici

… mancatori de porci mici si seminte, curve si turnatori, râgâitori de bere, milogi manipulabili in cautare de orice mocangeala. Demnitate pula. Omenie pula. Sobolani!”

Din ce am observat eu (și fără pretenție că adevărul mi-e în brațe), aceia din vest se află mai indulgenți cu punctul de vedere al altuia. Ultima idee nu viețuiește singură, ci va fi survenit după epoci de spart capul între aceia, pe motiv de gusturi diferite. Apoi, se va fi pornit o spirală ascendentă, la care acea toleranță (inițial de strict slogan) a dus și la scăderea sentimentului că celălalt ne vrea cu siguranță răul.

În așa condiții, va fi existînd un fel de autocenzură, vizînd să nu deranjăm interlocutorul cu idei inflamabile. În general însă nesiguranța existențială este acolo mai redusă, motiv pentru care nu ține să explodeze prin atitudini/subiecte agresive.

Zic și eu, nu dau cu parul...

„Îmi place la Noé că este un cineast postmodern

… (ca atitudine, nu ca mijloace) care vorbeşte despre lucrurile (şi emoţiile) primare, esenţiale: moartea, sexul, drogurile..”

Postmodern... Implicit, valorile culturale. Și punctînd despre ele că doresc de la public entuziasm, pentru ceea ce vîntură ele (că și acelui public îi place a cădea entuziast, e altă discuție)

Unul dintre motivele pentru care stau prudent în fața valorilor culturale este că ele se află supuse plictiselii. Nu neapărat a mea (deși nu mi-o neg). Ci a acelora care simt nevoia să inventeze altceva nemaipomenit (i-ar fi și greu a menține entuziasmul inițial, cîtă vreme orice sursă de excitabilitate își pierde în timp putința de-a mișca ținta umană).

Nu spun că societatea e aceeași la vremea cînd își agrea eticheta modern(ist)ă, respectiv ulterior. Dar în acel 'postmodern' văd nevoia de nou. De altceva care să excite măreț (și ducîndu-ne astfel mai suportabil prin existență). În paralel, omenirea educată cît de cît are tendința de-a grămădi valori. Mai exact reține curentul X, dar și pe-acela care (pe principiul epuizării plăcerii de moment, de care am pomenit mai sus) care l-a detronat.

Admit că mă aflu un pic răutăcios/agresiv-a-tout-azimuth spunînd astea, însă chiar greșit nu-i, a identifica acolo omenească lăcomie.

PS

Se înțel ege că pot fi urecheat nițel, cum că la materialul de unde extrag în astă postare nu văd li lucruri de aplaudat. Și pe care să le tratez în baza unei minți ori fineți sufletești de chiar tembele.

Da. Admit spășit. Pînă acum nu am reușit să fiu mai amabil cu acel tip de scrise. Deși, fără îndoială, poate merită. Of.

„La cea mai înaltă tensiune“: Există oare în ziua de astăzi vreun cineast mai „psihedelic“ decât franco-argentinianul Gaspar Noé? Noul său film, „Climax“, este un tur de forţă coşmaresc care face ca învechitul „Trainspotting“ (care, să fiu sincer, nu mi-a plăcut niciodată) să pară o glumă (proastă) sau o joacă de copii. În pofida a ce s-ar putea crede, „Climax“ este gândit şi realizat la milimetru, spre deosebire de atâtea filme care vor să redea incoerenţa fiind ele însele incoerente. Îmi place la Noé că este un cineast postmodern (ca atitudine, nu ca mijloace) care vorbeşte despre lucrurile (şi emoţiile) primare, esenţiale: moartea, sexul, drogurile. De altfel, regizorul îşi stipulează încă din primul cadru, dacă este privit cu atenţie, influenţele cinefile, reperele la care se raportează: filme precum „Un chien andalou“, „Salo sau cele 120 de zile ale Sodomei“, „Querelle“, „Suspiria“.

La niște zise reproduse din anticul Seneca

Există două lumi depărtare între mine și Seneca. Una e cea fizică, a celor 2000 ani scurși de la vremea cînd se ivea acel fruct al mintoșeniei.

După cum. La nivel conștient putem glosa frumos despre multe. Pe care să nu putem a trece însă în practică, nici orator, nici public entuziasmat de ce zice acela.

La o adică, un lucru extrem de important în existența omenească este procurarea de iluzii. Între ele, că e de ajuns să fii încîntat de vreo idee (a altuia), pentru a poseda deja fericirea, care îți va suprima etern deranjul existențial. În același timp, același timp scurs de atunci mă face să fiu înțelegător cu Seneca. Și să nu-i reproșez că nu se apleacă asupra dedesubturilor situațiilor pe care le pune la zid (de pildă lingușeala). Ori că, dacă-l caut bine la scrise, dumnealui însui lingușește, fie și în altă măsură ori în alt mod.

> *„Domnule O., cu dumneata nu se poate construi nimic! Doar pulverizezi ce piatră pe piatră apucă a pune amărîta asta de omenire...”*

„Maria Magdalena / Mary Magdalene

… (Marea Britanie-SUA-Australia, 2018), regia Garth Davis, cu: Rooney Mara, Joaquin Phoenix, Chiwetel Ejiofor. Distribuitor: Ro Image 2000. Data premierei [în România]: 30 martie 2018.

Nu am pretenția de-a fi urmărit toate peliculele de acel tip, dar nu am întîlnit vreunele în care filme despre religie să conțină minim criticism despre informațiile biblice, iar în paralel să nu-și învelească narațiunea cinefilă în 'amplificatoare' de diverse tipuri.

Deunăzi, am nimerit la Antena 3 o emisiune interesantă, despre cum diriguitorii setează credința supușilor. De bine ce spuneam c-am apucat pe... Dumnezeu (acela al ideilor libere) de picior, cuvîntătorul de-acolo a făcut marșarier, cum că ce băieți de treabă se află Dumnezeu tatăl, respectiv fiul său, între altele credinciosul de rînd rezonînd mult cu ei.

> Despre relația cu Duhul Sfînt nu s-a pomenit nimic.
>
> Că veni vorba, și în ton cu un mai vechi obicei prost al subsemnatului, oare cum stau de vorbă, Sfântul Duh cu ceilalți din Treime?
> E interesant aici că ridici o banală problemă de bun simț. Mai exact dacă aceia conduc împreună lumea, păi or avea interacțiune. Sînt gata să vizualizăm cum va arăta scena în care subsemnatul va fi condamnat la un catralion de ani, prin smoala Marelui Subsol...
> Nu vei vedea însă mutră mai iritată, la boși religioși ori simpli credincioși, la așa curiozitate!
> Deși, politicos ar fi să ți se răspundă, ori măcar spună, că nu ne duce mintea, că cum procedează dumnealor (altmniteri, dac te miros mai prostuț, șmecherii din branșă au pregătite niște discursuri/afirmații mai mult decî sforăitoare).
>
> La așa reacție, mă întreb (cu mintea pe care o voi fi avînd de la mai-marii cerurilor) de unde se trage acea iritare.

Cred că e un amestec. De oroare existențială (acoperită de acceptul credinței, respectiv de propovăduitul ei altora), dar și de sentimentul fiarei ce se simte stăpînă pe pămînt. Pe mediu.
.
Dincolo de astea (însă privindu-le).
Oare în rai, cînd presupun că voi ajunge, s-or găsi (că de-aia e rai!) tipi care să-mi explice frumos, despre mirările-mi de față? Ori și ăia (îngerii, de pildă) se vor uita urît?
Simt că și ei se vor uita urît.
Nasol.

PS
Dar dacă-l întrebi pe Belzebuth aceleași chestii, ăsta ce va zice?
Nu vă uitați strîmb la zisele-mi de mai sus. Căci am în bandulieră altele și mai naspa. Mai exact despre ce i-i prin viața unui om, de ajunge să gîndească așa.

Vorba cu 'penalii', cea mult vehiculată azi

Mi-e greu să nu observ că ea circulă într-o societate, aceea românească, unde nu-s bătute recorduri întru corectitudine. În același timp, nu cred că acele acuze - aduse lui L. Dragnea și comilitonilor - prind și la suporterii acestora din urmă. Totodată, intelectualicește vorbind, o mare parte a populației nu rezonează cu așa vorbă (și unde în cel mai bun caz prinde „La pușcăriiieeee!")
În ce privește #rezistentii aruncînd (spre alții) așa acuză, am sentimentul că nu-și bat capul, dacă demersul lor are succes, pe ansamblul societății. Și nu-și bat din cel puțin două motive. Nevoile lor sufletești privesc doar acea eliberare de agresivitate, spre cel identificat drept dușman. În același timp, nu contează acuza în sine, cît primatul pe care acea minoritate are impresia că dobîndește - via tumultul străzii - , asupra restului compatrioților.

PS
N-aș ascunde că agresivitatea se află principal combustibil inclusiv celui care scrie observațiile de față...
Estem oameni.

Dacă nu ni s-ar spune la școală

.. iar apoi prin societate că Ateneul Român e o chestie nemaipomenită, ne-am mai prosterna lui, respectiv am mai freca altora ridichea, dacă nu fac la fel?
Eu unul, cred că nu...

Oare a nu fi entuziasmat de Ateneul român (ceea ce nu-i egal cu a-i cere demiolarea...) ține de postCultură, ori de ocol al amintitei Culturi?
Apropo. Am auzit de postmodernism și altele asemenea... O exista și Postcultură?
Probabil nu.

Th. Stolojan spunea cîndva, din calitatea-I de premier, că există lucruri cu care nu se glumește... Sună frumos, dar nu admitea gluma inclusiv datorită fragilității entității ce-avea de apărat.

Adevărul despre revoluția din 1989

Nu prea mă pricep la finețurile ideii de „condiție umană”, însă parcă tot sub cupola ei aș duce adevărul cu pricina.

Care-i unul simplu. Și similar ființei umane, în trecerea-i sub soare.

Se află fir neînsemnat de nisip (dacă nu praf), în schimb a primit în cîrcă responsabilități. Să caute hrană. Să umble după vreo femeie care nu are chef de el, doar pentru că așa îi ordonă Specia (sau invers, o doamnă alergînd după un domn carele...). Etc.

Pe-asa tipic văd Decembrie 1989 al nostru. Adică, ne aflarăm prea neînsemnați, pentru marile vînturi planetare (ori măcar local-statale) care au mișcat lucrurile. În același timp, ceva contribuție am avut și noi la marasmul care *a fost căzut* atunci. Mai exact, prea tare nu ne-am opus sistemului ce ne-adusese la sapă de lemn...

Se înțelege că nu-i o treabă a spune omului simplu cele de mai sus. În paralel, există niște nevoi de coeziune ale societății, respectiv ale dezamorsării de tensiuni ce pot apărea inevitabil în viața unei mega-alcătuiri umare.

Prin urmare, se ajunge la noțiuni de tip poporul a făcut schimbarea din decembrie 1989, că morții de-atunci sînt eroi, și tot așa.

PS

Am întrebat confratele de Facebook - care aduce acea imagine (înțeleg că din Sibiu) - ce înseamnă adevărul/Adevărul pomenit acolo.

N-a fost în stare să răspundă.

În schimb, a glisat după un timp spre ideea de adevăr asupra revoluției cu pricina. Și pe care nu-l vom afla (datorită acelor mîrșavi compatrioți care se opun din toate puterile)

„Cîțu: Prin taxa bancară

… Dragnea și Teodorovici doresc să transfere datoria publică la Moscova și să fim prizonierii lor...”

La o afirmație precum a dlui Cîțu, e util să întrebi care e problema, dacă acea datorie se transferă la Moscova... În răspunsul respectivilor, vei identifica exact firea pe care aceia o reproșează moscoviților. Bașca supărarea că le-ar putea fi cineva mai mare, în ograda lor.

Cineva îmi reproșează că am lipsit

… la ora de istorie (mai exact la cum se află predată ea în școli).
Or.
Prin definiție lecția de istorie e plină de subiectivism... Unul care altminteri face bine Stăpînirii, cît și cetățenior asemenea dumitale.

Îmi pare bine c-am lipsit la ora de istorie. Cum acel domeniu mi s-a aflat totuși unul favorit, l-am explorat pe cont propriu.

Într-un clinci pe undeva

… (căci la altceva nu mă pricep) îmi sare în minte vorba *Ubi bene, ibi patria*. Adică, unde pe planeta asta mi-i bine, acolo mi-i și patria.
Dictonul acesta are faimă proastă, în lumea socială. Îl răsucesc însă pe-o parte și alta, și pricep mai greu... De ce să nu-mi fie bine unde vreau eu, ci s-o fac (să admitem că-i posibilă așa anasînă) unde vor alții?

„Marlene Dietrich, femeia fatală și misterioasă...”

Ăștia ce redactează ca mai sus (de fapt, publicul luînd în serios vorba), au văzut femei la viața lor? Respectiv cum arată ceea ce i-ar putea fi numit mister?

Interesant lucru, viața socială. Și implicit vorbele care prind bine pe-acolo.
Cred că-ți pierzi individualitatea, ba și luînd de literă Evanghelie afirmații precum aceea citată sus, aici...
Vor fi existînd însă și avantaje, ale respectivei pozițiuni...

PS
Stau și mă întreb dacă nevoia de-a spune vreunei femei că-i fatală nu ascunde chestii de explorat la psihanalist. Inclusiv vreun pic de dor al morții (cea personală, nu voită altuia) .
Apoi, nu cred că Marlene avea succes la domni ceva mai tari pe picioare. La ea, esențial se afla fluturarea unei sexualități multă cît și stăpînită. Treaba asta dă gata pe-aceia în căutarea unei stăpîne. Ori la cei fascinați de curva locului în care au copilărit (spre mama proprie fiind mai greu de emis simpatii, neaflîndu-se atractivă).
Spre deosebire de alte femei, Marlene nu-mi părea a-și pierde capul că pe vreun moment nu reușea a-și satisface torentul sexual. Se rezolva cumva, inclusiv cu duș la baie, eventual cu persoane de același sex.
Intrînd în umană competiție cu careva care nu izbutea a-și înfrîna acel apetit, categoric ea era mai tare. Mai… impunîndu-și regulile.
Deși va fi fost o dominatoare de treabă.

*

Din motive respectabile, societatea își dorește bărbații niţeluș în categoria boilor. Și cel mult a taurilor mult înfrînați/împiedicați. Din unghiul interesului Ei, așa-i mai bine.

Fiind ins cu imaginație, poate-ar fi de meditat, cum arată Societatea sub forma unui om - cu vanitățile, fricile și sentimentele acestuia -, în momentul în care-o amenință extincția?

La cîte altele animă sfera culturală, și nu numai, așa idee a mea n-o fi capăt de lume...

Eu unul nu izbutesc să trăiesc, acum

Mai fug la o mie de ani înainte, ori înapoi, după cum deseori dau o raită pe lumea ailaltă, după care mă întorc cu sacoșele pline (au marketuri mai procopsite ca Aici-și-acum)....

Dincolo de glumă. Și privind spre ființa numită om.

La așa zisă, lansatorul ori admiratorii ei se indispun, dacă soliciți detalii ori altă părere.

E interesantă chestia asta din noi care are nevoie ca de apă de lucruri pe care nu zăbovește, cu mintea. Înțeleg perfect c-acolo se află o treabă inconștientă, ce adapă la nevoile sufletului (pe două paliere principale, al doilea fiind legat de social) . Dar tot nu pot scăpa din vedere cacteristicile fenomenului.

”Ce frumos, ce afacere profitabilă pentru inimă

… să oferi o bomboană unui copil şi să primeşti înapoi un zâmbet nepreţuit ca valoare!”

M-oi afla eu ticălos, dar nu izbutesc să văd minunea din ochii unui copil. Probabil am lipsit la lecția unde-i plantată așa idee în mintea omului social. Ori coerciția socială mi-a fost dintotdeauna antipatică (că prelungeam acolo de-ale familiei personale, e altă discuție).

Că tot îmi deschisesem mintea la subiect, m-am întrebat cum o privi omul needucat subiectul. Cum o fi prin junglă, tropicală sau ba. Or, e foarte posibil ca pornirea omului 'natural' să fie a ucide copiii care nu-s ai clanului său. Eventual să tragi niște scatoalce din senin și acelora.

> Mă aflu om care poate gîndi la așa ceva fără a executa fulgerător salt către punerea în practică.

Misterul unei femei

În nemernicia-mi, simt acolo dorință a acelui poet de a reveni în maica-sa (nu în sensul freudian…). Pot detalia, de ce cred asta.

> La o adică, cea mai cunoscută injurie națională e mai legată de ce spuneam mai sus, decît de sadismul trecerii unui corp mare printr-un spațiu mic...

Folosesc prudent vorba

… potrivit căreia (nu) se învață din istorie. Apelez însă aici la ea...
Nu-mi pare că poporul român a învățat din evenimentele lui decembrie 1989.
Cu nuanțările:
a) poate că nu se poate învăța...

Mai exact, nevoi de-ale sufletului/primitivului nostru sînt mai importante decît savantlîcuri, chit că ultimele pot evita praguri de sus (și implicit să ne moară copilul aiurea, la vreo Zăpăceală precum aceea din decembrie).

b) nu aș opera ici pe categorii, cum că șefii noștri statali s-au deșteptat foarte mult, cu acel prilej. Căci nu-mi par (cu ne-modestia aferent zicînd) mult mai destupați ca atunci.

c) Într-adevăr, la nivel mondial există exemple clasice de popoare schibate - e vorba de ale Germaniei ori Japoniei...

N-aș dori însă nimănui modificare benefică avînd la bază catastrofele acelora...

În Parlament sunt pana in 500

… dar niciunul intrat pe criteriii de valoare intelectuala sau profesionala...”

Respectivii se găsesc acolo datorită celui mai valoros criteriu posibil. Au spus onor Electoratului că se află nemaipomenit, respectiv că vrerile Sale vor fi gata mintenaș.

De la acest stadiu al discuției, e liber la dat cu piatra.

Cea biblică.

Mi-a ajuns sub ochi un studiu

… a trei autori (Andrei URSU, Mădălin HODOR, Roland O. THOMASSON), despre decembrie 1989.

Mărturisesc a fi fost dezamăgit de ce-am lecturat acolo. Mai exact de spiritul acelor rînduri, pe care îl văd corijent la disciplina Obiectivitate.

Iar raportat la evoluția cercetărilor istorice de la noi îndrăznesc a-l plasa în dreptul stilului din anii 1990-95.

> După acest ani, sosind tabăra lor la guvernare, mulți înfierbîntați pe subiect au lăsat-o mai moale. În același timp, au fost extrem de utile emisiuni TV precum a lui Marius Tucă, unde s-au putut vehicula informații, cît și idei în sine.
> Pentru ca prin 2004 să avem interesanta serie „Lovituri de stat...”, a lui A.M. Stoenescu

Paranteză în paranteză... Dacă aplaud ultima lucrare nu înseamnă că ea-i perfectissimă).

Eu unul sînt adeptul dictonului *Fără ură şi părtinire*.

Înțeleg perfect pe-aceia care îl ignoră, însă ceea ce rămîne nu prea mai e istorie. Dumnealor, subiectivii, pornesc la studiu cu idei preconcepute, despre actorii epocilor la care se referă. Idei care împart aproape fără excepție acei actori în buni și răi.

Se prea poate ca vreunii să fi fost mai ticăloși, iar alții mai cuminți, dar vreau să fiu lăsat eu, ca cititor, a decide care avu ghinion, la naștere, să viețuiască în medii care l-au făcut lepră, și care nu. Ca urmare, îmi doresc înfățișate faptele, zisele aceluia, și mai puțin că ce fiară va fi fost.

Din ce-am înîlnit pînă acum, Lucian Boia mi se pare cel mai obiectiv (chit că unele mici răutăți ale domniei sale mi se par de evitat). Cu precizarea că nu am lecturat foarte mulți specialiști în domeniu (dar le pot bănui gradul de omenesc, sub soarele patriei noastre), consider că doi autori extrem utili, pe acel cîmp al Istoriei românești (contemporane), își au totuși marotele dumnealor, tributare pe de o parte naționalismului, pe de alta zoneid e societate pe care o simpatizează.

Un Grigore Cartianu e pornit pe ruși, de pildă. Altminteri tonul său se află al insului independent, în vreme ce A.M. Stoenescu are sensibilitate pozitivă spre ideea de stat. Unul român, căci și dumnealui îi stau prost sovieticii...

O să mă întrebați că ce-i rău dacă nu dumnealor nu-i înghit pe ruși. E dreptul lor, însă n-aș fi mai catolic decît papa, în sensul că - mulțumită unui conațional Ceaușescu, și-al unui popor ce nu prea a zis pîs la acesta, am ajuns în decembrie 1989 să-l dorim pe sovietici, pentru a ne scăpa de dictatorul de-același sînge cu noi.

În același timp, putea să se dea un general ca Gușă (ori alți naționaliști de după spartul tîrgului) în cap și-n fund, că nu ne-am fi putut rușilor, dacă prin absurd le-ar fi ars acelora a ne vizita. Cu trupe regulate.

Legat de optica-mi, nu-s fan al Moscovei, ci doar nu fac deosebire între omenești le unui străin și ale unui - zice-se - de-al meu.

Aș vorbi de bine în materialul Ursu-Hodor-Thomasson faptul că, în premieră, cineva nu mai saltă cu colții pe generalul Nicolae Militaru. Și pe care anterioară toată floarea istoricilor locului plasaseră în bestie neagră (deși, de pildă, nu citează nimeni picior de dovadă, că ar fi fost agent sovietic).

Că veni vorba, acuza de a.s. e de tot hazul, întrucît nu doar ni se părea nouă c-am ascuns ceva de ei, dar deseori îi informam chiar noi ce și cum, de pildă cum e cu armata noastră cea participantă la Tratatul de la Varșovia.

Pe bd. Brîncoveanu, din Capitală

… întîlnesc la doi pași unul de altul două sedii de partid. Și care, dincolo de experiența USL (de la debutul acestui decenii) s-au aflat antagonice. E vorba de PSD, respectiv PNL.

La PSD, vitrina se află goală (în sensul lozincilor). Vecinii, însă, nu mai pridîdesc cu CV-uri, ale partidului, respectiv animatorilor săi de azi. Se află acolo potrete din vechime, cu citat antebelic despre democrație, dar și pomenire a titlurilor profesionale ale celor de azi (din acea filială de sector, mai exact).

Ultima desfășurare mi-a trimis mintea la confecționare de nobilitate. Și care, previzibil, dă bine categoriei de electorat a acelei formațiuni. În schimb, PSD pare mai puțin peren (istoricește vorbind), ba chiar șubred - ca valori pe care să ne exulți printre intelectualii țării. Cu toate acestea, dacă vîntul nesiguranței bate puternic la altitudini înalte, la 'sol' PSD șade larg și solid ancorat.

La prima vedere, situațiunea trimite spre paradox. Acesta conținînd neștiință de-a noastră, plus rigiditate în fața schimbării.

Admit că mi-i neaccept al realității

Dar tot privesc mirat spre susținătorii titrați ai PNL, care laudă Brătienii, dar nu-mi par să fi răsfoit relatări oneste despre aceia.

Dumnealor, părinții (istorici, ai) partidului, aflîndu-se oameni. Cu bune și mai puțin bune. Cu glorioase, dar și destule chifle.

> Povesteam lunile trecute despre o expoziție cu facsimiluri din presă de veac 19, cum era dat I.C. Brătianu de toți pereții, de opozanții săi politici.
>
> .

Deduc de-aici că la acei intelectuali penelișți se află mai presante nevoile sufletești ce duc la măsluirea istorică. Admit că intervine-acolo și-o interdicție socială, de a trata de zei corifeii Neamului.

Că veni vorba, și neinformat aflîndu-mă, am luat în serios glorificarea de către americani a Părinților națiunii (a lor...). S-a întîmplat a urmări un serial (nu chiar nou, al HBO) despre John Adams, al doilea președinte al S.U.A., după G. Washington) Să te ții, și-acolo, un omenesc prima poci zice!

Dacă nu ni s-ar fi spus

… c-alde coloana de metal ridicată de Brâncuși la Târgu-Jiu e-o chestie nemaipomenită, am vorbi reverențios despre ea? Ori, trecînd pe-acolo, am spune: „Ce dracu mai țin ăștia asemenea aiureală?!”.

Pînă la urmă, la baza acelei atitudini se află două chestii braț la braț. Și anume nevoia noastră de nobilitate, prin proiecție în așa lucrări (dar și într-un autor faimos), respectiv teama de-a fi altfel decît o cere Societatea. Ultima, din anumite motive, dorește/impune să declarăm lucrarea cu pricina drept nemaipomenită.

PS

Deși nu-s chiar idiotul satului, nu văd legătura dintre acea figură și infinit. Nu le am cu teoria artei, însă parcă prin cu totul altceva aș simboliza infinitul (și presupunînd că nu aș face pe mine din start, gîndindu-mă la nesfîrșirea boltei de deasupra capului...).

Depresia

Fără îndoială, în domeniu și-au dat cu părerea minți infinit mai pertinente decît a mea (de pildă D. Stimerling). Dar simt că depresia izvorăște din neputința ((din fericire ne-eternă) de a ne mai fabrica iluzii. Care iluzii sînt necesare pentru a putea compensa refulate de prin inconștientul nostru. Și care-s în acea stare pentru că ne sînt insuportabile.

Cum și mîine e o zi, ne va reveni sănătoasa putirință a fabricării de iluzii. Cît și a putinței de-a fixa bine piatra de moară, pentru butia refulatelor...

PS

Mi-ar place, cîndva, un coleg de cazan (cu smoală) cu carele să mai schimb o idee ori alta, ca cele de mai sus.

Că veni vorba, mi-amintesc o frescă cu iadul, din bisericuța Dealului Mitropoliei (București). Dumnealor, prelații, au voie a opina despre iad. Dacă solicită detalii suplimentare vreun rătăcit, păi strîmbă din nas...

Ziceți că ăsta nu e subiect, pentru frumoasă zi de de 30 decembrie? Se poate, dar a nu se uita ce ziceam desore butie plus piatră de moară (alea din suflet). La o adică, sufletul nostru va fi perceput despre un disconfort existențial ori altul încă din burta mamei. Ca urmare, e foarte posibil ca el să știe demult, ce vă spun eu aici.

O prietenă

… are amabilitatea să-mi explice ce înseamnă ”Halleluiah / Aleluia”. Și anume „Lăudat să fie Domnul!”

Of.

Și suflînd greu din cauza intredicțiilor, de pe lumea asta...

Domnul în cauză nu pare să stea bine cu opinia de sine, din moment ce-are nevoie să fie lăudat. Adicătele să i se spună că-i de valoare. Și care, cam aritmetic, ascunde o părere a aceluia că nu face doi bani. Corectați-mă dacă greșesc.

Este drept că același Domn poate să fie tratat cu laude și fără s-o ceară. Se practică așa ceva, dinspre sicofanți.

La chestiune, priveam ieri parcela-din-urmă a lui Dan Iosif, din cimitirul Eroilor Revoluției. Îi fac prezumție lui Dan a se fi aflat om destul de modest, și care totodată e posibil să nu-și fi bătut capul cu locul pe unde îi va umbla fantoma, pănă la judecata finală. Prin urmare, diverși din jur vor fi ideea să nu-l depună în locurile libere de acolo, ci în ditai buricul acelui tîrg. Iar crucea să-i fie oleacă mai mare, decît cei duși cu 18 ani înaintea lui... Totul pe principiul: „A fost subsecretar de stat la Revoluționari, și-am mîncat și noi o pîine de pe urma lui...”.

Om fi luptat noi pentru libertate (cum scrie în zona de care vorbesc), însă Orwell nu ne părăsește. Unii-s mai egali ca alții...

PS

N-aveam pînă ieri idee că în spațiul de care vă zic se află depuși și uslașii căzuți la 23 decembrie 1989, în fața Ministerului Apărării Naționale. Ba chiar șeful lor, Gheorghe Trosca, odihnește acolo.

În cazul ultimului, și cu subiectivitatea aferentă spunînd, că Trosca nu avea vreo față de ticălos, sau măcar de ins cazon. Pare să fi fost un tip o idee mai senin decît am bănuit (altminteri, nu îl trec în rînduril herumivimilor terești).

> Oare ce față face acum, pe unde e? Mai exact: „la-uite bă, mă vorbește careva de bine, colo jos/sus...”

Viața.

Că veni vorba. Și apropo de prăpăstiile pe care înșir aici.

Ele se află precum mersul pe munte în zone accidentate. E un flirtat cu lumea ailaltă, în urma căruia viața ni se pare mai frumoasă,

Mă aflu porc

Unul ce-a scăpat de Ignat (au zis cuțitarii că le stric mesele de sărbătoare, așa că m-au lăsat a viețui, prin coteț...).

Mă uit la zisele dlui Paleologu...

> *„"Speranța e un prost sfătuitor", spunea Tucidide, așa că nu vă faceți iluzii că la anul va fi mai bine: Dragnea va continua să conducă România pe noi culmi de prosperitate și progres, luptînd cu avînt împotriva multinaționalelor, băncilor, lăcomiei capitaliste, agenturilor soroșiste și anti-românești.*
> *Ca să fiți pregătiți, vă pun la dispoziție interviul meu cu Tudor Mușat din 6 decembrie. O singură eroare s-a strecurat în intervenția mea: minunata formulă "un sot trouve toujours un plus sot qui l'admire" îi aparține lui Boileau, nu lui La Rochefoucauld.”*
> *.*

...și mintea zboară la ideea de ființă umană.

Care te poate plimba prin înalturi culturale, dar își păstrează intacte omenești. De pildă a interveni partizan (cît și subiectiv) în problemele prezentului său. Nu lipsesc aceleiași nici trimiterile la prostie. Se înțelege că a altuia.

În paralel, și tot legat de înalturi, pot bănui că d. Paleologu le frecvenează și pe acelea ale credinței, despre care vorbește foarte evlavios în răstimpuri?

Îmi menţin părerea... Înalturile (mai exact cele amintite) ne furnizează îndeobşte confort, pentru a sta în continuare supuşi animalicului din noi.

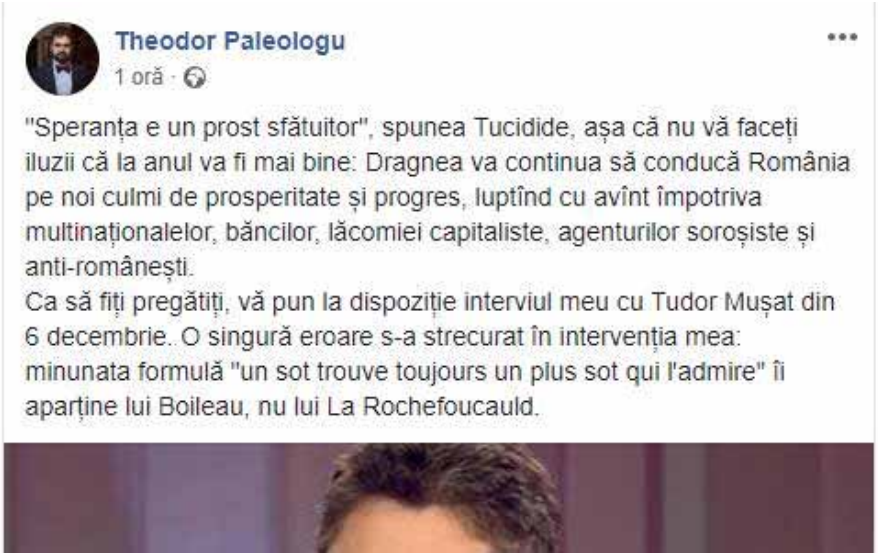

PS

Apropo de fondul nostru, acela de după haine fine... Digi TV relatează despre 30 decembrie 1947. O face în stilul de mai jos:

„Cum a fost forţat Regele Mihai să abdice
Capacană, şantaj şi o ameninţare îngrozitoare.”

Pomeneam deunăzi de psihoza naţională, de condamnare strașnică, dar în baza unor dovezi minime, a generalului Nicolae Militaru. Aici văd o alta, mai degrabă luatul pe nemestecate a afirmaţiei lui Mihai I că o mie de tineri urmau să fie executaţi, dacă nu abdica el.

Mie unuia afirmaţia mi se pare supectă de neadevăr. Ori mințea P. Groza, iar suveranul nu s-a prins, ori băsnește ultimul.

Însăşi fraza conţine vorbe de clasa a treia. *Tineri. O mie. De executat* (hodoronc-tronc).

Toată ştirea Digi de care vorbesc vădeşte un partizanat de trib/gaşcă, la care nu te-ai aştepta în cazul unui grup de oameni cu pretenţii de finețe a interiorului dumnealor...

La o recentă zisă a subsemnatului despre Brâncuși

… cineva ține să-mi ofere link spre un material despre acesta. Îl răsfoiesc (plăcîndu-mi încă o dată „Pasărea în spațiu”) .

Pe cînd mă aflu, rușinat, gata-gata să-mi retractez anterioarele, răsare în minte un drăcușor. „Se află dram de contestare, ori măcar de ne-entuziasm, în acele scrise despre Brâncuși?”

Nu, nu se află. E ca-n scrisele religioase. Cineva a fost măgar la un moment dat, față de Coloana tîrg-jiană, dar pe urmă a devenit admirator, fondînd de pidă o lojă masonică în localitate.

Arta îmi pare precum religia (ori naționalismul/patriotismul). Face doi bani cîtă vreme te afli aderat la principiile,la regulile ei de bază. Pe care să nu le contești, ci dimpotrivă, să le consideri nemaipomenite.

Întrucîtva tratasem ieri subiectul, cum că aderăm la așa ceva din teamă (de ce ne-ar putea surveni nesupunerii), respectiv din dorință de nobilitate - fie și una de netrecut în Almanahul Gotha (al rangurilor princiare).

Pînă aici pot înțelege, după cum pot înțelege și nevoia de-a se uita strîmb la rarii semeni ce riscă a le strica petrecerea. Dar parcă tot aș ridica două degete, cum că unu și cu unu fac totuși doi...

.

CARMEN-MAFTEI.BLOGSPOT.COM

Constantin Brâncuşi – "Eu nu mai aparţin acestei lumi" - artistul, omul, viaţa şi opera, femeile şi vorbele marelui sculptor

Cineva îl declară pe George Ogăraru

… (ex-fotbalist, iar actualmente antrenor la echipa secundă a lui Ajax Amsterdam) drept nesimțit, plus infatuat.

Zăbovesc pe acea idee, a nesimțirii cuiva... Teoretic, acel ticălos se află insensibil la niște reguli morale. Atîta doar că regulile morale nu-și au curs în adîncul sufletului nostru (cel ocupînd ca 99% din psihism)

Oare ce-o deranja însă, de fapt, la acel om? Cred că e vorba de neatenție la nevoile interioare (inavuabile, dacă nu inconștiente de-a dreptul), ale celui care-acuzăm pe altul de nesimțire.

Cum ziceam, acuza e completată cu aceea de a fi infatuat. De la ultima, mă simt obligat să pătrund cu cercetarea pe-o anumită uliță. Infatuatul ne privește de sus. Deci ne calcă nefericit - fără s-o știe altminteri - pe complexul propriu de inferioritate. În sine, superioritatea cuiva naște inițială dorință de-a ne da la pulpana aceluia, pentru a învăța de la el, respectiv pentru a fi protejați. Nu-i deloc exclus ca pe-acolo, în acel vis de a sta sub ființa superioară nouă, să fie și o drăgostire de acela.

Ținta noastră umană nu are cum să nu ne dezamăgească, însă.

Zic. Nu dau cu parul. Iar de-oi face proiecții dinspre ale mele, asta e - mi le asum...

La o aiureală asemănătoare, cineva se interea dacă mă aflu psihanalist. I-am răspuns că-s doar copil nebun al satului. Mai exact care s-a întîmplat să scape malaxorului social. Cu dezavantajele aferente, de pildă disconfort de-a fi apropiat fizic altor oameni.

Ferice de acela

.. care își poate suporta sentimentul de rușine.
Îndeobște, de acesta ori altele fugim îngroziți, pentru a nu ne mai sta pe piele fierul său înroșit.

Am nimerit pe fila Fb a președintelui moldovean

Dincolo de o neașteptată (și curată) limbă... română, conținutul postărilor m-a îndemnat de-o paralelă cu fila dlui Iohannis.
Rezultatul comparației îl țin doar pentru mine.

Încurcată treaba cu Republica Moldova

Mai exact a relațiilor României cu dînsa.
Simt acolo o rubedenie traumatizată istoric. Și avînd comportament de copil mult neglijat anterior (motiv pentru care se află la un stadiu jos al dezvoltării interioare). Prin urmare, dacă nu o gîdili îndeajuns, evită să aibă de-a face cu tine. Dacă o tratezi cu multă atenție, ți se urcă în cap.
Na dilemă! (citez din clasici, mai exact din I.L. Car.)

Nimeresc întîmplător

… pe fila publicației România Liberă.
Am mai răsfoit-o din an în paște, în ultimele... decenii, însă acum sînt surprins... Orientarea-i actuală poate fi caracterizată de articolul „Este vrednic!” (elogiac, despre patriarhul Daniel), semnată de naționalist-ortodoxul Iulian Capsali.
Inevitabil, pun de-o comparație între ce era la un 1990 România Liberă (la care ne închinam toți opozanții acelui moment) și ce e azi. N-am dubii că șefii/investitorii acelei gazete își socotelile lor cît se poate de pertinente. Că în general totul curge, inclusiv în cazul ăluia care așterne postarea de față.
La situațiune, mi-i inevitabil a nu scăpa gînd o scară a curgerii umane, întocmită de I.L. Caragiale. Unde se pornește de la ultra-anarhistul insului de 18 ani, pentru ca acela să ajungă la final de viață ultra-conservator.
Or exista și excepții? Admit că eu nu mă aflu printre ele (mi-ar fi și greu, cîtă vreme am ajuns a simpatiza spre Pesedeu...). Parcă dl Mihai Șora a dus traiectorie originală... Din anarhism sprijinind Spania republicană la 20 ani, a trecut la bătrînețe în stări așezate, pentru ca la post-bătrînețe să revină ins al baricadelor/Girafei din fața muzeului Antipa.
La o adică, itinerariul domniei sale e favorizat de lunga-i existență, în vremi în care (de la Adam încoace) insul comun expiază ceva mai devreme.

Notam, în ultima-mi postare...

„Am mai răsfoit-o din an în paște, în ultimele... decenii, însă acum sînt surprins...”

Vorba 'a fi surprins'. Cea avînd multă trecere, anii aceștia - prin reclame și nu numai.

Înțeleg perfect că prin adîncul nostru (unde se află glandele de simțit mult-bine) nu circulă regulile scaunului-la-cap. La moment sorocit, poți spune cu graiul „Io-s un cremenal!”, iar în viscere să nască plăceri de paradis.

Dincolo de asta, și zăbovind olecuță în plan rațional, eu unul văd ideea surprinderii ca fiind de două neamuri. Mai exact plăcută, respectiv ne-plăcută. Chestie valabilă și-n cazul surprizei, de asemenea cu multă trecere în gîrleniana (de la Gîrleanu) lume a celor care nu cujetă.

În nemernicia-mi, n-am putut să nu simt că acele vorbe au succes datorită unei exasperante liniarități ce va fi dominînd sufletul. Și unde orice schimbare de aer (existențial) e bună - nici nu mai contează de care.

Oricum ar fi, dacă dai curs ofertei de angajare a unui supermarket ce-ți promite o carieră surprinzătoare, nu știu dacă-i o treabă... Cert este că poți ajunge într-o capcană, de unde un anumit tip de imobilism (personal-uman) te va face să evadezi mai greu...

Apropo de așa scrise. În preumblarea-mi de ieri prin Herăstrăul bucureștean, întîul drum scos în cale a trimis gînd spre I.L. Caragiale (chit că s-a dovedit a fi alt seamăn, de care însă tot voi pomeni mai încolo).

De la clasicul nost', mintea a fugit fără să întrebe (probabil în căutare de plăceri) la o relatarea a aceluia, despre amicul său Delavrancea. Care la un moment dat îi sosește în vizită la Berlin. . Și pe care nea Iancu îl toacă mărunt, într-un text al său.

În situațiunea respectivă, cînd un amic e făcut (totuși) zob, relație cu un gîrbaci din preajma condeierului de față (adică eu) este inevitabilă. Biciul cu pricina fiind „N-ai nici un Dumnezeu, ticălosule!” Neavutul în cauză privind nu atît credința pe la biserică, cît faptul că nimeni de prin jur nu scapă de stropșelile respectivului păcătos.

Dincolo de măruntaiele respectivei acuze (demnă de-o postare separată), nu știu de ce-l simt pe Caragiale demn a figura în așa categorie. Așa-mi zice nernernicu-mi instinct.

Ca un făcut, la doi pași - în acea preumblare - dau de bustul lui Mark Twain. Parcă nici el nu-i afara categoriei de care vorbesc... (la o adică, de era 'inside', nu mai aduca să devină M.T...)

Hotărît lucru (și respectînd dictonul că oricînd e loc de mai rău...) postarea asta merită un Va urma...

„Mie mi se pare jalnică ideea lor

… (a rușilor, n. MO) *ca ne-au eliberat de fascism..,. prin comunism.”*

Discursurile noastre au rarisim (deloc?) drept țintă urechile inamicului, ci privesc exclusiv spre grupul din care facem parte.

La chestiune, priveam recent la zisele unui om politic. Vorbele-i ar fi convins în veci un seamăn din tabăra adversă. Asta, pentru că acel discurs viza exclusiv producerea de plăcere - publicului său, cît și oratorului.

În context, plăcerea se produce de cele mai multe ori prin falsuri. Unele care au. totuși, trecere în cocoonul cel securizat, alcătuit de cei care gîndim la fel.

O să ziceți aici că mă aflu troll plătit de ruși, dar tot întreb. Dacă s-ar foi nițel rușii (cu divizii cu tot) la doi pași de granița noastră, cît de repede ar renunța domnul de mai sus la opinia-i?

„De ce suferim atât de tare

… când pierdem iubirea? Nu mai am răspunsuri; doar viaţa pe care am trăit-o. Durerea de acum face parte din fericirea de atunci”.. (Anthony Hopkins)

Fără îndoială mă aflu eu cîrcotaș (pentru treaba asta, am primit corespondență oficială că am asigurat loc în iad). Dar nu știu de ce pierderile de acel tip sună altfel în realitate...

De fapt, știu de ce sună altfel. Pierderea legăturii cu persoana dorită e o treabă strict personală, ba și pendinte în cea mai mare parte de inconștient (cel deloc amator de cuvinte). Dl Hopkins și cei ca el, însă, au neapărat de vorbit pe scena publică (ba și născut simpatii/ entuziasm, pe acolo).

Prin urmare, se ajunge la genul de discurs de mai sus.

Ca fapt divers, eu unul nu iau în serios vorbe precum iubirea și fericirea. Aceasta întrucăt ele semnalizează a nu fi avut, de fapt, contact real cu văpăi pentru altul, respectiv frînturi de simțit al naibii de bine. Probabil la bază li se află îndemnul social: „Lasă, bă, plăcerile, că te ia dracu!...Ai o școală de făcut / o familie de întreținut / niște nepoți de supravegheat”

Oare ce tip de legi vor guverna lumea

… peste o sută de ani? Spun asta cu ochi rămași pe-o zisă dintr-un text berlinez al lui IL Caragiale...

> „Eu urmez cu atenție, iar birjarul priveste la noi cu mult respect, crezîndu-ne negustori străini, veniți să luăm în tăiere pădurea împărătească a orașului.”
>
> .

Pe-atunci tăierea de pădure pare să fi avut alt regim. Te rugau s-o pui la pămînt (contra bănet, se înțelege).

Ascultatul telefoanelor are faimă proastă

… dar pîn-la urmă ni-i acolo teamă de-a fi descoperiți că nu ne aflăm precum pozăm.

În paralel, care s-o pricepe la psihologie ar putea glosa despre unul (sau una, ca părinte interiorizat?), pre nume SuperEgo.

Oare noi, practicanții exprimării cu umor

.. nu vom fi dorit la origini s-aducem astfel zîmbetul, pe chipul unui părinte trist? (dacă ultima expresie vi se pare excesivă, să știți că e loc de sinonime și mai naspa...).

Inevitabil, la chestiune, gînd îmi fuge și la dl I.L. Car. Că ironia e fruct și al altor interioare aparte nu schimbă datele problemei.

Razvan Gheorghe dixit

„Mircea Ordean[,] trol redus mintal”

Ce să facem, domne, dac-așa ne-a fost scris... Uite, deunăzi am întlnit pe strada a doua mea ursitoare, aia care mi-a fost cea mai a dracului (mi-a lăsat un neuron și jumătate, zîcînd că mi-ajunge!)... I-am zis de la obraz: „Bine, fă nenorocito, păi se poate pentru ca să...?!”

Pas de-a putea sta însă de vorbă cu ea! A divorțat de curînd, ba i-au oprit și apa rece acasă (se fac niște lucrări în blocul ei)... Lume amărîtă.

PS

Răzvane,

Este că n-ai mai dat de troli reduși mintali care să te întoarcă așa frumos?? Imaginează-ți cum sînt trolii normali (de pildă frati-miu) ori geniile (tataie Trolius) de pe ulița noastră!

Mi-a stat toată ziua pe limbă

… dar pîn-acum m-am abținut. Dar zăgazuri de prin ființă cedatără (și să te ții ulterior pumni în cap din partea lui SuperEgo, că de ce m-am dat deștept!).

La TVR1, imediat după miezul nopții, începe un grupaj de scenete umoristice. Port-fanion acolo, Toma Caragiu. În anul în care am intrat sînt exact 42 ani de la dispariția lui.

Cred că avem o problemă, cu interesul pentru acele producții... Sînt totuși chestii de acum 50 ani! Foarte posibil să existe o problemă cu prezentul, a unei largi categorii de compatrioți ... (am mai spus-o undeva... Interesul pentru acea generație de comici este ca și cum la un 1970 lumea ar fi fost interesată de pleiada Maiorului Mura - film de la 1928 parcă...).

În paralel, iar dumneavoastră putîndu-mă acuza de mîrșave idei fixe, în spectacolul oferit înainte de ora 12 de către ProTV puteau fi remarcate bentițele tricolore. Ba la urechea Geaninei, ba la chipiul lui Bobiță etc. Erau pe acolo și urări, despre unire între noi - și nu aia erotică, ci că să stăm pe aici, pe această arie geografică...

Alt semn ciudat zic eu (și referindu-mă la pasul înapoi ordonat de autorități, către ultimul cogulant statal care ne-a prins bine, și anume naționalismul)...

Deseori mă întreb singur dacă nu exagerez cu ideea de mai sus. Însă instinctul îmi spune că nu. E o mișcare, cu influențare, cu dat telefoane - inclusiv la agenții de publicitate (ce să mai spun de mari entități media!). „Folosiți cele legate de patriotism, de naționalism... 'Românii'...

Cum am mai zis-o cîndva, se prea poate să existe multă îngrijorare, legată de hemoragia de concetățeni plecați în Occident, și care șubrezește coagularea socială a locului. Situația este cu atît mai neplăcută cu cît sosirea de imigranți (în număr mare) va fi inevitabilă.

PS

Postarea s-a pornit urma unor laude citite undeva la adresa peliculei „Nea Mărin miliardar”. E interesant că nici un entuziasmat de-acolo n-o vedea drept demodată (ceea ce, la o adică, ține de mintea cocoșului).

„Imagini care arată disperarea imigranţilor

… de a ajunge în Europa”

E un val care va atinge și România. Iar asta inclusiv pentru că îl vom permite noi, cînd hemoragia compatrioților spre Vest va slei locul.

Atunci se va vedea cîți bani va face campania naționalistă de azi, a statului român. Și legat de care nu-mi pot da seama exact... E mișcare cu multă perspectivă, ori numai o încercare a diriguitorilor de azi de a-și salva locul călduț, pe durata existenței lor.

Apropo de atitudine în problema migrației. Noi vorbim mult despre valori europene, dar de la boss-ul continentului, Germania, nu luatărăm nimic, în materie de tratament al nou-veniților. Am preferat cartea naționalismului.

Asta, deși unora le-a ieșit pe ochi, cu ea. Adică Franței.

O apetisantă doamnă

… (la ale cărei dorințe am avut nerușinarea de a nu ieși) mă declară multe, din categoria în-negru-văzătoriu asupra lucrurilor. Apoi dau - în altă parte - peste clasica urare adresată PSD. Și unde comentez.

”Mereu mă întreb, cînd cineva lansează asemenea suave cuvinte, dacă e dorință acolo de felație activă, ori pasivă... De la Freud încoace, totul e posibil pe acel tărîm. Felația pasivă e-o treabă urîtă, socialmente zicînd, însă tot e mai bună decît recunoașterea nevoii de sînul mamei, eventual de-a ieși naibii din lumea asta, fie și pe unde am venit.”

Păi.

Legat de zisele aceluia. Și posedînd mintea pe care o am. Ce trebuia să zic? Să mă fac a ploua? Să aplaud? Am zis ce văd, acolo.

Chestia asta cu negru-văzătoriul este ca și cum te-ai jena a spune că s-a ivit vreun cer de furtună deasupra. Dacă iese soarele, mi-s primul care să dau chiot încîntat, iar apoi să fug cu izoprenul, către pajiște.

„Fenomen îngrijorător pe piaţa muncii

Nu a putut fi stopat nici cu majorarea masivă a salariilor”

Din start remarc faptul că DigiTV e în tabăra angajatorilor, în sensul că le urmărește cu precădere interesele, cînd emite un material ca aici.

Pe de altă parte, meditez la un lucru. Dnii angajatori cu probleme, de ce nu se duc și dînșii în străinătate, cu priceperea lor, așa cum au făcut-o angajații care le lipsesc? Au mai puțină elasticitate și îndrăzneală decît emigrantul de rînd?

Dacă majorarea aceea (masivă) nu a dres lucrurile, înseamnă că piața s-a încăpățînat a o vedea insuficientă.

Pornind de la o inscripție

… pe un zid oarecare („Salvați Roșia Montană”).

Actuala mișcare #Rezist îmi pare a fi pornit din #Salvati Roșia Montană, altoită pe parcurs cu ramură (foarte neagră în cerul gurii) de #Colectiv.

Pînă la urmă cum a rămas cu Roșia?

Dacă cineva m-ar întreba cum a rămas cu Piața Universității din 1990, oare ce i-aș răspunde? M-ar lua ca din oală...

"Te alinți, domnu..."

„Ştiinţa, faţă în faţă cu Biblia.

…Americanii susţin că Potopul din vremea lui Noe s-a produs de fapt la ţărmul Mării Negre...”

Ce chestie... Am sentimentul că primordial în receptarea unei știri nu e veridicitatea ei, ci faptul că este acceptată de majoritatea (mega)grupului nostru... Altfel nu traduc formularea „Americanii...”, cînd acolo e vorba de un ins, ori zece/o sută dintre cele două sute și ceva de milioane, ale pomenitei națiii.

E aici și o dovadă a modului binar/bloc în care judecă mintea omenească, fie și teoretic trecută prin școli înalte (cazul telespectatorilor Digi...). *Americanii.* Și nu o parte mică ori mare a lor..

Pe-aproape, de remarcat este faptul că ne interesează doar ce e legat de noi. Dacă potopul era indicat a fi fost în Marea Interioară a Japoniei, nu mai avea nici un chichirez informația.

Eu unul nu cred în ideea vreunei ambarcațiuni care a salvat specii etc. Iar aici nu mă uit către argumente a la unde va fi stat hrana ființelor de acolo, respectiv socoteala de-acasă arareori se potrivește cu aceea din tîrg - în ale ființelor suite, respectiv apucate finalmente a mai fi coborîte. Dar întreaga istorie este una religioasă, mai exact voitoare a pansa la sufletul supușilor. Iar prin definiție pansează la suflet lucrurile neadevărate. De cele adevărate fiind sătui pînă peste cap.

Mă uit spre un fenomen

Ai prin suflet vreo chestie băgată la beci. Mai exact o părere prea îndrăzneață, pentru alții ori chiar tine însuți. Și-are un moment în care, sub impuls alcool sau orice mai ridică temporar butii peste suflet, afli de el ori îți vine a ți-o recunoaște și altora.

Într-o primă fază nu-ți vine. Ți-e frică, de cum te va trata lumea pentru acea zisă. După o vreme sosește curaj îndeajuns, și-o dai pe goarnă, cum s-ar spune la mine în cartier. Și imediat observi că n-a căzut cerul (că peste un ceas ori zi poate sosi nuia de la paznic interior nus chimbă cursul general al lucrurilor. Acea idee nu se va mai întoarce la beciul cu interdicții).

Zic astea observînd azi cum scrisele mele (ca de obicei critice...) pe fila DigiTV conțineau dorință de-a fi băgat în seamă de aceia, respectiv destulă oftică pentru că așa ceva nu s-a petrecut pînă acum.

> Aș minți s-acund că și spre vreo revistă Dilema sînt animat de asemenea sentimente... La o adică, nu eu m-am făcut așa, ci Ăl de sus / Aiureala cu Rost din jur
>
> .

O să spuneți aici: „Bine, domne, și ce-ai rezolvat?! Te-ai făcut nițel de rahat în general, iar aceia ar avea un motiv în plus, pentrua se feri de așa persoană zdruncinată...”

Nici o problemă... Aia să fie unica belea, că nu mai șed cu-acelea prin suflet! La o adică, pericol ar fi să nu-mi crească vanitatea: „Am fost în stare să le-o zic, tîlharilor ăia de la Dii, ba și amicilor dupe Feisbuc!”.

Închei cu speranță că așa notațiuni, ale mele în general nu vă indispun, dragi amici întru Zuckerberg Place! La o adică, nu dați la gunoi așa scrieri. Căci nu știți la ce impas al existenței aveți nevoie și de alte cărămizi interioare, decît cele vechi (și care v-au adus în omenescul impas).

Cum, n-aveți prin viață impasuri?! Atunci, felicitările mele, dacă nu chiar teribilă invidie, pe-așa inși ocrotiți din Înalturi...

Am revăzut aseară pelicula Matrix

Cea dintîi din seria de trei.

Nu mi-am mai bătut capul cine știe ce cu ea în ultimii ani, după ce anterior o făcusem. Mai exact îmi legasem de ea o serie de iluzii existențiale. De pildă că voi putea opri gloanțele precum Neo. Ori că voi putea vedea dincolo de curgerea 'cifrelor' proprie vieții.

Într-o primă fază, aseară, am avut sentimentul c-au fost iluzii nerealizate. De fapt au fost realizate, în bună parte.

Mica problermă ar fi doar faptul că bluza ce-mi venea minunat la plecarea trenului din București (se înțelege că o spun metaforic) nu mai aduce fericirea în Predealul unde am ajuns, fie și în lună de august.

Mai exact, actualmente mă aflu trecut la vîrsta a treia. Și nu știu de unde moaș-sa a apărut alt val de disconfort (rezolvat anterior, cît de cît, cu bluză mișto în orașul lui Bucur). Și apucîndu-mă de căutat antidoturi ăstuia.

La chestiune, a vîrstelor, teoretic a treia a naspa. Simt că are însă și niscaiva avantaje. De pildă sentimentul că ai o privire mai complexă mai exactă asupra vieții - chit că asemenea știință, în sine, drege doar în parte, din ale epocii.

La o adică, disconfort-sub-soare ne va fi însoțit toate viața. Dar acoperit cândva cu joacă, apoi cu sex, alcool, eventual endorfinele produse de specie, dacă ne achităm conștiincios de creșterea progeniturilor.

PS

Indicam deunăzi despre cărămizile comportamentale, ce pot fi luate de la vreun seamăn. Mă strădui săptămînile astea să iau de la un amic. El, la rîndu-i, își confecționase de asemenea o așa rezervă (nu e obligatoriu să fi realizat conștient asta!), din care mai lua vreuna, cam la șapte ani după ce le pusese acolo.

Din ale lui, am pus deoparte acum 20 ani. Mi-ar fi plăcut să pun mai multe în zidul meu (nu în sens Pink Floyd...), însă naturelul nu-mi vru...

SRI și-a schimbat imaginea main...

Nu știu dacă acea siglă li-i nouă, ori mai veche…

Privesc spre ael cap dacic. Și de lîngă care lipsește vreun element amintind de Mama Romă.

E interesant că ultimul lucru ce mai amintește de acea filiație latină se află menținerea scrierii cu sunt și î din a. Bănui că există motive, în acest din urmă caz, în bună parte tributare

obișnuinței, Dar și ținutului de bunic răposat la fereastră, pentru a ne mai sosi o vreme pensie a onorabilității.

Comuniștii, în ai lor 45 ani, n-au marșat prea tare pe latinitate (întrucît Roma se afla într-un stat capitalism, iar în paralel putea genera dorințe de vizitare/emigrare). Ba chiar ideea dacității a fost umflată de dînșii, prin jubileul spre Burebista și-al său 'stat centralizat'. De la 1990 însă, s-a manifestat o tendință gonflării originii dacice, în paralel cu a estopării celei latine. Lucrurile se vor fi datorat pălirii mitului latin, în condiții în care puteai circula într-acolo, iar în paralel mintea supușilor români se afla mai puțin permeabilă poveștilor create de Stat. Totodată, în condiții de libertate, oameni care nu puteau aspira la vreo nobilitate cultural vestică au pornit a căta stabilitate interioară prin identificarea cu geto-dacii, mai apropiați animalicului din noi (ceva mai liber în sine, dar și lăsat de izbeliște de propaganda oficială).

Latinitatea, invocată oficial, iar apoi urmată de intermediari și supuși, a prins bine cîndva. Și anume pe cănd se avea de format un stat național, iar între războiaie pentru a reteza (credeam noi) din revendicările ungurești.

Astăzi statalitatea locului pedalează pe altă formulă. Aceea a românității.

PS1

Mi s-a-ntîmplat a trimite acum vreo 4-5 ani un CV al subsemnatului, la SRI. I-am întrebat dacă au nevoie de-o minte ca a mea (aș minți s-ascund c-am trimis așa ceva inclusiv la Ambasada Rusiei - la Chinei neaventurîndu-mă de așa ceva...)

Nu mi-a parvenit vreun răspuns.

Probabil nici n-aș putea fi rotiță, în vreun organism social. Nu-i ușor de acceptat, dar sper să izbutesc a-mi zări limitele.

În rest, e frumos a spera... Și chit că, mai încolo poți vedea că nu ți-a ieșit

La o adică, esențial îmi este dincolo de toate gestiunea segmentului de viață pe care-l am în față (asta nu înseamnă că mă voi descurca lesne pe-acolo, respectiv că nu voi căpăta vreo față speriată, de Bolta-cerului: „matale ești ăla carele scria entuziast-superior pe Feisbuc?”).

PS2

Pe sigla SRI: „Patria a priori.” Bănui că prinde bine celor păstoriți de SRI, respectiv de tatăl dumnealui în general. Adică de Statul român. Asta e.

„Dumnezeu să îmi odihnească Părinții!”

Dau voie din start la orice poziție, despre așa subiect (eventual, de pus în locul celuilalt)

N-am izbutit niciodată a gîndi spre părinții mei duși prin cheia iertatului, de către Dumnezeu. Nici întru odihna cea pomenită mai sus. Mi-a fost (tocmai mie, superficialului și aerianului) o relație mai terestră. Și cu destule contrarii.

Dragoste, dar și dezinteres - dacă nu rezervă intenționată, iar asta în primul rînd din teamă față de ei (și poate mai puțin de lumea cealaltă). Dar și lacrimă, respectiv duioșie, spre ei. Iar ca amintire despre ce-mi fură, și după o campanie de furie acum niște ani (pe unul din ei), îi văd cu defecte, dar și cu destule eforturi pentru progenituri, la o ștachetă de care simt deseori a nu mă fi ridicat, în relația cu proprii mei copii.

”Diploma de profesor, anul 1923”

Diferențe. Între alcătuirea subsemnatului, și a altora.

Eu pot vedea că acel profesor a comunicat elevilor, succesiv, valorile lui Ferdinand, ale regenței, ale lui lui Carol II șcl - nu o dată în contradicție una cu alta (de pildă asupra principelui-fugar, sau, după 1947, asupra regalității). În același timp nu-l pun la zid, pe-acel om sub vremi, numit profesor. în sistemul de învățământ românesc.

Omul normal nu suportă însă așa nuanțe. Are nevoie doar de alb, de glorios, iar deseori de contrariile acestora - cînd e de pus la zid vreun inamic. Și se înfurie, dacă percepe un văzător diferit, în preajmă...

Oarecum la chestiune. „Exact pe urmele Vitoriei Lipan, eroina din Baltagul: Borca - Crucea Talienilor - Pasul Stânişoara, Munţii Stânişoara...”

Orice s-ar spune, acolo e o chestie livrescă. E ca și cum aș pune de-o poveste cu personaje mergînd pe munte, iar ulterior alții le-ar admira, inclusiv aranjînd ture tematice.

Se înțelege că lucrurile stau un pic mai complexe. Dincolo de toate, la mijloc pare să fie dorul nostru - inclusiv ca adulți - de ceea ce se află numite povești. E locul unde sufletul are libertate a croi situații în roz. Și cu pretenții de realitate.

Și-uite-așa iar ajungem la Bolta cerului (nici nu mai contează cum i-i culoarea...)!

„Sub Dragnea, suntem împinși departe de Occidentul

... care ne-a deschis drumul către independență și libertate” (C.T. .Popescu)

Dl Popescu se află demagog. Și nu puțin (adică demagog).

Îl întreb și eu, din post de aiurit... Dacă nu aveam independență, cu ce mă afecta?

La ultima-mi vorbă, de ce pot paria că un închinător la așa vorbă mare se va înfuria teribel, în paralel ultima grijă fiindu-i să-mi răspundă mie domol...

La toate cele de mai sus, nu știu dacă eu - distins băgător de băț, spre cîinii de peste gard - mă aflu ticălosul maxim. Simt că mi se trage, în așa atitudini ale subsemnatului, nu de la clasica agresivitate decurgînd din nesiguranță existențială, ci de la oftica că (sic) apropiații nu se află de încredere, deși la pastile mari (și generatoare de iluzii copiilor) nu-i întrece nimeni...

Se înțelege că se pot stabili paralele cu mediul unde crescut-am, dar asta nu schimbă tare mult datele problemei...

E a treia oară

… cînd pornesc postare pe subiectul de mai jos (de două ori am renunțat, căci simțeam a nu esențializa fericit).

Interviu la Radio France In ternationale fi cu dna Vera Șandor (unul dintre cei doi psihanaliști pe care i-am frecventat).

Tîmpit sentiment, că ești (subsemnatul, mai exact) mai *smart* decît un fost profesor... Pe de o parte lumea te vede lipsit de modestie, pe de alta tu însuți știi că acela o rămîne superior în destule felii de cunoaștere... Iar totodată fericirea nu-ți va sosi, prsupunînd prin absurd că ești mai breaz ca acel fost dascăl.

Apoi. Poți încerca să-i vindeci pe alții, folosind psihanaliza, dar să rămînă destule nemișcate la tine... Zic asta observînd cum doamna Șandor declară copiii ca fiind nevinovați. Ori cînd vorbește de adevăruri (în psihanalză, mai exact)...

În paralel, se prea poate ca orice fel de relație umană (de pildă aceea a intervievatului cu realizatori emisiune plus ascultători) să aibă nevoie de anumite falsuri, care să creeze condițiile simțitului bine împreună.

„Adevarurile profunde ale psihanalizei...”

Există adevăruri în psihanaliză? Iar dacă da, cîte secunde durează? Respectiv în cît timp iluzia dobîndită pe acea cale e năpădită de un alt val de disconfort existențial?”

Nu cred că hipercriticismul subsemnatului

… se află chestie neapărat bizară. Ci pur și simplu mă aflu un accident de construcție interioară. Și care zărește diferit de alții, prin jur.

Pe undeva, pe-o filă nostalgică : *„Tot acolo, în "[strada bucureșteană] Romulus 53" a fost ultimul domiciliu al lui Ionel Teodoreanu și al Stefanei Velisar- Teodoreanu. Exista și o placa pe zidul casei, care amintea lucrul acesta. Evident, placa a dispărut demult...casa nu mai are stilul de atunci...E un simplu sediu de firma și atât !!!”*

Eu, al lui Ordean, am niște probleme în a mai omagia, la 2018, un Ionel Teodoreanu. Omul e totuși depășit / demodat... Ori măcar picat la testul istoriei, ce din epoca sa reține pe alții (care și ei vor părea la un moment dat precum vreun Costache Negruzzi, azi).

De felu-mi, umblu emoționat pe strada Pitar Moș din București, dar acea adolescentină crispare mi-i strict personală, nu aș proslăvi autorul Medelenilor către alții, doar pentru că am nostalgii pentru (personajele) Olguța și Dan Deleanu.

Între chestiile de care societatea noastră are nevoie ca de află două lucruri.

Nevoia de:

- nobilitate. Declară una-două minunății, prin jur, pe care și le trece în CV.
- perenitate. Mai exact, voiește ca valoarea x, de la un moment dat, să se afle eternă.

Pe o filă de istorie bucureșteană

… , un avizat pomenește de intersecția Căii Victoriei cu strada (numită în interbelic) Marconi (cred că e vorba de inventatorul radioului)

Am impresia că ne aflăm mai puțin cosmopoliți, la 2018, decît în perioada interbelică... La chestiune, nu știu dacă ne-au inoculat comuniștii vreun autohtonism feritor de recunoaștere a valorii străinilor, și nu l-am avut de cînd lumea (dacă nu cumva îl posedă întreaga specie umană)

Mi s-a părut mai mult decît necesară existența, în Bucureștiul de azi, a unei străzi care să amintească de președintele american W. Wilson, ale cărui idei (iar dînsul reprezentînd poate cea mai puternică țară învingătoare în WWI).

Comuniștii au demarat / zgîndărit vanitatea locului, iar ca efect se află faptul că amintim doar de vreo 'rudă' precum cehul Thomas Masaryk ori francezul de Gaulle (cel sosit în conștiința noastră prin intermediul voinței lui N. Ceaușescu). Mai există statui de turci (în zona bucureșteană Perla), iranieni (Khayam) și similari.

Se înțelege că-n situație se află totală justificare. istoria ne-a dus pe unde ne-a dus, iar noi purtăm efectele acestui mers.

Avem nevoie ca de aer

… de afecțiunea și considerația celorlalți. Unul din modurile de a o dobîndi se află mîngîiatul copilului mic, din aceia. Care înseamnă inclusiv a te plînge de cei care îi provoacă disconfort. Nu-i ok, în așa demers, a te întreba dacă și acei 'copii mici' nu au vreo contribuție, la situația reclamată..

Partea proastă-i că, dacă explorezi mai tare acea felie de realitate, ajungi la contribuția lui Dumnezeu (eventual a sorții naspa).

Căci altfel nu pot numi dusul unor oameni, în anii ‘60-80 în apartamente de bloc, și a cărora alimentare calorică - pe calea termoficării pe cvartale - a devenit azi inevitabil desuetă.
Mai exact generatoare de mari costuri.

PS

Nu-i obligatoriu ca acei căinați să trimită mulțumiri autorului unei material precum cel din Adevărul (de obicei nu o fac). Însă vor mai veni pe acea filă de ziar, încîntați că li se ia apărarea.

Fila avînd reclame.

„Am intrat în istorie cu un strigăt al disperării

… devenit emblematic pentru destinul naţional până azi al României: „Munţii noştri aur poartă, Noi cerşim din poartă-n poartă.“

DI Săraru se află mult demagog.

*

Ciudată disperarea ardelenilor, care n-au purces altminteri la vreun 1907, precum frații regățeni...

*

Zisa lui Goga reprodusă mai sus îmi aduce aminte de-un pasaj, din însemnări de călătorie ale lui Const. Stere („Viața romînească”, pe la 1906). Poetul se scula tîrziu, căci sporovăise cu muzele (cam așa formula Stere), în noaptea precedentă... De la căldurică, gargaragiul se plîngea de cerșitul nației...

*

„Dr. Radu Rey - un Apostol al muntelui românesc...”

Astea-s vorbe care prind bine la cei ce n-au suit pe munte. Că le mai folosesc și montaniarzi nu schimbă datele problemei (ei adresîndu-se tot nepricepuților în domeniu).

Am rămas cu mintea la zisele lui Octavian Goga

”Munţii noştri aur poartă, Noi cerşim din poartă-n poartă.“

Interesantă simbioză/conlucrare, văd în zona acelor versuri!

Oarecum neașteptat, vorba cu cerșetorii nu ajungea/privea pe adevărații amărâștenii. La care nu ajungea gazeta ce găzduia pe Goga. Și care, de-ar fi ajuns totuși, n-avea șansă a rezona cu firea acelor nefericiți.

Versuri precum cele cu pricina vizează altă categorie.Și cu burta cît de cît plină, dacă nu chiar mai mult de-atît (aș putea-o numi chiar middle-class, a epocii Goga, dar supraiețuitoare spiritualicește și azi, cu speranțe de maximă perpetuare în viitor). Pe de o parte, aceștia din urmă nutresc sentimentul copilului (și el) cu burta plină, cum că e nedreptățit - în omeneasca dorință de-a domina mediul. Prin urmare, el se proiectează în cerșetorii din versul de tip Goga. Fiind încîntat, totodată, că cineva sus-pus îi declară justificate solicitările. În paralel, acel ins se simte bine, căci pune umărul la construcția socio-culturală. Și unde dă bine a fi interesat de literatură etc.

De la acel palier, al middle class (ramura transilvană de 1900, și nu numai), respectivii încîntați de zise Goga perorează - să zicem din calitate dascăl școală - spre alții. Care-l ascultă, însă nu mai percutează (din diverse motive, inclusiv pentru că n-or da de alții mai jos ca ei) precum acei profesori. Dar acei mini-Goga se simt bine (căci așa sîntem făcuți, a ne entuzisma din orice fleac...).

În răstimp, care-o cerși prin urbe ori cătun n-are vreo treabă cu versurile înălțătoare...

O să-mi ziceți aici despre metafore, despre transfigurare artistică (parcă așa îi zice), dar n-aș aplauda atare manevră. Ține de-o parafrază la Dostoiesvki: totul riscă să devină permis.

Complexe chestii

Mă refer la acel cumul de refulate care face să ne enervăm, la vreo felie de realitate...

Ideea îmi vine văzînd cum mă înfurii din senin, pe un biet anunț (la metrou), de învățat limba portugheză..

Dacă lecturam cărțile obligatorii, în școala generală

… (în liceul seral ulterior, nu au mai existat așa pretenții), îmi mai ardea azi a cita din Constantin Stere, cel răsfoit de capul meu, cam tot pe atunci?

Eu i-aș crede pe cei de la Memorialul Sighet

… dacă n-aș vedea în acțiunea lor un perfect-omenesc.

De pildă vederea în alb-negru. Plus altele (între care necheful de-a discuta dacă au procedat corect).

Totodată, mi-e imposibil să nu meditez dacă, prin așa lucrare, Ana Blandiana nu îngropa simbolic (dar inconștient) visele de mărire ale tatălui ei.

E urît ce spun, dar aritmetica psihologică spre așa rezultat mă trimite.

Privesc spre genul de statui famelice/moderniste, ăntru 2018, din curtea fostei închisori sighetene. Simt că, trăgînd lucrurile spre gusturile contemporanilor, anulezi vreo posibiilitate a lor de-a se identifica asupriților de altădată. La o adică, e de ajuns a citi Lena Constante (ori ne-prietenul ei Belu Zilber) pentru a descoperi 'la sursă' atmosfera concentrațională. Cred că așa statui mai degrabă încurajează superficialitatea (dar una din care cele două părți - organizator muzeu, respectiv public - ies cîștigate).

În paralel, cîrcotașii sînt admonestați: „Hai, bre, lasă-i și pe ei să se bucure... Să se simtă bine...”

„Da, aici are dreptate Tî Toader

… Justiția Română trebuie reformată din temelii – de vreme ce a putut să scoată în vârful grămezii un specimen ca el.” (C.T. Popescu.)

Dl. Toader se află banală hîrtie de turnesol a României de la 2014-2018. Spun 2014 deoarece cam de-atunci s-au așezat semințele pentru victoria PSD din 2016.

Că veni vorba. Oare fără interludiul ca premier al dlui Cioloș, scorul din 2016 ar fi fost același? Mai exact, mișcarea președintelui Iohannis (profitînd de Collectiv) a fost inspirată? Simt că nu.

*

Acel hulit sistem de justiție (de care eu altminteri nu mi-aș bate atît capul) este efect inclusiv al stilului de gazetărie pe care îl practică dl. Cristian Tudor Popescu.

Este drept că dînsul prestează jurnalistic, precum o face, la presiunea publicului (mai exact a segmentului domniei sale de cititori). Dacă acesta din urmă s-ar fi aflat mai domol, și condeiul de care vorbesc ar fi curs pe măsură, prin tastatură.

Estem probabil oameni sub vremi.

21 iunie 1931, dezvelirea monumentului lui Take Ionescu

… în apropiere de fosta lui locuinţă. Monumentul a fost „opera sculptorului Ernest Dubois şi a fost aşezat pe un soclu cilindric înalt, împodobit cu altoreliefuri, şi prins pe o platformă între două nuduri mari răsturnate pe spate care simbolizau Nistrul şi Tisa."

La așa zisă, o voce din mileniul trei o voce din public (cel virtual) decretează, scurt: "Mare chestie, și vox populi...":

La ea sosește nedumerire: „Nu inteleg legatura... În vremea respectiva poporul nu prea avea cuvant"

Cel puțin de la romani încoace autoritățile au avut grijă să ofere circ ori similare. Și care mai detensionează din energia difuză (dar de care nu știi când explodează) a masei. Eu văd statuia din imagine un compromis între interesele guvernanților (sună pompos?) și ale omului *relativ-simplu* (din urbea respectivă barim, deși va prins bine și la Dorohoi).

Relativ-simplu înseamnă cel intrat în hora *do ut des*. A unei mîini ce spală pe alta. Institutorul, funcționarul, familia lui. Și care e gîdilat cu ideea de poveste, dar și lăsîndu-i-se impresia că se află la aceeași masă cu zeii - din cer cît și pămînt.

Existau/există și păturі la care asemenea dulcețuri nu prind. Dar pentru acelea s-au inventat instituții precum jandarmeria, dacă ies din rînd. Este drept că lor nu li se cerea/cere a interpreta ode spre figurile mitologice ale respectivei societăți, asta și pentru că nu intră în jocul pomenit mai sus, și-n general nu merg la școală.

În imagine există și oameni legați pe alte căi de autorități. De pildă simpatizanți ai partidului aflat la putere, și care a ridicat acea statuie. Ori angrenați în mecanismul aceluia. Bașca gură-cască.

Ferice de acela

… ce izbutește să fie indulgent cu sine însuși. Bineînțeles că-i vorba de *procentul* putinței de-a fi indulgent cu amintita persoană...

Foarte mult acolo intervine însă teama inconștientă, de vreunele din jurul nostru.

În așa situație, care-i mai mare prin inconștient socotește că puteam evita acea durere dacă ne comportam mai bine. Speriat el însuși (acel mai-mare), nu se mai uită că ai făcut absolut tot ce puteai, la momentul respectiv. Ci plasează (altminteri absolut natural) vină/durere calului-care-trage. Lucrurile neputînd fi schimbate. Sau barim nu pot fi, cînd dorești asta. În ajutor vine aici zisa unui profesor (care altminteri va fi luat și el noțiunea din înțelepciunea unui alt confrate), care spune că schimbi ceva în tine atunci cînd nu ții morțiș să faci așa ceva.

Sună nițel aiurea, însă psihologia este un domeniu unde paradoxul zburdă liber. Cît și util.

„Loviluția din 1989 încondeiată de Cărtărescu, Buzura, Țepeneag ș.a.”

Opiniile celor pomeniți în articol sînt vădit interesante (fie și stînd eu în gardă, cît vor fi ale omului, și cît ale scriitorului).

Eu unul văd însă decembrie 1989 drept banal mers al istoriei. Al realității. Poate și din acest motiv nu caut vinovați (asta, nu pentru că vreun aspect al acelor momente nu poate durea, ci pentru că lucrurile se află foarte complexe)

PS

Ignoranță. A mea, despre „Orbitor”-ul domnului Cărtărescu.

Am răsfoit vreo două foi, într-o bibliotecă, și nu mi-a potrivit (acceptând în paralel opinia lumii bune, că e stil foarte înalt, acolo).

Cu ocazia articolului de care vă pomenesc aici, mă apropii mai mult de acea carte, de căpătîi a epocii noastre.

*

Apropo de a căuta vinovați. Discuție despre regele Mihai. Admiratori, pe acolo... Aceștia din urmă

au mai totdeauna tendința de a-și sui adulatul pe soclu de statuie. Or, așa poziționare îmi pare să trădeze că de fapt n-am apucat să rezonăm, să cunoaștem pe acela...

La o adică, avem nevoie de zei, nu de a-i cunoaște viața omului voit pe acel post. Căutatul de vinovați, de care pomeneam inițial, de fapt nu are prea multă treabă cu realitatea (chit că, altminteri, ne aflăm etern imperfecți, deci făcători de rău altora). Ci mai degrabă cu nevoile noastre sufletești.

„Mă gândesc câteodată la acel soldat care plângea

… în ziua plecării mele din România, în gara de la Sinaia. Mă întreb cine era el, ce s-a întâmplat cu el. Mi-am pus deseori această întrebare. Căci nu i-am uitat nici chipul, nici lacrimile: ele simbolizau durerea tuturor românilor care mă vedeau plecând în exil..." (Mihai I, despre 3 ianuarie, 1948).

Stimez ultimul nostru monarh, dar mai sus se afla din greu demagog. *Tuturor* românilor (fie și cu nuanța „care mă vedeau plecînd în exil")...

Posed elasticitatea de-a observa o trăsătură la vreun personaj istoric și de a nu-mi modifica întreaga părere (altminteri inerent subiectivă) despre acela.

La un material (al subsemnatului) despre 1989

… mă mai uit o dată la o zisă.: *„În amintirea celor căzuți în decembrie 1989 pentru dreptate și adevăr".*

Procedăm exact pe dos - raportat barim la optimizarea traiului nostru. În loc să ne uităm pe unde vom fi greșit, apucăm drum contrar, la care toate (favorabile taberei noatre) devin minunație.

Mulți din cei care-au murit la așa-numita revoluție s-au dus inclusiv din naivități, grabă, aiurealâ, foarte probabil și alcool. În același timp, dacă a curs atunci dureros sînge (de pildă compatriotul ochit de un lunetist), e de învățat că marile tabere. istoria, realitatea merg cum vor ele. Nu noi, inșii simpli și iute creatori de povești convenabile.

Zicînd năvalnicele de mai sus doar observ. Nu cer acelora să se schimbe.

Despre insul arogant

… respectiv despre semenii pe care-i agasează acesta.

Asemănător îmi par a sta lucrurile (într-o lungă listă, altminteri) cu aceia reclamînd cîrcotașii. Mai exact cum le-o fi cu teama de zguduiri. Ori de nou (asta, între inevitabil altele...)

„Geniul lui Puccini a izbândit la Opera Naţională Bucureşti”.

Mă uit la figura contemporanului care pronunță cele de mai sus...

Trec peste faptul că oboseala, din poza pe care ne-o pune la dispoziție, nu prea are treabă cu forța vorbei (fie ea și livrescă) 'geniu'... Mă întreb cum i-o fi în interior, cînd pomenește de geniu. De Puccini. Simt, cu răutatea aferentă, că se află precum la alcoolici. E nevoie de doză mare, pentru o bine-dispunere mică...

Pe de altă parte, așa l-a dus viața, pe acela (pe melomanul în cauză).

Când am nevoie de un hohot mare de rîs

… meditez la rostul vieții.

Că veni vorba, iau în seamă acea idee abia acum, la tomnatică etate. Prin tinerețI, era ultimul lucru spre care să-mi trimit neuronii!

Auto-învinovățirea

… ține îndeobște de inconștient. Deci vine și pleacă după bunul plac al acelui tărîm Independent. Pentru fratele vitreg al acestuia, adicătele Conștientul, este un semnal că nu sîntem îndeajuns de atenți cu interesele noastre personale, respectiv limitele noastre că ființă umană.

Prin definiție, învinovățirea nu ține niciodată cont de interesele persoanei pe care o vizează.

*

Că alcătuire, vinovăția îmi pare alcătuită dintr-o frică să-i spun generică, în combinație cu urmele in suflet ale intervenției unui părinte/tutor de altădată.

Îndeobște, nocivitatea învinovățirii îmi pare a decurge din sastisirea obosită a acelui adult (cu durată mai scurtă ori mai lungă) de existența copilului cu pricina.

*

Voi întrece vreodată intru valoare scriitura lui Teodor Mazilu (am în vedere a sa "Ipocrizie a disperării"), pe care l-am avut mult timp ca model? Șanse cred că am.

A ne inflama către vinovații (cei foarte ticăloși) de la Revoluție

Eu am o părere, cum că sîngele de atunci a fost util, căci fără el nu ar mai fi pornit mașinăria statală.

Legat de așa năstrușnică idee, mă întreb cum ar fi dacă ar pica subit regimul din Coreea de Nord. Să te ții distracție. Cît și ochi spre România, că cum a procedat ea, la situație asemănătoare.

Întru titulatura a ce fu acum 29 ani, mi-e greu a da un nume. *Revoluție / lovitură de stat / Evenimente.*

I-aș spune, barim de la mine spre...mine, *Decembrie 1989*. Poate chiar fără majusculă, la acea ultimă lună a anului. Căci fu treabă foarte complexă, atunci... Și cu nevăzută flamură, a lui „Omul e sub vremi/realitate”

Azi am cerșit afecțiune, la niște semeni

"Stimabile, îți pieriră nuanțele?"

Aparte sentiment, jena de noi înșine

M-a pălit azi dimineață, pe cînd îmi revedeam niște poze de la 18 ani.

Asta e. Și poate că ce nu omoară, întărește.

"Ticălosule! Te și văd peste cîteva zile, cu lungă postare despre jena de sine, numai așa, ca să ne faci nouă părul măciucă!..."

Eu?! Se poate, domnu, să ziceți așa ceva..?!"

Dau roată ideii de umilire/umilință

Latura ei pasivă, mai exact. Cînd îi sîntem țintă. Tîmpită, sinistră, dar și foarte prezentă, în existență.

Nu-i obligatoriu să existe antidot, împotriva ei (decît, în cel mai bun caz, permanenta fugă, cam ca ai lui Morpheus din fața agenților Smith - din „Matrix”...).

Parc-aș rămîne totuși, pe cît se poate (ticălosul de adînc al omului avîndu-și legile sale), atent la el... *A fi umilit*...

Nu strică a ține pe-aproape și tărășenia aia de care spuneam dimineață. Jena de sine.

Dacă ideile de aici vi se par aiurea, e posibil să aveți dreptate. Dar eu tot nu aș uita de ceea ce se numeau demult 'grajduri ale lui Augias'. Și din care e sănătos a mai goli nițel, din cînd în cînd, căci nu toți au un Hercule, între cunoscuți - să facă lună acolo în două ceasuri...

Rămînînd în domeniu psiho, mai spre seară am descoperit un fruct copt. În suflet. Și datorită căruia e sănătos de-acum înainte a considera că mai am un copil. E vorba de năzdrăvanul din interior.

Nu mai ține cu a-l lua-n șuturi, respectiv a-l copleși cu vinovăție. Mai bine să-l iau de fiu, și să-ncerc un comportament de părinte destupat. Să-ncerc, ziceam, căci nu-s tocmai părintele de care ziceam, iar dincolo de asta - și inclusiv pentru atei - Dieu dispose...

„A înnebunit al lui Ordean."

Ticălos gînd

… mi-a dat azi prin cap (și pornind de la însemnul Centenarului, pe vagoane metrou).

Oare a ieșit vreun moldovean în stradă, la întîia cedare a Basarabiei (adică 1812)? Sau vreun muntean ori ardelean (doar știau că-s frați cu toții, cel puțin din vremea lui Mihai Viteazul!)?

De la așa idee, m-am întrebat ce-o fi intervenit, pe parcurs, de-am ajuns una-alta, iar finalmente să punem logo-uri cu „Sărbătorim împreună". Să mor dac-o spun cu răutate! Sînt doar curios cum a intervenit o boare dinspre vest, apoi o alta, cu toate altoite pe firea noastră răsăriteană, iar finalmente avînd ce sîntem azi....

Apropo de campania Centenarului, nu-mi trebuie minte multă pentru a identifica (și) acolo o încercare de aglutinare, mai exact în condițiile hemoragiei de compatrioți, spre vest.

Nu știu care îi poate fi eficiența, Centenarului și co. Hemoragie fi-va în continuare. Iar totodată venetici de prin Asia tot vor sosi, ba chiar solicitați de noi. În aceste condiții, mă paște bănuială că înalți oameni de stat de la noi sînt străbătuți de-o anumită omenească. „*Mie să-mi fie bine, cît trăiesc..."* (cu eventuala completare, și mai urîtă, „*După mine, potopul!*")

Odată alunecat pe toboganul nemerniciei, și privind totodată acel logo, vorba „Sărbătorim împreună", atent aleasă de șmecheri, mi-a dus mintea la ideea de turmă. Doar aceea grăbește a fi împreună. Oarecum la subiect, mi se pare o impolitețe față de compatrioții de altă naționalitate, a o ține gaia matul cu „românііі...".

Situația ar fi fost greu de prevăzut în 1989-90, dar la o adică are grijă vreodată Mersul lumii de planurile noastre? (nu transmiteți ultima idee fraților #rezist, căci se supără...)

M-am scos.

Un an de zile am ce lectura, înainte de culcare. „Pe aripile vîntului”.
Nu știu ce faimă are cartea în ochii criticii literare, dar mie-mi place grozav naturalețea ei. În paralel, copilul mic din mine se-nnebunește a citi despre alți năzdrăvani,și-anume Rhett Butler și Scarlett O'Hara...

Reținută azi: *„Bogații declară războiul, însă de dus îl duc săracii...”*

PS
O să ziceți că terminați, inclusiv așa roman-fluviu, în cel mult o lună... Nicidecum în vreun an, cum spusei eu mai sus. Alții se află superficiali însă, boemi... Ciupesc azi un pic de aici, mîine de colo. Dar întotdeauna fiind de găsit ceva nou, un unghi ascuns anterior, asupra lucrurilor... (cu ceva trebuie să ne umplem și noi vremea, în existența asta!).

Cînd inconștientul reproșează ceva

… nu vine cu argumente. Ci cu forța. Aceea a realității mai tare decît noi, pe care a înmagazinat-o în decursul unor experiențe trecute.

PS
Poate-i sănătos ca măgarul să știe ce duce.

Există locuri

… unde, pe vreun maidan cu mărăcini, a răsărit modernă și curată fabrică de bere.
Ori de Coca Cola, precum în preajma gării Ploiești Vest. Oare ce ni-i la mijloc, de nu privim/apreciem acolo, ci plîngem, la duse ruine, precum ale fabricii bucureștene de bere Grivița?
Orice-ar fi, e mai puternic filonul din noi ce vrea descărcare prin așa nostalgie/reproș, decît acela de simpatie pentru o falnică/nouă clădire... De fapt, ultima (clădirea nouă...) indispune. Din mai multe motive.
Iar cine e capabil să lucreze în acel nou building/fabrică, nu-și bate capul cu nostalgii. Are altele pe cap.

Nu spun ' cestea cu răutate. E doar un unghi nou.
La chestiune, mă întreb undeori de unde mi se trage, acest gen de intervenții. Foarte, foarte posibil din familie. Aceea de unde provin. Un puștiulică turuia de curiozități asupra celor din jur. De-acolo mi se trage, de la ce a urmat.

„As fi de acord cu un examen pentru a avea drept la vot....”

Criteriile fiind care?

În același timp, democrația prin definiție cuprinde și dreptul de vot al *tuturor*. Iar asta nu neapărat din dragoste pentru vreo pătură mai amărîtă, ci pentru că aceea ar deveni un pericol pentru societate, dacă nu i se dă sentimentul a participa cu decizii la viața societății.

Cine ridică problema din citat, prin definiție are mari șanse pentru descalificat, la examenul cu pricina...

Totodată, și apropo de categorii teoretic mai puțin deștepte. Multă lume se plînge de asistații social. Într-adevăr, se cheltuie ceva bani acolo, însă mai rău ar fi dacă aceia ar ieși la drumul mare, din lipsă de mijloace existențiale. Nu-i mai poți a lua cu tunul ca în alte timpuri (acum fiind problemă pînă și folosirea electroșocurilor, de către polițiștii angrenați în conflicte de stradă).

„La gura sobei se află măicuța, bunica maternă

… care se apropia de cahlele de teracotă maronii ca să-și încălzească mîinile înghețate, iar mai apoi căuta în lada de după horn un fular sau un ciorap de lînă, început pentru vreunul dintre nepoți...”

Stau și mă întreb dacă dl autor a avut realmente pomenita - în text - bunică. Dac-avea, nu cred că îi ardea a scrie precum mai sus.

*

„Dragoș Bogdan este filolog și bragagiu, fondator al Bogdaniei, bragageria cu povești a Bucureștiului”

În cartea de vizită de mai sus simt un dublu mesaj. Și fiind de ales pe care îl luăm în serios.

*

„Să spui o poveste la gura sobei este în sine o poveste, pentru că a fost odată ca niciodată și nu va mai fi vreodată, însă a fost aievea, pentru că de n-ar fi fost, nu aș fi povestit.

De ce la gura sobei? Pentru că de acolo începeau poveștile: unde se terminau treburile zilnice ale casei, curățenia, mîncarea și „grijitul“ copiilor, începeau serile lungi de iarnă, în care familia se aduna în camera mare, lîngă sobă, și se povesteau vrute și nevrute.”

Prin definiție, pentru a uni membrii unui (mini/mega) grup, e nevoie de fals. Altceva nu se poate transforma în numitor comun. Apoi acel fals e stropit apoi cu apă-de-minune. Rezultă un produs ce naște plăcere, componenților acelui grup (e și cazul distinșilor dilematici - autori plus cititori).

Mi-a plăcut o zisă a englezului Bernard Law Montgomery

… feldmareșal în ultimul război mondial: „Orice diavol ți-ai alege, privește-l în ochi”

Iar de-aici pleacă un *ceva* care strică pofta unora... Și anume nuanțele, la măreția citată. Și unde ai de ales a te livra acelei idei cu mîinile legate, pentru o plăcere fugară, respectiv a roboti în jurul ei, obținînd finalmente un ceva mic, dar util.

Eu aș extrapola vorba lui Montogmery, spunînd că-i util a ne privi orice diavol din viață în ochi, poftt de noi ori ivindu-se el de unul singur. Se înțelege că zise pe aici îs una, iar întîlnirea cu Acela cam altceva. Asta, și pentru că deseori lucrurile se află neclare în viața noastră, între altfele suficient de ambigui cît să nu ne mai ardă, oria duce aminte de frumoasa vorbă citată mai sus. Dar barim e de încercat.

*

Teoretic, bucata de mai sus se poate da-n figuri de erudiție și alte alea, poate și complexînd oleacă, din acest motiv. Vă mărturisesc că nu aș ține să fiu ăl mai breaz, ci aș prefera să fiu ucenic al unuia mai destupat ca mine. Că așa ceva nu prea există, ori dacă este are și destule bîzdîcuri, cît să-ți treacă dorul de amiciție academică, e altă poveste.

Mai-marii metroului bucureștean

… se află oameni conservatori. Păstrează denumiri de locuri care au fost înlocuite de multișor, la suprafață... *Piața Muncii, 1 Mai ...*

În paralel, îmi pare curioasă adoptarea denumirii Laminorului... O exista acolo o arteră omonimă, dar nu cred că-s șanse, în viitoarea mie de ani, a se mai ridica vreo fabrică (metalurgică) pe acolo ..

Din ciclul închinat anticelor grajduri ale lui Augias

Sentimentul că ceilalți ne urăsc...

Asta e totuși partea frumoasă a lucrurilor, întrucît psihologii asigură că, de fapt, atunci ne urîm noi, pe noi înșine..

Prăpăstiile așternute de subsemnatul aici

... e posibil să prezinte asemănări cu scrisele Bibliei. Mai exact până la o vârstă să nu te apleci asupra acelora...

Oare ce față o să am cînd, în vreo stranâ pentru octogenari, o să dau filă după filă, a unei cărți oarecare.. ?

"Sper totuși să isprăvești pînă atunci Pe aripile vîntului*...'*

Multe putem face in viață

… dacă putem suporta disconfortul.
Dacă.

Presupunem că liderul simpatizat de mine

… și pe care nu-l știam corupt, este acuzat de așa ceva.

Aici îmi pare să se încurce niște planuri, și nu neapărat fericit. Plăcutul ține de inimă (ne putem întinde la vorbă, ce și cum). Chestia cu corupția e un lucru destul de abstract, și oricum din alt plan...

Care nivel presupune înainte de toate un anumit de oftică, pe-ăle din jur, poate din viață în general. Și care se agață - ca pretext (căci nu își permite a spune c-are nevoie a datului cu barda-n Dumnezeu) - de povestea cu alde corupția.

De-aia spuneam că există două filme (scuze, planuri...) diferite.

În același timp. Și roata învîrtindu-se. Nu știi niciodată cînd e luat la întrebări simpatizatul propriu. Ceva îmi spune, în așa caz, că nu vom abandona curînd simpatia pentru acela. Ar fi ca renunțat la apă, în vremi de secetă.

Plăcutul cuiva nu le are cu rațiunea.

*

A furat X? Într-adevăr (și presupunînd că judecata i-a fost corectă), e-o treabă urîtă. Onorabilul e just să meargă la pușcărie (legat de poziția-i în partid, în politică în general, este de văzut ce trebuie să primeze: acel verdict juridic, ori dorința electoratului său de-al vedea în parlament).

Partea proastă este însă că întreg domeniul reclamă în continuare multe nuanțe. Inclusiv aceea a unei curiozități: cît am ezita noi, dacă lădoiul cu bănet ne-ar fi în preajmă?

„Bulibașa din Gilău

… va fi înmormântat lângă Monumentul Eroilor din Al Doilea Război Mondial”

Eroi sînt acei bărbați care au avut chef maxim a pleca de la casele lor, pentru a suferi și muri în tranșee. Ultimele fiind la doi pași, pe la Stalingrad/munții Tatra, și-n condiții atmosferice numai bune...

PS

Cred că m-aș răsuci în groapă, văzînd cum întoarce propaganda, împreună cu urmașii mei cei conformiști, datele existenței mele... Eu, Vasile al lui Sacîz (să zicem...) cel dus la Cotul Donului, m-am chinuit ca dracul și-a murit cu o mare rană-n piept (asta cînd n-au jucat tancurile sovietice pe mine).

Peste niște decenii, și ajuns eu în cer (să presupunem...), văd că-s declarat erou, care nu dormea noaptea de pericolul hidrei bolșevice pri al recuperării Basarabiei... Îmi ține de cald că-s vorbit așa, ori că pionierii (sau echivalentul lor de 2018) vin a pune flori la mausoleu, de nu mai pot!

„ Care cred românii că este cea mai importantă problemă

… cu care se va confrunta țara noastră în 2019”

S-o fi obosit careva de-un sondaj - cum gîndesc, pe problema respectivă, cei de altă naționalitate decît românii?

La chestiune, mă traversează ciudat gînd... Oare, cînd sosi-va inevitabilul val de imigranți, ne-românilor le va sta acela mai nasol, ori mai domol decît românilor?

Peste o sută de ani

… destui vor regreta că nu au avut norocul să trăiască în 2019...

La adică, toți vor clama atunci că ce caractere alese umblau sub soare, cu un veac în urmă.

O parte din subsemnatul

… mai exact sectoru-i animalic, vrea să lovească în niște rînduri ale lui Mircea Cărtărescu.

Să văd pe unde scot cămașa.

"Soarele își acoperă petele cu prisos de lumină"

Deseori ne aflăm dezinvolți

… întrucît evităm zonele incomode (nouă) ale vieții. Zic asta (și) cu ochii în oglindă.

Îmi privesc tendința de a idealiza unii oameni

Chestie nu neapărat nouă, altminteri. Și aflîndu-se perfect umană.
E un domeniu (interior) de umblat cu mănuși. Și unde-i sănătos, în cazul dezamăgirilor, să nu fie aruncat și 'copilul', odată cu apa murdară din cadă...

Poți simți uneori nevoia unei cure de amoralitate

Modele pe acolo putînd fi Mihail Sadoveanu și Tudor Arghezi.
Că veni vorba, nu aș lua pe nemestecate ideea-surată, de imoralitate. Care-i stabilită de alții. Și în funcție de interesele / comoditatea dumnealor

„Mesajul lui Michel Houellebecq: viaţa nu are sens fără stima de sine”

Un megacîrcotaș ca subsemnatul nu doar contestă ce spune dl. autor mai sus, ci și meditează ce-i vine a spune acele lucruri. Mai exact unde fac ele bine, în sufletului dlui Michel, respectiv al publicului dînsului.

PS
M-aș feri de vorba 'sens al vieții'. Probabil mi se trage de la Teodor Mazilu (`Ipocrizia disperării”). La o adică, poate există. Dar e posibil a fi unul care nu ne convine.

Nu am idee cît își bat oamenii simpli capul cu ideea de sens al vieții (iar cînd o fac, se sperie...). Dar simt că atunci cînd Societatea purcede la așa ceva, dorește a neutraliza o angoasă de două ori mai mare decît a individului, pe acel subiect. Asta, pentru că masa este și mai bîzdîcoasă decît individul, întru spărieturi de sub boltă...

Rămîn cu ochii pe o zisă

„În toate romanele lui Houellebecq personajul principal este, în mod invariabil, un bărbat de tip european, dezabuzat şi cinic, dezgustat de viaţă şi mai ales de civilizaţia occidentală.”
În paralel, privesc la imaginea acelui autor oferită de Radio France Internationale.

> Fără îndoială, zisa-mi de mai jos reclamă să arunc eu însumi ochi în oglindă, pentru a vedea cum stau la criteriul de care voi vorbi.

RFI.RO

Mesajul lui Michel Houellebecq: viaţa nu are sens fără stima de sine

E posibil să ne aflăm la stadiul copilului nemulțumit de ceea ce primește, inclusiv de la viață.

O fi absolut normal. În același timp, privesc spre tipul de cititor ce-are nevoie de idei precum ale autorului amintit. Am sentimentul a exista la ei situația de care amintește un banc: „Operația reușită, pacientul mort”. Operația fiind modelarea socială.

Om rău. Eu, adică.

„Viaţa nu are sens fără stima de sine”

Mă uit la imaginea autorului și mă întreb cum o sta cu stima de sine. Gura păcătosului?

Înțeleg mai greu

.. ce nevoie avem de povești de dragoste, cînd acel sentiment ni-i la îndemînă, în viața reală...

„Milioane de oameni n-au deschis niciodata o carte

... A vrea sa le explici ce pierd e totuna cu a explica unui surd frumusetea muzicii lui Mozart.”

Nicolae Manolescu e un om pe care-l stimez. Însă tot aș avea următoarele comentarii, la zisa dumisale. Cineva apucă să aprecieze Mozart în baza unei educații. Fără acea educație, i-ar fi acolo banală (și incomodă) scîrțîială.

Totodată.

Prin educație înțeleg învățătură despre finețurile acelei muzici, dar și insuflarea de teamă (pe un fond plantat altminteri în familia de origine) că îți va fi rău dacă nu asculți - fie și în sensul că se va uitata mama strîmb (ceea ce nu-i de colea), iar în paralel nu vei putea sui la nivelul social dorit de ai tăi..

Ce nu agreez eu la acea lume bună muzicală este că nu acceptă că respectivele piese sînt valoroase doar în cercul lor. Dumnealor vor a extinde acel calificativ la nivelul întregii omeniri. .

Deduc de aici că dumnealor se află oameni. Cu doza aferentă de primitivism.

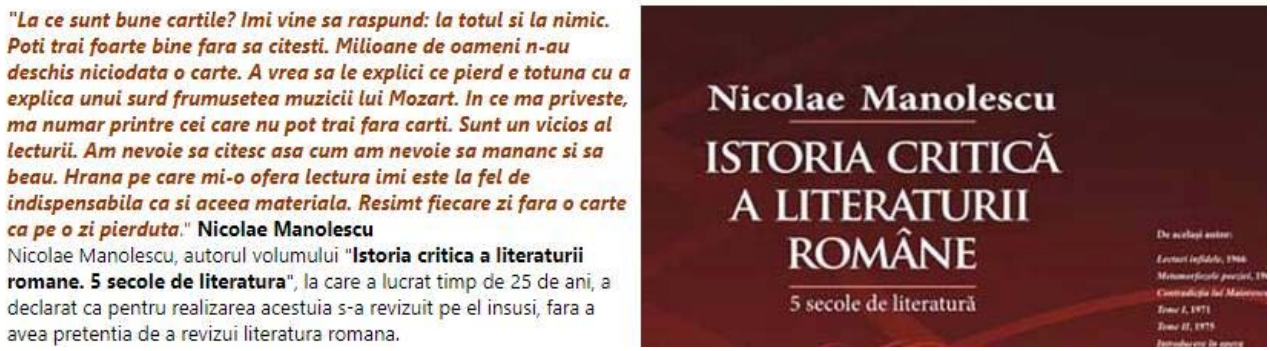

„Klaus Iohannis îi explică ministrului Tudorel Toader

.. de ce nu o vrea pe Adina Florea la șefia DNA”

Păi, și dincolo de savantele paragrafe explicative, pentru că doamna aceea nu face parte din tabăra sa! Aceea zice-se politică, însă în realitate cu gheare și colți în căutarea puterii.

Mi se sperie gîndul, cum o fi atmosfera, la acel nivel. O simt aceeași ca în vreun 1938, cînd un general de jandarmerie purcedea scurt la execuții (ordonate de monarhul timpului), ori prin 1948-54...

Aritmetica fenomenului mi se pare simplă. Unei vietăți deja fiară din proiect i se oferă puterea, ori măcar perspectiva acesteia. Deduceți dumneavoastră singuri cît e Dumnezeu (în sens înțelepciune, mizericordie, sens al curgerii lumii etc), în acela/aceia.

Așa simt eu. Dacă mă înșel, nu-i cap de țară a recunoaște că am greșit (sper ca ultima treabă să nu se petreacă în vreo odăiță cu gratii..).

„În anul de grație douăzeci nouăsprezece, am trei dorințe

.. : 1. să scăpăm de ei, 2. să scăpăm de ei, 3. să scăpăm de ei”

Dl Șora are un mod aparte de a glumi (se înțelege că acel gen d discurs se practică numai între amici. În afara lui, ai surprize)

Ceva îmi spune că dlui Șora nu-i dă prin cap o chestie. Și anume ca și alții că aibă o dorință asemănătoare, însă privindu-l pe dînsul. Și anume: 1. să scăpăm de Șora, 2. să scăpăm de Șora, 3. să scăpăm de Șora".
Teoretic, eu mă aflu aici măgar, dar tonul îl dădu onorabilul filosof (sic)...

PS
Chiar el o scrie? Ori vreun 'nepot' interesat de 'pensie'?

Un pic bizar

Cu cît un subiect e mai aproape de baza ființei noastre, cu atît e mai ocolit/evitat.
La chestiune. Ateii au belelele lor prin viață, dar e foarte posibil să le lipsească și dezamăgirile, legate de El.

Dacă vreun ins comun

… zicea vorba de aici, îi dădeam vreo atenție? Cred că nu.
"Oameni, oameni, semănați / Cu iubire, cărările..." (Aurelian Andreescu, cîntăreț de altădată)

Mă pălise azi

… o delicioasă ură pe cineva. După care a venit imediat interdicție, cum că nu-i deloc frumos așa ceva. Nu știu cum se face că acela care interzice ura o posedă vădit, în suflet. În paralel, n-ai sa vezi la el explicație, de ce e naspa să urăști. Cu atît mai puțin nu vei vedea de la acela zise domoale, și cu scaun la cap.

Ura îmi pare să fie de cel puțin două feluri. Aceea care posedă intimidare, din partea celui urît, respectiv cea lipsită de așa. Cea dintîi poate fi utilă. În sensul învățămintelor, al autocunoașterii
La o adică, și a doua face bine. În sensul plăcerii de a urî pe acela/aceia. Respectivul fiind deloc înger.

PS
Cînd insul urît ne intimidează, e de văzut cîtă dragoste pitită ni-i, spre acela.
Și care nu-i obligatoriu să fie ca-n pelicula Brokeback Mountain (ci mai rău).

Cîrcotașii

Oare ei arată altora pe unde să treacă strada? Ori laudă morala ce-i animă? Parcă nu.
Totodată, în afirmațiile sale, cîrcotașul are dreptate?

Un amic mă asigura azi

… pe trepte la Piața Rahova, că e mișto să fii barză chioară.
I-am răspuns, înăcrit, că nu toți are norocul ăsta...

„Pe mine nu mă reprezintă, ca român

…, dăncilă (sic), năstase, dragnea și restul comuniștilor.”

Ai tot dreptul să nu te reprezinte! Partea proastă este că aceia care se simt reprezentați de dumnealor se află jumătate dintre votanții de acum doi ani.
De curiozitate. Cine te reprezintă pe dumneata, din sfera politică (eventual și umană, a țării)?”

Îmi privesc scrisele de imediat mai sus... Simt că, dacă te pronunți cu vehemența acelui „nereprezentat „dancila, nastase, dragnea si restul comunistilor.”, cam prin definiție nu te simți reprezentat de cineva.
Acea duritate sosește tocmai din a te simți singur și amenințat, prin viață! Că și subsemnatul se află așa individ nu schimbă prea tare datele problemei...

Oare de ce

… atunci cînd acuzăm pe altul a fi ratat, nu putem oferi o vreo explicație, despre ideea de ratare (umană)?

N

Urît obicei

Şi anume de-a dori prea mult de la viaţă.

De pildă, de la susținătorii valorilor europene... Și anume că-i frumos a se exprima în ton cu ele. Nu ca aici:

„Fiecare discurs de la București al responsabililor europeni a fost câte o lovitură zdravănă pentru suveraniștii ceaușisto-securisto-decebaliști autohtoni! Sâc! ”

Hazul aparte al unor așa zise este că emitentul lor (pe numele-i mic Doru) venise în 1990 a pune umăr la implementarea democrației, vehemența-i pe felie ducînd la expulzare, din partea guvernului fesenist al epocii....

Bucuriile simple

Prețul scăzut la mere din ultimele luni (în schimb e mare la cartofi și ceapă. Cum se află la Johnny Walker, n-am idee)

Apropo.

Veți fi observat fără îndoială că nu s-a aflat acolo vreun întăritor, din categoria „cu adevărat...' Cum e într-un titlu de carte: „Despre lucrurile cu adevărat importante”

N-am apucat să-ntreb așa condei, așa partizan al respectivei idei care e deosebirea între chestiile cu adevărat importante, și cele doar importante... Simt însă (iar de la o vreme,deși pot părea scrîntit, mă încred în instinctele-mi) că acela va fi deranjat, de curiozitatea-mi.

Pe care drum să duc de aici discuția...? Căci am două, ca necesare în expunerea-mi... Hai pe acela al numerelor de revistă România Literară pe care le-am răsfoit de curînd. Și trecînd pe parcurs către pe altul, din preajmă.

Expunerile oamenilor de cultură nu se pot lipsi de energizante. De pildă:

> *„Volumul, MINUNAT (s.m.), de dialoguri pe care [...] l-a realizat cu [...] În partea a doua a momentului din 18 noiembrie, [...], un duet REMARCABIL forjat deja de, iată, două decenii – au oferit un delicat și FOARTE CALD concert live de chitară...”*

Înțeleg de mai sus că, dacă spui „duet forjat de două decenii”, nu-i suficient.

Ideea cu pricina se află hiperextensibilă... Teoretic îi stă la bază firea umană Dar tot vă invit a merge pe un an plan.

Există în Bucegi un traseu alpin. Nu prea dificil (deși destui își rupseră gîndul pe acolo!), însă de notorietate. Este vorba de Valea Seacă a Caraimanului, mai exact de porțiunea finală a acesteia, numită Hornurile.

Dacă legat de treimile inferioare ale respectivului drum am mai răzbit exprimări romantice, cu privire la Hornuri se află dispărut vreun chef de gargară.

Cred că așa ceva se petrece nu doar datorită contactului nemijlocit cu un mediu care nu tolerează joaca (aceea alpină aflîndu-se, totuși, din alt film), cît și faptului că acela amorezat de așa locuri e preocupat mai degrabă de experiența în doi, cu acel teren.

Am în vedere aici ce ar putea scrie/spune el altora *ulterior*. Căci pe moment nu-ți arde, fiind acaparat de contactul nemijlocit / impunînd contact total cu prezentul. Chiar și-așa, nici de acasă nu știu să fi picat careva la poezii (minus una din 1933, dar oricum încheiată cu promisiunea că

nu va mai călca pe-acolo). Îmi pare să fie acolo (iar subiectul fiind oricum de extins) un contact, un simțit care exclude bătutul de tobă.

> *Lucrurile pot fi extinse și la alte drumuri de acel fel. De pildă, n-am văzut transmisii live din Fisura Albastră.*

Probabil pentru că-ți piere cheful de așa ceva, cînd te știi, pardon de expresie, cu hăul/moartea la fund...

Mă reîntorc la jucătorii cu vorbele. Inevitabil am a merge la origini.

Una ar fi aceea religioasă. E de studiat aici ce-i vine insului a se adresa înaltului, problemelor de acolo după cum o face. Cert este că, pe linie socială, îmi pare că la un moment dat niște tipi îndestulați n-au mai fost cu mulțumiți cu bunăstarea. În sensul a cum se simțeau (cu angoasele de la natură), dar și al datului bine în ochii altor semeni. Angoasele aveau nevoie de drog pentru evadat din realitatea (de pildă curgerea textului creat), dar de aprecieri din partea semenilor.

Pe așa fond îmi pare a fi plecat cultura de tip literatură. Și care s-a dezvoltat pe sistemul spiralei ascendente. Întreg mediul era unul, totuși, lipsit de contestări, iar totodată admis/încurajat de Societate (din motive nu chiar greu de intuit).

Esența de-acolo s-a perpetuat prin educația, în sensul că noii-veniți în societate erau cultivați că edificiul cu pricina se află nemaipomenit (naiba luîndu-i dacă judecau altfel - îmi pare rău, dar se află de zis și acest ultim amănunt...).

Revenind la opul lui Paleologu, primul pasaj dintr-un extras la care am acces pornește cu un desăvîrșit omenesc. Și anume a da sfaturi altuia:

> *„Degeaba esti serios daca nu stii sa fii atent si daca nu esti perspicace (atentia inteligenta e totdeauna perspicace). Cine contempla cu atentie lucruri neluate in seama, socotite insignifiante, efemere, acela are toate sansele sa descopere esente, detalii revelatorii.”*

Nu mai trec în drumul vecin (cel privind un drum de munte), ci doar compar cu ce-i pe acolo.

Spusele lui Paleologu mi se par de o teribilă superficialitate. Fie și una acceptată de majoritate. Și măcar de-ar fi singurul omenesc de acolo. Dar sînt și altele. De pildă bobîrnace. Cu toatele făcînd bine sufletului omenesc. Ultimul lucru, prin definiție, e posibil în zone de timp și spațiu unde nu intervin prea tare neplăcute, către același suflet...

PS

> *„Cu adevarat importanta e fericirea. Veti spune: ei bravo, mare descoperire! Toata lumea e de acord cu asta! (Aproape toata lumea; sunt unii, feriti-va de ei, care fac pe grozavii si dispretuiesc fericirea.)”*

Admit în paralel că există tipuri de minți cărora le pică bine... În același timp însă, nu uit un lucru. Cultura are nevoie să nu dea la coș ceea ce, de fapt, s-a demodat. E acolo un gen de acumulare, simt eu, ce dorește a clădi/menține măreția. Cea proprie. Și care evită a da ochi critic spre cele adunate în CV-ul personal.

PS2

Nu spun că nu se află muncă și mintoșenie, în domeniul purecat mai sus.

Literatură muzicală, muzică literară

Volumul, minunat, de dialoguri pe care Mircea Mihăieș l-a realizat cu Ilie Stepan (*Șapte zile plus una*, Polirom, 2018) a fost lansat nu doar la Gaudeamus, ci și, cu o altă regie, la Muzeul Literaturii Române. Duminică, în seara zilei de 18 noiembrie, cu puțin înainte de prima ninsoare serioasă a acestui an, la MLR, Mircea Mihăieș și Ilie Stepan au punctat cîteva dintre reperele dialogului pe care l-au înregistrat în această vară (un dialog despre care, în această toamnă, în **România literară**, s-a scris în premieră și în mai multe rînduri). În partea a doua a momentului din 18 noiembrie, Ilie Stepan, în duet cu Horia Crișovan – un duet remarcabil forjat deja de, iată, două decenii – au oferit un delicat și foarte cald concert live de chitară. Ca și dialogul din carte, și concertul celor doi foarte buni muzicieni poate fi subsumat perspectivei despre care Ilie Stepan vorbea în sus-numita carte de dialoguri: „Se poate trăi fără compromis, fără să te înjosești? Se poate, așa cum s-a putut și în comunism. Nu toți au făcut compromisuri. Unii au făcut compromisuri și au dus-o mai bine. Au avut avantaje. Se fac și azi compromisuri jenante, dizgrațioase. Cum se poate face artă fără compromis? Simplu: făcînd arta în care crezi. Și strîngînd din dinți pentru că nu ai banii pe care-i are X sau Y. Sigur că aș fi tentat să-i spun unui tînăr artist de azi să meargă înainte și să rupă norii. Dacă se poate, asta trebuie să facă. Dar fără niciun compromis. I-aș sfătui pe tineri să aibă verticalitate și să încerce să discute, dimineața, cu ei înșiși. În intimitatea dimineții. Dacă atunci cînd te uiți în oglindă poți să te privești înseamnă că e bine. Trebuie să știi să renunți și să urmezi drumul pe care ți-l propui. Drumul cel mai sănătos este cel în care faci ceea ce știi, atît cît știi să faci. Acesta ar fi idealul. Urmează-ți drumul." E de menționat, de asemenea, că moderatorul întregii seri – o seară în care s-a văzut foarte clar ce bine imens își pot face literatura și muzica una alteia atunci cînd fiecare dintre cele două are ambasadori de cel mai înalt nivel – a fost Andrei Partoș. Întreaga seară a fost transmisă *live* pe vlogul său, „Foc de PAE" – un vlog care este un prieten de cursă lungă al revistei **România literară** – pe Facebook și pe Youtube. **(Cronicar)**

România literară numărul 50 / 23 noiembrie 2018

PS2

Revin…

„Volumul, minunat, de dialoguri pe care [...] l-a realizat cu [...] În partea a doua a momentului din 18 noiembrie, [...], un duet remarcabil forjat deja de, iată, două decenii – au oferit un delicat și foarte cald concert live de chitară...".

Cu ticăloasă aroganță spunînd, am impresia că acele vorbe mari trădează - de fapt - lipsă a sensibilității. Și a finеții a minții (și implicit a sufletului din dotare).

„Împotriva Amnistiei si Gratierii"

De curiozitate, i-aș întreba pe aceia cum văd condamnările unor Ion Antonescu, Iuliu Maniu și alții. Simt că s-ar ivi faldurile Ei. Ale subiectivității omenești. Cu oratoria aferentă. Și posibilă supărare că nu gîndești ca ei.

Mă uitam ieri la un film cu James Bond

Se zicea pe-acolo:

„Prima regulă a jurnalismului: să oferi ce vrea publicul".

Pe cînd coc în minte un material despre Basarabia

.. merg cu explorare spre ideea de popor. De nație.

Acolo, dacă nu gîndești precum ceilalți (să zicem despre faptul că basarabenii sînt români), întîia pornire față de rătăcit este să-l inviți a pleca, din acel sîn (al poporului local). Mai exact, peste hotare. Și teoretic au dreptate. Căci ne organizăm, din principiu, pe ideea unor valori comune, și carele să reziste exteriorului.

La așa situație, faptul că te-ai nimerit a veni pe lume, iar apoi a viețui pe același areal geografic deja nu mai contează. Ești străin. Dacă nu chiar nisip în angrenaj.

„Răul există în lume

… din cauză că oamenii nu sînt în stare să-și spună poveștile”

O surpriză, pentru subsemnatul.

Ca o minte destupată, aceea a oamenilor de la Dilema, să ia în serios acea vorbă.

O să-mi spuneți aici că zisa e pusă la șto, acolo. Nu cred.

Să văd eu dacă înțeleg bine situația... Există o realitate. Neplăcută. Cum nu vrem s-o acceptăm, o declarăm rău/rea. Apoi, purcedem a găsi soluții, acelui rău. Și anume că, dacă ne-am spune poveștile, ne-ar fi mai bine. Dar oamenii nu pot asta (se poate înțelege aici și că de-ai dracului nu vor...).

Cu riscul de-a părea într-o ureche, pasajul reprodus îmi semnalizează inclusiv agresivitatea ființei umane. Căci, de pildă, ce altceva este să reproșeze unui amărâștean că nu reușește să fie ca-n poveștile roze?

La chestiune, vă spuneam c-am frunzărit săptămînile acestea dintr-un volum al trilogiei Orbitor, de Mircea Cărtărescu.. Nu aș contesta valoarea de scriitură a acelei cărțj (deși, succesul e este datorat și vîntului geo-politic favorabil). Ori munca/mintoșenia autorului. Nu strîmb din nas nici la stilul (numit de inițiați) fantastic și asemănătoare. Dar nu pot să nu văd că întreaga desfășurare de finețe, de acolo, acoperă animalic.

Și deloc puțin.

Mai exact, cînd în pagini mediocre te-apuci a înjura un Ion Iliescu, e una În ale Orbitorului, fierea se află înmulțită cu doi (dacă nu mai mult), căci acuza e sporită de mijloace artistice în sine, dar și de combustibilul (întru facerea de rahat, a acelui inamic) decurgînd din așa-zisul fantastic.

În zonă, nu am nimic dacă autorul amintit are a pomeni de invitația făcută în copilărie de-un cogener, că să și-o tragă în fund (cu penisul). Așa s-o executa literatura. Mă uit strîmb, însă, cînd se vorbește de violul (ba și colectiv) efectuat asupra Revoluției Române.

PS

Se înțelege c-aveți deplin drept a spune, că subsemnatul e tare ofticat (dacă n-o fi făcut și bube!) de succesul dlui Cărtărescu.

Într-o publicație stimabilă

.. și venind dintr-un condei tot așa:

> *„Termenul de desemnare republica e frecvent folosit în Republica Moldova, în primul rînd pentru că face parte din denumirea oficială a statului, dar probabil şi din alte motive. Pot fi la mijloc modele şi tradiţii sovietice, dar poate şi evitarea unei identificări producătoare de confuzii: simplul Moldova ar trimite şi la restul regiunii istorice, din componenţa României. În acelaşi spaţiu cultural, formula limba noastră era şi este folosită de unii vorbitori pentru a evita eticheta înşelătoare limba moldovenească."*

Pomeneam recent despre alcătuirea unui popor majoritar. A unui mega-grup care și-a alcătuit organizație statală. Acolo, vreun gînditor-diferit nu prea are ce căută, în vreme ideologia locului (sădită prin diferite mijloace) o găsești inclusiv la persoane inteligente și cu bun simț.

„Republica Moldova"

Mi se pare mie, ori și cehii îndrăgesc așa gen de vorbă? Probabil li-i un mod de a se individualiza, într-un context geografic pe care nu îl găsesc amabil pentru ei. Poate li-i și căutare de nobilitate (inclusiv la cehi, căc nu știi niciodată ce ni se ascunde dincolo de aparențe).

Pornind de la aceste idei. Și dincolo de trecutul străzii, pe care un anume stat vecin îl practică față de basarabeni.

Aceia, dintre Prut și Nistru, se simt bine cum îs. A veni să le spui că își bagă coada rușii ori rusofonii nu mi se pare o treabă. Pînă la urmă, un malaxor al istoriei a dus lucrurile unde se află.

Cu rusofoni mulți. Și Crăciun sărbătorit în ianuarie. Bașca faptul că-s plecați - de lîngă cei ajunși ulterior români - de două veacuri.

Sună frumos cum că-s *frații noștri*, iar în paralel vrem să-i eliberăm de plaga rusificării. Atîta doar că, din interiorul acelui grup (cetățenii R. Moldova), lucrurile se văd altfel.

Nu se cade însă, a te pune în locul lor. Ci frumos este să vehicula ideile inoculate, ca cetățean normal al statului vecin lor (mai exact la vest). Cum că limba moldovenească e o aiureală/ parșivenie. Asta, în situația-n care aceea se află (banală) rezultantă a locului. Iar în paralel trecutul de stradă fiind o chestie universal nu tocmai plăcută, mai exact pentru ăla care-i dus pe trotuarul de vizavi.

Simt că dacă, la așa stadiu al vorbirii, pomenesc despre adevăr și Platon, nu rezolv nimic...

Apropo de Basarabia / Republica Moldova

Să presupunem că la un 1750 vin niște ardeleni și ne solicită a ne uni cu ei. Avînd cu toții aceiași limbă și trăgîndu-ne de la Decebal și Traian. Ce i-ar fi răspuns, să zicem, cosîngeanul din Muntenia?

Ar fi zis...

”Se prea poate să fim de același neam... Dar eu trăiesc de veacuri cu turcu', și mi-i familiar. Iar matale, chit că ești frate, te afli din altă lume...”

> Care era mai destupat la sud de Carpați putea face trimiteri puțin favorabile, în istoria comună (și în care ne-am luat gîtul reciproc), ori ar fi punctat filosofice din categoria „Obișnuința e a doua natură”.

„Cititul e o continuă deslușire a tainei unei emoții“

… – interviu cu Jón Kalman STEFÁNSSON”

Contează foarte mult pe cine-ai în faţă, cînd emiţi vorbe precum acelea citate.

La chestiune, poate exista ghinionul unui curios, doritor să știe care e diferența între continuă deslușire a tainei unei emoții, și doar deslușire a acelora. Ca opinie strict personală, am îndoieli că fanii unor așa texte excelează în emoții... Iar dacă dl autor o poseda emoțiuni, le bănui din cu totul alte domenii sufletești.

„Dacă aţi avea puterea

… să rezolvaţi, dintre toate problemele omenirii, una şi una singură, pe care aţi rezolva-o?

Iubirea reciprocă. Să fie iubire reciprocă şi să nu aibă sfîrşit. Reciprocă şi nesfîrşită. Iubirea. Eu am fost de multe ori îndrăgostit, asta mi-a şi ţinut scrisul în viaţă. Iubirea reciprocă a unei femei cu un bărbat. O femeie, eventual chiar Eva. Paradiziacă, şăgalnică, cu un măr…"

De aici fiind extras și titlul articolului: „Să fie iubire reciprocă şi să nu aibă sfîrşit."

La chestiune, îmi sare în ochi dorința: „Să fie..." Deci nu e. Și nici n-a fost. Iar asta fiind valabilă întregii lumi.

După care. Și întrebînd umil. Cîți cititori încîntați de așa ceva au avut parte de iubit?

.

„Nu e voie, bre, de așa ceva... Familia, cariera înainte de toate..."

.

PS

Privesc și spre Brumaru... Spre zisele-i despre amorurile personale.

Nu știu cît de răsfățat al Erosului fu d. poet, însă scrisele-i sînt vădit pentru impresionarea auditoriului (treabă care nu le are, din principiu, cu adevărul)

La zi de Eminescu

… continui să privesc spre acel fenomen (creat în social).

Personal mi se pare un pic aiurea să stabilești Mit de căpătîi a vieții culturale (și nu numai) locale un om care a creat pe la 1875-1880. În sensul că a avut la dispoziție doar cele acumulate în lume, pînă atunci. Iar de atunci apărîndu-ne în viață destule alte noi, mintoase lucruri.

Legat de poezia Eminescu, ea rămîne o alcătuire de cuvinte, la care vreun ne-partizan privește indiferent. Ori o tratează critic, rezultatul nefiind onorabil pentru Luceafăr (era, totuși, filosofia prezentului - cel de atunci...).

În sine, mi-e simpatic Eminescu, din motiv de rezonanță unele comune... Dar atît. Și prin vremi fiindu-mi simpatici destui alții.

Pe de altă parte, dacă mulți compatrioți ai momentului îl privesc pe Eminescu precum o fac, nu le-aș da peste degete. Ba îi pot și înțelege.

PS

În ultimele zile am dat jur ideii de dilemă. La care există o definiție DEX - ca orice de pe acolo, optimizabilă în sine.

Vedeam în ea o neputință de a opta. Un nefast (sau măcar obositor rămas în balanță). De a decide în privința mersului următor.

Cred că rubedenie cu aceasta se află expunerea din amonte despre Eminescu. Este drept că, în acea situație, e posibil a nu fi nevoia unei decizii.

Bineînțeles că or exista firi umane care să se simtă neplăcut acolo, în sensul că dumnealor și-ar dori (nu contează din ce motive) a opri doar una dintre idei. La o adică, dacă așa vor dumnealor...

PS2

Pe cînd aleg imagine pentru această postare, ating iar ideea de mit. În sensul că acela despre Eminescu funcționează obligatoriu cu poza-i de la 19 ani. Dacă pui vreuna de mai încolo, se rupe filmul...

Adepții mitului sînt însă majoritari, și puternici (nu neapărat acela de pe stradă, cît middle-class a fenomenului - dăscălimea în sens figurat, plus naționaliștii - și boșii cei foarte pragmatici societății)

”Adevărul” se plînge

… că actualul ministru al Culturii se află nițel împiedicat întru Eminescu, și limba română în general. Cred că-i valabil și în cazul acelei iritări vorba cu ai grijă ce-ți dorești. Un tip mai destupat n-ar lua foarte în serios mitul Eminescu, ba ar explora și în jurul termenului de Cultură.

Ce chestie... Ideile sfinte nu admit nici explorarea prin jurul lor, ce să mai spun de contrazicere...

Interesant acest fenomen, al creatului de statui

Mai exact al deciziei, de-a face cuiva așa ceva.

Zic asta observînd că un C. Argetoianu e lipsit de vreuna, în București (posibil chiar și la Craiova). Titulescu are însă, foarte probabil mai multe pe întinsul țării

Pot bănui care-s motivele unei așa absențe, a conului Costică, de pe vreun soclu (ar da idei, la gîndit pe picioare proprii)

PS1

Mă simt un pic singur... Marea majoritate a semenilor nu-și pune probleme ce-i cu statuile pe care le întîlnește în drum... În general (și barim pînă sosim la 60-70 ani) și reprezentările religioase sînt „niște ăia, pe polița de sus din camera lui mamaie...”.

Așa o fi normal.

.

PS2

Precizare utilă.

Argetoianu nu fu nici pe departe vreun serafim. Dar îi apreciez mintea brici. Că ea nu l-a ferit finalmente de o tragică gafă (aceea a reîntoarcerii în țară la 1946, cam drept între zăbrelele comuniștilor, e altă poveste...

Cineva (om tînăr), spunea că va dormi în cort

… pe zăpezile din locul montan X.

Nu știu ce mi-a venit să întreb cum se mai face dragoste în cort (ca să nu fie discuții, parc-am indicat că e vorba de un amor hetero). Cetățeanul cu pricina s-a bășicat.

Nu v-aș fi spus de incident dacă nu găseam pe undeva mențiune despre un loc unde au locuit Eminescu și Veronica Micle. Aici mi-a țîșnit altă idioțenie. Oare în ce stil se iubeau?

> Unii mai măgari ca mine se pot întreba dacă serveau oralități.

Din ce mi-a trecut pe la urechi, nu s-a discutat vreodată treaba asta. Iar asta, chit că ține de niște momente tare plăcute. Iar acolo e vorba de ditai miturile naționale, nu de vreun doi-lei din Văscăuți. Oare de ce-i asemenea fereală?

Eu nu spun că trebuie să țipe oamenii, pe uliță, cum s-au împreunat cu alesele inimii. Doar eram curios de ce se tace, asupra acelui domeniu.

> Se înțelege că întrebările aduc cvasiautomat răspunsuri, dar nu v-aș plictisi (și) cu ele...
>
> .

PS

Mă uit la zisele-mi de mai sus și verific cît e acolo dorință de a mă da deștept. De-a atrage atenția.

Cred că-i mai degrabă interes pentru un ceva necercetat, din jur (la o adică, asta m-a trimis și decenii la rînd pe munte...). Furia-mi existențială e posibil să mi se tragă și de la faptul că, la vremea copilăriei, mi se va fi dat peste nas la așa curiozități.

Îmi iese în cale

… un număr al unei revistei literare

Stau și mă întreb cu stă gradul de subiectivitate, al unui intelectual față de omul simplu. Foarte posibil să fie mai mare. Asta și pentru că, ieșit mai puțin prin lume, are un ego mai mare, de satisfăcut...

Pe acolo, dau de niște zise:

> *„H.-R. Patapievici și-a găsit tema în marota paradisului.*
> *<Foarte tîrziu am înțeles că tema vieții mele a fost dintotdeauna paradisul. Încă de cînd mă lăsasem fascinat de ideea posibilității de a-și începe viața din nou, de astă dată perfect – iar asta s-a întîmplat cînd am descoperit, la șaptesprezece ani, La vita nuova a lui Dante –, eram deja în căutarea paradisului.> (p.12)*

În consecință, autorul îl va căuta, dar fără să-l găsească, în ideile filosofiei, în plăsmuirile teologiei, în schemele logicii, în acordurile muzicii. Cel mai aproape de Eden se va simți citind Paradisul lui Dante, literatura reușind să-i dea ceea ce teologia, știin'a și filosofia nu reușiseră...”
Etc.
.

Mie unuia mi se pare mai simplu a medita direct despre cum o fi raiul. Ăla real (ceea ce cuprinde și eventualitatea să nu fie. Asta pentru că locul e ocupat de raiul vreunui Allah. Ori să nu fie deloc, vreun spațiu dincolo de ce vedem).

La aceleași zise, am a mă revolta - motive ar exista - ori a asta neplăcut uimit. Fără îndoială, pe oricine poate pica sentimentul că adevărul e la el. În ăst moment, așa privesc și eu lucrurile. Pe de altă parte, în față am mulți oameni, ba și un edificiu imens. Al Culturii. Și care aplaudă zise precum acelea citate.

Situația nu mi se pune de revoltă, furie, ci de supraviețuit. Vorba psihologilor, sentimentele-paravan nu mai pot acoperi Din-spatele lor.

Mă uit la acele locuri unde, după teoria mea, unu și cu unu fac trei. E vorba de ce spun dumnealor. Dar ei sînt mari, poate și eterni ca spirit, iar eu unul singur, respectiv mîine-poimîine părăsind această scenă a ideilor.

E nițică neplăcere. Una legată de sentimentul din copilărie, cînd voi fi zărind inși bine plasați în ierarhia... străzii unde locuiam. Și cărora mai tîrziu, ceva mai rebel, le-aș fi spus figuranți. Aceia bătînd cîmpii cu suficiență. Neluîndu-te în seamă, iar totodată ei subzistînd acolo, în micul Olimp local. Iar asta deși ziceau lucruri contestabile. Și posedau morgă superioară, deși vor fi fost tembeli. Dar din stirpe de boieri, pe care plebea locului nu-i deranja.

Dincolo de așa amintiri, foarte posibil ca lucrurile să stea așa inclusiv la scară mare, aceea culturală mai exact. La acest stadiu, ar fi de explorat, cum de-ajung așa oameni a ține frîiele domeniului - cel cultural. O spun cu născîndă plăcere exploratorie.

Dincolo de plăcerea furiei, există și aceea mai așezată a deslușirii realității, iar apoi a o lua cum e (chit că etern vor fi părți ale ei de mirosit).

PS

Mi se sperie gîndul c-aș putea da ochi prin Dante (cel descriind paradisul). Iar m-aș înfuria. „Dumnezeule, de așa ceva își pierd acele mărimi capul?!”

Dac-aș avea minte mai multă

… aș pune de-un studiu. Și anume ce ne vine a stabili cheie de boltă a spiritualității locului pe Eminescu (care mie, altminteri, mi-i simpatic).

Că veni vorba. Fie și dotat cu nemaipomenita lui minte, lui Eminescu i-a dat vreodată prin cap de cultul care l-a privit, după moarte?

Cît o fi izbutit să tulbure apele

… în domeniu, acel (iconoclast) număr despre Eminescu din revista Dilema, de prin 1998?
Azi privind lucrurile, după ce s-a pornit campania statală de naționalism (a ultimilor ani), am impresia că nimic.
Asta e.

„Ne-am născut pentru a fi fericiți”.

Mă uit spre ideea de fericire. Am impreesia că-i acolo o compensație pe care Societatea o acordă supușilor ei, pentru faptul că în ograda Ei nu mai pot urmări plăcerile naturale. Mai exact un amor(ezat) energic, libertate, îndrăzneală (ultimele două fiind rude cu nesupunerea-cînd-îmi-pică-prost).
Trăgînd un pic spre egocentricul de față, nu-mi amintesc să fi vehiculat - în scris ori verbal - despre fericire. Ci doar nu mi-am pus mare frînă dorințelor. De a iubi, de a merge în vijelioasele escapade montane (adică în abrupt montan), de a nu spune sărut-mîna cui n-aveam chef. Într-adevăr, există pe aici și ceva inconveniente (twain-ianul Huck Finn le-o fi simțit și el, pre pielea lui), dar asta nu cred că alterează cele zise de mine, despre fericire.

De fapt, ceva căreia i-aș pune titulatură de fericire m-a pălit la viața-mi. Două (sau mai multe) în adolescență - pe tipicul pomenit de Jean Cocteau/Jean Gabin: „Le jour ou quelqu'un vous aime, c'est tres beau...” Apoi, un zăcut depresiv după băutură, care brusc s-a lăsat cu o jumătate de zi nemaipomenită. Socoteala fiziologică nefiind tare complicată.
Mai sosi așa ceva de curînd, să fie trei luni. Un roz sufletesc. Un ceva ducînd gîndul la Eden. Parcă după vreo trei ore a trecut.

Klaus Iohannis zice cîte ceva

… despre Ziua Cărții, și cultură în general.
Mă uit și realizez cît de diverse-mi sînt sentimentele, față de domnia sa. Aproape tot palierul. Și negative, și pozitive. Iar din alt unghi privind, mai din adînc, dar și dinspre suprafața oceanului inconștient.

„Eminescu e românul absolut

… L-am definit eu: sumă lirică de voievozi” (Petre Țuțea)
În timp ce lansăm vorbe de tipul celei cu românul absolut, meditățm cum s-ar simți Eminescu, la așa caracterizare? Se pare că nu.

Ar fi inuman.

PS
Nu înțeleg care-i deosebirea între cei care trag pe nas și-aceia gustînd vorbele lui Bogza de mai jos, respectiv cultul lui Eminescu în general...

> *„Pe vremea când Dumnezeu umbla cu Sfântul Petru pe Pământ, într-o noapte ploioasă, au ajuns la marginea unui sat și abia au îndrăznit să bată cu toiagul în prima poartă. Câini mari s-au repezit să-i sfâșie, dar numaidecât s-a auzit un glas bărbătesc întrebând : – Cine bate ? / – Oameni buni! / Atunci omul, potolind câinii, i-a poftit în casă, unde nevasta și copiii abia se treziseră din somn, și a început a da porunci, dar cu blândețe. / – Mario, ia mai pune câteva vreascuri pe foc. Tudore, dă fuga la fântână după o ciutură de apă proaspătă. Ilenuța, ia vezi de o oliță cu lapte proaspăt. / Și le-a dat să se spele și să se șteargă cu ștergare albe și i-au ospătat și i-au dus să doarmă într-o odaie în care mirosea a gutuie și a busuioc …*
> *A doua zi iar le-a dat să se spele, i-a ospătat și le-a pus în traistă niște mere cum nu mai văzuseră și le-a urat drum bun. Și cum au ieșit din sat, Sfântu Petru a început să se roage : – Doamne, fă ceva pentru oamenii ăștia, că tare ne-au primit frumos ! / – Ce-ai vrea să fac Sfinte Petre, c-ai văzut că nu erau nevoiași. / – Doamne, fă ceva ca să-și vadă măcar odată sufletul ! / – Să-și vadă sufletul spui, Sfinte Petre ? / – Da, Doamne, să-ți poată vedea sufletul, așa cum vedem noi plopul cel de-acolo ! / – Bine, Sfinte Petre, a răspuns Dumnezeu, privind gânditor la satul din vale. / Iar după o vreme, în neamul acela de oameni s-a născut Mihai Eminescu.”*

Nu mă pricep în ale filosofiei istoriei

… , dar în cazul României pot identifica un lucru. Și anume schimbările aproape cu 180 grade ale orientării. Trec aici peste cele decise de afară, de pildă trecerea spre comunism. Ori poate chiar și 1989 (cînd altminteri aproape întreaga populație se săturase de privațiuni)..
La venirea lui N. Ceaușescu, în 1965, se trece în direcție opusă internaționalismului prosovietic de pînă atunci. Prin campania naționalistă din ultimii ani idem (și raportat la europenismul total anterior). Ultimele două îmi par a se fi executat în folosul garniturii conducătoare (aceea transpartinică și, în general, de dincolo de politic).

Zic toate astea gîndind la cum o arăta următorul switch (despre care foarte e posibil să nu-l apuc).

Mulți dintre noi nu se simt

… bine dacă nu clarifică, sau mai exact nu mafaldesc / pun ștampile pre viitor..
Subsemnatul însă, tip sucit, aduce ideea de care vă spun după care 'o lasă în tîrg'. Nerezolvată.
„Ce urît!”

Fragilitatea și, totodată, soliditatea miturilor

De pildă al lui Eminescu.

Slăbiciunea decurge, în cazul ultimului, din faptul că e bazat pe imaginea lui E. de la 19 ani (ba și în cazul aceleia destui simt nevoia s-o stilizeze, s-o treacă via creion spre stadiul lor de maturitate interioară). Dacă te-apuci a-ți însoți gîndurile, entuziasmul despre acel semi-zeu pe alte imagini ale lui, se rupe firul.

.

Soliditatea vine din nevoia generală de mituri. De dumnezei mai mici și la purtător.

La prima vedere, stau uimit față de cei gîndind precum doamna de la post scriptum Și care sînt mulți-mulți. Legat de ei, îi văd cu minte de secol 19, dar nu cred că e o treabă, a sta speriat, că unde-o să ajungem cu așa majoritate.

PS

Iuliana Chifu:

„Ziditorul de geniu a Limbii si Literaturii Române, precum Meșterul Manole...ceea ce Eminescu a zidit nu s- a surpat, a dainuit.

Dumnezeu a facut cel mai frumos ,,dar" Romaniei...un poet nepereche, un poet romantic, un eseist si gazetar exceptional, implicat în viata sociala si politica a țării.

Eminescu a fost redus la tacere pentru ca s a opus noii orînduiri politice de dupa anul 1870 si influențelor din vest... si astazi unii, asa zisi ,,critici" induc ca Eminescu este depășit, ca a fost ultranationalist, ca ar trebui sa ne debarasam de el, ca e scheletul nostru din dulap.

Eminescu a fost si este scutul tarii si a Limbii literare romanesti...curata, pura, plina de iubire si dor.

Eminescu este dorul nostru... care doare.

.

„Ultimul suspin al lui Eminescu ”

Dumitru Manolache, Ziarul „Lumina”

„A vorbi despre Eminescu înseamnă uneori a-ţi asuma riscul posibil de "a ucide", din prea puţină pricepere, "Taina Eminescu". Şi totuşi o facem. Discutăm despre Eminescu, din dragoste şi datorie pentru el şi pentru neam. Altfel, am fi eterni demisionari din viaţă. La 15 iunie 2011, pentru a 122-a oară, românitatea mai vorbeşte încă o dată despre poet. Fie şi numai pentru a-i adânci şi mai mult taina. Pentru că dacă nu l-am fi avut pe Eminescu "trebuia să ne dăm demisia", cum spunea Emil Cioran. Or, românul nu umblă dezertor prin istorie.”

Și făcînd (inevitabil) abstracție de entuziastele scrise puse în contul lui, și al Veronicăi Micle. Mărturisesc a fi descoperit doar ieri alăturata imagine a iubitei poetului.

O voință aparte, pe chipul Veronicăi. Nu știu anul imaginii, însă pare să aibă acolo vreo 36 ani (putînd coborî cifra la 32, avînd în vedere caracteristicile vremurilor)

Păi.

Privindu-i pe cei doi, îmi pot imagina cum se comportau cînd se aflau împreună? Eventual cum ținea palma la cap un Eminescu dimineața, dacă se trezea cu vreo migrenă?

Aici mi se poate spune că nu aș mirosi bine realitatea. Dar tot o văd mai apropiate decît vorbele mari puse în seama lor.

.

*

Mai toate condeiele pe care le întîlnesc - vorbind despre Eminescu - au marcă a ideilor sociale în care (inevitabil) s-au format. Și care-l socoteau Luceafăr și co., pe acela. În paralel, toți aceia (mai entuziaști ori numai entuziaști) au deranj dacă, prin absurd, le apare vreun gîndind-diferit prin jur...

Asta, pentru că sînt oameni.

Similar, mă uit spre biografia lui Eminescu. Acolo:

„Poetul avea o bună educație filozofică, opera sa poetică a fost influențată de marile sisteme filozofice ale epocii sale, de filosofia antică, de la Heraclit la Platon și de marile sisteme de gândire ale Romantismului, în special de tratatul lui Arthur Schopenhauer, Lumea ca voință și reprezentare, de idealismul lui Fichte și Schelling sau de categoriile din tratatele lui Immanuel Kant, de altfel a lucrat o vreme la traducerea tratatului său Critica rațiunii pure, iar la îndemnul lui Titu Maiorescu, cel care îi ceruse să-și ia doctoratul în filosofia lui Kant la Universitatea din Berlin, plan nefinalizat până la urmă, sau de ideile lui Hegel. Pentru acest înalt conținut filozofic al operei sale Constantin Noica, un cunoscut eseist și filosof român din perioada interbelică și apoi postbelică l-a denumit pe bună dreptate omul deplin al culturii române." (Wikipedia)

Revăd acolo alte două trăsături umane (completate/întărite prin acțiunea creației omului, și anume societate) Este creat un cocoon, cum că Heraclit și restul citaților se află nemaipomeniți. Deși vreun rătăcit, și respectîndu-le altminteri eforturi sau pionierat, poate privi spre rîndurile lor și să spună: „Aici, afirmația dînsului scîrțîie... Uite de ce...!"

Acea situație este apoi extinsă la nivelul întregii societăți. Iar ca urmare, lumea începe a vorbi, a socoti universul inclusiv în cheia acelui (oarece) fals.

Lucrurile stau cît se poate de îndreptățite (căci așa solicită specia noastră, via inevitabila organizare în societate), însă totuși unu și cu unu de acolo nu fac doi. Altfel, zis, dacă am măsura în acea cheie distanța pînă la lună, nu ne-ar da 384.000 km...

.

Și iar mă pălește amar sentiment de singurătate, cînd că pînă și un simpatizat (de mine, întru condei) George Călinescu simte nevoia a-și încheia apoteotic opul despre viața lui Eminescu...
Acesta find urmă fiind om.
Și pe care, dacă l-ai întîlni pe stradă, ai fi tentat a gîndi cu totul altele.

PS

Imaginea Veronicăi avînd copii este de cînd avea 18-19 ani. Aceeași fermitate i se putea citi pe față (ba poate frustrare în plus. Un Scarlett O 'Hara a la moldave...)

Pomeneam de filosofii

… pe care i-a studiat Eminescu la Viena (i-ar ulterior i-au înrîurit gîndirea).

E interesant că, dacă te referi la aceia și spui că s-au aflat stimabili, deștepți (de o sută de ori ca tine), deschizători de drumuri, nu e ok.

Nu e de ajuns. Din parte ți se vrea entuziasm, mai exact al insului supus acelora.

Cheia nu este „acela e mai deștept ca mine”, ci e un mic dumnezeu căruia îi trebuie pupate picioarele.

Atitudinea e posibil să se afle în esența umană însăși.

.

Supărarea cu pricina mai sosește dintr-un motiv. Și căruia i-aș spune Sindromul *oalei de noapte* (cea stînd sub pat, în vremea străbunicilor).

Supărați pe nesupus nu-i neapărat acel [echivalent de] Schopenhauer (e de cercetat aici cum ar vedea acesta lucrurile...), ci intermediarii. Aceia supărați că riscă a risc a fi întrerupt lanțul. „Noi îl lăudăm pe acela, iar nu ne lauzi pe noi”

> Cu riscul de a mă repeta, Camil Petrescu pune unui personaj al său spusa că nu oricine duce oala de noapte a șefului liberal Ionel Brătianu... O duce conu Alecu [Constantinescu], căruia i-o duce acel vorbitor, a ultimului urmînd a fi transportată de mai noii sosiți în partid.

Idei puțin și fixe

Despre Eminescu. Mai exact despre inimoșii lui suporteri.

Dacă spui că tratezi cu rezerve vreun scris al acestuia, sosi-vor mintenaș diferite reproșuri, la adresa persoanei tale. Rarissim vei fi întrebat însă asupra motivelor reticenței tale. Iar după ce vei spune ce și cum, pînă și acel din urmă curios va strîmba din nas.

Motivul e foarte simplu.

Existența acelor inimoși e bazată pe acel cult (și similare). Dacă îl afectezi, e ca și cum i-ai trage spre buza morții.

„Eminescu-i untdelemnul candelelor de prin schituri

…E dinamica absurdă a mai multor infinituri
Si ascunsă-n labirintul unei transe geniale
E gramatica perfectă a virtuților morale
Ca un flux al conștiintei într-o lume fără norme
Viciată și coruptă în nenumărate forme
Stă de veghe-n veci Poetul cu credința și cu slova
Peste Țara Românească, peste-Ardeal, peste Moldova...”

.

Eu i-aș crede, pe cînd dumnealor scriu de-astea, dacă n-ar exista acolo două omenești... Și anume identificatul unui dușman, în paralel cu săltatul propriei persoane.

Te doare un pic capul, văzînd cum respectivii bat toba valorilor morale, cînd din scrisul lor rezultă cu totul altceva...

Există apoi și joaca de-a vorbele (una în folos propriu, se înțelege). *Transă genială. Gramatica perfectă. Lume fără norme* etc.

.

Că veni vorba. Am luat ieri de la bibliotecă memoriile reginei Maria. Unde ea îi face cu mult ou și oțet pre politicienii vremii. Inclusiv pe Ionel Brătianu. Ori pe propriul ei soț, regele Ferdinand.

Responsabilii recent isprăvitului Centenar proslăveau însă acei politicieni.

> Ajunsesem la bibliotecă în căutarea volumului Lucian Boia, despre Eminescu. Eram curios să revăd cum luase naștere mitul acestuia. Cartea era împrumutată altcuiva, așa c-am adunat ce mi-a sărit în ochi, pe-acolo.

Ca părere a mea, laudă pe Eminescu aceia care nu s-au obosit să afle cine a fost, respectiv membrii Aparatului. Adică angajații pentru întreținerea ideilor sociale (între care, Miturile).

La bibliotecă

… apuc din raft și o carte de Silviu Brucan (1917-2006). Și care posedă îndeobște faimă proastă, între compatrioți. Mie unuia îmi este însă simpatic.

Ultimul sentiment fiind la plecarea-i inconștient (adică în prealabil e dictat de acolo), iar totodată eu avînd rezerve la multe dintre gesturile ori scrisele lui (aș sta de pildă mai prudent în a pune ștampile peste o epocă...)

Dar simpatiile pleacă de la potrivirile de fire. Și dumnealui îmi pare a fi fost un realist (specie numită de unii drept cinici). Iar poate decurgînd de aici i-a stat necramponatul de vreo poziție socială ori alta. Asta i-a permis ca, după o tinerețe cu simpatii staliniste, să privească altfel lucrurile, ajungînd ca în decembrie 1989 să fie nu doar cel mai destupat dintre cei implicați în Evenimente, dar poate dintre toți compatrioții (pe aproape mi s-a părut a fi Ion Petru Culianu, este drept că acesta nemirosind chiar imediat dedesubturile marii Răsturnări românești).

.

Lui Brucan (pseudonimul gazetăresc i-a devenit nume) îi aparține zisa potrivit căreia românii vor avea nevoie de 20 ani pentru a deprinde democrația, afirmații care a sfîrnit nesfîrșite furii, la începutul lui 1990. Ulterior, dureroasa pretenție a ajuns să fie tratată - în public - în neașteptată cheie Murphy: „Brucan a fost un optimist”.

A iritat în epocă și zisa „stupid people” înspre compatrioți, tradusă corect ori ba.

Am privit cu interes spre copilăria și tinerețea lui Saul Brucăr, fiu de negustor înstărit, pus însă la pămînt de criza economică a interbelicului. Am fost curios cum a ajuns la simpatii comuniste. În sine, trecutul economic ori vreun tratament antisemit nu mi-au părut a putea contribui la așa opțiune politică. E posibil să fi contribuit acolo și atmosfera din familie. Brucan pomenește sec despre tată-său, iar de mamă deloc.

Nu știu să fi pomenit vreodată nici de cele trei surori. În schimb s-a aflat plăcut impresionat de căldura pe care i-o transmitea Gh. Gheorghiu-Dej. Dar a respins - cu prețul aferent - orice

apropiere de primitivul Ceaușescu (ceea ce nu-l împiedică să-i vadă calitățile, iar totodată să puncteze trăsături mai puțin glorioase ale lui Dej)

.

Brucan nu se jenează de trecutul lui stalinist, pe care și-l explică, în contextul epocii. Îl paralel, spune că astăzi se jenează de multe din materialele pe care le-a semnat, în presa comunistă interbelică (la chestiune, nu-mi aduc aminte ca vreun liberal ori țărănist să regrete ce scrisese altădată...).

În deceniul șase activează în diplomație, ca ambasador în SUA și la ONU. Poate și în urma unor nepotriviri cu noul ministru de externe Corneliu Mănescu ajunge director al Radioteleviziunii (1962-66). Va pleca și de acolo, simțind că nu poate lucra cu Ceaușescu.

Între 1966 şi până la pensionarea din 1978, Brucan predă Socialism ştiinţific la Institutul de Medicină şi Farmacie din Bucureşti. În privința lui exista fără îndoială o derogare, întrucît nu reușise să termine nici măcar liceul. Inclusiv în epocă s-a aflat însă un om deschis la noul existent în lume, ca urmare emițînd păreri critice despre mersul socialismului (îi aparține afirmația că dacă nu se va reforma eficient, socialismul nu va apuca anul 2000). În paralel întreține legături cu mediile științifice occidentale (interviuri, conferințe), iar totodată nu i se supune lui N. Ceaușescu. Dimpotrivă. Fie și cu spatele asigurat dinspre Washington și Moscova (dar nici acesta nu a căzut din lună, ci a urmat eforturilor lui Brucan în acea direcție!), este poate cel mai puternic adversar al dictatorului român.

.

Multe din afirmațiile lui Brucan despre decembrie 1989 sînt contestabile (el continuă continuă să plaseze responsabilitatea teroriștilor către Securitate). Iar totodată zisele despre acei ani sînt prăfuite, mai exact justificate (și chiar avangardiste!) în raport cu evenimentele, însă incapabile să trezească interes uman. Însă demersul de-a cerceta în activitatea sa poate identifica, prin cenușa inutilităților rejectate de timp, destule lucruri interesante.

.

PS

Scrisele-mi de aici, luatul de valul cantității, îmi trimit mintea la niște zise Brucan, despre meditațiile pe care le dădea în liceu. Pe calea lor, a ajuns să știe mult mai bine de pildă latina... La acest stadiu al acestui material, mă gîndesc dacă și azi Grupul de Dialog Social este cu un pas înapoi în urma spiritului lui Brucan. Cred c-ar fi o dezbatere interesantă, pe acest subiect (fie și născut, apoi propus de un amator, recte subsemantul).

Omul deștept

.. cunoaște că ideea de sens diferă de la un ins la altul. Seamănul și mai deștept meditează ce e aia (lipsă de) sens și ce vrea ea de la viață (se înțelege că asta nu-i schimbă cantitatea de plăcut și neplăcut, care îi traversează existența, per total ...)

Pe undeva

… biografii de ajunși în închisorile comuniste.

Din ce-am citit eu pînă azi (și n-am răsfoit chiar puține...), n-am văzut pe careva să mediteze dacă el, suferindul, nu se putea comporta mai deștept, în relația-i cu sistemul ticălos care l-a dus după crunte zăbrele...

Se înțelege că acel gen de scrise se află amice cu obiectivitatea precum focul cu apa.

Că veni vorba, întîlnesc undeva o zisă. Ceva în genul „Adevăratele valori nu se erodează în timp”. Valorile (ba și adevărate!) fiind vinul Purcari.

Și iar mă-ntreb ce mă-sa-n cur învîrte Dumnezeu prin cer. Nu în sensul să pedepsească așa gargaragii, cît ce-i este în cap (ori îi fu, cînd cu făurit lumea)

Au! Om mă fac, la judecata de apoi. După ce c-am păcate din greu, o să mai vie și-un judecător cu mintea lui Dumnezeu, a mă sancționa...

.

Intoleranța din anii aceștia, a compatrioților

De care, altminteri, nu fac vreun cap de țară, ba și mă uit dacă nu exagerez eu.

E posibil, totuși, să nu exagerez... În primitivul (materialicește) deceniu zece, un Cristian Tudor Popescu putea dialoga în studiouri TV cu diferit-gînditorul Gabriel Liiceanu. Astăzi. așa ceva nu mai e posibil....

Privesc totodată campania cu „Români-în-sus, români în jos...”. Și care n-a apărut de nebună, ci urmare a unor necesități la nivel social. *Românirea* cu pricina (a se scuza verbul inventat pe loc) poate semnaliza lipsă de identitate, dar și sentimentul al singurătății - pentru poporul cu pricina.

Oare ce a intervenit, între un 1998 și actualul 2019?

Aici, apropo de polarizarea actuală, a fost președinte Băsescu. Iar în paralel, campania anticorupție a acestuia a scos din categoria jocului o seamă de gesturi, pentru a trimite în zona penitenciarului... E prea mult însă, pentru a crede că de aici se trag cele de azi...

Foarte probabil ca românii să nu fi primit bine, întru sănătate a sufletului, deschiderea granițelor. Putința de a călători. De a vedea pe la alții. Naționalismul, buna părere de sine în acel context ținea de ne-văzul adversarului / celui față de care ne credeam mai breji. Posibil să aibă și asta aport la disconfortul general de azi...

Posibil ca sursă a micii zăpăceli de azi să fie și creșterea bunăstării materiale. Într-un fel, om fi precum minerii din anii 70, despre care se spunea că au Dacii, pe care le conduc deseori în papuci/șlapi.

Dar dincolo de toate, e posibil ca mersul lumii / raportat la colțul nostru ori la întregul ei / să nu fie neapărat unul spre bine. Sau mai exact, cu destule neașteptate.

.

Spre deosebire de alte considerații, rîndurile mele nu țin să facă lumină. Era doar un trecut în revistă, un explorat timid spre ceea ce mi se păruse o problemă a momentului, în românime.

Am avut azi cîteva cuvinte puțin amabile

… la adresa lui Dumnezeu.

Cred că sentimentul unei ființe supranaturale, creator și întreținător a tot ce ni-i în jur se află proprie oricărui om. Pe ea, la o adică, se alcătuiesc religiile locale (ale unui grui izolat, să spunem), iar finalmente cele extrastatale.

Religia, care e sădită în noi prin căi asupra cărora nu apucăm să ne dăm cu părerea, conferă oarece siguranță existențială. Prin urmare, se naște un paradox, în sensul că acei conformiști se află și cel mai puțin exploratori spre ideea de Dumnezeu. Către care începi a iscodi, ceva mai complex, abia la anaghie.

Acel punct se află răspîntie. O categorie este a celor care încep a frecventa asiduu biserica. Ori a lectura prin metrou cărți sfinte. O altă categorie, din diverse motive, ajunge să se simtă neajutorat / fără sprijin din înalturi. De aici, sentimentul că nu e nimeni Acolo.

Cum avem permanent în noi glanda că există un creator (poate-i acolo o translare a impresiilor din întîiul an de viață), deseori ne reapropiem de credință, însă numai în sensul reproșurilor. Că El este, dar nu face treaba care se cuvine. Iar de aici lucrurile se leagă de ale Bibliei, în sensul că îi atribuim Dumnezeului zisele din ea, cu respectat adevăr de pildă, și-l, considerăm neserios că tolerează încălcări flagrante în lume.

> Faptul că aceeași Scriptură face trimiteri între altele la judecata de apoi, pentru incorecți, nu domolește focul acelui trecător prin viață...

Cred că am mușcat din măr

Mai exact din stilul de-a scrie istorie al dlui Lucian Boia. Pentru asta nu am fost gonit din rai, dar cînd dat-am azi peste volumul „Toamna pătimirii noastre” (1916), de Vartan Arachelian, n-am izbutit să avansez printre paginile ei.

Se află acolo pasaje ale autorului, dar și extrase din condeie patrioate de acum 100 ani (de pildă Oct. Tăslăuanu). Subiectivism cu carul. Scriitură după cum ne vine nouă bine politic, respectiv după cum ne cere dorul interior, a urca pe unii și-a coborî pe alții.

Folosesc rar vorba de mai jos, dar îi e cazul. M-a luat un pic de greață. Fizică. Plus o idee de amețeală.

În paralel, mă uit la subiectivismul de azi. Același. Niște tipi de la fundația Corneliu Coposu n-au vreo treabă, în întorsul istoriei după cum le vine lor bine... Și măcar de-ar fi numai ei...

Că veni vorba, Moise Guran spune azi că Europa civilizată nu înghite PSD. La care meditez scurt că nu e treabă civilizată să te pretinzi civilizat tu însuți. Respectiv să uiți că noțiunea e pendinte de mulțimea bordeielor ce tratează despre dînsa.

”V-ați pus întrebări despre comunismul românesc

… și nu ați găsit răspunsuri mulțumitoare?”

Da și nu. Adică (mi) le-am pus, iar apoi am găsit răspunsuri mulțumitoare. Aș puncta doar că, peste un timp, și urmare a inerentelor modificări mintale, respectiv a informațiilor noi ce voi acumula, opinia la chestiune mi se va modifica.

Similar.

„Ați dori să găsiți răspunsul la întrebarea dacă în România comunismul a fost ALTFEL decât în celelalte țări foste comuniste?”

Păi de ce ar fi trebuit să fie la fel? Noi, ca oameni, teritoriul, ori zarul istoriei în sine ni le-am avut la fel?

PS

Am citit cu nesaț cărțile lui Vladimir Tismăneanu, prin 1995. Nu izbutesc și pace să mă apropii însă de scrierile sale prezente. Părtinire cît încape, acolo (oare aceasta este, prin definiție, legată de lipsa nuanțelor, în judecăți?)

Presupunînd că textul aparține realmente lui Eminescu

… Foarte posibil da, însă e bine să păstrăm rezerve.

El este acolo gargaragiu exact cît politicianul de care se plînge.

.

În același timp, E. apăra la gazeta „Timpul” interesele Partidului Conservator. Care beneficia de votul cenzitar, iar ca urmare nu avea nevoie a vinde povești înstăriților din așa-numitul colegiu I.
.

Zisele din imagine mi se pare la greu contestabile. Dar admit că gazetarul de-acolo se adresa unui anume tip de copil, șezînd el fie și în corp de om mare.

Rîd și plîng

… , la vederea înregistrărilor video din TVRL, în decembrie 1989.

Din istorie sau realitate poți învăța, dacă nu te iriți că nu-s precum în visele tale de animal comod. Admit în paralel că anumite nevoi sufletești pot fi mai mari, mai stringente decît dorința de-a învăța din jur.

„Securitatea română, un cal troian?”

Am impresia că-i în firea omului, a nu dori să termine o treabă începută. Ori o explorare, în vreun subiect oarecare.

Căci în titlul reprodus mai sus eu asta văd.

„Singura cale de mântuire ar fi imitarea tăcerii.

…Dar limbuția noastră este prenatală. Neam de flecari, de spermatozoizi guralivi, suntem în mod chimic legați de cuvânt.” (Cioran, Silogismele amărăciunii”)
.

Una la mînă, Cioran nu are în vedere acolo, că ideea de mîntuire se află totuși discutabilă. Ci - într-un demers cu doi pași, gemeni - o scoate din contestabil, iar în paralel o suie la cer. Apoi, ca un bun creștin, el stabilește altuia o ștachetă foarte înaltă. A tăcerii. Deși naturalmente noi nu sîntem capabili de asta (din *n* motive).

Pe acest drum, insul căruia îi este pusă ștacheta e declarat inferior. Și nu oricum, căci nu doar un sec sentiment de inferioritate avem a ne drege, ci batjocoritor: *„Neam de flecari, de spermatozoizi guralivi...”.*

După astă tărășenie, tot fratele Cioran e nemulțumit... Ca să-l citez, e cu amar pe limbă (de ceilalți).

PS

Cioran turuia prin scris, și se plîngea în paralel că altul e limbut.

„Momentele emoționante

… petrecute în fața Ambasadei României din Paris ”

Deseori

… cînd caut una pe net, dau de alta. De pildă, de participarea (fotbalistul) Cornel Dinu la zilele imediat de după 22 decembrie 1989.

M-am aflat susținător al clubului Dinamo București, într-o anumită epocă. Acolo l-am avut oarece idol (optică de-a dreptul curentă pe la 12 ani) pe Cornel Dinu. În general el mi-a rămas favorit în acel cîmp, datorită putinței de-a strînge din dinți, de-a trage de sine.

Pe cînd îi citeam un interviu, ... m-au pălit ceva accente critice, dar imediat după aceea mi-am amintit un moment demult... Era la peluza estică a stadionului Dinamo. Să fi avut subsemnatul vreo 11 ani și jumătate. Dinu (spre 21 ani atunci) se afla și el pe acolo, alături de un domn la vreo 40 ani. Priveau jocul (unul pierdut, cu U Cluj?) și discutau, foarte probabil nu neapărat de fotbal.

Mi-au lăsat ambii un sentiment de seriozitate, chit că al fotbalistului îl îndepărta spiritual de puștiulicii admiratori. Fu acolo din parte-mi un sporit al simțămîntului, ca de la un copil spre un matur oarece model (sau măcar de care-ar vrea să fie protejat - admiteți așa necuviință din partea unui oarece știutor de psihologie).

Pe cînd contestam în mintea-mi unele zise ale lui Dinu despre Revoluție, acea imagine nu-mi dădea pace. Mai exact mă simțeam un pic vinovat. Chiar și așa, nu pot să nu fiu conștient că azi

mă aflu și un om măricel, am ajuns împreună senecți (între noi sînt vreo zece ani). E o ciocnire de contrarii, în interior.

Aș mai spune doar că, pe cînd criticeam în minte (vă asigur că motivele nu-mi erau chiar aiurea, dl Dinu aflîndu-se om), m-a trecut teamă că ar pune știutele-i tunuri (polemice) pe subsemnatul. De aici am scăpat mai ușor, ca unul care are die despre natura umană, și implicit de modul în care poate fi transpus jiu-jitsu în diferendurile înfocate de păreri...

Ceva asemănător stau lucrurile cu idolul muzical din adolescență. Care acum e moșulică. Și acolo (aici nevăzîndu-l vreodată în carne și oase) e un poc! de contrarii.

Omul tînăr care îți înflăcăra adolescența, oarecum el venind dintr-o lume superioară (nu neapărat cea vestic-geografică!). Iar acum ambii - tu și el - precum vă găsiți.

Înțeleg că pot fi și situații mai triste, decît cele înfățișate de mine. Și anume să nu te mai recunoști în adolescentul de altădată, ori să fi uitat de-a dreptul că ai fost așa ceva...

Tîrziu, ca vîrstă

.. am făcut oarece pace între mine și insul liber / animalul din mine...

Încep să-l înțeleg

…pe (starețul) Zosima, cel din „Frații Karamazov”.

PS
A-l pricepe e una, a-l urma - de pildă pe drumul religios, e alta...

**

E posibil că mă fi înșelat cu zisa-mi precedentă, despre karamazovianul Zosima (oameni sîntem, greșim...).

Am dat o vizită, pe semi-lumea ailaltă. De unde, după un zăcut în hinterland, revin în semi-lumea asta. Cea roză.

Să mă explic un pic. Zisa despre personajul rusului era legată de putința de-a tăcea, pe cînd vede omul una ori alta (și pricepe din ele, se înțelege). Partea proastă este că există un pendul Maxwell. Care duce insul captiv (vieții, respectiv firii lăsate lui cadou, nici nu mai contează de către Cine) în extrema opusă. Unde s-apucă a spune de-astea precum aici.

Întrebați cum e pe semilumea ailaltă? Naspa.

Oricum ar fi, mă aflu acum pe semilumea asta. A subsemnatului. (cum e pe la ăilalți, nu opinez). Dl în cauză fiind setat / ursit a nu sta și el domol, la mijloc, între cele două extreme... Ca toată lumea normală.

E haios că fiecare semilume te ia la șuturi. Că de ce ai fost dincolo, de ce te-ai comportat cum ești obligat, pe acolo... De parcă acela s-ar fi înnebunit, de respectivul balet!.

De bine ce-am revenit cu forțe proaspete

… (nu mai repet de unde), zvîrl venin al criticismului pe nevinovata revistă Dilema (se înțelege că putem explora ce-am eu taman cu aceia, dar piere apoi chef a citi restul postării...)

.

”Visele ne ajută să #rezistăm – ”

(PS Spre rușinea-mi, inițial nu văd haș-tag-ul... Deci e de bîrfit în proxim prilej)

”Pe Sanda Roșescu o cunoaștem (și o iubim) mai ales din lungul dialog cu Gellu Naum din volumul Despre interior-exterior. Ce se știe mai puțin e faptul că, după plecarea în Franța, în 1979, Sanda Roșescu, ingineră chimistă de meserie, a devenit analistă jungiană („interpret de vise“, cum cu modestie își spune) în grupul lui Étienne Perrot, psihanalist francez renumit pentru traducerea cărților lui

> *Jung în franceză. Iar după întoarcerea în România, în 2010, Sanda Roșescu a tradus mai multe cărți extraodinare, unele publicate de Editura Nemira”*
> Etc.
> .

Numai bine mă întorc dintr-un voiaj (aș minți să spun că mi l-am dorit!) pe semi-lumea ailaltă. Adică dintr-o depresie cum scrie la carte.

Ca părere a mea. Dac-apuci a te adresa conștientului cu ideile de mai sus, respectiv a zice altora de una și alta pe felie, mi-e teamă că nu ai apucat a vedea măcar umbra diavolului... Nu vă uitați strîmb de ultima vorbă... Îl pot trage lesne pe împielițat într-un discurs psihanalitic.

**

Judec mult, profund (și prost, firește!)… Rîndurile din articol sînt de la un anumit tip de om, pentru o anumită categorie de cititori. Cu toții se află la vîrsta de mijloc. Unde joaca e încă permisă.

PS
Apropo de Jung.

Ori ce s-ar spune, domnul cu pricina trăit-a acum o sută de ani. Și, pornind de la atitudinea noastră față de dînsul, se află precum Eminescu. Adică se neagă (din motive explorabile) că lumea a mers înainte, de atunci..

PS2
Cînd vreunul din jur vi se pare că bate cîmpii, se află de fapt acolo minunat prilej de a sonda inconștientul. Regulile ultimului, mai exact. Dacă am înțeles eu bine de la corifeii branșei, inconștientul reprezintă 99% din psihism.

> De ce am sentimentul bazat altminteri doar pe intuiție, că Freud se lasă mai greu tras în poezie - mai exact în scrieri docte de admiratori extaziați?
> Presupunînd că am dreptate, deduc de aici că Jung lasă loc de bătut cîmpii. Unii de făcut plăcere generației de mijloc.

DILEMAVECHE.RO
Visele ne ajută să #rezistăm – interviu cu Sanda ROȘESCU - Dilema veche

Bietul Mugurel!

L-am idealizat (avut model școl). Ceea ce sună frumos, dar la bani mărunți tot un tată mai bun (decît al meu) cătat-am pe-acolo... Vi se pare a suna urît, pînă aici?... Stați însă că e loc de mai naspa (eventual de învățături, vreunora...)!

Acel interes, de *tată optimizat* (altminteri e fiind venit pe lume la 1957, iar tata la 1916) e roz în prima-i parte. După un timp, și dac-apar valuri ale vieții (să zicem alea dintre etatea a doua și a treia), treaba se complică. Mai exact, începi să proiectezi în acel tată ideal și nemulțumirile acumulate în relația cu tatăl personal - ce n-a vrut, și pace, să fie ca în vise... Iar de-aici, distracție...

Și mai dulce este cînd ești luat matale însuți de tatăl cu Pricina, dar te prinzi de asta după o vreme). Iar dincolo de dulcele acelui admirator, te trezești săgetat cu n-avusese timp/curaj acela a lansa spre propriul tată...

În paralel, propriul fiu ne va arăta obrazul, că nu fuserăm nemaipomenit. Așa atitudine nu-l va scuti însă a păți la fel cu urmașul său (asta, dacă va avea vreunul...)

.

Vă doare capul?

Scuze!

Nu-i treabă simplă

… să dai ascultare instinctului. Cel din dotare.

Culmea este că el vede perfect (e o mașinărie deloc livrescă, ci pusă de specie în slujba supraviețuirii noastre). Atîta doar că intră în conflict cu multe altele, din restul personalității noastre... Cele supuse, de-acolo, regulilor sociale, dar și speriate de cîte mai au de stăpînit, în infinitul realității din jur...

Nu.

N-am uitat ce spusesem despre pendulul lui Maxwell, acum ceva timp.

M-am lăudat la viața-mi

… la cota de alcool aferentă, a ținti spre poziție Caragiale, a fi ca el / a-l depăși.

Din unghiu-mi, treaba se vede ca știință de-a trimite vorbe spre inconștient public (barim felia la carele consideri cuvenit a vorbi).

Îh.

E vorba de-a fi ales idol, chiar dacă tu nu te-ai înnebunit de așa ceva. O fi fost încîntatat Caragiale, de cultul care i s-a ivit? Posibil să da, dar mai ales să nu.

Oare, în aulă de universitate bucureșteană, la care mă strădui s-ajung a conferența, cîți mai rămîn în sală?

Am avut la un moment dat supărare

… pe dumneaei Specia, că ne îndrepta - via endorfine - către ce direcții îi picau ei bine.
Să zicem procreerea. După aceea am realizat că tot ea ne servește droguri, cît să uităm de belele existenței de zi cu zi. Mai exact acelea din primele două treimi ale vieții. Finalmente, căzutărăm nițel la pace, eu și himera pe care mi se părea a zări pe cer... Ca atare, privesc la o piesă care-mi păli cunoștința pe la zece ani.
Era pe acolo, prin România chiar, și trăgeam cu urechea... Piesele de la vîrsta de 10-20 ani, iar apoi de mai încolo și-au avut farmecul lor, dacă un ceva din ființa mea nu ar fi avut setat (de altcineva) a mă simți minunat.

Mă dau deștept, pe undeva

Sper să nu uit curînd, că acolo e doar jumătate din mintea/sufletul/persoana mea.
La așa zisă, îmi fuge gînd că doar de la prăpăstios Dostoievski îmi va fi sosit sugestie, a mă clădi - precum mă descopăr acum...

În rest, mărturisesc spășit a nu mă recunoaște, în rusul de acum două secole... (m-aș fi aflat într-o ureche, de-aș fi acceptat așa arhitect-total). La așa idee, dumneavoastră puteți sosi a întreba cu cine pasca mă-sii binevoiesc a rezona, sub acest cer cultural... Păi, sub ăla cultural, mai greu, Sub cerul real, rezonez de sar capacele, aceluia care-mi lecturează impresiile

Colțul bețivului

Alcoolul în sine (poate și altele) doar ridică o barieră. Spre adîncul nost'.
Din acel stadiu ni se află de ales. Să eliberăm reconfortantele herghelii cu mustangi - energici, plus liberi - ori să ne explorăm fricile, îngrozirile (nici nu mai contează cum s-au născut!) din aceeași Magazie...
Hai noroc!

PS
Fiind suficient - zic eu - un ciocan la un car cu oale, nu detaliez la ultimu-mi paragraf.

"Domnu Ordean...
În psihismul de zi cu zi opțiunile nu stau cam tot așa...?"

Ba parcă da ... Nu vrei să facem amîndoi echipă, Spirite, căci pari mai deștept ca mine...

"Dacă ne potrivim la fire, facem."

Interesant sentiment

… acela care - pe nu puțini dintre noi - ne oprește a ne adresa lui Dumnezeu...

.

„Păi parcă matale erau ateu...”

Așa e, însă vorba cu pricina se află al naibii de complexă. Trec aici peste faptul că, din eleganță, nu i-a scuturat nimeni pre credincioși, cu privire la ocaziile în care simt cerul al naibii de gol...

.

Deci, vorbitul spre Dumnezeu…

Te lauzi toată ziua, ori întreaga săptămînă (ori viață) că nu crezi în Dumnezeu, și hodoronc-tronc, pe cînd deretici prin casă, te trezești adresîndu-te Aceluia... (de Dumnezeii măsii pomenim cu alte pioase ocazii...). Că ce frumoasă îi e lumea, ori ne-apucăm a-i solicita ceva. De care ne arde buza.

Dinspre un ateu privind lucrurile, cred că nu strică, a încerca acel dialog. (nu am informații de la oameni serioși, că El ar fi răspuns vreodată, cu un glas pe care l-l bănui fain...) . Cine-i în stare a-l demara (cum spuneam, fie și cu capul în cele menajere), deja e mai bine dispus decît acela căruia nu-i prin cap, a îndrăzni de-așa năstrușnicie...

PS

Trufie.

Cu ce-s amărîte scrise de-ale mele, în comparație cu ale lui Nicolae Steinhardt? (sănătos este - cred eu - a veghea la repere, în umbletul nost' prin viață... De pildă, cîți ani-lumină mai am pînă la Eminescu? 20 sau numa cinșpe?)

„Eminescu e românul absolut…

L-am definit eu: sumă lirică de voievozi” (Petre Țuțea)

În timp ce lansăm vorbe de tipul celei cu românul absolut, meditățm cum s-ar simți Eminescu, la așa caracterizare? Se pare că nu. Ar fi inuman.

PS

Nu înțeleg care-i deosebirea între cei care trag pe nas și-aceia gustînd vorbele lui Bogza de mai jos, respectiv cultul lui Eminescu în general...:

> *„Pe vremea când Dumnezeu umbla cu Sfântul Petru pe Pământ, într-o noapte ploioasă, au ajuns la marginea unui sat și abia au îndrăznit să bată cu toiagul în prima poartă. Câini mari s-au repezit să-i sfâșie, dar numaidecât s-a auzit un glas bărbătesc întrebând : – Cine bate ? / – Oameni buni! / Atunci omul, potolind câinii, i-a poftit în casă, unde nevasta și copiii abia se treziseră din somn, și a început a da porunci, dar cu blândețe. / – Mario, ia mai pune câteva vreascuri pe foc. Tudore, dă fuga la fântână după o ciutură de apă proaspătă. Ilenuța, ia vezi de o oliță cu lapte proaspăt. / Și le-a dat să se spele și să se șteargă cu ștergare albe și i-au ospătat și i-au dus să doarmă într-o odaie în care mirosea a gutuie și a busuioc …*
>
> *A doua zi iar le-a dat să se spele, i-a ospătat și le-a pus în traistă niște mere cum nu mai văzuseră și le-*

a urat drum bun. Și cum au ieșit din sat, Sfântu Petru a început să se roage : – Doamne, fă ceva pentru oamenii ăștia, că tare ne-au primit frumos ! / – Ce-ai vrea să fac Sfinte Petre, c-ai văzut că nu erau nevoiași. / – Doamne, fă ceva ca să-și vadă măcar odată sufletul ! / – Să-și vadă sufletul spui, Sfinte Petre ? / – Da, Doamne, să-ți poată vedea sufletul, așa cum vedem noi plopul cel de-acolo ! / – Bine, Sfinte Petre, a răspuns Dumnezeu, privind gânditor la satul din vale. / Iar după o vreme, în neamul acela de oameni s-a născut Mihai Eminescu."

Privesc spre oarecarea simpatie

… pe care o am, pe la un timp, pentru pesediști.

E posibil că mi se tragă de la un risipit de speranțe. În onestitatea taberei opuse.

Admir spășit că, dedesubtul acelei foi (psihologice) de varză, s-o află copilul mic din mine, ce aștepta altădată să fie băgat în seamă, de către mai măriceii din jur. Copii sau adulți.

Veți întreba aici, nedumeriți, dacă nu mă simt (mai) vulnerabil, cu așa mărturisiri. Nu, nu mă simt.

Dincolo de automata întrebare

… dacă noi îl întrebăm pe acel ticălos, cum o duce cu viața...

Ca fapt divers, pățesc de la o vreme (ori devin eu mai sensibil la așa capitol) să mă duc cu inimă deschisă, entuziastă spre vreunul/vreunii și să am răspuns rece ori deloc de acolo. La o adică, m-ar durea drept în cot de așa refuz, însă un val mă duce iar și iar spre aceia, doar doar o pica niscaiva atenție. Probabil că va sosi timp în care, acrit de bătăi la uși închise, mă voi lăsa de acel dor a fi (eu băgat în seamă.

În paralel, mă strădui a observa realitatea (după un timp vine și acceptarea ei).. Oarecum ies din pielea mea și privesc întreaga scenă. Cu mine și acela.

Dincolo de toate, ultimele gesturi conferă ceva liniște la inimă, dar în paralel știu că mîine vor sosi alte belele sufletești, la care înhăma-mă-voi din nou... Cică așa e viața.

E interesantă o chestie...

Dacă spui acelor entuziaști că nu iubești România / țărișoara noastră scumpă, treaba cu pricina e interpretată cum că o urăști. La o adică, nu o urăsc însă - trăgînd linie - pot spune că mă simt bine cu ea.

Priveam de curînd niște rute feroviare pe YouTube. Se aflau minunate, ca natură traversată. Dar cele din România-s ale mele... Acea familiaritate face cît toate recordurile posibile în alte părți.

Bineînțeles, dacă sosi-voi cîndva pe-acolo, pin frumoase străinătățuri, îmi pot face familiare acele locuri. Iar de atunci și iubi.

Apropo de a urî

Nu e treabă simplă să accepți că altul te urăște (simpla părere, că altul parcă te-ar urî deja duce la concluzia anterioară...).

Mda... Să accepți că altul te urăște. Nasol.

Întrebați dacă se întîmplă a urî și eu pe altul? Parcă da.

Psihologie cică abisală

Vă mărturisesc o chestie (și fruct al unor observații din ultima vreme). Scrisul meu pe-aici îmi face bine, dar și strică.

La origine / baza existenței de zi cu zi , avem un disconfort. El se drege în mai multe moduri. De pildă prin muncă. Ori condimente (hulibile sau ba) ce niciodată nu ajung a domoli pe lungă durată acea neplăcere. Disconfortul acela este atenuat prin simpla ședere în cîmpul conștient, care prin definiție amputează virulența sentimentelor de dincolo de dînsul (și făcînd parte din psihismul acelui om).

Scrisele de aici pot avea un grad mai mare ori mai mic de ingrediente ce îndepărtează de acel disconfort (existențial). Se află un mic furt al căciulii, chit că deloc a condamna. Cu cît încerci să dregi ale adîncului, cu atît nota lui de plată (și de neevitat) fi-va mai mare.

Nu poți nici a sălta parul, că de ce te zvîrli, domnule, înspre droguri de făcut (nițel) viața minunată.

Cred că ceva soluție este măsura. A te îmbăta cu apă rece, precum subsemnatul cu așa scrise între oameni/către sine, iar ulterior a nu uita totalitatea celor din existență. Nu, ultima nu-i plăcută.

Mi-aduc aminte că, pe cînd îmi venise a buchisi prin psihologie, cineva declara drept dezagreabilă-al-naibii întîlnirea cu propriul inconștient. Deci n-am venit cu ideea de acasă, doar pentru a vă produce domniilor voastre bau-bau...

Scrisele-mi despre apetitu-mi pesedist

… din ultima vreme porniseră de la o postare a Cristinei Țopescu, pe care Florin Iaru a preluat-o pe fila lui. Doamna Ț. se oferea a da lecții premierului Dăncilă, legate de calitatea discursului domniei sale. Iar din acel stadiu, s-a întins discuție contradictorie, în curtea lui Florin.

Dincolo de argumentele subsemnatului, acolo, și de a căror forță polemică nu am de ce să mă îndoiesc. Puternice lanțuri se află simpatia pentru cineva (eventual ura pe altul)! Sesizam la opinenți-mi că nu nu-i traversa vreo îndoială, despre vreo bucată din textul dnei Țopescu. Să spună dumnealor: „La vorba asta, parcă am rezerve... Iar aici îndrăznesc să fiu în dezacord cu dumneavoastră...". Nu, totul era aplaudat în bloc, după cum nici adversarului (mai exact dnei Dăncilă) nu i se găsea vreun dram de circumstanță atentuantă.

Atitudinea, între noi fie vorba, mi s-a părut curioasă, cîtă vreme acolo se aflau oameni cu pretenție a fi școliți (și a da lecții altora...). Dar. Și pentru că, la dracul (meu) lăsat în libertate, aia ar mai lipsi, să nu mă uit nițel critic în oglindă...

Am privit dacă eu am reproșuri pomenitei doamne blondă (uite-așa simt eu nevoia să acord adjectivul, mai sus...) Pînă să m-apuc a găsi vreunul, mă și luase cu-o moleșeală dulce, la care orice-aș fi găsit blamabil arăta ca dracul, întru seriozitate... Of... Cum zicea Margareta Pîslaru (cîntăreață din Demult) despre inimă?

Naționalismul de acest fel

… mai ales în secolul 21, mi se pare un fel de beție de care - vorba cea veche - se va da inevitabil s(e)amă, la un moment al istoriei (altminteri nu foarte depărtat). Nu ne antrenăm deloc pentru ce vine, ci preferăm a merge în verificate forme de succes din trecut.

**

> *„ Astfel, la finele domniei lui Petru Rareș, o comisie austriacă de investigație consemnează posibilitatea unirii Maramureșului cu Moldova, dintr-un motiv foarte simplu: „fiindcă cea mai mare parte dintre locuitorii comitatului Maramureș sunt români, și deoarece se potrivesc cu moldovenii la limbă, la religie și la obiceiuri”. Or, toate aceste argumente fac parte din etnicitate și arată o anumită conștiință de grup, bine sedimentată în jurul anilor 1550.”*

Nu-ș foarte școlit întru logică, dar tot privesc curios la zisa de aici. Deci o comisie austriacă spune ceva. Că maramureșenii se potrivesc cu moldovenii... Atîta doar că austriecii nu spun nimic de vreo conștiință de grup, cu atît mai puțin de etnicitate. Astea le aduce din burtă-i dl președinte al Academiei.

Pot fi destule treburi contestabile în zisele dlui Pop, dar simt că dumnealui nu-i naiv cît să iasă cu acele idei din mediul comilitonilor, mai exact unde nu-l contrazice nimeni.

PS

În subiectivismul meu, găsesc neașteptată prezența la un capăt istoric al Academiei Române a unui Titu Maiorescu, iar la altul al președintelui ei de acum. Dar, la o adică, *Dieu* și realitatea *disposent*... Iar totodată lasă loc de explorat, de ce lucrurile nu merg cum pică bine minții vreunui cîrcotaș...

Poate disperarea nu e un lucru îngrozitor

… dacă ne supunem lui din timp...

.

**

.

Oricare dintre jumătățile sufletului (adică cea animalică, respectiv educată) ni se află la cârma comportamentului, poate e bine să nu o ignorăm, pe aceea ajunsă deoparte.

"Dramele există doar in mintea noastră"

Este drept că acolo, în capul nostru, se poate intîmpla să doară teribil. Și chit că prin exterior realitatea își vede netulburată de ale ei...

**

Aparte sentiment, să te simți inferior cuiva.... Pentru ce are in cap, ori a realizat prin muncă.

Mult timp am stat cu impresia

… că stăpînirea de sine se află un fel de dop pus naturalului din noi. O nuia peste ochi, vrerilor din adînc (între ultimele trec și neplăcutele, ce-apar în fața sarcinilor de îndeplinit, ori a simplei prezențe prin lume). Mult mai apoi m-am prins că de fapt e vorba de-a stărui pe simțămîntul neplăcut. Și de a nu fugi, cu durere ori dispreț (că mărimilor noastre ne sosește așa necuvenită pe cap).

Ideea mi-a venit încă o dată pe cînd meditam la (ne)acceptatul cum sîntem. Nu o dată, în calea acelei îngăduințe stă neputința de-a suporta vocea/joarda din interior, care ne sancționează un gest ori un gînd.

Fără îndoială, există pe lumea asta interdicții pe care-i foarte sănătos a le lua în seamă, De pildă a nu ne reprezi cu capul într-un zid. Ori de a nu înjura reprezentantul autorității ori diverși semeni. Însă, apropo de vocea pe care o pomeneam, de cele mai multe ori ea e subiectivă (ca să nu zic sadică). Și, deci, ar fi loc să-i spunem că nu se află de luat în seamă. Acel zis, cel puțin într-o primă fază, doare. deseori mult, dacă nu spre buza insuportabilului (despre cele dincolo de acel hotar, discutăm cu alt prilej).

Ca să vedeți cu ce-și bat unii capul..

.

PS

Din puțul modestiei.

Oare scrisele-mi despre suflet au ajuns mai deștept decît ale scriitorului Teodor Mazilu, spre care priveam cîndva ca la Everest? Ziceți că mă aflu sinistru? Așa e.

Personajului dintr-un tablou

… nu-i poți fi decît supus, ori ins încîntat a fi găsit acolo un dumnezeu cu are să se joace. Eu însă abia de la așa figură naturală, a lui Cuza, pot porni să rezonez cu el, să-l înțeleg.

Oare cum rezolvă alții nevoia de-a rezona, cu vreau seamăn? După cum, și recunoscînd c-am lecturat doar 1% din ce cărți bune de psihologie vor fi existînd...

Dorința de a rezona cu altul e semn de imaturitate, de - cum ar spune pricepuții - blocat în evoluție?

Mă uit la disputele care apar

… (pe net) între oamenii simpli.

Că ni se află la frîiele personalității primitivele, asta știam. Dar acum aflu că nu prea-și bate nimeni capul acolo de (contra)argumente. Preocupare dintîi îmi pare intimidarea adversarului, sau

măcar dezumflarea acestuia, îndeobște prin apăsat zone sufletești ce nasc inferioritate. Iar cînd nu se poate (și sîntem în defensivă), împrobodirea aceluia.

E reperabil pe-acolo și încercarea de-a sădi în sufletul adversarului lehamitea, și implicit să-l facem a abandona un demers - care ne pică nouă prost.

Se plîngea cineva azi

… de ideea tristeții.

N-am idee cum văd alții problema dar eu unul cred că dacă vrei să ai parte de opusul tristeții (simt că-i vorba de entuziasm, chef maxim de-a trăi etc. - chit că ne-eterne), cea mai sigură cale este de-a zăbovi pe-acea tristețe.

Din principiu, acele țîșniri interioare se află de scurtă durată. E în constituția lor să fie astfel. Atîta doar că, din diverse motive, nu le suportăm, iar de-acolo și-nimica-mișcă. (Teodor Mazilu avea o vorbă tare interesantă, în „Ipocrizia disperării", cum că refuzul nostru de-a privi spre așa sentimente le dă, de fapt, viață...).

Tristețea are un statut să-i spun special... Face parte dintre atitudinile pe care Societatea nu le prea agreează (din motive care-i prind dumneaei bine...). Prin urmare, din teamă să nu fim descoperiți cu așa sentiment în brațe, de către alții, o zvîrlim cît colo. Iar treaba asta se soldează nu doar cu acel nimic-mișcător de care pomeneam, dar și lipsa noastră de antrenament, în acel domeniu (fie el și dureros o vreme).

Prin urbe

La Universitate, monumentul (dacă nu exagerez în așa numire) lui Cristian Pațurcă. Cu vorbele-i „Mai bine mort decît comunist..." etc.

Nu-i dubiu că s-ar alege praful de Soțietate, cu de-alde d-ăștia ca mine. Dar mie unuia zisele de acolo, situația istorică de care țin mi se par niște chestii de multișor, respectiv față de care lumea a evoluat. Recte, dacă te-apuci cu-acel tipic a rezolva vreo situație publică, de azi, nu te-alegi cu nimic. Pe de altă parte, dacă societatea funcționează așa, și-o avea motivele ei întemeiate. Și chit că rătăciți asemeni mie se uită mirați...

Pe undeva, zisele din alăturata imagine

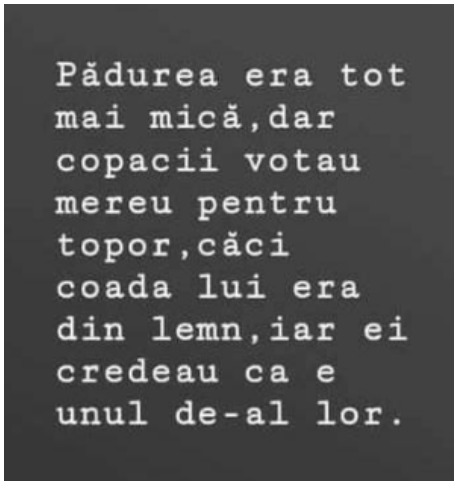

Ghicești iute omul normal. Căci găsește vină la altul. Căruia el îi este, totodată, superior.

Înrudită se află aici ideea că (doar) celălalt trebuie să se schimbe. El să nu mai voteze cu topoarele (pe scena politică găsindu-se altminteri și oneste drujbe...). Noi, nu („.., niciodată!", vorba Andei Călugăreanu). Ci să rămînem la fel.

Am sentimentul

…că se joacă de-a vorbele mari taman ăia mai primitivi, mai animalici dintre noi.

„Ești cît dăruiești”

Eu unul nu dăruiesc (dar nici nu fur de la altul). În condițiile astea, cît sînt?
Presupunînd că sînt puțin ori deloc, e vreo problemă?

Apropo de animalic. Imaginați-vă ce ochi, a băieți pașnici, fac tipii de pe-acea filă Fb cînd le sosesc sub ochi zise precum ale mele. Ori lăudătorii de (vorbe ale lui) Ion Ianolide.

Acum vreo două decenii

… printre intelectuali avea faimă proastă o autoare (de romane amoroase) pe nume Sandra Brown.
Mă uit la ce gustă domnnii spălați de azi:

> *„Lorenzo Marone ne propune o poveste puternică și emoționantă, scrisă cu meșteșug, despre viață și moarte, condimentată deseori cu accente comice. Cesare Annunziata, eroul septuagenar al romanului, e prins într-un păienjeniș de relații cu fiul lui homosexual, cu fiica adulteră, cu amanta prostituată și cu toți vecinii de bloc...”*

După un mic haz (ca orice tembel care se respectă), simt că există motive, pentru care lucrurile se petrec după cum o fac...

Oarecum la chestiune. priveam ieri la panoul din imagine, cel invitînd spre State. Acolo fiind un stil interior, al celui ce poate fi captat, cu acea idee publicitară.
Nu cred că greșesc spunînd că, dînd curs îndemnului (cu traversare de Atlantic cu tot), același individ va da de cu totul altă lume, decît visează el (la pătrat?) aici. Că se va înnegri el nițel la față e una, dar stau și mă gîndesc cum își scot banii tipii care nasc/produc așa invitații. Cred că sînt din tagma celor care produc și invitațiile roze către incintele de (video-)chat erotic.

Apoi.

E foarte posibil ca multă lume (tînără și) bună să pățească precum cel-traversînd-Atlanticul. Venim cocoloșiți dinspre copilărie și adolescență, apoi dăm de rigorile economiei de piață/corporatiste. Îmi pare să fie un șoc, acolo, altfel neputîndu-mi explica apetitul pentru gama ideii de 'poveste' (în detrimentul celei de 'întîmplare' ori 'situație de viață').

Oare cum va arăta așa generație, mai încolo? (spun din simplă curiozitate, nu din dor de a-i vedea storși etc.)

Apropo de generații, și fugindu-mi recent gîndul la generația BUG Mafia and co, oare ce-o mai face? (vezi paranteza de imediat mai sus, chit că pînă și-așa delicatețe poate pica prost, pe subiect...)

Iar mă plimb

… precum copilul zice-se nevinovat, cu un ac mic-mic, în mînă. Și în preajma unui balon (și nefiindu-mi vină, că acela se află tare fragil).

Am nimerit un promo la această piesă, pe un ecran de la metrou. Imediat mi-am pus problema care e legătura, între personajul literar de la origine, și concepția artistică a respectivei adaptări.

Nu mi-a părut, a exista vreuna.

Pe de altă parte, era acolo (și adaptînd o vorbă a anglo-saxonilor) o situație. Adică acei realizatori plus spectatori aveau nevoie de ce-i acolo.

Metaforizînd un pic, jucîndu-se cu trupul bunicului (ținut la geam) primind și după moarte pensie, acela a ajuns să arate mult diferit față de ce fu la origine. Mai exact în raport cu ce fu după ultima respirație.

Am multe defecte

… nu și pe acela de-a identifica în jur proști / prostie.

Dacă am o problemă cu ideea de prostie este că nu izbutesc să miros ce vrea ea să indice. Barim în tonul pe care îl simt atașat acelei acuze/ desconsiderări.

Tot pe acolo, cred că mai intervine un lucru. Cei care declară pe altul drept prost nu-și cunosc omenești minusuri, prin viață. Sau refulează la greu, în privința lor.

**

Mi-a rămas mintea la acuza de prost(ie).

Cred că așa ceva merge doar într-un mediu sept. Fără agenți deranjanți. Căci văd acolo două probleme. Prima este neconștientizarea faptului că noi înșine nu sîntem perfecți. Or asta, într-un spațiu real, se lasă cu probleme. Apoi, nu sîntem atenți că acel prost și-o avea și calități, ori măcar dotări cît să ne replice dur (daă îi lipseau, nu supraviețuia cît să-l declarăm noi azi prost).

Una din însușirile existenței noastre este capacitatea de a ne izola, de factorii deranjanți (aș mînți să spun că fac excepție...). Din așa locuri ferite de belele ne putem poza în inși puternici.

La o adică, facem și noi ce putem sub soarele ăsta, pe o scenă generală pe care nu noi ne-am ales-o.

1987, Brașov

Înțeleg mai greu un lucru, la acea revoltă brașoveană. Dacă nu se intra, iar apoi devasta în Consiliul județean, care era problema? Nu spun că o demonstrație doar în exteriorul acelei clădiri ar fi fost aplaudată de autorități, însă devastînd a ridicat minge la fileu represiunii.

Poate grăiesc eu din cărți, însă forță demonstrezi în momentul în care te poți stăpîni.

Ciudată alegere are insul simplu...

Te hingheresc eu, statul de aceeași naționalitate cu a ta (de pildă în armată, la vreme de pace sau război), ori vreun străin - care ar ocupa țara?

Oare Dumnezeu prin cer ce învîrte, în fața unei așa situații?

PS

Cel mai sadic din toată povestea este că victima ajunge a face declarații (dacă n-o crede realmente interior) că-și iubește țara, că e gata să-și dea viața pentru ea. (Culmea ar fi ca, adus prin vreo ședință de spiritism, așa entuziast să declare și după moarte chestii ca acestea!)

Îmi permiteam recentissim

… să identific o însușire a ființei umane, și anume de a-și crea un *cocoon*. Unde, simțindu-se bine datorită acelei izolări, să-nceapă a-i înfoia (sic) mușchii, pentru sine, dar și către sine ori alții.

Îndrăznesc a mai identifica o caracteristică. Și anume zisele rămase-n-aer (altă denumire nu-mi sosi, în graba redactorii de aici): *„Nu poți avea un astfel de discurs! Și câtă ură poate încăpea în el!”* Dacă te-apuci a solicita acolo detalii, se lasă cu stop-cadru (dar nu în sensul cinematografic) în gîndire, la vehiculatorul acelui tip de vorbe. De pildă, să-ntrebi ce e aia ură, ori la ce-i dînsa naspa.

Totul se petrece de parcă am avea în noi o broască, și unde-i de ajuns să trimiți 'chei' precum acea vorbă, pentru a se deschide ușă către toate înțelesurile noțiunii de ură (ori similare).

Nu știu exact cum se petrece educarea oamenilor pe acea felie, cert este că ei ajung să reacționeze stas, la vreo idee. De pildă, la ceea de ură, dresații (pardon, educații) știu că nu e de bine, iar că inconștient trebuie să se revolte/uite strîmb într-un fel anume. Toată treaba, și revenind la cocoonul de care pomeneam inițiа,, se petrece în spațiu unde nu apar nedumeriți ca mine, respectivi domni ce replică cum că-și bagă picioaele, că-i doare-n cot de acuza cu pricina.

„ K. Iohannis, la decorarea unor supraviețuitori ai Holocaustului

"Acapararea discreționară a puterii poate avea efecte grave"
Mare figură, d. președinte Iohannis... Face dînsul ce face, și-și trage spuza pe turtă...

**

Mie mi-i simpatic domnul cu pricina, de la Cotroceni (căci așa-s regulile atracției, nu întreabă..), dar nu pot să nu observ cît de poamă se află... Pardon, cît de om!

**

Mă uit în sacoșă. Obiectivitatea-mi se află încă acolo..
Am sentimentul că d. Iohannis se află cel mai primitiv prezident pe care-l avu țara asta. Dîndu-mă deștept, în cele ce urmează, cred că i se trage de la (cel puțin) două treburi. Și dintre cadourile (sic) pe care i le-a făcut viața. E impunător fizicește. Și stăpînit. Cu acelea în brațe, dînsul nu s-a mai obosit a șlefui ceva în interioru-i.
Similar e posibil să i se afle și bafta de-a fi ajuns președintele țării. Mai exact, pe la 75 ani i se va afla mai multă negreală în ochi, decît dacă ar fi stat doar primar în Sibii (la plural, folosind aici tipicul dintr-o nuvelă negruzziană).

Dilemă

Să îți iei ca model uman / să te identifici cu un de-al tău din topor, ori cu un străin spălat?

Paiul din ochiul altuia

Spuneam ieri că președintele Iohannis nu îmi pare să fi excelat în autoșlefuire.
Pe de altă parte, privesc spre momentele în care avem a face marșarier. Legat de un gest al nostru, ori vreo idee. Plăcut nu e. Dar un ceva îmi spune că e totuși util.

Intrarea în Europa

.. ne-a adus îndepărtarea de mamă noastră fondatoare, Roma.
A rămas doar tatăl Dacul.

„Vrem să le propunem românilor

…o echipă solidă, competentă și experimentată." (omul politic X, din Dreapta)

Am și eu, ca tot omul normal, o idee fixă... Chestia asta cu „românii" (de pildă în contextul „le propunem românilor") mi se pare ca înmulțirile cu zero. Mai exact, dai îndărăt la o tărășenie de secol 19 - adică naționalismul -, iar apoi vrei să iasă roz, ce întreprinzi în baza acelei premise...

Formațiunea politică Plus

…își prezintă candidații la viitoarele alegeri.

Mă uit la semenii de acolo și meditez de-un lucru. Dacă ne aflam la un 1955, cu cîtă ardoare se aruncau aceiași în barca vremii? La o adică, așa lucru mi se pare absolut natural. Să tinzi spre mierea lumii unde trăiești.

Ca idee. Să zicem că Dej și ai săi nu băgau la pușcării pe liberali (lideri și membri de rînd). Iar apoi în invitau în partidul comunist. Cîți dintre brătieniști își făceau pui de scrupul?

Pe monitoare din stațiile de metrou

… un îndemn: *"Asumă-ți riscuri!".*

Incerc să înțeleg și pe tinerii în nevoie de așa vorbe, și pe maturii care s-au închis la față inclusiv în urma eșecurilor urmînd cîndva unor riscuri asumate năvalnic...

E interesant că zise precum cele de mai sus (ale mele) sînt primite nefavorabil pentru că umblă la cel mai prețios capital posibil: iluziile.

Oamenii care primesc

… din partea noastră calificative negative sînt, de fapt, aceia care nu ne satisfac nevoile sufletești (putem discuta care-s alea). Cu parul neputînd da spre ei, le sancționăm (așa-zise) abateri de la regulile sociale. Ori îi declarăm inferiori valoric nouă.

Dacă aceia ne-ar gîdila nițel, ne-am înmuia urgent.

”Calomnia, amnistia și pușcăria”

L-am urmărit aseară pe dl Popescu, pe cînd trata acest subiect (privind ziariștii) la un post TV.

> *„ E de domeniul evidenței că domnii Ștefănescu și Nicolicea, reziduuri cu gură din vremea lui Ceaușescu (aceasta este o insultă, pentru care pot să fac proba veritații), nu vor altceva decât arestarea tuturor celor care îi înjură. Asta înseamnă legea pentru ei. /…/*
> *Iată de ce, răspunsul complet la întrebarea „Ar trebui să fie posibil ca un jurnalist să facă pușcărie pentru ce spune?” este: acum, nu, dar, într-o bună zi, da.*

Ca opinie a mea, fiecare ar trebui să plătească pentru calomnii. Inclusiv cu închisoare.

În același timp, nu pot să nu realizez că gazetarii sînt supuși nu doar animalicului din dumnealor (doritor a zvîrli cu parul prin jur), dar și cerinței feliei de public pe care o servesc. Și care, simt eu, se află tare subiective, mai exact - și pentru a cita un termen la modă - doritoare de povești. Adică de neadevăruri care să (le) meargă bine la suflet.

Prin urmare, gazetarul e presat a inventa mai mult ori mai puțin pentru a nu-ți pierde auditoriul, cel iute migrator la condeie ce nu se-mpiedică în scrupule.

Așa-mi pare mie, barim...

.

Mintea

… e chestia aia, din noi, care nu o dată umblă de capul ei. Și care în seara asta mi-a reamintit o vorbă:

„Fericirea începe în clipa în care îți pierzi speranța/iluziile”

Cu ocazia asta, mi-a adus și-o explicație cu cap și coadă. Cînd avem iluzii/speranțe, și oricît de frumos or suna ele în sine, de fapt dumnealor compensează o mare neplăcere (a interiorului nostru) în prezent, ba deseori chiar și în viitor. De unde bănuiala că acela care nu are nevoie de iluzii (prea multe?) se simte mai bine cu nebuniile prezentului...

Apropo de idee, pe undeva am lecturat azi înaltă curiozitate: „Cine sînt eu?” (la care urmau savantlîncuri , numai bune să te trimită în gaură de șarpe, datorită lipsei tale de doxă). Într-o primă fază am rămas blocat, neputînd răspunde (la o adică era și întîia oară cînd mi-am pus problema).

Am bănuit, instinctiv, că un răspuns onest la idee nu poate fi decît unul cu făcut păr măciucă. După un minut, și fără nevoie de forceps, s-a ivit lămurirea. Mă aflu un Ceva în trecere pe Aici.

La televiziune

… un clip despre campania „România educată”. Care-i demarată de președintele țării și are suportul unor obraze alese, precum Victor Rebengiuc, Mihai Șora, Oana Pellea.

De felu-mi nu-s prăpăstios, pe latura Ce poame-s ăia, 'tu-le muma undeva...!! Însă în clipul cu pricina tipii de pe-acolo se întrec în flașnete, cu gaura aferentă în obraz.

Simt că întreaga campanie n-are absolut nici o legătură cu alegerile prezidențiale din toamnă. Doar ajunsese la cer strigătul nostru, după repere umane, iar dumnealor, șmecherii, se grăbiră a ni le oferi - unele și unele...

PS

O merita și Victor Rebengiuc un sul de hîrtie igenică (precum aducea dînsul altora, în decembrie 1989)? Simt că da. Eventual pot arăta pe zisele-i din ultimii ani, de ce cred asta.

Banal dereticat prin bucătărie

Țîșnește gînd la un amic recent dispărut. Au trecut o lună și jumătate, de viețuit Dincolo... L-o fi întîlnit pe Dumnezeu?

Una la mînă, e de meditat asupra naturii gîndului. Care-i automată, adică nu întreabă cînd iese. Prin urmare, nu văd de ce aș fi tras de urechi, asupra acelui produs interior (destul că posed așa zonă, de capul ei, exact în ce mi-e mai drag, adică în mine...)

În general însă, nu se întinde nimeni - dintre conformiști - cu tine la discuție, pe acel subiect. Iar de-aici pornește sport aparte. Pe de o parte, aceia strîmbă din nas, că vii cu vreo așa idee. Detalii nu-ți dau, de ce nu ar fi bine Trebuie să ghicești tu singur, pe cînd te afli înregimentat între supușii societății... Ultima chestie e valabil la multe, din țarcul societății. Să intuiești tu singur, urmare a urechilor ciulite de la naștere încoace, ce e bine și ce e rău. Mă refer la treburile delicate, nu la cele care se pot comunica verbal, a la „Nu-ți șterge nasul cu mîneca hainei...".

.

Revenind la oaia văzutului lui Dumnezeu.

Bineînțeles că dinspre supușii social normalitatea se vede într-un fel, iar dinspre un rătăcit ca mine altfel. De pildă, mie-mi pare ciudat dresajul. Mai exact, ți se spune că, la caz deces careva, e de spus și făcut cutare lucru. Din ce-am observat eu, rarisimi ies din acel tipic. „Dumnezeu să-l ierte", și pe urmă la revedere.

**

L-o fi văzut? Iar de aici, sosește altă necuvenită. Și anume răspunsul: „Nu știu ce să zic...".

Îndeobște se dă răspuns ferm, ori se refulează subiectul (care irită și societatea, și sperie, societate plus individ).

Cînd te gîndești

… că Iugoslavia (cu a ei inimă, Serbia) se afla cîndva cea mai destupată, în comportament, din tot Estul Europei... Valurile istoriei au suit-o acolo, iar apoi tot ele au coborît-o.

MISCAREADEREZISTENTA.RO

Novak Djokovic, omul:"Înainte de a fi sportiv sunt creştin ortodox"

Ca opinie a mea, mult timp Serbia va ședea la coadă, ca spirit în Europa. Sabotată fiind, în primul rînd, de gîndul că a fost ceva, cîndva (la chestiune, am o mare admirație pentru Austria, care după 1918 nu și-a bătut capul cu ce-a fost... La așa atitudine, avu și șansa ca mai-marii Europei să nu accepte unirea ei cu Germania)

”Îți ținem pumnii strânși, #TibiUseriu! Se poate!”

Categorii diferite.

Majoritatea oamenilor normal văd în modul de mai sus, vreo comuniune cu un reușit social. Alții, preferă (dacă e cazul) relația în doi. Adică se închipuie a fi doar el cu acela.

Lucrurile se vor fi trăgînd din parcursul personal anterior. Ultima categorie neajungînd a face - în copilărie - echipă cu cei din jurul său, și implicit, sub imperiul perceptelor sociale dobîndite pe parcurs, să se manifeste precum în citat...

Apropo de tipul ideilor

… din recentul-mi post, despre cunoaștere Dumnezeu (la vreo lună după ce am ajuns Dincolo).

Lucrurile de care nu se discută. De pildă, despre disconfortul nostru (cel real) că vreo biserică a fost demolată, în epoca Nicolae Ceaușescu. Și care ar cuprinde inclusiv faptul că, la vreo dărîmare de lăcaș sfînt dinainte de 1948 (de pildă a bisericii Sârindar), nu facem același caz...

Ordeanisme

Îmi pun deseori problema cam care-i atmosfera în lumea puterii din România (foarte probabil, lucrurile stînd asemănător și în multe alte locuri din lume).

Mi se cam face părul măciucă, de ce anume intuiesc acolo. De fără-mamă-ul și tată (mi s-o afla și hipersensibilitate la mijloc, în sens de reacții excesive, însă și putirință mai mare decît la alții să miros lucrurile). Apoi, mi se face răspîntie. Am de ales să iau lucrurile cum sînt (iar prin zăbavă susținută pe idee să-mi reduc disconfortul), ori să mă revolt precum doamna Mungiu, în articolul de mai jos..

Poate am gustat din fructul oprit și, implicit nu mai e loc de întoarcere, însă mi-i potrivită întîia variantă. În teritoriul social de care pomeneam aflîndu-se, la o adică, banală fire umană. Și care ar împine inclusiv pe unul ca mine a fi la fel de fiară, dac-ar mirosi gustul mierii.

La o adică, dacă umbli atent în suflet, s-ar putea să iasă socoteală de o frică mai mică la mine, decît - cumulată: conștient și inconștient - la doamna Mungiu...

PS

Sînt primul care să-i recunoasc Alinei M. o minte brici. Dacă nu la pătrat.

**

Cînd mă uit la tipi precum militarii din imagine mereu îmi zboară mintea la interbelicii generali Gavrilă Marinescu și Ioan Bengliu (nu știu de ce mă sperie mai tare aceia, decît garnitura Bodnarenko...). Dar n-o fi vină nici unuia, că Dumnezeu a creat așa tipuri umane, iar în paralel vreun sensibilos ca subsemnatul n-are forță a se avînta și el, în acea lume de luptă.

În același timp, nu știu cum stau lucrurile în mintea dnei Mungiu. Dar eu unul mă gîndesc dacă nu-și are și masa largă de compatrioți contribuția ei, la faptul că pe culmi ni se află oameni precum cei din poză/textul dnei Mungiu. Eu cred că da, însă fără să aduc din asta vină cuiva.

După cum, și vorba mea apărînd ciudată, mă uit cum stă Dumnezeu cu alde contribuția la situația pomenită mai sus.

Nu, nu-s religios. Ci doar voitor să explorez lucrurile din mai multe unghiuri. Iar totodată interesat a-mi trece mai frumos timpul pe care îl am de cheltuit, în trecerea-mi sub soare..

„Ziua Internațională de Comemorare a Victimelor Holocaustului

… este momentul din an în care ne aducem aminte, cu tristețe și respect, despre una dintre cele mai mari tragedii din istoria umanității - coșmarul în care niște oameni au putut să construiască o industrie pentru a omorî milioane de alți oameni, doar pentru că erau diferiți...”
(Dacian Cioloș)

Chestia asta cu Holocaustul este totuși treabă delicată... Nu că aș aplauda acele deportări plus crematorii, dar ceva nu fu... *cusher* nici cu situația evreilor, prin diverse state ale lumii.

Înțeleg că dumnealor au putere, și nu puțină, în actualul concert mondial de forțe, dar poate-i de zis că era o situație tîmpită. În care o comunitate ținea și să nu renunțe la individualitatea ei, dar și să acapareze cît mai mult din locurile cu miere (fără îndoială în baza competenței, altminteri).

Cei mai puțin competenți erau însă majoritari, și la ei acasă. Na belea.

> Cînd o fi vreunul antisemit, ca mine se să se afle... (că veni vorba, de ce simt că partizanilor suferințelor evreiești le pică prost și neutrii? Asta, pentru că dînșii nu pot fi altceva decît oameni.)

La chestiune… Discuțiile umane despre vreo situație au nevoie de concluzii cît mai ferme, dacă se poate și cu identificare de vinovați. Or, nu știu de ce simt eu că mai bine cunoști realitatea (și presupunînd că asta interesează pe cineva) și rămînînd în neclar, respectiv observînd fatalitatea ce guvernează lumea.

Ieri seară

… în omenească încercare de a-mi îndulci existența, mi-a fugit mintea la o piesă muzicală ce-mi plăcea în adolescență. „Ce faci tu”, a lui Mihai Constantinescu.

Pentru întîia oară am privit mai rațional textul. Și mi s-a părut o dublă măgărie acolo.

Una, că trage (cu șmecheră oratorie) de o persoană care nu vrea să mai audă, de acel rapsod/autor de text. Apoi, pentru că ultimul își ia de aliat, în acel demers, opinia publică din jur. Care-mi pare a spune cam așa: „Ai văzut domne, ce insensibilă?... Ce frumos îi spune el, iar ea nimic!...”

> Ca fapt divers, nu am vreo problemă în a mă scinda interior, cu o parte ca mai sus, iar cu o alta gustînd melodia cu inegalabila sensibilitate a vîrstei de 15 ani...)
>
> .

Nu v-aș fi spus de astea dacă nu nimeream acum cîteva minute un text al lui Ernest Bernea. Și unde opinia publică ți-o retează: „Ce lucruri frumoase spune dînsul acolo, iar matale, ca un ticălos, te bagi în vorbă...”

Ca idee:

„,,De ce se urăsc oamenii ? E atât necunoscut şi atâta suferintă legată de soarta noastră încât legea de toate zilele ar trebui să fie numai dragostea şi mângâierea.”

L-aș crede, dacă nu ar fi binevoit să adere legionarismului. Și căruia nu i s-a dus buhul, de iubitor al semenilor. Plus că, barim de la un număr de neuroni în sus, miroși cu cine ai de a face, în autori de așa texte...

Mă aflu un singular, cu așa unghi de vedere, din vreo două motive. Nu-s intrat în hora lui „Azi șmecheresc eu, mîine matale...- închizînd reciproc ochii” ”. Prin urmare, nu am aderat nici la grupuri, unde nu o dată se urmărește - inclusiv prin așa vorbe - un statut mai înalt în societate.

PS1

Pe Wikipedia:

> *”Revista „Rânduiala”, având o atitudine culturală și politică, a găzduit semnături importante ale vremii ca Lucian Blaga, Radu Gyr și Haig Acterian. Gruparea de la „Rânduiala” s-a încadrat în tendințele epocii de a întrupa idealul „tinerei generații”, sprijinind mișcarea legionară până la asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu, liderul mișcării legionare.”*

N-au mai făcut-o din acel moment din groază că i-ar putea suprima Carol II și pe ei. Anterior, pariez că textele le erau pline de slogane legionare, de pildă ne-teama de moarte...

PS2

Text Bernea:

„Destine frante in inchisorile comuniste Cuvinte premonitoare ale lui Ernest Bernea, cel care va ispasi fara vina 13 ani in inchisori...

,,De ce se urăsc oamenii ? E atât necunoscut şi atâta suferintă legată de soarta noastră încât legea de toate zilele ar trebui să fie numai dragostea şi mângâierea.

De ce se chinuesc oamenii unii pe altii ? N'au loc sub soare ? Nu le ajunge pânza cerului ? Sunt atât de grele păcatele ce ne apasă încât ar trebui să lucrăm până la cea din urmă fărâmă de putere pentru a înlătura urâtul ce ne desparte unii de altii.

E multă frumusete în lume dar oamenii orbi nu o văd. Inclinarea spre a face răul e atât de puternică încât pentru a o învinge a fost nevoie de marea dragoste şi jertfă a Dumnezeului întrupat.

Sunt oameni sinceri şi sunt oameni vicleni. E sfâşietor de trist să vezi cum între oameni ca şi între popoare calea înşelăciunii dă pas înainte celor ce o folosesc.

Vieata ne dă foarte des acest spectacol: omul bun, omul curat este vânatul celui viclean; acesta din urmă nu poate trăi fără pradă. Morala publică aduce laude şi răsplăteşte fapta acestuia, faptă care nu are nici o deosebire fată de aceea a unui lup fugărind o căprioară pe întinderile albe ale zăpezii.

De ce stau oamenii la pândă şi se vânează unii pe altii ? De ce cred ei că au loc în lume numai atunci când dispare altul ? Locul tău, locul darurilor proprii nu ti-l poate lua nimeni; îl ai odată cu vieata."

(Ernest Bernea, Indemn la simplitate, Marturisiri pentru un om nou)

A servi omului ce vrea să audă. De pildă, *Mărturisiri* pentru un *om nou*...

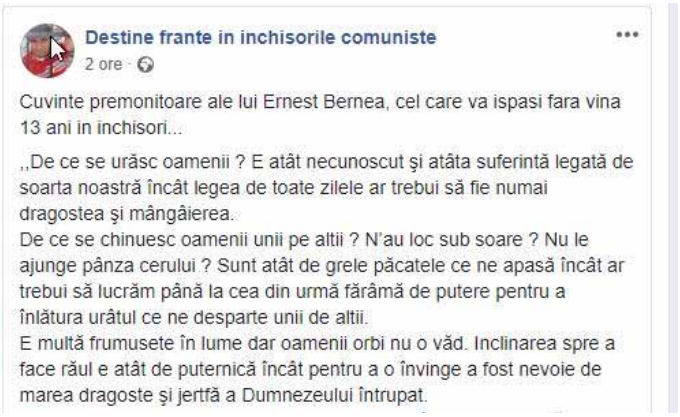

Multe lucruri citim prin cărți

… dar ajungem să le confirmăm, prin experiența noastră, nu chiar curînd...

De pildă, Alex. Beldie îmi povestea cîndva despre introducerea alimentării cu electricitate pe Platoul Bucegilor. Și unde prima opțiune, a unor fire amplasate pe stîlpi a sucombat datorită condițiilor atmosferice. Mai exact chiciurii, care, la informarea aceea, mi-a sunat a gol... Abia revăzînd săptămînile acestea cabluri bucureștene lungite pînă la pămînt de chiciură amrealizat ce se întîmplase, acolo pe Bucegi...

Asemănător stau lucrurile cu cititele despre (sentimentul de) vinovăție, despre care citisem că acoperă neplăceri sufletești mai mari. Abia zilele astea (și procesul cognitiv-sufletesc fiind probabil departe de-a fi încheiat) observam că vinovăția îți dă sentiment - fie și al naibii de neplăcut - că rezolvi situația de acolo.

În acest timp, în spate stă un animalic/needucat de care ești îngrozit, că nu izbutești a gestiona, a domoli (și, implicit, că unde naiba o s-ajungi cu așa ceva, în dotare...).

Mă plîngeam ieri

… a fi tip foarte superficial. E posibil să fi exagerat. Ori măcar să nu fi privit la alții din jur.

Pe o filă a unor cățărători autohtoni, e indicată apariția unei cărți a alpinistului Reinhold Messner. . Comentariu, deloc. Or, dacă tot e de căpătîi acel op, frumos este să-ți expui entuziasmul (eu, altminteri, văd orice activitate umană sub soare ca posedând bune și mai puțin bune)

O face în schimb fila de la care este preluată informația. Și anume *HelloBusteni*.

„De la Messner avem mereu ce invata. El spune asa...

<In primul rand, e vorba de ce se petrece cu omul la apropierea de munte. Cine-l urca se-ntoarce alt om. Nu se schimba muntele cand il urcam noi; omul se schimba. Muntele nu pateste mare lucru, decat cand construim acolo cabane, poteci, drumuri, teleferice sau alte infrastructuri. Nu putem sa lasam decat niste zgarieturi cu coltarii. Dar in om se petrec multe. Acolo sus cad toate mastile si chiar si pe urma, ajuns jos, camaradul isi arata adevarata fata. ... Nu exista nici un alt motiv, nici o alta motivatie sa urci pe munti decat propria pasiune, ambitia, entuziasmul starnit de natura>.

Frumos, nu? Mie mi-a placut asa ca v-o recomand si voua. O carte care o sa va aduca un plus in experienta voastra de viata, pe munte si in general in natura.”

Eu personal, cînd nu văd acolo platitudini, observ un minunat limbaj de lemn (ori măcar social). Limbajul social fiind convenție care-i turuită între noi, pentru a nu se instaura liniștea - ca semn că nu prea avem rezonanțe comune.

Părăsind nu foarte mult subiectul , adică apropo de omenești, privesc în după amiaza asta o cruce de lemn din Piața Universității (București). *”Glorie eternă eroilor neamului căzuți pentru libertate!”*

Eu unul cred că tipul care-a făcut crucea are vreo treabă, cu acei morți din decembrie 1989. Ori dacă are, urmează pe nemestecate tiparul pe care l-a văzut în jur. În Societate.

Apropo de superficialitate, nu-mi pare că stă vreunul - din trecători - a medita cum arată gloria/glorificarea, ba și una eternă. Dacă aceia vor fi glorificați peste 10, 50 etc. ani. Și prin urmare domnul cu alde crucea nu bate cîmpii.

> Că veni vorba, glorifică azi cineva pe ăia de la 1948? Căci ei ar fi înaintașii pe-felie ai celor duși în 21 decembrie 1989.
> Cred că nu. Mai degrabă-s elogiați cei muriți prin războaie.

Apropo.

N-am văzut placă omagială, ori acțiune de omagiere a celor săltați în toamna 1956, pentru solidarizare cu revolta maghiară. Spun asta atent la fenomen. Pare să nu fie atractiv a pomeni de unii mici, și din negura timpului)

Dincolo de toate, în fabricantul crucii aceleia eu am văzut un om perfect. Cu aferentul suflet, de d. Goe.

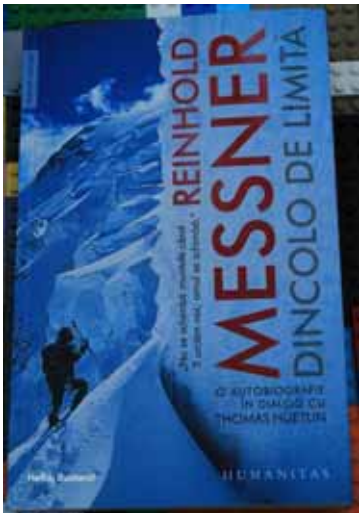

Mă aflu primul

… care să convină că nu voi ajunge bine, cu modu-mi de-a vedea lucrurile (Ivan Karamazov scrie pe mutra mea, cu damblageala finală aferentă)…

Dar pe cînd doi stimabili intelectuali ai prezentului pun de-o conferință ca mai jos, gîndu-mi fuge urgent la alcătuirea lumii. Și la o caracteristică a Dînsei: *Cele mai mari idei-s egale cu zero, dacă nu circulă în cercul nostru de amici/admiratori.*

Iar de-aici poate pleca subiect de... conferință, cum decurge conviețuirea - sub soare - a nenumăratelor cocoon-uri de simțit bine, ale oamenilor normali. Se ciocnesc între ele? Se face o medie? E o întrecere, care fraierește mai eficient pre nehotărîții din preajmă? Contează totodată

vîntul istoriei, mai exact care tabără geopolitică e mai tare (și care ne ajută, pe frumosul principiu al mîinii ce spală pe alta, firește...)?

„Spiritualitate daco-românească..."

Eu unul am rămas (ca tot snobul) fan mai degrabă al spiritualității romane. Cea a înaintașilor de la Roma. Una e să mă identific cu Decebal ori Dromichete, și alta cu Octavian August ori Marc Aureliu...

În rest, mă-ntreb de un's-o fi tras reculul ăsta la daci? Probabil, de la deschiderea postdecembristă a granițelor. Cînd părți din *Poveste* nu au mai putut fi susținute (pînă să fie părinți de legendă ai noștri, romanii fură tătici de zi cu zi ai italienilor).

Este drept că și comuniștii suflaseră în spuza autohtonității, dar tot rămîn un mirat, de această identificare în tipi cu barba neîngrijită și-un căciuloi tras pe cap... Plus cam nimica trecut pe hîrtie, din nemaipomenita lor spiritualitate.

PS

"Tradiții autentice"

Ca opinie a mea, cînd cineva are nevoie de așa întăritoare („autentic", "adevărat"), simt că acel om se află nesigur pe forța-i de persuasiune, barim în raport cu efectul pe care și-l dorește asupra altora.

Ca părere a mea

… fie și neblagoslovit de Mafalda, nu-i a bună cu așa gen de identificare - spre daci -, din partea multor compatrioți. Dacă la un moment dat ne ciocnim cu vreo altă civilizație (venită fie și

pe calea zilierilor necalificați necesari în economie), va conta foarte mult cît de (ne-)fresh este zeul fondator...

Că veni vorba, observ că americanii au unii ceva mai tereștri, cît și mai apropiați istoricește. Părinții fondatori (adică George Washington și echipa). Prin urmare, nu mă mir că-s fruncea lumii.

N-o să mor în patul meu...

Întreb retoric. Oare poporul acela a făcut tot ce se putea (să zicem în 1870-1930), pentru a nu se ajunge acolo? Mă aflu un pic idealist în ce spun, recunosc! Dar, ca filosof ratat ce mă aflu, e normal să-mi pun și asemenea problemă.

Mai sînt curios de un lucru. Și poate tot retoric. Sprijinitorii punctului de vedere din afiș nu agreează, logic, antisemiții... Dar cum i-or privi pe neutri? Pe liber-cugetători (în sensul ideilor)?

Numai bine întrebam niște studenți

… de ce nu dau ochi atent spre un mit (uman) al formațiunii lor montane.

Pe undeva, o imagine (de-acum un secol) cu Al. Vlahuță și B.Șt,. Delavrancea e primită cu elogii: *„Mari scriitori ai literaturii romanesti !” „Ce oameni avea Romania !”*

Să fiu iertat, dar nu izbutesc să rezonez cu ceva care avea succes (ideatic, respectiv de stil) acum 100 ani... Pe de altă pare, și trecînd spre motivele entuziasmaților de mai sus, eu am impresia că pentru a elogia scrise precum ale acelora trebuie neapărat să nu te fi uitat atent la ele...

În același timp, nu-mi aduc aminte de cineva care să fi grăit ca mine, în ultimele decenii ori azi. Deși mie unuia lucrurile-mi par evidente. Bineînțeles că aici e de explorat, de ce zisele-mi de aici nu fac doi (la suma unu plus unu). Mai exact de ce realitatea e altfel, cu destupați care nu-și bat capul, în direcția pomenită mai sus.

Știu. Îs cîrcotaș. Și frustrat pîn' la Dumnezeu .
(că veni vorba... Ce ziceți... Să tragem mîine o postare despre ce e frustrarea și ce vrea ea dă la viață?)

În felia sa

… i-aș spune *2D*, d. autor vede foarte bine lucrurile.

> *„O boală letală: vanitatea*
> *” Nu scapă nimeni. Sau aproape nimeni. Loveşte în proşti (care devin fuduli) ca şi în deştepţi (care devin proşti). Sminteşte, în egală măsură, pe urîţi şi pe frumoşi, pe talentaţi şi pe netalentaţi, pe credincioşi şi pe atei, pe politicieni şi pe „simplii cetăţeni“, pe laici ca şi pe aparţinătorii clerului. Reuşeşte să transforme complexele de inferioritate în complexe de superioritate, încurajează impostura, amputează simţul ridicolului, inhibă orice urmă de umor, de decenţă, de generozitate. Eul propriu pîrjoleşte totul în jur: realitatea devine materia primă a unor ambiţii private, ceilalţi devin adversari sau unelte, viaţa nu mai e trăită decît ca o mare ocazie pentru un cult egolatru...”* etc.

Există însă și un 3D. La care încerci să tratezi lucrurile cu înțelegere. Iar asta nu din vreo pornire tip maica Tereza, cît pentru că acel ins vanitos n-a ales el, a sosi în lume cu așa caracteristică.
Pe de altă parte, iar de aici păscîndu-mă 4D, înțeleg perfect nevoia vreunui autor ori a publicului omenesc, de a-i fi prezentate lucrurile în unghiul din articol. și nu cum propun eu.

PS

Sînt multe contestabile (din strict punct de vedere al minții mele, barim), în zisele dlui Pleșu. Dar îi dau voie să fie om normal. Anomalie aflîndu-se subsemnatul.

**

„Trebuie, totuşi, să admit că vanitatea e mai aproape de utopia de sine a intelectualului decît de metabolismul lăuntric al „omului simplu“. Un ţăran vanitos păstrează, în exerciţiul vanităţii sale, o anumită candoare...”

Oare de unde nevoia aceasta de-a căina omul simplu? Să fie clișeu social (iar noi grăbind a servi, așa ceva...)? Ori vreo rezonanță cu eternul primitiv din noi?

Se înțelege că întrebările-mi de mai sus se află doar punct de plecare, în explorarea subiectului...

.

E interesantă, firea umană...

Pe de o parte, se trag perii la greu, unui Corneliu Coposu (1914-1995). Și cărora nu le zice nimeni, că-s de neam prost. Iar dacă vii și punctezi că-i nițel contribuția acelui Senior, dacă în momentul dobîndirii puterii PNȚcd nu a putut oferi un prim-ministru (ci a recurs la Victor Ciorbea), tu ești declarat ticălos...

Similar, la o poză (vezi comentarii) cineva ține să adauge: „*Un om frumos...din toate punctele de vedere. Ca toti oamenii care au trăit acele vremuri, ca si azi, urmașii lor.....oameni smeriti, binevoitori, îngăduitori, cu nadejdea, omenia si credința in suflet*”

Cred că e chestie de educație, aceea a întregii societăți, ca asemenea bateri de cîmp să fie permise... Motivele fiind probabil simple. Laudele fac bine la suflet, iar acela o lasă mai ușor cu omenescul par din dotare, iar în același timp nici nu ajunge frustrat, cu ochi înnegriți, cît să iasă din concertul social de zi cu zi.

Altminteri imaginile acelea se află dramatice.

Mă uit la o postare a președintelui Republicii Moldova

În paralel, niște localnici (tot de pe acolo) vor ”MOLDOVA MARE, DE LA MUNȚI PÎNĂ LA MARE!”

E interesant că românii (sau barim aceia mai militanți dintre ei) o țin cu ”frații basarabeni etc.” (și doritori a se uni cu Țara), însă ignoră (voit ori ba) punctul de vedere de mai sus. La mințile simple e un pericol a lua contact cu puncte de vedere diferite (inclusiv al celui socotit dușman). Căci dezarmează/înmoaie. Și-atunci e preferată izolare de aceia, cultivînd totodată un cocoon de idei care să ne prindă bine.

Eu unul îi înțeleg pe respectivii 'moldoveni'. Ce le vine a-și dori Moldovă Mare . La o adică, și ei sînt oameni, de pildă precum diriguitorii de la București (ori aiurea). Vor a stăpîni cît mai mult. Cum realitatea faptică rămîne cea care este, ne mulțumim cu gîndurile. Cu discursurile.

PS

Că veni vorba de Dodon. Mi se pare mai elegant cu adversarii politicii, decît europeanul (și neamțul) nost', Klaus Iohannis.

Am rămas cu ochii

… la pagina Fb a lui Igor Dodon. Președintele moldovean, mai exact..

Mă uit la comentarii. Mai exact la cele cu nume românești (le fac prezumția că nu sînt executate pur propagandistic). Și care se vădesc susținătoare a ideii de stat moldovean.

Între altele, eu unul privesc indispus cum acei comentatori nu strîmbă din nas la texte în limba rusă, vehiculate în mediul lor. Or. Realizez că li-i obișnuință. A trăi cu rușii, de acolo. Și în sfera de influență slavă.

Li-i a doua natură.

În răstimp, ceea ce spunem noi, de la vest de Prut, se află ceva diferit de obișnuința lor.

În același timp, bănui la aceia sentimentul „La mine-n sat fruntaș”. În paralel, noi propunîndu-ne a fi cea mai disprețuită provincie (datorită înapoierii), dacă se alătură României.

Urîtă treabă

Și anume să te descoperi a fi singur, ca fire.

Mă uit de pildă la o prezentare a lui Iuliu Maniu. Totul e făcut elogios, acolo. Asta deși omul a avut de toate: și bune, și mai puțin bune. Pesemne că se prăvale cerul, dacă le pomenim - ba și domol - pe toate...

În paralel, privesc la zise ale lui Corneliu Coposu: *„Sunt convins că politica este o activitate morală și nu poate fi delimitată de etică și de onestitate”.*

Onestitate era, fără îndoială, cînd îi spunea lui Emil Tocaci să nu voteze președintele partidului din care făcea acela parte, ci pe Emil Constantinescu. Ori cînd îl invita pe Corneliu Vadim Tudor în PNȚcd (primele luni ale lui 1990, relatare C-tin Ticu Dumitrescu). Șcl.

PS

„În urma înscenării de la Tămădău a fost arestat, la 14 iulie 1947...”

Mintea lui Maniu și-a colaboratorilor pe unde umbla, cînd ticăloșii comuniști le întindeau respectiva capcană?

**

În același registru, al singularității de unghi.

Imagine din Piața Universității, 1990. Despre ceea ce a fost numit Punctul 8 al Proclamației de la Timișoara (care solicita îndepărtarea din cursa electorală a comuniștilor ce avuseseră ranguri superioare).

Fără îndoială, realitatea se află suverană. Adică tipii altfel ca subsemnatul se află majoritari, iar totodată - cu ei - societatea merge ok înainte. Dar mie unuia mi se pare o mică aiureală, să nu te uiți dacă acel gest istoric a fost o chestie deșteaptă. Mai exact, el nu a avut efecte atunci, iar astăzi aș vedea lucrurile drept un gest nedemocratic. Ca să elogiezi astăzi acel Punct 8 nu mi se pare o treabă deșteaptă. El reprezentînd totuși un eșec.

Cum ziceam și inițial, Societatea, respectiv oamenii funcționează însă altfel. Mai exact au nevoie să-și adape inima pe căi precum acel mod de-a vedea - după 30 ani - respectivul paragraf programatic. La o adică, în spate a tot pare să existe sentimentul (respectiv încurajarea lui, de către diriguitorii) că omul de rînd poate multe (totul?), că lucrurile merg cum vrea el.

Iar asta prinde bine coeziunii, funcționării sociale.

„Ca să pui la un loc, fără să clipești

… într-o provocare murdară cuvintele bani și SRI alături de sănătate și copii, trebuie să fii un soi de monstru..”

De la o vreme mă uit la așa tipic de vorbe. Ele-s adresate inconștientului (se înțelege că strict acela al amicilor...). Prin urmare, au o problemă dacă le întrebi de sănătate/detalii. În spatele lor se găsește un nene interior (cam acru, după gustul meu), carele se irită, că nu ai înțeles deja.

Că-l obosești, Căci are atîtea pe cap.

PS

Ca părere a mea. Cine aduce în oratorie ideea copiilor se află rudă spirituală cu gitanul folosindu-și-i ca ghioagă. Am îndoieli că aceia-s străbătuți de mare dragoste pentru copiii lor.

În situația de mai jos

… mi-e greu să uit că în paralel alții au militat / militează pentru o Moldovă Mare, independentă de România... Nu pot face abstracție de aceia, mai ales dacă voiesc să am un spectacol cît mai complex al realității.

Legat de zise ca ale mele, nu poate fi decît interesantă reacția unor așa inimoși (altminteri, cu toții amorezați de Ștefan cel Mare...). Ești declarat trădător, ori în cel mai rău caz trădător. Asta deși matale doar vezi situația. Nici măcar nu-ți dai cu părerea, în genul cutare tabără e ticăloasă. E de ajuns să nu fii cu ei.

> Cînd te gîndești că hulitul dicton - „Cine nu e cu noi...” - nu-i propriu comuniștilor, ci întregii specii umane...

Iar în subsidiar să declari ceea ce punctez eu pe aici.

.

PS

Zboară mintea la frații care umpluseră zidurile țării cu vorba „Basarabia e România!”. N-aveau ei vreo treabă, în a mîzgăli pe unde - să am pardon - li se scula...

În paralel, ultima grijă le era să întrebe prin Basarabia dacă ăia de pe-acolo-s de acord cu ei (mai exact, cîți...)

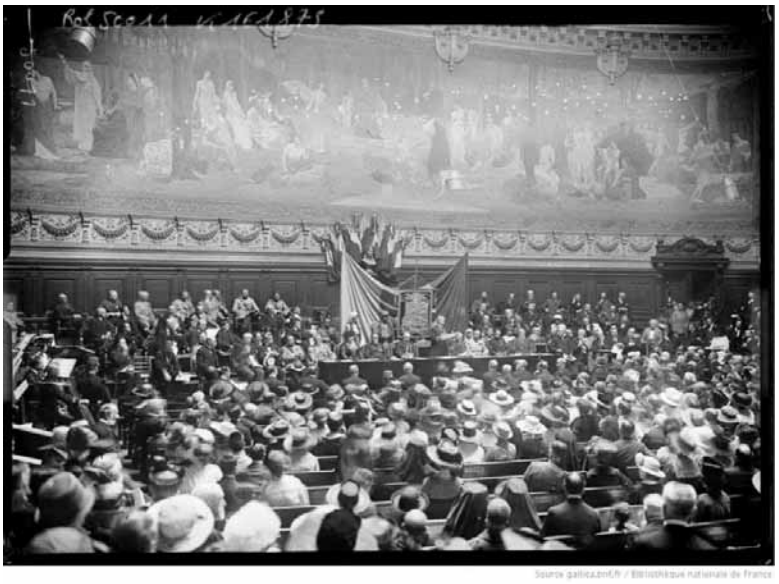

Prezentarea steagului lui Ștefan cel Mare la Sorbona (II)

Dacă stai să te gîndești

… există și ceva mai rău decît tristețea. Și anume dezorientarea (existențială) acută. Atunci, nu ești pregătit nici măcar pentru tristețe (care, de chiu de vai, e o stare totuși de siguranță. Stai trist, dar nici n-ai sentimentul că uite-acuși vine torpila de viață, dacă nu moartea năpraznică de-a dreptul)

Mi-am găsit distracție

Mă uit la schimburile de replici, între unioniști și adepții moldovenismului, pe un grup al acestui din urmă curent. Dincolo de asta, e-o interesantă felie de realitate, acolo...

Nu-i lucru simplu

… să-ți recunoști greșelile.
Mai ales acelea pentru care ești tentat să-ți iei la șuturi fiara din tine.

Ne-am afla mai călițI prin viață

… dacă ne-am putea suporta/consuma vinovățiile...
În loc de-a sta îngroziți, de dînsele...

Ce-am priceput eu din istorie

… este că totul depinde de vînturile ei.
Și între care survin momente de acalmie. Precum cel din anii aceștia.
Dacă acele mișcări de aer se-apucă a porni spre est, mi-e teamă că eforturile de statalitate proprie, dintre Prut și Nistru, nu vor face mulți bani. Și invers; dacă sosește vînt către occident, va exista o Moldovă Mare, ori chiar o Românie așișderi (dar avîndu-și capitala pe Răut).

> **Patriotism Moldova** a adăugat 13 fotografii noi în albumul Voievozii Țării Moldovei.
> 2 februarie la 03:04
>
> Pe data de 2 februarie se împlinesc 660 de ani de la Întemeierea Țării Moldovei medievale în 1359 conform legendei si Letopisetului Țării Moldovei ,scris de către Grigore Ureche.
> Cu această ocazie, prezentăm un proiect informativ, scurt istoric despre voievozii nostri notorii ai Moldovei, care au întemeiat Țara noastră și au luptat pentru apararea suveranității acesteia în perioada medievală.
> O scurta caracterizare si date biografice a celor mai vrednici - 13 Voievozi, care au luptat pentru interesul Moldovei, puteti gasi mai jos:

Discut azi

… cu un distins fost coleg din presă. Dînsul e de părere că cineva nu poate fi neutru, în priviri asupra politicii/socialului (de pildă asupra Securității). O avea dreptate, în sens.. biologic, însă a te lăsa (străduI, să fii?) dus de valul... normalității nu cred că e o treabă.
Iar în context... Nu cred că aș trata personalitatea/persoana lui Iuliu Maniu așa cum e văzută ea îndeobște. N-aș putea. Căci nu ne aflăm la fel, eu și susținătorii fostului om politic. Eu m-aș strădui să fiu obiectiv, în privirea-mi spre el. iar în paralel să încerc a rezona cu dînsul, ca persoană (că asta o trăda niște probleme, în copilăria-mi, nu mă descurajează).

E interesant, și sperînd că nu-mi repet zise de-altundeva, că un om îți devine simpatic abia după ce iei cunoștință de (niște) defecte de-ale lui... Poate că abia atunci ți devine posibilă relația cu el, anterior copilul din noi văzînd în el un mic zeu/un plasat prea sus de ființa noastră (dacă folosesc incorect pluralul în ultimele-mi zise, semnalați-mi).

Citiți... Citiți copiilor, nepoților...

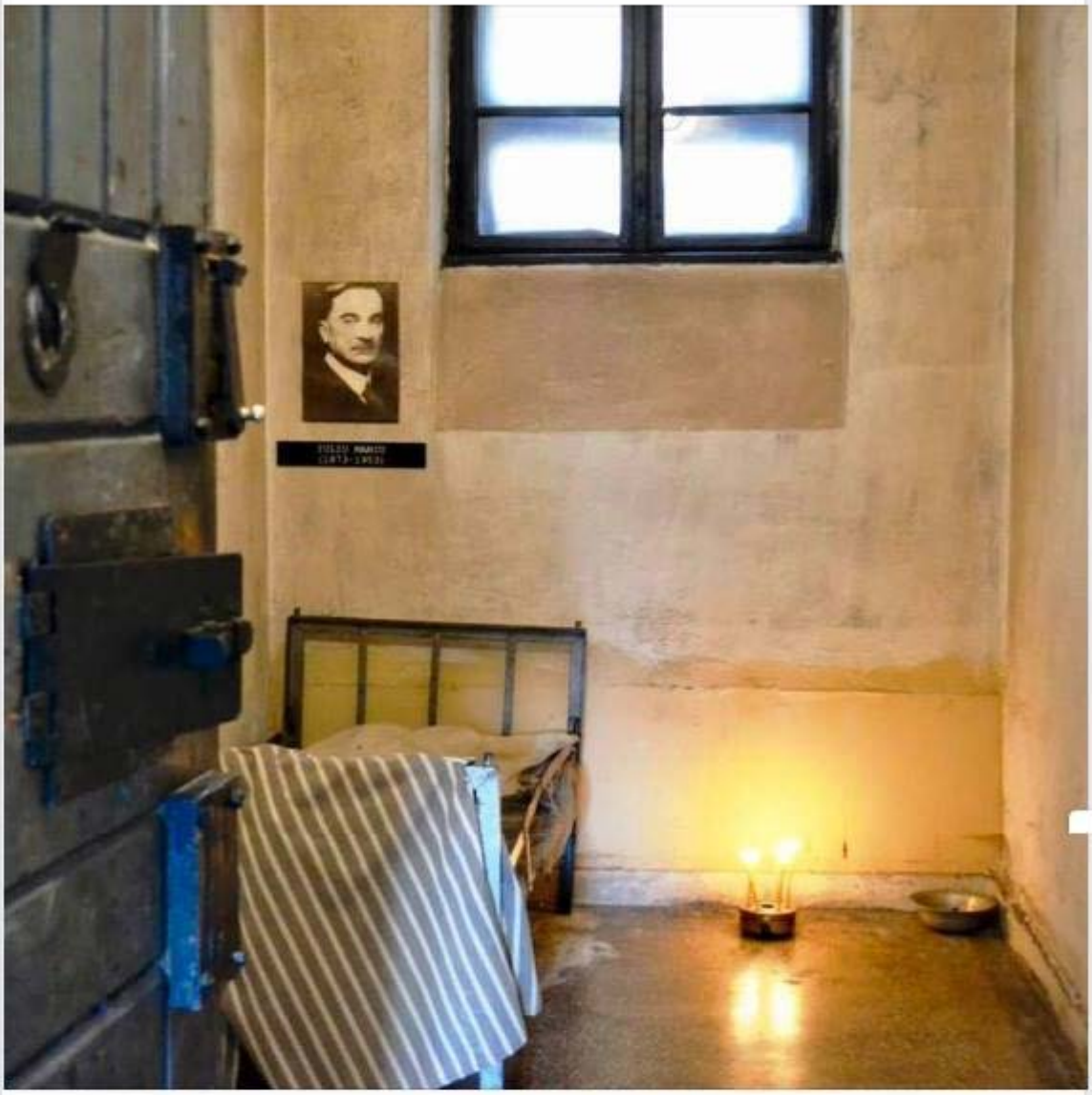

Serban Beloiu
15 ore

5 februarie 1953. Închisoarea Sighet.
Cum a murit Iuliu Maniu - unul dintre artizanii Marii Uniri, lider al Partidului Naţional Ţărănesc și Prim-ministru al României Mari:

„În iarna anului 1953, Maniu avea vârsta de 80 de ani. Era singur într-o celulă de 2/3 metri. Paralizase. Nu-şi mai simţea trupul de la atâtea bătăi. Perfect lucid, însă, asculta rugăciunile cardinalului Hossu. Un gardian cu frică de Dumnezeu i-a facilitat lui Corneliu Coposu un ultim dialog cu înţeleptul de la Bădăcin. "Ei voi sfârşi aici. Această nenorocire

„Citiți... Citiți copiilor, nepoților...”

(despre Iuliu Maniu, în viziunea Memorialului Sighet și-a adepților lui)
Memorie scurtă?
Tipii care îndeamnă tinerii/copiii a citi cutare ori cutare lucru (prin definiție favorabile celor dintîi...) își mai aduc aminte cum gîndeau, cum priveau lucrurile în copilărie sau tinerețe? Am impresia că nu. Ideile (poate și valorile) părinților fiind ultimele pe care să le îmbrățișăm (conștient barim), atunci. Iar asta, pentru că așa vrea Specia, la acea etate a fiilor săi...

PS
Revin cu mintea la afirmația (a cuiva, într-o postare anterioară a mea) că nu pot exista neutri. Păi. Cred că nu pot exista întrucît atotputernică ni se află vorba: „Cine nu e cu noi, e împotriva noastră”.
Ultima afîndu-se nițeluș precum zise atribuite de Caragiale unui Trahanache ori (nevestei lui) Pristanda. Adică nu le putem accepta din start primatul, ci e nevoie se ocoluri culturale (în cazul primeia, că este creație comunistă).

De multe ori

… vinovăția / Superego ne pălesc atunci când partea conștientă nu sprijină (total) gestul care primește respectivele șuturi interioare.
O să ziceți aici: *"Cum, domne, să sprijinim partea din noi care vrea necuvenita/nelegiuită cutare sau cutare?!".* Da! Pentru că astfel te va asculta altfel, cînd îi vei spune că o înțelegi, însă nu ne putem produce în situația cutare sau cutare. E îndeajuns, nu o dată, a-i da voie acelei (zice-se) necuvenită să se joace prin curtea interioară, și nu neapărat pe uliță ori între notabilitățile satului...
Se întelege că încap nuanțe sau unghiuri noi de vedere, la zisele-mi de mai sus...

Cînd bărbații fac haz de blonde

într-un fel fac de propria mamă. Dacă nu aceea reală, măcar aceea arhetipală.
Blondele-s deseori precum curvele ordinare, dintr-un banc. Adică se regulează cu alții, nu și cu noi (hulitorii dumnealor)...

Interesante-s refulările

… (din care simțim doar un zvîc neplăcut, în piept), pe cînd Superego respinge o dorință erotică a Sine-lui...

"Tocmai la aia ți s-a aprins cheful, ticălosule? Ce dracu, nu vezi cum e?! Adică nu e ca tine, ba-i și din alt film social (inferior, mai exact)... Și nasoală cît cuprinde!!"

"Da, maestre (e ziua proastă a respectivului Sine...) da' uite ce chestii sufletești am a-mi drege cu dînsa..." "Cuuum?! Taci! În halul ăsta-mi-ești?! Piei, să nu te văd!!!..."

Etc.

În timpul ăsta, proprietarul trupesc a toate (și creație a Altuia, totodată) așteaptă metroul, neștiind teoretic ce se petrece în el...

Nu e treabă simplă

… să asculți discursul hedonistului din tine.

Asta mai ales când te pregătești să mergi la un interviu de job (unul inferior, firește...).

Îmi privesc masca de tip arogant

… și mă întreb în fața cui voi fi jucat prima dată acest rol... Foarte posibil inclusiv în fața tatălui meu care era orice, numai om prost nu.

E interesantă aici o chestie din categoria *Funcția creează organul*... De la acea mască, în timp, m-am ales cu o minte ceva mai răsărită. Este drept că vulnerabilitățile acelor timpuri de început nu au binevoit s-o întindă...

Mi-a devenit reflex

… ca, în fața scriselor de copil cuminte ale vreunui adult, să mă uit pe unde le șade pitită inerenta agresivitate.

În dosul unor scrise nostalgice despre fotografia anilor 30, se afla iritarea că tinerii de azi preferă telefoane mobile, respectiv selfie-urile.

Am ajuns la o vârstă

… la care nimic nu e mai reconfortant, decât o pasă de gândire negativă /prăpăstioasă.
De fapt, cine ajunge la psihanalist (și pe bani deloc puțini) după așa ceva tînjește. Să-și dea voie a gîndi negativ. Și din toți rărunchii conștienți.

La o imagine a Smarandei Brăescu, aviator interbelic

… n-am de lucru și spun că n-o dădea frumusețea afară din casă/carlingă.
De toate îmi spun frații de pe acel grup (majoritatea întru bătut obrazul), dar nu și la chestiune. Finalmente îmi sare țandăra (cînd nu îmi sare?) și le spun c-au o problemă cu libertatea sexualității, respectiv că preiau din frustrările asupra înfățișării, ale vreunui părinte de-al dumnealor.

PS
Rar se întâmplă să-mi replice careva: *"Domnule, nu-s de acord cu ce zici matale mai sus. Putem vorovi ce și cum, dacă găsești necesar. Să ai o zi bună".* Nu. Ci am de-a face cu oameni.

Oare cînd se schimbă

… (măcar un pic) din ființa unui om? Atunci cînd citește pe siteuri deștepte despre dezvoltare personală, ori cînd își spune "Am cacarisit-o..."?
"Domnule Ordean, și mai multe șanse de schimbare-s după groaza la care nu-i mai arde, a spune ca dumneata mai sus.. "

Inclusiv ieri

.. am făcut niște afirmații pe aici la care amicilor mei le vine să-și ia cîmpii, din așa prietenie (fb) nefastă... E vorba, de pildă, de postarea care a primit însoțire o poză de la metroul bucureștean.
Azi, cred că întîlnesc a n-a oară mișto făcut către un tip, fie el și atipic în peisajul nostru (acela citadin, căci în rural situația i-o fi și mai trăznită, aceluia). E vorba de bărbatul doritor să atragă atenția, inclusiv prin vestimentație colorată.

Or. Cred că lucrurile se învîrt acolo în jurul ideii de viol.

Pentru a rămîne la stadiul unui singur ciocan la un car cu oale de așa ceva-s traversați. Mai exact de faptul că ei ar putea fi ținta unui viol. Al unui mascul. Dar nu acela din poză.

Îmi permit a merge cu această supoziție la orice psiholog vreți domniile voastre. Se înțelege că, în paralel, aveți voie a bîrfi ce vreți, despre adîncurile subsemnatului.

Dincolo de toate. Și inclusiv de ideile/opticile religioase. Ne aflăm ființe primitive care primesc - pentru putința traiului dumnealor în societate - un tratament. O ducere la beci unor animalice din noi.

Pe cînd scriu ca mai sus, nu fac decît să privesc acolo, în pușcăria cu pricina. Pot fi subiectiv ori să mă înșel în observațiile-mi ori concluziile reieșite, însă un lucru e cert. Acea pușcărie.

Nu recomand deschiderea porților ei. Nici nu socot însă, a fi cap de lume să dau ochi acolo.

„Cazul valetului care se pretinde chirurg estetician

… a lăsat o Românie întreagă perplexă...”

Cazul celui care afirmă că România (întreagă!) e în vreun fel, în vreme ce de fapt 95% din *Aceea* nu are (și nici nu va avea) vreo treabă cu subiectul, cum se numește?

Știți ce e aia neputință?

Păi, e o chestie care survine la puține la puține ceasuri după ce-mi zic: *„Să mor dacă mai turui pe Facebook! Și mai ales cu inerentele mele acreli...”*

Mă uit la individ

.. și meditez deodată dacă nu-i vreo invenție, a propagandei românești. Cîte cărți putea duce peste ditai munții? Zece? 15?

> În paralel, românii ardeleni stăteau bine la capitolul tipografii. Ce rost avea ca vreun iubitor de cultură să achiziționeze de la editura Vama cucului?!
> Poate dacă acele opuri se aflau hipernihiliste - altfel nu văd rostul acțiunii.

Totodată, cît apuca să scoată din vînzarea lor, iar astfel să-și scoată cheltuielile, traiul sub soare în general?!

Am impresia că vorbele alea (cu granița în mijlocul țării) se află inventate, de echivalentul gargaragiilor actuali, de pe Fb... Mă uit și la figura amicului. Păi subsemnatul se află nimic, în materie de nas pe sus, în raport cu al lui Cîrțan!

**

Habar n-aveam unde a murit Cîrțan, dacă nu dădeam cu ochii pe o poză în Fb.
Ceva cu o grădină de vară în Sinaia, unde ar fi murit dumnealui (Wikipedia indică același oraș).
De unde bănuiala-mi, că i s-a tras de la apa de izvor.

vechiul restaurant din parc, devenit cinema, mai apoi pensiune. Aici a murit Badea Cârțan

Legat de dînsul, și afîndu-mă trecut de vîrsta lui 1 plus unu fac trei, îmi pare un tip în al cărui comportament niște responsabili cu propaganda au văzut un os de ros. Și s-au pus a produce, pe eternul principiul al mîinii ce spală pe alta. A Statului, pe-a dumneaei plebea. Ultima nemaisuportînd să stea în jug doar de teama gîrbaciului, ci dorind povești frumoase.
Și tărășenia cu mersul (ba și pe jos!) pînă la Roma mi se pare cusută cu odgon alb. Inclusiv că localnicii n-aveau altă diurnă treabă decît să cază lați la vedea lui Cîrțan, cel zice-se ca scurs din basoreliefurile Columnei traiane.
.
PS

„De-a lungul vieții sale a călătorit prin Ungaria, Austria, Italia, Elveția, Egipt, Germania, Ierusalim și în atâtea locuri prin țară. Dacă alți călători celebri și-au dedicat viața expedițiilor din dorința de a descoperi noi teritorii, ori pentru a se îmbogăți, Badea Cârțan a călătorit pentru a vedea cu ochii săi strămoșii poporului român și din dragoste pentru istoria lor. Badea Cârțan a fost cunoscut, îndrăgit, prețuit de bărbații politici, de oamenii de cultură, de mediile patriotice din Vechiul Regat.
Badea Cârțan se întoarce la oi după fiecare aventură. Dar o altă idee nu-i da pace lui: vrea să facă negoț cu cărți. Cărți românești. ” (Wikipedia)

De la oi dai o fugă la Ierusalim (pe jos), apoi revii la tîrlă. Apoi, face negoț, cu cărți. Și unde nu-i frumos a întreba cum stătea cu supraprețul, eventual cine își permitea să le achiziționeze.
Oare cum arătau ochii, fizionomia tipilor care inventau de-astea? Erau mai drăcești decît ale mele?

Apropo de Badea Cîrțan. Și de faptul că moare la Sinaia (și nu altundeva).

Îi privesc atitudinea, fizionomia și simt acolo genul de fanfaron plebeu, care la un moment dat ajunge să placă (din motive studiabile) unui boier. Ce pare a fi fascinat de primitivitatea frustă a aceluia, dar ei fiind totuși uniți de un ceva comun. De-un fel de progresism. Ori de cele care au făcut să fie umblați prin reflectoare interbelicii Petrache Lupu ori Gogea Mitu.

Ultimii doi nu posedau stofa necesară, însă Cîrțan e posibil să-și fi pierdut mintea, în sensul limitelor egoului. La acest capitol, îmi zboară gînd la Ion Creangă, respectiv la un comiliton dintr-o asociație revoluționară 1990. Ultimul, macaragiu, contribuise la îndepărtarea statuii lui Petru Groza din Cotroceni și urcase brusc în reflectoare (fie și ale Opoziției de atunci). N-a sfîrșit bine (1994).

La o adică, din această categorie (și cu nuanțele aferente) e posibil să fi făcut parte și personaje de tipul lui Călin Nemeș ori Cristian Pațurcă. E acolo, probabil, un tip de salt prin straturi ale societății pe care îl poate efectua doar un anumit tip de om, și îndeobște cu același final.

Ca de obicei, la scrise ale mele, sînt binevenite observații, respectiv extinderi ale subiectului.

.

PS

Creangă nu a sfîrșit precum alți pomeniți de pe-aici, dar este exemplu al unei anumite atracții a contrariilor, dinspre înstăriți către vreun ins și lumea de jos...